ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன். பிரம்மதந்த்ரர் - ஹயக்ரீவர்.

ஸ்ரீராமஜயம் !

ஸ்ரீமதே வேதாந்தமஹாதேசிகாய நமஃ ।

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ ॥

உபோத்காதம் ।

ஸ்ரீமதீவாஸமோவாங்மநஸகோசரஸ்ரீநிவாஸா
வுபோஷிப்ரஸ்துதாத்ருஷ்யாஸ்ரீவத்ஸாங்கமஹர்நிசம்
ஸகலாத்மஜீவநாதாரௌ நிதாந்தாஸ்ரிதகாருணீ
தத்ஸ்வஜீவிதஸர்வஸ்வௌ தௌ ஸ்மராமி தயாநிதீ ।

கடாக்ஷிக்கமாய் வாஸஸ்தித்துக்கொண்டருள்கும் ஜீவாத்மாக்கள் ஏதேனுமோர்வகையாநாதரூபத்தால் ஸகலாநர்த்தங்களுக்கும் பாத்திரீகளாக் த்தீர்ந்து அதனால் ஸம்ஸாரமே நிலைக்களமாய் வரிந்தாலொழிய வேறு இஜ்ஜீவாத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநமாகமில்லாதகால், அப்படிப்பட்ட பாத்திரீகளுத்தை குறித்து நம் செய்ய ஸம்ஸாரமே அருளிய ஸாஸ்த்ரங்களில்லாதே வேறு வழியில்லையாகையால் "ஏதந்மா ஜவ ஏஷவேத வேதாஜீ ஸோ நவேஸ்ரு ரு । ஸோவேவெஷ்டுவி ஸவேதேதே வேதிதாதே வித்யோ வி தே ॥" என்றபடி அவ்வீசுவரனுக்கு பாத்திரமாக தே । அவன் கொடுத்த ஸாஸ்த்ரங்களே கொண்டு முன்னடபடி நடக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கள். இவ்விதமுள்ள ஸாஸ்த்ரங்களை யறியாதவர் "ஜோநெந ஜீநதி வஸாஸ்ஸாஸ்த்ரம்" என்றபடி வஸாஸ்த்ரயர்களாவார்களானாலும் "உபயதைஷ்டவே ஸாஸ்த்ரம் தீவமந்தகாரவெகதா" என்கிறபடிதமக்கு கதிகாண முடியாதிருக்கிறான ஸாஸ்த்ரீய வஸ்துக்களை ஸாஸ்த்ரவஸாத்தாலாவது தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது ஸாஸ்த்ரஸாத்யம். இங்ஙனன்றிக்கே கவும் வஸாஸ்த்ரயர்களாயிருப்போ மென்னில் யாரேனுமொரு கிரவிஹாவாயபூர்வாசார்யாத்தாலாவது தெரிவில் அப்படியாஸ்த்ரயனுக்கும் ஜோநமுண்டாய் அந்தஜோநத்தால் தானே அல்லது தனகாவாயபூர்வரே இவனுக்காக வேறு வாயநத்தை யபேக்ஷிக்க அதனுலேயே கவலாநத்தில் தோக்கும் பெறஸாஸ்த்ரயர்களிற் காணப்படின்றது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் முந்தி கிரவியிவகுத்தையறிந்து, அதன் மூலமாய் பிறகு நிரவிவேகத்தை படைந்து, அதன் மூலமாய் தத்வஜ்ஞாநத்

தை வருவித்து, அதன் மூலமாய் வந்தாயபுத்தி யடைந்து ஆன்மாபோன்ற திருவருளாலேர் வாயநாசஞ்சித்தை நீக்கி, பிரதந்த வாயநித்தைக்கைப் பற்றி, அந்தமில் பேரின்பமான சிவத்தைத் யடைந்து ஸாஸ்வதாகஜீவிகராக வேண்டும். இவ்வகை சிவாவாகவம்பெறினுகினியறிவதற்கும் அவைகளில் சுலிரஹணம் செய்வதற்கும் சுலபுமாயிருக்கு ஸாகுமான வந்தாயபோவஜிஷ்வஸ்தூலதூயமானதால் அந்த வஸ்துவுதாயமின்னதுதானென நிஷ்கபிக்கவேண்டியது. ஆவிவார் சிவகஷாவிற்கும் கதிரயரூபாவது பற்றி அவ்வகை நினைபுத்தை ஸ்ரீகுருநிணயத்தினுள்ள வகுபோணவிதிகளில் பரக்கக்கண்டு தெளிர்தகொள்வது. மேலும் பானத்தருப்புபோல் உபோவஸ்தூலதூயவஸ்துவையத்தில் நிற்கிவர் ஸாஸ்திர ஞானதிஷ்டிஷ்டிவிரோயங்களுக்குப் வரிகூரமங்களும் காண்களாகும். ஆகையிப்படி வாதுபுவகை ஆகளும் அவைகளின் வரிகூரமங்களும் அவைகளுக்குமேற்பட்ட வஸ்துவுதாயவிவிகிஷாயங்களும் யாமவத்தாக நிரே வஸ்துவத்தில் அறிவுக்கூடிய வாகைபடிவிஷேஷத்தையும் கண்டிருந்துக் கூப்பட்டிருக்கும் வாகுயங்களையும் காண்கலாகும். மேலும், பிறன வொகிஷ்டிங்களாலாவது, வுயக்மான கடோபகாலாவது, ஞானதிஷ்டிகளாலாவது, சுதிகங்களாலாவது, ஜோதிஷ்டோத்தாலே வாயித்தெழுதப்படும் வாகுயங்களுதில்லாததால் உபோதஷாஸ்திரங்களுக்குதே நிஷ்கபாவிகமான வஸ்துவுதாயவிவிகிஷ்டிபுத்தாவர்களுக்கே சுகிஷோஷயோ முத்தும். விஷ்டாவகமிலுக்குப்பால் நிறமாவதுபோல் ஸாஸ்திரஞானத்தாலே விரஜமாய்த்தோன்றுவதுபற்றி சிஷ்டாசாரஸ்மிருதிகளும், சுவாஸ்திரிஷ்டிகளுமே விசேஷமாயிருக்கையால் சுவாதர்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியாயிற்று.

ஆதலால் ஒருவனிடமாய்போன்ற நிலையையுடைய ஸாஸ்திரவித்தனனாகிய ஆசாரியனும் வலாஹாரனும் வாமாதவி ஸாகாதவி என்ற தெரியப்படி எனது ஸ்ரீகுருநிணயத்தினுள்ளபோல்கண்டி மனமகிழ்ந்து கொள்ளாதிவரே.

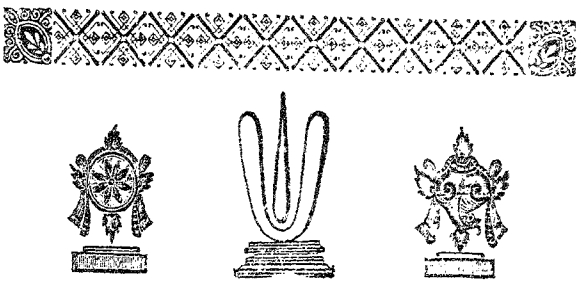

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:

ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தயே

[வ்யாக்யாநப்ராரம்ப:]

வரஸ்வராத்யநுகுணம் வரஸ்வரநிரூபகம் ।
வரஸ்வராவிஶிதாம்பம் ஹஜே தத்வரஸ்வரம் ॥ க ॥

ஸ்ரீபதியான வரதேவாஷனுடைய கைங்கர்யமாகிற வரதேவாஷாத்யத்தை ப்ராபிக்கத்தக்கதான தக்ஷத்ரய ஜ்ஞாநவாத்யகந்யாஸோபாஸநாத்யதராநுஷ்டாந ஸாஜாத ஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷமானது, ஸ்ரீஹயக்ரீவாநுஜன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரமோக்தமான விஶிஷ்டாத்வைதப்ரக்ரியையாலேயல்லது, வேறு பாஷ்யகாதூஷ்டிஸம்பவிஸ்தங்களெல்லாம் சுந்யாஸிஸ்தங்களாகையால் அவைகளால்கித்தியாது. ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளும் தத்ஸம்பந்தாரத்தால் தத்வஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரமங்களுமே வெதவித்துக்களான வைதிகர்களுக்கு உபஜீவ்யங்கள்.

இங்ஙனல்லாது ஸ்வதந்த்ரதாரூபமாய்ப்பேசும் சுதிவாதங்களெல்லாம், விவிதஶக்ரூராவஸ்தநதாஸ்யமாம். ஆகையாலிறே இது தாஸ்ஸம்ப்ரதாயமாய்ப்போர்த்தது. ஸதாசார்யபரம்பராகடாக்ஷலப்யமான யயாஸ்ரூதாத்யமொன்றே ஸர்வருக்கும் தஞ்சமாமென்பது, ப்ரத்யக்ஷமாகப் பூர்வாசா

யடுத்வாழ்கிவ்வுலகிற்கிளோடிசைந்திருக்கும் வம்புரய வரிசூரியத்தைப்பற்றி. இதுவோ வரிசுஷ்மிடுகுளல்லது மற்றவர்க்கு ஸ்ரீமாம் வஹாவ்ரோணவிஜயாயிருக்கச்செய் தேயும், இதில்சிலருக்கு மெவரீர்தியமும், சுவ்ரதியமும் தோன்றக்காரணம் ''மெஹாவரவ்ரதயஸ்வுஹவதிவொ ஹம்'' என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவுள்ளவ்ரகாமல்லது வே று மதியேயில்லை. வம்ஸபவிவயபுங்களை உத்தாரம்செய்த போழுதும் விதியெதிஹ்ருகூம்யாஸதங்களைக்கொண்டுவரோயா னிப்பார்; ''காரிஸ்வ ஹஜிதி ஜஹாவரவதெஸொ நிரயதுகஸ்'' என்றபடி வஷ்டவஹஸ்ரங்களாலும் சுவரோயெயரேயாவர். வரகுதவிதேசமடியான சூழாயதுகூடாகூத்தால் கூடவிதிரு ஹவஸரகில் அவருக்கும், மற்றுள்ளஜந்துவிஜவாக்ஷிகர்க ருக்கும், வஷாஹாயபுகுஸ்வதாவுதாபவரஷ்கூரயதுங்களில் வ்ரகுதிவம்வையங்கொண்டு மாயாவ ஸ்வமாகவாவது கலக்க ம் வாராமைக்காக கமெஹாகுஸ்ரிவிஜநணிஸ்ரீவெஷ்டாஸ்ரிவு ஸ்ரீகளான வஜிஜுஸிரோஸிணிகளும் ஊஹாநீஜநாவாயபுகொ ழிகளும் வஹாஸ்ருதீவத்தால் ஸ்ரீக்ரணம் பண்ணியிருக் கச்செய்தேயும் கூரிகாஷ்டத்தால் அவ்வயதுங்களையும் வர வஹ்ருகுவஷ்டகளப்போல் தம்தமக்கே கநரகஷ்மென நய னம்பண்ணுவார்க்கு வ்ரதிவஷ்டமாக ஷட்வஸ்ரஸஸ்ரொகங்களா ல் சுகுணநிணபதமன்றவோர் ஸ்தயத்தை வ்யாஸஸிக்கின்றார். இது சுகுவிஷாஸத்திலுள்ளோர்க்குத் தஸ்திநேஸ்ஸிலோர் நி ணயம்முன்டாகவேண்டியதற்காக வ்யாஸஸிக்கப்படுகின்றது. இங்கு ''நிகரா ஸிகரஜ நயதீதி நிணயஸ்'' என்ற வ்ய ஸ்த்தியால் விஷாரவஹரயிநிணயமென்பது நிவணஷ்டாந்தி வ்யஸமாகின்றது.

சுவரவ்ருகுகளான சிலர்க்குப் பாண்டித்யம் வர குதவிஸேஷமடியாக வ்ரவ்ருதனாலும், அது வஸ்வயத்திலி ழியாது யசிவுஜ்டிதமாய் சுஜ்ஜ ஸிஷ்டாத நிநவரணமாய் வரோவஸ்ரஹேதவாகும். ஹகஸ்திராக்ஷரனை வ்ருஷவன் வரோதனுப் ஜாதிரோதஸ்ரணையிருக்குமோர் விவ்ருஸ்ர சூ

கூறிப்பதை யிங்கு ஞாபகப்படுத்துவது. ஆனதற்பற்றி யப்பாணி தும் சுவாமிகளவர்களிடமாகச் சுவாமிதேவசந்தேகம் கழியும். ஸ்ரீ மஹாவராஹதிகாரவுத்தர்களுக்கு ஜ்யேஷ்டமான ஸாஸ்வதநி யமாஜ்ஞாபநமும் சுவர்வாளத்தில் வஸிஷ்வஜ்ஞாவச்சாரணமேயாகு மென்பது ஸாஸ்த்ரங்களாலும் சுவாமிவசந்தாலும் விளக்கம். ஆகை யாலிறே சிற்சிலவஞ்ஞாகாமாஸ்கள் ஸ்ரீமஹாராஜிய்யாஜ்ஞாவை வெதாஜ்ஞாவாயபூர்வியராயும் சுவதிகாரவாயாரணத்தெரிகாவவா வுராயும், ஸ்ரீவெதேஸவணாஸாராயுஷ்ணா வஸ்துஷ்டிகளு மீதும், நிஸாகாமீநாநாஸரிகளிகாகளாகுணங்கள்போல் வஸ்துகூதி ஹ்யாகமையெகஜாக்கொண்டி ஸ்ரீதித்ததாக வஸ்துஷ்மையில் வஸித்து வஸ்மாவஸ்தீர்வஷ்டவஸ்தோபத்துடன் ஸ்தோஷி க்கின்றனர். அவையாவும் ஜாமஸ்திகர்களான வாக்கிகர்களுக் கு, வ்ருத்திவஸ்வாயத்தால் கிலேத்தேதனுமினிகலக்கம் வஸ்ம விக்காதே வஸ்வாவஸ்வுதாயமாணத்தோஷமிவஸ்தியஜ்ஞாநவிஸ ர்ஜநமே, இந்த சுவநிணயம் வ்யாவர்திப்பதற்கு ஹேது. இதில் அது கூறப்படுவதே விஷயம். இதிலது வ்ருத்திவாதிக்க ப்படுவதும், அதையிது வ்ருத்திவாதிப்பதுமே வஸ்யம். ஸ்ரீ நிவாரணவ்யவஸ்துவாயாமதஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநாவை கூகரே இதற்கு சுயிகாரி.

இங்கு வ்யாவர்திதமஸ்யத்திற்கு நிவர்த்தகமதவா ய்ச்செய்யவேண்டியதோர் விஸேஷாவரணம். அது இதில் நிவர்தி யாரகமம். அதிலும், வஸ்துஸ்வரூபர்களான திவ்யஸ்வதிக ளின் கைங்கர்யத்தைக்கூட வ்ருத்திவைக்க உவ்ருத்தாரண ஸ்மிதர்களாவார்ஸ்ரீஹாவாயபூர்களென்பது, "சுவாயபூவாளன வ்யாவஸ்தனே அறிவான்" என்ற வேற்றால் விஜ்ஞாவதுபற் றி, அவர்களுள் வரிகூபையால் பசு வகஸ்துகளுங்கூட உ ஜீவிகரும்படி வ்ருத்திவித்த வ்ருவதாவஸ்வாகவமான நமது தெளிகளே வ்யாவதமர். ஆதலாலிறே அத்தேசிகனர் விஷ யமான நிவர்தியாரகமம்வஸ்துஸ்வரூபம் விவகஸ்திமாயிற்று.

ஸ்ரீமஸ் வ்யாக்யிகமாயிருக்கச்செய்தேயும் நமீஸ் ஸ்ரீமாஸ

சிவபூஜையாவதுபற்றியும், வடவேஸ்வரபுரத்தில் வசிக்கும் [illegible]த்தைப் பிரகடனப்படுத்துவதைப்பற்றியும் இதிலே விவகரிக்கப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள சோமவாரணம் சுவாமிகளுடைய சுவாமிகளுக்கு சுவாமிகளுடைய சுவாமிகளிடம் "வேதாரண்யேஸ்வரரிடம் வரிவாணவருக்கும் வேதாரண்யேஸ்வரரிடம், விஷ்ணுதேவரிடம், யாகசாலை நிர்மாணம், உத்தரிகளிலும் "தேவாரத்திருப்பாடல்" என்றவருளிச்செயலின் சுவாமிகளும் கண்டிக்கொள்வது. சுவாமிகளில் சோமவாரணமில்லாதபோது ஒரு ஸ்திரியுடைய கர்மாமாத்தினை. இதையே சுவாமிகளுக்கு ஜமதக்னியென்ற சுவாமிகளாயாலும் தனது வாக்கியத்தின் சுவாமிகளில் சோமவாரணத்தை விட்டொழிந்தான். "பாஷண்டங்கள்" என்றல்லவோ இவனது வாக்குமூலம். இதுபோலில்லாது, சுவாமிகளுடைய காமகாமமான விசேஷாயுங்களைப் பிரகிவாதிக்குட ஸ்ரீவாக்கினிலாலம் 'சுகமவதூ வுயிதாம்" என்றும், "நமோ வாகதேவாயை நமோ" என்றும் தொடங்கப்பட்டிருத்தல்பற்றி ஸ்ரீ உபவாக்குபவராகிய வாக்குகளுக்கள் எம்பெருமானையுள்விட்ட வாக்குபுரம் ஷர்களுக்கெல்லாம் சுவாமிகளுமாயிற்று.

மற்றதோ, சோமவாரணத்தைந்தன் சுவாமிகளில் உடைத்தாகாதல்பற்றி வாக்குபுரி வாக்குதிவையுமே யாகும். இதற்கு உவாசாஸ்திரங்களிலிதையுமொன்றென ஹேதுதபயாம. "தெதாவிகாதாயிதி" என்றபடி ஸ்ரீவாக்குகளாகிய சாஸ்திரங்கட்டில் தமக்கு உவசையோவாயாஸ்திரத்தை நிர்த்திருள்ள சுகிவாசியத்தைக்காட்டிய சுகிவாளடியுமாம்.

சமுவா ஜமதக்னியுடையான மொகமகாரனென்ற திருநாமமாகும் உவவதிஹோத்திரிசாவால் சுவாமிகளாயபடனேயிவராவதுபற்றி, எம்பெருமானர் வாக்குபுரத்தில் "ராக்ஷவாசி சுவாமிநாதி ஜாயதே வதுயோதிஷ்ட, ராக்ஷாவி வதுஷ்டிவாணி" என்றபடி ஓர் வதுஷ்ணயோதிவம்பவத்தால் பிறந்து புகுந்து யோகத்தி வாவதுதினை ஸ்ரீவாக்குகளை

ர் வைதிகமார்க்கம்போல் சுதந்திரவிரோதமென்றைக்காட்டி, ஒன்றில் தனது கலைவைகவைதிகமார்க்கத்தில் சுவதந்திரணம் செய்விப்பதாகிய வஸிநோபாயவ்யாவஹீக்குத்தக்கதான வாஸ்தவாரம்பவாதத்தால் சூரம்ஹத்தில் சிவஞானபோதமென்பது பெரியோர்கள் மூவாயிரப்படியினும், பன்னீராயிரப்படியினும் விஸ்தரித்தருளினர். வ்யாவஹாரிகஜனங்களிலாவது தத்தஜ்ஞானமுறுதியோடு நாஸ்திகம் சுவஸ்துவேண்டுமென்பது வாதிவ்யாவதாரத்தில் விதிதமாகும். இவ்வவதாரத்திலோ ஜந்துக்களிலேயே வ்யவஹாரகையால் சுமநாதிகளுங்களை யொழித்த மற்றவையெல்லாம் உபாயாரூபத்தில் திருவுள்ளம்பற்றி நிகழ்ந்தருளினதும், வாஸ்துவாவஸ்துவான வஸ்துவிஷயங்களிலும், சிவஞானபோதவ்யாக்யானமான வாயஸ்திரவிவ யஜ்ஞங்களையும், ஸவாஸனக்களாய் சுவஸ்துவை நிஸ்சயன்றிக்கேவிட்டொழிவதே வ்யவஹாரமாக வருளிச்செய்தாரிற்ற. ஆகையால் மொகாபாயமென்ற இவ்வவதாரம் அதைவிட வாதாபயுக்தமாய், வாவதாகத்தில் மிகவும் ஸுக்ஷமாய் வாரோழிகமான வாரலிகாரத்தில் தேட்டமுள்ளதுபோலுமாயிற்று.

அங்ஙனன்றிக்கே, தனது வாதிக்கு ஸிஷ்டாதிஸம்மதமென்பதற்கு சுவ்லோகவார்த்திகாதிக்ரந்தத்தால் சிவஞானபோதம் செய்கின்றார்:—

[உ ஸ்து]

சுவ்லோகவார்த்திகாதிஷ்வாஸஜநஸுகாங்க்ஷிவிடாம்வாவுக ஸ்ரீமாதாஜவஜ்ஞாஸித்தவ்யாவாதம் வஸிதம் வதாது। ஜந்நாயாரவிஸுஜவாஜிவந்நாவுஜிந்நாநலஸிஷ்யாஸ்தம் தாவ்ஜ்ஞாநமிஸுஷுவ்லவாஜஹிதெ ஸாஸ்த்ரவிஜ்ஞாயதே ॥ க ॥

ஸ்ரீமதெஜ்டநாத தீக்ஷிவெ தவிவ்வ ஸிதெந்தி கூவாஜாதம் வெஜ்டநாயகாயாஜநவம் வதாஸ்வ்யாதாஸ்ரிதே । ஸ்ரீமஜ்ஜகவாதவெஜகுடாவாயாக்யஸ்ரீஜிஜி வ்யாதம் தம் வ்யணராஜி ஸாஜஜதி உதாவ்யாவாத்தயே ॥ உ ॥

சுவெஸ்டாசுஷ்ரீ தூடி ॥ இங்கு சுவெஸ்டகமஷ்டம்வ்யூ3தித்தில் வ்யொமிக்கப்பட்டதாலேயே ஸ்ருயோஜிவ்ஜியும், வ்ருதஷ்ப்ரூயிகளுடைய சுவிவ்ஜியும், வ்ருதஷ்டூநாஜ்ஜவ்டஷ்வ்டூயாஜிவ்ஜியும் வ்ருஜிப்பிக்கலாயிற்று. அதிலும், சுகாரத்தைமுதலில் வ்யொமித்ததால், மஹவ்ருராபணஞ்சிய ஶிம்மஷ்டங்களுக்கும்ஶ்ஷஷ்டகமானவெஸ்டதையின் சுவியாநம்விஜித்தது. ஆகையாலிவ்விரண்டும் ஸ்ருயோஜியில்விசேஷதமம். (சுவெஸ்டாவ்ருனி) அளவில்லாத யாகங்களைச்செய்தருளினவர், என்றதால், சூஷாயடூஜுத்திற்கு சுவஸ்ருமான ப்ரூஜியகும் இங்கு வஹயமெனக்கூறப்பட்டது. வாஹயூமாவது, ஸ்ரீ உஜ்ஜஹாஸாரதத்தில் வெஷ்டிபுபான ஸ்ரீ நாராஷமவான் சுவிதெஷவாவெஷ்டா?" என்று யாயிஷ்டிணப்வ்ரும்பண்ணி இதற்கு சுயாத்தையும் மேல் தாமே "சுஜிவெஹாதுஷவாவெஷ்டா?" என்றருளினர். என்றயிதலில் வ்ராஹ்மணனுக்கு வ்ராஜிவவ்ராவ்டமான வெஷாயூயனத்திற்கு சுஜிதெஹாதுஜிகளே வஹமாயின. இங்ஙனல்லாது, ஶியுவெஸங்களில் ஹாமவதர்களைப் வ்ருஜீகரித்து ஹஜிவஸர்களுக்குமுன்பு வாஜிவபுவெஸர்கள்போல் செல்வதும் உவெஸஷம் செய்வதும் இதனால் வெஷாநாம்ஷியர்களாய்த்தீருவதுமல்ல. வெஷாநயாவெஸ்தியில் ஜவிக்கவேண்டுவதும் வாசுகிகவெஸ்ஜியோடுராஜவ்ஸ்தாவராயவஹாஹவஜனியில்லாதிறை. ஸ்ரீவெஷ்டவவிஷயத்தில் சூதிஜ்ஞவும் "வரிஹர யூஸவஜிவஜ்ஞவ்டவஜாஜ" என்றஞ்சினன். இவ்விதம்ராஜிஸகாவெஸகாயெஸ்வயொமிபன்றிக்கசுயிகஹாஜ்ஞவஹவஜிவஜ்ஜாகரென்றுயிற்று. (வாஜிஹாவஜஜுஶிஸ்) உவஜிஷ்டயுடுங்களோ வ்ருகிகஜிமரய் வாஜிக்கின்ற சுவெஸ்ஜிவ்ருஜிதிகளான வாஜிகளாகும் ஹாம்வஸங்களோ விஜாவணம் செய்வதற்கு ரேருண்டமேகம் போன்றவர்; இதனால், விவஜிரஸ்ஸான உவஜிஷ்டயுடுஹாராவஸவ்டுஜ்ஞ என்றுயிற்று. அன்றியும், சுயிதஹாஜ்ஜவஶிராவஜ்டவெஷ்டவீஜ்ஜாதாவெனவும், வஸ்தம்வ்டுயாத்தில் விஜரெனவும், வ்ஜிராயியெனவுமாயிற்று. (காஜ்ஜி) மேலும், திருக்கச்சிநகராகும் சுவிஜாதஜெஸவாவஜிஜிதவக்ஷோத்தரென்றபடி. (வடாவ்வா) இப்படிஜெ

ஸஹாஸத்தால் கிடைத்த வஸிஷ்டோக்தமதைபயடைத்தாயிருத்தலால் வாஸிஷ்டாயனரானஸ்மத்பரமாசார்யரும் திருவுள்ளம்பற்றியருளும்படியான கலைமகளுடைய திருத்தோளில் நிவாஸம்பண்ணியருளிய வாக்தேவீயர். இது குலத்தால் வந்த திருநாமம். இவ்விதம் கச்சிக்கடாம்பு வென்றதால், குடியும் குலமும் ஜோகோத்ரமாயுள்ளவரும், ஸ்ரீஹாஸ்யகாரருடைய ஸஹாத்யாயிகளுமான ''கூரநாராயணவிஜயாதிகளையுங்காட்டிலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அதிகரித்தவர்'' என்ற வாக்யபாஷையாலுணர்த்தப்பட்டபடி உடையவர் திருவடிநிலையுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பியாலுமுகந்து கிடாம்பியாச்சான் திருமேனி லாவண்யமிவருக்கு வடிவாயிற்று. இக்கு ''வாகீவாதைநமாமிதேயவபுரா தாஸ்வவ்யவிஷ்டே'' என்றதிலர்த்தத்தையுணர்ப்பது. (கூவுகை) இப்படி வடிவிலிருந்தருளின மாதிரத்தாதிவம்வாதஜ்ரான (ஸ்ரீராமாநுஜஸ்வாமித்தி) நாயிஷ்டமுமில்லாதேயழகிய ஜ்ரீநாலாவத்துள்ள இராமானுசனென்னும் வஸ்துவாபோதிதனென்றபடி. இத்திருநாமமும் ஜ்ரீநாயிகுத்தைக்கொண்டி ''அப்புள்ளாதேவியர்'' எனப் பெரியோர்புகழ்ந்து அருளிச்செய்தது. ஆனதால்தேவியர்கிடாம்பியப்புள்ளாரென்வடிவாயது. இத்தம்பதிகளுமிவரும் பலதலைமுறைகளில் கவிஜ்ஞராயும் ஞானவழியாயும் வந்தபடியால் ஸ்ரீவிவ்ய ஸாஹித்யஞ்களுக்கு ஹேதுவில்லாதேமேல் வஸ்துநிர்தேசமென்பேசப்பட்டது. வஸ்துவுபாயநிஷ்டாதாரரும் வஸ்துநிர்தேசமென்றுபொருள். குலத்தலைவரல்லோகுணமுமாகும். ஆனதுபற்றியே இவ்வப்புள்ளாரை வித்யாஹயக்ரீவாவிஜாதாவஸ்வரரென்கையது. இங்கு ''ஜாதோநஸ்ஸுணாவாசியுபஜ்ஜநஸ்ஸுணாக்ரியா । கவிஸ்ஸைரநஸ்ஸுணாவெதகாரணாவயுஸ்நாதீரா ॥'' என்றநீதியைக்கீண்டிப்பது. இங்ஙனல்லாதே சிலர், வாதிவபுரவஷ்டம்பிலே உள்ளங்கையகந்தனுராயிருந்து, பிறகு பெரியதிருமலைநம்பிகளால், திருவிலச்சினை இஞ்ஞாவதெஞ்ஞான்றுதலியவைகளைக்கொண்டுவந்தாவிஸ்ரீகைபெறப்பெற்று, அப்போழுது ஸ்ரீமாலிருஞ்சோலைன்றும், எம்பாரென்றும் திருநாமத்தையுடையவராய் ஸ்ரீஹாஸ்யகாரர்

திருவடி வாரத்திலேயே கஜாயாஹரணாகாரம் ஜீவஹிம்சையைக் கழித்தருளினதென்றும், ஸ்ரீ ஹஸ்தி ஹஸ்தி வைஷம்ய ஸ்ரவணாதிகாரணமான ஸ்ரீ ஹஸ்தி சரித்திரத்தை ஸ்ரீ ஹஸ்தி சரர் திருவடிகளில் செய்தருளினார் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்விவ்வாறுடைய ஸாவதாரவாக்யங்களைப்பொழுது இரண்டுவகையாயிற்று. இதையோரான் வழியென்று சில ஆசார்யஹ்ருதயாதிகள் கூறிக்கொண்டாடுவர். எவ்விதமாகிலும் ஸ்ரீமான்களாகிய எம்பாருக்கு நேரில் உடையவர்களன்னிதியில் திருவிலச்சினை முதலியவைகளுண்டென்கொள்ளார். ஆகையால் ஸ்ரீ ஹஸ்தி சரர் வளியியில் செவிதாழ்த்திய கிடாம்பியாச்சான் தமது சரமார் வரம் வரையாய்ப்பிரகாரமாகிய பரமபோலல்ல காணும்பாருக்குக்கிடைத்த உவகையாவரம் வரை. இங்ஙனம் ஸாவதாரமென்றதற்கு, "ஸ ஏஷ கல உவகையாவரம் வரயாஸாரஹஸ்யம் வதீயக ஜகி ஸாவதாரம்" என்ற நிவண்டுகாரநிவாஹத்தை ஸ்மரிப்பது. எம்பெருமானாரும், எம்பாரும், ஆழ்வானும், பிள்ளானும், ஆச்சானும், முதலியாண்டானும், ஸ்ரீ ஹஸ்தியும் ஸகாரமாயிருக்க, உடையவர் தாமுமுபதேசித்தருளாதே, ஆழ்வானைக்கொண்டுமுபதேசிப்பியாதே, எம்பாரைக்கொண்டு ஸ்ரீ ஹஸ்தியருக்கு உவகையிப்பித்ததென்? இதனுண்மை கையமம்பியாரகஸ்யாத்மாகவுபதேசித்தது அபதேவிஷயமாம். இந்த ஹேதுவைக்கொண்டே ஸ்ரீ ஹஸ்தியர், எம்பாரையும், ஆழ்வானையும் சேர்த்தனுஸந்தித்தருளினார். இங்ஙனில்லையாகில் எம்பாருக்குப் பெரிய திருமலைநம்பிகள் ஸாவதாரத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ ஹஸ்தியருக்கும் உடையவர் ஸம்பாவனமில்லையாகும். கையை கட்டுவது வளவாவது நாநாரோபமாயிருக்கவேணும். விதேயமான வெகிலும் தலைக்கட்டாது. சரமச்லோகத்திலாழ்வானும், அயத்திலெம்பாரும், ஸ்ரீமதாதிகளில் உடையவரும் ஸ்ரீ ஹஸ்தியருக்கு ஸுவாயர்களாயினர். இப்ஹஸ்தியருப்பின் இப்பரம்பரையில் ஸுவாயர்களுத்தை நிவர்த்திக்கவந்தவர் ஸுதர்சநாதீயரான மேனட்டுவிவர். இவர் திருநாமம் நம்பெருமாள்ஜீயர். இத்திருநாமம் சுருங்கிச்சுருங்கி நஞ்சீயர்என்னவாயிற்று. ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிலே வெகுகாலம்

யென்றவர். இந்த நஞ்ஜீயருக்கு ஸ்ரீவரமங்கை ஸ்ரீமந் நாராயண தாஸர் திருவடிஸம்பந்தமும் வாக்ஷாத்தாயுண்டென்பது ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஸ்ஸும் வராஹபுராணத்திலுள்ள, 'பெரியஜீயரும் ஸ்ரீவரமங்கை நாராயணதாஸரும் ஸம்ப்ரதியேஹி' என்கிறபடியே ஸம்பந்தாய விசேஷஜ்ஞாபநார்த்தமாக நாராயணதாஸரென்றே பண்ணி' என்றுதொடங்கி "என்றருளிச்செய்தார்" என்கிறமான வாக்யங்களால் ஸ்பஷ்டம். சிலர் இங்கு ஸ்ரீமந்நாராயணாய நமஸ்ஸாயிகாரத்திலுள்ள 'ஆச்சான் பக்கலிலே கேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸம்ப்ரதித்தார், ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே பெரியஜீயரும் கூவெஷிகாயுங்களெல்லாமுபவாதித்தார்" என்ற வாக்யங்களைக் கொண்டு நஞ்ஜீயரை வாக்ஷாத்தாகக்கிடாம்பியாச்சான் திருவடிஸம்பந்தமுள்ளவராக்கப் பார்த்தார்கள். இவ்வாக்யங்களின் வ்யாவ்யாநத்திலும், "கூரகுலோத்தமதாஸரான நஞ்ஜீயர் ஸம்ப்ரதித்தாரித்யாதி" என்றதால் எம்பார் பட்டர் இவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தை ஸூசயித்தவர் நஞ்ஜீயரென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இங்கு ஆச்சான் என்ற வஸ்துக்குப் வ்யாவ்யாதாக்களெல்லாம் கிடாம்பியாச்சாரெனன்றே வ்யாவ்யாநித்தார்கள். என்றாலும் விசேஷாயுக்தமான மட்டில் கிடாம்பியாச்சான் ஸஹிப்பில் செவிதாழ்த்தியிருக்கக் கூடும். இதனால் நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபட்டர்திருவடி ஸம்பந்தமில்லாதவரென்றுவது, ஆச்சான் திருவடிஸம்பந்தமேயுள்ளவரென்றுவது கூறவிடமில்லை. ஸ்ரீமந்நாராயணாய நமஸ்ஸாயிகாரத்தில் நாராயணதாஸாயி என்று வாக்யமிருப்பதால் வாக்ஷாத்தாக ஸ்ரீஸுந்தரபட்டரென்பதற்குக் கிஞ்சித்தேனும் ஸம்சயமில்லை. இவ்விஷயத்தில் செய்த சிலருடைய கூகீவாதங்களெல்லாம் ஸூஜநஸாகஸ்ய தோஷிகளுடைய விதண்டையெகிஹ்வதகீவாதகுமான நாராயணஸம்பந்தை புஸ்தகத்திலெழுதப்பட்ட கலிவருஷக்கணக்கால் வந்தனவாம். இப்படி வைஷ்ணவாக்ரேஸரரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளொருபுஸ்தகத்தை யெழுதிக்கொள்வதும், அதற்கிணங்கவாஹ்யவிஷயங்களை யறித்துக்கொள்வதும், அதனால் வாய்த்தவிம் ஸையுண்டாவதும், ஒடிவில் ஜ்ஞாத்திற்கே கூடியும் விளைவதும்

கலியெவ்விதங்களேயொழியவேறில்லை. இப்படிநஞ்ஜீயரையும் ஸ்ரீசெஞ்சிகோ சுஜ்ஞாபித்தருளிச்செய்தது "ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தவதிஷ்மம்வாவைவாஹவரூபாயாபூர்திகள் வம்ருஷித்தார்கள்" என்றப்போல் விஜமொழியன்றிக்கே வுமொழித் நிஷ்டராகத் திருவுள்ளம்பற்றியென்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவாஷ்டவஜ்ஜியில் வுஷ்டமாகக்கடவது. இந்த நஞ்ஜீயரை வாசாயபுனகக் கொண்டு இவருக்குப்பின் வனத்தம்வுபாயநிவபூஹகராய் வந்தவர், சோணைட்டுநம்பூர் வாதிவபுலிவரான கலிவயனன் என்ற நம்பிள்ளை. இவர் தமது ஆசாரியனான நஞ்ஜீயரை ஹட்டரோடும், ஹட்டரை எம்பாரோடும், எம்பாரை உடையவரோடும் சேர்த்தவுவமித்தார். இவரிடையில் முதலியாண்டானுகும் தாசரதியோடும் ஆழ்வானோடும் கூட்டியனுவமிப்பது சூஷ்ணகாகுபாஷிகளின் வமகெதம். சுவதக்ஷிகளோ "விஷ்ணுஸ்ரீவுதநாவதீது ஸாஸ்திவாஸ்ரீநாயவஹிதகுணாரு ரசியாசிநவதிணபுத்ரயதிராஜொவிந்தபாதரகாரு". வெ தாத்ரயவுபோநிம கலிவயநம ஸ்ரீகூஷவாதாஹியம்ஸ்ரீரூமெ ஸாரகெஸவாயபுகரியாவாவாரு ஹஜிகெஸவஷ்" என்று ஆண்டாளையும் ஆழ்வாளையுமிடையிடாதே சுநாவஸிக்கின்றார்கள். இது வஷ்டம்வுபாயசாரம். இவ்விதம் வம்வுபாயவரம்வரை வரிசித்தபின் அந்தநம்பிள்ளைக்கு சாவுஸிஷ்யர்களாவார் இரண்டு கூஷ்ணவாதர்கள். இவர்களுள் ஒருவர் சோணைட்டுச்சேங்கநல்லூர் வாரஸ்ஜிவராள பெரியவாச்சான்பிள்ளை. மற்றவர் கெளஸிகசோத்ரஹரிஷ்ணரான குமாண்டூர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. இவ்விருவர்களுக்கும் ஸமமாகவே ஸமவஸிஷ்ய உத்தாயபுத்களை வுவாஹித்தருளினபின்பு இவ்விருவரும் ஆழ்வார் அருளிச்செயலாகும் திருவாய்மொழியின் ஆராயிரப்படிக்கு வுரவுரானமாக வோரோர் பூர்யத்தை பருளிச்செய்தார்கள். இந்தபூர்யமான துயிரண்டுவகை, அவற்றுள்(ஈடு சூ) கிரந்தமுள்ள ஸ்ரீ ஸ்ரீ தவுகாமிகைக்கிடான வுரவுரானம் பிற்காலங்களில் மணவாளமுனிவரால் வுவிஜம் செய்யப்பட்டது. அதனிடையில் பூர்யம் வுபஜதானதால் வேறு ஸ்ரீகோ

ஸங்கலனமுந்தருளப்பண்ணுவது கலாஜ்ஞமாயிருந்து ஒதினில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினிடம் நியாஸமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனதுபற்றி ஸூஜ்ஞராகவுபதேஷ்டாக்களுக்கு யெல்லும் நவீநமாய் லெவனம் செய்வதற்கும், உள்ளதை கூநயாகரணம் செய்வதற்கும் கூநாகலெமாயிருந்தது. ஆனதாலேயே நிதியஸாரி என்றதை நிதியஸாரியென திருத்திப்பணி கொண்டாரென்பது நிஸ்சயம். இப்படித்திருத்தினதற்குக்காரணம், வணபூர்ஜயேக்ஷங்களை ஸவாஸனமாய் நிராகரிக்செய்ய வேண்டியேயாம். அதெவ்விதமெனில், நிதியஸாரியாயிருப்பானொரு யெகனது வணாஸஸரீரவகேக்காய், அதேஜந்தில் ஸமவஸ்தனானபொழுது அவனது ஜாதிபோய் ஸ்வாஹணலெவ்வெனலும் வஸ்துவகிறன், என ஸ்வாவனம்செய்ய திருவுள்ளம்பற்றி முடிவில்திருப்பாணழ்வார்முதலிய நிதியஸாரிகளைப்பறத்திருமேனியெனப் வயக்ஷயமாய்க்கூறியருளியதாயிற்று. ஸாவஸ்தமாயிருக்குமது நிராஜ்யமாவதுபோலன்றிக்கே, ஜாதிஸ்வரூபனை யெகனன் வைஷ்வனனெபொழுது தெவ மநிஷ்யாதிகளில் ஸ்வாஹணாதிலெவ்வனனென்று காட்டவும், புதிதாயொருகதையையும் மதத்தையும் கட்டவும் காட்டிய தேநிதியஸாரியென திருத்தியதென நிணக்கத்தக்கது. இது ஸ்ரீஸாஷ்யத்தில் கலஸமுதாயிகாரணத்தின் ஸித்தாந்தையாலே வந்த பணிப்பு. ஆதலாலிது ஸ்ரீஸாஷ்யவீரஸ்தம். வ்யாஸவ்யவஸ்தாபகாரத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப்பரக்க ஸ்ரீமதுஸிகளும் அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தை மேல்வரும் ப்ரகரணங்களில் பரக்கப்பேசுவோம்.

இப்படி இவ்வாஸ்ரய கூஸ்தவிகளுக்கு உள்ளபடி உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாததாலேயே ஸ்ரீஸாஷ்யாதிகளில் கவிஸ்தாவமும் கூஸ்தையும் மேலிட்டு தம் தம்மகங்களிலுண்டாகும் ஹவ்யகவ்யப்ரதிங்களிலுங்கூட ஸ்ரீஸாஷ்யகாரர் ஸம்ஸ்தாவனையைச் செய்யாதது. இது ஸ்ரீஹட்டர் திருமேனிஸம்பந்தமுள்ள திருமாளிகைகளில் மாத்திரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவகாரிகாரியத்தால் தங்களுக்குவந்த ஸ்ரீஸாஷ்யபத்தை ரண்டு

டு ஸ்ரீஹாஷ்யுகுசார்வஸ்ஹாவனே செய்தருளப்படுகின்றது. ஆலய முவஜீவ்யுமாதல்பற்றி உடையவர் சூஹுஜுராகூஉவுதிகளால் வெஉயராகின்றார். அல்லது உஸுடுநஹ்யாவகூஉத்தைப்பற்றியல்ல. மேலும்மவர் இராமானுசநூற்றந்தாதியையும், உதிஹ்ஸஹ ஸ்ரீயோகூட்டாது கேவலமோர் கூவுமாக்கினர். இவையெல்லாம் வஹ்ஹாகீ தங்களுக்குள்ள உடையவர் வம்வைய்யத்தை உஸுஹுஹ்வனேஷ்யாலகற்றியதாம். அதாவது மனவாளமுனிவர் பக்கலிலர்களால் உஸுடுநஹ்யாவகூஉத்தின் சூரோவண மாத்திரமாம். ஆகையிவ்வளவாலிவர் உடையவர் திருவுள்ளத்திற்குகப்பில்லாதும், ஈதிவனவ உடையவர் திருவடிவாவைய மில்லாதும் தீர்த்தனர். ஈஷிதுமஉஹ்வஉரராவுஹாஹுமயங்களெல்லாம் ஊஹீஜுஹ்கூதங்களாகையால், வுகூகூஷீயயாயுகுயாவுதிவாஉகுமுயங்கள் விநயாஹிமித்தாக்களுடைய விதியெஹ்யுகூநூமுடியிகளால், விஹிதங்களாயின. தனியனும், மற்ற வஉங்களும் கூவிகள் ஸீஜுர்களாம்பொழுதெ ஸீஜுங்களாம்.

மேலும், நம்பின்னே நிதியுவஸ்வாரிகூவாஉயுடுங்களே யருளிச்செய்தாரென்பது யயாயுடுமெனில் இப்பிள்ளே வஸியியில் நேராகச்செவிதாழ்த்திய பெரியவாச்சான்பிள்ளே தமது வுாவுாவனத்தில் ''பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து, குலந்தரும்'' உதாஹிபாசுரவுாவுசவஸுத்தில் ''ஜநித்தால் வுதித்தால் குறைந்தாமெனுத்தனுக்கு ஹமவஷ்வையமுண்டானால், அவனியிவையுடையாமெனுத்தன் தாழநினைக்கக்கூசவேண்டும்படியாயிற்று ஹமவகுவுஹாவமிருக்கும்படி, ஆனால் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையேயெனில், அதுஜாதிநிவைய கிம்ஸுானவைஉணநிவையனே'' யென்றுநிஷ்கஷித்தார். ''குலந்தரும்'' என்றதும், ''பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து'' என்றதுவும் தொண்டைக்குலத்திலுத்தகஷடும் சொன்னபடி'' என்றருளிச்செய்யக்காரணமில்லே. ஆகையால் பிள்ளே திருவுள்ளம் பிள்ளேலோகாசாயருடைய வேதகப்பொன்னிதுரதிஉஷுரிஷுாஸுத்திலும், ஈட்டிலுள்ள நிதியுவஸ்வாரிகூவாதிதாஉயுத்திலும்

நோக்கேயில்லையென்பது கருத்து. இவையெல்லாம் "ஸ்திரீ வதகீர்" என்ற நமது ஸ்ம்ருத்தியும், "வஜ்ர ஹுவாரிவ ஸ்ரீவார்" மென்ற ஸ்ருத்தியும் கண்டிக்கொள்வது.

இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீகூரகுலோத்தமதாஸரான நிள்ளைலோ காசார்யரென்ற ஸ்ரீராமர், தமது வடநலுங்கிஷணத்தில் ஈசுரு-வதுவாகயுத்துடங்கி "அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜநநி ராஜவணம், இதுதான் கலியுகாரம்பத்தில் உபாதாநஸ்வரூபியி லுங்காட்டில் தாரணம். அத்தை சாதுயொகிவரீகைஷ்யோ டொக்குமென்று ஸாஸ்த்ரம்சொல்லும்" என்றவாகயுங்களால் சி ல ஆழ்வார்கள் ஜநந ஜவநயுமென வஹித்தித்தில் நிணயித்த ருளித்தநஞ்சம் இஜ்ஜந்தத்தை நிராகரணம்பண்ணுவது சா தாரயோனிவரீகைஷ்யாடொக்குமென்றருளினர். இவ்விடத்தி ல் "தொஷாநாஜ்ஞாயாஸ்ரீ ஸ்ருதிரவி உத்ரீகரொதி வொராஜ்ஞ்" என்ற ஸ்லோகத்தை யநுஸந்திப்பது. இவ்வித மருளிய ஜநநிராகரணஸ்வரூபவிஷயம் ஸ்ரீபாஷ்யவேதாந்த யத்தில் சூடவ்யூஷிஜ்ஞாநநிஷேயத்தைச்சொன்ன விடத்தை ன் கணக்கோடொக்கும். இவ்வாகயுங்களின்வ்யாவ்யாநத்தி லும் மணவாளமுனிவர் "சுபாலாவதாரொவாதாநவெஷ்ணவொ தகிலிஜ்ஞநிர் । சாதுயொநிவரீகூபாஸ்வாஸ்ரீஹாஸ்ரீபூரீஷி வணீ ॥" என்று வ்யாரணித்தார். ஆகயிவ்வளவும் நம்மாழ்வார் தடக்கமான சில ஆழ்வார்கள் பக்கலிவர்கள் ஓரோர்ஜாதியை யிசைந்தாராயிற்று. என்றிவ்விதமேற்பட்ட ஸ்ரீதேவாரிகளு ளை யெல்லாம், யகிவரகுலொஸுதாஸரயிமொவிநஹுவேஷா ஞ்சிகுலிஜிகளுகயுஷ்ய லொகாயபூரீலெலெஸரவாயொமிகளென் று ஸநந்விதமாய்க்கட்டிய ஸ்ரீராமாயணவரைபோலன்றிக்கே ஓரான் வழியாய் உடையவர் திடாம்பியாச்சான் தொடங்கி திடா ம்பியப்புள்ளார்வரையில் வந்தவ்ருதாயாமதிமார்வந்த சுபூவி ஸோஷங்களையுடைத்தான அவ்வப்புள்ளார் வ்ருத்தாந்தத்துக்குப் வா தாஹரகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை இவ்வாழ்வார்களை "ஸ ஹிதமாகவொருஸாஸ்த்ரமாரம்பண்ணி" எனவருளிச்செய்தார். இவ்விதம் ஸாஸ்த்ரமாரம் என்றபொழுதே, ஆழ்வார்களும் ஸ

மயானப்போல் ஜகந்மயமல்லாதும், வ்ருத்திமயமல்லாதும் ‘ஸத்’ என்கிற பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களென்றபடி. இவர்களை ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் ஸ்ரீ ஸுகாசார்யர் ‘ஸ்வாராட்’ என்கிறார். அவ்வகை ஸ்வராட்டுக்களான ஸனகாதிமுனிவர்களுக்கு ஸ்ரீ ஹயக்ரீவர்கள் என்பதைக்காட்டவே (ஸனகாதிமுனிவராதயோ) என்றதால் கூறப்படுகிறது. மேலுமிவ்விதம் அருளிச்செய்கபோழுது இவ்வுபதேசம் கேட்டவர்களுக்கு ஸகலஸாம்ஸாரிகர்களுக்கு உத்தேசமவதாரஸம்பந்தத்திற்கே ஹேதுவாயிற்று. ஆகையால் அந்த ஸ்வராட்டுக்களும் ஸகல ஜீவாவதாரமடியாகவந்த ஸ்ரீஜாதையால்கட்டியதே.

(ஸகாரவிதம்) எம்பெருமானர் திருவடிகளாபாஸ்ரயித்த வாயுக்களுக்கெல்லாம் சிறந்ததும், ஸஜ்ஜனபரிபாலனமபத்தால் நிஸ்ஸங்கஜ்ஞானமாகிற வரிஸ்ரஜமான வடத்தை வகுடெடுத்துச்செய்தபடியால், அந்த ஸ்வராட்டுக்களாகவே விளங்குகின்றனர், அல்லது ஸ்வரூபஜ்ஞானமான ஸத்துக்களுக்குள் மாசற்றவர், அதாவது:— ஸகலஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸ்ரீகோஷ்டியூர்நம்பி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயபூர்வமாகவந்த ஸ்ரீஜாதியென்னுமிவ்வர்த்தத்தை ஸாரஸங்க்ரஹமாகவருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்பாகவதாசார்யர்களால் ஸ்ரீஜாதஸ்வராட்டுக்கள் என்றபடி. இதனால் ஸ்வரூபமும் ஒரு ராஜஸ்வாராட்டுக்களுடைமையும் கைங்கர்யம் வேறோர் ஸாம்ராஜ்யமுமில்லையென்றது வ்யஞ்ஜிக்கிறது. மேலும் (ஜ்ஞாநாயாம்) ஸோபஷ்விஷயகமானஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாக்ஷாத்காரணமாகிய (விஸ்ரஜ) ஸ்ரஜாத்ருத்வகாரம்போலன்றிக்கே விஸேஷமானவாரிஸ்ரஜத்தையுடைய (ஸாஜிவந) ஆதிஸ்ரஷ்டவதாரங்களிலொன்றுகியும், ஸ்ரீஹயக்ரீவர் ஸ்ரோத்ரியித்து அதை ஜ்ஞாநாயிகளுக்கைகொண்டு கடாம்பியாச்சானுக்கு வ்யாஜித்து அப்பரம்பரையாய் கடாம்பி அப்புள்ளார் பெற்று ஸ்ரோத்ரியித்து, அவர் தமதருளால் உபவ்ருத்திவ்யாஜத்தைக்கண்டு வ்யாஜித்தருளினதுமான ஞானப்பிராகிய ஸ்ரீஹயக்ரீவப்பெருமாளிடமிருந்து (ஸ்ருத) அவரதருளால் பெரப்பட்ட (ஜ்ஞாநஸ்ரு

ஷாயாகம்) நிகழுமான வராஹரூபஜ்ஞாநமாகும் திருவாஹரணத் தோடுகூடியவரும், (தாதுக்) அப்படி ஸித்தியான, அதாவது—ஹ்ருதயகமலவிகாஸமன்றிக்கே, வ்யஷ்டிஸமஷ்டிவஸ்துவிதேஹரோவாஜ்ஞாயாவதுமன்றிக்கே, ராஜலக்ஷணவாஜ்ஞாயாவதுமன்றிக்கே, நீலோவாஜ்ஞாயாவதுமன்றிக்கே, தேஹதாஹரோவாஸநாவதுமன்றிக்கே, ஸுவதகஸ்ரீஹஸ்தீய ஸமஸ்தீரவதுமென்றபடி. இவ்வெம்பெருமானை ''ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்ரீகூர்ம ஸ்ரீபாதபத்மாப்யாம் நம'' மென்று வஸோநாயிகரணமாய்ப்படித்து, இவை ''ஸ்ரீமத்ஸூக்தக்களுக்கு உவாஸ்யங்களாயிருக்குமென்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸமந்வயாதிகரணத்தில் லோகாசார்யபாதுமிசைத்தருளினர். ''ஹயஸீர்ஷ தேவமயஸ்ரீஸ்ரீவாமேஷ்யவகூகிநர்'' என்று ஸ்ரீவராஹராஜயஜ்வா என்ற வேஷ்டிவரும் யாஜ்ஞிகைகளில் ஸ்ரீஹயஸீர்ஷவ்யூஹம் வராஹவ்யூஹத்துக்கு ப்ராயாதிக்யஹேதுவென ஓப்பினர். ஸ்ரீதேஜஸிகளும், ஹம்ஸஸ்ரீஹயஸீர்ஷவராஹநாராயணனென்று வஸோநாயிகரணமாய் அருளிச்செய்தனர். மேலும், (ஜ்ஞாநவிஸேஷ) ஸ்ரீஸூக்தவிஷயக வ்யூஹவிஸேஷவிஷயக விஸேஷகஜ்ஞாநவிஸேஷத்தால் (ஆவ்ருத்தி) வ்யவதானமான (வஸாஹஸ்ர) ஒருவராலும் எப்பிரகாரத்தாலும் ஊஹாஸ்பதமான மிகவும் மேன்மையுள்ள காருண்யஜ்ஞாநாநுரூபமான (வைராக்ய) தேவதாந்தரவ்யாஜநாஸஞ்சகளினிற் பற்றின்மையாகும் விரக்தியினுடைய (ராஜஸ) வ்யாப்தியத்தால் (உத்தம) வ்யக்ரமமானராய் எழுந்தருளியிருக்குமென்றபடி. சிலருக்கு இந்த ஸாவஜ்ஞாநஜ்ஞாநம் சுயத்நகாரிகளுக்கேதுவாகும், சிலருக்குச்செருக்கிற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸத்துக்களுடைய உபதேஸ ஹேதுவாகும், சிலருக்கு கைங்கர்யஹேதுவாகும், சிலருக்கு வ்யாபத்நிவாரகமாகும். இங்ஙனன்றிக்கே மஹாநுபாவமாகும் ஸ்ரீஸூக்தத்திற்கு விரோதிகளான விஷயங்களை வெறுப்பதாகிய வ்யதிரேகமுகத்தினாற்கைங்கர்யபர்யந்தமாயிற்றென்பதிதன் இரண்டாம்பொருள். ஆகையிவ்வளவால் ''ஸ்ரீமந்நாராயணாவதாரம் ஜ்ஞாநமஹாபுருஷலக்ஷணம்'' என்

ற வடிவழகைக் வுரவுராகிழ.

மேல்அடுத்த ஸ்லோகத்தால் உத்தராகண்டும் விவரிக்கப்படுவ தாவது:—

(ஸ்ரீமெஜடுநாய) வம்வுதாயத்திற்கு ஈவுமான ஸ்ரீ ஹாஷ்யத்தில் உடையவர் ஸம்ஹாரமாவனஞ்செய்தருளிய காலை வேளைகிற திருமலையெம்பெருமானுகியும், வுவலஜிநவஹஜா நகடிஷ்டரான ரம்மாழ்வாராஸ்ரயித்ததுமான திருமார்பையி ட்டகலாத திருவையுடைய திருவேங்கடமுடையானது, இங் கு ஸுஜ்ஞாகஷுவ்கிகளும் வுதாயவுவசிரஸுரணகாலத்தில் ஸுவாயவுநிபந்தவாஸ்ஸுமாய் சுநவாஸிக்கும் பாசுரமும் "அகலகில்லேன்" என்றதுபற்றி யிவரடைகலம்புகுவதும் திருமலைத்திருவேங்கடமுடையானே. இதன் மூலங்களெல் லாம் மேல் வுவதிவாஹத்தில் பரக்கக்கூறப்படும். (கீயழுதி வவை) உத்தமமான புறட்டாசித்திருவிழாவின் ரயொத்வொத் ரமான சுவஹ்யொத்வுமாகிய விஷ்ணுதெதாகமும் வரிஸுஜ மூமான திருவோணத்திருநாளில் (தவிவ்யஷிதிஷி) அந் தத்திருவேங்கடமுடையா னுடையவே, இங்குள்ள வவகாரம் உதரதெவதாவுவுத்தியை வுகாஸிப்பிக்கின்றது, (கூவா) சுநஜவிஸாபோஜியார் செய்த வெவாவிமேஷமாகிய வெதை வாலுண்டான வரகேஸபையால் (ஜாதம்) ஸ்ரீவகுலஹுஷண நாயயாரே நஹவஉராசாந ஜாதிகளைப்போல் சுவதாரிக்கப்பட் டவரும் (சுதவம்) வுதவவ சுவஹுதமான வாவத்தையுடை யவரும், ஆனதாலேயே (வநாரவ்வுஹுராஜிதம்) நிவ்வுஹர்க ளாய ஜீவநநிதித்தகவெவாகாம களாய் வரஷி ஹாமவதமிவாணிகளான வுரஹதஜ்வுதஜ்வுர்திவுஹுதி களாகிய வுவிஜயிஷ்வுவுஷிஷ்வுஜநங்களால் ஸ்ரயிக்கப்பட் டவரும் (ஸ்ரீமமெஸ) திருமலையெம்பெருமான்போல் அருள முதம் பொதிந்த கோயிலெம்பெருமானுடையவும் (கூவாதி) பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், ஸ்ரீவஷுநஹுடரும், பிள்ளை லொகாசார்யரும், வாழிகெவரிஸிஎன்ற பெயரைத் தானேசாற் றிக்கொண்ட ஸுவாயவுஹுஉவாஸுகுகதிரான அழகிய மண

ணவாளப்பெருமாள்நயினாரும் ஜீவஸ்மையில் கோயிலிலெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, கிருஷ்ணனென்ற வோர் கலெக்டர் விசிஷ்டாத்வைதிகராகும் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தின்பேரில் பரிகிரஹம்பண்ண, அதைநிரஸித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடையவஸ்தம் பரிபாலத்தை பரிக்ஷாவசநம்செய்யவிரகற்ற திஹ்ரம்பிடித்து ஹஸ்திகிரிமாகாத்மியம்போல் லீலைவஸாதித்தருளிய பொழுது, ஸ்ரீரங்கநாயகருடைய ஸாஸனத்தை சிரத்தால் வஹித்து கங்கைகரையாய் திருக்கச்சிநகரிலிருந்து எழுந்தருளிக்கோயிலேறிப்பெரிய பெருமாள் நியமனவாஸ்லஸமாக மற்ற வணிகர்களும் ஜாமாத்ருகர்களாய்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே ஸ்ரீரெங்கிகளு அக்கிருஷ்ணசிஷ்ரீ வாஹத்தால் ஜயித்துஸ்ரீஹஸ்வரூபாநுஜவிஜயத்தைப் வாநரவிவரிஷாவநஞ்செய்து, திநமணமாக சுயிகரணவாரவரை திஷ்யஸ்திகளையும் செய்தருளிய வம்பரூபாநிவாஹகத்தையுங்கண்டு ஸ்ரீ அழகியமணவாளனுக்குப் வாரிகூபையுண்டாக அக்கூபையால் பரவஸமான (வெங்கடாசலபதி) வெங்காவாயரென்ற மாணாக்கவ்யதிகமான திருநாமத்தின் தன்மையென்ன, (ஸ்ரீவாதிஸி) யயாஜாதர் பிதம்போலன்றிக்கே சூவாயனிடமிருந்து ஸ்ரீவணம்பண்ணியருளியப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களன்றிக்கே யயாவத்தாய் ஸ்ரீகமான வநாமத்தில் ஜீவாய்ச்செல்லுகிற ஒழுக்கம்முதலிய கல்யாணமாணங்களால் (வ்யாகம) வாயுஸ்தொஷியில் வாவ்யவஸிதாயமுள்ள (கம) அப்படிப்பட்ட நிதிவஸ்திபையாயும் கவாரவிதரவமெங்கீர்க்ஷிதமாயுமுள்ள திருவேங்கடமுடையான் வமணையின் கவகாரவிசேஷமான (வெங்கடாசலபதி) ஸ்ரீரெங்கநாயகாயரென்ற திவ்யதிருநாமமுடைய ஸ்ரீரெங்கநாத ஜெகிகணஇங்கு, வெங்காவமாஹீம்ந்ரவாரவாரணங்களையும் ஸ்ரீதொப்பயாயருதிவாஹிஹபக்காயருவாயரும் ஸ்ரீவஸ்திகளையும் விசேஷிக்க வாவழி. வராணிகராயெழுந்தருளியிருந்த இவரது வம்கவஸ்திபையிழயம் வ்யசோகமும் கநவாஸையழி. அன்றியும் 'சூவிநோகிஹி' உத்யாதி ஸாஸ்தாயரு

முள்ளவனும், வஜ்ரஹஸ்தனுமான தேவர் கூட்டாய்ச் சூழ்ந்து வாழ்ந்து, மாதவிடாய்திர்ந்து வந்தையாய்வந்த, வாதனைத் தீயுணை ஹவிக்கத்தகுந்த ஸிஷ்யனுடைய வதூயின் அடிவயிற்றைக்கையால் ஸ்பர்சித்து ஸுகப்பிக்க, அதற்கு அவளுடைய ஸகோதரமிசைய, அதனால் ஒரு ஸுபுத்ரனை ஸுவகரித்தானென்று கர்ணபரம்பரையிருந்தவொரு ஐதிஹ்யத்தாயிகட்டிய ஐதிஹ்யதிம் போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபதியான திருவேங்கடமுடையான் ஸ்வப்னத்தில் கொடுத்தருளின திவ்யவண்ணத்தாவதியை வுபாஸ்யிக்கொண்டவதரித்தவர் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனென்பது இவ்வளவால் வ்யக்தம்.

ராமாயணத்தை யுடைய புறப்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாம் நாதோதர்களாய் ஸேவித்திருக்க ஸ்ரீராமபிரானொருவனே அவ்வீராவணனை ஜயித்தருள, அந்த ஸ்ரீராமனைக்கொண்டு ராக்ஷஸங்களில் ஸுஜனர்கள் ஸ்ரீநாராயணனே தெய்வமென்று விஜ்ஞாபம் செய்ததுபோல் பற்பலநாதோதர்களாய்ச் சூழ்ந்து ஸேவ்யமாகொண்டிருக்க, அவர்கள் வாக்கத்திலேயே அக்ருஷ்ணனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்ற சரமபரை கூறுவதொரு வ்யாஜத்தினால் ஸ்ரீராமனொருவனே விஜயம் செய்தருளினதிற்க, அப்பொழுது பெரியபெருமாள் "வேதாந்தாசார்யன்" என்ற ஸுதர்சனாசார்யாபரனாமதேயமான திருநாமத்தை "ஹநூமதுக்கு வேதாசார்யனென்றருளியதுபோல்" வ்யாஹரித்தருளினரென்பதும், வ்யாக்யானகர்த்தாக்களுள்ளபட கூரத்தாழ்வான் முதலிகளும் ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யனென இன்னமும் கூறாவலம்பித்து வருகின்றனர். ஏதேனுமோர் திருமாளிகையில் பிறந்த ஸுஸிஷ்யபரம்பரையானது, அந்த ஸுஸ்தானத்தின் வாதிகளுத்தால் "கோஷ்டி" என்றழைக்கப்பட்டாலும் அச்சிஷ்யவர்க்கமானது கோஷ்டியாகாததுபோலன்றிக்கே, ஸ்வாமியுகுப்போதும், ஸ்வாமிக்குப்போதும், ராஜாவுக்குப்போதும், ஸ்வாமிஸ்வாக்குப்போதும், நாராயணனுக்குப்போதும் கூடியுமான வேதாந்தாசார்யனென்ற திருநாமமிவருடையது. வேதாந்தித்திருநாமம் உகாராசார்யர்களுக்கும், ஸ்வாக்ஷாத்ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும், வ்யாக்யாதாக்களுக்கும், மற்றவர்க்கும்,

ஸ்ரீமத்தமமாய், வாஸுவயஸ்ஸானயிவருக்கே ஹமவகி கூவாஸுஸ்ரீ மென்பது ;;வெஹாஜதெஹிகவதெவிதிவெஸ்ரீவோஹம்'' என்றவி டத்தில் வஷும். இதன்சீர்மை வ்ருஹஸ்ரோவோபோன்ற ஸ்ரீஹ் ஸையுடைய வடந்நவஷ்ருக்கே வரஸிஹோஸ்ரீமாயிருக்கும். ஆ கயிவ்வளவால்;;ஸ்ரீவளவாஸிஹம்வாஸ்வோவோவாய்புஸிஷ்ஸ்ரீ'' என் றபடி வஸ்தம்வ்ருவாயவஸிஹியும், ஸ்ரீவ்ருஜ்ஜோவவரஸிவ்வரவஷா யிழும் ஸ்ரீஸிவெஹாஜதெஹிகவ்ரு திருவடிவஸ்வம்வய்தாலேயே வ்ராவ்ருமென்றும் வஸகஸிதரஸிய்ருவாவாய்புகொஸிவஸ்வம்வய்தா ல்ஸுவ்ராவ்ருமென்றும் வஸிஸ்த்தது. ;;ஸ்ரீவணஷவ்ஹெஷாவிஷ்ஸ் ரண'' மாகிற ஸுவஸிபையுடையவர்களுக்கு உஷ்ரா ஸ்ரீகிவஸுய நாயம்போலிவரது வ்ருஹாவம் ஸுவஹ்ருமாயிருக்கக்காரணம் இதை ஸுவாயபுன் ஸ்ரீவிஜ்ஞாயத்தில் ;;ஸ்ரீவவாஜிவுஸ்ரீவ்ரஸிகா ஸிவபுஸி'' உதாஹரிகளாலருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட ஹெ ஸிகஜன (ஸ்ரீவஸிகிஸிஹ) வரிஸ்ரீவஜனதும் மாசற்றதுமான வோஜிவிகாஸத்தை யெப்போழுதுமுடைய (வஸ்) மேன்மையான, அல்லது நிலைக்கக்கூடிய, அல்லதுகிறந்த, அல்லது வாரமான, அல்லது வாய்வான, அல்லது வ்ருஹமாகிய ஸ்ரீயபே திவிஷயமான (ஸம்வ்ருவாயாவதியை) ஒளவஹெஸிகமாயும் ஸ்ரீ யஸிஜமாயும்வரும் ஸுஸுநவ்ருதிரையின் யதாத்வ்ராவஸிதி ன் பொருட்டு (வ்ருணஸிரீ) வ்ருணாம் செய்கின்றேனென்று தனது வ்ருஜ்ஜாவத்தை வ்ருஜ்ஜிபித்தார். ஆகயிச்ஸ்ரோகத்தால் ;;ஸ்ரீஸிவெஹுபநாயாய்புவஸிஜ் வெஹாஜதெஹிகம்'' என்ற உ தரணமும் வ்ராவ்ருாகமாயிற்று. இந்தவ்ருகாரம் இவ்விரண்டி வஹ்ருக்களாலும் இந்த ஸ்ரீஜகதபாகம்செய்யப்பீபாகும் சிறப் த திதிநிணயத்திற்கு விஷ்மில்லாது வரிவஸிரஸிவ்ரீபாவதின் பொருட்டும், வஸ்தம்வ்ருவாயாமதிவிரஸ்தஸிஜ்ஜோந வ்ராவ்ரீயின் பொருட்டும், ஸ்ரீஹரவாயபுஜிவ்ருகுபாகத்திற்கும் ஸுவாகிவ ஸ்தம்வ்ருவாயமொஷ்ஸிஷ்ஷ வஸவ்ஹாஸயவஸவ்ரோபாகுபாகத்திற் கும் ஸ்வ்ருவாதிஹஸ்திதிவதின் பொருட்டிமாக இந்தஸ்ரோஹரா வரணம் செய்பலாயிற்றென்றபடி. இதி ஸ்ரீஹரிவராணம்

ಸಮಸ್ತಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಸಾರಜ್ಞರು ॥

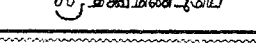

ಇವ್ವಿಧಂ ಶಂಭೂಪಾಖ್ಯಾನಂ ಚೆಪ್ಪಿ ಮೇಲ್ಪೋದ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಸ್ಫುರಣಮಾಯ್ ಶ್ರೀಶಬ್ದಾರ್ಥಮನ್ನುಂ ಪಂಕ್ತಿಪ್ಪಿಕ್ಕಿನ್ರಾರ್.

ಶ್ರೀಶಬ್ದಸ್ಯಾಪಿ ಕೃಷ್ಣಾವಿಜಾತ ಉಪಾಖ್ಯಾನವಿಷಯತ್ವೇನ ।
ಕೃಷ್ಣಾಖ್ಯಾಯಾಂ ಪ್ರವೃತ್ತಿಂ ವಿನಾ ಶ್ರೀಶಬ್ದಾವಿನಾ ॥ ಕ ॥

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣೆತ್ಯಾದಿ ॥ ಶ್ರೀಃ=ಪ್ರಶಸ್ತೈಶ್ವರ್ಯಾದಿಸಮೃದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಸೆಲ್ವತ್ತೋಡುಕೂಡಿಯ, ಕೃಷ್ಣ=ಶಾಮವರ್ಣನಾಗಿ ಜನ್ಮಿಸಿದ, ವಿಜಾತ=ವಿಲಕ್ಷಣಮಾನ ನಿಗ್ರಹತ್ತೈಯುಡೈಯ ಉಪಾಖ್ಯಾನಮಾಕಿಯ, ಅಲ್ಲತು, ವಿಶೇಷಿಕ್ಕಪ್ಪಟ್ಟ ನಿಗ್ರಹತ್ತೈಯುಡೈಯ ಉಪಾಖ್ಯಾನಮಾಕಿಯ. ಅಲ್ಲತು, ಕಲಿಪ್ರತಿಪಕ್ಷಭೂತಕೃಷ್ಣಾವತಾರಸಂಬಂಧಿಯಾವ ಉಪಾಖ್ಯಾನಮಾಕಿಯ ತೀರ್ತ್ತಿಕ್ಕೈವವಳಿಯುಮಾಕ ::ಕೃಷ್ಣೆವಿಜಾಸ್ಯವಿಜಾತಃ'' ಎನ್ರ ಪಡಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ವಿಜಾತಮಾನ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತಉಪಾಖ್ಯಾನಮಾಕಿಯ, ಎನ್ರತು ::ವಿಜಾತಃ, ಕೃಷ್ಣಃ=ನಿಗ್ರಹಃ, ಕೃಷ್ಣನಿಗ್ರಹವಿಜಾತಃ'' ಎನ್ಪತು ಇಂಗು ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕಾಕ್ಕಿಯಿರುಪ್ಪಿನುಂ. ಇಂಗು ಶ್ರೀಭಾಷ್ಯಕಾರರ್ ವಿಜಾತಮುಂ ಶ್ರೀತ್ವತ್ತಾನತು ಎನ್ರು ಶ್ರೀವಿಜಾತತ್ತೈ ವಿಜಾತಶಬ್ದತ್ತೋಡು ಕೂಟ್ಟಿಯಾಗ್ಯಾನ್ಪಕ್ಕವುಂ ಕೂಡುಂ. ಅಪ್ಪೊೞುತು ಕೃಷ್ಣಶಬ್ದತ್ತಿಲೇಯೇ ಶ್ರೀತ್ವಂ ::ಕೃಷ್ಣೋಕೃಷ್ಣಿವಾಂವಭೂಃ'' ಎನ್ರ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಾಲ್ ಸಿದ್ಧಿಪ್ಪತಿಂ. ಆಕೈಯಾಲ್ ಕೃಷ್ಣಮಾರ್ಗವಿನುಡೈಯ ವಿಜಾತಃ=ವಿಜಾತಮುಂ ಶ್ರೀಸಂಬಂಧಿಯಾಗಿಯಿರ್ಪ್ಪತು ಎನ್ರಪೊರುಳಾಕುಂ. ಅತಾವತು, ಅಮಿಶ್ರವಿಜಾತಮುಂ, ಅಲ್ಲತು, ಶೋಕ್ಷಮಾಕುಂ ಸೆಲ್ವತ್ತೈತ್ತರಕ್ಕೂಡಿಯ ಸಿಱಪ್ಪೆಪ್ಪೋಡುಕೂಡಿಯ ವಿಜಾತಮುಂ, ಅಲ್ಲತು, ನಿರ್ಮಲಗುಣಮಾನ ಕಲಿಪ್ರತಿಪಕ್ಷವಿಜಾತಮುಂ ಪೋಲನ್ರಿಕ್ಕೇ ಶ್ರೀವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತಮಾಯುಂ ಸಕಲವಿಲಕ್ಷಣಮಹಾಕಲ್ಯಾಣಗುಣಮಾಯುಮುಳ್ಳ ನಾರಾಯಣನೊಬ್ಬನೇ ಜಗತ್ಕಾರಣಮಾಕ ವ್ಯವಹರಿಕ್ಕುಂ ವಿಜಾತಮುಂ, ಅಲ್ಲತು ಪಾಷಾಣಪಾಷ ವಾದಕುಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಾಲ್ ಖಂಡಿಪ್ಪಿಕ್ಕಪ್ಪಟ್ಟ ನಿರಸ್ತಸಮಸ್ತದೋಷಗಣನಾಗಿಯಿರ್ಪ್ಪ ಪರಮಪುರುಷನೊರುವನೇ ಸಕಲಜಗದುತ್ಪತ್ತಿಸ್ಥಿತಿಸಂಹಾರಕಾರಣನೆನ್ರು ಸಕಲಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳುಂ ಮೂನ್ರೈಯುಮಿசைந்து ಸಾಧಿಸಿಪ್ಪ ನ್ಯಾಯತ್ತಾಲ್ ಸಂಪಾದಿಕ್ಕಪ್ಪಟ್ಟ ಅಪೂರ್ವ ಕಲಿಪ್ರತಿಪಕ್ಷತ್ತೈ ವ್ಯವಹರಿಕ್ಕುಂ ವಿಜಾತಮುಂ, ಅಲ್ಲತು, ಜೀವವ್ಯಾಮೋಹಿಗಳುಕ್ಕಾಗವುಂ ತಮ್ಮಿನ್ರಿಕ್ಕೇ ಸಮಸ್ತದುಃಖನಿವೃತ್ತಿಯುಮಾಯ್, ಸಮಸ್ತಪುರುಷಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯುಮಾಯ್

ரமாய், வொயாயநாஜிவஸ-ுஹோஷி-ு ஜைநேzந-ுஹ-ுணமாய், சதவஸ உவகுசோவஸம்ஹாரா விரோயமாய், வஸ-ுவ்ரு சணஸஜுஹமாய், வஸவ்யாந-ுவஸ-ுதீகருக்கு மாவகரமாய், வஸ-ுவாக்விகோவஜீவ்ுமாய், நிஜிதோவாஹாநகாரணாஜ்ு நாகஸ்ரிதமாய், வ்ரிதிகுசூதான ஸ்ரீஜ்ஞாயணாயாயுவி வக்ஷாந-ுஹ-ுணமாய் விளங்கும் செல்வத்துடன் கூடியதானவி ஜாதம்.

இப்படிப்பட்ட ஹமஜ்ஞாசோந-ுஜிவிஜாகையாகிற ஜஹாஸாவி = மஹத்தானவோர் வ்ருக்ஷவிரோஷம். ஜஹாஉபரிகுஎன்றதுபோல் மேன்மைபொருந்திய வ்ருக்ஷவிரோஷமெனக்கொள்வது. ஹமஜிரோஷவிஜிதிய-ுக்தமானவஸ்துதாரிகளைக்காட்டிலும், தன்னடியில் வந்தொதுங்கிய ஜந்துதர்களுடைய வ்யாபித்துதங்கள் யாவற்றையும் வ்யவஸ்திக்கத்தக்கவல்ல ஜ்ரிஜ்ஞாநாதி கூலவ்யக்ஷ-ுதயுமென்றபடி. மேலும்வரது ஜ்ரு-ுநவ்யவெஸம் தீர்த்யஸ-ுதிமன்றிக்கே யதோதிதிவஸ-ுக்களையும், ஸவஸ-ுத்தையும் வஸதியாய் வ்யவஸ்திக்கத்தக்க தெனக்கருத்து. அன்றியும் கூலகம் ஜ்ரிஜ்ரபணரோதமன்றிக்கே வ்யாப்யபி தெகோவஜீவ்ுமானதுபோல் கெலமு ஜ்ரு-ுநவ்யவெஸமன்றிக்கே விஜாதெஜ்ரிய-ுபோந-ுஷ்டானமே ஜ்ரிஜ்ரர்களுக்கு விஹித ஸமவ்ருமாவதற்கு ஹெது. மேலும் ஜஹாஸாவாவ-ுதம் வஹ-ுஜிஜெலவ்ருமாவதன் நிதி-ுதமாம். ஜிஜஸவும் வ்ராஹ்மணாதிகளுக்கும் வதகீ-ுகளுக்கும்வஸீவாஸகம். அல்லாதும், வம்ஸவாரகாவதீய வீபிதர்களான வாயஸ்க்களுக்கெல்லாம் ஜீவாவொவயொநியான வ்ருக்ஷமென்பதை வ்ருகாசிப்பிக்கின்றது. இதனால் இவ்விருக்ஷம் ஜ்ரிஜ்ரர்களுக்கு வாஸமதியான வ்ருக்ஷமும் போலாகக்கடவது. இங்ஙனல்லாது வஹ-ுஸாவாஸவ்ருத்தால் கவாஜ்ரவஸம்கு-ுடாய ஹெதுக்களைக்கண்டிவது, வ்யொகவ்யலீவக்ஷாந-ுஸ-ுணம். கிஞ்சித்தூமும் வஹ-ுஹெதுமில்லாதே யிந்தவிஜாதம் வஸகரீதியாயிருக்க கவாஜ்ரஹெயுபாதுமென்பது ஸ-ுவவஸம். வெஜ்ரித்ரிவள்ளாவாஹெதுக்களும் வஸகாயவ்யதிவாதகமேயாதல்பற்றி வஸகரீதியை

யேயுள்ளது. வஸ்துநிர்தாரம் = நன்குமுனைத்தெழப்பட்டது. இதனால் சுகிவ்யவஹிபையுடைய சில வஸ்திஷேஉஸங்களில் கிஞ்சிஜ்ஞாநி வ்யக்ஷங்களினுங்கூட சில வஜ்ஞாநமான மாஹவிஸேஷங்கள் முனைத்தெழுவதுண்டு, அதுபோல் சுவிகோஹாஹமாகிற சுகிவ்யவஹியால் மஹவுபாஸநாஜவிஜ்ஞாநமாகிற சுவ்யக்ஷத்தில் முனைத்தெழப்பட்டது. சுவ்யவஹிசுவொஹாரம் = சுவ்யவஹியாவது, ஜிஜ்ஞாஸுவிலல்லாதே ஸ்ரீவிஷ்ணுதீகிஹாஸவ்யாக்ஞாண ஸ்ரீவாஸுதேவாதயஶப்தவ்யுத்பாதிப்ரகாரங்களை விவரிக்கும்வஹியாலே பொருள்பார்ப்பவர். இவர் வாஹ்யசுவ்யவஹியென்றும், ஸ்ரௌதஸுவ்யவஹியென்றுமிருவகைப்பட்டவர். வாஹ்யசுவ்யவஹியாவார் கைவிகீவ்யவஹாரிகள். ஸ்ரௌதஸுவ்யவஹிகளாவார் வைஷ்ணவிஷ்டிவைஷ்ணவர்கள். இப்போழுதுமோர் ஸுவ்யாகிய வைஷ்ணவிஷ்டிவைஷ்ணவரொருவர் ஸுலபகாரிகரும், உவ்யஸுவ்யதசுவ்யஜநரூபமாயிருக்கச்செய்தேயும், "வ்யவஸிதஸ்ய ஹ்யஸ்ய" என்றவிடத்தில் வ்யவஸிதமென்றும் உள்ளில் வாராதே யிருக்கஸுதோர் கோட்டையாகும் பெரிய ஸுவாக்யமெனவழக்கும் பண்ணினர். ஆகையாலிவர் போன்றவர்களும் ஸ்ரௌதஸுவ்யவஹிகளாவர். இது கீவியாவஹாரவாக்யவரையை முன்னிட்டிவந்த வ்யாக்யாநமாயிருக்கமான விண்ணப்பயன். இப்படிப்பட்ட வாஹ்யஸுதஸுவ்யவஹிகளுடைய சுவ்யவஹாரம் = சுவ்யவஹாரமான ரோஹத்தினிழியச்செய்விக்கும் உதீகள். அதாவது, பீஜவல்லாத விதண்டாவாதரூபமான வ்யவஹாரங்களென்றபடி. "வ்யவஹார உதீக்ஷ்யவஹிதம் ஹாஷிதம் வதந்தம் வதம்" என்றதுமீவண்ணமாகும். ஹஷிதங்கள் போன்ற இச்சுவ்யஹாஷிதங்களாகிற வாதம் = பில்லாருவியை "வதந்தம் வ்யக்ஷாதீ வ்யக்ஷாஹா" என்றது மீவண்ணம். பில்லாருவியாவது, எதிலுத்தநமாயிற்றோ, அந்தத்தனக்காஸ்ரயமான வ்யக்ஷத்தை ஸோபாதிகமாகச்செய்யும்ஸ்மிருதிவாக்யங்களுடையது, அதனுலேயே வ்யக்ஷாஹாவாயிருக்கச்செய்தேயும் வ்யக்ஷாதீபரிப்ராந்தி. இதனால்மஹவுபாஸநாஜவிஜ்ஞாநமாகும் ஹோவ்யக்ஷத்தில் அதன் சுஷ்டுஸாவாஹநவ்யாதிகளைப்போல் வடிவுடையதாய், சுவிகோஷ்டியுமாகும்

கலிபுருஷனால் முன்னேற்பாடு செய்து சிறிது காலங்களுக்குள் தனக்கு ஜாதிஸ்நேகிதனான அந்த தீவாவுக்ஷத்தையே படம்படி செய்யத்தகுந்ததான விஷ்ணுயாகும் பில்லுருவியசிற வீமயமான வேர் புசரை யென்று சொல்லுவார்கள். மேலும்திதனல் வாக்ஷங்களிலுள்ள இவைகளை வெட்டிக்கழித்தாலும் மேன்மேலும் அப்போதுப்போது வளர்வதை சுலபமாக்கக்கூடிய இந்த வாஸனாவிசேஷத்தால் விஷ்ணுவின் மாயையும்போல் அந்தந்த காலங்களில் பாவனர்களான பதிவ்ரதாக்களும் உதிர்களாய் அதை வெல்லத்திருக்கிறார்கள், வாதாபியதில் ஜனித்த கபலஸ்வரூபமும் விஷ்ணுபைக்கழிக்க மாமகாதாபுரியான மஹாதீபமனத்தால் இந்த ஸ்ரீரங்கத்தில் ஏற்பட்டாரென்பது மஹிதாபூர்வம். இங்ஙனில்லையாகில், உதவெறுவுமே வணிதமான கலவஸ்துக்கள் மறுபடியும் உள்ளில் வணிக்கப்படவேதென்பது வலிதவஸ்துவுக்கு தாடாக்குமென்றதொஷத்தால் தோஷமாகும். ஆதலால் விஷ்ணு சுலபமாக்கக் கூடிய இந்த ஸ்தோத்ரம் கூறப்பட்டது. மேலும், இவ்வகை வாக்ஷரஸம்கலெல்லாம் பாபிதான்னுக்கும் பாபொஜநமில்லாது, கேவலம் மாமங்களுக்கே உபயோகமாதல்பற்றி இவ்வாதாயுமான வம்பாயமும் மாமதாயர்களான தீக்ஷிதர்களாலே யே சுரூபிக்கப்பட்டிருக்குமென்பதும் சுரூபிக்கப்படுமென்பதும் வ்யுத்திம். இது வ்யாபியை நாசம் செய்வதுபோல், தனக்கு மூலமானஸமஸ்தாபராதங்களுடைய மூலமாகும் மஹாபாவியையும் கலதோஷ சுபமூலமாக்குமென்பதும் விதம். இங்கு வம்ஸ்தமாயிவர்களுக்கு உடையவர் வைஷ்ணவத்தை பருளிச்செய்யும் நூற்றந்தாதியோ ஏதஸ்ஸுஷ்ணவியில் சேராது வாரிதிகாலமாயிற்று. உடையவர் வம்ஸாவதாரமோ சுலம் மாவிதமென வக்கிரித்தனர். உடையவர் ஸ்தாபகமான ஸ்ரீ மாஷ்யமோ, வ்யாஸஸூத்ரத்துக்கு சாஸ்திரமும் வாசஸ்பதியமாயிற்று. உடையவரின் வாயநாதஸ்தானத்தை நிரூபிக்கும் மஹாதீர்யங்களோ குதிகாவஹனமாய் முடிந்தன. உடையவருக்கு வேண்டிய வஸ்துநிர்தேசனோ, இவருடைய அவதாரமென்று

கட்டிவைத்த பெரியாழ்வார்கிவாழ்ந்தும் வாக்குகர்க்குக் கு
லம்ஹாவிதராய் ஸ்ரீஆண்டாள்களுக்கும் நிதிஜ்ஞானபலமான ஸ
ஹாரொமாகஜ்ஞான வரவரமுனிஸ்வரின் வைலக்ஷணத்தா
லேயே உரிதாயும் இங்கு " மணியெஸ்வஸ் வ்யதிவிதேந
யெந கலம் நரஃ! வுணீகஸ்ஷாஹிஸ்ரிதஸ் ஹ்ருதெஜஸ்நிஜஸ்நி ।,
கஸ்ஸ்கண்டிவ்ரிணையபுஸ்கம் ஹீநாஜ்ம் ஸுஜ்ஞொலவ்ய।
விதிர்விதிர்வரிதுகம் ஸ்ரயெத நிதிஜ்ஞெயெக" ॥ என்ற
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதிதமாகிற ஸஹாஹாரகவசநத்தை வ்யாக்யாபது. மே
லும்விவர் ஸமயத்தில் உடையவர் என்கிற திருநாமத்தின் கா
ழ்விஸ்ஸஷ்மோ, உள்ளத்திலொன்றையும், உதட்டிலொன்
றையும், வாக்கிலொன்றையுமுடையவர் என்றும். இங்கு "ஸ
ஹஸ்ரநாமஸ்ரநாக கரிஷ்ணுர்நாமஸ்ரோத்ரம்" என்றதின்
தாத்பர்யமிவ்ரகிவகஷ்யாகும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கென
வறியத்தக்கது. அன்றியும், ஸ்ரீவத்ஸாலகியோரஸ்மாயுள்ள
ஸ்ரீவிஷ்ணுவிற்கும், உடையவருக்கவ்யாராண திருநா
மமாகிய இராமானுசமென்ற பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. இ
வர் வேதாவாயன் பணித்திருக்கும் தனியனம் கவதாரிகை
யில் மாத்திரம் "எம்பெருமானர் தஞ்சமெனிலே" என்
று தொடங்கி "எல்லாரும் ஸ்ரேஷ்டத்திலே வாஸனை பண்ணுகை
யே நமக்கு ஸ்வரூபம்" என்று எழுதியருளினர். ஆகையும்
வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்ரீஸ்ரேஷ்டகாலக்ஷேபம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸிகரு தனியனானுஸந்தாநம் செய்யவேண்டியது பற்றி கு
ருஜ்ஞாஜ்ஞாவெதக ரு. சிலர் இதனுல்லெஸிகரின்தாத்பர்யமொழியில்
புகுவிக்கப்பார்ப்பர். இது இவரதுகுமாரர் ஸ்ரீநயினாசார்யரு
டைய தாமஸ்ரேஷ்டாயபுஸ்ணயாதி ஸ்துதிகளால் கவஸிஜ்ஞமம்.
மேலும், இவர் ஸ்ரீஸ்ரேஷ்டயிகரிப்பதும் கருஜ்ஞாஸ்ரவெய்ய
டனென்பது வ்யாக்யாநாதி நிலுவெஸிகங்களில் அப்பளாசாரி
யாரிடமும், கொவளவேடு ஸ்ரீமாவாயபுருடைய மாதுஜனங்
களிடமும் வ்ருத்தமாய் நம்மால் காணப்பட்டது. அன்றியும்
வைஷ்ணவர்களான இவர் இப்ஸ்ரேஷ்டமும் படிப்பதும் உலகுவான
வொழ்வாவ்யாஸ்ரய கோயிலெம்பெருமானைக்கிட்டிப் பல வம

வதரங்கள் வரையில் மஹவிஷ்ணைவண் முதலவன்போலிருந்து
ஓதியில் இலக்கு வைத்துப் பெருமான் கலவ்ஹரித் திருவாஹர
ணங்களை சுவஹரித்ததுபோல், ஸ்ரீஹஷ்ணுவ்மான திவ்யாயு
ங்களை யவஹரித்து விவரீகஸயத்தை ஹ்ரவகம் செய்ய
வேண்டுமென்றது, "ஸஜ்கீ: வதேஹாயஜ்ரஹ்ணுஷ்டு"
ஹ்தாரி வாகுவஸ்ங்களான வயாங்களை விட்டொழித்து நிரி
வதேயெனத் தாமுமுஷ்டித்துச் செய்வோரையும் பரிஹரிப்
பதால் வஸ்ம். மேலும் சிலர் "ஸாஜ்ஸ வஷ்டுவசோத்ரணி
வரஹ்ஹாணி வஸ்ருவஸி" என்று ஸஹாஹாரத்தில் ஸாக
ஹீர சொன்னதுபோல் ஸ்ரீவிஷ்ணுகவம்ருஷிவஸ்ர்கள் உ
டையவர் திருவடிகளில் தங்களைப்போல் ஆவ்வளவு சுஜ்ஞ
னமில்லாதவர்களெனத் தமது மொழியில் வரஹ்ஹாமேகாரத்
தில் வஸ்ஹாவித்தானத்திக்கின்றனர். இது கரிவஸ்கரஹ்ரிஷ்
தின் வ்யஷ்டிரூவிஷயகமுரூஷ்திக்கு நிராரணத, ஆகையிவ்வள
வால், ஸ்ங்கரது கேஷத்தையொப்பி போகியில் வேஷ்டிகமான
நாஷ்டிகயத்தையே வஸ்தாவித்ததுபோல், இவரும் உடையவரை
யொப்புவதரபோல் காட்டி ஓதியில் தமது ஸ்ஹவ்வாஹ்ஸ்கங்க
ளாலும், ரஹஸ்யமான ஏரஹ்ஷாரூபங்களாலும் கிரஹரித்த
னர். ஆதல்பற்றி இவ்வகையாரும் ஸ்ங்கரர் போல் வ்ருஹ்ர
ஹைதிகளாயினர். இவ்விதமுள்ள மிவராஹ்ருஷ்ரகஹ்ருஷ்டிக
ஞடையகஹாஷித்தங்களாகும் பிள்ளாருண்பை வஹஹ்ரஹ்ரஹை
கவாதரனையான் (யிஷ்ணாவிஸ்ர) = கதஹ்ரத்தீமானகுவாயு
ஹ்டைய கரவாவிஸொஷமாகும் கஹ்ரைமையுடைய ஜோஸ்வி
ஸொஷமாகிற பெரியகத்தினால் விடதி = வெட்டிக்கிறேன் என்
ரர். வ்ருகிவகஷ்வாகும் கஹாஹ்மானபோருத்த சுஷ்டாகும்
ஹஹாஹமென்பது வஸ்ம். இத்தகைதஹாஸ்யே குவாயு
கரவாவிஸொஷத்ரதிபால் விஸொஷித்தது. ஆகையிவ்வளவால்
ஹ்வஸ்வரூபத்தில் வஸ்தரூபாவெகஷ்யாவ்ருவ்மான வரவ
கஷ்கஹாவும் வஸ்தரூபஸ்ரவாயஹஜ ஸ்ரிஹாஷாயரூபமும், வ
ரவகஷ்ரிரவஸ்வ ரவ்யரூக ஹ்ரவகஷ்வ்ருகிஷ்ரவாயரூபமாக,
அந்தவரவகஷ்ஹாஷத்தையே தனது ஆயாரஹஸ்யத்திற்கு

ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஜ்ஞாநாஸியால் வித்யாரண்யமஹாரண்யத்தை நம்தேசிகர் க்ருபாஸஹாயத்தால் முன்பொரு அக்ஷோப்யரென்றதீர்த்தர் சேதநம் செய்ததுபோல், இப்பொழுதும் சேதநம் செய்வதற்கு அந்த தேசிகர் க்ருபாவரம்பரா ஸஹாயத்தையுடைய மஹாத்மாக்களுடைய க்ருபாவிசேஷத்தையவலம்பித்தே, ப்ரதிபக்ஷிகளாகும்மஹாவ்யாஹரணகர்த்ருஹாவிததிரஸ்காரமேவமான வோர் க்ரந்தத்தைச் செய்ய வெண்ணங்கொண்ட இந்த க்ரந்தகர்த்தா இந்த ச்லோகத்தால் ஸங்கல்பித்தனர்.

இதி க்ரந்தாரம்பஸங்கல்ப: ||

அத க்ரந்தாவதாரிகா

ஸ்ரீநாதாய ஸ்ரீயோ வ்யக்தவைசித்ர்யாவிநாம்ஸ தூர்த்தாநாம் ஸமஸ்த ஸோகாய புநாதா தஸ்ய நமஸ்ய ஜநாய ஸாஷ்டாங்கவாதிநாம்: | ப்ராஜ்ஞா காம்ஸ்துத்வ கௌஸா நஸ்மஸ்ய க்ருதீ வேதவாஸ்யாய புநாதா தம் வேஸா ஷ்டாதிஷ்டாஷ்டா பாதரஹிதம் ஸ்தவயாமாஸ ஸம்ய: || ௪ ||

இவ்விதம் க்ரந்தாரம்பத்தை ஸமர்ப்பித்ததன்பின் ஸகலருக்கும் ஸுலபமாக போதமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீநாதேத்யாதிவசநச்லோகியால் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்களான ஆசார்யர்களுடையவும், அதனிடையில் வந்த வேதாந்தாசார்யர்களுடையவும் சரிதத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றார்.

ஸ்ரீநாதாயேத்யாதி ॥ ஸ்ரீநாத = பெரியபிராட்டியாரோ டுபிரியாத ஸம்பந்தத்தால் விசேஷமான திவ்யதேஜஸ்ஸோடு கூடிய ஸௌந்தர்யமுள்ள, அல்லது, ப்ராக்ருதசரீரங்கள் போலன்றிக்கே, தாம்நித்யஸூரியின் சரீரவிசேஷமென்றுகாட்டக்கூடிய அப்ராக்ருததிவ்யதேஜஸ்ஸோடு விளங்கும், ஸேநாநீ= "மாரன்சடகோபன், காரிமாரப்பிரான்" இத்யாதிகளில் ப்ரஸித்தமான "மாரன்" என்ற திருநாமத்தையுடைய சடாரி, திவ்யதேஜோமயத்தையாகிற ஹேதுவைப்பற்றியே

காட்டாரும் மாரன் என்று இடுகுறியன்றிக்கே காரணப்பெயராய் விளித்த திருநாமத்தையுடைய, சுயம்பு, விகாவிற்குப்புத்திரன்போல் எம்பெருமானுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் பெற்று நிவஹித்து தத்வத்ரயஜ்ஞதையெஷஷிஷ்யமாயிருத்தல்பற்றி தத்வத்ரயாதியமாகிற சாஸ்த்ரஜ்ஞாவுக்கு விருக்கென்னுவரும் நியாயத்தால் ஸ்வாமிகமான சாஸ்த்ரனென்றதிருநாமமுடைய யொழி=ஸ்ரீமஹாவீரவிக்கு ஹேதுவான ஷட்ஸம்பத்ஸமந்விதர், என்றபடி. இங்கு கல்யாணகுணமும் ஸ்வாபாவிகமாயிருக்க ஷட்ஸம்பத்ஸம்பந்தமென்றது, இவரது திவ்யஜ்ஞானத்தாலும், இவரது சுயஜ்ஞதிதாத்பர்யஜ்ஞானத்தாலும் ஸ்ரீமஹாவீரவிக்கு ஸ்ரீஸ்வாமிதீர்த்தரான ஸ்ரீஸ்ரீயபதிஜீயர்களுடையஜ்ஞாபனத்தாலும் வந்ததாகவுமாம். நடந்துவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயபரம்பரையாலும் உபபன்னம்.

இதனால் கல்யாணகுணம் யெனனுக்கு ஸ்வரூபவிசேஷணமாயென்றல்ல. கண்ணுக்குப்பச்சைபோல் உபாதானையும் நியாமகமும், ஸர்வாதாரத்வ விஜாதீயத்வ விஜாதீயாகாரிஹேதுத்தையிட்டு விகல்பமாக ஸ்வாபாவிகர்களால் கல்பிதரிக்கப்பட்டவை. இவ்விடத்தில், ஸ்ரீகாவ்யபுர் தமது சுயஜ்ஞபனகரஹஸ்யத்தில் "ஹேதியோமத்தில் சுபஜ்ஞர்க்கும் சுபாவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் ஜீவஸ்வபாவமுமாய்" என்றும், ஸ்வநிஷ்ட ஷணம் சரன்காம்பாரணத்தில், "ஹேதியில் சுபஜ்ஞனுக்கு பாவத்தி" என்றும், பரந்தபடியென்ற ரஹஸ்யத்தில், கீழ்ஜ்ஞாபயத்திக்குச்சொன்ன ஸமந்தானே, இவ்விபாயத்துக்கு ஸ்வரூபமாய் வேறித்துக்கு ஸ்வரூபன்றிக்கே பொழிகையாலே" என்றும், தக்ஷஸ்மரணத்தில், "(உபாயஸ்வரூபவிரோதம் ஸ்வதந்த்ரஸ்வதொசிதி)என்றுசுபாவஸாபேக்ஷத்வத்தாலே ஸ்வரூபவாகையாலே கூடும். ஸ்வரூபானுரூபம்" என்று தொடங்கி "இங்கு விகல்பம்கூடும்" என்றும், "சுயிகாரிஸ்வதந்த்ரடக்கமானவற்றாலே வழிக்கும்" என்றும், அருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமுனிவரும், தமது வசனபூஷணத்தில் கருத்துரையில் "ஹேதியில் சுபஜ்ஞனுக்கு பாவத்தி" என்பதற்கு "இப்படி ஸ்வதந்

ஜுமான இவ்வுபாயத்துக்கு சுயிகாரி யின்னரென்றருளிச் செய்திரூர் ஹக்கியிலஸுகனுக்கென்று தொடங்கி'' என்றாரம்பித்து சில கதிவாஉங்களை யெல்லாம் பரக்கப் பேசி ஓரிடத்தில் ''ஹக்கியிலஸுகனைக்குறித்து விஷமமான வுபதிஷ்வாயம் வுதஜ்ஜு மாஞ்போலே'' என்று கூறினர். இவைகள் ஹிவுவதி கனைக்குறித்து கூறுவிஷயவரிகளுடனே போற் கண்டாலும், மேல் உவாபவ்கரணத்தில் இந்த ராஜிஸாரோகஜீவர் உட் கருத்தை விவரமாய்க் கூறக்கடவோம். எனினில், இந்த ஸமீ யாவாயபூர்கள் வ்யுத்தித்தில் ஸாஸ்த்ரஸாஸாரிபாய்ப் பேசி முடி வில் ஊரறிவதற்காகவுதாகளால் மாற்றும் வுதியையையு டையவர்களாவார்கள். இவ்வனன்றிக்கே ஸ்ரீரங்கவுகாவி காவிரியுரநடுத்தரையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடனிலட்டர் நடாதூர் அம்மாள் ஹ்ருதயத்தைப் வுகடனம் பண்ணி யருளிய விஸிஷ்டாத்வை களுக்கிணங்க ஸ்ரீநிவாஸதேசிகனும் தமது ஸ்ரீநிருஹவை குண்டஸ்தவத்தில் சுயுர்நாஸாவஸஹாஸத்தில் ''வாவாஷ்டாஷ் டவஷ்டயொநிரதாவஸ்தா வுவஸ்துவிதா॥'' என்றும், ''ஹக்ரு ஷ்ண ஸத்ருஹாவஸீ'' என்றும், ''காஹகேஷவாகஷேஷம்'' என்றும், ''இப்படி வுபதிக்கும் ஹக்திக்கும் சுயிகாரிவிஸேஷத்தைப் பற்றி கூறுவுஹக்குமுண்டாகையால் விகல்பமாகக்கடவது. இ வற்றிற்கு ''நாநாஸவாஹிஹேஷாஸு'' என்கிற விடத்தில் ஹே ஷும் வலிடம்'' என்றும் காதையாஞாஸஹிமின்றி அருளிச் செய்தார். ஆதலால் இக்கு பொதிஸவஷும் வுவஜ்ஜிவஸவஸாத கூஜீஷ்வரான இவ்வாழ்வார் விஷயத்தில் ஷஷவஷயொதஸிஷ் ஹேது வாவுவுனிக்கப்பட்டது. ஆதலிவர் ஹக்கியாகுமஷ்டா ங்கயோகத்தை வூரறிவதிலையென்று விட்டவரோ, அ ல்லது, கூரத்தாழ்வி விட்டவரோ, அல்லது, விஷவோகஷிராய் விட்டவரோ, அல்லது, இவர் வுபஸிஷ்டாநுஷ்ரணமாய் ஷ டவஷயொதத்தை உவதெஸித்தது போதுமோ, அல்லது வுஜ்ஜா கூநுஷ்ரணமாய் ஹக்கியிலயிகாரமில்லாதது பற்றி விட்டவ ரோ, என்னில் வெஷத்தில் விஷ், மொட், ஹவ்யுஜ்ஜவஷந் களையுடைய வாகயங்களால் வெஷவிஹிதமானபடியாலும் ''ஹ

கூர வரசியா வாzவி வ்ரவதூர வா கஹாரேனே, வ்ராவெவ்ர zஹம் நாநுயர வ்ராவ்ஜி" என்ற வ்ரசாணத்தாலும், "பொ குபுனர்ந்தவன் தன்னேடொன்ரு க, மனனகமலமற" இதூர திகளான ஸாவ்ஜ்ங்களாலும் விஜ்ஞானதால் வ்ரஹவிவிரோயி யென விட்டவரல்ல. யுாநயோமேகநியியாய், வேண்டும் வரிகரவிமொஷாஜ்ஜராய், உத்தீரவாய-ுஉரனும், சுவ்ராகூத ருமாகையால் சுரூப்யல் விட்டவருமல்ல. எப்போழுதும் உ ள்ளபடியே வரிவ்ருணமாய் தம்மூன்னில் ஹவஷநாஹவ முள்ளவராகையால் ஹவஷநாஹவத்தில் கூரபட்டு விஷ்வொ கூரராய் விட்டவரல்ல. வ்ராயதிகஸிஷ்ரான ஸ்ரீசுநாயகோனி கள் ஹகித்து ரவ்ராயிகாரியாதலால் ஸிஷ்ரநாஹணுக்தை க்கொண்டு உவ்தேஸித்தவருமல்ல. ஸ்ரீரரங்கநாழி கூகீபா வகாரத்தில், விஸ்ரார்திகாரிகளும், ஜிதகாரிகளும், கதிர்மஹ்ரு வ்ரஹ்மீகளும், வாஜ்பேயனும், வஸோர்ணனும், வஜ்ர்களாலும் போனும், கமேஷஜிஜ்ஞிகாவானவனுக்கு உபாயமாகும் வி தாகளின் கிரயைகள் கநாவ்ஷியங்களானதாலும், கஜயாழி யான வாவாஹிகன், வவாஹிகவவாஹகனும் கவகரித்தபொ ழுதும் தமது கக்காஜாகியைஇசைந்ததும், வணாகணின் ஹ கிவாரவ்ரமாய் தஜ்ஜாதிநாஹணமாய் "பதேஹி வாரா ஷொ ஹவகி தேஹராவ்ரவு தெவகாரி" என்றபடி வ்ரதிகூ மாய் வ்ராஹ்மணஸவரோஹத்தை "நவம வாவஸ்ரூகம ஹகூரம ஐஹ்மண ஸவரி தேரிகூரக விஸிகாஸாநாம ஸாவ்ரு ஹி யதிகிவ ஹி ॥ தவ்ராஹ்ரு ஹாண ஹவவ்ரு" என்று வ்ராஹித் ததுமன்றி "யதி ஹொஷொ நவிரு தெ" என்று வ்ரயம ஸா வ்ரஜ்ஞனதால் ஜாதிநாஹணமான ஹொஷத்தையும் இசை ந்து கூறினதால் விலம். நிவஹநாவிவமானயிவ்வாஷா னம் வ்ரதிராதிரும் வ்ராஹ்மயபூரிவிஷயத்தில் நிராவாயமா ய் நடந்துவர, அதில் சுதபூரிபின் நிஷ்டியமே யில்லையாம். இப்பொழுது மாத்திரம் விஹவஹிஹொதல் பற்றி தம் ரவ ஷ்டிஜாதிஸ்தீகாரத்தையும் கதிராவி கூகீபவணபூஷாவ்ரத்தை யுமங்கீகரித்து அவைகட்கு வ்ரதிரூத்தமாக "கஹாரவ்ரு

வெஹகாரணேஸ்ரீ ஏயிவலயுத்ர வகுமெ । உதி வஸ்ரிஹ்ரு
உதிஸ்ர வெ்ரவரவ யத்ரவ்ரம்மவஸ் । சுலுஸ்ரிதெந வலயுத்ர
விஸாவலிஸி காஸந । சுவ்ரு்ஸ்ரு் சேத்ரு்மொஸத்ரு் வ்ரு்ஹணஸ்ரீ
ஸவஸ்ரி ஸுஸ்ரீ । வ்ரு்ஹணஸ்லவயுஸ்ர வ்ரிஜ்ரு ஜுத்ரலிய்ரு
உுகாசுஸ்ரிஸ்ரீ ।'' என்று ஸாரணனருளிச்செய்தான். இங்கு
ஜுத்ரஸ்ரீ என்றதால் ஜுத்ரலஸ்ரி்ரஹங்களில் தன்னையுமோர்
ஜுத்ரவாகவும், சுரு என்றதால் சுபத்ரிகாவதாரமெனுமே
யால் கரத்ரஸுஸ்ரீரஸ்ரீகாரமநஹுதையும் ஒப்பியருளினனை
யிற்று. இந்த நியாயம்போலேயே, ஸ்ரீவிஷ்ணுநாவகாரஹரி
கரான இவ்வாழ்வார் சுபத்ரிகமான தமது ஜாகியை யுமி
சைந்து கதநமஸ்ணமாகவே ''நாமம் சொல்லில் நமோநாரா
யணமே, நன்மலிகரண்நமோநாராயண, நாவாயி லுண்டே
நமோநாராயணவென்று'' உகிராதிகளால் திருவஷ்டாக்ஷரத்
தை வ்ரணவாதிகமாய் கதவன வலயுாயிகாரமாய் அரு
ளிச்செய்தது போல, யதிவிஷ்ணுவமன்றிக்கே தமக்கு ஸாஸ்
மொப்பின ஷயம்மயொமத்தையே கநஷ்டித்தருளினர் என்
றதின் திரண்ட பொருள்.

ஸ்ரீதநாயதிரஸ்ரிகளுக்கு யொமதமெயில் வ்ரிகுஷ்மான
பொழுது ஜாகிநிணயமில்லையாதல் பற்றி கஷ்டாமஷயம்ம
யொமங்களிரண்டையும் மற்றும் வேண்டிய யாவையும் உப
தெஸித்தருளாக் குறையில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீதநாயொமிவம்ப
ரயம் ஸ்ரீதநாயதிரநுநஷ்டிகையொதமாவ்ரிகுஷ்ரிகுகஸ்ரீத
நாரஸிபாரஷ்வதிஹுங்களாதல் பற்றி சுலுஸ்லலதம்பரயட
ரம்வரையில் வாஹுகதுவ்ரி விஸ்ரிக்கும் ஸாஸ்ரியபோதா
கிலவநாதிதொஷமெமுமில்லை. இவ்வகையிதுமுண்டென்
னில், ஸ்ரீராகிருஷ்ணவிலெயிலும், யுாநத்திலும், தொஷம்
பரவம்திகும். ஸ்ரீதநாயதிரஸ்ரிகள் தாம் ஸ்ரிக்கயிகாரியாக
வும், கநஷ்டாகாவாகவமிருக்கச்செய்தே, வ்ரவதியை ஆழ்
வாரிடம் பெற்றது, ஸ்ரீயில் வ்ரஸ்ரிவவிரொயஸம்கெயைப்
பற்றி யென்னில், தாம் யொதரஹரஸ்ரியுமென்ற ஆநுத்தைப்
வாநாவி செய்தருளக்காரணமில்லை அன்றியும் ''ஸ்ரிஸ்ர

ஹரியொமாய நாயதி-நயெ யதிநாம வராய” என்று ஸ்ரீ ஆனவர்தார் ஸ்ரீமதாசார்யஸ்வாமிகளிடம் செய்தருளுவதுமிடமில்லை. ஆகையால் இவர் ஷட்மம்பொமத்தைப் வரிஹரஹித்தருளியது விஷ்வாக்ஸேநஸ்வரூபத்தைக் காணுவதாயாரணகுரிகளைப்பற்றி யென மேலுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்வரன்றிக்கே யுள்ள வாதிவாதிஷ்டர்களான ஸ்ரீவிஷ்ணுவர் கூறிகரித்தருள்வர். ஆகையினால் (ஸ்ரீநாராயணயொமி) என்ற வஷ்ம வ்யாவ்யாகமாயிற்று. இக்கு யொமஸ்வம் ஸாதித்தால் உபாயவரம். “நோமஸ்வாஹாநோ வாயஜ்யாநஸம்ஹிதாஸ்வாஹா” என்றதிற்கு பூர்ணமான நிவண்டு.

இவ்விதமுள்ள வாசகாயபதனை ஸ்ரீமாத்வமதாசார்யாகும் ஸ்ரீநாராயணயொமியால் (வ்யகுசித) = சுகிஸ்ரஜாவஸ்வாஜ்ராண நிதித்தமாக ஸ்ரீஹயக்ரீவாசார்யரை யுபாஸநஸ்வரூபமாகவைகளை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு ஸ்ரீஹயக்ரீவாசார்யர்கள்தத்தில் வ்யகாஸம்பண்ணியருளி (வதவீ) = கல்பதாரு வல்லி ஸ்வரூபாயவாக்யவரையாகும் சாஸ்த்ரத்தில், “வாக்யாநாம் வதவீவஸ்ரூதிஃ” என்றிங்குநிவண்டு. (யாவிநாம) = யாதொரு தொஷமாகும் கூடாகாதிகளில்லாமையால் கவிரோயாய்ச்செல்லாகிற்கும் (வஹ்நுரூபிணாம) = ஸ்ரீஹயக்ரீவாசார்யாஸ்வாஜாதிவஹ்நுவாயபர்களுடைய, இங்கு ‘வஹ்நு’ என்றவதும். ஸ்ரீமத்பாதிகளுக்கு விவரீதாயத்தும் சொல்லும் பாதவவ்யகாஸாதிகளை விலக்குகின்றது. ஸ்ரீவாஸ்வம் ஸிஷ்யனுக்குள்ள ஸுஜ்ஞாநாயகாரணிவதபாநவாயோபாவத்தையை வ்யகாஸிப்பிக்கின்றது. (ஸ்ரஜ்ய)) = நதியில், அதாவது வாசகரூபதீர்த்தாயாதிகளை ஸாவஸ்துக்களாலும், உபாவஸநாவ்யாவஹாரபாநஸ்நாநாகாரஜ்ஞாநத்தாலும் தெளிந்த ஸுபாபூமிஸ்வரூபின் மத்தியிலென்றது. (லோகாயபூநாம) = உலகாகிரியன் என்ற திருநாமமுடைய ஒருவர், இங்கு பிள்ளையென்றுவோர் வந்தத்தை முன்கூட்டி பிள்ளை லோகாசார்யரென்று வாதகூலயநிஷ்டர் கூறுவர். பிள்ளையென்பது நம்பிள்ளையெனப்பொருள்படும். இவருடைய விசாலான கூரஷ்டிபுர் என்றவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தம் மா

ராவான நம்பிள்ளையின் ஹாஸ்யத்தால் ஜனித்ததுபற்றி இச்சிசுவிற்குப்பிள்ளை யெனப்பெயரிட்டனர் எனவும் கூறுவர். ஆனதால் ஸாதாரணவ்யுத்பத்தியானஎன்னோடுகூடியிருக்கவேண்டும். "வாஸ்தவமாகாஷ்டிரராணாமொகாவாயபுணஸிஷ்யகம்" என்றதால் மொகாவாயபுத்ர கூஷ்ணதீக்ஷிதருடைய வாக்குமாவென்பதும், அவர் ராமாநுஜாசார்யர்களின் தலைப்புகளிலும் சுற்றிலும் "பிள்ளையுலகாசிரியன் திருவடிகளேசரணம்" என்றிருப்பதால் பிள்ளைலோகாசார்யர் என்பதும் வ்யக்தம். பிள்ளையென்றாலுமிவர் பிதாவின் திருநாமத்தினீற்றிலிருக்க மிவர் திருநாமத்தின் முன்னே வரக்காரணம், ஐயா திருவுள்ளத்திற்கும், குமாரர் திருவுள்ளத்திற்கும் ஒரு வைலக்ஷண்யத்துக்கு வரும் மஹத்தில் ஆராராவாராமே பாழிய வேதில்லை. மேலும், பிள்ளை யென்பது தெளிவாக வாலிபர்களைப் பற்றி யாகையால் வாலிபர்களாகும் சிஷ்யர்களுடைய, ஸங்க=கூட்டங்களுக்கு சூவாயபுத்ர=குருநாதனென்றபடி. பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை, நம்பிள்ளை, தூப்புற்பிள்ளை யென்று வாஸாரிஷ்யாவகும் வகுலாபராயர்களுக்கும் தலையிலிருக்கக்கடையிலிவ்வொருவருக்கே யுண்டாயிருத்தல் பற்றி, பிள்ளை லோகம் என்ற வோர் ஸம்ஜ்ஞாவாக்கி அவர்களுக்குக்குருநாதனெனப் பொருளாக்குவது வ்யாஸமாயிருக்கும். அதற்கடியிவரது க்ரந்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீவசனபூஷணமன்றியும், உபதேசரத்நமன்றியும், தனியனவ்வ்யபதேசம்போல் வாக்யகூமில்லாது தமிழ்மில்லாது "அதற்கு, இதற்கு" ஹேதுஸி கன்னூற்கருத்திற்கிசைபாதும் வாதகூவரிஸீலநமில்லாததும் வாலுல கூவிதை பாடிப்போல் சொல்லாவாரணாஸி வாதகூபயுக்தவாமமில்லாது "கலிதாரயாரணதாஸாஸ்த்ரகாநுநாநுவம்வாஃ" என்று தமக்குள்ளே தாமே யாஸிக்கவல்லதாயுமிருத்தல் பற்றியாம்.

தூப்புற் பிள்ளை பருளிச்செய்த ராமாநுஜங்களெல்லாம் வசநபூஷணாதிகளானமொகாவாயபுத்ரராமாநுஜாநஜாரம் கவதரித்தபடியால் "விஸாவாதாரம் விஸாவஸாஷ்டியெவ பு

கீவகவ்ழ்” என்ற நியாயம்போல் ஸ்ரீகிகளான சிலர் அவ்வே
ரஹஸ்யங்களைக்கண்டு கலங்கி ஸ்ரீஆசார்யகாரவாக்யத்தை
யிழந்து விடும்படி வருமே யென்ற வருத்தமும், மோக்ஷாய
ரைச்சேர்ந்த ஜனங்களும் பார்த்திருக்கவுதான் பொ
ருட்டு மெனக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விஷயத்திலல்லாதே,
மற்ற எவ்விஷயங்களுக்கும் ஸ்வதந்த்ரமில்லாமே பரதந்
த்ர ஸ்வரூபத்தை இம்மந்த்ரார்த்தவிஷயமான ரஹஸ்யஜ்ஞானத்
தில் மாத்ரம் தனியே ஸ்வதந்த்ரமாகவுஜ்ஞாபிப்பதன்
குறைப்பு உண்டாகாதவே. ஸ்வதந்த்ரத்தில் நிஷ்கர்ஷமாகை
யையும், மற்றுள்ள ரக்ஷகத்வங்களையும் அருளிச்செய்திருப்பதா
ல், ஸ்வதந்த்ரத்தனையைக்காட்டில் தனியே ஸ்வரூபஜ்ஞானத்
துக்கு ஏற்றமில்லை.

ஸ்ரீஆசார்யகாரரும் உபயவிபூதியோகமான இவ்வர்த்தத்தை ரஹஸ்ய
தமன்றிக்கே மந்த்ரத்தின் அர்த்தவிசேஷத்திலே பரந்தாதிக்கரானார்.
ஸ்ரீஅடியரும் ஸ்வதந்த்ரத்தில் பரதந்த்ரபூதனான ஸ்வரூபத்தை
யருளிச்செய்தார். ஆனதுபற்றி அவர்களுக்கு முதலி
யாரவதின்பொருட்டு ஸ்ரீஸ்வாமியாசார்யஹ்ருதயம் அ
ருளிச்செய்யப்பட்டது. அவர்களாவது, மந்த்ரார்த்தஜ்ஞா
ந்யமான ஸ்ரீஆசார்யாதிகளில் நல்லதெளிவில்லாதேயும், அ
ருளிச்செயல்களிலும் தெளிவில்லாதே “பதஜ்ஞாநீகாஸ்தத்
காகிநஃ, பதார்காகிநஃகாஸ்தத்ஜ்ஞாநிநஃ। பதஸ்வரூபம்தி
ர்தஸ்வரூபம், பதார்தஸ்வரூபம் தத்ஸ்வரூபம்।” என்றிருக்கு
மவர்கள். ஒவ்வொருவருடையவும் வாஸ்தவஸ்வரூபம், அவ
ரவர்விவக்ஷிதத்திலேயல்லது ஸ்வதந்த்ரார்த்தத்திற்குவேறுவகையா
ல் ஸ்வரூபமாகாது. ஆகையால் இவ்வீடுகட்டப்போதும் வரு
காயுஷ்யங்களால், அவ்வவாஹ்ருதயங்களைக்கொண்டே ஜ்ஞாத
வ்யங்களாகின்றனவாம். ஆகையிவ்வளவால் பிள்ளை லோகாசா
ர்யர் என்றவர்த்தத்திற்கு ஸ்ரீகிகளான சிலர் கூட்டங்களுக்
காசான் எனப்பொருளாயிற்று. இப்படிப்பட்ட இந்த லோ
காசார்யரென்றவர் (கத்யத்ரயம்) அந்த ஸ்ரீமாஜிநிங்களாகிய வடு
வாயர்கள் மகாமதிம்செய்யும் ஸ்ரீநாராயணமுனிவருடைய

வஸ்துவ்ருத்தாயமாகிற ஸ்ரீஹாவய்த்தை, "சுயநிலவ்த்ருஸாமர்த்ருஜவம் யாநஸ்ரீ வதவிஷ்ஜிஸ்" என்றிங்குள்ள சுயநிஸ்ரவ்த்திற்கு நிவணு வ்ருசாணம், இங்குள்ள சுயநிஸ்ரவ்த்தால் வ்தெதநிகொடிக ருக்குத்தஞ்சமாயுள்ள ஸாமர்மென்றுப்பொருள். (சுவரிஜ்ஞாய) = அந்த வஸ்ருஸாமர்மின்னதென வ்றிணர்மாயறியாது வஸ சுஷ்ரவம் யாயாஸ்ருத்ருமாய் மட்டிலறியுமெனக்கருத்து. அது இங்குள்ள வரிவென்ற உவஸர்மும் சுரட்டுகின்றது. இதனால் கீவ்ரஸ்பரையில் உத்ருதிகரான சுரஷ்ஜிஸ்ருருக்கு வரிஜ்ஞுவாய்ப்பிறந்து, அப்பிதாவினிடம் சிற்சில ஸர்மாயங்களோம ட்டில் கேட்டவராகையால், வஸ சுஷ்ரவஜ்ஞாநிம்மாத்திரம் சுஹ்ரவமதம். எனனில்; ஒரு வகையிலும் ஜ்ஞாநமில்லாதார்க்கு விவாஸ்மேயில்லையாதல்பற்றி அங்ஙனம் கூறவிடமாயிற்று. சுவரிஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேது (ஹாஷ்ருஜிகாரணஜி) என்றதால் கூறுகின்ரூர். ஹாஷ்ரு = ஸர்ஸ்ருாரோநாஜாநாஸ்ருஹீகிமான வ்ருஹவரிதாயர்மாகிற ஸ்ரீவிஸ்ணுவ்தெத ஸர்மாநவ்தீஷ்ரவசுஸாஸ்ரும், சூஜி = கிஜாஜ்ஞாயர்மாநாஸாரியாயுள்ள ஔவஷ்ஜிசுவரம் வரமதிமான ஸ்ருாயர்த்தைப்பற்றிய வம்வ்ருாயஸாஸ்ரும், ஸவம்ஹரிதஸாஸ்ரஷ்யாயர்மாங்களுக்கும் வ்ருசாணர்யமானது ஸ்ரீஸ்ருாரயோகிசுவதிவ்ய வ்றவ்யமாகிற ஸாஸ்ரமும், கிஜநர்மாணமான விஜித்ருயாகிஸ்ரஸ்ரங்களுமாம். இவைகளில் (சுரணஜி) = "ஜ்ஞாநஸ்ரரிநுஜி" என்றபடி சூஷ்ருவிஸ்ஷர் எனப்பொருள். அதாவது வஷவீ வரிஜ்ஞாநா ஸாவத்திற்கு சூஷ்ருஸாவம் ஹெதிவாதல்போல், இங்கும் ஸுாகாரப்ரவ்ருஸர்மத்திலிழிந்து ர்வாய சுஸர்ஷ்யாமல் போவதற்கு ஸ்ரீஹாஷ்ரு ஜ்ஞாயர்திகளான ஸாஸ்ரங்களில் சுவரிஜ்ஞாநம் ஹேதுவாயிற்று. ஸம்வ்ருாயாயர் விவாணம் ஸ்ரீஹாஷ்ருகாருக்குப் பிற்பட்டுண்டான ஸ்ரீஸர்ரூருளிச்செய்த சுவ்ரஸ்ரோக்திர்ருாதிர்ருயங்களும், மூற்பாடுண்டான ஸ்ரீமர்ருதியாதிகளும் ஷயர்ருவஸம்சுஹாரிகளுமாம். இவ்வகைகளால் ஹாஷ்ருாதிகாணஷ்ம வ்ருர்ஸ்துவெனக்கொள்ளத்தது. இப்பிரகாரம் ஸ்ரீஹாஷ்ருத்தாலும், ஸம்

வ்யாபாஷாஸ்ரிகளாலும் ஸ்வயத்நஸைதைக்ய ஹேதுவால், ''ஸ்வபாவஷ்டீ வாராஹவிநாயகிதாஸ்வதஸ்திதே'' என்றதிலே யம்போல் (ஸ்ரீஜ்ஞா) = இது ஸ்ரீஹாவாயம், இது கூவாயம், இது விஜிதஷெஷவ்யாவகம், இது சுவ்யாவகமென்ற நிணயமறியாதே வழிதெற்றிச்செல்வதற்கு ஹேதுவாகும் போல், இஸ்லாம்பிரதாயவிஷயத்திலும் வாஸ்தவாயத்தும் தெளியாதேயுண்டான ஸ்ரீஜிபால் (காம்ஸிஜ்ஞகோஷாஸ்) சிற்சில புஸ்தகங்களை, அதாவது ஸ்ரீஸ்ரீஷப்படி முதல் தனிவ்ருணவம் முகவுள்ளபதினெண் ரஹஸ்யவ்யாஸ்தகங்களை. (ஈவிவசி) ஸ்ரீஜிபோனவழி எழுதிவைத்தருளினர். (சுப்) இப்படி ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் வாவ்யாயத்தில் தெளிவில்லாதே ஸ்ரீவாக்கள் கண்டுகலங்கும்படி எழுதிவைத்தபுஸ்தகங்கள் வெளிப்புறப்பட்டபின்பு, (வெஜவஜியாயஸ்தாஸ்) ஸ்ரீஜிஜாஜ்ஞாயாயஸ்தானென்ற (கூஜி) வாவயஜ்ஞன் ''கூஜிகூஸ்ரஜஜகுவி'' என்று இங்கு நிவண்ணம். இங்கு ஜோகாயாயஸ்தானென்ற திருநாமம் ஜியஸ்ரீஸ்ரஸ்வஜ்ஞங்களைப்போல். ஏனெனில். ''ஜோகாயாயஸ்ய ஸ்ரஸ்வே கூஜஷவாஜவ்யாவஸ்ரஜிமவே'' என்றபிவர்தனியனே ஜோகாயாயஸ்தானென்பது ஓர் இடி குறிப்பியதானவும், ''ஸ்ரஸ்வே'' என்றதால்இந்தபஜிமே சூவாயஸ்தாஜ்ஞாஜகமென்றுங்காட்டுகின்றதது. ஆகையால் ஜோகாயாயஸ்ரஸ்வே என்றபோழுது தான்வவஜஹாரிகவாஜகமாகும், மற்றப்படி வ்யாரணவாவகமேயாகும். அன்றியும்ஜமஜாயாயனென்ற பெயருள்படக்கூடியவாஜகமுமல்லவாம். அங்ஙனன்றிக்கே இவ்வேஜாஜ்ஞாயாயஸ்தானென்ற திருநாமம்உவவ தீவாஹஸ்ரஜ்ஞத்தைப்பற்றியுண்டானதும், ஸ்ரஸ்வாயிகவ்யதிவ்யஸ்தாஜ்ஞென ஹேவாலும் அருளப்பட்டதுமான காரணவிஜிஷ்டமென்றதால்வாவகரீதி ஸ்ரஸ்ரவைக்காட்டியும் கூவ்யஸ்தானஸ்ரஸ்வஸ்ரீயாகு என்று விஜிப்பதால் (கம) = அந்த ஜோகாயாயஸ்தாரை கூஜியான இவ்வேஜாஜ்ஞாயாயஸ்தர் (ஹாஷ்யாஜிஜ்ஞாஷ்டா) ஸ்ரீஹாஷ்யவ்யாஜ்யாயங்களாகிற ஜ்ஞாநத்தினால், இங்குவஜசுவயநம்ஜிமித்தியகவயநம்.வஜிவஸ்தும் சொன்ன காணகவும் ஹாஷ்யாஜிகளால் வந்தபடியாலிங்ஙும்

ஹாஷ்யாதிஷ்டிர்என்றுகூறப்பட்டது. அன்றியும், சோமபத்தில் நடக்கவேண்டியவன் ஷ்ஷிஹாரியால் வழிதப்பிப்போக அங்கோர் ஷிவுஷிஷக் வந்துஷ்ஷிவுஷாசம் பண்ணியரு ளினவரலாற்றைக காட்டிச் செல்லுவிக்குமாப் போல், இங்கும் (வராஹவராஹயெ)= வராஹாவதார்களான ஸ்ரீ நார, நாய, டாசிரந, ஹயக்ரீவ நரஸிம்ஹமொழிகளால் வ்யக்தீகரிக்கப் மான வடிவாகில் (ஹரியே) = மறுபடியும், அதாவது, வெகு கோரமுண்டான கிரிஷ்டரூபம் வாஹ்யகுஷ்ஷிஷ்டிவடிவத்திலிழியாது, தக்ஷயாஜீகாரிகளைப்பற்றி ஸுகாரமாகிற வடிவிலிழிந்திருந்ததால் இங்கு ஹரியே என்று கூறப்பட்டது. அல்லது, ஹயக்ரீவ நரஸிம்ஹ ரூபத்தில் அவதரித்தும், திருவிலச்சினை முதலான துகளைப்பெற்றும, யாசிகளைக கேட்டும், ஒடிவில் தானறியாதே வாஹ்யகுஷ்டி வடிவையை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் பரிக்கப்பட்டதுபற்றியுமாம். (ஸ்ரீவராஹ) ஸ்ரீஷ்டிவடிவம் செய்தருளினர். ஆக இவ்வளவால் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரவடிவுக்குயத்திலேயே அவதரித்த பிள்ளைலோகாசாரியர், ஸ்ரீஹாஷ்யாதிகளில் பரிவதிணுஜ்ஞானமில்லாத ஜனங்களுக்கோ, தன்தெளிவுக்கோ, தம் ஸாதர்ஜனங்களுக்கோ, சோகூப்படி முதலிய பதிணென்ராஹஸ்யங்களை யருளிச்செய்ய, அவையாவும் கலிதோஷமாயை பரவரிக்க அதைக்கண்டு வாசாரியஜ்ஞானமுள்ளவர் கலங்க, அதன் நிமித்தமாகக் கோயிலில் வரவரமுனி காலக்ஷேபமுண்டாக அதில் ஜ்ஞானஸாரத்தான ஸ்ரீதெய்வவாசாசார்யர் தெளிவிக்க, அதைக் கேட்ட வயோவ்ருத்தரான பிள்ளைலோகாசார்யர் தேறி வாத்ஸல்யவரதாக்ஷரர் என்றதும், தூப்புற் பிள்ளையின் ஜ்ஞானவைராக்ய நிஷ்டராகிதையும், ஸ்ரீஹாஷ்யகாரணர்களிகளையுங் கண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர்,

"சிற்றான்ற தூப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றுசொன்னபழமொழியுள்—ஒருன்றுதானே
யமையாதோ, தாணயில் வாழ்வார்க்கு வானேரப்போம
ளவும் வாழ்வு."

என்று மேஷலாவாஸநம் பண்ணி யருளினதால் வஷட்கும். (ச)

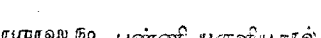

வஸுதாதலாநாஜலாஸ்ரு ஸுதீக்ஷ்ணதுண்ட
ஸ்ரம்வஹ்நிதா உதயவைபவ வாதிதேஜிதா வ்ரவ்ர
தூத் வடகதருவரிதாணவரிதூர விஸ்ருத் | தத்ர
மஹாஸுரஜாரதஹிரண்யகிரய வ்யாவ்ருபா ஸ்வாவ்ர
விஸ்ருஹ்ய தாதா நாகஷ்ணாதாயதிகாதஜிதே
தெஸிகேந்த்ர விதகே ॥ ॥

இப்படிப் பிள்ளைலோகாசார்யர் தூப்புல் பிள்ளையின் வஷட் வஷௌத்தால் தேறித்தெளிந்துபோனதால், உதாஜ்ஜிதங்கோண்டு(வஸாஜ) தடந்தாரம்(தவ்ய)-அத்தப்பிள்ளைலோகாசார்யருடைய(ஸுந்தரஜ்ஞ)அதிசயமனவாளப்பெருமாள்யெனும் என்ற தம்பியோவென்றால், இங்குள்ள "தா" என்றதுஜ்யுஷரைவிட ஸுந்தரஜ்சார்யஷ்ஜநுஜ்ஞாதத்தில்கிஞ்சிதாயிகும் பெற்றவர் என்பதைக்காட்டுகிறது.(வஷ்டிகம்ஸிதுவயஸ்) தன்னேயோர் விஷமெனவாஜ்ஞை எண்ணினவராய்க் கொண்டு (ஸ்ரீஸைலேஷதயாபாத்ரம்) வஷ்டிவேடுகூரான ஸ்ரீசைலேஷதெஸிகரை (வாமேஸ்) கண்டவிடமெல்லாம் ஸாஷ்டிபம்போலிருக்கிற விதண்டாவாதங்களால், இதனால் இவ்வஸ்ஜ்ஞாக்ஷிகரான ஜ்யுஷரைப்போலன்றிக்கே வாஹஷ்ட்டியை வஹிபாதகதிசோபணமுள்ளவரென்றதேதான் றுகிறது. (ஜேதும்) ஜயிப்பதற்கு, அதாவது; தானே பண்டிதரென்றும், கவியென்றும் வ்யவிதியைப் பெறவேண்டி மணஷ்ய ஹொஷாவிஷ்ணமாகிற சுவஷ்டியையால், வாக்ஷிக வாஜியோடி ஸ்ரீவேதவ்யவிஷயத்தில் ஓதுக்கி வகிழ்க்கும் ஸ்ரீசைலேஸிகணே யதாசுயஜ்ஞிஹாஜங்களால் ஜயிப்பதற்காகவென்றபடி. (வ்யுத்தீ) வ்யுத்தராய்க்கொண்டு ஓடினில் (வதகலிவரிதாரணவரிஷ்ட்டர்) ஸ்ரீரமநாயனுடைய திருவடித்தாமரைகளின் வரிதாரணமாகிற ஸ்ரீவாஹநசைகளின் விஷயமான ஸ்ரீவாஹநசாவஹமென்ற ஜ்யுவரிஷ்டியால், அதாவது; வாகவராதீயில் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி ஆயிரம் ஸ்லோகம் செவ்கிறவரே உத்தரனைப் பெரியோர்கள், ஒருவரைப் வதி

கருடவிஷயத்திலும், ஒருவனைப்பாதுகாவிஷயத்திலுமாக ஸ
மவ்ருத்தியிலில் நியமித்தருள, பக்ஷிவக்ஷி கவாஹயத் வுத்தால்
வர்ஜிக்க, அவ்வண்ணமில்லாது ஸ்ரீகருடனுக்கு ஸ்ரீவாஸு
தேவஸாம்ராஜ்யத்தை நிமித்தருள, இவ்விரண்டையும்கண்டு பெரி
யோர்கள் உத்தரக்ஷாயக்ருதகார்யத்வத்தை ஸ்ரீகருடனிடத்தி
லும்வாஹிகேஸ்வரியினிடத்திலும்ஸ்தாபித்தருள, அதைக்கண்டு
ஸ்ரீகருடனும் ஸாமவேதவாராத்திற் புகாமலிருக்கத்தனது
பெருமையை "வேதாத்மா கருடோ" என்று தானே சொல்லிக்
கொண்டு திருவோலக்கத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்தருள, அதன்பேரில் வாஹி
கேஸ்வரியென்ற அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினார்கிரி
வாஹராய்த்தனக்குண்டாயிருந்த பெருக்கினின்றும் (கருடன்) தணி
ந்தவராயினர். இங்கு சிலர் "வேதாத்மா கருடோ
தீ வேதாத்மகதீத்யுதஹ்ருதம லபதி" என்றிதரர்களையிட்டு வாஹிகேஸ்வரியே ஜயித்தாரென்றன்றி ஸ்ரீகருடனே தன்
னையொப்பவில்லையென்று பிதற்றுவர். அவர் "ஹரவரவஹோ
வஹிநவரஹ" என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால்,
தனக்குள்ள காரிதரக்ஷத்தை யொப்பிஞரையிற்றென்று ஸ்ரீ
ஆளவந்தாருக்கும் ஸாரணநாயகக்ஷத்தை யொப்பிஞரையினர்.
மேலும், "ஹரவிவஹிநவரோ zதயதீஹ்யவதே, கருவ
வரஹாதயஹ" என்றுமணவாளமுனிவர் சொன்னதால், இவ
ரும் ஸேஷாவஹிகரென்றும், மன்மதனுக்கு வசப்பட்ட மனமு
டையவரென்றும் சொல்லக்கூசாத வாயுடையவருமாவார். ஆ
கையினால் இவ்வதிவாஹத்தைவிட்டு ஆசார்யர்களுடைய நெ
ருநிஷ்வாஸாநுகூலமெல்லாம்வாஹத்திலாவாஹிதங்களென
யினிக்கூறர் போலும். ஆகையிவ்விதம் ஸ்ரீகருடனால் அன்றும
தல் காவுக்கிலும், கூடத்திலும், கூதிரவாயாரண வாஹி
தீத்தையுடைய காரணத்தைப்பற்றி கவுஷேயனுக்கினியன்றும
தல் பெரியோர்களும், கதெஹவாஹிகளும் "கவிதாகி ருகெ
வரீ" என்று வேஹரநுமுள்ள கூரேசருடைய திருநாமத்தால் கொ
ண்டாடினர். இங்கு தகுமென்பது, ஸ்ரீஹாஷ்வாவயோ
யான வாதகுமென்றதை. ஊஷ்மும் மளதிஸாவஸுமாதல்

பற்றி அது மஹாஜநஹ்ரஹ்மகரவாய் ஸாவதாநமாகையால் கநவாஹெயம். இப்பிரகாரம் பின்னோர்களாலாயிரும், அவருடைய வநஜரான வாதிகேஸரியென்றவரும் வரகுணத்தாலும், வராஜயத்காலும் முறையே ஸ்ரீஹாஸ்யவிரோயமான வஸ்யாஹாஸத்தை விட்டவாறே, கோயில் ராஜவிஸ்வாஸத்தால் கலஹம்வர அதனால் அழகியமணவாளன் கோயிலைவிட்டு அங்கங்கெழுந்தருளியிருந்து முடிவில் கெஞ்சிக்கெழுந்தருளும் படிவர, அதன்மேல் கோயில் ஸாந்நித்யமாக, ஸ்ரீரெங்கநாதன் ஸ்ரீவாஹஸ்தலாருடைய கநவாநீர்க்காவிருந்த குமாரர்களுடன் மேல்நாட்டிலுள்ள வகாரிகாமென்ற ஸ்தலத்தில் கெழுந்தருளினர். பின்னே லோகாசார்யரும் ஸ்ரீரங்கநாயனுடன் சிலராஹஸ்ய வாஜினக்களுடைய வஹாயத்தின் பேரில் ஸகிராவ்தமாய்த் திருக்காணியின் வாஸ்தமாய் எழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கையில் வஸ்தவாக்கு ஸித்தாலும், கூரகுலோத்தமதாஸரும் ஒதினில் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவாஹ்ருணம் செய்து திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினர். இதன்முன் இப்பின்னே லோகாசார்யர் திருவடியான திருநாராயணபுரத்தாயி என்றவோர் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் திம்மராயன் என்னுமிடில் தாம் செவிதாழ்த்திக்கேட்டிருந்த வபநஹரிஷணத்தின் சாரங்களெல்லாம் திரட்டி அதற்கோர் வ்யாவ்யாநமாய் எழுதிவைத்திருந்து, தமது கதாஸ்ரவாக்ருத்தில் பெரியபெருமாளைத் திருவடிதொழுத்திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீரங்கராஜவாவிடாதலால் வகாரோநமென்று மறியாதே கோயிலேறிவந்து கடாக்ஷிக்கத் தமது வ்யாவ்யாநத்தில் தொக்ஷாவாயத்திற்குண்டான சிவ்யாஹம் போலிருக்க வுலவளித்து, அங்கிருந்தபடி திருக்குருகைக் கெழுந்தருளி ஆழ்வாரைத்திருவடிதொழுது அங்கேயே கிஞ்சிஸ் காலம்வாஸம்பண்ணி தெஹவ்பொஹத்தைப்பெற்றனர். பிறகவருடைய வஹ்யிலிருந்த "ஆயிபடி" என்ற அவ்வ்யாவ்யாநம் மாத்திரம் காகதாலீயந்யாயம் போல் முடிவில் மணவாளமுனிவருக்கு அவாது வாக்வ்யாஹ்ருதத்தில் கிடைக்க அதைக்கைப்பற்றி வைத்திருந்தார். இது "வம்ஹ ஹோ வஸுகதிர்

வ்யாஸாத் ஸ்ரீநாவஸீத்தி" என்ற ந்யாயப்படியிவருக்குக் காமா ஜ்ஞாநவ்ரஜீவனத்திற்கு சூடகி வந்திபாழுது, "சோஷ்டு காவா ஹவிஷ்யந்தோபகயோ மொதிநோ2வி்வா" என்றபடியே அப் புஸ்தகத்துடனும் வீணாவேஷத்துடனும் கூட ஸ்ரீ ஸூத்திற் கெழுந்தருளினர். (ஈடு) இவ்விதம் தென்திசையிற் பிரகச்சர ணாகுலத்திற்பிற்ந்த வந்தணராகுமவர் வீணாவேஷத்துடனும் மணவாளமுனிவர் என்ற திருநாமத்துடனும் கோயிலுக்கெழு ந்தருளியபின்பு, சுபவர, மொகாவாயபுருடைய திருத்தம்பி யார் ஸாஜிகோவாஹரானபின்பு. (தநூாமும்) மொகமூ ரவாதிகெவரிகளால் மிவிதோத்ரமாயிருந்த அவர்கள்வழி யை (ஸ்ரீஜாதோ்ஹிபயதீ்) வதிவெடுரஞ்சான அழகியமண வாளரென்ற முனிவர் (வ்யாவ்யா) வஹநஹஷிஷணாதிரவாவ ங்களுக்குத்தர்மம் செய்த வ்யாவ்யாநத்தால், அதாவது, ஆயிபடி யென்றவ்யாவ்யாநத்தைக்கைக்கொண்டதன் வரவாயத்தால், வ ஹநஹஷிஷணாதிகளுக்கும், வாதிகெவரிசெய்த சூபாயபூஜாஉ யத்திற்கும் ஓர்விரோதவ்யாவ்யாநமெழுதி, அதன்வழிபாய் (வரம வ்யவிரூ) அவர் சோபத்தை நன்றுப் வ்யவெஸித்து (ஓக்ஷி ணாதர்ரபபூதிகூதகிதே) தென்தேயத்திலுண்டான வரர ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீபராயுள்ள நம்பின்னை திருவடிகளிலாஸ்ரயித்த வ டக்குதிருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான மொகாவாயபுர் என்ற மஹரதுடங்கிய பற்பல சூபாயபுர்களுடைய வஸதிவிதேஷங் களால் உண்டிபண்ணப்பட்ட சிதத்தில், இந்த மொகாவாயபு ர் சிதியில் முன்னத்து இடையிற்பல வழிகளாற்றழைத்து, மு டிவில் மணவாளமுனிவர் சிதியில்வஸித்தது இம்மதமென்பது இதன்பரவதகளுக்குதண்டான வுண்மை. இடைக்கிடைவரும் மற் றவரெல்லாமிதற்கு வரஹகாரிகளாயாம். வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை ஆழ்வார்களோ நிதயஸஹாரியென ஈட்டிலெழுதியருளி னரென்று வ்யாவநிப்பண்ணியதன்மேல், அவர்குமாரரான மொ காவாயபுர் தமது புஸ்தகத்தில் "சுகதியனை விஸ்வாதிதரு வ்ருஹவிபுபாலன், யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விவிதகாமஸ மும் கரஜ்மானவோபாதி இங்கு "வரவபிபூரவரிதஜ்ஜ"

என்கையாலே விஹிதாமஸுமும் கர்மாஜ்யர். இவ்விடத்தில் வேறே கூடுமாகவேணும். அதாவது, வஸுவான கர்மத்தைச்சொல்லுகிறது. வஸுவானமாக விதேதையாவது. ஸுத்திகையிலே ஸுஜதஹுமம்பேலே" என்றிப்படிகாரம் வடமொழிஷ்ண தனிவரிகைகளில் வருகுடநம்செய்தருளினார். இவருக்குமேல் மணவாள முனிவர் பட்டது போலிருந்த இவ்விருட்சத்திற்கு வழிவிடம் வெளுகராயிருந்து, பின்புவிபரீதமாகையால் அவரும் "கூடிஜீயகுலமொழுவனை விஸுவதித்தன் அஜ்ஜன்மத்திலேதான்பண்ணினகர்மாவிசேஷமடியாக வுஜ்ஜிவிப்பாய்விட்டானிறே," என்று தொடங்கி "வஸுஸுஷ்டிவாஸுவிஸுஷம் என் செய்யமாட்டாது," என்றளவாய் ஜாதிவிவாஸுனையை நிஸுஷ்டமாய் அஞ்ஞஜீவியன்றிக்கே மாற்றினாற்போலே இங்கு "பவஸுஜ்டிஸுஷ்டி வரிஜ்ஞாய கதிவே கெவ்வி யொ நரஃ। கரோதி வாzவ்ஸுஷ்டி வீநம் கரோஷ்வேவுஜ்ஜிவாகரு ॥ வ்யதிரேகா ஹவகி வஸுர ஷொவ்ஸுஷ்ணாஸுகெவ்வி யொ நரஃ। ஸுவமேவாதிரகம் தகுவாஸுஜ்ஜிவஷ்டவ ஜாயதே ॥" என்ற ஸ்ரீகாரகவிவகவுகளுக்கு அர்த்தம் நிணைப்பது. ஆகையாலதன் பேரில் மணவாள முனிவர் (ஆசார்யர்) தம்மை(ஸிஷ்யனை)ப்ரஸுஷ்டாவாஸுஜ்ஞை, அதாவது, பிள்ளைலோகாசார்யர் தொடக்கி ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரமாயுள்ள ஸுவாசார்யர்களைக்கட்டிலும், யாதாருஜ்ஜிவனத்தியன்றிக்கே கிஞ்சித்தேனும் கூசாதே "வாக்ரோ நிரகாடேவ" என்றதையும் பொருட்டாக்காதே ஜாதிவிவாஸுநாதிகளே யபுத்துப் பேசும் வாகுஜ்யபுத்தில் ப்ரஸுஷ்டத்தாலென்றபடி, ஆனிவர்களெல்லாம் கூசாய்ஸுவேஷபுத்தில் "ஸுஷ்டிகாக்ஷி ஸாஷ்டாயுஷ நாஸாரே வ்யவபதஜ்யவி" என்ற வழிவபுஜ்ஷுத்தை சாதுரம் கூடவஷ்டித்தார்களென் யொழிய இன்றுவரையில் அவர்களும், ஸிஷ்டவ்யஸிஷ்டர்களும் உதாஸுபுநாஷ்டாநத்தைப் பகாரமாய்ச் செய்திலர். ஆஷ்டர்கள் செய்வது வஸுஜாதிவிரோதமுமாதலால் அது ஸிஷ்டாசாரமாகாது. வஸுஷ்டுக்கும் வுசாணுமாகாது. உதாஸுபுமாவது "வஸுசோவாசெ பவஸுதிவஸுஷாவாபு உவுதெ ॥" என்பது. ஆகையிவ

ளவால் மணவாளமுனிவரால் ஸாதகமான விஜ்ஞாபநம் வாந ரவி ஜீயரால் ஸாதரணம் செய்யப்பட்டதென்பதிதன் திரண் டபொருள். ஆனது பற்றியே தன்னை தொண்டரடிபொடி (விப்ரநாராயண) வாவிஜயம் செய்தாரிறே. இங்கு "ஹி" என் றது முன்னோரிற் காட்டில் இவருக்குள்ள இம்மதவ்யதிரேக ஸ்வாவிஜயைக் குறிக்கின்றது. (நு)

இவ்விதம் மணவாளமுனிவருடைய சேஷ்டாலக்ஷணமான ஆசார்யபக்தியைச்சொல்லி அந்த விஷயாவலம்பநாயிவ ரித்தில் அவர் செய்தருளிய நியமநாநுஷ்டாநங்களை மேல் ஸங்கநாதிரஸிகர்கள் கூறுகின்றார்:—

ஸங்கநாஸ்ரமகதகாயைராவிஷ்க்ருதயதிராஜஹ ராஜவத்ஸாவ்ருதாயை லோகாசார்யாய ஸ்ரீதநிஜ உநாலிஜ்ஜி வராவ மவும் ஹராத்ரி | வஸ்ரா தாவைந வஸ்ராஸ்ரீ ஜிதகாடமாரோ: வராவ வஸ்தம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீஹாஷ்டாதீந வஸ்ரூநு வியிவதயிஜராவிதாஹோ தவ்ரிதாழி ॥ ॥நு॥

ஸங்கநாதிகி ॥ (ஸங்கநாத்) வேறுசிற் சில (வஸ்ங்கதகா யைராவி) கட்டுப்பாடான காயங்களாலும், (வ யதிரா) அ ந்தமணவாளமுனிவர், வஸ்ங்கதகாயங்களாவன:—கவ்ஷ்மொ கீகளைப் பிரித்து ஸ்ரீமஜ்ஜிவாஸ்ரமம், விஸ்வாகெஸ்யாரணம், வஸ்ரீஹாயஜ்ஞாவ்ருதாவ்ஷாநம், ஸ்ரீஹாராயந்தில் வண்ணா காவ்ருதம், ஸாத்ரியவ்ருத்யாரணம், வேதிஷ்வ்ருகவ்ஷணைகள், ஸ்ரீநிஸ்யவ்ரதன்றிக்கே கூநாதிஸ்யவ்ரதான ஸ்மார்யாக்நிஹ்வம்கெ கிம்போல் புதிதாய் ஒரு கவ்ஷ்டியைக்கொண்டு வ்ரீயமொழிழி ல் வ்ஹவ்யாரணவ்யதிரேகநம், யதிவ்ருத்தீவாநம், ஸ்மாதிதீயஸ் வாநாவ்ருத்திஷேதணம், கரஸ்நவ்யாபங்களை யொழித்த மற்ற வணாஸ்ரமியிருந்தருக்கெல்லாம் காரியகவரிகவ்நம், முப் பத்தாராயிரப்படி யென்ற திருவாய்மொழி வ்யாவ்யாநவெலி களைப்பற்றி ஸ்ரோதவ்யவிஷயகவதிரேகாரணம், வனவம்யவ்ய மொவ்ருத்தியவ்யதிகாரணாதிகாரிகள். ஆக இவ்வகை காரியங்க ளால் (ஸாஹஸ்ரம்ப்ரதாயை) ஸ்ரீஹாஷ்டாவாருடைய வஸ்தம்ப்ரதா

யத்தில் வராஹமாய் ஸ்ரீஸமாயுக்தி பரீக்ஷாகாலப்பு வஹ்நிகள் கூடவந்தவரகாரமில்லாதே, தன்னமாயுள வஞ்சனைபுரிகையாகிகாயத்துக்கோக்காரம்பி (கெடுத) இரண்டு வரகாரமாக [ஹேது] பிரிவை [வ்யவஸாயத்] தெளிவு படுத்தி [ஸ்ரீதனிஜதேஹத்தைக்] தன்னை பாரமார்த்திக ஸ்வரூபமான நிரவஷ்யங்களால் [ஸகலத்] பெரியதான [மஹத்] சேருக்கை [பாவ] அடைந்தனர். ஆகையினல் மனவாளமுனிவர் சில மனிதர்களைக்கூட்டி ஓர் ஸபாமத்தில் அவர்களுக்குச் சிற் சில லாகெதாவாங்களைக் கல்பித்து, அவர்களும் தற்கிணங்கி நடக்க, அதைக்கண்டி தம் காயத்தை மறித்தார் என்றும், இதன் மூலமாய்த் தன் பெயர் தீவபாகாயும் லோகத்தில் நீடித்திருக்குமென்றும் நிணைத்துப் பெரிய வோர் முயற்சை யடைந்தனரென்பது இதன் கருத்து. இவர் இவ்விதம் கூராவஸ்யமான ஸுவாரஸ்யஹேதுங்களைக் கல்பிக்கக் காரணம் ராகஷஸ்யவதாகமான ஸ்ரீமந்நகஷத்ரத்தில் ஜனித்தபடியினபெரியோர் கூறுவர். இவ்விஷயம் ஸ்ரீஹரிவம்ஸத்தில் ஹரிவம்ஸபர்வத்தின் நாலாவது அத்யாயத்தில் பாக்கக்காண்கலாம். இங்கு வ்யாஹரணத்துக்குள்ள ஸாவஸ்யம் சொணமில்லாதே வஸ்துஹேதும் செய்வது, "வஸ்துஹேதோ வ்யுத்பாதி தீயம் வ்யாஹரணமிஷ்டம்। ஸுதிஷ்டி கெஹ்யஸ்ய வசோநுகூல வ்யாஹாரதா॥ கதிதா ஸுதிர்ம் ஸபாஷ்டு ஸுதிகாரகஸ்ய வசனாமாகம்।" என்ற பிப்வஸ்துவிஷயவசநிஷ்டஸ்துதிணங்களைக்நாகாவஹமும், ஸுதிகாரதாத்பர்யாவஹமும் உண்டென்பதை வ்யாகரணிகர் அறியவும். விஸ்வாதித்ரு கூடிபனனென்றதும் சளஸிகவிஸ்வாதித்ரமொதிங்களுடைய வரலக்ஷண வயபாமோஹிக்கும் பொழுது விஸ்வாதித்ரவாக்யத்தில் பின்னதென்பது வஷ்டமாகும். ஆனதால் ஹரிவம்ஸபர்வத்தில் காணப்போலன்றிக்கே ஈதோர் கூராஹரமென்றும் வகையருக்கும் யுக்தமாகும். என்கிலும் விஸ்வாதித்ரு வஹாகாகுகாவரிஹரித்தாலேயே வ்யாஹரணத்தை வாயித்தான். அதன் பின்பே

அவனுமோர் மொத்தாயிவகியானது. அவன் வ்யாஹ்ணத்தை வம்வாழிக்கும் முன்னம் உக்ஷ்ணஹிக்கில் கவவ்வியாயிருக்கையில் சூக்ஷ்மதிவைவஜத்தால் உள்ள இந்திரனை மாற்றவும், வேதிரர் இந்திரனை வுகிழ்ந்திக்கவும், இந்திரனேயில்லாது இவ்வுலத்தை யாக்கவும் வல்லவனய் வுமஸ்தாநேத்தையும் வ்யவஸ்தித்துத் தனது மஹிமனை ஸ்ரீமகுவிற்கு யாதொரு குறைவுமில்லாதே வ்யாவஹித்தான். அதை உத்தரிகுருமோப்பினர். ஏனது பற்றி இவன் கவிவாதிஹிமை மாத்திரமிங்கு பேசப்பட்டதென வாயாக்களங்கிக்கவேண்டியது. இதற்குப் பின் உத்தரிக்குத்திர்த்து வழிவழிக்கில் கவவ்வியான பொழுது உத்வரிகேந்குமிடத்தெரடாதே சுதிவாகயிகலுய், ஜ்தெந்யனுப். யாதொரு காரிகையாதிகளன்றிக்கே வுகாரிக்க, அவைகளிக்கண்டி அந்திய தேவரும், தான் முகனரும், மூனிவரும் வ்யாதர்களாய் வ்யுஹவிழியென அருளிச்செய்து, வ்யாஹா வ்யாகாரயிகளுக்கும் சயிகாரமுண்டென ஒப்பினர்கள். வவிஷ்டிஹவிழியையிக்காண்டிம் ஒப்பிட்டார்கள். இதன்பின் இவ்விஸ்வாதிதரு உத்பாவமெவ்வுபோல் காரிகை யாதிகளுக்கு வமனை ஹெதரவில்லை. இவரது வரிதமிப்படியிருக்க யிவரது வாரவமெயில் பல்கோடிவருஷங்களுக்குப் பின்னுண்டாருமொருவருக்கு ஹவிழியின் உத்பாவவ்யாகாயமுண்டெனக்கூறும் நூதிகளின் கூரிகி எவ்வளவதூரம் நிலை நிற்குமென்பதை ஸாஸஜ்ஞர்களோ அறியவேண்டும். அன்றியும் ஸ்ரீ உபாயணத்தில் கூறப்பட்ட விஸ்வாதித ஸவ்வாயுமெல்லாம் நமது ஸ்ரீவாஜ்கிஹ்ருதயத்தில் பரக்கக்கண்டு இவர் தெளிவாராகையாலிக்குமொருதரம் கூறவேண்டியதில்லை. ஸாஸ்ரீயா ஸாஸ்ரீபவிஷபம் ஸாவ்வவாரிஸ்ரீஹ்ரினயா லாகவேண்டியிருக்க வொகிரிவ்ஹ்ருகவாதிகளான வுகீவகஸ்கள் ஸ்ரீவிஹாஹதெஹிகனை, விஸ்வாதித்மொதெத்ஹ்ருதிரானதால் வாவ்ருஹாயாயங்களனெல்லாம் கூறுயாவாக்கிறென்றார். மொத்தமல்ல து வுகீவகஸ்களுடைய விவாஹித்திற்கு வேறு ஸாஸ்ரீயவாஹமில்லையாதலாலிவர் இவ்விதமெழுதியது. வ்யாஹ்ணரான இப்

வ்ருகிவகஷிகளுக்கு வ்யமோ வ்ராஹ்மணுத்திற்குறுப்பான மா
யதிரின் உவமெமும் பெரும்போழுது "விஷாத்கு ஜீவிதீ" ''
என்றல்லவோ கூறவேண்டியிருக்கிறது. இப்படியிருக்கப் வ்ரு
கிவகஷிகள் ரூக்ஷுர்களாய் விஷாதித்தா ஸாஹ்டவத்கு
கூறுயாகாணம் செய்கவர்என்றார். அன்றியும்:— இவ்விஷா
தித்ஜீவிதியின் ப்ரயோரச்சொல்லிலே ஒவ்வொரு வ்ராஹ்மணனும்
வ்ராஹ்மணுத்தைப் ப்ரதிவண்டியிருக்கையால், அப்படிப்பெ
ற்ற ஒவ்வொரு வ்ராஹ்மணும் கமாரூபியாஉமாஜுபதிரும்
க்கிடட்டானுமித்து. ஆகையால் வ்ருகிவகஷிதாகும் மெ
ஹிஷாரோஹணுதீபர் வ்ருகிவபுத்தியை சோதிரும் பார்த்து உ
தாரஹுமான (.ஜந்துதீயஜிவஷிதீ சுபிதம் பதவ்ரு தெவீ
வ விஷ்ணுஜநநீ உதநந்துதோதூர " என பதை பறிபார் ப்ரோ
ஹுமாயிற்று. ஊரஹிஷமும் அதன் முலமாய்க் கூகஷு
ஹீனகளுமிவருக்கே தொழிலாதலாலும் வேறு ஸாஸவாதாரோஹ
த்தாலுமிவ்விதம் கொகரித்தனரேயொழிப மதிருகாமில்லை.
இவையெல்லாம்பிப்ரதிவகஷிகளுக்கு "காகாநாம் ஸவசோவ்ரு
தா ஹோமும் வாவவ்ரு ஸ்ரவாஸி |" என்றபடி ஜந்ஜந்தா
ராஜுகாதுஸ்கடவாவ விரோஷங்களடயாக வ்ரிபுஷ்ணு
வ்ரு ஊயாவாயபுரிடமுண்டான ஹோதாவைஜிவிரோஷங்க
ள். கவிராஜவஜ்ரவிஸ்ரதிரும் '.வ்ரவாகாரஸ்காரோ கருகஸி
யதிரடிகஹாரணை வ்ரிஷும் உவ்ரு வ்ரு ஹுவ்ரவ்ரயதிரிஸ்ரவ்ரு
காவுடிழ் । உஹாவ்ரதிதிகிஹ்ரு வ்ரு திநயவிரொயெவை
ஹாவியெ வஹசிநாம் ஸ்ரிஹாணரவிஹாவ்ரவஹம் 'வ்ரு
வுவாதி ॥" என்று சிவ்ருவுன்சொன்னன். இக்குவாகாரு
னென்றது மாறனேர்ப்பிபை, காரவென்பது பளதவ்ரு
காலொவுவான பெற்றுரென்றவரை, உவ்ருவென்பது பருத்
திக்கொல்லி பம்மான் மகனியார் காதிலிருந்த பொன்னெலி
யை அவள மதுரவைவ்ரயி லிருக்கும்போழுது திருட்ட
வ்ரணழிவெரிசை, ஹாரகவுமனென்பது திருக்கோட்டியூர்
நம்பிஹம்வெயமான வொன்றை, கூறுநெயென்பது கோமூட்
டியிடஞ்சென்றவது ஸ்ரிவைஷவஹோஜநம் செய்துவைத்த

மாமவதாரமாயம் வியாபையை. இவர்களையெல்லாம் பற்றிய வேர் கட்டுக்கதைகளையெல்லாம் வரிசைங்களுக்கும் நூலாயத்திற் தும் விரிவாயமாய்ச்சிற்சில புஸ்தகங்களிலுஉருவாக்கி ண்டாக்கி, அவைகளை நிரகுமாரவர்களான வாஷலர்களுக் குக்காட்டித்தன் ஜாதத்தில் சிக்கவைத்து அவர்களுக்குதன் மூலமாய்த்தாமெர் மாரநாயஞப்புறப்பட்டு அவ்வோபரஸ் உர் கொடுக்கும் வகாசாரமாகும் யாநூரிவாழிகளை வாங்கி தெவபாவைதெரிசப்கின்ற நிம்மதவரென்பது இச் சொருகத்தின்கருத்து. இங்கு "ஸ்ரீஉவாஜவாடதெவாநாம வெஷாவெஷ்வினிந்தாழ் । வஸுசுயாரநிந்தகாநாஸ ஹரிஜிவெஷா தாஷ்வினிந்தாழ் । வனிதவிஷாம்நிஷ்டாகிநாவிவிதாயஸ்ரிதாழிக ஜிவிதீ ।" என்ற காவஷ்டிவெஷ்டிசாணத்தை யநாவஷயி ப்பது. இவ்வகைக்கட்டுக் கதைகளெல்லாம் மணவாளமுனி வருக்குப்பின்பு வந்த பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் முதலியோர், ராசாநாஜிவுவஷ்ணி வரிசைமுதலிய சிற்சில புஸ்தகங்களில் வரைந்துவைத்தனர். ஜீவாஷ்டனும், வாஹனும் வரிஜவஷி க்கும்படி யிவர்களை யிவ்விதமிருக்க, கவஷ்டஜிவிகளின் விஷய மாக மொதிராவுவத்தை ஊராஜிஹாழிகளைக்கொண்டு கூறி யது வராஹாணவாசாநூத்தையும் ஊஜிவித்ததாகும். இது தம்மைவானரங்களாகவொப்பி அதனடிவில் வந்த வாவம் வா நாரஜாகியல்லாதே காரீவோநரர்களாகவான ராகவாராணர் கவாதஜெவிகவம்வாயஷ்ரர்களை ஊஜிவித்த ஹாதின் கூறினை போலாயிற்று. சிஜிவநகூத்தைப்பற்றி யஜிகெகை தொ ட்டிருப்பதால், இதனிவ ராகூஷர்களைக் கொல்வதற்கு நல்ல வஸியமென்று "ஜிநாரூதம் ஜிநாரூதாநாஸ நகூதிஜி வீவுஜிதெ । சிஜிவாசிஜிவகாரவாவஜிவா யஜிவுஜிதெ யஜி ஜிகெகை நா । வவாழுஜிவெதவிநாமாய ராகூஷவாநாசிவ வஷிதிழ் ।" என்ற ஆதாழியால் அருளிச்செய்த சக்கிரவர்த்தித்திரும கனின் மாவத்தைநோக்கித்தமது வஸாஜவாயிகரான மண வாளமுனிவர் சிஜிவநகூத்தாரூராகையாலும், அவர் உண் பெண்ணின புஸ்தகங்களும் நவீநாவாராவிவிஷயங்களும் கூ

ஸாஸ்ரீயமான வைகளாதலாலும், வாயுதனை விக்ரஹாதிகளில் வாதத்திற்கு நிலைநில்லாதாதலாலும். ஸ்வதந்த்ரமஹாவிஷ்ணுவை யாதொன்றுமில்லாதே பற்பல யாயுத்ருஷ்டிகளான பெரியோர்க்ளெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வோத்தமனென்று பற்பல ஸ்ருதிஸ்மிருதிகளில் பற்பல ஸ்ருஷ்டாந்தங்களோக்கொண்டு அதில் வந்திருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயண ஸ்ரீஸூக்தியிலுள்ள ஸ்ரீ ஸ்ரீயஸ்ரீயாதி ஸ்ரீகாரத்தினுடைய ஸ்ரீமத்வத்தையும், பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்து, அது ஸ்ரீஸ்ரீயஸ்ரீகளுக்கு நடுவில் ஸ்ரீமத்வமாய்ப்போக்கப்பட்டு. அதைமாத்ரமடியும் தமக்கோர் பெருமையை வேண்டியிடைகிட்டியவிடத்தில் புதுவரைப்போல் விரல்நுழைத்து பின்பதனை முழுமையும் தி ஸ்ரீமத்வமாய்ப்புகுத்துண்டாக்கிய மணவாளமுனிவர் சட்டியிலே ஸ்ரீஷ்டிவைஷம்யாதிகளும் ஸித்தாந்தருக்ஷ ஸஹ்ருதயமே. மேலும் ஜ்ஞாநிஸ்ரேஷ்டரும் ‘‘ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ர, ஸ்ரீமத்ஸுதர்சநாசார்யபாதாம்புஜத்ராண ! ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நாஜ்ஞயாவதாரிதோ ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதோஹம்’’ என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்கத்வமும் ஸ்ரீமத்வமாகவே கூறப்பட்டது. வேண்டிபோ ..வாணாயிதெவமாஸ்ரீவம்’’ என்ற ஸ்ரீவாஹநாத்வமும் ஸ்ரீகாவ்யகாரம் வாக்கிகளிலான வேதாந்தவை கயிஷ்டாநுபவிஸ்ரீவ்யாக்யாதையாகவுடையதாரும் தேவகாரஹஸ்திகர் ஸ்ரீவிஷ்ணுகுருடான ஸ்ரீவரதகுரு தாவகரிகாரகையாலும், ஸ்ரீஹஸ்திவரதத்திலுள்ள ஜநாதுநனென்ற வரதராஜஸ்தவத்தின் கவியேபோல் தேவதேவ வேங்கடமுள்ளவராய் வாத்ஸகோத்ரராய் வீராஜிதராஜரென்பதகருத்தி. ஸ்ரீமதுபயாயபூர்வகுருவம்சோத்பந்நராய், ஸ்ரீதேவஸ்ரீகவிவைஹவவ்யாகரணஸிம்ஹமென்றும், கவிதார்கிகஸிம்ஹத்தில் வேண்டிய பெருமையை தன்றுப் வ்யவஸ்தாபித்தருளினார். இவர் மூன்பு ஸ்ரீரங்கராஜதாநீபராயிருந்து பிறகு தேவஸ்தாநவ்யாத்தில் வந்தருளி யாயாயுராதாநதீபராய்ப்போர்த்தவர். இவர் அருளிச்செய்த வாதிகாரவிஜயம் நிர்ஸ்தஷமாய் ஸ்ரீஜயவாதத்தை நிர்ஸ்தயிக்கின்றதாகையாலுமிவர் பிற்பட்ட காலத்தில் ஸ்ரீஜயவாதத்தைச் சாற்றிக்கொள்ளாதவரின்ப

தும் திண்ணம். இவரைப்போல் எவ்வளவோ மஹாத்மாக்கள் அக்காலியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்யர்கள். இவரையும் கூவப்பூச்சித்தர் "ஏன்குலம் புகுந்தீரென்னார்" "யாவரும் ஹரி விகாரமெனவே" உத்யாதிகளெல்லாம் வைஷ்ணவ ஆசார்யரிலிருந்து தவருகின்றவர்களுக்கல்லாது, ஆசார்ய ஆசார்யருக்கல்லவாம் அங்ஙனன்றெனில், மாவிசுவாமி ணாழ்வாண யதிவைபவ ஸ்ரீமந்நாஹாஜந வரஹாரம் சிராதிகளையும் வேதன் தவராதே யனுஷ்டிக்க வாவதாம். வ்யவஹாரிகமாகவும் ஸ்ரீ அண்ணா திருவம்சத்தில் ஜனித்தபின் புள்ளார் ஸ்ரீவைஷ்ணவ திருவடிகளைத் தவரியதும், ப்ரஹ்மஸ்ரீ சாரவாயர் திருக்குமாரர்கள் வைதிகர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்யத்தைத் தவரியதுமே வழிலெழுதுவ தாணப்படி சுலபம் தம். ஆகையிவ்வளவால் மணவாளமுனிவர் அடைந்த மஹத்தானசெருக்கு நிஷ்ப்ரயோஜனமேயென்றுமிற்று. அதனோடு கூட ஈடுவிகாரஹ்ருதயங்கள் சொன்னகாலவிஷயங்களும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்களென உபவாதிதங்களாயின. இங்ஙனன்றிக்கே ஜீயரோடு வாசிபோட்டு, விஷ்வக்ஸேனன் பெருமாளைப் பிராட்டியாரோடு சேர்ப்பித்து ஜகத்ரக்ஷண வகையவ்ருத்தியுக்களுங்கண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினதைகையால், அவனுடைய மொழி வாஸல்யஹேதுவான ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் வைஷ்ணவோஜ்ஜீவநஹேதுவிற்காகப் பெருமாளோடு பெரியபிராட்டியாரையுஞ்சேர்த்து வகுக்கமாக்கி அசரணசரண்யமான ஸ்ரீபவ்ராணங்களையும் வ்யவஸ்தாபித்து விஷ்ணுக்ரமணம் செய்தருளினரென்று ஏன் எழுதக்கூடாதோ? ஆகையாலிறே வ்யவகலநவாக்யவாக்யமாயிற்று. (வஸ்துக) இவ்விதமானபின்பு அம்மணவாளமுனிவர் (வஸ்துதாவைபவ) இவ்விதமாக வுடையவர் வைஷ்ணவத்தில் விஷ்ணுதொழுங்களச்செய்து கூடைகூம் வாயுவாக்கிகளெல்லாம் நாகயோனிகளாக்கி விட்டதுமல்லாமல், தாமும் அதற்கு ஹேதுவானமேயென்ற வஸ்துத்தாபத்தால் (ப்ரமேயகோடிமாரொ) ஸ்ரீவைஷ்ணவதைவிகளுடைய, அதாவது; வைஷ்ணவனில் வரிஷ்டரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவாஷ்ணவருடைய வம

வ்யாயமென்றகருத்து. ஏனெனில், உடையவர் திருவுள்ளத்தை, உடையவர் இவரது வாக்குமொழியில் நியமித்தருளியபிரகாரம் வாஹ்யராஹ்ருஞ்சகஶ்ருஷ்விக்ஷேவ மொன்றுமன்றிக்கே வஹ்ருஶ்யஶேஷதைதால் வாஸகஶப்தமாக்கினாதலால் ''யதீஂஶ்ராமஸ்ரயவெதுவம் । ஸ்ரீஹாஷ்யகாரஂ வம்யாநரேத்ரி நாஶஸ்ருகம்வாநஂ । உஜ்ஜதுஶோமதிதாநநிந்ய, ஸ்ரீஹாஷ்யம் விரசயாவம்யதிவிஸ்ரோஜிக்ஷா வ்ருவாஹிநஂ ॥'' இத்யாதிகளாலே வரை ஸ்ரீஹாஷ்யகார ரவதாரமேமுவென்றும் பற்பல வகியாஸ்ரர்கள் அருளிச்செய்தன ரென்றுதலாலென்றறிக. (வ்ருஂவ்ருஷாயம்) ஸாவ்ருஷ்டிகாவத்தால் வாஹத்தில் நிலைக்காத வாஹ்ருஞ்சகஶ்ருஷ்டிகம் போலன்றிக்கே, நிலைத்த ஸாஸ்த்ரியமான நல்லவ்ருஷாயத்தை, அல்லது, ஆசார்யாராதியாய் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரஸ்வரூபமாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் வபாஜ்ஞமான லத்துக்களுடைய வம்வ்ருஷாயத்தை (வ்ருஷவு) அடைத்து (ஸ்ரீஹாஷ்யராஜீஞ்) ஸ்ரீஹாஷ்யகாரஸ்ய ஹ்ருதீக ஸ்ரீஹாஷ்யராதிகளான (வஸிஶ்ரஞ்) எல்லாஶ்ரயங்களையும் (வீபிவஸ்) யதாஸாஸ்த்ரம், அதாவது, ''வ்ருஹ்ருஸ்பதிஸவா । வதேக்ஷிதாவாவ்யஶ்ருவாஸ் வ்ருதிகாஸ்யஶ்ருஷோஹவெஸ் ।'' என்றபடியன்றிக்கே ஸாஸ்த்ரியப்படி, அதிதேனனில்மேலும், ''பஶ்யாயதிஶ்ருண வ்ருவுகி ।'' என்றபடி கூம்தவிர்த்து வ்ருஷ்டம்பண்ணுவது வாஸ்யஶ்ருஷ்டிஹேதுவாகையா லெனக்கருத்து. (கயிஜமன) கயிகளித்தருளினார். (உதி)ஹோ)என்றிவ்விதமல்லவோ (கஶ்ரிதஂ)வ்ருகிவக்ஷிகளாரும் வாண்டாஹ்ருஷ்டைவர்க்கும் அவர்தமதுமாஸ்ரர்க்களுடைய வரிதமிருக்கும்படி. ஆகயிதனால் மணவாளமுனிவர் ''வாஸ்ருகெதிவ் வாரிஹாவ்யவா'' இத்யாதிவசநப்படியும், ''இஷாமெஷ்டுஶ்ரி'' என்றபடியுமாக வ்ருதிகோஷ்ருவ்ருஷ்டாகவாவது ஸ்ரீஶைலேஶகரு வாரணையைப்பண்ணியதால் அது கரு்ருஷ்நிவஹாருணாதியாய் ஒதிவில் வாரவரையாக ஸ்ரீஶைலேஶகரு திருவடிகளான கிடாம்பிநயினர் திருவடிகளிலாஸ்ரயிக்க ஹேதுவாயிற்று. அவ்விதம் வஹ்ருஂவ்ருஷாயவ்ருவெஸாமுண்டாய் யதாவத்தாய் ஸ்ரீஹாஷ்யாதிகளையும் ரஹவ்ருஸ்யாஞ்ஞ

களையும் பெற்றுரென்பதிந்த ஸ்லோகக்கருத்து. இங்கு ரங்கப்பங்கார்செய்தவரவரதரின் வைபவத்திலுள்ள "ஸ்வபுத்ரஸ்வதேஜோவிவர்தநாயணமாமிநம் । ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரெளப்ரஹ்மவித்யாசார்யதிவாகரம் । தர்மாதிபுத்ரீம்ஸ்ரீவிஷ்ணோர்நைநாராயணமுநிம்பஜே । யதீந்த்ராஹ்வயதிவ்யாஜ்ஞாவர்தீஸ்ரீரங்கவாஸிநாம், ராமாநுஜமுநிம்வந்தே, ராமாயணமஹார்ணவம் தத்தோயம் வ்யாபுரீயதே ।" என்ற இந்த ஸ்லோகங்களின் வ்யாக்யாதாக்கள் கண்டிதெளிவது. (கூ)

வரவம் வராவெzய கழித்தரவி சதரஃ வி
வெஷ்ரொகாவுஹிக்ஷுஃ கந்தாறுவெக்ஷுஃ வ்யவ
ணைபுவபுஹரகுஹவவெஷ்ருந்துகெஉபுஷ்ருவொ
காந்து । வம்கெதாவாரஜாவெரவி குவபிஷணாநு
ரொஹயாசாவ வஸுகத்தாவெ வெவ்ஷவம் தந்தஜவி
ஸ வரநலெஷுசாவாதிகவஷ்டி ॥ ॥எ॥

(வரவம்) இந்தவ்யாயம் (வராவெஷகி) வராஹர்களுடைய உரித்துமெல்லம் வராவ்யமானபொழுது, (வரவி) காஷாஞ்ரெமபடியும் (கழ்ஜி) ஓராலெரு (சதரஃ) கூதை விஷயங்களில் ஸாதாரணயுக்தரான (விவ்ஷ்ரொகாவுஹி க்ஷுஃ) பிள்ளைலோகஞ்ஜீயரென்றவர் வஹ்யாவி (க்ஷயாஞ்ரெக்ஷுஃ) அனேகம் ஆக்ஷேபகர்த்தைகளால் (வ்யவ்சிணைஃ) நன்குநிறைத்தும் (வஹரகுஹவவெஷ்ருஃ) வெருகலகங்களுக்கு ஸ்ரவணஹேதுக்களுமான (ஸ்ருயேஷ்ருஃ) வரவ்யகத்ரிர்களாலும், (வம்கெதாவாரஜாவெரவி) கட்டப்பாடானவனேகம் நடவடிக்கைகளாலும், (குவபிஷணாநு) சுவரஸ்யிகளான (சரஸ்ருரொகாநு) அறியாதசிறுவர்கூட்டங்களின் (வஸ்ருக்ஷு) நன்றாக (ரொஹயாசாவ) வஹித்தனர். (கழ்கரவெவி) அக்காலத்திலும் (கழ) ஸ்ரீநாராயணரின்வ்யூஹிகளால் விஜமான (வெவ்ஷவம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுஸம்பந்தமாயுள்ள (சிதம்) வம்ப்ரதாயமானது (வரஸ்ரு) மறுபடியும் (ஹெஷம்) பிறிவை (ரூவ) அடைந்தது. (சகிகவஷ்டி) இவ்விதம் ஸ்ரீவாஷ்யகாரர் வம்ப்ரதா

யத்திலுள்ள வொகுதியத்தை வெளிப்படுத்தது மிகவும் கஷ்டம். ஆகயிதனல் இடாம்பிகயினர் திருவடியை சூழ்ந்யித்த மனவாளமுனிவருக்குப்பின் வொகுவாயபுகழ்காரவுவஷிஷ்டமான வம்பூஷயம் ஸகுரோயிகாயபூர்ணயமன்றிக்கே வல்லஜமாயிருக்க, அச்சமயத்தில் மறுபடியும் பிள்ளோலோகஞ்ஜீயர் என்றவோர் வாசிய்பூ வாகாயபூதி விஸிஷ்டவல்லியானவர் பற்பல கட்டுக்கதைகளை யெல்லாஞ்சேர்த்து ஸாரோநாஜிவுவஷிஸ்ய ரிதையென்றும், யதீந்த்ரவுவணவுவாவமென்றும், ஸ்ரீவெஷ்ணவஸியாவார நிஷ்ஷஷ்டியென்று மிதுராதிபுஸ்தகங்களிற் பற்பல கலஹாஸ்பதமான வாக்யுங்களை யெழுதி வெளிப்படுத்தி, வஞ்சவுதாரவிரோயமாய் சுநேகம் ஸாரவுரம்வரையையும்பேசி, யவைகளாற் றெளிர்தவறிவில்லாத சிறுவர்களையெல்லாம் வுஜீரவுவஸமாக்கி, ஸ்ரீவாஷ்ணவஸ்ஸம்பூதாய த்தையிரண்டாய் வெளிப்படித்து இவரிருவருள் கலகத்தையும், கவஷியையு முண்டாக்கினர். ஆனதாலிவர் காலத்திலுமேலர் தரம் உடையவர் ஒஸுநம் கூரேயபூவெஷ்ணவஸம்பூதாயமென்றும், மெளஷிவெஷ்ணவஸிய மென்றுமிரண்டு விதமாயிற்றென்றதிதன்கருத்து.

அன்றியும், இவர்காலத்திலே தான் ஸ்ரீவெஷ்ணவ விஷயமான தனியன் போலவைகட்கெதிர்த்திட்டாய்ச்சிற்சில ஸ்லோகங்களையும், மாலையகளையும், அவைகளுக்கெல்லாவே தோரார் கட்டுக்கதைகளையு மிவர்கட்டினர். அவையாவன; "ஸாரோநாஜிவுயாவாதது" தியுராதிக்கு ஸ்ரீவெஷ்ணவஸம்பூவாவாதுமென்றதும், "நவோரோஸாநாஜியபூர்ய" வுதுராதிக்கு "நஸ்ரீவெஷ்ணவநாயாய" "என்றதும், வாழியிராமானுசப்புள்ளார்" வியுராதிக்கு "வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை" என்றதும், "மாறன்மறை வாழ" என்றதற்கு "சடகோபன்செழுந்த மிழ்நூல்வாழ்க" என்றதுமான பற்பல வெண்பாக்களும் கலித்துரைகளும் ஸ்லோகங்களுமாம். மேலும், இவைகளையுண்டாக்கி வுரிவுஜெஸங்களிலும், தமது மெஷ்ஷிஷ்டவெஷ்ணவர்களைக் கொண்டு, விநயாஜிநயாவெஷ்ணவஸ்ஸம்மாகவுள்ளில் "வெஷ்ண

வர்" யாகயழுநிதிதம் வுவெளிக்கச்செய்து சிற்சில பழக்கத்தின்பேரில் காலஞ்செலுத்தால் ஸமஸ்வரூபத்தையும், ஏதாவதோர் வுத்தியைமையை மனவாள முனிவராகவும், சிலதிவ்யதெஸங்களிலுள்ள ஸ்ரீஸாஷ்டாங்கவிமானவிருத்தாந்தத்தையே மணவாளமுனிவராக மாற்றியும் உத்ஸவங்களை நடத்தியும், ஸாஸ்திரார்த்தமும் வந்தபொழுது "வுவஹ்யஸாஸ்த்ரஜீவாயநளவஸ்தாபநாயவிதேரவஜ்ஞாநஸ்ஸாஸ்த்ரவிரோதயுக்தி வஸ்ஸ்வீகார்யஃ। யஸ்மாத்யே க்ரந்தாஸ்மாகம் விஷயீ க்ருயம் ஸ்வாகணம் ஸ்வாகமஸ்வாகரிஸ்வீயே ஸ்வாரண ஸாஸ்திணைவ நிர்ணயஃ।" என்றபடி வுவஸ்தாபநாசார்யர்களுக்காலமாகையால் ராஜஸேகரகாலங்களில் எவரெவர் கையிற் பட்டிருந்தனவோ, அந்தந்த திவ்யதெஸங்கள் அந்தந்த ரீதியாய் ஊர்நீஞனர்கள் லேவிக்கும்படியுமாயின. அதைக்கண்டு ஸ்வாமிகளான சிலர் ஸ்ரீப்பார்கள். ஸாஸ்வாரஸ்யமுள்ளோர் ஸ்மியாது ஸ்ரீவிதராயிருப்பார்கள் கைக்கெட்டாதவிடகட்டுவதற்கு சோதம் உண்டாயிருக்க, இப்போழுதோர் உண்டாயிருந்து அவ்வோ விடங்களில் மிஸ்ரஸ்தாபிதவிஷயத்தை யுண்டாக்கிவைப்பது கூடாதுமன்று. ஆழ்வாருக்குப் பின்பு வந்த வுதயம் ஸ்ரீரங்காயதநிகாயம் வரையில் விவரிதமாயிருந்து வந்ததாயி வெளிப்புறப்பட்டது போலும், ஆழ்வார்த்திருநகரியில் ஸ்ரீப்பிரான் வஹ்நி ஸுஷ்மிமங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்து ஸ்ரீரங்கநாதயதீந்த்ரரால் திருத்திப்பணிகொள்ளப்பட்டது போலும், சுணையிற் போன வாழ்வார் மறுபடியும் வுத்தரிக்கமானார்போலும், கோயில் அழகியமணவாளன் கோயில் விட்டுப் பல திவ்யதெஸங்களிலும், தெஞ்சியிலுமெழுந்தருளியிருந்து மறுபடியும் கோயிலிலேயே மொவ்வாயுன் வுத்தரிப்பித்தது போலுமிப்பொழுதுமிரு ஸ்திரவிதேஸவஸ்தாஸ்ரயமாய், சுதஸ்வ தந்த்ரஸ்தாநாயிருக்கும் மிதேஸதிவ்யதெஸங்களும், சுமும் நிரவயிக்காதலால் இனி மேலும் பற் பல விதமாய் மாறவுங்கூடும். ஒரு ஸமயம் நல் வழிக்கு வரவுங்கூடும். இவ்விஷயத்தில் வே

ண்டும் ில் பரக்கக்கூறக்கட
வோம்.

ஆகையில்வளவால் இப்பிள்ளோலோகம் ஹிக்ஷு யென்றவர் வஸி
ஷ்டவஜநவிஷயத்தில வாசார்யுவாயவாஹு வுத்தரல்
கிவதரரெனக் கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக நான்கு ஸ்லோக
ங்களால் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் வம்வுதாயத்தில் ''உயமெவாஹ
ஸ்ரீவெஷ்ணவ'' ரென்றும், ''மெஸுஷ்டிவெஷ்ணவ'' ரென்று
மேற்படவேண்டிய காரணமும், அப்படி யேற்படுத்தியவர்
வரிதுங்களுங் கூறப்பட்டது. (எ)

இப்படி வெஷகாரணஞ்சொல்லி வெஷமின்ன வியமென்
பதைமேல் உவவாதிக்கின்றார்:—

வெஷாஜோவாயபுரோமபுஃ வ்யயமயவ வ்யயஸாக்ஷி
ணாதாயபுரோமபு வுத்தராதிலுவாஷ்யஸ்ரிவிஷ்டாரவரஃ
வித உதம் ஹாஷ்யகாஷ்டா வ்யதஸ்ரிஃ | ஹெதும் த
வ்ஹிங்ஷாஸ்ரூணாத லுமவதெ சொக்ஷஹாநெ கூயவா
யா வவ்யாஜா ஹாஷ்யவக்ஷெ தஉதாஷ்யாதவ்யாதி
வ்ஹாதிரரெஸ்ரா விவக்ஷுஃ ॥ அ ॥

(வெஷாஜோவாயபுரோமபுஃ) ஆகப்வதிவெஷ்ஷ காரணங்
களால் ஸ்ரீவெஷ்ணவ ரெஸிகளுடைய வம்ப்ரதாயரோமபுமான
து (வ்யயக்) வேறு, (சுயவ) மேலும், (ஸாக்ஷிணாதாயபுரோ
மபுஃ) தென்றிசையிலுண்டான ஸுவாயபுர்களுடைய நிகமா
கும் வழியானது (வ்யயக்) வேறு, என்றேறப்பட்டது.* (தி
தி) அவ்விரண்டிகளுள் (ஸ்ரிஃ) முந்தியதான ஸ்ரீவெஷ்ணோ
வாயபுருடைய ரோமபும் (ஹாஷ்யஸ்ரிஷ்டஃ) ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருடைய
ஸ்ரீஹாஷ்யத்தோடு இணங்கியது. (சுவாரவிவிதரிகம்) மற்றொ
ன்றான யிரண்டாவதாகிய மெஸுஷ்டிவெஷ்ணவரிகமோவென்
றால் (ஹாஷ்யஉஷ்டம்) ஸ்ரீஹாஷ்யத்தோ டிணங்காததும் (வ்யத
ஜ்ரம்) வ்யாணத்தின் கிழன்றிக்கே தான்றோன்றியுமான து.
(தஷ்மிந்) அவ்விஷயத்தில் (ஹெதும்) உவவஜமான காரண
த்தை (வதாமஃ) கூறுகின்றோம். (ஸ்ரூணுத) நியாயந்தெறிந்தவ

ರ್ಕಳೇ! ಕೇಳುಗಳ್. (ಹಾಯಕಕೆ) ಶ್ರೀ ಶಿಹಾರಾಯಣ ನುಡಿಯ (ಶಿರೋ ಕೃಷ್ಣಾಗಿ) ಶ್ರೀಗಿರ್ಗಳಿಗೆ ಮೋಕ್ಷಾನಂ ಸೆಯ್ಯವೇಂಡಿಯ ವಿಷಯತ್ತಿಲ್ (ಪಾ) ಯಾತಿರು (ಕೃಷ್ಣ) ಕೃಷ್ಣವಿಕೇಷ ಮೆಂಬ ತುಂಡೇ, ಅದು (ಹಾಷ್ಯವಿಕೆಷ) ಶ್ರೀಹಾಷ್ಯವಕ್ಷತ್ತಿಲ್, ಅ ತಾವದು, ಶ್ರೀಹಾಷ್ಯಕಾರರ್ ತಿರುವುಳ್ಳ ವ್ಯಕಾರಂ (ಹಾಯಾಜಾ) "ಹಾಹಾರಾತಜ್ಞವಾಹಿಕ್ಷಾಸ್ ರಕ್ಷಾವಿಕೃಷ್ಣಾಂ ವ್ಯತೀಕೃತಿ |" ಇತ್ಯಾಧಿಕಾರಣಮುಳ್ಳ ವ್ಯಾಣತ್ತಾಲ್ ಓರ್ ಹೆತುವೈಪ್ಪಟ್ಟಿರು ಯತು, (ತಕ್ಷಾಹಾಷ್ಯಕಷ್ಯಕೀಕೆ) ಅಪ್ಪಕ್ಷತ್ತೈಯುಳ್ಳರಿತ್ತ ಶಾಖ ತ್ತೈಯುಡೆಯತು; (ಶ್ರುತಿಶಾ) ಮುತಣ್ಮೈಯಾನ ಶ್ರೀವಿಷ್ಣುತತ್ತಿನ ಶಿಕಾನ ಷಷ್ಟಾಂಪ್ರಕಾಶಂ. (ಕಾಶ್ಯಂ) ಮಟ್ಟಯಿರಂಡಾವತಾನ ಪಿಳ್ ಳೈ ಲೋಕಾಚಾರ್ಯರ್ ಸಹಷ್ಯಾಸಾಷ್ಟಾಕಮುಳ್ಳ ಸೆಯಲ್ಕಿಷ ವೈಷ್ಣವರತು ಷಟ್ಟಿಯಂ (ವಿವಕ್ಷಿತಂ) ನಿವಿಷ್ಟಾಕಾಮಾನತ್ತಾಲ್ ಶ್ರೀ ಹಾಷ್ಯತ್ತಿರ್ಕು ವಿರೋಧಮಾನ ವಕ್ಷಮುಳ್ಳತು.

ಇತನಾಲ್ ಶ್ರೀವಿಷ್ಣುಪುರಾಯಂ ವೇರು, ಶ್ರೀಕಾಚಾರ್ಯ ಯಾಕೃತ ಸಹಷ್ಯಾಸಾಷ್ಟಾಕೃಷ್ಟಿಯಂ ವೇರು ಎನ್ಱುಂ, ಅವೈ ಕಳುಂ ಮುತಣ್ಮೈಯಾನತು, ಶ್ರೀಹಾಷ್ಯಾಸಾಷ್ಟಾಣ ಮೆನ್ಱುಂ, ಇರಂಡಾವತು ಶ್ರೀಹಾಷ್ಯಾಸಾಸಾಷ್ಟಾಣ ಮೆನ್ಱುಂ, ಅತಱ್ಕುಕ್ ಕಾರಣಂ ಷಾಮಿವಾಚಾರ್ಯರಾಲ್ಪಟ್ಟಿ ಶೋಕಷ್ಟಾಕವಿಷಯ ಕೃ ವಾವಿಶೇಷತ್ತಿಲ್ ವಿಸೇಷಿತ್ತು ನೋಕ್ಕುಂಕಾಲ್, ಶ್ರೀ ಹಾಷ್ಯಾ ಕ್ಷರೀಕೃಷ್ಣಾ ಕೃಷ್ಣವಾವ ಹೆಹಕಾಕೈಯೆನ್ಬತುಂ, ಅತು ಶ್ರೀವಿಷ್ಣು ಕಷಾಷ್ಟಾಕಾಯತ್ತಿಲ್ ಸಾಸಾಷ್ಟಾಣಮಾಯಿರ್ಕ್ರೆನ್ಬತುಂ, ಮಟ್ಟತು ನಿ ಹೆಹಕಾಕೈಯಾತಲಾಲ್ ಶ್ರೀಹಾಷ್ಯವಚ್ಚಿತ್ತಿರ್ಕು ವಿರೋಧಮೆಂಬ ತುಂ, ಇತನಾಲ್ತೀರ್ನ್ತತೆನ್ಬತು ಕರುತ್ತು. (ಅ)

ಕಷ್ಣಾಜಾ ವೆಷ್ಣವಿಜಾಜಮತಾಂ ಯಾಮವಷ್ಟೆನ ತೊ ಕಷ್ಣಾಷ್ಟಾಷ್ಟಾಷ್ಟಾಜಾ ಯಜಿ ಜಾಮವತೆರ ನೊ ಹಿ ವೈಷ ಷ್ಣವೆಷ್ಟಿ | ಕತೆಷ್ಟತ್ತಾಷ್ಟಾಷ್ಟಾಷಾಹವಷಿಷಯೆ ಷ್ಟಾಷ್ಟಾತಾಂ ಹಾಷ್ಟಾವಷ್ಟಿ ವಸಕ್ಷಾಷ್ಟಾವಷ್ಟಿಹವತಿ ನಿವಿಷ್ಟಾಷ್ಟಾಷ್ಟಾತ ಷ್ಟಾಚಾಯಾಷವತ್ಟಾ ॥ ॥೫॥

ವಷ್ಟಿವಿಷ್ಟಾಕಷ್ಟಿವಿಷಯತ್ತಿರ್ಕು ವ್ಯಾಣತ್ತಿರತ್ತಮ್ಲಾತೆ ಕಷ್ಟಾಜಾವಿಷ್ಟಿತ್ತಾಷ್ಟಿಪಾಲ್ ನ್ಯಾಯವಷಷ್ಟಾರಮೂಲ್ ಸೆಯ್ಕಿರ್ರ್. (ಷಾ)

ப்ரபத்யாத்மகமான அந்த க்ரியையானது (ஸக்ருதேவ ஹி) ஸக்ருத்க்ருதிகளுள்ளதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றியிருக்கில் (ஸகிலஜகதாம்) எல்லாவுலகங்களுக்கும், அதாவது, அக்ஷணயா வேதநஸமுதாயத்திற்கும் (யுகபதேவ) ஒரேகாலத்தில் (மோக்ஷ:) மோக்ஷமென்ற பலவிஶேஷமும் அருளவேண்டிவரும். (யதிஸவ்யாஜ:) அங்ஙனல்லாது ஏதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றி அளிக்கப்படுமேயாகில் (தர்ஹி) மோக்ஷப்ரதாதாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு (வைஷம்யதோஷ:) வைஷம்யமென்ற தோஷமானது (நாஸ்தி) ஸம்பவியாதன்றோ. இங்கு வைஷம்யமென்று ப்ரஸ்தாவித்த மாத்திரத்தால் இரையிலு பேக்ஷித்ததைப்பற்றி நைர்க்ருண்யமும் ஸமர்த்தம்போலவே. ஆகையால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யமென்ற யிரண்டு தோஷங்களும் ஸவ்யாஜபக்ஷத்தில் தோஷமில்லையென்றது கருத்து. அவைகளுள் வைஷம்யமாவது, "நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரஸமவாய க்ஷஸ்யைவ க்ஷாந்திதேவ ஸாவஸரணிவ தப்யதிநஸமப்ரேஸ்யாஸ்யம்" என்றது. இதன் ஸங்க்ஷேபமும் பக்ஷபாதம். நைர்க்ருண்யமாவது, நிர்வ்யாஜமாக வொருவனை த்யாகியாக்குதல். இவ்விஷயம் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் விரோதபரிஹாராதிகாரத்தில் "ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன்பக்கலிலேயொரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அதையவலம்பித்துத்தான் ரக்ஷிக்கும்" என்ற ஸ்ரீதேஶிகரு அருளிச்செயலால் ப்ராப்தம். இந்தவிஷயத்தைப்பற்றி லோகாசார்யர் "இது தன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்குப்புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று, இது தனக்கு ஸ்வரூபத்தன்னைப் பெறுகொழிகை" என்று வசநபூஷணத்தின் ப்ரமேயப்ரகரணத்திலும், "பூருஷர்கள் நிர்ஹேதுககருணாஸ்வாதந்த்ர்யஜ்ஞானத்தாலே" என்றும், "ஸ்வஶக்தியால் பிறந்த ஜ்ஞானமன்றிக்கே நிர்ஹேதுககருணாஸ்வாதந்த்ர்யஜ்ஞானமுடையவராய்" என்றும் தனிஶ்லோகம் ஸ்வதாரிகையிலும், "ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:" என்றுவோ

யோஜியாண்டான் அருளிச்செய்வர்" என்றும், "அவனுடைய நிலைமைக்கு மானகூவாவுவஸஙகளாலே உபாயமென்ற தாய்த்து" என்றும் தனியனுக்கு நிவுரைஜவக்ஷத்தை யருளிச்செய்தார். இவற்றுள் வயநஹஷ்ணத்தில் அருளிச் செய்த வாக்யத்திற்கு மணவாளமுனிவர் தமது வ்யாக்யானத் தில் "வ்யவஸித்தியிலே யிப்பிரபத்தியையுபாயமாகக்கொண்டால் வரும் கலக்யத்தை ஸங்கோசிக்கிறார். இது தன்னை" என்று தொடங்கி "இதுதன்னைப் பார்த்தாலென்றது இச்சொனன் ஸ்ரீ ஸ்வவிஷயத்தில் பண்ணுமிப் பிரபத்தி தன்னை உபாயமென்னப் பார்த்தால் என்றபடி, விகாரவுக்குப் புத்திரன் எழுத்து வாங்குமாப் போலே யிருப்பதொன்று, என்றது உதாஹரணகையாலே ஹிதைதஷியாய்த் தானறியாத ஒரெழுத்தையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் தமப்பனுக்குப் வாத்ஸல்யனவன் தானறிந்த ஒரெழுத்திலே என்னை ரக்ஷிக்க வேணும் என்றெழுத்து வாங்குகையில் இரண்டு தலைக்குமுண்டான உரவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, வத்ஸகாரணஹிதங்களாய் வவகுஜனெழுத்துகளிலும் ரக்ஷகனுக்குக் கண்டு போருகிற கூகாரவாவுனை ஸவிவகுஸ்ரீஸுக்கும், ஸகாரவாவுனை இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு சலக்யமென்றபடி. எழுத்து வாங்குகை யாவது, ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலெழுதிக்கொள்ளுகை. ஆளவந்தார் தனக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார். இது தனக்கென்று தொடங்கி "ஸ்வஸ்மை வாயகஸ்ய கிவத்விஸஹக" மே பொருளாமிறே." என்றும், கீதை வாக்யவ்யாக்யானத்தில் "ஆகையால் ஸ்ரீ ஸாத்ய வாய வ்யவஸித்தி வெவிலக்ஷணமாயிருக்கிற யிந்த வ்யவஸித்திக்கு உபாயக வேஷமாவித மென்றதாயிற்று." என்று மருளிச் செய்தார். ஆக யிவ்வளவால் சோக்ஷவ்யாவஸித்திக்கு உபாயாஸாவமே இவர்களது ஹ்ருதயங்கள் பேசுகின்றன. இவ்வகை உரைஹஜகவுஜைகளெல்லாம் ஸ்ரீஸாஷ்டிவ்யாகரணத்தாலே நிரூபிக்கின்றார். அதாவது, (உஹ விஷயை) இவ்விஷயத்தில் (கதிகுதாஉரி) "கதிகாரகாஷ்டாயாமுவதாக், வாரத்தாதஜ்ஞ

தேஏ, வெஷயிமெவுபூணை நமாவெகூக்வாஸ்' என் றிவை முதலிய வாக்கியங்களும் (ஸ்ரீமாஷ்யவிஷய அந்தர்கத ரங்களைப்பற்றிய ஸ்ரீமாஷ்யவ்யீயும்(ஔபாஸநாகாரம்) பார்க்கப்பட வேண்டும். அவ்விதம்பார்த்தலையோநஞராமே(ஒள்தராவாயபுவதபூ) உதாரஹணமாகும் பெருமாள் கோவிலில் சுவகரித்துப் பேர ருளாளனருளால் வ்யவஸ்தாபித்து வந்த நடாதூர் அம்மாள், அப்புள்ளாரிவ்வாயபூர்கள் வ்யவஸ்தித்தருளிய வஸ்தும்வு ஔசித்யமும் (நிவிஷம் ய) முழுமையும் (வஷிக்) வஷிஹாரமாக நன்கு தெளிவாய் (வஷ்டிஷவகி) இதற்கு முன் வஷ்டமாகாதிருந்த வனக்கிப்பொழுது வஷ்டமாகுமென்றபடி. இங்கு ஸ்ரீமாஷ்யவிஷயை யெல்லாமெழுதப்புகில் க்ரந்தம் விஸ்தாரமாகுமென்ற காரணத்தால் ஸ்ரீமாஷ்யாதிகாரிகள் அப்விஷயை யநுஸந்தித்துப் பார்த்துத் தெளிவது.

ஆக யிவ்வளவால் யாக்கிக்கும் வகிவபூவாயபூஸ்ரீவஷ்ணவர்களுக்கும் இணங்கி யிருப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவதிஷ்டிதமே யென்றும், மற்றதிணங்காததென்பதும் இந்த ஸ்லோகத்தின் கருத்து. (கூ.)

உதாஹரணிகா ॥

கூம ஹெதிராகிவணி ।

இவ்விதம் ஹெதிஹாரவான வகிவபூவாயபூவரிதத்தையும் நியாயத்தையும், அவைகட்கதுகூலமான வ்யாஜத்தையும் நிரூபித்துக்காட்டி யிதன் பேதங்களிவையிவையென நிராகரிக்கின்றார்;—

வாவம வதாந, வாஜ்ஞு, கஉகாரணாரா, வாய, வ்யவதி, ஸ்ரீதஜ்ஞாநாவாவாஸந, வணாயஉ, கஉரா வெரிஷ்டுவாஹாதிஷ்ட। ஸிஞாவெவ ஹி தாவாலாவவஹாஹி ஸ்ரீமாமெரஹவ்யாஹிமெயவ்யாயாதாலாயவ்யதா ஹி விதாஷாம வகிஷ்ட ந விவிகாரதஃ ॥ ॥கா॥

(வசனம்) இவ்வகையான ஸ்ரீவைஷ்ணவ சாஸ்த்ரத்தால் [வஸ்து] ஸமஸ்த ஸாமான்யவிஷயமான ப்ரமாணமென்ன, [வஸ்து] ஸ்வரூபவிஷயமென்ன, [கரும] வைதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரகிருதிகமான ஸாஸ்த்ரீயகர்மங்களைச் செய்தலென்ன, [உபாய] ஸாத்யோபாயவிஷயமென்ன, (புருஷார்த்த) அவ்விரண்டுபாயத்தையனுஷ்டிப்பதாகிய ஸ்வரூபபுருஷார்த்தவிஷயமென்ன, அதாவது, ப்ரகிருதி ஸமஸ்தஸாஸ்த்ரங்களில் உபாயதேசிகனுக்கு ஸ்வரூபமாகும் அடைக்கலம்புகுதலென்பது. 'அடைதல்' என்பது ஸாத்யமும். (ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:) ஸ்ரீமதியான புருஷகாரவிஷயகஸ்வரூபமென்ன, ஸகியென்ன யிவைகளை ப்ரகாசிக்கும் விஷயமென்ன, (நம: யசப்) ஸாத்ய ஸ்வரூபமான யசப்தங்களென்ன, (கரும வைஸ்ரவண ஸ்வாதந்த்ர்ய) பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸம்பந்தமுண்டாகிய ஒருமைப்பாடாகும் வைஸ்ரவணனென்ன ஸாதந்த்ர்யவாசகங்களில், என்றது. இங்கு ஸூத்ரத்வத்தால் உதாஸீனஸ்ரோஷ்ய விஸ்வாஸகைங்கர்யாரண்ய யதிப்ரதிஸந்தாநாதிகளும் ஊஹிக்கத்தக்கவை. இவைகளை ஆசார்யஸாஸ்த்ரங்களாகச்சிலரும், ஸாதஸாஸ்த்ரங்களாகச்சிலரும் கூறுவர். ஸ்ரீவசனத்தில் ஓர் வரி வ்யாக்யாகர்ம ஸ்ரீவைஷ்ணவாஸ்த்ரத்தை மாத்திரம் ப்ரமாணமென வங்கீகரித்து மற்றவைகளை ஸ்வாபதேசங்களாக வெண்ணினர். ஆனால் ப்ரதிவாதிகளான ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த வைஷ்ணவர்களே ஸ்ரீகரவரமாம்பண்ணின ராமாயணம் போலும், விதாவைக்காரமஹாபாரதத்திலிடைத்து வரும் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் சிறைக்கூட்டத்தில் வைத்தகம்ஸன் போலும், விஷமகுணம் செய்தவர்போலும் வாதத்தில் தோஷமெழாமலில்லையெனக் கருதாணத்வரையாவெகுமம்போல் அடிக்கடி சிற்சில புஸ்தகங்களை யெழுதி வ்யாக்யானஞ்செய்கின்றனர். இத்தகையாதங்களிலெல்லாமோரோர் உபயவேதாந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவ்வோ வாதங்களையெல்லாம் நிராகரித்துக் கொண்டே வருகின்றனர். இங்ஙனல்லாது வாதம்வ்யாபகமுகர் தாமாக வாதயுக்தித்திற்கென்று வாதாகாம்செய்வதில்லை. ஸுகதாயிகளை விவாரமில்லாதேயே

தெரியவில்லை. ஸ்ரீ ஹாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீ ஹாஷ்யத்தையே "ஹாஷ்யஞ்ஞ வாரஞ்ஞநிழ்" என்று கூறும் வரலாற்றுக் கதையிற் பிறந்த வராதலால் ஸ்ரீஷெஸிகரு டீதுமில்லவகிவாஹும் கூறினரென்பது ஓர் விபப்பன்று. அல்லாதும், தமது மதத்தியகுருவான பிள்ளை லோகாசார்யரின் வடநலாணத்திற்கு உரையெழுதிய வரவர முனிகளின் "உபாபயஸ்வரூபரூபஸ்வபலாயிருக்கிற வாகாரத்தையிட்டு இவருக்குமுபாயத்தில்வயந்தோன்றும் பக்ஷபாதம் நிரஸ்தம்" என்ற வாக்யாபாரமே வடமொழியாதிவரதேசிகம்போலவும், வடதேசிகரிடத்தில் ஸ்ரீஷெஸிகரு விசேஷவாயபிமானகாரத்தினும், நிக்ஷேபரக்ஷையினும், ஸ்ரீ காஞ்சியுபயநிரூபணத்தினும், இன்னும்பற்பல சுதேசிகரிடங்களிலும் அருளிச்செய்திருக்கும் வடமொழிசோணங்களினும், நிருபங்களினும் இவ்வாப்தர் மதாந்தரரென்பதும். இவ்வாறாவது ஸ்ரீ ஹாஷ்யகார ஸமவாஸ்வாதிவைஷ்ணவர்கள்போல் வடமொழியலம்பிகரான நிர்ணயகாவல்லவாகையாலும், சிலுகாரரும் அப்படியே வாதூலாபணாதிகளைப்போல் வடமொழிவிதரான ஹஸ்தியல்லவாகையாலும் பொதுவான வடசோணங்களையும் பொதுவான ஸ்ரீவசநங்களையும் அதற்கிணங்கியநியாயங்களையுமிவர் எடுத்தெழுதி அதன்பேரில் ஸ்ரீஷெஸிகன் அருளிச்செய்தது பிழையெனவோ, அல்லது, ஸ்ரீஷெஸிகனது வாக்யாதாரங்களைக் கொண்டு ஸாஸ்தாதிமதவ்யவஸ்தையெனவோ நிரூபித்தளழுதியிருப்பாரேயாகில், அப்போழுது அவ்வாதம் வஸ்துஸமாகும். இல்லையாதலால் இவ்வாதம் மிகவும் கூஸநிஷ்டமே. ஆனது பற்றி யிவர் ஸ்ரீஷெஸிகரைதமக்குள்ளாகவாகவித்துப்பேசியது கூஸாஹஸம். ஆகையிவ்வளவால் இவ்வாப்தர் கூறியபடி ஸ்ரீஷெஸிகஸம்வாதாயமும், பிள்ளை லோகாசார்யருடைய கூரதாஸாதிகளு ரீதியாய் இவ்வாப்தர் தாமனுஷ்டித்து வருவதாய் ஊஹிக்கும் வஸியாஞ்ஞமு மொன்றுகாது. வாஸ்தவத்தில் ஆசாயபுர்களிருவரும் ஒதினில் வனகஸிஹஸ்தாயினர் என்றதற்குக் காரணம் இரண்டாவது ஸ்லோகவ்யாவ்யாநாவஸரத்தில் கூறப்படும். வடிவெபுரூஜயகூடீ வைஷயிஷ்டிவிஷயமான வாதமெல்லாம்

(கஅ-)வது சுலோகம் தொடக்கிச்சொல்லிக்கப்படுகிறது. இக்கு ஞானத்தைக்குறித்த வாசகமாயிருக்கிறதாகிய பொன்றென்பதும் விஷமென்பதும் இவருக்குத் தெளிவாக்கியமாயிருக்கிறதே வேறு மதியில்லை. அதில் மோகாவாயுவாகிய ஸ்வஸ்வரூபஞானத்தை ஆகாரணத்தினால் அஞ்ஞானத்தினால் மறைத்திருக்கிறதாகிய திரைவிலக்கும் மற்ற ஸ்ரீமத்ஸ்ரீமத் ஸ்வஸ்வரூபஞானத்தை ஊகாரத்தினாலும் கூறவந்தபடியால் இது அவரால் கூறவந்ததெனவும் ஆராய்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டியவிஷயம். இங்ஙனன்றிக்கே மோகாவாயு வென்றதற்குரிய இரண்டு மூலாவித்யாயென்றது தமோகுணாவித்யாக்கள் போலென்றுமாம். ஆனால், இவ்விதம் கூறுதற்குக் காரணமே தெனில்; தாம்புதிதாய் ஸ்ரீஸ்வரூபாவிக்ஷேபஞ்செய்ததால் அதன்முன் ஸ்ரீமத்ஸ்ரீமத்கிருஷ்ணனியமனம் வகிக்கவேண்டிவந்ததால் அதுவேர் வமயம் வகியாதாரவு வெளமாகுமோவென்ற ஐயாவிபரீதத்தால், முன்போரிடத்தில் நாம் கூறிய வுகாரம் இவர் தமது வகியத்தில் இவ்வேஷத மூலாவையுமாகவடித்துச் சிலவரிகளை யெழுதித்தன் விதத்தை ஸுஷ்மமாக்கி வகியானித்துக் கொண்டார் போலும். இதுவேர் வகியாநமாகாதென்பதைப்பற்றியே இவ்வளவு தூரம் எழுதியது. மேலும்இவ்வாப்தர், தன்னை 'ஸ்ரீமன்மஹாதேஷிக சுடாக்ஷவல்லிவராவரதேசிகயாதி ஜாநவம்வஜ்ஜி ஹாவாயு வஸ்தம்பூஷய வுவகிக்க ஸ்ரீமஹாமஹாக்ஷரீ நீம் உகூவாகடாக்ஷவாத ஸுகரான வாகைதராநஜ்ஜி வஸென்றும்; தூன்மூகத்தி லெழுதிக்கொண்டார். இவ்விதமெழுதியும் வஞ்சவுகூவுகாரம் மோகமூலா, காவமூலா ஜ்ஜுத்தில் ஸ்ரீமஹாதேஷமூலாவை வுகாரிப்பிக்காதது வாஸ்தவத்தில் குற்றமேயாகும். இவ்விதமிவர் யாதாகாரணத்தாலேயோவிட்டது, உகரர்களை வஞ்சித்தில் சூகவஞ்ஞஞ்செய்யவேண்டி இவரேகாட்டிய மூலஜ்ஜுகாதாயப்படி இவ்வாப்தரே வாரம்பித்தாரென்பது நிஸ்சயம். அல்லாது யாயாஞ்

மாஞ்ஞ. "ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்ய நிஷ்கிஞ்சநமாஸ்ரயே
ச । சுவ்ருத்தாம் வ்ருத்திமாஸ்ரயாம் கீர்வாணவாஹ்யாஸ்ரீ ॥"
என்ற வ்ருத்தாந்தம் ஸாதிக்கும். ஸ்வஸ்தாய்ஸ்ஸக்ஷி விருந்
பஸ்ஸ்லிபனில். மற்றவர்களாயுட்களையும் வ்ருத்தாஸிப்பிக்கவே
வ்டாதபடி வாழும். இதன் கருத்தை வ்ருத்தப்படி ஸ்ரீவேங்
கடநாதரும் ஸகலபதங்களில் ஈச்வரகருணையென்றுமிற்று. ஆகையாலிவ
ர் "ஸ்ரீநிவாஸாய மஹாவிஷ்ணவே" என்று வ்ருத்தாஸாயெழுதா
தை வ்ருத்தத்தாலும் யுக்திபாலும் ஹேஷமாகவாவது, உத
ராகஷ்ணஹைகாலிகாவபாதகமாகவாவது, ஸ்ரீதிவஸ்கைதஸ்ரீ
திபாலேபாவது திருமென்பது ஸ்வயுக்தம். ஆனதாலிவர் எழு
திய ஸ்ரீவிஷ்ணவிஷ்ணமென்ற மூலம் வ்யாகரணிகர்களான வி
ஷான்களுக்கு ஸ்மிரோஹிஷ்தாவாகாது. ஆகயிவ்வளவு காரண
ங்களினப்பற்றியே முன்பு ஸ்வகாரிகையில் விஸ்தரப்பட்டுக்கொ
ண்டிருக்குமிவருக்கு நாம் நிஷ்பலம் செய்துகாட்டுகிறோமென
க்கூறினோம். ஆகையால் விஸ்தாரம் வ்ருதாவ்யக்ஷம், நிஷ்பு
யம் விஸ்தாரஹேமன்பது ஸ்வதஸ்விஷ்டமாயிற்று.

(திதிதாஸி) ஆகையாலன்றோ (நிர்யாஸ) நிர்யவ்யகாரண
ம் (உபயோ) ஸ்ரீபெரும்தாந்தாரா ஸம்பந்தாபமும், லோகாவா
ப்தாவஸ்யமும் (வசகோ) வைகுண்டிஸ்திஷ்டும் ஓரேவிதமாக (தேஸ்)
வம்மதப்பட்டதென்று (நிவிஷ்டாஷாம்வக்ஷ்) விஷ்டக்ஷமன்று.
அதாவது; வ்ருத்தாகாரிஹைகாலிகாக ஸ்வஹேதாகவாஹரித
ளாலும், கேஷநாராண ஸ்ரீஹாஷ்ணவஜ்ஞிகளாலும், ஸ்ருதஸ்ரூ
ஹரிவ்யாயத்தாலும். ஹெஷ்பட்டயிரண்டும் படித்தறிந்த வி
ஷான்களுக்கு ஒன்றேனத்தோன்று தென்பதிதன்கருத்து. ஆ
னால் வல்லஹக்ஷ மாஹரிகளோப்போல் கூவாதமாய்ப்பார்த்த
வருக்கு ராஹஸ்ய கொமங்களில் வ்யாக்ஞங்களான வ்யவஸ்தி
உவாய, நிர்யஸ, வ்ருத்தாஸ்ரிதாரி ஸம்ஸ்தங்களோபிட்டு ஒ
ன்றுப்தோன்றும். இது வ்யாரோணிகமன்றென்பது இந்த
ஸ்லோகத்தினின்றும் வ்யக்தமானவோர் சுயுவிதேஷம் (கo)
உதிஹைநிர்ஷவணஸ்ரீ ॥

வடமொழி.

இவ்விதம் வசிஷ்டியப் ரேஷங்கள்சிசல்லி விப்பொ ழுது அவற்றுள் ளொவ்வொவ்றும் வ்ரோணவல்லியா உ யபுவஷ்டாவாக்தாக் கொண்டிமேல் ஓம்ஹுமிணைகெமநச்ரு கிறபால் வதனம்துடங்கி இப்படிவிக்கின்றார்:—

ஒலெஹுமினைகெக கனவ்ரு ஸ்ரு ரிவரவகரு தெ உகுதுவிதுரு வுவிஜ வாதுரணாரு வாதுமெக வெஹுதி வரிவகமெர கஉணிவ்வுவுதுகுஉ | தவத்து ஸ்ரணா காயெவுவுவி வயாஉஹுகாவதுக ராவுவவி ஜ வெகவ்விமெஹுக கரிகாரவரு ஸ்ரிஹுஜுகமெக த்து ஊஉகு கிஹிஸிதுரு | ‖ ஈக ‖

(வணிகெந) ஓரு (ஒஹுணு) தருப்பத்தால் (கவெவ) செய்யப்பட்ட (வலிதரும்) விவஹிககாயங்களிலும் சுஷ்ட லியில் யரித்துக் கொள்ளவேண்டிய வலிதுமென்றவோர் வ ஸ்துவானது (ஈரிவரரவகரிகெ) அமங்களமான பிணத்தின் கா ரியத்திற்காக (வுவஹிஜம்) வுகூவுஷ்டி ரரவுங்களிலும், அ தடியாக வஷவுரஷுஷாநங்களிலும் விஜமாயிருக்கின்றது (ஈ கரிலி) வேறன்றோ. இங்கு :‘ஹி’’ என்பது வுவஹிஜியத்தம். இ தனால் ரவங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்காக அ க்கரிமாஜமாக ஏற்பட்ட வலிதுமானது ஓரோஹுத்தால் மு டைத்து யரித்துக்கொள்ள வேண்டியதென்பது ரரவுங்களி லும், வஷவுஹுரு வசிபாவாரங்களிலும் வுவஹிஜமென்பதின் கருத்து. இவ்விதமே (வாதுரணாரு வாஉமெ) சுஹ்ரவுயா நாஹிகஉங்களில் செய்யும் வாதுவாஉகஉத்தில் வாதுவ தருங்களை (ஷெ) இரட்டை யிரட்டையாய்க்கவிழ்த்தும் நிமிர்க தும் உபயோகிக்கவேண்டும். .(ஊகிஉ) என்றும் (ஸிவகமெர) ரி மஹுஷுரமான (கஉிணி) கருமத்தில் (வுவஹ்ரு) வஷவுருடையவு ம் ‘‘ஷுமஷுந்ரஹிவாஹயிக்ஷ’’ என்ற ரரவுஷுஷாநங்களில் வுவஹுமாய்க்காணப்படுகின்றது.(ஈரிஜி)வேறு வுகூரமன்றோ. இதனால் ரிமஹுஷுரமான சுஹ்ரவுயாநாஹிகஉங்களில் வரி

வெயிக்கவரிவாயிக்கு மாறுக இரட்டையிரட்டையாகச் செய்யவேண்டுமென்பதும் வலபுலஸ்தியருக்கும் வஸிஷ்டமான தென்பதுகருத்து. ஆகையில்வளவேயல்ல, ரஸவழியிலும் கூட ஸவகாயத்திலும்றை யிழையும், சுபகரியத்திலிரட்டை யிழையுமாக வஸ்திரமுமழுதக் காண்கின்றோம். மேலும் விகாவோ ரோகிரவோ ரீதிமானவுடன் ஒருதரம உஷ்ணல வேமாய்த்தரையில் வீழ்ந்தெழுவதும் வலபுலஸ்தியராசாரமும் வஸ்ரூஷுமாம். (கசஸ) வஸிவபுராணநியாயம்போல் [கலயாணகாயெபுஷவிவ] தம்தமக்கு ஸ்ரெயொஹேதுவான ரிஸ்ஷகாயபுக்களில் [யாஸஷகம] இரட்டையான [வந்நம] வஸ்ராதிமான து [ஸாஷுவஸிஜம] வகஸுஸாஷுங்களாலும் விங்கின்றது.

இங்கு ஸிவகுமான காயபுக்களில் விஷிஸ்வபுகுமான உலுங்களைக்கொண்டி வவிதம்செய்து யரித்துக்கொள்வதும் வலபுலஸ்திமென்பதும் கண்டிகொள்வது. இதற்கு "ஜி ஸிஃ வஇஸிவபுர ஏஸெஃபி கூகம வவிதம யூகுவா" என்றது ஸாஷுத்தை யொட்டியனுஷானத்தின் கீழ்வந்த விதிகாயபுவிஷ்யகவுரோணி. ஆகையால் சுபகரகாரியங்களிலெல்லாமிரட்டையாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பதும், சுரஸுஹகாயங்களிலெல்லாம் ஒற்றையாயிருக்கவேண்டுமென்பதும் விளித்தது. மேலும், வஸகூத்தென்று திடங்கித்தான்செய்யும் வுணாதித்தை ஒரு ஸம்வெயில் சுவஷாளிக்காது ஒன்றொன்றாய் மணநம்செய்து கொண்டேபோய், சுநஞகூகுவே என்று நிமித்தத்தால் ஸ்ரூகிவஸ்திகமும் ஒன்றுக்குமேலேயே செய்யவேண்டுமென்றேற்பட்டது. அன்றியும், வஸ்ரீகளும் "வ ஏஸஷிண வுணாதிரஸ்ரு யஸ்ரஸிவஸ்ர காரயெஸ! வஸகஹ வஸவுணாதிரஸ்ரு வெகஷாஸ்ரு வ ஏஸஷிணாஸ! வஸகவெவநதி ஷாராஸஜ்ஞி வுணாம வுராகநிழ!" என்று கூறின. ஸ்ரீ ஹவஸ்ரீதையும், "நிதிரநிஷாஸ்ரு வுஷ்திவஸ்ரு வுநஸ்ரஹ யொரவிநிதிரநிஷ்ரு" என்றுவவ்யஹரித்தது. "நிதிரநி வெஸவுஸஹஸ்ரு நிதியெ" என்று வுஹாணவுராணாஜுஜி ஸ்ரீ ஸஸிஹாதுமும், "இயாவுஏஷிணம கூபுரா

ஸ் வ்ருணாஃஹிகிரௌவிப்ர் । மெநகீர் வஹிஷவ்ரவ்ருமண
நாவிஷ்டிம்ஹிபஸ் ॥ உதாயுரவ்ருணிவதீர்ய ॥ வ்ருணிவாகமா
ணம் கூயுர்புரஸ் ॥ வ்ருணிவதீர் ஶஹஸ்ரிர்ஹஸ்ரம் ॥ வ்ருணீர்
வ வ்ரநிவ்ரநிஃ ॥ ” என்ற ஸ்ரீவாஜஸநேயஸம்ஹிதைகளில் ஸாக்ஷிகரீதியான ஸ்ரீவாராஹீஸ்ருஷ்டிஸம்ஹிதையும், “வ்ரநிஃ வ்ருணாஃஹிகுர்வ்ரே” என்ற வாராஹஸம்ஹிதையும் ப்ரகாஶிக்கின்றன.

இங்ஙனல்லாது கூகுலாவ வ்ருணாரீத்தையும் “ஸஹாஸ்ரஸீர்ஷாணமெவ ஹரிம்ப்ரபத்யே மெகவாஃ । நதவ்ருஷ்டிரிரோஜாந்ர ஶுஸாட்டஹாஸ்ரிஃ ॥ ஸுஹஸ்ரஸுபரிஜீவ்யம் வ்ருணாரீம் ஸவ்ருக்ஷிணம் ।” என்ற அப்பாரமேஸ்வரமும், “ஸிரோந்ருஸு யாராதமெ” என்ற ஸ்ரீஹாரியெபுஹாஹ்ரு கவஜமும் நிஷெயிக்கின்றன. கூகுலாவவ்ருணாரீஸம்வ்ருதாயம் மெலுஷவெஷ்டிவரும் ஸிலுமெநவ்ருணுரிடமும் காணப்படுகின்றது. வஞ்சிதவாரிவஸாயாரணைந்த உலய வெஹாத ஸ்ரீவெஷ்டவர்களிடம் காண்பது மிகவுமரிது. வராஹாவபுஷை ஸம்மாந்வார் “கைகளாரத்தாரழுது தொழுதுண்ணீ” என்றும், ஸ்ரீஆளவந்தார் “நிரோநிரோ வராஹ ஸாகிஹ்ருதெ” என்றும், இவ்வாளவந்தார் விஷயமான வ்ருதியில் “நிரோநிரோயாரிவ்ருதாய” என்றும், ஹரியொநிரோரவ ரிரி காவ்ருகஹரி திதிஜ்ரூநாரிவ்ருதாரரி வரிவாஹஸ்ரமெஹவ்ருஹொஹிஃ । என்றும், ஸ்ரீஹாஷ்டகார் “உத்தரொத்தாயவ்ருநிவ்ருநிஃ வ்ருணீர்” என்றும், ஸ்ரீஹட்டர் “மொஹாகமெஷ்யுஸ்ரீஹஜிஷ்டம் ஹரிபவ்ருவாஸ்ருஹ்ருதஃ” என்று மருளிச்செய்தார்கள். வராஹஜிஹ்வாவின் சுவ்ருவஹிதஸிஷ்ரரான எரும்பியப்பாவும் “வாரிவாரிவ வராஹரிவெதி வந்தாரிவெந ரிஸ்ட்டா, ம்ருணிணிரியெ நிரோ நிரிவெ, வராஹரிவெ நிரோ நிரிவெ” என்று சொன்னார்.

சிலவிடங்களில்காணும் ‘நரிவெ விஸ்ருஹாவந’ ஸ்ரீரம்ருஹ்ருணெ நரிஃ, விஷ்ருவெநரிஃ, வ்ருணாரீம் ருக்ஷணரிஃ ரிஃ’ என்ற வாக்யாதிகளெல்லாம் “நாவஸிதா விஷ்ருதோ ஹாவெ நாஹாவெரா

விஷ்டை ஸதி, । என்றவிடத்தில் கூறப்பட்ட ஜாதெளகவசநம் போல் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் ஸம்ஸ்கிருதம் வரோம ஹாரி । வ்ருஷ்யநவ்ருஷீவ' என்றவிடங்களிலுள்ள வஹாவ வசநங்களெல்லாம் ஜீவாத்ருவஹாவங்குத்தைப்பேசுகின்றன. இது போலவே 'ப்ராஹ்மணஸ்ய கார்யஸ்ய' என்று 'வஸ்ய' சப்தத்தால் நிஷ்கஷ்டத்வபுணர்தீம் நைகத்ரி வஸ்ருஸ்வபாவ்ருஷண நாவிஷ்டே ஹியங்' என்றவ்ருஷணப்படக்குள்ள விஷ்டஸ்வபாவ்ருகத நிஷ்டயத்தைக்கொண்டு 'திவெதிவெதிஷ்டயபுராண' என்ற வியியாஹ்மான ஜிக்ருக்ஷா கார்யமானதையே நியமிக்கின்ற தென நிஷ்டஷ்டம். இங்ஙனில்லையாகில் ''யாஸ்ருநியம நர்தித்வம்'' என்றதற்கும் 'உஷாபொஷாப வ்ருஸ்ருவ்ருஸ்ருவ்ருணாம்' என்றவிதற்கும் வஸ்ருகத்ரி-ருஸ்ருவொத்ருஸ்ருஸ்ருனாதிகொண்டு ஸ்ருஸ்ருயாநம் கஸ்ருஸ்ருஜ்ருவஸாம். அன்றியும்தன்சும் 'நிஸ்ருஸ்ருஸ்ருவாஹ்ருநஸ்ருவாஸி ஸ்ருஸ்ருஜ்ருயே' என்றுதுடங்கிக்கூறப்பட்ட நஸ்ருவ்ருன் ஜிக்ருவம் வ்ருகி வாக்ருமும் காணப்படுவதுபற்றி ஸஸ்ருவ்ருஸ்ருகள் தெளியக்கடவர். கஸ்ருஸ்ருயாஹ்ருக்களாய்ப்பற்றியதவிடாதே சிக்ருட்டிஸ்ருவிபோலிருப்பார்களேயாகில், அவர் காயபுங்கள் வ்ருராணிகங்களாகா. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி 'கஸ்ருகஸ்ருஹ்ருவிஹ்ருரிஸ்ருவ்ருந்ருநம் வாரயஸ்ருஸ்' என்றும், வ்ருயொ யெஷாம் வஸ்ருஹ்ருகஸ்ருணே வ்ருகஸ்ருயா பொவஸ்ருவி ஸ்ருஸ்ருயாஸ்' என்றும் கஸ்ருஹ்ருஸ்ருகஸ்ருஜ்ருவிஸ்ருஷ்டிணி வெஷ்டா ஜ்ருசி வரிஹ்ருவஸ்ருவித்தார். இவ்வளவு நிஸ்ருவ்ருஸ்ருவருக்கேனெனில் ஸ்ருவாஸ்ருயமான வ்ருகாயபுஸ்ருவும் செய்வது போல்செய்து ஒடிவில் கஸ்ருஸ்ருயமாப் தீர்த்துவைக்கவேண்யது பற்றியே யல்து மதஸ்ருஸ்ருமில்லை.

மேலுமித்துஸ்ருவிஷயத்தில் வந்த 'வஸ்ய' சாரம் போல் வஸ்ருஸ்ருகத்ருவ்ருவிஷயத்திலில்லாததால் 'வஸ்ருவநம் காணும் வஸ்ருஸ்ருங்களுக்கு ஜாதெளகவசநம்கூறப்பட்டது. (வ) மேலும், (ஹ) இவ்விஷயத்தில் (வஸ்ருகவ்ருஸ்ருஜநந்தே) ஒருவருக்கு ஒருஜந்தத்தில் (வஸ்ருகஸ்ருகொரவி) ஒருகடவையே (கஸ்ருஸ்ரும்) போதுமெனில் (கஸ்ரு) அந்தவந்ருமானது (வ்ருநீ) அந்த ஜந்தத்திலேயே மறுபடியும் (கிஸ்ருஸ்ருத்தம்) எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்.

அதாவது ''ஸகூஹெஷஹி ஸாஷ்ஷாயுஷீ கூஹிகாயம காரஷெந ழு । ஸகூஹெஷவ வுவஹ்ரய, ஸகூஹ்கூஹிகாழுஹிஷ்' என்ற வுசாணங்கள்படி ஸகூஹ்கூஹ்கதுவுமன்றித்தே ஸகூஹ்கதுவு டனல் ஸாஹ்ஷாரோஹ்ஷீயர் வுஹிஹிகாழுமே ஸிஹ்ஸாஷ்ஷ்க ஸில் ஸகூஹ்கூஹ்கூத்தாய் கூறஹ்வாஸும் ஸிஷ்ஷுஹிகில் ஸுஸாஹ்ஷீய மே யாவதால் இவர்கள் கூறஹ்ஷாஹம் ஷ்ஷாஹ்ஷீஸுமல்லா கத் தன் கொண்டியாய் நிர்க்கத. ஆனலேக் குகூறப்பட்டிருக்கும் ஸகூஹ்ஸுவுத்தால் கிடைத்த பொருள் யாதனில், யாவதாஷ்வெஸகூஹ் கதுவுமான ஸஹ்ஹ்ஷைக்காட்டில் வேறன ஸகூஹ் கதுவுமாயுள்ள இது ஸாஷ்ஷங்களில் வுரயசீ வுவஹ்ஸ்ரவ்வாவ வளஸீ வாநும் ஸிவாஸயஹ । ஸஹஷ்ஸீஸுஸ்ரஸஹகூஹ் ஷுரசவுாஹஸயசாஹ்ஷிஸீ ॥ 'என்றிகாரிபால் வாஹவுரஸாயபுர் கள் ஸிஷ்ஷஹிப்த்தவிஷயம்.

ஆகயிவ்வளவால் உஸபவேஷாஹ ஸ்ரீஸிவெஷ்ணவர்களான ஸ்ரீ ஸிஷ்ஷிஸிகு திருவடிஸவ்ஸாலுமுன்னவர் கள் கூறஹ்ஷித்து வரும் வுணாசிவுகாரமே ஸாஷ்ஷமென்றும் வாஹவுரஸாயபுர் ஸ்ரீ ஸாஹ்ஹுஷிஹிகசீமென்றும் மற்ற மெஸஹ்ஷிஷவெஷ்ணவர் செய்யும் வுணாசிம் கவுசாணமென்றும் வாஹவுரஸாயபுரி ஸஹிசிகமென்றும், சூபாஹிகாஸாஹ்ஷியாஹ்ஸ கூஷ்டிசாத்ரமென்றும் இச்ஸ்லோகத்தாலேறப்பட்டகருத்தி, (கச)

இவ்விதம் வுணாசிவிஷயத்திலுள்ள ஸகூஹ்ஸகூஹ்க கதுவுகவிவெஸம் பண்ணி அதன்பேரில் வரும் வாஹவெஷ்ஸ கவாஹவுவஷத்தையே மேல் ஸ்லோகத்தால் விஸ்ஸரித்துப் பரிஹரிக்கின்றார்.

கூவிஜாதெகூகூ கூவிஷவி வஸஹ்ஸகூஹ் கதிதா வுவிஜெ நூரியெ வ வுஸுவதி நஸவுநூஹுஸிவழு । வகூஸ்ஸ கதுவுகெ கூவிஷவி ந நிவுஸுவியயொ ஸவகூஸ்ஸ கதுவெவு வ வுதிலுவவொ நாவி வாஹவி யாழு ॥ ॥ கஉ ॥

கூவிஜிதூரி ॥ (கூவிஜ) 'யரசீநேபம நிசோஜி கம், வுணாசிம ஸகூஹணசீஹிஜி'' உதூரி சிலவிடங்களில் (ஜாதெகூகூம)

வ்ருணாதிவகையென்ற வோர்க் கூட்டத்தைப் பற்றி ஒருமை யும். (கூவிடிவி) சிலவிடங்களில் (வஹாகூஹ) "உமாபொ கூய வுஹ: வுஹ: வ்ருணீர்" ஹ்ருய வஹவாஹ்ஹ ஹ்ருய:" உதர்யிப்பன்மையும் (கூயிகம) ஸாஹ்ஹ்ருதிகளில் கூறப்பட்டி ருக்கின்றது. ஆகையால் வ்ருவ்ருஹ்ரோகாவஹாநவ்ருவ்ருஹத் தில் நிணர்யித்தபடி வ்ருவ்ஹ்ரூ வர்ஜிப்பட்டது. இப்ரகார மாக (நூபை) ஒழுங்கான [வ்ருவிஜ்ஹ] ஸன்ருய் ஸ்ரீ த்திருக்கிறும் (நபிவி) நபிஹ்ஹாரவிஷயத்தில் (கூநூ) வ்ரோ ஸங்களுக்கு வேறான [கூபிவம] கூஹ்ஹமான ஒருமையை யே (வ்ருஜவகி) அறியாத வ்ருதிவகூஷி வ்ருஹாவம் செய்கின் ருன். மேலும், (வகூஹ்ஹகதிவ்ருகை) ஒருதரம் தண்டனிடவே ண்டுமென்பதில் (கூவிடிவி) ஒரிடத்திலும் (நிஜவ்ருஹ்ஹவியர்) நிஜவ்ருஹ்மான ஸாஹ்ஹ்யிகள் (ந) காணப்படவில்லை. (கூஹ கூஹ்ஹகதிவ்ருவ) அடிக்கடி வெகுவாகச் செய்யவேண்டிய விஷயத்திலும் (வ்ஹ்யியம) பெரியோர்களான வ்ருதிவ்ருஹா யர்களுடைய (வ்ருகிஹடவ்ஜொஇவி) விரோதமான ஸாஹ்ஹ வஹநமும் (ந) காணப்படவில்லை. ஆக இச்ஸ்ரோகத்தால் ப ஹ்ருநெவைதிகியால் வ்ருணாதித்தில் ஒருமை ஸாஹ்ஹஸம்மத மென்றும், அப்படியே வேண்டுமென்பதற்கு வஹநவைஷமியி ல்லை யென்றும், வகூஹ்ஹெவைதிகிகள் வ்ருவ்ருதிவிஷயமென் றும், அவ்விதமே வஹ்ரவ்ருணாதிவிஷயத்திலும் நிஜெய வஹநமொன்றுமில்லையென்றும் வர்ஜித்தது.

இவ்விஷயத்தில் சிலகூநிஜ்ஹ்ரஸ்ரோணிகள்பெருமாளையும் பிராட்டியையுமுபாயமாகக்கொண்டதால் ஸ்ரீவ்ஹ்ரகீர் இரண்டு தரம் உண்டும் வஸதிவிடுக்கின்றரெனக் கூற வந்தனர். இவ்வா தும் கூகிஸ்ரும். ஏனெனில், நான்கு, ஆறு, பத்து, பன்னிரண்டு தரம் உண்டும் வஸதிவிடுப்பதும் கூவ்ருதம்வ்ருஹாயிகளிடம் வழக்க மாதலால் அங்கு இப்ரகிவகூஷிகள் யாது காரணத்தைச்செ ப்புவார்களோ தெரியவில்லை. அன்றியும், ஸாஹஹதிஜ்ஞருவன் மற்றொரு பாகவதனை வர்ஜிக்கும்போழுது எந்த ஹேது வைக் கூறிப்பார். மேலும், இப்ரகிவகூஷிகளும், ஸொகாவா

யபூரஹஸ்யஞ்சிபாக உபேபமிண்டாவது பற்றி பூவுமுண
நம்மோலேபே பூவகஸ்ணநிமும்வேண்டாமோ வென்றபூ
ஜையை சூலொலிக்கக்கடவர். மெஷியும் வாசியும், பூவுமு
மிரண்டாக வொத்த வேர்கள், அச்சமும் காணமுமில்லாது உ
வாயமீகுத்தால் வர்கஞ்ச பூணாசிபேமென்றது, கூடுஞ்சம்
வாஹவஹநீயம். மேலும் இரண்டு பாகவதர்களெழுந்தருளி
ருக்கையில் சிறுவனை வொருவன் வர்தால் வகஞ்ஸவகஞ்சத்
தாவது பூகிவபூரஷம் நிஷ்டூரிக்க பிப்பொழுதுகாண்கி
றோம். அதிபோல் உலெயமிரண்டாய் தோன்றுமிவருக்கும் மி
கூகூஷ பூணாசிம் கூடுஞ்சாவஸ்யமேயாம். ஸ்ரீஷஸ்மிகவாபூஷா
யகிஷ்டர்களுக்குக் கேவலம் பூரஷஹாதிகளன்றிக்கே ஸாஸ்து
ங்களும், வஷாஷாயபூர்வஷ்டிகளும் கை விளக்காகையால் பூ
கிவகஷ்டூஷஹபூகிஷபூரஷஹம் கூடவோதெயம். "சூஷ்டும்
யதிபூரவதெஸஸ்ரு வெஷஸாஷ்டூரிரோயிதா। யஷ்கெபூணா
நவஸாஸிதே வயதிபும் வெஷ்மிகதாரீ ॥" என்றபடி கெவ
லபூரஷஹாதிஷயங்களான கூகஷ்டூகளெல்லாம் கூயதிபே
யாகும். யதிமாகாது. ஆனதாலேதே உலயவெஷாஷ்ரீவெ
ஷவர்கள் மற்றவர் செய்யும் பூவஷ்டூகளை வாஹபூவளர்
திகஷ்டூநாகஷ்டூங்களாய் கருதிப்பது. இப்பூகாரம் வஹா
பூசாணங்களால் வஹாபூணாசிம் பூசாணிகமானதும் தி
கூடுதிஷ்டிபோல் பற்றினது விடாதொழிவில் "பூயவதிவ
ஸ்ரூதொ திஷ்டவெபூ யதிபூணாசிவிஸாரஷ்டீ। பூஜாநவபூபூ
நஹெஹாநஷ்டீ ஸ்ஹுதீவஷ்டூகி ॥ கூநியா திஷ்வாஜீநாம் பூ
கிஹாகி பூஸாதநாழி। கூகூகுபூணாஷஷ்டூநாம் விஹ்ரஷ்டெம்
திபவாஜிநாழி॥" என்ற நிலையாம்." என்று விஜொவாய
ஸொயநாயிகாரத்தில் கவிகாகிகுகவிம்ஹமான ஸ்ரீதெஷ்டூதே
தெஸிகஸ் அருளிச்செய்த கணக்கிலே பாவார் இவ்விதம் வக
ஷவாஷங்களுக்கும் சூஷிமானவாஹவாஷமானது கூவஸ்யமான
வஹாபூசாணங்களால் பூயசிம்விஜாணிக்கலாயிற்று. (கூ)

இதி வராஹம் ॥

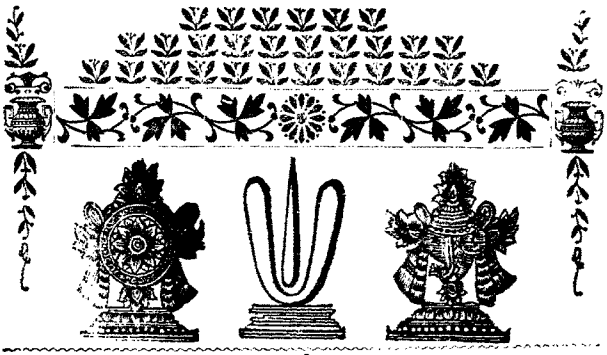

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

சுய ஸ்ரீகுருபாதுகாப்யோ வாங்மநோ ஜாயதாம்

இனியிரண்டாவது வாம்ப்ரவிஷயமான ஸாகையை மேல் ஐந்து ஸ்லோகங்களால் விரிஹரிக்கின்றார்—

வாம்ப்ரே வாடாகூகிகும் ஸ்ரீகிவிஹிதகிவி ஸ்ரீவஹா
யைகெஸ்ரி ஊஸ்ரிஹாகாரம் ஜ்ரியகெ ஹ்ரீரவிவ ஹாஜ
யொஸ்ரிவவுகஸ்ரீஹிரநுக் । உஜ்ராஜுாஹஸ்ரிகெவா
தீவியஉரிதியாஸ்ரூஷுவஸ்தீவ்ரகாரம் வீகும் ஸ்ரிஹஉ
ணை கிதகிவி நவரம் வாஉவஸவாஸ்ரு வீகி: ॥ ॥ ஈஈ ॥

வாம்ப்ர உதிர்ஷி ॥ (சுய) அதற்குப்பிறகு (கெஸ்ரிஹ) வைஷ்ணவகுலத்திலுள்ள சில மனிதர்களால் (வாம்ப்ரே) உள்ள உபவாம்ப்ரவிஷயத்தில் (வாடாகூகிகும்) ஸ்ரீவாரிவாடம் போன்ற தன்மையானது (ஸ்ரீகிவிஹிதகிவி) ஸ்ரீவாஸுதெவாதி வதிஷ்டத்துகளால் வியக்கப்பட்டிருந்தாலும் (வீவாஉவே) தமது நெற்றியில் (ஸ்ரிஹாகாரம்) சூலாயுதத்தின் வடிவமாகவும், (உரவி) மார்பிலும் (ஹாஜயொஸ்ரு) கைகளிலும் (ஸ்ரிஹவுகஸ) மூலம்போலும், மேலும் (வீஹிர்) வீக்களால் (உஜ்ராஜுாஹஸ) சுஜுஉஉதுபோன்ற (ஈஈர்கஸ) வேறேதர் வுகாரமாகவும் (வஸ உம்) இவ்விதமாக (தீவியஉரிதியாஸ்ரூஷுவஸ) வாக்கிலும் மனத்

இதுபோல் தொழிலிலும் வேறுவேறுவிதமான நடவடிக்கையோடே கூடிய ஈஸ்வரன்போல், அதாவது "திவ்யம் ஈஸ்வரக்ஷணம்" என்றபடிக்குள்ள ஈஸ்வரனுடைய ஸ்ரீதரம்போலென்றபடி. (திவ்யகாரம்) மூன்றுவிதமாக (த்ரயஸ்தே) வகுப்புக்கள் பலபல விதமாய் பரிக்ரஹிக்கப்படுகின்றன. ஈதல்லாமலும், (ஸ்ரீஸஹஸ்ரே) ஸ்ரீஸஹஸ்ரம்போன்ற வகுப்புக்களினுடைய கீழ்க்காம்பில் (பீடகம்) பீடமென்ற சப்தமாத்ரத்தின் தன்மையானது (தத்தவித்) வ்யாக்யானத்தால் வஸ்துரூபிக்கப்பட்டதும் (ஸ்வரூப) ஸ்வரூபமல்ல. ஆகையால் (தஸ்மாத்) அவர்களுடைய நெற்றியே (பீடம்) சப்தஸ்தானமாக (சப்த) ஆகக்கூடும். இதனால்சொல்லப்பட்ட கருத்தாவது: வைஷ்ணவர்களுக்கும் கூடமாயும் வாஸஸ்தானமாய் ரக்ஷிக்கும் தைவமாயும் வடநாட்டிலுமான வகுப்புமானது "ஸ்ரீமந்நாராயணாய நமோ நமோ ஸ்ரீமதே நாராயண நமோ நம" என்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவாவதியாலும் "யஸ்தோஷ்டகுவகுப்பு: வாஸுதேவ ஸ்தாபனம் வாஸுதேவாயேதி" என்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவாவதியாலும் ஊஷ்மஸ்தானமாய் இடையில் வெளியுள்ளதாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய நெற்றி முதலியவிடங்களில் ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் சாற்றிக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்பதும் முதலில் ஸ்ருதியால் விதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாதிகளுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றபொழுது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுள் எவர்? அவர் தீர்க்கமான பற்பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுள்ளவராயிற்றேயென ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு "தீர்க்கஸ்ரீவைஷ்ணவ:" என்றபடி ஊர்த்வபுண்ட்ரம்போலுள்ளதே அவருக்கு வ்யவஸ்தாபகமான ஸ்ரீவைஷ்ணவமென்கிறபடியால், அவ்விதமான கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களிலுள்ள திவ்யமஹாவிமானத்தை கூர்மாகாரமாக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்பொழுது அத்திவ்யவிமானாதிகளும் உபமானமாகப்பட அது யாதோ வடிவத்தோடுகூடியதெனப்பரிசிலிக்க இடமுண்டாகவும் வாஸ்துவும் தீர்க்கமாகவும் நடுவில்லாததாகவும் இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு லக்ஷணமாகவும் ஏற்பட்டது.

தரைவெளிபோல் வாழ்நாளும் வரிசனிகமாயிருக்கச்செய்
தே, சிலால் தமது நெற்றியில் கீழ்மயிர்த்துவரைந்து மேல்
குறுக்காய் ஓர் ரேவையெழுதி அதன் மேல் இரண்டுழுனைகளுட
ன் ஸ்ரீவைணவரேகையுள்பட ஆக மூன்று முனைகளையுடையதா
ன வோர் திரிஸூலத்தின்வடிவமாய் யரித்துக்கொள்ளப்படு
கின்றது. அன்றியும் அவர்களாலேயே மார்பு, கைகள், வயி
றுமுதலிய சுவஸ்திஷ்டஸ்தலங்களில் வொலெஹஸ்தித்திய வெண்ண
ஸூவடிவம்போல் கீழில் குறுக்காய் ஓர் கோடியூத்து மேல் இர
ண்டுகால்கள் வரைத்து வேறோர் வியமாய் தரித்துக் கொள்ளப்
படுகின்றது. இதுநெற்றியில் யரித்துக்கொள்ளும் ஸூலிலாகா
ரம்போ லல்லாதது. இவ்விபரிண்டு வகாரமாய் எழுதிக்
கொள்வதும், ஹரிவாஹகரிதியோடிசையாத தென்பது வெ
வெகுகூடுநாயப்படிவிடம். அன்றியுமிப்புருஷர்களுடைய வா
ழ்வும் போலல்லாது, இவர்களுடைய வீடுகளெல்லம் நெற்றியில்
மட்டும் கலுவஜ்ஞ போன்ற ஓர் குறியை எழுதிக்கொள்ளுகி
ன்றனர். அது கீழ்வரைவாய்க்காண்கிறது. ஆனவிப்பெண்கள்
தாதலன்றிமற்றவர்திகை கழுத்துகளில் பெரும்பாலும் குறியி
டுவதேயில்லை. ஒரு வயோதிட்டாலும் சந்தனப்பொட்டு போ
லோர்குறியை யணிவார்கள். வாஷர்களணிந்துகொண்டி
ருக்கும் ஸூலிவடிவம் போல் தமது நெற்றியிலும் குறியிடும்
வழக்கமில்லையே யென்றவஜ்ஞாவம் ஏதும் சிற்சிலவீடுகளுக்கு
ஜனிக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே சிலவீடுகள்கலுவஜ்ஞாகரியாய்
வரையும்பொழுது அடிபாகத்தில் சிறிதுமண்ணீயதிகங்கூட்டி
விளக்கியிடுகின்றனர். வைஷ்ணவீடுகளில் சுலர்மாத்திரம் வைஷ்
வாகத்தமது மூக்கினடியில் கீழேயிழுத்துள்ள வோர்கயஃவோ
ம் மாத்திரத்தை யரித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இது ஆயுஷ்ய
மான வைஷ்ணவாயுர்வேதத்தைப்பற்றியதும். செ
ய்வது செய்யச்செய்தேயே அவையெல்லாம் ஓடிவில் ஸ்வாவீப்
மாய்முடிக்கவேண்டியது இவர்களுத்தாதலால் "ஸ்ரீமந்நாராயணா"
என்று ஹரிவம்சஹரிவம்சத்தையும் அழிக்கப்பார்த்த கலியை

விதமாயிதாயிற்று. :"கொஞ்சமதிகாரிகளிடத்திலுள்ளவும்பூ வியீபதே" என்றபொழுது ஊஞ்சுமான ஸ்ரீவெங்கண்ணிவ நமரத்தை வரவிக்குமவர்களுக்கு ஊஞ்சுரவாதிகமான விஷயவிஷம் யாயமென்றதாலேயே, கையரவாதிகமா னவும்பூம் நரகாதிவிரிஷ்டவாகாஉ ரியொலகவாவக மென்பது கெகேடிகந்யாயவிஷம். ஆகையாலன்றே இவ்வயி வும்பூயாரயிதா கூவிவராஷனென்றதும், யாரணாகூவிரி யமென்றதும். கெகேடிகந்யாயத்தால் ஸ்ரீகளுக்கிவ்விதம் கூ பொமகி வரவுமான பொழுது, கூயிவும்பூதிலொஞ்சு வும்பூமும் திஜாதிவால் கூயிவும்பூமேயாகக் குறையில்லை யெனதீர்ந்தது. மேலும் அதை யரிகரும் வராஷர்களுக்கும் மதி கூபொமதிபே யென்பதும் விதித்தது. இவ்விதம் சொல்லப் பட்ட யாதிகளுக்கநுகூலமான வசநங்களுண்டோ, அல்ல து "சூஷ்டிபுயதிபுரவிஷ்ணு வெஷாஷாவிரோயிநா | யஷ் கெஷுணாநவலம்பித்த வயதிபும் வெஷநெகரஃ ॥" என்றபடி ஈ ரதிஹகலுநாரகதிமோ வெனில்; "ஸ்ரீலவும்பூயாரவெஷ பஜ்ஜயபுரதிநிஜகாரஃ । ராக்ஷவாகெரிரோஸ்ரிதபுஜாயஜ்ஜெ வுஹ பொகிஷு ॥ கலுதாரோநஷாரிகெலிஜ ஸ்ரீலவும்பூயாரா ஹவி । ஸ்ரீஜாஜீநிவிலவும்பஜ்ஜி நநீரீக்ஷுயாஸ்ரவாதிஜ ॥ என்று ஸ்ரீதிவவ்பூஹாணாரநவுஹாண்டவாராணமும் "ஸ்ரீயாநம வெஜவலகீம் ஸ்ரீலவும்பூயாரம நாழ் । ஸவம ரிஜதிவாரீஷா தி ஜரதிவாரிவஜ்பெஜ ॥ ஸ்ரீலவும்பூரம கிதிவாலம வலபு யாவவுவகிபுதெ ॥ ராஜ்யாபயாரம தஜ்ஞ வஸ்ரீநம மாலவொ வுவீஜ ॥" என்று வதிபுரவான மாலவதிஹவிபுயும், "ஸ்ரீல வும்பூயாரஜகபுயும் நிரீக்ஷேஜவியொநாரஃ । தவ புதிபுரதிரஃ ஸ்ரீஸஜிபாரதிவொவுவீஜ ॥ என்று ரிஹவிபுயாதவரு ம், ஸ்ரீலாகாரஜ்ஞயொதிபுயஃ வும்பூம் யதிதலமாடுகெ । வாளாரவெதிஹாவொரெவிஹா ஜஜ்ஞகாரகுழ ॥" என்றுமம் ரிஹவிபுயே மற்றெருரிடத்திலும், "ஸ்ரீலவும்பூம்பிஜிகே யபுரக ஸ்ரீயாவிகஷாவந । திஜாகாரெணஸவிஷ்ணவஜ்பிதெயகி

ஜெரெஃ ॥ ஊஜ்வுவாம்பூ ஸ்ரீ ஸ்ரீஹரிவம்சத்துலும் கூறிய கூறி । சந்த்ரிஷ்டியாயும் வ்யாஜ்யாயும் ஸ்ரெஷ்டிகொவி ॥ ” என்று ஸ்ரீதெலுங்குபாஷையெழுதிஹ ஸ்ரீவாரிகாவிஜயஸ்வகர்த்தங்களும், “பாதிவ்ரத்யாதி க்ருபாதக்ஷத்ரஜ்ஞவாம்புவிஸ்ரயீநீவத்ஸ்ருஜ்ஞே, தாதி நக்ஷத்ராணி, சுவிதாஸ்ரஸ்ரீயாகாஸ்ரஜ்வாம்புலிஷ்பாணீ ஸ்ரீஹஸ்வராதி” என்றுவாரிகாவிஜயகர்த்தாவான ஸ்ரீதெலுங்குபாஷையிலும் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாங்களெல்லாம் நாம் கூறிய ஸ்ரீஸ்யாகாரத்தை நிஷ்டியிப்பதில் ஸாமான்யங்களாயின.

அல்லாமலும்; சுஜ்வுவஜ்ராக்ருதிர்வ்ரீணாம்” என்று வ்ரீகளுக்குள்ள வ்யாக்யும் ஸுவிவாம்பூயாரணத்தை நிஷ்டியிக்கின்றது. இனி ஸ்ரீவ்ருகாரந்தான் ஸாவ்ரீயமோ வெனில்; அதுவுமில்லை; நிஜ்வுவாம்பூவிஷயத்தில் ஸுவ்ருகாரமே. அதெங்ஙனேயெனில்; “ஸ்ரீவ்ருகாரஹ்ரீக்ஷாஜ்ரு வஜ்ராஜ்ரஹ்ரீஜ்வுவாம்பூகி । வஜ்ராதிஸ்ரகாருவொவாஸ்ரு பொயாரயதிரோஸ்ரஷ்டிஃ ॥ ” இவ்விதம் ஊஜ்வுவாம்பூவிஷயத்தில் ஸுவ்ருகாரமும் ஸ்ரீவ்ருகாரமும், வ்ருஷவ்ரீகளிடும் பொஸ்ருகாரமும், ஸாவ்ரீயமாய் முடிந்தவுடன், சில் நெற்றியிலிடும் ஹரிவாடத்திற்கு நாவாஸ்ரீயத்தில் எழுதும் போவிவடிவமான விஷ்ணுத்தைப்பிடமாகக்கூறவந்தனர். அதுவும் வலீவ்யமல்ல. ஏனெனில்; ஸ்ரீஹரிவாடத்திற்கு முழுமையுமோர் வீமெளிப்பது வ்யாகிகமாகையால் குதிரைதாவனத்திலிருக்க மற்றது மீதம் நாக்கிலிற்பது கூவாஹாவிகிமாதலால் இதுவும் வலீவ்யமல்ல. கோயில்களிலும் ஸ்ரீஸ்யாரியென்ற கரிவாவரிகாணும் வாடங்கள் ஸம்ஸ்ருஷ்டஜ்ராக்ருவுமாகவே அமர்ந்தே வ்யாகரிக்கின்றன. விதுத்திலிவ்விதம் குதிகள்மாத்ரம் வாவ்யம்யிக்குமெனில்; வஜ்ரத்திற்கும் வாவ்யம் வாக்யரசாய் எழுதவரும்போழுது மணக்கூ நீயிங்கு நாவஸ்ருகுமாகையாலிவர்களது விதுக்கூ நீக்குச்சுவஜ்ரும் வீமாகாது. ஆனதாலேயே ஸ்ரீஹரிவாடத்திற்கு இவரது நெற்றியே வீமாகக்கடவதென்று நிஷ்டிவா

கூம். ஆகயிவ்வளவால் போனிவடிவத்தின்பேரில் அரிகால் போல் நிறுத்தப்பட்டபிரண்டு வூஞ்ணாகாரத்தையுடைய ஸஜி வுவாம்பூமும், கிரஞ்ஜத்தின் காம்பாகியஸஞ்ஜிவுஉஞ்ஜத்திற்கு க்கல்பித்த வீசுகுகவுநிமும் ஸாவுவிரோயமாய் வஷாவாரவி ரோயமாய் தீர்த்தெனக்கூறப்பட்டன. (சுசு)

மேலும்; ஸ்ரீஹரிவாஷாகாரத்தில் வாஷயாகூகீடோ, வுகவுவாஷாகூகீடோவென ஸுங்கித்து "வதாஹ" மென்ற ஸ்லோ கத்தால் சுகிவுத்தை நிர்ணயிக்கின்றார்:—

வதாஹா உஞ்ஜதாயூ ஹணிவுணவிவுவஹிஹவுவுவுக
வுஂ, கஞ்ஜிபூகாரம் தீவெவெத்ருஹிஹிகவுவநெஜிபுகு
வுசுகூா நிவொசுதீ । சுதுவொஜ்வுஸு ஒகுாயபூவி வியிவி
ஹிகாநுஂஸுவுாநீகி நாவுா, டெஸொ ஜிஞ்ஹுாவுாவெ
வொ நுசுா வியிவிஹிகஸ்ஞ்ஜஸஞ்ஜிவுபூகூகீஸ்ஜு ॥ சுச ॥

(வதாஹா) தாமரைபோலும், (உஞ்ஜதாயூஂ) தண்டத்திற் குசிகாரகவும், (ஹணிவுணவிவுவஹிஹவுவு) ஸர்ப்பத்தின் படத் தில் விளங்கும் அடையாளம்போலும், (ஸுவுகவுஂ) சங்குபோ லும், (கஞ்ஜிபூகாரம்) ஆமை வடிவம்போலும், (உகி) என்று, (சுஹிஹிகவுவநெஜி) ஸாவுங்களிற்கூறப்பட்ட வுவிஜவுவுநங் களால், (ஜிவுவுவுசுஜி) ஒவ்வொன்றிலுமிரட்டையிரட்டையென்ற வுசுஷ்மானது, (நொகஸ்ஜு) கூறப்படவுமில்லை, என்றபிதனால் "ஸுஞாயா நிரோசுகாரீவெவிஜ்ஜு தயாவொஜ்வுபூவுஂஸுகூழ் । வதாவு ரூபகவுாகாரா நிசுகவுாதுவு ஒவுஹிஹிழ் ॥ தீவு ரூகஞ்ஜிபூகாரகூ தீவிஜ்ஜவ ஸுவுாகாரயோவிவா ।" என்று ஸ்ரீவாரநிரோரவுஂஹி தையும் "ஸுவுாகாரயோவிவுஞாநுவோஷாகூகீஜ்ஜவா । தீவா காரம் சுதஸுாவி உஞ்ஜகாரயோவிவா ॥ கஞ்ஜிபூகாரயோவி வுஞாநுவோஷாகூகீஜ்ஜவா ।" என்று வுதாஹாசுதவுஂஹிதை யும், மற்ற வதா நீவொதவு ஒதுஞ் கஞ்ஜிபூ ஸுவு தீவ உஞ்ஜகா ாங்களோடு ஸ்ரீஹரிவாஷத்தையுமோர் உவநிமமாய்க்காண்பி த்தபொழுது, வதாயாகாரம் நீவொதவுயாகாரம் ஒதுஞ்ஜய

கூறிற்குரிய தீவகமாய உணர்ச்சியாகாரங்களென எப்படி இங்கு கூறும் சொல்லப்படுவது கூலஹாவிகமோ, அப்படியே ஜீவனரி வாதகமாகாரமெனப் பொருளாக்குவதும் கூலஹாவிகம். அன்றியும் "வகுளமும் கியமுஜிஜ்ரம்" என்று ஞானதீபிகையர் கார்த்திகேயதிபோல் குன்டாகயிடுவதும், அல்லது இவர்போல் குறுக்காகயிடுவதும் இடைவிடாமலிடுவதும் ஸாஸ்நிஷிஜமாகையாலும் "திஜெயுஜிஜ்ரம்" என்று ஸாஸ்நம் வியப்பதாலும் வாதமயத்தைத் தன்னைற்றியிலிடப்போகிறவன் ஓர் வாதத்தோடு மற்றோர் வாதத்தைச் சேர்த்திடமாட்டானகையாலும் ஈமோஷங்களும் வாஜிகளும் சேர்ந்தபோழுதுங்கூட ஜிஜ்ரணத்தில் திஜெயுஜிஜ்ரம் வுகவஜிஜமாகையாலும் வாதமயாரண வகுத்தில் "திஜெயுஜிஜ்ரம்" என்ற வசனம் வியாகூமாயிருப்பது வுயுக்தமாம். ஆனதுபற்றியே வகவாதமகஷத்தையே கிரஹத்து திஜெயுஜிஜ்ரமென்று வியித்தது வஹமுமாயிற்று. அன்றியுமிதன் ஸுகாரம்பரிஸமாப்தத்தைப்பற்றி "ஹரிவாதவ்ரு ஜிஜ்ரா காகொதாரஸரிரஸ்ரிஷ்டிஷு। ஊஜ்வுபுவாம்ப்ரு யரெதுதிதிஜ்வ கியா ஸ்வகியா ஜீதா॥ ஊஜ்வுபுவாம்ப்ரு ஹ வஷபுஜ்ஷு ஹரிவாதாகூகீம் தபுவெஸ்ரு। ஹஜிஂஷவ்ரு வணராபாஹ்ரு ஜிதுஜெதுவாவுதீஷ்டிகா॥ கதஜ்ஜுவாடுதுஜெஷ்ரு யாரதெஜிஜ்வுவாம்ப்ரு கழி।" என்று வத்தம்வுதாபதீவெதாதஹுத ஸாஜ்ஜீஜ்ரு வஹஜிதிகாவஹங்களும் மற்றுள்ள ஸுகவஹங்களும் காகொதாரமென்றும், ஹஜிஂஷமென்றும், வஹபுமென்றும் கூறப்பட்ட பரம்பிரின் படத்தில் விளங்கும் ரெகிவைபோல் ஜவாடுதி ஆதஸஜ்ஜுஷ்களிலும் ஊஜ்வுபுகாரமாயும் கிழ்வட்டமாயும் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூறியதாகையால், ஒரு பரம்பின்படத்திலாவது இரண்டுவாதங்களுடைய தான்கு ரெகிவைகள் எவராலும் காணப்படாமைபற்றி கிதாஜும் காணப்படும் வணிவணத்தில் விளங்கும் ஜிஜ்ரத்தைப்போலவே ஓரேவாதாகூகியாய் ஸாஜ்ஜ்வஸுரான ஸ்ரீவெஜ்ஜவர்கள் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது இவைகளின் கருத்தும்.

இவ்வுபந்யாஸத்தில் நடாதூர் அம்மாள் செய்தருளிய வடிவழகிய ஜாமாதாவின் திருவாக்கில், "திருப்பாற்கடலில் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருக்கிற பெரிய பெருமாளைப் போலே" என்று காணப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்வுபந்யாஸத்தை வெகுகாலம் தம்தம்மனம்போனவழி தமதுமீது பூசிக்கொள்ளப்படும் சுதிகளெல்லாம் வடபாஷைக்காரனென்ன, தென்கலைக்காரனென்ன, நிர்ணயிக்கப்பட்டாலும் ஸாஸ்த்ரஸித்தமல்லாத கேவலபக்ஷபாதமில்லாமல் "ஸ்ரீமாந்நாராயணோ வைகுண்ட ஸ்தோ" இத்யாதி வாக்யத்தால் வக்தாவுபதிஷ்டர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டபடியே பிராட்டியோடுகூடின பெருமாளேயாகும். மேலும், "ஸ்ரியோவதீதவதாயுதஸ்ரியுவம்ஸ்ரீ ஸ்ரிய ஏநாந்நிதி" என்றதால் இவ்விருவரும் ஸமானராகவே மன்றிக்கே ஸ்ரீமானான ஸ்ரீவாதிகளைப்போல் ஸாஸ்த்ரஸித்தமாகவே வேணுமென்பதும் விளங்கும்.

ஆகையிவ்வளவால் வாத்ஸல்யாதிகுணங்களும், ஸௌலப்யாதிவ்யாபாரங்களும், கைங்கர்யபர்யந்தாதிவ்யாபாரங்களும் பிராட்டியோடுகூடின பெருமாளுடைய ஸ்வரூபாதிகளான நமது வாழ்வுக்குமுத்தேசல்லாமிதுவரையிலும் வகைவகையாகவே யிட்டுவருகின்றனர். இதுவுமன்றி திருவாராதனவைபவமன்றிக்கே வாபாரணவிஷயர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் வகைவகையாகவே கொண்டாடுவதையே கொள்ளுத்துவருகின்றனர். இதர்க்ஷேத்ரங்களிலுள்ள வைஷ்ணவாசார்யர்களும் மணிமண்டபத்திலும் போலவேபாவித்து வருகின்றனர். திருக்கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயிலென்ற மூவ்விடமான மூன்று திவ்யதேசங்களிலுள்ள எம்பெருமான்களுக்கு திருவாராதனம் செய்துகொண்டிவரும் வைதிகர்களான ஸ்ரீவாஸ்ரமத்திலுள்ளவர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரு மிதுவரையில் மணிமண்டபத்திலே போலவே ஸாதஸாலைகளிலும் தம் தம் பீடித்த குலாசாரம்போல

வே சாற்றிக்கொண்டு திருவாராதனம் செய்தருளக்காண்கின்றோம். அங்கங்குள்ள வீதிகளில் வாழ்ந்துவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தங்களுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் நித்யகைங்கர்யம் செய்துகொண்டு வருகின்றனர். அந்த நிபந்தனையான கைங்கர்யங்களிடம்பட்டவர்களும் சுவாதீனமாகவேயிருக்கின்றனர். சிற்சில திவ்யதேசங்களிலுள்ள கைங்கர்யங்களில் சிலர்மாத்திரம் கையகாசிருந்தருளுகிற வாலிதாவதாரணவைகாரமித்துவரையிற்றும் செய்துவந்த கவனக்குறைவினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவகைங்கர்யபரர்களால் வழக்குத்தொடுக்கப்பட்டுவராநின்று, கோர்ட்டுதாரணத்தைக்காட்டியும் அதன் தீர்மானமே முடிவு மென்று, கைங்கர்யக்காரர்களையும் அவ்விடத்தையடியோடு உவெக்ஷித்துவிட்டார்கள். சிலர் வேலைக்காரணவைகாரம் சுவைகாரண வணாதித்தை பறுவித்தும் வருகின்றனர். இப்படி கவனக்குறைகள் வ்யாவஹாரத்தை முன்காலத்தில் நிர்வாகம்செய்துவந்ததுபோல், இப்போழுது இவ்வகைகளாலாயுள்ள தீ பாரம்பரமான வழக்குகளினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிர்வாகம்செய்வது வகையாயிருக்கவும் முடியாமல் ஒரேமாதிரியாகையால், இதுபோலவே தான் சுவாதீனமாயும் நவீனமாயுமுள்ள ஒவ்வொரு ஊராவாரங்களைச்சிற்சில திவ்யதேசங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தம்மதாதீனப்படுத்தி வரிவகுலகத்தொடங்கி நிவகுயித்தே வாயித்துக்கொண்டு வந்திருப்பதென்பதும் திண்ணம். இவைகளன்றிக்கே, வாஹநாதிகளைப்புதிப்பிப்பதும், வாயுபுண்டரத்தைமாற்றி ஸ்ரீயபுண்டரத்தைவிளக்கிக்காட்டவே யென்பதும் வகையாயுஷ்டம். இன்னமும்கூட சில்கைங்கர்யங்களில் உள்வரவும் வெளிவரவுமுள்ள ஊர்த்வபுண்டரங்களும், மூடிஜ்யம்போல் கிரிதியோஷத்தில் தடிப்புள்ள புண்டரங்களுமே கோயில்களிலிப்போழுதும் காணப்படுகின்றன. வழக்குசிஸ்ரீயூர்த்வபுண்டரத்திற்கு வெளிவரவு சுவாதாவிசமாகவும், உள்வரவென்பது வகையாய சுவாதாவிகமேயாம். ஆனகையால் வ்யவகாரங்கள்

வாயுபுண்ட்ரத்தைக்காணுதலே லயம்பார்த்து வெளிப்பக்கத்திலுள்ள அடிமூலைகளில் மட்டில் கிளிஞ்சு மாற்றியுமிருக்கக் கூடுமாகின்றது. இல்லையாகில் உள்வீளாவாவது மூலஸ்தானமாவது வாகுவாலுபுண்ட்ரத்திற்கு விலாயமேயாகும். திருவண்பரிசாரம், திவாட்டாறு, திருவனந்தபுரம், திருவல்லவாழ், திருவாரன்விளை முதலிய ஸ்தலங்களிலுள்ள கோவிலாகிவிமானங்களினுடைய மேற்றியிலும் மற்றிடங்களிலும் உயர்ந்தெடுத்துக்காணும் வாயு புண்ட்ரங்களே வலவுக்குமாய்க்காணப்படுகின்றன. மேலுமிவர் நவீநாவாரத்தை ஒவ்வோரிடங்களிலும் வலதாகாரமாய் ஏற்றுவிக்கின்றனரென்பதற்கு, மலையாளதேசத்தில் கொலமோர் நவீநாளிலவாம்பாரிலாவணத்திற்காகவே கிளிஞ்சாலும் மூன்றிவலழிநவயுகம் கோயிலம்பெருமானுக்குத்திருவாராதனமேயில்லாமலும் கவாடும் திரக்காமலும்போனவோர்காரணமே வருணமான சூபாரம். இவ்வளவதூரம் மலையாளிகளான இச்சைஸ்தலஷ்வெலவர் ராலவயுமிப்படியிருக்கச் சில நாட்டார் தமது மதம் வலயுவலுதலும், கோழிவிலைமும் போலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ திருவடி வம்சயமுள்ளவர் வம்பராயம் நவீநம்போலும் ஆசித்து விலக்கிக்கின்றனர். இதுஷ்ஜாநஸ்ஜாநம் கெலவிவாதெதிதத்தினுக்ஷணே" என்றகணக்காம. இவைகளல்லாது மேலுசொல்லியகாரமான வைதிகவைஷ்ணவர்களின் காயாகியோன்றுண்டு. அதாவது:—மணிவண்ணரெனுதிகாரவம்பமே யொருகாரமென்பது, இவ்விஷயம் யொநிஷ்டமும் செய்தவாவது நம் வைதிகவைஷ்ணவர்களெடுத்தாளாத் தோற்றக்கடவர். யோனியில் வாலுவங்களில் வரும் வலிகளிரண்டும் ரேவாத்துகமாய்க் கிழிற்போய் எங்கேசேருகின்றதோ, எப்படி யோஜிக்கின்றதோ தெரியவில்லை. வலவதியின் யோனியையும் பாராத இப்படி வைதிகவைஷ்ணவர்களினியாவது வரிலுவத்தில் புண்ட்ரகூலவஷ்டம் செய்துகொள்ளக்கடவர். ஸ்ரீவலுவஷ்டி யொநியானது கிரிகொணாகாரமென்பது வலவுவஷ்டம். இது ஸ்ரீ

ஸாஸ்த்ரத்திலும் ப்ரமிதம், ப்ரதிக்ருஹ்யஹோமமும். இவ்விதமுள்ள தீ கொணம் மூக்கினடியில் யரித்துக்கொள்வது ப்ரதிவஸ்துக்கே நிதர்சனமாயிருக்க வாஸ்துபுருஷனைப்போல் அனாவச்யகமாகவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்தாபிக்கப்படும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு யொநிக்ஷேத்ரஸ்தானம் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்தாபிதமே. இப்படிகாரம் ஸ்ரீவாஸ்துமென்றதால் ஸ்ரீஸ்ரீவாஸ்துமேயல்ல; வதூவரர்களைப்போல் நர உபநாரீதரமென்பது இப்ரமாணத்தால் ஸாதிக்கப்படும். இனி ஸம்ஸ்தாபனாதிகளைக்கொண்டும் ஸாதர்மவைலக்ஷண்யத்தை நிரூபிக்கின்றார். (கதக) வஸிஷ்டாதயோ ப்ரஹ்மணம் போலவே (ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் நீளத்திற்கும் (ப்ரமாணவ்யவஸ்தாதி) நான்கங்குலங்கள் (உதீ) என்பது (வியதிரிக்தாதி) ஸாஸ்த்ரீயர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது "ஸ்ரீமதேவதாப்ரஸாதஸ்ய" என்று நெற்றியில் அவரவர்களால் நான்கங்குலநீளமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரமானது யரித்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று ப்ரமாணத்தால் நீளம் கணக்கிடப்பட்டபின்பும், ஐந்தங்குலம் ஆரங்குலம்வரையில் நீளமாய் யரிப்பதற்குக்காரணமில்லாததால் (நாஸாதெரபி) ஊர்த்வபுண்ட்ரப்ரயோஜனத்திற்கு ஸாஸ்த்ரம் வியித்த ஸ்தானத்தைவிட்டு கவிஹிதமான மூக்காகுமிடத்தில் (ஸ்ரீகண்டாதிஸ்தானே) மண்ணின் பூச்சானது (வியதிரிக்தாதி) ஸாஸ்த்ரீயர்களால் நியமிக்கப்படாததே. இவ்விஷயம் 'ஸ்ரீகண்டாதிஸ்தானாஸாத்ரீகாஸ்ரயணே' என்று வங்க ஸ்ரௌதக்ரந்தத்தில் வரிஷ்டமிக்கப்பட்டது. இவ்விதமே (ஸ்ரீஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய) ஸ்ரீஸ்ரீவடிவமும், மூரம் போன்றவடிவமும் ஸாஸ்த்ரீயர்களால் நியமிக்கப்படாததேயாம். அதாவது; நெற்றியைவிட்டு மூக்கிற் பூசும் பூச்சானது ஸம்ஸ்ரயத்திற்கதிகப்படுவதாலும், ஸ்ரீபாதரேணுஸ்ரீமாதலாலும், நாஸாதெரவஸ்தாநிஷ்டஸ்ரீஸ்ரீகாரமாவதாலும், கியுக்காயெழுதி ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களில் அரிகால்வைக்கும்பொழுது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கியலவதாலும், மேலுமதிலேயே "நயாயபும் கியுழஹி" மென்றும், "ஸ்ரீபாவியாயபும்

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்ய கதாயை" என்றும் ஸாஷ்டம் நிஷேயித்தனி யஷ்டும் ஸம்ஹரிப்பதாலும் வ்ருகிவகஷியஷ்டி புண்டரம் ஸ வடியா கஸாவஷ்டியமும் ஹாவஷ்டியும் வ்ருகிவஷாவாயஷாநஹிக முமாயிற்று. ஸ்ருவஷாகாரமும் கஸாவஷ்டிபமென்பதை முன்பே கூறினேம். ஸ்ருஸாகாரமுமஸம்ஹிதமெனக்கூறப்பட்டது. அவ் வோ உருக்களேப் பல்லா மிங்கியுமோருதரம் படித்துக்கொள் வது. மேலும்; ஹரிவாடியாகஷ்ருகிவகஷத்தில் உஷயவாஷ்டு க்களும் ஜிவாடியும் பரித்தபின் ஸ்ருஸ்வருஷெஷத்தில் வா உஷயத்திற்கும் ஸம்ஸ்யா கஷ்யஹ்ருசிமென்று ஸாஷ்டங்களில நெஷிக்கவ ராஷ்டியம்போழுது ஸாஷ்டியவ்ருசோணம் கஷிஷ்டமு மாவதால், வ்ருகிவகஷிகள்சிலர் கிவஷ்டால் கடியிதஷ்டாகி ஷ்டுகிரஹிகளை வ்ருகிருஷிகளிக்க உத்ருஷ்டிக்கப் பார்ப்பார். ப்ரகது விஷயமேயில் உரிஷ்டாவஷத்திகு விஷயமாகும். ஆகை யால் வ்ருகிவகஷிகள் ஜிவாடியாராணவர்களை ஜிவாடிவாஷ்டுக ளையும் ஸம்ஸ்யைப்படித்தப்பார்ப்பது வ்யர்தா. ஷிவோரிக்கு ஹாஷிகளோ ஸாஷ்டேஷாதிகமல்லாதது. கஸாவஷ்டிமான வாஷாரமோ ருஷ்டரமென ஸ்ரீகாஷாபத்தும், ஸ்ரீஷளவர்தாரும் அருளி ச்செய்தார்கள். வாகடாதவகஷத்திலோ ஜிஷ்ருஹிஷ்ருகம் ஸா ஷ்டஷ்டிகம். அதைப்பற்றி ஸ்ருஸ்ருஷாமத்தில் வட்டமாய்ச் சேர் த்து யோஜித்திருப்பதும் ஸாஷ்டஷ்டிகம். மற்ற ஜிவாடியாராக ர்களுக்கு யோஜிப்பு, ஸாஷ்டியவ்ருசோஷாவத்தால் ஜிவா வ்ருகிகளையும் யோஜிப்பிக்கவிரகிக்கிறே. அன்றியும் வட்டமாய் யோஜிப்பித்தால் சுஷ்ருவகஷ்களாகவும் கோரய் யோஜிப்பித் தால் கியட்டிகஷ்களாகவும், கயோஷாமத்திலிழுத்தால் ஸ்ருஸ்ரு வடவ்ருவகஷ்களாகவும் மாவார்கள். ஆனதுபற்றி யோஜிப்பி க்காமல் இரண்டரிகால்சல் கிறுத்தியதுபோல் மாத்திரமிடுவது நன்று. இங்ஙனமிரண்டுவாடிங்களும் வேறுவேறு யிடம்பொ ழுது, 'ஜிஷ்ருஹிஷ்ருவ்' என்ற வ்ருசோணம் கஸ்ரவியோஷமாவதால் ஒவ்வொருவாடித்திலும் ஜிஷ்ருகம் ஸம்ஸாவிதமாகவேண்டிவ ரும். அப்பொழுது ஓரேஸ்ரோடத்தில் ஸ்ருஷ்டிகஸ்ரவ்ருவ்ருஜிஷ்ரு

ம் வ்யாமிக்கும். ஆனதால் சிலர் உள்வ்யாமோத்திரமாகய
ரிக்கப்பார்ப்பர். அப்போழுதும் வீயோகமான வாசுவாதா
காரவாம்யமே விசிக்கும். ஆனதுபற்றி வ்ருகீவக்ஷத்துக்கு
இரண்டு வ்ருணாகாரமல்லாத ஹரிவாதாகாரம் வாஹவி
யாது. ஸ்ரீராமஹ்ருன் திருக்கையாலடிபட்டஸாரீஉன் ரய ரமை
ரவி ராஜரிராஹவாவ்ருஹ்ருகிரவாதிவதங்களைக் கோட்டஞ்சின
தாபோல் சில வ்ருகீவவக்ஷத்கள் வட்டமான தம்பிவாகத்திலும்
ஸுயங்களிலுள்ள விதங்களிலும், கடீயகாத்திலுங்கட, ஈகி
ஸம்கெப்பட்டு வட்டத்தைவிட கீயபக்கே ஸ்ரவ்ருமென கூவு
த்தையழித்து வாஸோத்ருவிவ்ருரைப் போல் கஜரீபாரணம்
செய்துவருகின்றனர். உவாகத்தைமூடி ஸ்ரஸ்ரவவளர்க்
கின்றனர். ஆகயிவர்கள் கருத்து, கீயபக்காலும் வாயா
வகூஷ்களாகக்கூடாதென்ற ஹோவாரமே யெனவாயிற்று. (கசி)

இவ்விதம் வ்ரோணித்தபின்சிலர் "நாவிகாசிஜ்ஞாரஹ்ரு
ஜோடாஜ்ஞம் ஷிவெந்ரவா" நாவிகாரசிஜ்ஞாரஹ்ரு ஹ்ரு கெஸ்ரம
யாரயெந்ரவா" ஜ்ரு ராதிவதங்களால் நாவிகாரசிஜ்ஞத்தோட
ங்கினன்றிருப்பதால் "ஜ்ஞாரடிவதகாஸ்ரமாஜ்ரு" என்றதீவ்ரவ்ரய
மன்றிக்கே நாவிகாரசிஜ்ஞயாரஸ்ரித்து யரீத்துக்கொள்ளவே
ண்டுமென்றார். அப்போழுது நாவிகாரசிஜ்ஞயாவது யாது? என
ப்பரிசிலிக்குங்காலையில் அடிதுவரியே சிலரத்குமாத்தீதான்ற
அவ்விஷயத்தை நாவாஹ்ருவ்ருஜ்ஞதராலால் வ்ரோணிக்கின்றார்.

நாவாஹ்ருஜ்ஞநவளிக்கிகரிதராஷிஜ்ஞே
ராஜ்ஞம் நசிஜ்ஞஜ்ஞகி வம்பிதிவாவ்ருஹ்ளதிதிரி ।
வஸ்ரராம்வி ஹவஸ்ரபாஜ்ஞாஹ்ரிரி சிஜ்ஞஜ்ஞாஸ்ர
ஜ்ஞெஜ்ஞிஜ்ஞெஜ்ஞவிஷய வ்ருவஹாரவஸ்ரஷ்டி ॥ ஈஜி ॥

நாவாஹ்ருஜ்ஞதராலி ॥ (நாவாஹ்ருஜ்ஞ) நாசியின்தனிரிற்
சம்பந்தித்த (நவளிக்கிகம்) புதியபுல்லாக்குரத்து (ஜ்ரு) என்ரு
(ஈஷிஜ்ஞெரி) ஸ்ரீகுஷ்ணகணராரிதிவாஹிதரு ஏவ ஜ்ரணாதிகரணத்

திகளால் (உக்ஷ) "நாஹாமெ நகஸிளதிகம்" என்றுசொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. அன்றிக்கே (ஸ்ரீமெ) நாசியின் ஸ்ரீயுத்தி லென்று (வம்யிகவாவ புஹளிஸ்ரீ) வேறெந்தவம்யிகைதீமர்களா லும் (ந) கூறப்படவில்லை. இதனால் நாஸிகாஸ்ரீயுமென்பது அதையொட்டிபுருவத்திற்கிடையிற் கீழிலுள்ளவிடமென்றும், நாஸிகாஹுமென்பதுஸ்ரீவவ ஸ்ரீவங்களுடைய ஈவவாநவ்ர ரஹமாகும் ஹாரங்களுடைய துணியென்றும் விளிதது. இப் பகுத்திற்கு ஈநஹவவ்ஹ்ஷ்டாஹாதாரும்காட்டுகின்றார். (ஈவ்ரி ஹவ்ஹபாமஹாமிஸ் ஸ்ரீயுஹாமஹெஹஹ) கால்களின் துணிபாகம், கைகளினின் துணிபாகம், கால்களின் அடிபாகம், கைகளின் அடிஹாமபிவைகளுடையஹெஹத்தையும் அன்னாசிபோலவே (வ ஹ்ர) வஸிஹ்ஹமுள்ளவ்ர கிவக்ஷியான நீ கண்ணல்பார் (வஹஷ்ரீ) இந்த (வ்ரவஹாரஸ்) வார்த்தையின் வழக்கமானது (ஸ்ரெஹவி ஷயஸ்) சரீரத்தைப்பற்றியது. இதனால் கால்களும் கைகளும் கீழாகவந்திருக்கச்செய்தேயும்அவைகளின் உதிதிகுவிவ ஹெஹ ஸ்யவ்ர ஸ்ரெஹங்களுமாயிருக்கப் வாடிஸ்ரீயும் மேலும், வாஹா ஸ்ரீ கீழுமாக எவ்விதம் உலகவ்ரவஹாரமும் அதையொட்டிய கவ்ரஷிகளும் ஸாஹங்களுஸ்ரீஸ்ரெஷாவிக்கின்றனவோ, அப்படி யேதான் வாஹாஸ்ரீயுஹஹாஹ்ர, நாவாஸ்ரீயுநாவாஹ்ரங்களெ ன்பதிற்றெளிந்து கொள்வது. ஆகயிதனால் வஸ்ரவவுவகஷிக ள் நாவிகையின் துணியிலிருந்தாவது நாவிகையின் உஹ்ருத்தி லிருந்தாவது நாவிகையின் கீ ஹாமஹாமத்திலிருந்தாவது எ வ்விதத்திலும் நாவிகையில் மண்பூசப் வ்ரோணமில்லாதவரா யினர். ஆனதால் "ஹாடெஹதாரமாஹ" மென்றதைவற்பு யுத்தவே "கூகெஹ" மென்றது மேற்பட்டதாயிற்று. நாவி காஸ்ரீயுஸோரஹ்ர" என்றதற்குமிதே கருத்து. அன்றியும் நா வாஹ்ரமாவது நாவாஸ்ரீயுமென்று ஹாத்தால் வாயித்தாலும் கஹ்ரநாவாரஹ்ரவாஹஷ்ரயொநிவாஹ்ரயாரணத்திற்கும் விரகில் லை. ரூநஹ்ரதீயீஹ்ரயிரும், வகஷ்பிரண்டானஹ்ரும் உதிரகநபூ டுகர் ஹ்ரஸ்ரீஹ்ரயுத்தினின்றும், உஷ்ணகநபூடுகர்நாவிகாஹ்ர

வரிசைத்தினின்றுமாகத்தரித்துக்கொள்வதுடன் நாவாலுத்தி னிருந்து நடிவில் வருவுமாக்கிவருகின்றனர் அது விரலகலமுள் ளதே யாகையால் ஸாஷ்டாங்காராதி வழிபாட்டுக்கு சுவகாஸமில் லை. சுஷ்டாங்கணமஸ்காரம் உடலுத்தில் தான்கு, நாவிகை யில் மூன்று ஆக ஏழங்குலமாகும். இதற்கும்மேலும் வேணும் சு வதினிலேம. உதாரணமாகவோ, உடலுத்தில் மாத்திரம்பூரி த்துக்கொள்வதால் ஸாஷ்டாங்க உதாரணமாகவேயே அ ர்களிடம் காண்கின்றது. மேலுமிவ்விஷயத்தில் சிலர் வாத ஆயமாகும்பொழுது நாவாலிலுத்திலுள்ளது வதாகாவேடு மென்பார்கள். அது இவர்களுடைய தாராளஹிருதயமான கூகவுணையே யொழிய ஸாஸ்திரவாக்கியங்களால் இவ்வு வுவாவிஷயத்தில் நியமித்ததல்ல. வாதஆயாகாதியோ சுவாஷ்டாங்கமென்றபொழுது "வதாம் ஸிஜ்ஞ" என்றிவர்கூறு வது சுவஹாவமும். சிலவயங்களில் தாஷ்டாங்காலும் அவை வ வுவகுவராங்களாதலால் வாரோணிகமாகாது அதுபோகிய கூடுமென்றாலோ "ஷெஸகாவாதி தாஷ்டாங்காராவிவ வஜ்ஜுபெ ச" என்ற ஸாகாகவவசனத்தால் ஸாஷ்டாகாரமாய்முடிகின் றவாவம் தாஷ்டாகையால் சுகாஜனம் நிஷிலமாயிற்று. ஏனெ னில்: 'வஜ்ஜுநீபத்தில் வியாகம் ஷெகாதாஜரு வாவைய" மென் பதால். இது ஷெகாதாஜரமான காரியாங்காரத்தை ஸாஷ்டாகார த்தைவதிப்பது பற்றிவாதிகாஜிகளால் தீரகவவவஜ்ஜு ஜுபம். சூவ வுஜாகாதாவுவியொருவர் "விஷாவிஷ்டியாதாரு ணையாகாதீ வகாம்ஹாமம் வாதத்மாராவ ஸிஜ்ஜ" என்று ஓர் காதிவாகாத்தை சுபயோகவெடங்களே வதாகரித்த யாஜ்ஞவல்கரதிகளைப்போல் தன்னிஜனத்து ஸ்ரீலஸ்ரீகவராயிலு ண்டான ஓர் சிறிய மொழியில் இதைக்காகாபநோவநிஷத் தென்று கூற, அந்தஸபையிலேயே யிருந்தமற்றோர் ஸிவஷ்டி அவ்வாகாதின் மேல்வாக்யத்தை உடனே வதாகரித்து அப்பொழுதே "வனஸோகாரம வேலுயொயாரபதி, ஸவாவீயாரநுஹவதி வநாரகீஹவதி ஸவாவு ஹஹாஹவதி" என்

ஸ்ரத்தார். இவ்வோணங்களிரண்டையும் இம்மஹர்ஷிகளிருவ ருமல்லாது மற்றஹ்ருஷிக்கள் எவரும் கூறீகரியார்கள். ஆ கையால் வ்ரோணிகர்களான ஊஹாநீஹனர்களும் கூறீகரியார் கள். இவ்விதமாய் ஹர்ஷிகளுரைத்திற்கு மேல், அதற்கு வி லங்கட்டிவரதோபாயும், சுவஜ்ம் சொல்லி அதையே வ்யாவிக்கவ ரும் வாவாந்தோபாயும் தாங்கள் கூஸ்வரீபமாய் ஹாவஹ்ரஷ் மாதோர் பொருளாகாரத்தை வரோஹ்ரநிலிகையை விட்டு வாக ரெஸ்ரநிலிகை துடங்கிபரித்து கொண்டதுமல்லாமல், அதற் குத்தக்கவிலும் சொல்லிக்கப்பட்டும் வ்யுத்பாகாததால் கூநியோகிவி ங்கனை வ்யுர்ஹீகரிக்கச்சில கிஹ்ரர்புதியவழி தேடுகின்றன ர்போயும். ஆனதுபற்றி நாவிகாரிஷ்டியோ, நாவிகாஹ்ரமோ இவைகளெல்லாம் வாவாஹங்களேயாம். மேலும் ஸ்ரீகெஹா ஹரெஸ்ரிகளும் இவ்வதிஷ்டிவ்ரவ்யவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரள கிவ்ரோணத்தை யதெஸ்ரித்த தெஸ்ரித்து எடுத்துக்காட்டியவிடங் களில் இப்படியொருகாரியநமென்ற ஸ்ரூகிவ்ரோணமிருக் குமப்பக்ஷத்தில் இதையுமெடுத்துக்காட்டி யருளாதிருக்க விடமி ல்லை. இவ்விதமே ஹொவ்ரயாயாயரும் எடுக்கவில்லை. கதீய வஹ்ரிதி ரக்ஷாவரிகார விஜயங்களோ விஸ்வவிக்கும் வ்ரோணிக ர்களுக்கு வாகரவிநஷ்டிஹ்ரஷ்டம் சுவகர்யஷ்டமேயாகும். கயா வி வரிகாரவிஜயம் வரோஹ்ரமும் ஸ்ரூவுபுண்ட்ரத்தை படியோடி நிஷேயிக்கின்றதென்பதையும் முன்பேகூறினேம். இனி யிப் வ்ரதிவக்ஷிகாரத்துக்கு கூகவ்ரோனயில்லாது வேறு மதி யேது. ஒருஸமயம் சிலர் கூதிகாரவாயாரணர்த்தவேண்டி ஸ்ரவுகாகார மான புண்ட்ரத்தையரித்தோ மெனவரில்; அவர் கூதிகார வா யாரணயர்த்தவேண்டி வவ்ரவாயாரணவகூணவத்தானஸ ரீரத்திலும் யவதாதிகளிப்போல் கிஹ்ரிஹ்ரர்வ்ரதீயை வ்ரீகரித் துக்கொள்வதும் வரிஹிமமாம். ஆனதால் சுவாயாரணாவார மென்பது இப்புண்ட்ரவிஷயமல்ல வெனத்தெளிவர். யதெஹ்ர மான ஸ்ரூவாஹத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவர்காட்டும் வெயர்ஹ்ரு ம்ரவாஹ்ரவ்ரதமல்லாததாகையால் இவ்விதம்கூறும் வாவாதிகளு

க்கு சுமநிமித்தவுபாயாதிகளையும் வலபுலபராக்கிரமத்தையிட்டு தூஷிக்கலாம்படி வரும். (கடி)

இவ்விதம் விஜாதீத்தபொழுதும் வேறு சிலர் தமது அபிப்பிராயத்திலுள்ளது ஸ்ரீராமரல்லரென்றும், அது வீரமாத்திரமென்றும் வலியபோக்கவந்தபொழுது அவரையும் மேல் நிராகரிக்கின்றார்.

நாவாசிஷ்டவ வீரவ்ருணபுரவகாரா
ஹாவாஷ்டவலஸ்ரீராகவதீக்ஷா விஹாகி।
வானரஜென்கிம்? தொவரமெதிராவணாதி
ஜிதபுஜைஷ்டிரோவதிஷ்டஸ்ரீமலைவீ ॥ 1கசு॥

நாவாசிஷ்டஜதபுரி ॥ (நாவாசிஷ்டவ) காயினடியில் (வீரவ்ருணபுரவகாரஹாவாசி) இடவேண்டிய வீரத்திற்குப் போதுமானவிடமில்லாததால் (ஸ்ரீலவஸ்ரீ) பார்ப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய (ராகவதீக்ஷா) வடிவின் தன்மை (விஹாகி) விளங்குகின்றது. என்றிவர் கூறியதாவது;— மார்புமுதலிய விடங்கள்போல் மூக்கினடியில் வேண்டுமான சுவகாரமில்லாததால் வீரம் சிறுத்து மேலுள்ள வாடிங்கள் பருத்து அவைகளின் குதிகளின் வாகவெளும் மாத்திரம் வடிவெய்தி தூதுபோற் காட்டுவதால் ஸ்ரீலத்தின் வடிவுபோற் காணப்படுகின்றதேயொழிய வேறில்லையென்பதேபாம். (வானரஜென்) இவ்விதமாகில் (தொவரமெ) விசாலமான தொவரத்திலும், (தெராணாதிஜிதபுஜைஷ்) பெரிய வாசற்படி, சுவர் முதலவுள்ள விசாலஸ்தலங்களிலும் (உரோவதிஷ்) வாலபுதீகாஜனுடைய (ஸ்ரீலவலவீ) உத்தரதெளங்களிலுள்ள சீதாதெவிரிரங்களின் விரோதத்தின்பேரில் காணப்படும் யாதாகாரஸ்ரீலம்போல், இங்கு மண்ணல் கண்டவிடமெல்லாம் பூசுவது (கிம்) எதற்காக? இது தெவதாஜாஸிஹமென்பது ஔத்தரதெளீய மிவரிரவிரோநஸ்துதையால் வலுவுமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உ

சாவதிரிஷ்டத்தை ஸாஸ்திரமான வ்யவஸ்தைகள் ஸ்ரீரங்கநாயகி
தியை ஸ்வதந்த்ரமான தொழிலதிகாரியாக விஷ்ணுவோடுபட
ஹஸ்தங்களில் வைக்கப்பார்ப்பது, தங்களுடைய மிருதுஷ்ட
வைஷ்ணவத்தை வெளிப்படுத்துவதேயாம். வாஸ்தவத்தில்
ஸ்ரீவைஷ்ணவரானால் ஸ்ரீரங்கத்தையோ, ஸ்ரீரங்கத்தையோ, ஸ்ரீரங்க
ஸ்வாமியையோ வைப்பதற்கு உத்யோகிப்பார். பண்டிகாலங்
களிலும் பெரியாழ்வார்களுடைய நாச்சியாரையும், ஸ்ரீரங்கத்தையும்,
மேல் வாஸ்தாணாதிகளிலடித்துக்கொண்டுவரப்பட்டிருக்கக் காண்கின்றோம்.
அன்றியும்; ஸ்வயம்பிரகாசமான ஸ்ரீரங்கநாயகியின் வடிவம்,
பார்வைக்கும் ஸ்பரிசத்துக்கும் மிகவும் ஸுகாயகத்திற்கும்
ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்கும் சிறப்பாக ஸஹகரங்களில் ஸ்தாபி
க்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும், அவ்விதாரங்களிலெல்லாம் அ
ந்த ரங்கநாயகியை மறைத்து அதன்பேரில் ஒரோர் திருமே
னியை வைப்பவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனே, அல்லது மிருதுஷ்டவை
ஷ்ணவனே என்று வ்யாக்யானகர்த்தாக்களான நிருபகர்களுக்கே வ்ய
க்தமாகும். இதனால் "விஷ்ணுபாணிக்ரஹாவஹி । ஸுபா
ணம் வஹிஷ்யதி நீதிம்வம்பிதசாதிநி" என்ற ஸ்மிருதிகளான ஸவிஷ்ய
த்தைவிருத்தமான வசனமென்பதும் இவர்கள் வேஷத்தா
ல்மாத்திரம் வைஷ்ணவர்களும், வாஸ்தவத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸ்திரநாதரே" என்றபடி ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தைவிட்டொழிந்த ஸுத்ர
வாஸனையைவிடாது, அக்ஞானத்தோடேயே கூடியவரென்
றும் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. இப்ப்ரகாரவகுப்புகளெல்லாம் ஸுபோஷ்ய
ப்ரயோஜனமோர் ஹேதுவுடைய கணக்கிலாவாரென்பது முன்
பேகூறப்பட்டது. ஆகையால் வைஷ்ணவாக்ஞங்களாலும் வ்யா
க்யானிகாசார்யர்களாலும் விதிக்கப்பட்ட வைகவாஹ்ய
ப்ரமல்லாதே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தைத் தாம் யாசிப்பதுடன் கோயி
ல் குலம் மொத்தம் மதில் வாஹனம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபரிவா
களிலும் பூசுவது ஸுகமென்பதிதன்கருத்து. அன்றியும்
கோயில் ஸ்ரீரங்கநாயகியுடைய உத்ஸவப்ரபந்தத்தின் முகாந்தத்தில்
காணும்ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திலுகமானது அடியில் வரைவுள்ளதா ?

அல்லது கிரகணவடிவமுள்ளதா ? அல்லது முகிலவடிவமுள்ளதா ? அல்லது முகிலுடனுடிவமுள்ளதா ? என்றுபார்க்கில் இது கூகாதிவிடமாதலால், பாரோணிக முகிலெவ்வகையா டுவிஹாஜஹுகிலுவாம்ப வஹுக்ஷமாகவே காண்கின்றதையும், வருகிவக்ஷிகளும், நமதாப்தரும் கண்களால் பார்த்துக்கொண் டேவருகின்றனர். இதையும் வதாவுதகெஷ்தாலுவாஹினியும் ஸ்ரீவஹாகஹிஸர் ''ஹுஹுவாம்பகிலுக வஹாரோநாஹு கிம் விஹவிலுவாஹவ்வகையாடி'' என்றருளிச்செய்தார். ஆகையாலும் ''கவுஸ்திரித்திருமண்காப்பு'' என்ற திருமாமத்தாலும், கூகாதிவிடமாயடிவகோத்ததும், வாணிவாணிவுவ ஜெவாகாரமாயும், வகவுவாஹவக்ஷமாயுமுள்ள இப்வக்ஷமேபாரோணிகும். இதைமீபானிபுண்டரமென்றல் ஸ்ரீஹ்ருமநாயனுக்குள்ளது, கிகிஹுஸவாம்ப்யாரிகளுக்கும் வருவதுபற்றி கூவரோநெஸமுமில்லை, ''பஹிவிவ்வாஹீ கஹீவொஹாவஹி'' என்ற நியாயத்தையிங்குநினைப்பது. ''ஸவபுரோகவபு பூதாவா ஸவஹதேநமஹுவகி'' என்ற நியாயப்படி தமது கூகிவாதங்களே கோயிலழியமனவாளன் வரையிலேற்றிய இவர்களுடைய ஒவ்வொரு கொட்டங்களையும் கணக்காக்க நாம்வல்லவரல்லர். இதையேவிஷயீகரித்து கவ்ஹொகாவுரிவிஷுணிஸ்ரீவெஹுடாவுரியும் ''வனஷாம் ஹொஷாநு கூஹஹிவாணவ்வபுஹுணயிதம்'' என்று தமது விஸுவணாதஸுத்தில் வம்ஹுரவித்தார். ॥ ६६ ॥

இவ்விதம் சிஹுவாம்பரத்தில் சிஹுவவிஷயத்திலுண்டான ஸம்கெகளையெல்லாம் வெஹவ்வுகிவடாவாயபுவாவ வசோணாநாஹவ யுக்திகளால் வரிஹரித்தினியிவ்வஹுவாம்பரத்தின் கஹுஹாமத்திற்காணும் ஸம்கெகையும் வரிஹரிக்கிறார்.

வ்ருகாதஜ்ஞெணயாயபும நஹிஹவதிநமெவுஜதீ
கூஹுவாம்பகெவம ஹுதெzவி கெஸிஸ்வவவாஹி
வவநீயாவிதாயும ஜ்யஜெ । கவ்ருத்தாம்ப வஸ்வம

ஹரிவடிவஷ்டபுஜமெனுகரஞ்சுவம் வஸிஷ்ட ஷ்டமெயாயும்
கிரியாமம் வியிவடிவிநமெரோ கரிபுகெனுகையபுநிஷ்டிஃ ॥எஎ॥

ஷ்டபுகெரு கோரி ॥ (ஷ்டபுகோர) "மெஹாசிவ-ஏஜாதிவஸ்பெ
வாயாவ்டிகஷ்டிஹாஹிகிஃ । உளஷ்டுவுவ்ம்டுயரொவிவ்டொ ஹிவ
ஹ்டுவொ நவாநுயா ॥ வவுவ்ம்டுஷ்டுவ்டு யா மொகெ டுஷ்டுரா
ஹவயாவ்டிகாஃ । உளஷ்டுவுவ்ம்டுரங்கிகிம் கிஷ்டுக காவதெயகி
ஷ்டுராஃ ॥ உளஷ்டும் நயகி யகிவ்டுவ்ம்டுரு வ்டுராணிநஃ வாவகாரி
ணஃ । கிவ்டுரவ்டுராஹ்டு-ஷ்டுவுவ்ம்டுவ்டு கி கிவ்டுரா-கிஷ்டுராபெஷ்ட்ட
யஃ ॥ வஸகாஹ்டுகிநொ சிஹாஹாஹா சிகிவ்டுர-ஷ்டுவவிஷ்டொஷ்டுயாஃ । வா
ஹதுராஷாஸாநு வ்டுகாவ்டி புராநு வாவ்டுராநு சிசிவஷ்டுரகாபுகிநு ॥ சிம்கு
சிஷ்டுவரபுவியிவகாரபெஷ்டு-ஷ்டுவுவ்ம்டுவ்டுகாநு । உகிகாரம்ஹாஜிசி
ஷ்டுவுராஹ்டு ஷ்டுரம்ஹாமம் விவ்டு புகழ்டுவுரா । ஜிஜிசிவாவ்ம்டுவ்டு சிஜாவ்ம் வஸ
சிஷ்டும் வாஹதுராஷாஹதா காரபெஸ் ॥ வஜாஹ்டுவிஹ்டுவ்ம் கீகூஷாஹ்டும்
யாரபெஹ்டுகா விவெஷ்டுவஃ । யாரபெஷ்டுவுநி கீகூஷாஹ்டும் வஜாஹ்டும்
வொஷ்டுவுவ்ம்டுகிழ் । வஸபாகி நாஹகாநு வொஷாரநு காவாநாசிகெ
விஸ்டுஜிகிழ் ॥ ஸ்ரீவ்டுபுராகாரஹ்டு கீகூஷாஹ்டும் வஜாஹ்டும் ஹ்டுவுஷ்டுவ்டு
வாவ்ம்டுகிழ் । யாரபெஷ்டுவுநி சொவெஹ்டுந கிஷாகாரவெண வஜ்டுகெ ॥
கிம்கிஸ்ணீவ்டுதுவஷ்டுபும் காவ்டுபுஷ்டுழிஸிவொவசிழ் । உகாரநி அகூஷ
ணாநெஸ்டுயம் வ்டுராஹணவெஷ்டுவுகி கிஸ்டுஷ்டுகிழ் ॥" உகிஷ்டுராஜி ஸஷவ
ஷ்டுவொஷாயாநாஷ்டுவ்டுகூவ்டுசாணவயநங்களுடைய ஷ்டுபுகிவஸிஷ்டுவுஹ்டுத்
தாலும், (கிம்தெரண) "ஜிஜ-ஏஜாதி வாஷ்டுராஷாநிஹாஷ்டுவ்ம்டுமெஷ்டுஷ்டு ஷாஷ
உஸவ்டுவுவி । வஷ்டுஷ்டுவுஷ்டு சிஷ்டுகாஷ்டுஷாகாரம் காவ்டுசிஷ்டுவெஷ்டுராஸ்டுவெஷவ்டுவு
வா । கீஷ்டுஷ்டுவுகாஷ்டுபுகாஷ்டுபுகிஜெவ்டு ஸம்வாகாரஷ்டுயோவிவா । வஸவா
ஹி அகூஷணம் வெஷ்டுரகூம் ஜிஜாநாம சிஷ்டுநிவஷ்டுதி ॥ உளஷ்டுவுவ்ம்டுவ்டு
யாரபெஜெவ தெஷ்ட்ட ஹாஸவகாரஷ்டுவுகாரஃ । வஸவெஷ்டுபுஷ்டுவுஷ்டுபுஷ்டு
சிவாஃவெஷ்டுரகூம் சிவ்டுதெ சிஷ்டுவுஷ்டுகாஷ்டுகிம் விநா ॥" என்றும் "கெ
யொசிவ்டுவ்ம்டுகெகொணம் நுஷ்டுநசிநுஷ்டுதொயிகிழ் । சிஜுவ்ம் கிஜிஜி
ஷ்டுவ வகாவ்டுவுஷ்டுரஸ் உளஷ்டுஹாஹம் விஷாஷகிழ் ॥ வாஹதுராஷாஜிஷ்டுவ்ம்
சிஜெவு சிஷ்டுவுஜிசிஷ்டுஷ்டுஷாஷ்டுகிழ் । " என்றும், "ஸம்வாகாரஷ்டுயோ
விவ்டுஷ்டுரஸ் சிசிவாஷாஷ்டுகாஷ்டுஜ்டுவா । யாரபெஷ்டுஷ்டுவுஷ்டுவ்ம்டுராணி

ஸ்தம்பாகாரம் கரோதி ॥ ஊர்த்வகாயம் நிஜிதகாயாக்ஷ
ணாகாரம் வர்தமானகிரி ! ஜாதிஷு கண்டேஷ்வேக ஸ்வயமா
ஸ்திதிகே கியா । யதாரம்ஹாஸாநாநி வஸுவாயுணி யாரு
பெண் ॥ ஹ்ருதயேஷ்வேஷ்வேவ வாஸ்வாயுர்வ்யஷ்வாயவ ।
வாதிஷ்டாதிஷ்டு வ்யவஸ்யாதி வாயுணாவ்யஷ்டாம்ஹாஸாநி
தவ ॥ வ்யதிஹரந்தி விதாரக வ்யாதிம் உதாரம்ஹாஸாதிஷ்டி ।
கஷ்டாம்ஹாஸ்தம் பிதீயஞ்ச பிவிபம் வ்யதிஹரம்ஜிதிஷ்டி ॥ ஸ்யம்ஹா
ஸ்தம் விஷ்ணுதம் ராதிம் யதாரம்ஹாஸ்தாதிஷ்டி । வ்யாதிம் வ்யதிஹ
தவ்யாரஞ் வணிவாம்பவ்ய மக்ஷணிஷ்டி ॥ திர்காஷ்டாஸ்தாதிஷ்டி விஸ்
ஷ்ணை ஸாதிஷ்டாகாஷ்டாவிஷ்டிபா । ஸாதிதிஸ்தாதிஷ்டி வாம்பவாணிகா
பாஷ் ஸாதிஷ்டாகாதிஷ்டிர் ॥ நாவிகாரிஷ்டிஸ்தாஷ்டி ஸ்தாதிஷ்டி வ்யாதிம்
நிர்வஸ்ய । ஸ்தாதிஷ் கைஸ்வாஷ்டாயஸ்ய நாராயணாதிஸ்தாதிஷ்டி
விஷ்டாரம் தி ஸ்ம்ஹாஸ்தம் வெராக்ஷ ஸ்ம்ஹாஸ்தவா ஸ்தாதிஷ்டி க
தெஸ்ஸவாதிஸ்தாநவ்ய விஷ்டிவ்ஷாநிதாஸ்திஷ்டி ॥ ஊர்த்வாவாம்பவ்ய
திஸ்ஸாஹம் வதிஷ்டாஸ்தம் காஸ்திஷ்டாகாஷ்டி । கிம்தாநிர்விஷ்டிநி
யாயஸ்வாஸ் நியாயஸ்ய வெஷிர்விஷ்டிகேஷ்வரி ॥"உதாரதிவஸங்கதீ
யுடைய ஸ்ரீவாரதேஸ்வராதி ஸ்ரீவாஸுதேவாதாகும் கதஸ்ஸாவ
த்தாலும், " உதாரதாவரிஹஸ்தஜநாஸ் நிதாவ்யாவ்யுதாஸ்ர உண
வாஸ்திதஸ்திஷ்டி । ஊர்த்வாவாம்பவ் நிஸ்தம் வஹாதேஸாஸ் கிம்ஸிஹ
வஷிவுதாஷ்வஸ்ஸாதிஷ் ॥, ஹ்ருதயம் வ்யவாதயதி ஸ்ம்ஹவதேதிவ்ய
ரோவ்யுவாம்பவ்நிஸ்தம் ஸஹிதிஷ்டி । கவதிகாஸ்டாவ்ம்ஸ்ஹ ஹவாவ்வதி
காதிஷ்டாதவ்ஸ்தம் யஹிஸாம்கயதிதி ॥, "கவ்ஸ்தாரிஸ்திதிவ்யு
வாம்பவ்நிஸ்தம் கண்டாதவ்ரிஸ்தவ்ஸ்ண ॥ ", "கதிர்ஸாம்ஸ்கவாதி
நிரவ்யுவ்ஸ்தவாணிஹ வஸா ॥", "ஸ்ஹவஹவ்யவாவதாரிவஸ்ஸ ஸ்தீவ
ஸிவாகாரிரவ்யுவாம்பவ்ய வ்ஸாவ்நாஸ், யஸ்தவ்ஸ்ஹாதிஸ்திர்யாவ்ய
ஸாஸவதிதாரவி திதிவ்யவாஸ்ஸ்திஷ்டிதிவ்ஸ்ஸ । வஸவ்விரிவ்யவ்ய
ர்யாவஸ்யாஸவதாராஸ் । காஸ்யாஸ் ஸ்ஹவஹவ்ஸ்திதிவ்ரவாகவ்திர்யா
ஸாஹவ்வாகவ்விஸாஸவ்வாஸ்விவஸ்யவ்யவதிவ்ஸாரிவ்வி வ்யவ்ம
ஸாஸ் । கதிதா ஸவ்யாதிகவ்ம் வஸவ்ம் ஹ்ருதிவ்ஸாவ்யாவ்ணீ
ய்ம் । ரிவதிவ்ரிவ்தவ்திவ்வம் உஷ்டவ்ம் । ஸவ ஜீவஸிவாகாரவ்தி

வாயுபவகாரெஷ்டியபுவாம்பூம் கூவீபுதெகி வியிரஹி, கிஹ்ன சுஜங்கரணராஜவடியாஹி ஹமவகஷ்ஹாரணழ் । கதர மொரெஹவவ்யாநஹ்ஹ்கா. ஈகிஃ ஸ்ரூத்யாஹிவிஹிகஹரிவா டாஹிவாஷ்ஹா நிவிவ ஹாமவகெரெராவாடெயதீகி விஷ்ய''திதயாஹித டநாமண்ஸ்ரீவதாஷ்ட திஸ்ராஹிஸ்ரீகெடாஷதெஹிகாஷ்ஹவடாவாயபு ஸ்ரீவஷ்டிக்களாலும் (நிவிரஃ) வடவேஷ்ணவாவத்தாலாஜிபுகி மான ஸரீரத்தையுடைய ஹாமவகீர்களான சோநஷ்டர்களால் (வஜகீஷ்ணாபுவாம்பூம்) தலிமட்டம் செய்யப்பட்ட வாம்பூ மென்ன, தலிகூற்மைசெய்யப்பட்ட கீஷ்ணாபுவாம்பூமென்ன இவ்விருவகை வாம்பூரும் (நயாயபூம ஹவகிஹி) சாற்றிக்கொ ள்ளத்தக்கதல்ல (வஷவாஹ்ஹிகெzவி) இவ்விதம் ஸ்ரூகிஷ்ணபு கி ஸ்ரீவாஷ்ணாத்ரவடாவாயபு ஸ்ரீவஷ்டிக்களால் ஸஷ்டிஹாகாரமும், ஸஷ்டிவபுராகாரமும், ஷிதியாகாரமும், ஜீவஸிவாஷ்டிகீஷ்ணாஹாகாரமும், வஷாஹாகாரமும் நிஷேயிக்கப்பட்டிருக்கச்செ ய்தேயும் (ஷெஷ்டிஷ்ண) சிலரால் (வ்லவவாஷி) தமது மூடாஷிஸரீரத்தில் (வவநீபாவிகாயபு) வவநபொருமான கூரராயா யத்திற்கு நிகராக (யிரயஷ்ணெ) வஷ்டிவெபுராகுவவஜகீஷ்ணாஹாஷிஷ்த் தான ஊயபுவாம்பூங்கள் யரிக்கப்படுகின்றன. ஆகயிதனல் ஊயபுவாம்பூத்தின் கூருஹாமமானது, மட்டமாகவாவது கூர் மையாகவாவது சாற்றிக்கொள்ளப்படுவது ஸ்ரூகிஷ்ணபுகிஸ்ரீவா ஸ்ரூத்ரவடாவாயபுஸாஷ்ஹாவாரவிரூஜமன நிஷ்டிக்கப்பட்டது.

இங்கு தம்தமர்க்கிலக்காகவொன்றை மனதில் நிலைநாட்டி கடநாமணமாக வவநங்களையெஷிப்பதும், வ்லவாஷிதவிரூ ஜவவநங்களுக்கு வ்லஜதாநாமணமாக விவரீதாயமும் செய்வ தும் வராகபுஜநாவாரம். இது கதிசாமணத்தைக்காரணமா ய்ப்பற்றிவரும் விதண்டையேயாம். (கிஹ்னாக) ஆனதால் (வஜி வ்லம் வாம்பூரம்) திருமேனியிற்சாற்றிக்கொள்ளப்படுமெல்லாப் வாம்பூரமும் (ஹரிவஜவஷ்டிஸம்) பெருமாள்திருவடியின் சூகா ரம்போன்றதாகவும், (வகரூஷ்டிவஜ்ஜ) ஓரேவிதமானவடிவுள்ள

தாகவும், (வரிஷ்ஹாநெ) ஔஷாதிகளான எல்லாவிடத்திலும் (கரிஷ்யெகைகயஹிரிவிஷ்ணவெ) உணர்ஸ்தோத்ரகரிங்களாகும் கைங்கர்யத்தில் நிலைத்தவர்களான (நரெஸ்) மநுஷ்யர்களாலும் (வியிவஸ்வ) வரிவெஸ்வதீயிடகாரம் (கீர்யாஸம்) மழவது கைகையஹரிவமான கரிங்களுக்கு சுபமாக நிணைத்து (யாயும்) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆனதால் வாஜத்திலொரு வியம், உஷாதிகளிலொருவியமென்ற விஷயகாரமில்லாதே வரிகாரமாகவே வரிகாவஹரிகாரமும் வரிவரிம்பமும் சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதென இதனால் நிணீக்கமாயிற்று. (௪௬)

இதி வரிம்ப வாடவரிஷயஸ்தீ ॥

சதுர் கரிகாரண வாடீ ॥

இவ்விதம் ஊஹவரிவரிண்டரமும், வரிநமும் கரிரிமமென்றும், கதிதரிவ்வதரிகஸாவஸ்தாநரிரிணமாகவே சூவரிக்க வேண்டுமென்றும், நிணரியித்த பின் காரிரிகரிமே வரிவஹருக்கு கரிநரிஷ்யமென்று சிலர்கூற, அக்கரிர்த்தைச் செய்ய வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி மேல் ஐந்துஸ்லோகங்களால் விவரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார்:—

காயகரிவாஹரிஷ்டரிவெகயிவரிவஹரிவெ ஸ்ரௌதிகரிவா
ஹரிணரிரம் கதிதரிவிணரிர்ஸ்தாணம் வரிதிநியதிதயா வரிம்
விஹரிஜ்யாகரிவிதெஸ் நிதரிம் தெரிஷ்டிகரிதி உயரிஹ வரிதிதம்
கௌவாஜ்ஞதி காயரிம் கரிரி,ஜ்ரா வரிவிரிவாயொஹவரிதிவ
ஸரிஹாரிது வரிதரிவாயெரிகரிஜ்தெதிஸ் ॥ ॥ கரி ॥

காயத்ரீவாஹிதர்பி: (வஸதீவரீட்) ஹவ்யவாஹாதிஸ்வரூபமான யிம்மிதுஷ்டர்ஸரீரமானது (காயத்ரீவாஸ்) வேணுவாவரூதவதீஸ்ரகீர்த்தங்களின் காயத்ரீத்தை யுடைத்தாயிருப்பதாலும், அதாவது; ஸுஹாஸுஹகீர்த்தனே உத்திஷ்டரும் யாதாமொரு ஸரீரத்தை யெடுக்கக்காரணமாகின்றதென்பதும், அக்கருமமும் வேறோர் வஸதீர்த்தாலழித்தாலொழிய இப்பிரகிருதஸரீரவஸ்வபாவம் ஒவ்வொரு ஜீவாதர்விற்கும் விடமாட்டாதென்பதும், இச் ஸரீரம் விட்டாலொழிய வரோதஹாயஜ்ஞம் கிடைப்பதரிதென்பதும், ஆதலாலேயே வஸதீவரீ ஸுகாயுரரக்ஷவஸரீரகாரணஹரிதகீர்வவஸாநஹேதுவிற்காக கவஸரும் ஸாவதாநதிநிஷ்டரணமான கீர்த்தைச்செய்யவேண்டுமென்பதும் விஷ்ணு. இவ்வளவால் வ்யாவ்ருகீரும் முழுமையும் கூயித்த கீதணமே ஸரீரவாதீரும் வஸுஹவிதிமென்பது வரிதாயிரும். மேலும்; (வியவரவஹெநி) விஷ்டுதீவ்ருதங்களாய் வியவரங்களான வ்ருணவஸந்தங்களால் (வொதிகவாவ்) ''சுஹரஹவ்யாய ர்பிவாஹீத, ஹதர்பிகளாலேவப்பட்டிருப்பதாலும், (யதிணரம் கீத்தணரம்ருணம்) நான்குகளான அந்தந்த வ்ராஹணரிவணர்ங்களுக்கும், வ்ருஹயரர்ருஸ்ரீங்களுக்கும் (வ்ருகிநிபதிதயர) அவையவைகட்குறித்தாயிருக்கும்படியாக (வஸவிஹஜ்ய) பிரித்துப்பிரித்து (உத்தவிஹெநி) அவ்வோயரிஷாஸ்துங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், அதாவது; வ்ருஹணனுக்கு ஷட்ரிணி, க்ஷத்ரியவெஸ்ருயொவிகரிணி, ஸுத்ரவெஸ்யுகளிவே கரிர்தர்பிகள், கீத்தணரவ்ருவஸ்ரீகீங்களான கரிர்ங்களென்பதும், வ்ருஹயரர்ணவ்ஸ்ரிதாயாநஜி க்ஷரவாயர்ர வெஹஸ்ருயநரீதி, ம்ருஹவ்யவ்ஸ்ருர்ஸ்ரிவொதரீதி, வாநவ்ருவ்ஸ்ருவ் வநவாஸ ஜடாயாரணரீதி, வஸ்ரர்ஸவிநவஸ்ரிம் ஸுயாரண விக்ஷரவாயர்ர்பிரீதர்பிகள், கீத்தரஸ்ரவ்ருவஸ்ரிகரிர்ங்களென்பதுமாம். இவை கவெர்ருநர்ரும் வண்ர்த்தைப் பற்றியாவது ஸுஸ்ரீத்தைப்பற்றியாவது வஸங்கரமானால் தொஷமென்பதும், கீந்ரிமமாக ஹமவஹிர்ஹவொதரீவென்பதும்

ஸ்ரீபகவத்கீதையில் "ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: | ஸஹஜம் கர்ம கௌந்தேய | ஸதோஷமபி ந த்யஜேத்" ॥ என்று பகவானால் நன்கு விசதமாயருளிச்செய்யப்பட்டது.

அன்றியும் "சரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண:" என்றவிடத்தில் கர்மமாகாதென்றவர்க்குச் சரீரயாத்ரையுமாகாதபடிவரும். அவ்விதமே சரீரயாத்ரையவச்யமானபொழுது தத்ப்ரயோஜகமாக ஸந்த்யாவந்தநாதிகர்மங்களும் அவச்யாநுஷ்டேயங்களாகும். மோக்ஷப்ரதனான நாராயணனை அடைந்த ப்ரபந்நனுக்கு, தேவனென்றும், ருஷியென்றும் பித்ருக்களென்றும் ப்ரஸித்தர்களான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய உபாஸனையையே கூறும் கர்மங்களெல்லாம் கர்த்தவ்யங்களாகுமோ, அவை கர்த்தவ்யங்களானால் இவன் க்ருதக்ருத்யனென்பதெவ்விதமெனில்; யாவதாயுஷம் கர்த்தவ்யமாய் அஹரஹரப்யஸ்யமாய் வர்ணாச்ரமதர்மங்களை அங்கங்களாகவுடைத்தான பக்தியோகத்தைப்போலன்றிக்கே, ஸக்ருத்க்ருதமாய்ப் போன ஸாங்கப்ரபதனத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவனை மோக்ஷோபாயாநுஷ்டானவிஷயத்தில் க்ருதக்ருத்யனென்றது சரீரபாதத்திற்கேதுபூதமான ப்ராரப்தகர்மமானது நசிக்கவில்லையென்றதற்குச் சரீரபாதாவதியே நிதர்சநமாகையால் யாவச்சரீரம் ஸர்வகர்மஸமாராதநரூபமான ஸாமாந்யசோதிதகர்மங்களால் சரீரயாத்ராதிகளையிட்டும், சாஸ்த்ரோதிதமான "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: | உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தாம் ஸுதீ:॥" இத்யாதி ஸ்ரீயாமுனாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியையிட்டும், உபதேசாநந்தரீயமான ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாகைங்கர்யரூபாநுஷ்டானத்தையிட்டும், ப்ராரப்தகர்மத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட இந்த சரீரத்திலிருக்கும் நாள்வரையில் அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹமான (நித்யம்) நித்ய ஸந்த்யாவந்தநாதிகளென்ன, (நைமித்திகம்) யாதாமொரு நிமித்தஹேதுகமான உபராகஸ்நாநாதிகளென்ன (கா

மொஹ்ரிஷிவெஷ்டலஸ்வாவயர்களாய் முடிந்தனர் மேலும் "நெஸ்வஹ்ரிகுஹ்ரிஹி" என்றபடியெல்லாமிவர்களுக்குக் குஹ்யிமஸ்குஹ்ரிபோல் வாஸ்துகவாரோத்ரமேயொழிய குஹ்ரிவபடிவஸாயிகளல்லவாய்த்தீர்ந்தன. மேலுமிவ்வுவவாடிதித்திற்கிணங்க கூடுகதிவ்ருகாவிஷயத்தில் "பொஹ்ரிஷ்டெஷ்டிவஸவஸ்" என்று ஸ்ரீதீராபடிலும், "வெஸ்டிவலம் வரிதிஜ்ரி பொஹ்ரிஷ்டெ பிஜிவதீஹி । ஜஹாதம் நரகமஸ்வா வ்ருஷ்டொஸவகிகுஷ்டீ ॥" என்று ஜஹவிடு மனதிலும், "கஹரஹ ஹடுஷ்டிதிஹ்ரிவ்யிம் ஹரிஸ" என்று வ்ருஹஸ்பதிவ்ருத்தி கூடுதிவான ஸமவர்த்தியாசனரும், "யஸ்ய்ராஹ்ரளநகிர்யதி, யஸ்ய்வாஹ்ரம் நீபதெ நகிஷ்டிகுவ்ரி" என்று அவ்ரகிவ்ரவஹித ஶிஷ்ரியான ஜஹவிடு சுவஸ்டவ்ரும் "ஶக்திஃ வஸுஜஹாயஜ்ரதி ந்ரஷ்டாநம்" என்று ஸ்ரீஹாஷ்யகாரரும் வ்யாணித்தார்கள். மேலும் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரவ்ரவஹிதஶிஷ்ரியான ஸ்ரீரம்மநாராயணாசாபடிசென்ற வங்கிப்புரத்துநம்பிகள் தமது காரிகையில் ஸவ்யகாரமாக வாஹ்திகம் முழுமையுமுவவாஹித்தருளினர். ஆகயிவ்வளவால் கிரோஹ்ரணஹ்ரிபவெஷ்டயால் சூஷ்மமும் மேலிட்டவரல்லாதே ஸகலாதிரரான கஸ்டஸவகஷ்டிகளெல்லாம் ஸ்டஸ்டவண்டுரஸ்ரதிரோஹிதகூடுங்களேயெல்லாம் "ஸ்டகூடுணாதிஜஹ்ரிவ்ரடு வஜிம் விந்தீரிநவஃ ।" என்ற கணக்கின்படியே ஸவ்டுகூடுவிடுஸாராஜ்ரனை ஸ்ரீஹாராயணனே "நிஜகூடுஷ்டிஹகூடுஜம் கூபடுரஸ் வீரிதெவ்ருகாரிதிஃ ॥" என்ற ஸ்ரீஜளிந்தார் நியமப்படி வ்ருகிஷிமும் கொங்கயுவோகியோடு கூகிவெரோவள்களாய் வெவாஹிதகூடுக்களை கதிஷ்டாஹிதகாலக்களில் கூடுஷ்டித்து வருவதே ஸாஷ்டவிஜமானவஜகி. மற்றது ஸுஸாஷீபமும் கூதவல ஸூஷ்ரமும் வஸகிவ்ரஜெவ ந்ரகாவஹமுமாருமென்பது இந்த ஸ்லோகத்தின் சுருக்கமான கருத்து. கஅ

இவ்விதமுவஜ்ரடுவிஸித்த விஷயங்களெயெல்லாம் மேல் கூடுகிவ்ராமஜெவ்ரடுவி ஶிஷ்டஸ்லோகத்தால் பரக்கப்பேசுகின்றார்.

கேடுத ரூமஸு கரஷவிவிபஜகி வரோவோஷதவு
வஸரஷவத ரூமொவாய-ஹிடு ஹாஷ்ரவயிவ வியிவிஹி
கிம காயபுதிவேகிவிஜிது । ஒகதீநாயம வ்ரவிரா யதஜஷ
கரூகரூதி ரூஸ்கிதெஷநபுகாயபும வெத்திதெகபுரீ
தி ரா வியிவிஹிகயாதீயரோமெபுண காயபுது ॥கஒ॥

கேடுதி ரூதி ॥ (வரரா) முன்பு (கரூஷஸு) ஹகிவ்வதிக ளாகு முவாயங்களுக்கு உவதிஷ்டாவாயும், வரரோவாயபுஞு முள்ள ஸ்ரீமீதாவாயபுனும் (கேடுத ரூமதி) உதிரோதாரம் ஜந வ்யமான கேடுத்தின் தி ரூமமானது (தீவியஜகி) வாஸ்கி ராஜஷ காரிஷவ்ருகாரெண முன்றுவியமென்று (கவோஷஸ்) அருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனேயெனில்;— "நிஸ்ரபம ஸுஜன ரேகதி தி ரூமெஷரகிவ்வதி । தி ரூரொஹி வரரஷஷவ ரூவு தீவியஸ்வ்ருகீதிகிதி ॥ ரோஹாதிவ ரூவரிதி ரூஸ வாதிவ்ரு வரிகீதிகிதி । ஊவேதிதெ ரூவபதிபு காயதெரோஹபாதி ரூஜஸ் । வஸ கரூகாராஜிஷம தி ரூமம தெநெவத ரூமஷவ மஹெஸ் ॥ காயபு தீதெ ரூவபதிபு நியதம கியதெரூஜபுந । வம்மம தி ரூகரா ஷவதெனெவ வத ரூமஸ்ராக்ஷிகொரிதிஸ், ॥ நஹிதெஷஷ ரூகாரா கரூம தி ரூகரூம கேடுணி ரூஸஷதிஸ் । யஸ்ரகேடுஷவத ரூதி வத ரூமீதி ரூஷியீபதெ ॥" உதி ரூதிகள். ஆகையால் (கஷவு) வ ணரூஸ்ரதெரோவிதகேகுவ்வுமான கேடுத்திறுடைய (வ்ரர-ஷ்வ தி ரூமஸ்) தனிவரேமென்ற ரஷவ ரூஸ்ரயத்தில் பிள்ளை லோ காசாரயர் எழுதியருளிய "வ்ரர-ஷ்வதி ரூமமாதலாகிக் கட்வ து" என்றபடியே வம்ஷவத தி ரூமமன்றிக்கே அடியோடு விடு கையானது, (கஷவாய-ஹிடு) நன்றன்றே. (ஐ) மேலும்; ஸ்ரீஹாஷ ரூகாரரருளிச்செய்த (ஹாஷ்ரவயி) ஸ்ரீமீதாஹாஷ ரூத் திலும் (வியிவிஹிகம்) ஸாஸ்ரூவியியால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கு மது (கரூயபுதெவ) கதிம்வ்ருய நிஷ்ர்களான யாவரா லும் செ ய்யத்தகுந்ததே, (உகி) என்று (லிஜம்) லிவித்தது. அதாவது; ஸ்ரீஹாஷ ரூகாரரும் வரரிஸ்ரொகத்தின் வாஷ ரூத்தில், தி ரூமஸ

வேத்திற்கு வேலைமதியாமலாக வரவழைத்தருளியிருப்பதால் கேட்கருடையவரலாறுமதியும் சுலாஷ்யமும் உபநிஷதுகளான ஸ்ரீஹாஷ்டிகாரதிகிரமமாயிற்றென்பது விளித்ததென்பதி. ஆதலால் பிள்ளை லோகாசாரியர் தமது ரஹஸ்யத்ரயங்களில் எழுதிய வரலாறுகள் எம்பெருமானர் விஜயத்தோடு சேராததாயிற்று.

இனியிதன்மேல் சிலர், (யதி) யாதொருகாரணத்தால் (அகீர்நாயம்) ஸ்ரீபலதேவரையை (பூவனாரி) சொக்கோவாயகெஸ்வாயநாநஷ்டாநவாஸ்ரமமாக அடைந்தவர்கள் (உஷ) இந்த ஸரீரத்தோடுகூடியவின்னிலையில், அல்லது இந்த லோகத்திலேயே (கூகூகூரி) ஜந்துத்திற்கவஸ்யம் செய்யவேண்டியதைச்செய்தவர்களே, (கதி) ஆதைபற்றி (கெதி) அப்படிவர்களால் (காபுஷ்வெஸ்) செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லையெனில்; (கீஸ) அக்கருமமானது (கெலைகபுரீதி) ஒருவனுடைய கிங்கரனிருப்பானிருவன், தனது ஸ்வாமிக்கு காகச்செய்யும் கிங்கரவ்ருத்தியைபோலிங்கும் லோகங்கிங்கரர்களான யிப்படிவர்களால் கைங்கரியரீதியாக (வியிவிஹிதகயா) ஸாஸ்திரவிதியிவரவாகயங்களால் நியமிக்கப்பட்டிருத்தலால் (சூதீபரோமெபுண) வரதோநுர்செய்யும் கதிதெவகாயஜநரோமபுமன்றிக்கே "பெபஜிதிவிதிதுதெவாநு வ்ராஹ்மணாநு வஹாதரஸாநாநு। ஸ்வபுஹிதாஜுராதிநா விஷ்ணோவ யஜதேதி॥" என்றபடியும், "கிதிதிதிஷ்ரவஹிதெzவி தாரமதிஷெபெஸ்கூரு ஒபொ வரஹவதிவபுஷெவஸ்வாஹாரி। சுஐயுக்ஷிதெ ஷெவகள கவியிவக்ஷரதிஷவ தெஹாரண ருஹபுஹவிஷாம ரஸரிஷெஹதிவரு॥" என்றபடியும் ஜீவாத்மஸ்வரூபங்களில் சுவபுவலாநரீதியாகவும், ஜீவாத்மாஹாவஸ்வரூபங்களில் ஸ்ரீவஹஸ்நாரோதிஸ்வரூபங்கள்போல் வ்ருத்திவிஸேஷத்தால் வாக்ஷாத்தாகவும், ஸாஸ்த்ர விகவித்த

விடங்களில் மஹவடவாயாரண திருநாகஸ்தீஸ்வங்களேயேகொ
ண்டிருள்ள விஷ்ணுமஹத்தால் (காப்பு) கூதிவ்யமையுட
னேகூட கைங்கரியமே பூஜனுக்குவரும் வாராஷாயு
மாகையால் வாக்தாஸ்காரம் வரவேண்டுதிலேபாதல்பற்றி ஸ்ரீ
விபாகர்த்தருளின ஸ்ரீகிவ்யஜ்ஞாநீ ஸ்ரீவாஹராதெரக்த வியிவா
கங்களைக்கொண்டனுஷ்டிக்கத்தக்கது. இதையே திருவுள்ளம்
பற்றி 'ஸ்ரீகிவ்யஜ்ஞாநீ யக்ஷாஷீகே காயபாகாயபுவவஷ்டிகள்'
என்று ஸ்ரீமீகாயபனருளிச்செய்தான். இதையொட்டி 'ஸ்ரீ
வாதிவஷீநு விதிநு மஹவஷாதிகாநு ஜ்ஞாக்ஷா வஸ்தவபூ' என்
று ஸ்ரீஹாஷ்யகாரரும் "வஸ்ய ஸ்ருகீபுவிஸாஸாயா வஸ்ரவ
ய யாஸாவியி। வஸ்திராஜ்ஞாதிவிஜ்ஞாபுதெவ்யிபுதெஜ்ஞாவபி யஸ்ரா
திதெகீ। ஹாக்ஷாஜீநஜ்திஹோத்ரவாக்ஷாகூ காஜிவிக்ஷிவநு।
கதெகா ரிஜ்யுஜ்ஞிகூபு ஸ்ஹாதிகூ ஸ்ரீகிஹாதிகூ। ஸ்ஹாநாதி
ஷ்ய ஹபஜ்ஞாகூ கூக்ஷாவிஜிதெஜ்ஞி தீ॥ ஹெராகூ விதிஜ்ஞிபாகூ
வஷாஷதிகாயாதிகஹபஸ॥" என்று கீதவ்யவஹித தத்ஹாஸ
வ்யாகூபஷிஷ்யரும், ஸ்ரீஹாயதீ நிகளுக்குஷ்ஸாராவஸீயரும்,
வஸாரதநாஜிஜாத ஸ்ரீவெஷ்ணவஸிரோமணியும், ஸாஜ்ஞாஜிவ்ய
யாதகதிருமான ஸ்ரீவங்கிப்புரத்து நம்பியும், "ஸ்ரீகிவ்யஜ்ஞாநீ
திகளுகீபுயாவஹஜி வராத்தநீ। கூராயநிகெநாவதி வெரா
ஜ்ஞுவாம்ப்ரஜ்ஞ கவபுபெஜ॥" என்று பெரியபெருமாளுடைய
கவகாரஹதிருமு வ்யிவக்ஷிகளால் தமக்கே கூராயபுனென்
று ஹ்ருக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீஷ்டரும், "கூவொஹீதி வாதி
ஹிதிபுதெஜ்ஞெவபுராவகெகீ வராதிதநீ। வாவெரக்ஷ வி ஜீஜ்ஞாவ
திநு திதெஜ்ஞெவ்ஷ்கவ்யிவ்யிவாடிதெகெகீ। கூஜிதி வாஜ்ஞாவஜ்ஜி
வவ்யி விதிபு வராத்தநீ॥ வ்யிவாதிகபா விஷ்ணாவ்ஸாவி
தி வாகூ ஜிவெஜ்ஸிழி। ஜ்வாயநு ஜிஷ்ணாவதிஷ்டித தெவெவ
ராஷாத்தழி॥ நாராயணாத்தகாநுஷெவாதுஷீநு வஸ்தவபுவெஸ்
விதிநு।" என்று நஞ்ஜீயருமருளிச்செய்தார்கள்.

இங்ஙனன்றிக்கே ஹொகாவாயபுர் முதலிய சிலர் ஹதிஹா
மாகும் ஸ்ராஷ்டிவாயத்திற்கல்லவோ "விஜிதிகஷாஷ்ஸ்ரீகெ

ூிரவி" ஐத ருஷிவ்ருஷணத்தைக்கொண்டு வணுஸ்ருயேூிர ஹரணங்கெளெல்லாம் உதிகதுவுங்களாய்வேண்டுவன. ஹவூி வாயமானயிவ்ருவதுயிலிழிர்தவர்களுக்கும் இதனங்கங்களல் லாததால் அவை வேண்டுவனவோ என்று ஸுங்கித்து, அதன் பேரில் ஸவுயூிருவரிகு ருமமாவது; ஸுவ்ஹுரஷிகமாய் ஸா ஸுலிஹிகமாயுள்ள வகுலகூிருங்களேயும் ஸுஷ்கியில் ரஜிகவு ூிபண்ணும் ஹரஸ்ரைப்போலன்றிக்கே ஸவாவஸுமாய்விடித லேயென வங்கிக்கும் வ்ருவதுக்கும் வாஸிவகுத்தனர். இந்த கு வுணிகளெல்லாம் ஊரு ஹூிஷ்ஷுங்களான கூகவுணிகளேயா மென்று வ்ருவஹாரத்திலேயே நிரஸ்துங்களாயின. இதி னும் ஸவுஸ்ருவ்ருவ்ருதங்களாயின. மேலுமிக்கூிரும் ஸெகை யபுரிதுரு வியலுதத்தால் பண்ணியே தீரவேண்டுமென்பதை ப்பற்றி "ஸுயபுரஹிரநொzஸுரஷிநிதுருநஹஷுஸ்ஸுவுகுஸ்வஸு। யுடிநபுங்கஸுரஸுதெகூிருநதஸவுஸுஸுஹாஸ்ஸுவெங்॥ என்றிதுரு ஷிகளிற்படியே விஸெஷிஸெங்கையபுங்களுக்கும் கநஹபுணும். அவை பண்ணிஞுலும் உகப்புக்குடலாகாது "வுபுத்திஸ்ஸுஹ கொஹதீ" என்ற சுவஸ்ஸுயும் வரும்." என்று முப்பத்தைந் தாவது வரிஹாரத்தில் ஸ்ரீவேஹாதிஸெஷிகணும் அருளிச்செ ய்தார். இவைகளே ஸாஸ்துங்கொண்டே யிங்கறியவேண்டுமென் பதும், பெருங்காற்றில் மாங்காயெடுப்பாரைப்போலே யாகா தென்பதும், "வ்ஹாஷிநொzவீஷ்டகுரணம் கெங்கையபுஷியீயதெ। விஷ்ஷுராவீஷ்டவிஷ்ணும் ஸாஸ்துஷெவாவமரிகெ॥" என்றும், ஹம வதிதிகயபுாந்ஷுாந திதுரணாம் ஸம்ஹாரஸுதவதிகதுவு கவுவரிஸ்ருஹநுயெந யயா ஸிநொரயம் வுாதிஹாவிக குரிணை ஹவங்வீரி வெரிக கெங்கையபுாந்ஷுாநெzவி யயா சுாஸாந்ஷுாந்ஷிஷிதிவிவ, யயா ராஜாஜுாந்வாஸுகா நாஸுஹி ராஜகிங்கராணாம் ராஜாஹிதிகாஸாந்ஷுிவிதிவ கிங்க ரவுத்திரி விபாபஜாயதெ। திதுவ ஹவஷுஹிதிவிஸெஷவிஷ யகாஸுரி ஸாஸ்வவிவெபஜுதி, "ஸாஸ்ஸுஹிவதுலுதரம் சிதரவி திவுவஹஸ்துதி" ஐத ருஹியபதெ "காஸெரஹிகுரிபுவொஸ்ருதெ'

உகி ஹிநீகிவிடி । வுபதெவ ஹவவடிலிடிகவாகூடாரிணவுலி ராபவூ ஶாவூடிரதெவகூடிவே ஹவவடிலிடிகா டூவூடா தெவூ தெவூ காதெவூ கிஂகரவ பூத்திடிகூ-கிவூதெ, யபா ராஜிவஹா திவாவிடிஂ ராஜிவாகூராதெவ யபாகாலெ வவபூ வலிடாவாரணி । டூதிரவாவிடிகவூ வத்திகாரிதெவகூதெ । வாவதிஹாவி ஶூ கிவூபூகிரதிவ ராஜாயிராஜிராவாலகிவிதெவாகூ யபாகாலெதிவ வவபுஶ்ராவாரணீயம் ।” என்ற வாகூயங்களால் நிவிலுகாகிட்க வதிவாரணீயான ஸ்ரீயினர் சூவாயபுர் விரோயவாரிஹாராவு ஶ்ரமதிலருளிச்செய்தார். இவ்விதம் பவவிணுத்து வணபூ ஶ்ரிபதிபுங்கள் வூராதிவவிரோயிகள் என்ற பதிவைகூக்கரு க்கு, வூராதிவபொதுவாவாடிகமே பலவெனை இந்த சூலோ கத்தால் நிரூபிக்கிறார். கஈ

இவ்விதம் கூறப்பட்டபின் பதிவைகூகிகள் பவவிணுக் கு உதிரகாலத்தில் சுவதேச சுவாஹாவிதிமாகையால் பவதிபு நாஷ்டாநாநதரம் கதிவபுமாபொருபூதிபுமும், திதிகரணை ஓர் பாயசித்தமுமில்லாமையால் மொஷகுவிரிஷ்டர்களான வெ திதிர்களுடைய பராவிகையே தனக்குப் பெரும்பேறுக திரை த்தருளிய சுவாவுவதிவுகாரிணை மொஷிக்குத் தமது திதோநா கமிமமான திருமாலிகட்டிதல் முதலிய திகைகபுதிமே வூராதி வதிமனக்கூற அவைகளையும் பாரவூவபூஜை கதிரிபுதிபுரி யால் நிரூவிக்கின்றார்—

பராவூவபூஜைகரி கபுஜதிநரிநாஜம் தெஹவர்தா ஜதிதிகை, வூஷ்டம் வதிவிபுஷ்டா ஜதாஷ்டவி கூதிகரணீ யெஷ்திஹோத்தராவஃ । ஈதிபாஹோவெஷ்வபுவளிஃ புவ உநிவரியாநாகூஷணம்வூர்சிதெஹஃ, திவூர்ஷ கரி புவ தெஹரவிதிதூநாமாணம் காயபுரிதெஹவாதிஃ ॥ உC॥

பராவூவபூதிகரி ॥ (பராவூவபூஜைகரி) வதை உதிபரிரரீரதிதிகபராவூமாய், ஜோரிவாலேயே பு

லிங்கமாயிருக்கும் கர்மானது (தெஹவாதாத்மம்) ஸரீரம்விழு மளவும் (நித்யம்) நிஷ்ப்ரயோஜனமானதை இச்செய்கிறதில்லை. (மதகர்) இவ்விஷயமானது (வஷ்ட்) ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ஈஸ்வரஸம்ஹிதையிலும் ப்ரகாஸமானது. (ஈச்வர) ஆகையாலும் (க்ருதகர்மணியெஷ்ட) க்ருதகர்மர்களான (ஸர்வெஷாஞ்ஞானிஷ்வபி) எல்லாப்ரவ்ருத்திஜ்ஞானங்களிடமும் (உத்தராவர்) ப்ரவ்ருத்திக்குஉத்தரகாலத்திலும்ஸ்ரவ்ருத்திவ்ருத்திஸ்வரூபமான ஸ்வராட்டாயமானது (ஸ்திராஸ்) ஸ்ரேஷ்டமானவ்யாஸஸப்தத்தாலுண்டாகும், (நாஸெஸ்) "ஸாஸ்த்ரஜ்ஞானிஸ்ரேஷாஜீர் வ்யாஸஸ்ய ராவிஹ்ருயஸீ" என்றதை வழிதெரியாதே விபரீதமாய் கர்மத்யாகத்தினிஸ்ரேஷமென்ற ஸ்ரீஹஸ்ரவ்யாக்யானத்தில் லோகாசார்யர் "இது தான் வ்யாஸஸப்தத்தையும் போக்குமென்று மிடத்துக்குக் கணைக்தமான வ்யாக்ஞங்களுமுண்டு. "ஸாஸ்த்ரஜ்ஞானிஸ்ரேஷாஜீர் வ்யாஸஸ்ய ராவிஹ்ருயஸீ" என்னுமளவாகச்சில ஸ்லோகங்களைபுரஸ்கரித்து மூடில் "ஸ்ரேஷ்டகாபத்ரு" என்று வ்யாஸஸப்தம் ப்ரவ்ருத்தியாலே கர்த்ருத்வமென்று உடையவரருளிச்செய்தார்" என்றும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யப்படியென்னும் ஸ்ரீஹஸ்ரவ்யாக்யானத்தில் "வரியென்கிற உவமையாலும், வகாரஸவத்தாலும் தர்ஜ்ஜுவாகச்சொன்னவற்றிலுடைய கர்மவ்ருத்தியையும், கர்மநிஷ்டமான உத்தராவத்தையும் சொல்லுகிற"தென்று மேற்ஸ்ரிக்கட்டியபடி ப்ரஜைனுக்கு உத்தரகாலீநஸ்ரவர்ணாஸ்ரமங்களுக்கேதுவான வ்யாஸஸப்தமேயில்லையெனில்; (ப்ரஜைஸ்) ப்ரதம வர்ணாஸ்ரமம் பண்ணின வோர் ப்ரஜைன் (ப்ரதிநியதைர்நிஷ்கர்மணை) ப்ரதம வர்ணாஸ்ரமகாலத்தினுடனேயே (விதிஜ்ஞை) ஸ்ரீரஸ்வஸ்ரீக்கு ஹேதுவான வ்யாஸஸப்தத்தால் தெஹவியோகத்தையுடையவனாக (ஸ்யாத்) ஆவான். (தீஷ்யாத்) அப்படிக்குச்சரீரம் நாசமாகாதே, ப்ரதிகர்ஷத்தில் ஜநநாப்ரஜைரும், மற்ற ப்ரஜைரும் தீவ்ரகாலகர்மிகளாயிருப்பதால் (ப்ரஜைஸ்ரவ்) ப்ரஜைர்களாலும் (ஸுதெஹவாதம்) வ்யாஸஸப்தத்தாலுக்ஷ்ய

வ்யஸநிகமான ஸரீராவஸாநம்வரை (தேஹாபாணம்) அ
வர்களுக்கென்று வகுத்திருக்கும் ஸாஹ்யிக்ஷாபாணமான
(கடி) வணாஸ்ரமோசிதமான கர்மாவானது (காபம்) ஸ்ரீ
யோடும் கைங்கர்யஸ்ரீயோடும் ஸேஷியுகப்பைவேண்டிச்
செய்யத்தக்கது. ஆகையினால் பராஸ்யகர்மென்பது ஸரீர
ஸ்திதிக்கே ஹேதுவாதல்பற்றி அக்கர்மாநுஷ்டாநபர்யந்தம்
நன் ஸாஜ்ஞாநமும் கர்மாநுஷ்டாநபரிபாகத்தினால் ஸம்பந்த
ஜ்ஞாநஸஹிதஸரீரத்திற்கிணங்க விஹிதகர்மாக்களே ஸமவாயீ கா
ரணமாக அவனுக்கு நித்யவாஸகைங்கர்யத்தைகயால், கைங்கர்ய
ஸ்ரீயோடு வகுளகர்மாக்களையும் செய்யக்கடவனென்றும்,
பராஸ்யமென்றகர்மம் ஸரீரஸ்திதிக்கு ஹேதுவாதலால் பர
வித்யோபி அதுவும் நஸிக்குமதால் ஸரீரமும் அப்பொழுதே
நஸிக்கவேண்டிவருவதால் அப்பராஸ்யம் போகுமென்றது
கூடாவிதிகமேயென்றும், யாவத்ஸரீரபாவிகம் அது வெதநிஷ
விடாதென்றும், கூயதாதாநும் வ்யதிரேகத்தாலும் காட்டி ஸ
தவவ பரவர்க்கும் ஸ்வாபிதகர்மம் கர்ஸ்யமேயென
நிஷ்கர்ஷித்தலாயிற்று. இக்கருத்தை ஸ்ரீஸைலபூர்ணர் (கூரு)வது
விரோயவரிஹாரத்தில் இங்கு "ஸோஸ்நுதே" என்கிற வாக்ய
வாக்யத்தால் ஸோகவிஷயமானவையெல்லாம் கழிதலையில்
தாகுவபடும், ஆகையால் ஜீவநுமொழமில்லாதார்க்கு "பர
ஸ்யோதர்ஸநாத் தர்ஸநம் தர்ஸ்வித்வாவ்யாஸ" இத்யாதிகளிற்படி
யே பராஸ்யஸரீராதிகளுக்கிடாகக்குறையில்லை" என்றருளிச்
செய்தார். ஜீவமான ஜ்ஞாநயையுடையவரே ஜீவநுமெம
முள்ளவரென்பது. ஜ்ஞாநமுவஹிர் உத்தரகர்ணத்திற்கூட ஸ
ரீரயாரணாநுவெகூகரதாதலால் ஸவமுவராஸ்யஸரீரநாஸமும்
இங்கு ஸரீஜ்ஞாநம் மற்றவர் ஜீவெகூகரதாதலால் கர்ஸ்நாஸ
மும் கூறுவது கவரீஜ்ஞாநம். "ஸ்வதோஷாஸ் கவர்ஜிதெஹோ
பராஸ்யைரவர்நவதர்ஜித । ஜ்ஞாநிஹெதர்ஸநஸ்ரீதோ யோ
பராஸ்யைவரி விநஸ்யதி ॥ பராஸ்யஹெதம் நபகி ஹிதகர
தோ ஹரிஸ்ஹூடா ॥" என்று ஸ்ரீகயிநராயரும் ஸம்ஜ்ஹித்த
ருளினார்.

இவ்விஷயத்தில் மொழிவெளிவேறுபாடும் கவிகளுடைய நடைவன்மை இன்னமும் காணப்படுகின்றதுபற்றி மொகலாயபாதுஷாவுடன் சிலர்கள் பகைமைபாராட்டுவதை யுடையதானதும் நிந்திக்கத்தகும். அங்ஙனன்றிக்கே சுவரஸ்யமில்லாதபாடல்களைச் செய்தவர்களோ, பாதுஷாவுக்கும், வஜீராவுக்கும் ஒரேவகையாயிருப்பதால் இவர்களுக்கு உள்ளாதேயுள்ளதாகத் தெரிக்கிடமில்லை. திருமண்காப்பாரும் வாலாஜாவிஜயங்களிலுள்ள வசனங்களைப்போல சுவாரஸ்யத்திலும் வாலிகர்களால் பாடப்படுவதுபற்றி ஸ்ரீவெங்கடேசுவரன் பாதுஷாவுக்கிலும் வஜீராவுக்கிலும் வலுவாயிருக்கும் நிலையேயாம். மற்றது வலுவியத்திலும் வாலியேயாம். (உ0)

இவ்விதம் கவித்தின் சுவாஸ்யத்திற்கு சுவரஸ்யகதையை ஸாவஸ்தரும், வஸ்துகவித்தாரும் வலியுறுத்தி அதன் சுவாஸ்யகரஸ்திதியைபோஜராஜரின்மேல் உபாயகவிதர்ஷியால் தெளிவிக்கின்றார்—

உபாயஸம் ஸகாவயுவஜவரஸம் வ்யவஸ்திதே
ஸுவாபஸம் தீர்காதேஜஸீய, மஹாகாவ்ஸ்ரியை!
வஸாவஸ்தீர் கரபம் மஹஸதிர்ம தேகைகபாஸ்யபோ
ததோ(அ)ஸகாவாயபூரகஸ்திதஸ்தீரஷாகாஸ்தாரிஃ ॥உக॥

உத்தகவிக்கருத்துக்கு (ஸகஸ்ய) ஹிதோபமாகும் சோகேஷாவாயவிஷயத்தில் (உபாயஸம்) ஜனகதேயுதையாய்க்கூறப்பட்டிருப்பதால் வகாரகவாயநகரும், (சய) அதன்பிறகு (வ்யவஸ்தே) வ்யவஸ்திஷயத்தில் (மஹவராஸம்) வஸ்யம் வ்யோஜநமாகிற ஸாகவாங்கமும் (தீர்காதேஜ) வஸாவஸநத்வாமவிஷயத்தில் (உபாயஸம்) சுவதிருக்கும் (மஹதி) "ஸுஜ்ஜாவெஹ்ஹீஜிஜெராஹீ ஜீஜ்ஜோவிநிவேவஷஹி" ஜ்யாதி ஸாவஸ்துத்தாலுண்டாகிறது. ஸாஸ்ரீபமான ஜனகபுத்ரிமே வ்யவஹாரத்துக்கு சுகாஷ்யமென்பதை "ஸாவஸாவிரஜாதிஸம்ஹ்ருதி" என்றுஸ்ரீஹாஷ்யகாரர்தமது நீதிபுத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் (ஹர்வதி)

மறவியிஷயத்தில் (நிகமகபுலபீபா) கைங்கரியமென்றால் லஷ்மீயோடுகூட (லக்ஷ்மணஸ்ரீ) "ஸ்ரீநிதேவகரிகீ" என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி ஸ்ரீயுஜ்ஜ்வலமையுடன் (சுபம்) முன்னடி ஏர்த்துச் செய்பத்தக்கது. என்ற இவ்வாறால் லோகரக்ஷணமும், கோவிப்பவரை விற்குத் தடிக்கட்டிவிடுவாரைப்போலே தேறுமொரு காரியமும், இவை முதலிய லோகாசாரபூர்வக ரக்ஷணங்களெல்லாம் வரிஷ்டர்க்களாயின. (நிகீ) ஆனபற்றி (வக்ஷஸ்தலலோகாசாரபூர்வகநிகவஸ்துகீ) லோகாசாரபூர்வமாய் கல்பிக்கப்பட்ட கைங்கரியமானதோ, அல்லது ஸ்ரீஜீவிலில்லாதே தானேயாய்ச் செய்பக்கடவதென்றுளதோ, ஏதேனுமோர் இம்மாத்திரமான (கலக்ஷ்மணகீ) ஸ்ரீலக்ஷ்மணாழ்வானுக்கு ஸ்ரீலக்ஷ்மணநிஷ்டத்திற்கும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு பரதநிஷ்டத்திற்கும், வைலக்ஷண்யமாயிருப்பதால் கெட்டசாஸ்திரமென்பது கருத்து. ॥ உக ॥

இப்படிப்பட்ட கைங்கரியரூபகைங்கரியத்தைப்பற்றி மஹர்ஷிகளும், ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தபடியை வாஸ்தவிகர்களில் ஒருவரான பட்டர் வ்யவஹரிக்கின்றார்—

வலவ நிகரில வரீரலவரதராஜ மொலிநூலாசிரி
யர்கொளாரீ, கதிகலவுகெவ்வரிசைணை, கலிகலமலராலிகெ
ரவிசைணை கைதலிசி । பலிகலஸ்ரீனிவலிவெ மலரவதரி
கலா விஷ்ணுதிரதயரு, ஸ்ரீவெங்கதாசார்யரிசை ஸ்துதிஸ்ல
வரிசைவரபரிசைமரநலவாரீ ॥ ॥ உட ॥

வலவதிகரி ॥ (வலவ) வஞ்சிவேந்தர்ஸ்ரீராகவதாஸ்யத்தினும் வியாஜீகரிக்கப்பட்ட வ்யாஜமாக (நிகரில) ஸ்ரீலக்ஷ்மணாழ்வானுக்கு நிகரென்ற ஸ்லோகமும், (வரதராஜமலராலிவெ நூலாசிரியர்கொளாரீ) ஸ்ரீவேங்கிப்புரத்தம்பி கடாதாரம்மாளாரும் ஸ்ரீவரதாசார்யர் என்பார் ஸ்ரீவரதராஜஸ்துதியில் என்ற இவ்

வாசார்யர்களுடைய ஸந்நிதிகளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் (கதிபய) வ்ருத்திகளிற்கூறவிஷயத்தில் (வ்ருத்தம்) வ்ருத்தமாயிருக்கின்றன. (தத்) ஆதலால் (ஸமஸ்தஸ்ரீவைதிக) சோம்பலேறிய ஸாசார்யர்களுடைய மதத்தில், அதாவது: திவ்யமங்களவிக்ரஹமாயுள்ளதும் ஸர்வஜ்ஞத்தையுடையவர்கள், திவ்யகைங்கர்யங்களிலெழுந்தருளுகைக்காகவும் உத்ஸவாதிகளை ஸஹாயராஜீகங்களின்மாத்திரம் ஸ்வீகரித்து "ஸிஸ்ரூஷையை யெம்பெருமான்" என்றபடி கைங்கர்யம் ஸிஸ்ரூஷாரூபவ்ருத்தியாகவுள்ளவர்களாய்த்திரியுமவர்களுக்கொப்பாய் வர்ணாச்ரமத்தைவிட்டவைஷ்ணவர்களாயிருக்கத்தகுந்த (தத்ஸ்ருஷ்டி) எவ்விடத்திலும், அதாவது; வைஷ்ணவாபவாதங்களான எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸ்ம்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும், ஸ்ரீவாஸிஷ்டாதிகளிலும், அருளிச்செயல்களிலும், மற்றெவ்விதமான க்ரந்தங்களிலுமென்றபடி (நவ்ருத்தாஸ்) அவருக்கிசையவேணும் வ்ருத்தம் ஸமஸ்தமேயாம். அன்றியும், ஸ்ருஷ்டிகளைப்போல் திரியவொண்ணாதே ஏதேனுமோர் காரியத்திலவதரித்துத் தன் வ்ருத்தியுத்தேச்யத்திற்கிணங்க நல்லதோர் வேஷாதிகளையுடையவே ஸ்ருஷ்டிகளும் வைஷ்ணவாசார்யர்களும் வ்யவஹரிக்கவேணுமென்று வ்யவஸ்தித்திருக்க, இவ்விஷயம் ஸமஸ்தவைஷ்ணவர்களாய்த் திரியவேண்டி ஸம்ப்ரதாயரக்ஷணார்த்தமாக ஸாஸ்த்ரஜ்ஞர்களான மஹர்ஷிகளும் மஹாத்மாக்களான ஸித்தர்களும் வ்யவஹரித்திருக்கிறார்களென்பது யோகிஸாம்ராஜ்யமும் ஸர்வஸாதாரணமாக ப்ரஸித்தம். ஆகையால்தானிங்கு வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தையும், அதற்கு விரோதமான வைஷ்ணவஸித்தத்தையும், பௌஷ்கராபாஸாவத்தையும், பாவகதிவ்ருத்தையையும், யதேஷ்டாசாரத்தையும், வைதிக்கவந்த ஸாசார்யாஸாஸ்த்ரர்களோ ஸமஸ்தாந்தரங்களென்கூறியது.

மேலும்; (விஷ்ணுஸித்தாதயஸ்) எங்களாழ்வான் பெரியநம்பிதொடக்கமான (வ்ருத்திவ்ருத்தாந்தவஸ்து) வ்ருத்தவ்ருத்தாசார்யர்களும் (ப்ரஜாஸ்) யாஜகர்களாய் (வஸந்தி) போர்ந்திருக்கின்றார்கள். (இதி) என்று (கதம்) மந்த்ரவரம்பரமாதிமான ஸித்தாந்தம்.

(கதம்) ஆகையால் (ஊஹ) இக்கூர்மபுராணவிஷயத்தில் (ஸ்ரீம்வ
ஸ்தாதாயபூரோமபூ) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய வஸ்துவ்யா
யதோமபூமானது (வரதோயபூரோமபூநாதவாணீ) ஸ்ரீவரதராஜ
தேசிகஸ்வாமிகளுடைய வாதிவம்சவைஜயந்தி ஸ்ரீம
தூவராசார்ய வேதாந்திதிவ்யஸூரி வரதோயர்களுடைய வ
ஸ்தூமபூமாகும் வஸ்துவ்யாபகத்தை யநுஸரித்தது. ஆகையிவ்வ
ளவால் வ்யவஹாரத்துக்கும் கூர்மபுராணத்துமான தொடர்பும் நிரூபிக்கும
ளவு தொடர்பிலிக்கு வேறு காரணமான வாக்யத்வஸ்துத
ரூபமாயுள்ள கூர்மத்தைவிட நிகரின்று வாணர்வாதாபராத
ணங்களுக்கு இடங்கொடுத்து அதனாலுண்டான கவலாதைக்கு
றையில்லையாதல்பற்றி, சரீரமுள்ளவரையிலும் கூர்மவபுமான
வ்ருக்ஷராஜஸ்ரீபாதத்திற்கிணங்கியதான ஸாவதீபாஜந்தைகைங்க
யத்தையும் செய்யக்கடவனென்றுமிற்று. இதையே திருவுள்ள
ம்பற்றி "ஸ்ரீஜந்தாஜந்தவிஸாதைத ஸ்ரீபாஸாவதீபவஜதீ:" என்
று ஸமஸ்தகைங்கபரூபமான கூர்மத்தை ஸ்ரீஜந்தகைங்கப
மென்றும், ஸாந்தஜந்தகைங்கபமென்று மிரண்டாய்வகுத்து
அவற்றுள் ஸ்ரீஜந்தரணை வ்யாபகமித்தும், ஸாந்தஜந்தரணை
தேஹாவமும், சரணை ஸெவியுகப்புமாத்திரமுமல்லாத வபவ
வ்யாபாரமுமுள்ளதென ஸ்ரீதூஷவ்ருக்ஷயாத்தில் ஸா
வதீபநிபாநாயிகாரத்திலும், உத்தரகூர்மாயிகாரத்திலும், வா
ராஹாயுகாஷாயிகாரத்திலும் "ஸுயம்வ்யாஸ ஸோகூடாந்தவா
ரகி ஸாவதீபவராணிழி ।" என்றும், "கூர்மீக்ருவ்ருஹவிவபுஷிகாம
வ்ருத்தீரதெஹவாதா ஊர்ஷாஹ்ருஷ்வஸ்ரவிமதே உத்தூவ்ருத்தீ:வ்ர
வதீ:" என்றும் "ஸாந்தஜந்தரதிவிஷேஷ தைகையெஷ
விவக்ஷதிணை: । சகூர்தள சகவஸாஸாஹோ நதி தொஷஜதீரி
கி:" என்றும் ஸ்ரீதெஹாதேசிகரு சூஸ்ருஜராகூர்வ்ருத்தி
கூர்மரவநவசிவ்ருத்மாக ஸ்ரீஸாஷ்டிகாரருடைய வஸ்வஸ்வ்யா
யத்தை வ்யக்தீஷ்டவபம் செய்தருளினர். பிள்ளைலோகாசார்ய
ரோவெனில்; இவ்வர்த்தத்திற்கு விரோதமாய் தனிவாதிமென்ற
ரஹஸ்யத்தின் கவதாரிகையில் "ஸ்ரீ தீவ்ருதீதிஹாவாஸி

மொழிகளான ஸித்தஸித்தேச்வரீ முதலான யோகினிகளையும், ஸோகமோஹவியோகிநிகளையும் வசவாஸகமாகவிட்டு" என்ற ருளினார். இது வசிஷ்டருடையாசிரமத்தருமென்றெனமுன்பே கூறப்பட்டது. ஆதலால் வாக்கினையிருப்பானெருவன் ஸாஷாத்வியித்தத்தல்லாதே வேறுயோகமாய் "யெஸாஷ்டியிரிஷ்டிஜீவ" உதாரணத்தைப்படியே யாதாமொருஸாஸ்திரத்திலிழிந்தாலோ வெனில்; "ஸுஸாஷ்டிஸாஸ்த்ரமிதம்" என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால் அதுவுமிவனுக்கு விஷயமாகமாட்டாது. அன்றியும் ஸாஸ்த்ரத்தைக்கையிளக்காய்க்கொண்டயிவன் ஸாஸ்த்ரவிதானபடியால் ஸுஸாஷீபாவரணம்செய்யநியமமில்லை. ஆகையால் ஸஜ்ஜீபத்தேதாடு யிஜ்ஜாவவிதிம்போல்வரியஸ்தானமாய் வடிவு சாற்றிக்கொள்ளத்தகுந்த உத்தரீயாதிகளை "நாவெயுடு பொடகிலுடு, தொத்தரீயமிடுகொயுடு, வனகவலுஸ்தானம்விடிசி ரூபுவெலெ விதிதரீயவு வஜ்ஜெது" உதாரணிகளையநுஸரித்து ஸாணாயகத்தையுர்க்களை வஸ்த்ரமாக்குவதன் பொருட்டு மேற்றலப்பையரையில் பாஸிகமாய்ச் சுற்றிக்கொள்ளும் கூடைகட்டுப்போல் சிலர் சுற்றிக்கொள்வதும், தெவஸ்தியிடத்தில் ஸ்ரீஸ்வரனை யிவனுக்கு வேண்டிய வரவ்யதாஸவமும், தீர்த்தயாத்திகளை தனியாயவஸரித்து ஸமர்ப்பிப்போல் நடப்பதும், ஸஸ்யதாந்யாதையிலும் ஸமஸ்தம்நிஷ்பத்தியிலும், மொழியைப்பற்றியோ ஜ்ஞாதையாற்றன்னைப்பற்றியோ சும்பிதிவாரைக்குறித்தத் தனக்கேயெனயிவனும் ஆசித்துத்தான் செய்யும் கர்மாஸங்கதமும் "தத்தத்தயதியொவ்யத்தியஸ்துவ்யுதம் தவ்யுஸ் । கரவடுஸாதாஸ்துவகாயது ஜெயெகஸ்மொத்தரீயகழ் ॥" உதாரிவ்யாணங்களை யெல்லா மொஸரித்துக் கொஸ்மிவவ்யவஸ்தை வ்யவஹர்க்கள் போல் தன்னையிவிரண்டுவஸ்த முடிக்கும் யதிதர்மாதாரமுடம், இடையிலோர் ஆள்வைத்து கர்மாதிஷம்செய்யும் ஈதிஸாஹஸமான யதிதிவஸகர்மமும், வர்ணாஸ்ரமிகளாகி யாதாஸாக்கிகளாகிவஸநங்களை வ்யவஸ்தாபகர்களாகிஷ்டர்க்கட்டுப்போலுடுத்திக் கொள்வதும், யதிபரிவஸர்தனாதிகளை

ஜகன்னாதவிஜயமாக வடபொகவரிவெஷணாதிகள் செய்யும் யதி உபஸ்தானமும், மஹாவ்ரதமும் மாமாகாடி வாலியில்லாதேசெய்யும் வ்ருகிவந்தமும், மாஹாமஹயஜ்ஞில்லாதே கெவலம் ஸம்கேதமாகவே ஹவத்ரிமந்த ஹவத்யுபாநாதி நிஷெவணங்களும், உதங்கவாக்காவொஜாதிகளைப் பற்றிய யதிவ்ருத்தமும், யதிப்ரதிநிவ்ருத்தமும், சதுர்வ்ரோத்க ஷடுவதிவுக வராதிகஷடுவ ஜீவிரக்கச் செய்தேயே மிகா லம்போல் வாஹ்நித்தில் ஸம்க்ரஹமான விநபாஷிநபாதிகளை ச்செய்தமுதிர்நிதிகளெல்லாம் கவாரவஸம்வம்மான சுவாஹ்ரீ யக்ரஹிருக்களென நிணீதிகங்களாயின. இவைகளுக்கெல்லாம் வ்ரோணம் அந்தர்த்த வடங்களிலேபே வாஜ்ரஹிக்கப்பட்டிருப்ப தால் ஸாவஸ்த்தை வ்ரோணரிக்கொள்ளும் வாக்கிகர்களுக்கு வ்ரதெரிகும் வேறு வேண்டிவதில்லை. லொகாயபூரும், "ஹ மவஜுகெகொபமறிவது ஸாவஸ்ரீவத்தாலே, சுவாயபூகெகொக யபமறிவது ஸாவஸ்ரீவத்தாலும் சுவாயபுவமத்தாலும்" என்று தமது வயநஹரிஷணமாகும் ரஹவ்ருத்தில் வாணா கரநாரியம்போல் எழுதியருளினர். இதற்கு மணவாளமுனி தரும்; "ஹவாணிவனுக்கு இப்போது வாய்திறக்க ஒன்றை புருளிச்செய்பாமையாலே கதிவ்ருகிவாதகமான ரூபிஸ்வ்ரு திவாதிஸாவஸ்ரீவத்தாலே பயிபவேனுமென்கை" என வ்யா வ்யாநித்தார். இம்முனிவரே ஓரிடமேலெழுதுகையில் "வ்ரவ ணபூவாஸ்ரோஜிதமாகவிஜிதமாகையாலே நமக்கிவையனுஷ்டி யாதொழிவில் கூதிவாகரணரிவ வாவம் வருமென்று கீழை த்தனுஷ்டிக்கை" என்றிதை யதிஷ்ரேஷ்டியிலொருக்கினர். இத ற்குத்தனிவரிசாவ ரஹவ்ருவ்ரவநிங்களையும் வ்ரோணித்தார். ஆகவிவ்வளவால் இம்முனிவர் வக்ஷமிக்கு வாவாவெவகராகும் கதெதிவக்ஷம்போன்றதாயிற்று. கதிவாவ இவ்விஷயவ்யா வ்யாங்கதிபூவான மணவாளமுனிவரை வாக்ஷாத்ரிவ்ரவ்ஷ ஜுடைய கவதாரமென ஸதிவாவாஹம் கூறியது.

ஆனதுபற்றியே ஸாஸ்த்ரார்த்தவாதிகளானவர்களுடைய கூர்மைகளிடம் இவ்வகையான தர்க்கவாதம் ஸஹஜமாகவே யுண்டாயது. ஆகையிவ்விதமுள்ள வ்யாஜோக்தியாலே வஸ்துவ்யாயமாவதால் இவர்களுடைய கர்வபங்கமும் கிரந்தபூர்த்தியும் உத்தாரகமுமாமென்பது இவைகளின் தாத்பர்யம். மேலும்; ஸாஸ்த்ரார்த்தமுள்ளவர்கள் சிலர் வ்யாக்யாந வ்யாஜத்தினாலே நிஷ்டாதீபிகையாக்கி அவைகளையனுஷ்டிக்கப்புகாது, அவைகளின்பேரில் அகிஞ்சித்கரமாகவாக்ஷேபாரோபத்தை விபரீதாவரணம் செய்வானேயாகில்; அவன் கற்றது; நெற்கதிர்களை யோட்டுவதற்கும், பதர் முதலியவைகளை நீக்குவதற்கும் உபயோகமில்லாதே வாசா வகுமாயும் ஸாரமாத்ரமாயுள்ள சுணங்களின் வாலிப்போல் யதிருஜிதமாய்த்தீர்ந்து நிரவயி கஸுஹாநிஷ்டவ்ருத்தாந்தஹேதுவையுமிழக்கும்படியாகும். அங்ஙனில்லாதே தன்வபுகஸுபயோகஸ்ருஷ்டாகிலேஷவாஸநாதிகளுக்கநுரூபமாய் இவன் இவனுடைய கர்மம் செய்ய "வ்ருணஸ்வேதி" என்று சொல்லுகிறபடி இவனேத்தேவர்களும் வணங்கும்படியாருமேற்றமல்லவோ இச்சேதநனுக்கு வ்ருத்தியமென்று தெளிந்து "கதிகாவ்யாகரணவிதே:" என்றபடி கொண்டாட சேவ்யவாதாநுகூலவேண்டுவது இவனெடுத்த ஜந்துக்கு ஹாஸ்யமுண்டு. இவ்விதமொருவனுண்டாகுமாறுபற்றி கவிஸார்வபௌமனும் "ஜநிஸ்வவிதா ஸேஷாஸ் கஸ்ஸ்ஸ்ஹாவிதஸம் வ்ருத்தி:" என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; "தவ ஜிஹ்வாயாமஸ்மி உஸ்வ வதி வாதிநோ தேஜ । உஸ்வவதி வாதிநோ தேஸ்து பேந தவ ஜிஹ்வே தத்தவ ॥" என்றதற்கும் அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீவரவரமுநிவான் "தவ ஜிஹ்வாயாமஸ்மாகமுபரி ஜிஹ்வாவ்யாஹ்வாயா । உஸ்வவதி வாதிநோ தேஸ்வ வஸ்மாகமேவ தேந தவ ஜிஹ்வே தத்தவ ॥" என்று தாமே வ்யாக்யாநித்தார். ஆகையாலிதுவும் வ்யாவஹாரிகத்வாதத்திற்கு ப்ரமாணமாகாது. அன்றியும்; லோகவ்யவஹாரமும் கர்மமும் கரணஸித்தமேயென்பதற்குப் பொருள் யாது? யதிஸ்வரியாலகரணஸித்தமேயென்பதா? அல்லது ஸ்ரீரில் கர

ன்குபெயர் பார்ப்பதன்பொருட்டா? யர்மவுஸியாலென்றால் ஸ்வரநொரமஸிலிக்கு நாசம்வரும். இரண்டாவது வக்ஷமோ வரவஞ்சநாத்ரமாவதால் நாஸ்திகவக்ஷத்திற்சேரும். ஆகவே கெவலம் லொகஸம்ஸ்ரஹார்த்மென்றதும் பிழை. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீதெஸிகந் நிக்ஷேபரக்ஷையில் பாக்கவுபவாதநம் செய்தருளினார். ஆகையால் லொகஸம்ஸ்ரஹமென்பது ஸ்ரஹஸ்தன் யதிர்யர்த்தையநுஷ்டிப்பதும், யதி ஸ்ரஹஸ்தயர்த்தையநுஷ்டிப்பதும், ப்ரஹ்மசாரி ஸ்ரஹயர்யதிர்யர்த்தையநுஷ்டிப்பதுமல்ல. வரார்த்மாகவஹிநயித்துக்காட்டுவதுமல்ல. இல்லையாகில் "ப்ரீத்யை" என்றபதம் நிஷ்ப்ரயொஜநமாகுமென்று முன்பே கூறப்பட்டது. ஸவர்யர்நுஷ்டாநத்தில் சூசாபெர்வாஸந ஸாஸ்தாஹ்யாஸ ஹமவஜ்ஸெவாதிகருமர்த்மாவதால், ப்ரவித்ஸுவிற்குப் பூர்வகுத்யமாய் கூறின ஸவர்யர்நிவ்ருத்திக்கு ஸவாஸநத்யாகார்த்மாகும்வக்ஷத்திலிவைகளையும் தவிரவேண்டிவரும். ஆகையால் சுவஶ்யம் ஸ்வோசிதகர்மம் கர்தவ்யமென்பதேஇதன் கருத்து. (௨௨)

உதி கர்மவிவரணவாதஸ்ஸமாப்தஃ ॥

ஸ்ரீமதெவெதாந்தகுரவெநமஃ ॥

ஸ்ரீமதெராமாநுஜாயநமஃ ॥

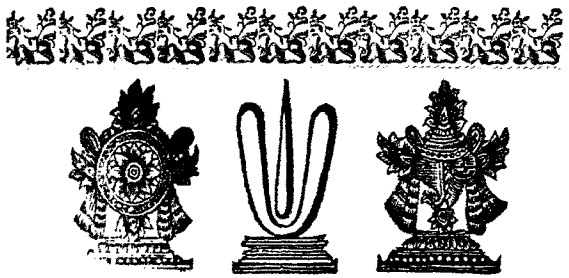

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

சுத ஸாத்ப்ரோ வாய வாதாரம் ஹ: ॥

இப்ப்ரகாரம் ஸர்வஶேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ப்ரவ
ர்த்திப்பித்த ஶ்ரூதியிலும், தத்வப்ரஹணங்களாகிற ஸ்ம்ருதி
களிலும் விதிக்கப்பட்ட கர்மஸ்வரூபாநுஷ்டாநாதிகளின் நி
லைமையையறிந்தபின், அவைற்றின் சுநுஷ்டாநத்தாலுண்டா
கும் ஹலங்களெல்லாம் சுலங்களாயும், சுஸ்திரங்களாயும், வ
நஜ்ஜநநஹேதுக்களாயுமிருத்தல்பற்றி யிவைகளில் வரிவூ
ர்ணமான விரக்திபிறந்து கர்மாயத்தமான இச் ஶரீரத்திலிருந்து
கர்மத்தையே தழுவி உத்தரோத்தரம் ஜந்மங்களையெடுப்பதைக்கா
ட்டிலும், அவைகளுக்கு மூலமான கர்மங்களையொழிக்கப்பா
ர்க்கும் மூமுக்ஷுவாய்த்தீர்ந்தவன் சுநுஷ்டிக்கத்தக்கதோர்
ஜ்ஞாநவிகாஸரூபமான காரத்தையினிமேல் எட்டு ஶ்லோக
ங்களால் ப்ரவணிக்கின்றார்:—

ஸம்ஸிஜேஸத்ருவாயே வுநரவிஹமவலுக்ஷணாயுஃ
கிர்த்தம், ஸ்வாத்மீயாத்ரேவ ஸர்யக் ப்ரவதநகரோத்தே
நராமாநுஜீயைஃ । கத்வ்யம் ஸாயநம்ஹீத்ருஹிஹிதகத
யாஸிஜ, மந்ரோவிவாதோ, ஹமுத்தஸ்மாத்ஸாயநேஹவி ஶ்ரு
திகுடமுரோஸ்ஸ்வப்ரதாயஃ ப்ரஶஸ்தஃ ॥ ॥ உ ॥

வம்வலிய உதயாதி । இங்கு கிருஷ்ணாநம் பிரக்கும்முன்பே ஸ்ரீஸ்ரீகூவும் சுவம்ஹாவிகமாகையால் ஸ்ரீஜெயிகரு "ஸ்ரீவீந ஸாஸ்ரீவத்தாலே கிருஷ்ணிகவாராஷாயுஷ்கர்த் தெளிந்து ஸ்ரீஸ்ரீகூவாய் வ்லாயிகாராநாராஜவமாயிருப்பதொரு வுவாய விஸொஷத்தைப் வரிஹரிஹித்து" என்று வலிஜோவாயஸொய நாயிகாராத்திலருளிச்செய்தார். இவ்விதமே ஸ்ரீஹாஷாயுகார ரும் வாயநயதாஷயங்களிலொன்றான ஸ்ரீஸ்ரீகூவுமுள்பட நான்கையும் வ்யூஜிஜ்ஞாஸைக்குமுன்பு அதற்கேதுவாய்ச்சொ ன்னது பிச்சேரியவன்பிதற்றலென ஸ்ரீஹாஷாயுத்தில் நீவாஹரி த்தருளினார். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி பிள்ளோலேகாசாரியர் த மது கிருதியமென்றராஹஸ்யத்தின் சூர்யில் "ஸ்ரீஸ்ரீகூவான வெகநாக்கு ஸொகமுண்டாம்போது சுகுதாயஜ்ஞாநமுண்டா கவேணும். கிருதியமாவது; ஸித்தமஸித்துஸ்ராணும்" என்ற ருளிச்செய்தார். அன்றியும் ஸ்ரீஸ்ரீகூப்படியை வ்யாஹர வ்யுமாகவைத்து கிருதியத்தையிரண்டாவது பாடமாகவும் கி ரீயர் வாஹாகாமாய் கூர்ம்செய்தும் வருகின்றனர். ஆனதால் கிருதியஜ்ஞாநம்பிறக்குமுன்பே ஸ்ரீஸ்ரீகூவுமுண்டாவது ச வம்ஹாவிகமாவதுபற்றி இப்பிள்ளோலேகாசாயபூர் பணிப்பும, வநதீயர் கூர்மும் வாஸிஷ்டயிகம்போல சுகுஞ்வரிஹரவ நீயம். இவ்விதம் ஸ்ரீஸ்ரீகூவுமின்னதென்றேயறியாதவ ரொகரிகுத்திற்காவாயபூரான ரொகாயாயபூருடைய விஸொஷ யபூங்கள், வம்வராரஜொஷிவஹஜவஜீவர்களுக்கு ஜீவாதாக்களெ னவெழுதியது போரப்வரிஹரவநீயம். ஆகையால் ஸ்ரீஸ்ரீகூ வுமென்பது கிருதியவிவெகாநஜராமே வம்ஹாவிகம். அப்படி ஸ்ரீஸ்ரீகூவானவன் தனக்கோர் வாராஷாயுத்தை வ்யாவி க்க விரும்புங்கால் ஜீவவ்யதிகளாகும் உவாயங்களுள் தன்ன யிகாராத்திற்கும் ஸித்திக்கும் தக்கதொன்றிலியுக்கடவன். இ வ்விஷயம் வலிஜோவாயஸொயநாயிகாராத்தில் "வ்லாயிகாராநா ராஜவமாயிருப்பதொரு வுவாயவிஸொஷத்தைப் வரிஹரிஹித் து" என்று ஸ்ரீஸ்ரீஜெயிகளுலருளிச்செய்யப்பட்டது. பிள்ளோ

லோகாசார்யரும் கூரகுலோத்தமதாஸரென்ற தமது ஸ்ரீஸ்துதியில்; "இவரே பரிபவங்களிலிருந்து உபாயமாக நாராயணனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவதாய் வைதிகர்களாலே பிரபந்நபரித்ராணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிரபத்தியாகிற மார்க்கத்தை ஸ்வயமாகவும் பிறர்களுக்கு உபதேசத்தாலும் நடத்திக்கொண்டிருந்துள்ள வரோதயரான நம்மாழ்வாரை நாம் வணங்குகிறோம்" என்று ஸ்துதிசெய்தார். அன்றியும் இவ்வுபாயத்தைத் தெரியாதவர்களின் பாதகப்பாட்டை இவரே தமது வைபவப்ரகாசத்தில் "ஸ்ரீமதேலஸ்ரீ ஆக்ருத்ய வ்ருத்தியனவும் காட்டியருளினார். ஆனதால் உபாய விஷயவிஷயத்திலிவரும் வைமுகர்களில்லாதவர்போலாயினர். இ வற்றுள் ஸ்ரீபராசரபாவது; "கரநிருபிஷுனுப் கரநிருஸ்ரீஷஸ்ரீ சரண ஸரவா ஆடைய ஸ்வரூபவாதிகளை விஷயமாயுடைத்தான நிரதிசய போக்யமான கைங்கர்யமே ஸ்வரூபமாய் வாக்ஷாத்தாக ஸ்வரூபமான கைவல்யத்தையுடைத்தாய் வரவேதத்திற்குப் பரியாணம்பண்ணும் ஜீவனமாதலியான நாள்தோறும் நன்மை க்ரமவளர்ந்துவருவதாய் ஸ்ரீவைகுண்டாதியான ஜ்ஞானஸ்வரூபமே விஸ்வரூபம். இதற்கு வண்புருஷகாரமாயிருக்கிற ஜ்ஞானஸ்காரமே ஸ்வரூபமான லக்ஷ்மிவல்லபனுக்கு சேஷபூதமான வாவக்கினைக் கழித்துக்கொண்டு உகந்தருளுதலாயிருக்கும். இப் பகவியோகந்தானே "பரகாயாஸ்ரீ ஸோக்ஷஸ்ய விஷ்ணோர்வ்யவஸ்யதி" என்கிறபடியே இளஞ்சூரைத்தேற்றி யுகைக்கிட்டவிரகான வழியில் காரணபுருஷர்களுக்கும் காரணமென்றுமிவ்வர்த்தம் "ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்" என்று சொல்லப்பட்டது." என்று தொடங்கி வாக்யத்திலுள்ள வாக்யார்த்தமெல்லா மருளிச்செய்து முடிவில் இவ்வுபாயத்தை தெரிவிக்கவியலாமையை ஸ்ரீ ஸ்ரீசுக உபாயவிஷயாதிகாரத்தில் பாக்கவருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே பின்னோராசார்யரும் தமது கையுவகை மென்ற ஸ்தலத்தில் "ஸ்ரீபராசரபாவது: இப்படி கைங்கர்யாராவதனிஸ்வரூபஸ்வரூபவிரோதியான ஸ்வரூபவிரோதி நிவர்த்தகமாகையும், அது தன்னையறியப்பார்த்தால் பரரு

ஸ்ருஷ்டிக்கழிகையும், வாயுதேவனை நிக்ரஹானுக்ரஹத்தை யுடைய வாகீசுவரிகாவதாரமாம்படி விரிவுசெய்திக்கையும்" என்று ருளிச்செய்தார். ப்ரவ்ருத்திவிஷயத்திலோ ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் "ப்ரணவத்தில் வ்யஷ்டிரூபத்தில் ப்ரகாசிப்பதாய் வலப்புருவத்தில் ஸந்நிஹிதையாய்த்தோற்றின வஹ்நிஸ்வரூபனைப்பற்றி க்ருஹ்யப்ரகாசனத்வாவதாரத்திலும், க்ருஹ்யப்ரகாசனத்வத்தினாலும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவும், ஸ்வயம்ப்ரகாசமும் தனக்கு ப்ரயோஜனமில்லாதபடி ஸர்வஜ்ஞாவஸ்யாதிரூபமான வகுளதலாவஸ்தையில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவை ஸந்தோஷிப்பிக்கையாலே ஸர்வஸம்ருத்திமானவனே" என்று வாகீச்வரதத்வத்தில் ருளிச்செய்தார். பின்னை லோகாயதிகரை, "ப்ரத்யக்ஷாபமாவது; இப்படி கேட்கிறோமவஸ்துவான ஆத்மாவைத்தில் ஸாக்ஷாத்காரப்ரவ்ருத்தியும், வாக்யாதுமாம் ஸ்ரவணவ்ருத்தியுமாய் உபாயம் வகுத்தாகையாலே உபாயாந்தரஸ்தரான முண்டாகக்கடவதான ஸ்ரவணவிஷயாதிகாரத்தை ப்ரவ்ருத்திவிநிவர்த்தகமாகையாலே வ்யாவ்ருத்தியும்" என்று சதுர்வேதிகளென்னும் தமது ஸ்ரீஸூக்தத்தில் எழுதியருளினார், இங்கு லோகாயதிகரும் வ்யதிரேகமுகமாகத்தானிறே நிற்கிறது, சிற்சில வஸ்துபோதத்தால் ஸகலஸ்ருத்தைக்காட்டக்கூடும். அதனால் ப்ரவ்ருத்தியும் வ்யாவ்ருத்தியுமென்றும், ஸ்ரீஸூக்தவிரோதியென்றும் நிற்கிறது. இதற்கநுகுணமாக வலப்புருவத்வஸ்துவான வஹ்நிஸ்வரூபத்தில் ஸ்ரீஸூக்தப்படி முதலிய தமது ஸ்ரீஸூக்தவ்யாக்யானங்களில் இதைப்பலகாலிகளோடிகோத்துக்கூறினதுமன்றி, ஸகலஸ்ரோவரமென்ற மற்றோர் ஸ்ரீஸூக்தத்தில் "ஸ்ரீரலக்ஷ்மிக்கு விகஸிப்பிக்கும்படியென்னென்னில்; "உபாஸ்ரயாவிஷ்யம் ஸ்ரீஸ்ரயதி" என்ற ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீவாக்யத்தாலே கூறும். அவ்வாறுமன்றிக்கே ஸ்ரீஸூக்தக்காரனான உங்களில் ஸாவாஹனத்தாலும், வண்டுஸ்ரீஸஹத்தாலும், ஸ்ரீலக்ஷ்மிவாபமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விகஸிப்பிக்கூடாதோ போலே இங்கும் விகஸிப்பிக்கூடும்" என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு

ள்ள தத்வஜ்ஞாதையை யபீக்ஷித்தும் சிலவஸ்துக்களை
ழுதினர் இது ஸ்வாமிவ்யாமோஹத்தால் வந்த வபிவேசாதி
ரவிரோயம். மேலுமிந்த ஸ்லோகாயத்தில் இப்படியதீயைப்
பற்றி "இது தான் ஸாஸ்த்ரார்த்தமாகையாலே ஸகலஜ்ஞர்களும்"
என்று ஸ்ரீவரவரமுநிஸ்வாமிகளும், "இவன் பாசுரங்கேட்ட
வாரே திருவுள்ளமுகந்தும்" என்று பிள்ளைலோகாசார்யப்படியென்ற ர
ஸ்யத்ரயத்திலும், "வேதநூற்றிலுள்ள வர்த்தமாநஸ்துதி
ஸ்துதியும்" என்று வரவரமுநிஸ்வாமிகளென்ற ரஸ்யத்திலும்,
"ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவுக்கு ஸ்துதியும் உபாதேயமாம்" என்று பரந்தப்
படியென்ற ரஸ்யமும் உரைஸ்லோகவ்யாக்யாநத்திலும், "திரு
மந்த்ரம் மந்த்ரரத்நம், த்வயஸ்லோகம் வியர்த்தம், அர்த்தபஞ்
சகரஹஸ்யம்" என்று பரந்தப்படி அர்த்தபஞ்சகவ்யாக்யாநத்திலும், "இ
வற்றுக்கு சொல்லுகிற ஸ்வதந்த்ரவ்யாக்யாநத்தாலேயும் முண்டாகவு
மாம், ஸஹகாரவ்யாக்யாநத்தாலேயுண்டாகவுமாம்." என்று ஸ்ரீர்ய
வதிப்படியென்ற ரஸ்யமும் அர்த்தபஞ்சகவ்யாக்யாநத்திலும், "இவ்வா
தாரஸ்தன்மாத்ரமாய் அவஸீப்பொருகைக்குப் பெருவிலையனுமா
யிருக்குமுபாயம் "ஸ்ரீ" என்றருளிச்செய்தார்" என்றும், மற்
றொருவர் வார்த்தையை யநுவதித்து அதன் தாத்பர்யமாய்
மேல் "முமுக்ஷுவுக்குப் பாம்பு அகப்படுமாப்போலே ஸ
ர்வஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேச்வரனும் "ஸ்ரீயஃபதாயநமஃ" என்கி
றபடியே அகப்படும்" என்று தனிர்யமென்ற ரஸ்யத்தின்
ஸ்வதாத்பர்யத்திலும், "ஸ்வதஸ்ஸர்வாயஸ்மாத்பிதாஸ்மை ஸ்வயமாத்மாநம்
யதாகாரம்" என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்திற்சொன்னப்பாய் வ்யாக்யாந
முருவச்செல்லவேணும்" என்று தனிர்யம் வபிவ்யாக்யாநத்
திலும், "முமுக்ஷுவாவது ஸர்வாத்மநாஸ்வரக்ஷணத்தில் தாமல்லாமையா
லும் அதுவும் பொருளன்று" என்று தனிர்யமும் ஸ்வதாத்பர்யத்தை
யிலும், "ஸ்வதந்த்ரோபாயமென்றது ரக்ஷ்யஸ்வரூபவிரோதிப்பக்கை. அ
தாகிறது ஸ்வதந்த்ரோபாயமான நிர்விஷயரூபஸ்வரூபத்தை" என்று அதே
தனிர்யமென்ற ரஸ்யத்தில் மற்றோரிடத்திலும், "நாராய
மாவது; ஸ்ரீமாநான நாராயணன் திருவடிகளிலே பண்ணப்ப

ட்ட வாதாபீபாவிஜயவாவேணுமாகையாலே, ஸ்ரீசைலநாராயணனே ஸரணமாகவுடைய வவதூபோமகேஸ்வரவஜ்ரவாஜபேயயாத்ரை, நிஸ்ரேயஸாதவாவாயாகிலும் வவதூபண்ணவேணும்" என்று அதே ரஹஸ்யத்திலெடுத்து மிவைபோன்றும் பற்பலவிடங்களிலும் சுவாதீஸ்ருதிகளும் திருவள்ளம்போலவே ஸமாதரித்தருளிய மாவஜ்ஞாதாநுபங்கோசிதி வாக்ய வ்ருத்திகளைத் தம்மதத்திலிழுக்கை யில்லாதபடிகளால் வ்ரணரோஹணந்செய்துகாட்டி, மறுபடியுமிவ்வதிகாரியை மேல் வறுமாறு பலவகையாலும் அழித்து, சுவாமிகளுடைய பண்ணுவாரைப்போல் ஸ்ரீஹாஷ்காரவிஜ்ஞாதாவாயிருப்பதோரவஜ்ஞாதத்தையே அநுஸந்தித்தார். இது ஸாஸ்த்ரங்களில் தெளிவு போராமைபற்றவேயே. அதெதற்காகவெனில்; "தானேகாரியம் செய்யுமென்று நிணைக்கக்கடவன். அல்லாதபோது உபாயாந்தரவேகஷ்யும் ஜீவியாது. இது வவதூபாவிருவஸம வரிஹாராயும், வாஜிவேயாதாயும், வைகதுக்காபும், ராமவ்ரதமும், வ்ருஷபவிஷ்டமும், சுவதிவிஷயவிசாரகமும், அவனிவன் பற்றுமற்று சுவாம்காரமுமும், சுவாதுகரும், அவனுடைய வீகாரமே ரக்ஷகமும், மற்றவுபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்திஹேதுவும், இதுக்கு வ்ருத்திஹேதுவும்" என்றும் "உபாயவாபாண்ணும் வ்யவதீயும், வாகிகத்தோடாக்கும், காணும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடைவே விட்டுப்போங்காணென்கின்றான். என்னுடம்பினழுக்கை காணே போக்கிக்கொள்ளேனே" என்று ஸாபாஷ்யப்படி ரஹஸ்யமும், 'இது தன்னைத்பார்த்தால் விகாவுக்குப்புத்திரன் எழுத்துவாங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று. இது தனக்கு வ்ருத்தன்னைப்பொராதொழிகை" என்று வவதிஹரிஷணமும், "இத்தவ்யவதீயும் உபாயமன்று" என்று அதிதவவதிஹரிஷணம் விசீபவ்ருணமும், "ஸ்ரமஸ்ருனுக்கு சுகிவ்ருதவாகதேஜாமாயிருக்கிற திருப்பையுமநுவாஸ்யித்து நம் காரியத்திற்கு நாம் கடவோமல்லோமென்றிருக்கை" என்று வ்யவஸாயிருணமெ

ன்ற ரஹஸ்யமும், "வராகஜாதிக்கு வ்ருக்ஷாரோஹணம் கூடாமையைக்காட்டுமித்த வ்ருத்தாந்தம்" என்று கவியபஸ்வரூபமென்ற ரஹஸ்யமும், "ஸ்த்ரீக்கு வ்ருக்ஷாரோஹணகதி ப்ரகாசமில்லையென்றும்," என்று அதே ரஹஸ்யமும் மற்றோரிடத்திலும், "சுத்த ஸ்வபாவத்திற்குமாயிருப்பதொரு ஜாதிலக்ஷணம் வ்ருத்தியாகிறது" என்று தனியமும், "தானென்றுஞ்செய்யாதே, அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்; அது இருவர் வ்ருத்தத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாகக்கூடியது." என்று தனியமும், "அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாவ்ருத்தாந்தங்களே உபாயமென்றதாய்த்து." என்று தனியமும் மற்றோரிடமும், "கலங்கி உபாயாந்தரப்பண்ணும் வ்ருத்தியும் உபாயஸ்வரூபமாக்கக்கடவது." என்று அதே ரஹஸ்யமும் மற்றோரிடமும், 'ஹெத நமதிகவ்ருபாவாரஹாவெக்ஷணயிருக்கையன்றிக்கே, ஹெதநவிஷயாவெக்ஷணப்கொண்டு ரக்ஷிக்கொடுக்கை." என்று தனிவ்ருணமென்ற ரஹஸ்யமும், "ஸ்வரூபாநுபந்தியான ஜீவனுடைய துஃகத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் சூத்ராதிக்கு ரோகோபசாபத்திலிழியவேண்டா" என்று கத்யஸாரமென்ற ரஹஸ்யமும், "இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்பொழுது வ்ருத்தியுமுபாயமன்று," என்று தொடங்கி சில வாக்கியங்களையுடைய ஸ்வநிஷ்டாப்ரகரணம் இரண்டாம் வ்ருத்தாந்தமுமாக உதாஹரிகளுமாம். இவ்விதமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவஜ்ஞையாலோ, விஷ்ணுஸ்மரணையாலோ வர்ணாச்ரமவிஹிதமாய் தமது ரஹஸ்யங்களென்கிற க்ரந்தங்களிலிவ்விதமெழுதியிருக்க, இவைகளைப்பார்த்துப் படித்தவரும் பகவதீயர்களுமப்படியே உதாஸீனதயாவஹிக்கிறானவஸ்வரூபத்தோடு வர்ணாச்ரமவிஹிதமாய் விதண்டையாடுவதுடன் தம்மதம்போலவே ஸ்ரீவைஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை ஞமிருக்குமென ஹரித்து அவைகளிலுள்ள வாக்யதாத்பர்யநிர்ஜ்ஞானத்தால் அவைகளுக்கு வ்யாக்யானமென்றிக்கே க்ரந்தமாய் மதவ்ருத்தாந்தத்தைக்கவித்து க்ரந்தவிரோதத்தையும், ஹாஸ்யாஸ்பதமாகும் தம்மோடொரு ஹாஸ்யாகப்புருவித்து எழுதிய

சில நமகாவூர்கள் வாடிங்களெல்லாம் நீடிழுங்களென மினி வரும் கோவெளரிஷ்டிவாடத்தில் வாஹவிஷ்டிங்களானதும், இவ்வரணத்திலும் சிற்சிலவிடங்களில் அவ்வாறும் வந்து தலீ கீட்டுமாகையால் முன்பே யதற்குத்தலீக்கட்டாக நீடிழுதுமாய் சில்வனவெழுதினேம்.

முன்பொருகாலத்தில் ராக்ஷஸர்களான ஸுகவாரணரிரு வரும், ஸ்ரீராமஹக்ஷர்களான வாகராவெஷ்டிட்டு வாகராரோடிசை ந்துகடப்பாரையொத்து கிஞ்சிதாமவரையிற் காட்டியதுபோல், "ராக்ஷாம்விஷ்டி ஹராஷிவாணி" என்கிறபடியே சில ராக்ஷஸுக் கள் விஷ்டர்களாய்ஜநித்து ஸ்ரீவெஷ்டவெஷ்டத்தைக்கொண்டு வாயுக்களான நமது ஸ்ரீவெஷ்டர்களுடன்பரிமாரிக்கொண்டு வர அந்த உலத்தை நமது டெஸ்கனராகும் வாஹவராஹஹக்ஷர் க ண்டுபிடித்து அவர்மொழிகளெயெல்லாம் வம்பித்து இவர் ராக்ஷ ஸுக்களேயென ஸுவாபித்து, மறுபடியும் ஸுகவாரணரிரு வரையும் பயாயுரூஷிவமாக்கிவைத்ததுபோல் ராக்ஷஸுஷி வ ர்களாகவாக்கி, ஸ்ரீவெஷ்டவெஷ்டாத்தைக்கொண்டு வாஷி கோவம் வராமைக்கு பயாஸஷி டிழுநிராத்தம்செய்ததுபோல், வாடிடிழுநிராத்தம்செய்து ஸுவாஷிவநிராஸஞ்செய்யாதே சில யொஜநாஹெத்தால் வரிபாயாஷித்துவைத்ததாருராஷியால் இன்றளவும் கதீபருடைய வராவஷ்டியாவஸுரஷொவஷ்டவம் பயா யுபூராஹக்ஷர்களான வஸுதீபர்களுக்கு விடாமற்கிட்டிக்கொண் டேவருகின்றதென அறிந்த வாக்ஷிகர்கள் அவர்களோடு ஷ்டி யுஷத்திற்கு ஸுவாஷிவஹாகிவருமோ என்றே, காலம் கதீ வ்ருஷ்டிவக்ஷமாயிற்றேயென்றே டிஷிரெவதிபத்திருக்கினும், "ரிரோடிக வாயுராவி ஷ்டிஷ்டிகவஷவபுஹதிஷ்" என்ற வரிஷொ தீராண வ்ருஹாடிழ்வான் பாசுரப்படியடியேன் ஸ்ரீடெஷிகன் அருளிச்செய்த கயிகாரவதிகாஷ்டயங்களாகும் ருக்ஷபதிஷி ணீராங்களில் நிறைந்திருக்கும் வ்ருதீவாடாஸ்ருக்களீக்கொண்டு பாஷம் செய்ய, வாயுக்களும் வரிஷொஷிப்பார்களென்ற நிஸ்

யத்தால் வ்யாக்யாதாரோ ஜ்யோதிஷ்டோமாதி வாக்யாவயவாநாம் ஸ்வர்கா
தாவுபயோகித்வம், ஸ்வர்கஸ்ய ச புருஷார்தத்வம் வாக்யாவயவாநவதாரயந்தி
ஸ்ம, கூறவாரம்பித்தது.

இனி உபாயமாவது:—ஓர் விநியோகப்ரவ்ருத்தியைப்பற்றச் செய்யப்படுமோர் வ்யாபாரவிசேஷம். இது காணவாவெங்ஷ மென்றவிடம் உபாயவிஷயாதிகாரத்தில் ஸ்ரீபெரும்பிதரு "உபாயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷம் சரணவாவெங்ஷணமாய்" ஈடுமுதலியால் அருளிச்செய்தார். மோக்ஷோபாயமோ; ஒரிடத்தில் "க்ருதாதிற்கு மோக்ஷோபாயத்திலிழியவேண்டா" என்றும், "அவனியல்பறிந்து பற்று சுவடு காண்" என்றும், "அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்" என்றும் வாதவூரடிகள் ஸ்வாநுபவஸித்தமான வாக்யங்களை வெளியிட்டார். ஆகையால்; ஸ்ரீபெரும்பிதருபக்ஷபாதம் "கரிணுங்கரி யேவிரை யுகரிணிவை கரி யிரி" என்ற ந்யாயத்தை நிரூபிக்கின்றது. "தஸ்ய வர்காரணம் சரணாகதிரேவ" என்ற ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிதையேயுகக்கின்றது. "யதைவை ஷவ்ருணுதே தேந லப்ய:" என்ற ச்ருதியும் "யஸ்யைவ தோஷவதி ஸ்வயமேவ ஸாதவே" என்றவர்களால் உரையிடப்பட்டகாரண விஷயத்தில் ப்ரமாணிக்கின்றது. இக்கு வாதிஜீவனஜீவன் செய்யும் வ்யாபாரமும் வாதிதிவாநாதாவிவ ஜனக்கு வ்யாபிவிரோயமில்லை. இங்ஙனில்லையேயாகில் ஜீவ ஜனக்குப் பாவபுண்யங்களில் ஸம்பாயம் விலிப்பதரிது. இதற்கு "கதாசாஸ்த்ரயதாஸ்த்ரம், வராதிவ தத்ஸ்தே" என்ற ஸ்ரீவாதூலாணகளுக்கு வ்யாக்யாநதிங்கள் ப்ரமாணங்கள். இவைகளுக்கு விரோயமாய்ப்பேசின மோக்ஷாபாயபூதிம், இந்த வாதிஹாஷ்யகதிகாரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரராகிய ஸ்வாமிநாதை ஜனுடைய விஜாதீத்திற்கு ப்ரதிஷ்டம். ஆனதால் மோக்ஷாபாயபூதிம் ஊஹிக்கும். இக்கருங்களெல்லாம் ப்ரமாணவிரோயத்தாலானென்றே ஸாஸ்த்ரமாகக்கூடுவன. "நஹி ஸ்வநிவ

லோகே தர்யதே ஜகத்” என்று வேதாந்தங்களில் ஸ்ரீஹரி ஸர்வேச்வரனென்று ஸ்தாபிக்கின்றது. இவையிக்ஷணமிருக்க, உபாயத்தை யடியோடு கிரஹிக்கின்றதின் வைகிமன்தான் மரிக்கேத்தை வ்யவஹரிப்பது எப்படி ஸாரத்தாலேயனப்பார்க்கில்; கர்ஹ்வீவஹ்வா நதே தோகேஷ்வாயமெனவாகில் வாயத்தையும் தீயுவாய்த்தித்த வாதாவுகளுடனே இப்படியும் சேரும். ஆதலால் ஹரிகிமின்னதென்று அறியாத கோஷாஹெளத்யிலுள்ளோரில் சிலர் உபாயத்தை கல்பிக்கிறதுக்கொண்டு அது “ஒருமலையினின்று ஒருமலையிலேதாவும் வ்யவஹாரத்தில் ஜனங்களைப் போலே ஸ்ரீஹரியுகாரர் வாஹாரமுபயநிம்பண்ணவவரோடின்டான குடல் துவக்காலே காமமுத்தீர்ணர்ராவுதோம்” என்று முதலியாண்டானருளிச்செய்த பாரப்பிரகாரம், ஸ்ரீஹரியுகாரால் முன்பே ஸ்வரூபத்தில் வந்தவரையும், வருபவரையும் பற்ற உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் நம்மாளிப் பொழுது கிரியமாய்ச்செய்யக்கடவதொன்றுமில்லையென்கின்றார். பின்னும் சிலர், ஸ்வரூபது நிரஹுங்குகமாய் ரகஷித்கையால் வைகிமன் தானுயொன்று செய்யத்தக்கது வேறுயாதுனதென்கிறார். அன்றியும் சிலர், வாஜ்ருமானவுபாயத்தைப் பார்க்கிலும் லகுமானவுபாயம் நம்மையபேக்ஷிப்பதே உபாயமாகுமல்லாது காமென்றுசெப்தால் அது நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கிறார். அல்லாமற்சிலர், ரகஷகனுடைய ரகஷணமிப்படிப்பட்டதென ஸாஹஜிகந்யாஸாதிகாரத்தாலேயே வரிகாயுக்மாயிருக்க உபாயாநுஷ்டாநமென்றது வேறொன்றுவேண்டாவென்கிறார். இவர்களன்றி சிலர், ஸ்ரீரங்கவிமாநத்திற்கு ஸாரவகாஷிகளும், வடகலாஷிகளும் கோஷ்டியாகிறபோல், கத்ருகுலுனை வெதிகுலுக்கு தோகஷ்யாவடியும் நரகஷ்யாவடியும் ஸ்வரூபாயகிமாதையால் இவன் கர்ஹ்வீவஹ்வாநித்திருப்பதே கன்றென்கிறார். வேறுசிலர், வாகஷ்யாதிகாரமே தோகேஷ்வாயமாதலால் ஸாரண வரணமென்பதுமோர்யுக்மாதல்பற்றி கிரமத்திற்பட்டவதை வாநரவி கயுகிநவெஷ்யமாகக்கடவதென்கிறார். மற்றுஞ்சி

லர், வடமொழியாசிரியர்கள் ஸ்ரீவடமொழிகளில் சதுர்மறைகளை ஸாஸ்திரங்களாகவும், அவ்வாசிரியர்களே அவதாரபுருஷர்களுடைய உதாரசரிதங்களில் தெளிந்து உபாயாதாரங்களைப் போலும், வாசகாதிகளைப்போலும் உபாயபரிஷ்காரத்தையும் விட்டு ஸ்வரூபபரிபூரணத்தையும்விட்டுக் கெவலம் அவிசாரதபுருஷர்களாய் சகலாகமஸாஸ்திரங்களான ஸுஹாராதி திருநாமங்களை சோதாவதாரபுருஷர்களாய் யெஹ்லாவிஹாரிகளாய் "ஸகஸ்ரநாமஸ்தவராஜ மபரிமாதிவிஷ்ணுபுராண மஷ்டாக்ஷரி, வெஸ்ரவெஸ்ரவண வரபாதிவ ஸ்தவராஜ கோஷ்டிகா । கூரநாராயண ஜீயர் நவநீதநடனகோபாலதாஸ, சதுர்மாஸ்யாதிகாலம் வரவரமுனி காஸ்திரம் ஸுஸ்தோத்ராணாம் । நிதி" என்றெறும்பியப்பாவாரும் மணவாளமுனிவரின் ஸ்வரூபவிசிஷ்டருடைய வரவரமுனி ஸதகப்படி திருநாராயணபுரம் செய்துகொண்டிருந்தார்களென்றிரார். ஆகையிவ்வெட்டுபுகாரமாய்க்கூறுமிப்படிவகுத்த ஸாகும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவிருத்தமான திவ்யபாடங்களை, ஸ்ரீவேதாந்தகுருபரம்பரையிலுள்ள ஸ்வாமிகளும், மற்றுள்ள விஸேஷநிஷ்டர்களும் ஸ்வாதித்தருளிய ஸாதகபுஸ்தகாதிகளை ஸாஸ்திரவசநங்களைக்கொண்டு "யஸ்யாஸ்திர்ஹி ஸ்ரீஹரிபாதபங்கஜே" என்றபடி நிரவதிக்கயிப்பொழுது வடமொழியாசிரியர்களுடைய வசநங்களை ஸாஸ்திரவாக்கியங்களால் நிஷ்டூரமாகவும் நிஷ்டுரமாகவும் உபபாதிக்கின்றேம். இங்ஙனம் வேண்டும் ஸ்வரூபத்தையப்பற்றி வடமொழியாசிரியர்களை நிஷேதிப்பதாகாது என்னில் ஸாஸ்திரவிரோதமாகவும் "யஸ்தர்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ ஸாதுர்வேத நேதரஃ" என்றபடி தர்க்கத்தைக் கொண்டு வெறிவிரோதிகளாகையால் வாஷ்கலர்களாயும், வடமொழிவிரோதாபராதத்தால் விகர்மிஷ்டர்களாயும், கிட்டியவரைத்தன் படிறுழியிலாகஷேபணம் பண்ணப்பார்ப்பதால் வெறாமவடதிசைக்களாயும், விநயாதி நயநிபாதத்தால் ஸாஸ்திரர்களாயும், தீவிரவிநீதர்களாகையால் வகுபுத்திகளாயும், யதிபுங்கவர்களும் ஆசார்யர்களும் அபசாரங்களாகையால் ஸாம்ஹிகர்களாயும், யதாயதாபராதஜாதநரகாவாஸ

கவசத்துக்களாயுமுள்ள யிவ்ருக்ஷங்களாகும் ஸுஹ்ருஜ்ஜந
த்ருஷ்டிகளுடைய வம்மாடும் வ்ருத்தியோகாரணமாதல்பற்றி, வ
ஸுஸுர்களும் கலங்கப்ரவ்ருத்தமாவதால் போரப்பரிஹரணீயமெ
ன்று விதேயாபிஸாயநாயிகாரத்தில் ஸ்ரீகருவிதாகிருக
கெஹரியான தெரிகரு பரக்கவருளிச்செய்தார்- மேலுயிர்த
ரிஹகர்களுயிர்களையுடைய யிவரோட்டை வாஹாவ்ருணமும்
வாஹ்ருவ்ருத்தில் கோப்புண்ணப்பண்ணுமென்றும், வாஹா
வித்தால் வெடிதாயிகருக்களையிட்டு வ்ருத்தாணிகாயருங்
கள் பவஹரிப்பார்களென்றும், "தாங்கள் தெளிகைக்காக
வும், கர்களுக்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காக
வும் வரீமீநபரிதிகளோடே கேட்க வ்ருத்து" மென்றும் அதே
கபிகாரத்தின் கூழியில், மேல் தாமருளிச்செய்யப்போகும் வ்ரி
ரீகரணாயருமான ஸுஹ்ருஜ்ஜநர்களுடைவிஷய வாதொவ்ருத்
நாயருமாக வருபவுவிதிகையாய் அருளிச்செய்தார் ஆகை
யால் நம்மவருடைய வெஷமாஷாவ்ருஹாரோதநிமித்தமால்
வஸ்ருஷ்கர்களாயிருக்கும் வ்ருகிவகஷிகளோடு வாடிம் செய்ய
அஞ்சுவது கூராவஸ்யமாமென்று நிஷ்டித்து மேல் உவாயஸொ
யநத்தை நிருபகத்ர தொடங்குகின்றார்.

(உவாயம்) நிருபகரூபவால் செய்யத்தகுந்த தோர் ஸாவஸ்
யகியிரூபவமான ஸ்ரீமந்நாராயணனாகும் ஸாரணாபகியா
பிற வாயநவிஸேஷமானது, (ஸுவலிஜ்ஞாதி) "ஸொவிரோயி
யான ஸெஷகாநுவஸ்யாநமும் கூதஸுகவெடுணம்போலே வ்ரு
ரூபவிரூபம்', என்று ஸ்ரீபாஷ்யகிப்படியிலும், "ஸ்ரீமந்நா
ன் ஜீவனுடைய நிஷ்வத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால்
கூதரிவிற்கு ஸாகேஷாவாயத்தினிழியவொண்ணு" என்று கீகு
ஸொவத்திலும் மொகாவாயர் அருளிச்செய்தபடி நன்குவி
ஜமாயிருக்கச்செய்தே, அதாவது; "ஸஹஜேநிம் ஸரணம்" எ
ன்று உவாயவாயருபாயவாஜகமான ஸரணஸப்தத்தால் கூறப்ப
ட்டவன் விஸேஷ்ஞனாஸ்ரீமந்நாராயணனாகையால் அவன் வஜ்ஜமான

வுபாயம். இங்கு "உபாயமெஹ ஹாகஹிதிராஸ்ஹுஸ்ஹாணதிர்யம்" என்றதையும் நினைப்பது இவ்விதம் உபாயம் விஜமான பொழுது என்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவ்வுபாயம் வாஹ்வமாய் வஸ்துவுபாயவிஜமானால் (வாஹாவி) மறுபடியும் (ஹமவஹு கூணாயஹி) ஹவாவுதும் ஸ்ரீராமாநுஜரு எம்பெருமானுரென்றபடி. இங்கு ஹவவுவும் வவஹுஜுகூஹி விஸெஷபஹிஹுவெஸிஷ்டாத்தைவுஸிஹ்பிக்கின்றது. (கியெஹ்) எதற்காக (வ்வா) தீயாயெஹ்வ) தமக்கும் தம்முடையவர்களுக்குமாக (வஹ்ஹ்) நன்றாக அதாவது; ஸ்ரீமஹ்ஹிகளிற் பரக்கவருளிச் செய்தபடி பென்பது, வுவஹாந ஹாநுர்வஸமாகும் ஓர் உபாயவிஸெஷத்தை (ஹகஸிராஸ்) கூநுவஹித்தருளினர். (கிதந) "யஹுவுஹாவராகிஸ்ரவுஹுதிவெதிஸொஜநிஹ்" என்ற ஸாஹ்யாஹ்த்தின் காரணத்தால் (ஸாரோநுஜீவிபெஹ்) உடையவரின் வாஹ்வவவஸ்வாயமுள்ள ஸ்ரீவெஷ்ணவஸ்ஹ்வுபாயநிஷ்டர்களால் (வாயநந) ஓர் உபாயவிஸெஷமானது (கதிவ்வ்ஹ்) செய்யத்தக்கது, (உகி) என்று (ஈவிவிதிகயபா) வுகிவகஹிபான வுண்ணல் கூறப்பட்டகதையால் (வஜிஜம்) விஜித்தது. அதாவது; எம்பெருமானுர் ஸ்ரீரங்கநாதரிடையில் விஹவஹுஸ்ரபோடெழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் தமக்காகவும், தம்முடைய திருவடிகளிலாஸ்ரயித்தவர்களுக்காகவும் ஸோகஸ்தைப்பற்றவேர் வாயநாநுஷ்டாநம் செய்தருள அதை முதலியாண்டான் "ஒருநமல்லியினின்று ஒரு மலர்மேல் தாவும் வித்ஹாஸ்ரீரத்தில் இதுக்கனைப்போலே, ஸ்ரீவாஷ்ணுகாரர் வாவாராயவிஹம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல்துவக்காலே காழுமத்திர்ணாவுதாம்" என்றுமொழிந்தருளிச்செய்தருளின அப்பங்த்திகளை நமதாசார்யர்கள் ஸ்ரவுணவெண வாஹுஜிக்க அதனால் நாமும் அறியலானதுபற்றி, ஸ்ரீவாஷ்ணுகாரர் வரவிவாராஷாயத்தைக் குறித்து வாரோயிருகியானவேர் ஸாணாமகியை கூநுவஹித்தருளினர் என்ற வகையில் விஜித்தபோழுது வுகிவகஹிகளின் உபாயாநுஷ்டாநாவஸ்தம் கவஸ்மாபிற்று. ஆகையால் வாயநிமை

ன்பது வாலெய்வாலெகூடலூருக்கு வேண்டுமென்றவள்ளியிலேற்பட்டது. இதுவும் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் திருவடிகளாகிய கமலத்ஸ்ரீ வேஷவர்கள் அவருடைய சுகஷாதிப்போல் வாதிசுணமும் வரையில் சுகஷத்துவர் கண்டுகொண்டும் வருகின்றோம். இங்ஙனமில்லாதே திராஷ்ஹஷ்ணிசிகாயபுகுகாமவேகிபுகள்போல் கிஷாவாபுகுகி வபெமெயாரணவாஷவர கந்தாஸ்யணமேகிஷுகிவுகிவுகிவுகெஷவ்யாவிரவேகோத்திற்குஹகஷவென்றுபேசும்வகிவகஷ்கள்வாதும் "வாரவூமும் நிமிக்கையாலும்" என்ற லோகாவாபுருடைய கதிஸவராவகுத்தால் அவருக்கே வாபகம். அதெங்ஙனமெனில்;— கரிஷ்யத்தமான ஸரீரத்திற்குடையவன் ஜீவிக்கும் முன்பே, நமது ஷுஷுநத்திற்குள்வரும் வெகநிஷுக்குமென்று உடையவர் ஸாகஷாத்திநப்பாரேல்; அப்பொழுதே இவிவரும் வெகநின் கரிழும் நிமித்துப்போய் ஜநத்திற்கே காரணமில்லாது நிறுமாதலால் ஹாவியாய்வரும் ஜீவர்கள்க்குறித்து வுவ நிமநஷுத்தருளினரென்றது வெஷாகிவிரோயமும் உநதிவுவகவநலவகிமுமாம்.

இங்கு நமது கருத்து வாயநாநஷுஷாநமென்றதாருகாயும் உடையவரால் கூறுமென்பது ஏற்பட்டால், அதைக்கொண்டு வாயநாநஷுஷாநவிஜ் கிடைத்ததே வாயவென்பது. ஆதலால், (ஈநு) வாயநாநஷுஷாநம் வூரவுவிரவஜ் மென்றே, கநாவஸுகமென்றே கூறும் வாதமானது (விவாதம்) ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருடைய வாதத்திற்கு விரோயமான வாதமென (ஈஹஷ்ஸ்) ஆயிற்று (கிஷுஸ்) ஆகையால் (வாயநிவி) ஹவவுஷணாமகியான வாயநவிஸெஷவிஷயத்திலும் (ஸ்ரீகிஷகூடமஷரொ) ஸ்ரீசெஷாஞ்ஜெயிகளுடைய (ஸம்வுஷாயம்) ஔவஷெயிகவாகியமாகும் வாக்யஸம்வுஷாயம் (வுஸுஷ்) என்பெருமானர் தொடங்கி வரோவாபுவாரிகமாகையால் போரப்புஸுஷ்டானது.

ஆகையிவ்வளவால் "தன்னடைவே கழியும்" என்றதுவும், வ்ருவதீவ்ரஞ்வலிரஞ்ஜெயென்றதுவும், சுவிஸாயிரோத்மென்றதுவும், ஸுவ்யஜ்ஞாநரோத்ரமென்றதுவுமிதிருஷிகளான பிள்ளோலொகாவாயபுருடைய ரஹஸ்ய வாக்யபுங்களெல்லாம் வரோயபுனவேர் ஸ்ரீகூஷ்ணவிற்கு கூடியபுராவஹங்களேயாகும். அன்றியும்; எம்பெருமானர் கூடவழித்தவஷ்ராநமும் திருகாயீநான கதீயர்களையும் தம்மையும் பற்றியதாகும். மேலுமவ்வஷ்ராநம்போலவே கதீயர்களான நாமும் சூவாயபுநிஷ்யை "ஸுயொzநம்யஹ்ருஹணவஸுமாயாதி" என்றபடியஷ்ராவித்துக்கடவோம். இதையின்னதென்றறியாதே "சூவாயபுராஹிரோநமாவது;" என்று தொடங்கி "ஸ்ரீநம்யபவ்ஜெக்குவ்ராயியுண்டானால், அது தன்குறையாகநினைத்து ஸ்வயவெவெபண்ணும் சோகாவைப்போலே இவனுக்காகத் தாவுவாயாநஷ்ராநம்பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல வரதேயாஷ்வரனை ஸ்ரீமாஹாமதகின் சுவிரோத்திலே யொதுங்கி வாகஜவ்வுத்திவ்வுத்திகளையும் அவனிட்டவழக்காக்குகை" என்று ஜொகாவாயபுர் தமது சுயபுவஞ்சுத்திலெழுதிபருளினர். இவ்வர்த்தை யதாயபுமாக நினைக்கப்பார்த்தால், விதிரவுக்குப் வஸ்துனெழுத்துவாங்குமாப்போலே" ஜதிவ்ராஜிவஜஹஜிஷ்ணவாகவு, தஜ்வாவ்வுராங்களாகும் படுகுழிகள் மேல் வாஜஜங்களாயிருத்தல்பற்றியே கவிதாகிபுகவிம்ஹம் "விஜிஹபுவதிவா நெகி வாஸ்ரொzவ்ரு தவெவிநாழ்! நவாஸ்ரொzத்ரு கிஜ்ஜ வரிவபபுராரதாத நாழ்!" என்கிறதனைக்கேலே சூவாயபுஷ்டிவுக்கு கெகிரஞ்கிஜயத்தாலே வஜவிஜியில் வஜெஜமில்லை. ஆரேனுமொருவர்நஷ்டிக்கவுமாம், வ்ருவதீக்கல்லது வவெபுஷ்வரநு வரவேரஷ்ராயபுக்கொடுக்கவிங்காவென்றதாயிற்று." என்று சுயிகாரிவிஹாராயிகாரத்தில் பரக்க வ்யஷ்டமாகவும் தெளிவித்தருளினர். இதனால் சூவாயபுராஹிரோநமென்பது கூரவஷ்டஹஜ்ணாவாயபுராஹிரோத்தையஷ்டித்துவரும் கூரவஷ்டஹஜ்ணஜநாவரணமன்றென்றாயிற்று. ஸாஷ்டியமாய் வஜாவாயபுராஹிரோமாயுள்ள கவி

காகி²கவிஃஹமஹகீ²பளம்பெருமானுர் திருவடிகளினவர்க்கும் உத்தமகீக்கு வரீ²ரு²ராபாக³ஹுகீ²த வெஷ்ணவ்ராவிரோயமான எனபது, இந்த ஸ்லோகத்தின் கருக்கமான கருத்து. வ்யாவகூகீன் ஸ்ரீஷ்டிஹாஸ்டேஜ்ஜீ0த்துப்பாம்பரையில் தம்பிள்ளை யும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையும் கூரகுலம்பிக்கப்படுவது பற்றி, ஹாஜியால் ஈயெழுபாயகன் கண்டிடமஹிமைங்களை த்தனுபோல் கூறிதாரஹிரோமுயும் திருமண்காப்பைப்பற்றி வெளுப்புமுள்ளவராய் சில மஹவந்தர்களுக்கு கூரகுலாணம்செய்வதுபோலிதையும் வ்யவஸ்தாக்க வழிபார்க்கின்றனரென்றுமும், இங்கு உதாரணமுழ்ஸ்ரீவெஷ்ணவர்களைக்காட்டியும் ஸ்ரீஷ்டிஹாவைஷ்ண யாயுழ்ஸ்ரீவெஷ்ணவர்கள் உகீதிஸ்ரீஷ்டிபடிய யகுலஸ்தித்துவருவதால் சூவாயபூர்ஹிரோமஹாரா லோகாசாயபூர் கூலித்த மகிமையைக் காட்டியும் வாயா உரைரிப்பதால் வ்யாவகூகீவலியத்திற்கு நேர் வ்யாஹாரானதென்று யினிபாவது ஸ்ரீமது²ஷ்டிவெஷ்ணவர் தெளிவர்போதும். இங்கு ஸ்ரீமது²ஷ்டிவெஷ்ணவர் சூவாயபூர் ஹிரோமஹிமை உவாபாகு²ஷ்டமென்றர்போதும். சூவாயபூவு ராஷ்யரீப வாஸ்யாவ்ய²ரபதிஷ்கள், சூவாயபூர்ஹிரோமத்தி லேபை ஒதுக்கி அவ்வாயாபூனிட்ட ஸ்ராவஸத்திற்கு விரோப ணபிருத்தி அவ்வாசாபூர்ஹிமாம் அவ்வாயாபூன் வாக்கையிட்டி வ்யாபிப்பதை உவாபாகு²ஷ்டமென்றர்கள். ஸ்ரீஷ்டி தீவஸ்ஸாவபூர்வாபடீம்பூ²ஹாஷ்டிகரு வடகலை வ்ரதிபதிஷ்கள் வ்யவிதீ³ தன்காதால் சூவாயபூனுடையவுபாரணத்தைக்கேட்டுத்தன்வாயாலுமுபூர்த்தி வ்யாபிக்கவேண்டுமிதை உவாபாகு²ஷ்டமென்றர்கள். இக்கணக்கில் ஈயெழுரைக்காட்டியும் கூடீபர் வ்யாபிகருக்கு நேர் வ்யாஹாரானதால் தம்பிள்ளை வாவ்ய²ரபம் ஸ்ரீஷ்டிகரு வாவ்ய²ரபத்திற்குமே லொருபடியயிகமாய் விளங்குகின்றதாயிற்று. ஆகையால் மெதுஷ்டிவெஷ்ணவர்கொண்ட ஸிதா²பமும் வ்யவஸ்திகம்போலேயாம். இவ்வளவைபே ஸ்ரீஷ்டிகரு வ்யாதிவெஷ்ண, உகீதிவெஷ்ண, சூவாயபூர்திவெஷ்ணயென விஜ்ஞாபம் செய்தருளினது. (உக)

இதுபோக மேல், முன் கூறப்பட்ட எட்டுவிதமான தோஷங்களுக்குள் இரண்டாவது வாதத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டி வைஷம்ய இத்யாதியால் தொடங்குகின்றார்:—

வைஷம்யம் நைர்க்ருண்யம் ஸமவதி கதம் ஸேச்வரந்யாய
ஸாபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப்ரதிஹதமிதி ஸகலவிதி தது-
பாபவ்யூஹம் மோசயிஷ்யே। ஸம்வ்யாஹாரஷ்டாதச ப்ருஹதி
ததிதம் ஸாஷ்ட்ரஷ்ட்ராநஸாக்ஷி: ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஜகத்ஸா
ஸாதஜ்ஞதிர்வைஷம்யபக்ஷாஜயந்த்ய:॥ (உச)

வைஷம்யேத்யாதி ॥ (ஸாபேக்ஷஸ்வாதந்த்ர்ய) கர்மாநுகுணமான வேறோர் ஸாபேக்ஷமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில் (ஸமவதி) ஸர்வஜ்ஞனிடத்தில் (வைஷம்யம்) பக்ஷபாதமும், (நைர்க்ருண்யம்) நிர்க்ருணமாக வொருவனை து:கிப்பிக்கையாகும் க்ரூரத்வமும் (ஸமவதி) உண்டாகிறதன்றோ. அதாவது;— ஸமவயஸ்களான சேதநர்களுள் ஒருவன் து:கிக்கவும், ஒருவன் ஸுகிக்கவுமிதனிடையிலொருவன் மோக்ஷத்தை ப்ராபிக்கவுங்கண்டால், இவைகட்குக் காரணம் யாதென்று விசாரிக்கவேண்டிவரும். அப்பொழுதவரவர் கர்மாதீனமென்று ஸ்ரீபாஷ்யநிஷ்கர்ஷம். இல்லையாகில் பகவான் நிஷ்க்ருபனாவான். நிஷ்க்ருபனானபொழுது அவனுக்குக்கல்பிக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேதநருக்கு பாதகமாம். அங்ஙனில்லாதே ஸக்ருபனாகில் அக்க்ருபை ஓர் ந்யாயத்தைத்தழுவிவரவேண்டும். அதனாலவன் ஸத்யஸங்கல்பனாகிறான். ஆனதுபற்றியே ஸத்யஸங்கல்பஸர்வாதிசயகுணவிசிஷ்டனு பகவானென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நிர்வாஹம். இவ்விதம் ஸத்யஸங்கல்பனும், பரமக்ருபாவானுமுள்ள பகவானு ஒருவனை ரக்ஷிக்கவும், ஒருவனை து:கிப்பிக்கவும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் ப்ரேரணம் செய்யில்; வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் வருமென்பதை ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானு "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபே-

கூக்வாசு" இத ஃபிஷ்ஷ்ஜ்ஜ்ங்களால் வரேஜ்ஜ்த்தருளினர். அதலால் ஹஃவாஸு ஏதாவதொரு ஃபஜ்ஜத்தை முன்னிட்டே ஸ்வகனை ரகூக்ஷிக்கக்கடவனென்றது விஷயம். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீகேஷ்ணஃபரமாத்மாவும் விஜ்ஞாபன ஸொபதாயிகாரூபத்தில் "ஃரஃஸ்ஸாஸு ஸ்வகம்ரீனபாகத்தும் ரிவேஷ்ரீ ஜ்ரிஷேஷ்ஜ்ஞ ஜ்ஞனாகிற தொஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன் பக்கலிலே ஒரு ஃபஜ்ஜத்தைபுண்டாக்கி, அத்தை ஃபகஃபஜ்ஜித்துத்தான் ரகஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை "திருபாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனெனத் திருமால்வந்தென்னுரை நிறைபப்புகுந்தான்" என்றழ்வார் தாமே பருளிச்செய்தார். ஃரஃஸ்ஸாஸு கூடிராஸ்ரஷ்வஷஃபஜ்ஜனல்லாதபொழுது ரிவேஷ்ரீ ஜ்ரிஷ்ஜ்ஞராகையால் முன்பிதற்கவஸரமாயிற்றில்லை யென்றுமிடம் காயஜ்விஸ்ஷஃபஜ்ஜத்தாலே கூறிற்று" என்று வரிஷ்ஷ்ரீத்தருளினர். ஸொகாஃபாபஜ்ரோ, "அவனுடைய நிஷ்ஹேதுகமான கூபாஃபஜ்வாஜ்கலே உபாயமென்றதாய்த்து" என்றும், "ஸ்வதந்ரவிஷயவாஃவெகஜ்ஞுப்க்கொண்டு போகஷ்கொடுக்கை" என்றும், தனியபம் கூவதாரிகையில்; "நிஷ்ஹேதுக ஹஃவ கூபஜ்வாஜ்யஜ்ஞாநத்தாலே" என்றும், "ஸ்ஸுக்ஷ்யால் வந்த ஜ்ஞாநமன்றிக்கே, நிஷ்ஹேதுகஹஃவகூபஜ்வாஜ்யஜ்ஞாநமுடையவராய்" என்றும், சுபஜ்வஸ்ரஸ்ஹஃவஸ்ஜ்த்தில் "நிஷ்ஹேதுகஹஃவத்துடனே ஷ்மடியாக" என்றும் "கூபாஃபகூகஃபஜ்ஜ்வாஜ்கஸ்ரஸ், கூகஃபஜ்ஜீயபெஃபடியா" என்ற ஸ்ரீஜ்யாஷ்டஹஃவ ஃபஜ்ரஸ்ரஸ்ஸ்ரீஃவஷ்ஷிகளுக்கு சுபஜ்மறியாதே மயங்கி வ்ருவெஜ்க்குமான வர்த்தத்தை பங்கிகரித்தழுதி யருளினர். இக்கூகஃபம் கூபாபா என்றதற்கு கூபாபாஃபால் மாத்ரமென்றபொருளாவதால் வரஃவஸ்ரஷ்யஜ்மாகும் ஹஃவஜ்ஜாஹத்திற் கிச்ஃவதநநு செய்யுமுபாயமெல்லாம் ஃரஃஸ்ஸாவிஹிதமானபடியால் வ்யாஜ்மாத்ரமன்றிக்கே, தக்கதோர் விலேயல்லவென்பது தாத்பர்யம். இவ்விதமில்லையென்கில் வாகஸ்கஜ்ரீஸ்ஃவொஜ்ஷ்மான "ஸ்யாஸ்ரிவிஜ்தீ, நந்ர வ்ருவஸ்ரீ" இத்யாதிகளுடைய

பு, "சுகுணவிலாஸ தாடாவிஜய மஹம் ஸாணஜஹ வுவ
தெ ஸ்ரீவாஸ்டிவாஸ உதிவகுராஸ்ரீசுகுராய" ஜ கோஷிகருடையவும்
வரு வெபுராதிஸவிராயம் வுவமித்தும். இக்குபோலவே "ச
ன்மசன்மார்திரப் காரத்தடியார்களைக் கொண்டிபோய்த் தன்
மைபெருத்தித் தன்ருளிலைக்கிழ்க் கொள்ளுபப்பன், அடிக்கி
ழ்மர்ந்து புகுந்தேனே" "என்றேனென்னத் திருமால் வந்தெ
ன் றெஞ்ச கிறையப்புருந்தான்," சரணமாகுந்தன தாளடைந்
தார்க்கெல்லாம் மரணமாஞல் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான்"
என்றபிவ்வாழ்வார்கள் பாசுரங்களும், "நடிவே வந்தெய்யகொ
ல்லுகின்ற நாதன்" "அருள்புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வை
த்து" "இன்றென்னைப்பெருளாக்கி," என்ற பாசுரங்களுக்
கும் வெகுகுணரும் சொல்வது வடதேசுமூலமாவ வுசாணஸா
ஸ்ரவிஸ்தாயம். இவைற்றின் விரிவையெல்லாம் வவ காரமாக
ஸ்ரீவெஷ்ணவ வுகிவகஷ்திகளின் முதலாவது வாடமாய் திரு
வுள்ளம்பற்றி வலிவோவாயஸ்ரீயகாயிகாரத்தில் அருளிச்செ
ய்தார். அதன்மேல்காரணஸ்ரஷ்டாந்தத்தை "இக்குகாரணஸ்
மாவது வரஹிதவுணதை" என்று வுரைவுரைத்தருளி அ
தன் உவபொமத்தையும், விஸ்தரித்தருளினார். இதையே வெ
காவாயபரும் தனிஸ்யமென்ற தமது ரஹஸ்யத்தில் "எம்பெ
ருமானுடைய கூரவெ உவாயம்" என்றும், சதுர்த்தியத்தில்
"பிறர் நோவுகண்டால் ஐயோ என்றிரங்கி" என்று தொடங்கி
"வெஷ்ணவித்துக்கொண்டு போரும்" என்றளவுமெழுதியருளினர்.
இதேவிஷயத்தைப்பற்றி மேலும் வடநூல்களிலும் முதலாவ
து வுகாரணத்தில் எழாவது வாகுத்தியுள்ள "கூரவெயும்"
என்ற ஸ்ரீஸுத்திரத்திற்கு விஸ்தவுரைவுராகாரணமணவாள
முனிவர் "கூரவெயாவது வாடதேவாவஸ்தாகரம்" என்றும்,
சற்றுமேல் "வெகநேர் வாவாரத்திற்படுகிற டூவேம்கண்டு
பொருக்கமாட்டாமல், ஸ்ரீரங்கநாதேயிவர்களைச் சேர்க்கைக்
குடலான யதிம்பண்ணுகைக்கு கூரவெதேவணும்" என்றும்
மொழிந்தார். இங்கு வாடதேவாவஸ்தாகரம்மாமது;— அய

லாருடைய உபதேசத்தைக்கண்டு மஹாஜனங்களுடைய வசனியாமை யென்று. இப்படிப்பட்ட சுவஹிஷ்டதைபானது வாஸுதேவ யஜ்வாவிபான மஹஜ்ஞானத்தை பொஜிப்பிக்கும்வகுத்தில், அந்த யோஜனையும் கூவாஹெதுகைபாதலால் கெதுமத உபதேஶரூபமான மஹவெஜ்ஞானயாகும் காயத்திற்கு முந்திய விகீஷெஷபல்லவோ பிந்து காரணமாயிற்று. அங்கனமானபொழுது கூவெஷ்டக்கு லக்ஷணம் வாஹுபதேஶாகாரணத்திலுண்டாகும் விகீஷெஷபே யெனவாயிற்று. ஆனது பற்றியல்லவோ "வாஹுபோவஹிஷ்டகுமென்று கூறியது. சுவஹிஷ்டதைசாதுமல்லவென்பதற்காகவே மேல் தாமேவிவரித்தது. அந்தவிவரணம் லவ்யதொஜிமாகையால் வாஹுபோவஹிஷ்டகுமென்று கூறியது சுவஹிஷ்டதைசாதுமல்லவென்பதற்காகவே மேல் தாமேவிவரித்தது. மேலுமவ்விவரணம் லவ்யயொஜிமாகையால் வாஹுபதேஶாதிகீஷெஷபே கூபையென்ற லக்ஷணம் தலைக்கட்டிற்று. அல்லாது வாஹுபதே ஶமாகிலீசுவரனுக்கு ஶமிகும் வ்யவஹிக்கும். கெவலம் வாஹுபோவஹிஷ்டகுமாகில், வஸிஷ்டாதிரூபவாஹுலக்ஷணத்திற்கு ஹானயோகமாய்த்தீரும். இவ்வளவையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஹாஷ்காரரும் "வாஹுபோவஹிஷ்டகாஹயா" என்று ஸ்ரீதாஹாஷ்டத்திலருளிச்செய்தார். இவ்வல்லாது மணவாளமுனிவரது வாக்யமாகிய வாஹுபோவஹிஷ்டகுமென்றதற்குப் வாஹுபதேஶமென்றதே வழிகாட்டுமென்கொள்வது ஹவஹாஹமேயாம். "வ்ருவிதெஷ்டஹ்ந ஷ்டாணாம் ஹ்ருஸ்ம ஹவதிஹ்ஸிதி" என்ற லக்ஷணம் ஸ்ரீஹாஷகாரத்தில் கஷிவரரைப்போல் கலிநயம் செய்பவர்க்கு, பெருமாளுடைய வலிநயசாதுத்தைத்தூறுகின்றது. இல்லையெனில்; காரணத்தில் ஸீதாவஹாரணாதிகளும் காட்டிய ஸொகதோஹாதிகளெல்லாம் வாஸ்துவங்களாய் ஹவிக்கும், ஆனதுபற்றி ஹவஹிஷயத்தில் வாஹுபதேஶமாவது; கெவலம் வாஹுபோவஹிஷ்டகுமாவது கூபையாகாது. இவ்வளவையே திரு

ளிள்ளம்பற்றி "வாரணிதவு வணதையே கூவிவெயென" முன்பே அநுவிச்செப்தது. இப்படியானபொழுதுதான் காரணஞ்சுர் ஊநாருஹத்திற்கு வாயாரணஹெதாவாய்த்திரும். அல்லாதபோது திரினைக்கண்டி அவன் ஊவிக்க, அவனைக்காணாதவன் ஊவிக்கக் காலகருமுள்ளவளவும் ஓரவஸானமில்லாதே ஓரேகூக்குரலாயிருக்கவேண்டிவரும். ஆகையால் ஸாவஞ்சுகனிற்சொன்ன தோகூப்புரவிக்கவகாஸமில்லாதேபோகும். "ஸாஸஸ்வான் ஜீவனுடைய ஊவித்தைத் தானைகழிக்கும்" என்று லொகாவாயருடைய ஹகுஸவாரஹவஸ்துத்திற்கு இப்படி வெகஷிரிவ்விடத்தில்வ்யாஜவாவெகூனுக்கழிக்குமென்பாரா? அல்லது கழிக்காமலே அழுதுகொண்டிருக்குமென்பாரா? தானை கழிக்குமென்று லொகாவாயருடைய தாத்தால் ஊவேதிராகரணம் வீஜம். வ்யாதித்தில் வெதநமதஊவித்தைக்கண்டெண்டாரும் ஸமவாறுடைய கூவாவிஸெஷமானது ஊவித்தைக்கழிக்குமளவு கொள்ளவேணும். அன்றியும் கூவிவெயை நிஹெதவெகெயெனக்கொண்டயிப் வ்ரிவகூவி வெதநனுடைய ஊவித்தைக்கண்டு ஊவிக்கையே கூவிவெயென ஸகூணஞ் சொல்லில்; வெதநமதஊவிமல்லவோ ஸமவஹுதிகூவிவெக்கு ஹெதவாகவாயிற்று. அப்பொழுது கூவிவெ வஸிஹெதவெகெயாதலால் கூவிவெ நிஹெதவெகெயென்றவகூம் நிஜுமெம். வஸிஹெதவெகெயானபொழுது வ்ரிவகூவஸயத்திற்கு ஸாமம் வராவும், ஆனதால் வாஸஊவிஊவிஹுமென்பது வ்யவகூமுமறியாதே வ்ராஜவெகெயாற்கூறிய பிதற்றல். அவ்விதம்கூற வ்யாவாயருனென்று ஹிக்கும் லொகாவாயருடைய வ்ரிஷணமுமில்லை. ஆகையிவ்வளவால் நிஹெதவெகஸமவஸகூவெவெ லொகாவாயருடையநிகமாவதுபற்றி அப்வகூத்தில் வாயநாஸாவம் வீஜமாகையால் வாயநாஸாவெ வெவஷிதெநவுணுக்களிரண்டும் ஸமவானிடத்தில் வஸஹிக்குமென்பது கருத்து. இவ்விதம் ஸமவாறு நிவருணனும், விஷ்ணுமானபொழுது நம்முடைய வீஜாஜத்தையம்கூரித்துக்கெ

ண்டி இன இவ்விதமாகுமும் மேல் (மொஷமஹிதெ) மொஷகு
அக்ஷணமுடைய (ஜீவெ) வெகதனிடத்தில் (கதவாபவ்யம்
மெ) அப் மஹாநுவிஷபானவாபாதவ்யாதவ்யமாவில்;
(வ்யாகுல்ய:) மாஸ்வாவனிடம் தனக்கு வாரகுல்யுமே வ்யாகு
மாகவுடையதிபோய், வ்யாகுலமாகுலமாயுள்ளவோர்
வ்யாகுல்யுமானது (மமகிமி) வாவயிக்கின்றதன்றோ என்றார்.
அதாவது; சுகி யுதவாரகுல்யுக்ஷ மக்ஷணமாகவுடைய இச்
வெகதின் மமவஹ்ஷமஹிகுணகளால், மோக்ஷாகாங்க்ஷிபாய்
மமவாதினிவன் பற்றும் பற்று இவனுடைய வ்யாகுலத்திற்க
நிகாகுலமான வ்யாகுல்யுதியாகமாவதால் வ்யவதிபெ
ன்றதோருபாயம் வலவெகதின் சுகாவஸ்திக்கத்தக்கதன்பது
உலவஹமல்லவாயிற்று. இவ்விடத்தில் மஹவான் தன் வ்யாகு
ல்யுத்தால் ரக்ஷித்கப்புக்கால் சிலவஷயுதிலவபூணுத்தை
யடைவான், வெகதனும் வாஜ்யுமானோர் உபாயத்தையதி
ஷ்டித்தால் இத்தலைக்கும் வ்யாகுல்யுமாகுலமும் வ்யாமிக்கி
ன்றது. இப்படியிரண்டுகளினும் வ்யவதிக்கல் தோஷ
மாய் முடிவதால் சோக்ஷவ்யவஸ்திபென்பது வெகதகோடிகளுக்
கு லாலவிப்பதாகனப்படி? அல்லது இவர் நிகுயலவாஸி
யாகலே காலஉகுமுன்னலவனும் வகிட்க்கலேவ்லிலோ. இவ்
விபமான ஸம்காகவ்யவஸ்திக்குத் காரணம் சுகிஜ்ஞதிகியா
லேயல்லது வேறில்லியாகையால், வ்ருகிவகுக்கள் சுகிஜ்ஞரி
ரொண்டினாளான ஸ்ரீவ்யாஸவிவாபாயந ஸ்ரீவ்யாகிரு மஹவ்ய
சாரஜ வெடாதமாவுக்களுடைய வாக்யாவலோகநத்தால் தெ
ளியக்கடவர். அதிதங்கனெயெனில்;— "ஆனாலும் மொஷமஹி
தினுகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் வ்யாவதுவு
மன்றிக்கே, சுகி யுதவாரகுல்யுனுகையாலே தன்னைத்தான் ர
க்ஷித்துக்கொள்ள ஸாதனமன்றிக்கேயிருக்கிறபடியினாலுக்கு வ்யாகுல
ணாய்-மாகக் கதிவ்யுமென்கிற ஸாவபாவத்தை வியிக்கையும்,
அதினாலுக்கு வாஜ்யுமாய் வாஜ்யுாவபாவமென்று பொய்பிருதி
றந்தன்று சொல்லுகையுமுவவஹமோ; ஆனாலென் மக்கிபா

ஈரிகள் மெஷ்ஷாநாரவெங்களல்லாமையால் வூரவெத்தி
ற்குகிஷ்ரவஹங்களென்றும், கூதிரதேரரகிஜ்ரு வின்ரவெக்களா
மையாலேஷவாஹாவிகிங்களென்றும் கொல்லவொண்ணுதலை
ன்னில்" என்று உதரணகெகரணமே வுதீவகூஷி கொல்வதாய்த்
தன்பேரிற்வெவுவுவகூஷம் செய்துகொண்டு வாஜெஜ்ராவாபமோ
யநாயிகாரத்தில் ஏபூவது உவவாடிநித்தில் அவைகளுக்குப்
வரிஹாரமாய் "இது வவுழுகோகூஷவுவாஷாழிகளாலேமுன்பே
வரிஹரிகம்" என்று ஸ்ரீஜெஷிகளை ருளிச்செய்தார். அதாவது;
ஓர் ஹெகரவில்லாதேரகூஷிக்குஸ்ரூரன் எல்லாக்வெகரையும்
வகைகளுத்திலேயே ரகூஷிக்கவேண்டும் இல்லையாகில் வெஷ
ஷ்ரொஷவுவஹம் வரும் அத்தோஷம் வாராமைக்காக வ
வ்ருக்கும் ஓரேகாலத்தில் கோகூஷம்கொடுக்க வுவஹிக்குமெ
ன்பது. இங்கு முன்பே பென்றது வெவுவுராயிகாரங்களிலெ
ன்றபடி. இவையில்லாதே "இவன் செய்ததொரு வுராஜங்
கொள்ளாதே ஷகூனுக்கில் கூநாஷியாக ஷகூனுகெவுவஹிக்கும்.
என்றும் மற்றோரிடத்திலுமருளிச்செய்தார். இவைகளுமல்
லாதே ஈசுவரன் தனது கெவலஸ்வாதம்ரு த்தால் தான் நிணை
த்த பொழுதொவ்வொரு ஷகூனத்தில், அப்பொழுது வெஷஷ்ரு
மும் நெவாத்ரு ணவுமாகிய விசன்டு ஷொஷங்களும் வுவ
ங்கிக்கும். கோகெஷவாயவியாயகஸ்ராஸ்ரங்களும் ஷிஷ்ரெயாஜ
நங்களாகும். ஆகையால் ஸ்ரீவான்கொடித்தருளிய ஸ்ராதிஜ்ரு
த்தை அவலுடைய வாரமாத்ரு த்தால் சுமந்து அவன் கஷீ
கரப்பட்ட ஸ்ராஸ்ரவிவெகாரம் தனக்கு வாஜ்ரு மான வுபாயத்
தை யநுஷ்டிக்கையும், ஷேமம் பெருகைக்கு அவன் கைபார்த்தி
ருக்கையும் ஸ்ராமாத்ரு விசிஸ்ராயமன்று. இவையடியாக ஸ்ரூக்ஷ
ணாயத்ர ஸ்வவ்ரு வாரமும் விலிக்கக்குறையில்லை. இதை குறை
யென்கில்; ஸ்ரீவஷ்ணவீ ஸ்ரீமதனிபவைகளைக் கோஷிபநஷ்கிற
கெகையபூத்திலும், மற்றெந்தகரணவாவெக்ஷமான வுவப
த்திலும், கரணத்ரவெக்ஷமான நிவ்ரு த்தியிலுமிவனுக்கொரு
உபாயமன்றிக்கே ஜீவயத்துபோலெயிருக்க வுரவ்ஷமாம்."

இ ம்பும் வ்ரு ஷ்வாஸ்ரு ஷ்வபல்லியென்பது இந்த வாஜ்ரு வாயஸாயநாகரூத்தில் பிராமணரு வ்ரு ஷ்வஸ்தோமாகவு ந்தனிடத்தில் வரிஷாரு ருஷிகளிருந்தார். அதாவது:— இப்படி யபரிமாரு ஸாவும் விபத்தவற்றும் உவாஸநாஷிகள் வ்ரு ஷ்வவிரூ ஷ்டங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்" என்பது. இந்த்ரன் க்ரோஷத்தால் வ்ருத்ரனுக்கு சுமீகரிக்கத்தக்க ரன்மிஞ்சினதும் வ்ரூஷத்தை "கபோதாஸ்ருக்குகளே, வாரத்தை" என்கிறபடியே மாம்ஸபிண்டத்துக்கு ண்டாகையாலும், க்ருஷ்ண்ரு ஷ்வம் கபோதம் நிவ்ருத்தாவாரமென்றும்பொருளு வ்ரு ஷ்டிகுணமான சுக்ரத்தாகாரிக்குமிலாமையால் ரூ ஷ்வ பலக்ஷணமான பலத்தைத்தாலும் தோஷிஷ்டாவ்யுத்தாரூயஷ்வ்ரு ஷ்வமான கபோதம் விலக்கு ஷ்யமாக்கி, க்ருஷ்வித்ரு வஸ்மிந்தீரே வ்ருஷ்வாரமென்றி: ஹோதவ்யஸாதிகளுமன்றிக்கேயிருக்கு வஸ்வாரூமும் தீர்த்தாவாப் தோஷ்வாயதெரூவெகஷ்ரு பலமும் மாத்ரகையாலும் ஸாவ்ரு ஷ்டிகள் சொன்னப்போலே வ்ரு ஷ்வத்தில் கபோதமில்லாமையால்: உவாஸநாஷிகள் வ்ரு ஷ்வவிரூ ஷ்டங்களென்னவு மொன்றுதா. "கதெஷ்டாதரோஷ்டம் ஸ்ரீ: கஷ்டிவ்வகிஷ்டி" என்றதாவும் வ்ருத்ரூ ஷ்டிகரூ விரோஷ்டத்தாலாட்ட வாஜிரோஷ்டு சொன்னபடியத்தினே. ஆகையால் க்ருஷ்ண்ரு ஷ்வத்தைப்பற்ற உவாஸநாஷிகளுக்கு நாஸகஸ்வாவஸ்ஹாவிக்குங்களில்லாமையாலே மொருபடியாலும் வ்ரு ஷ்வவிரோயவ்ரு வஸ்துமில்லை," என்றதாம் இதனால் வ்ருத்ரவதத்தாலுண்டான வ்ரு ஷ்ணத்வாரூஷ்டி வாரணமிவ்ரு ஷ்டி, தோஷவிஷயத்தில் மாத்ரமாகில் வாரிஸாவதி கூடாது. வவ்ருத்விஷயங்களிலுமாகில் இவர் வ்ருத்ரவதத்வாரவ்ருவதிமன்றி இவர்கள் ஸாரூ ஸாயனரென்னுமாசாரியவ்ரு ஷ்டி கரூடைய ரஹஸ்யாதி தெவ்ரு ஷ்வமே ஸோதநாதிவ்ரு வாரத்தாலும் வ்ரூ ஷ்டிவிரோ ஷ்டங்களாம்.

ஆகையால் "அவை தன்னாடே வேபோம், ரூ ஷ்ரூ ஷ்வம் தானேகழிக்கும், ரோஷஸ்வாரூ ஷ்வமாகிலும் வ்ரூ ஷ்டிவேண்டாம்"

உகர்ாதிகளெல்லாம் வ்ரூாதிவ்ரூாதிகளுக்கே வீர்ாஜ்கள்களாயி
ன. ஆகையில்வளவால் ஸ்ரீவைஷ்ணப்பத்தப்புகும் வ்ரூாஜ்ரும்
வெகிநஜுக்ர வ்ரவாம்ப்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவ்ரூாதிவ்ரூாஜ்ரு ஸ்ரீவைஷ்ண
கையால் இவன் வேதத்திற்ரூவாடம் ஸ்ரீவைஷ்ணர்ாத்திர்ரு
அதைப்பற்றி மகிஷர் ரகஷிக்கும்போழுது, மகிஷனிடத்தில்
வெஷ்டி பிரவைஷ்ணர்களாகி ஷஷ்டிதன் வைஷ்ணர்க
மாட்டார்கள்ளாகவுமாக்கி. ஸ்ரீவிஷயத்தை மேல்; (வைவ
ஸ்வேத) இங்ஙனே நூற்றைவரிடத்தில் ஷஷ்டிவைஷ்ணமும் சொல்லும்
வகுத்தில் (ஷஷ்ட) இந்தகீர்ாளை (ஷஷ்டிஸ்ரீவைஷ்ணர்) ஸ்ரீஷஷ்டிகாரருடைய ஸ்ரீஷஷ்டிர்ாளென்ன, அதன் வாஜ்ஜ
மென்ன, சூழிஷவத்தால் வெஷாயஷ்டிவைஷ்ணஹாதிகளென்ன இ
வைகளினுவவாதிக்கப்பட்ட கீவர்ரூபைக்கு சுவிகீகமில்லா
தது. அதாவது; "சுகீபூர ஷாவஷ்டிவஷ்டிதிர்ரூதிவஷ்டிதிர்ரூ
ஷ்டிவ்ரூகிவாதிக ஸ்ரீஷஷ்டிர்ரூதிகளில் உவவாதிக்கப்பட்டவிஷய
ங்கள் என்றபடி. மேலும். ஜீவர்ரூவாரவகத்தில் வாரதிஜ்ரூ
ரும், வவர்ரூவாரவகத்தில் வ்ரூாதிஜ்ரூரும் சொல்லும்போழுது
வஷ்டிவ்ரூாதிரூமே வர்ரூவாரமாம் வாவவ்ரூதிகளோடு கோப்புள்
ணப்படுவதுபற்றி வாஜ்ஜ்ரூவஷ்டத்தில் ஜீவர்ரூவாரவகமும் சே
ரும். அப்பொழுது சூத்ரவிற்கு ஹோதிர்ரூவகர்ரூவர்ரூதிக
ளாக்சொல்லும் விஸிஷ்டாத்வைதவ்ரூதிகளுக்குவிரோதம்வரும்.
ஆகையால்தேற (ஹவர்ரூஷ்ரூர்ரூ) ஸ்ரீஷஷ்டிர்ரூவஜ்ரூதிர்ரூவிலோகந
த்தால் (நஹாதீர்) இரண்டுதலைக்கும் ஹாதியில்லை. அதாவது;
ஸ்ரீவைஷ்ணரருடைய ஸ்ரீஷஷ்டிர்ரூவிலோகந்தால் விஸிஷ்டா
த்வைதவஜ்ரூதிகளுக்கு உத்தரோஷ்ட
கள் உதியாவென்பது. (தீவ்ரூஸு) ஆகையால் (வவர்ரூஜ்வகஷ்ரூ)
ஹதிர்ரூவதிர்ரூதிர்ரூவர்ரூஜ்வாவெகஷ்ரூவும் ஸ்ரீவைஷ்ணன் ரகஷிக்கு
மென்னும் வகஷம் (வர்ரூதீர்ரூ) மிகவும்ஸ்ரீர்ரூஷம்; (ஜ்ரூதீ) என்றும்,
(நிஹ்ரூஜ்ரூதிவகஷ்ரூ) நிஹ்ரூஜ்ரூதிகமாம் ரகஷிக்குமென்ற வகஷ
ம் (ஜ்ரூவதிர்ரூ) ஸ்ரூஷ்ரூதி வ்ரூஷ்ரூதி ஸ்ரீவஷ்ரூவஷ்ரூ வஷ்ரூஷ்ரூவ்ரூவாரவ ஸ்ரீ
வஷிஷ்டிகளுக்கெல்லாம் கெட்டதென்னம்நிணைக்கமாயிற்று. இவ்

களில்லையாகில் "ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்" என்றதற்கும், தி
நுளாய்மொழிப்பிள்ளை மணவாளமுனிவரப்பர்க்குப் புலம்பி
யருள, புவர் புலம்புவதற்கு இம்மணவாளமுனிவர் காரணமா
யிருந்து வரலாறும் புலம்பிக்கொண்டேயிருக்க முடிவில் திருவா
ய்மொழிப்பிள்ளையின் ப்ரபாபுலம்பனத்துக்கு வாதூலஸ்ரீ ம
ணவாளமுனிவரென்ற பொருளாகுமென்பதாகும். மேலும் ஸ்ரீ
நாராயணனும் லோகரக்ஷணார்த்தமாகவே லோகத்தில
வதரிக்கிறானென்பதாகும். அதையனுசரித்து "சதுர்முகாராணாதீயிர்" என்ற
ழுதிய நமதாசார்யராகும் வாகைகுளாதிபராஜகுருஸ்ரீமான் வாகை
மும் ஸ்ரீவரமும். அன்றியும்; ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ள அருளிச்
செய்த ஸ்ரீஆண்டாளுடையவாராத்தில் சுவாகவுதீயில் தோ
ற்றுகிற சில வார்த்தைகளைக்கொண்டு வ்யாக்யானத்தினுடைய
வும், வ்யாக்யானத்தையுமுள்ளபடியறியாமல் தன்னை
ஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லி" இத்யாதிகளான ஸ்ரீமான் வாகை
ங்களெல்லாமிப்போது இவ்வாசார்யருடைய க்ரந்தரா
வான லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களைப்பிடைத்திருப்பதா
ல், அந்த ரஹஸ்யார்த்தவிஷயங்களிலே வழுவுவகுமாகக்கிப்
பேசிவருவதால், அவைகட்கு விரோதமாய் அவைகளைத் தி
ஸ்கரித்து அவைகளிலவிஶ்வாஸமுண்டாக்கி ஸ்ரீமாஷ்யகாரர் தி
வுள்ளத்தையின்னதென்றுகாட்டும் விஶிஷ்டாத்வைதஸித்
தாந்தவிஷயங்களிலுள்ள விஷயங்கள் நமதாசார்யருக்கு இப்போ
ழுதுங்கூட சுவாகவுதீயில் தோற்றினதாய்ப்படுமோ, அ
ல்லது சுஜாதீயுதீயில் தோற்றினதாய்ப்படுமோவெனவ
ஜிஜ்ஞாஸிரோமணிகளே அறியக்கடவர். இப்படியாசார்யர் கூறி
யது கவலமான கற்பநாணத்தைகவலாஸித்தில் லோகந
ம்செய்தவர் வாகையர்குத்தோடொக்கும் இவ்விதம் கூறியது
மன்றி தனது மாதாவான லோகாசார்யருடைய, ஸ்ரீமாஷ்யா
திவிரோதமானவவிஶ்வாஸத்தை லகுவ்யாஜமாக்கியும், தம்
கோப்பிலுள்ளவரின் கேடுபோவதற்கு உடனடிம் வராமைக்
காகவே தம்மால் ப்ரயாஸமும் செய்யப்பட்டதென்றும் கூறி

யது, இதுவரையிலுபபாதிக்கப்பட்ட வாதங்களிலுள்ள ப்ரா
மாணிகதாப்ராமாணிகதையைக்கண்டுபயாஜாதரன்றிக்கேயுள்ள
மஹாத்மாக்களானவஸிஷ்ஞதிலகர்கள் விவேசநம்செய்து, ஸக்ஷப்ர
யாநஸஸ்வஸம்ப்ரதாயமிதுதானென்பதையும், தமஃப்ரயாநமத
மிதுதானென்பதையும், ஸாஹஸத்தால் சுஸ்மத்பக்ஷிகளைத் "த
ன்னெஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லியிது ஶுஜவுபதேஶமெ
ன்று பரரை ஹ்ரீப்பித்துத்திரியுமவர்களுமனேகருண்டாகை
யாலே அதைக்கண்டு ஸாக்ஷிகப்ரக்ருதிகளும் கலங்கக்கூடுமா
கையாலே, அக்கலக்கம் போகைக்காக" என்றெழுதியபடி நெ
ஞ்சில்தோற்றினதைக்கூறுவது இவர்பக்ஷியான லொகாசார்ய
ரும், தத்பரானயிவருமோ; அல்லது சுஸ்மதாசார்யனான ஸ்ரீ
மதெதாஜமுனவோ, என்பதையும், லொகாசார்யருடையவுப
தேஶம் ஸ்ரீஹாஷ்யாதிகர்தாவான தர்மநப்ரவர்தகருடைய
திருவுள்ளத்திற்குகப்பான ஶுஜவுபதேஶமோ, அல்லது சு
ஸ்மதேஶிகனுடையவுபதேஶம் ஸ்ரீஹாஷ்யகாராத்யாசார்யாஹிம
தோபதேஶமோவென்பதையும், தமஃப்ரக்ருதியோ ஸாக்ஷிக
ப்ரக்ருதியைக்கலக்குவது ஸாக்ஷிகப்ரக்ருதியோ தமஃப்ரக்ருதி
யைக்கலக்குவதென்பதையும் நிர்ணயிக்கத்தக்கவர். பின்னும்
அதன்மேல் நமதாப்தர் "ஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேஶிகருடையவும் லொ
காசார்யருடையவுமிப்ராயம் ஸாகரூபமாயிருக்க"வென்று
ம் கூறினர். இது ஸாமாந்யர்களை விப்ரலம்பம் செய்வதற்காக
வென்பதும் உக்தொபபாதாநங்களால் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் முக
வுரையில் எழுதிவிட்ட சூத்ரவரிகளெல்லாம் ஸ்வசித்தாந்தஸ
ந்தோஷகரமல்லாதே மத்யஸ்தஸந்தோஷகரமும், ஸாக்ஷிகசித்தா
ந்தாதகரமுமாகாதென்பது திண்ணம். ஆகயிவ்வளவால் சூ
த்ரராகும் ஸாகேதராமாநுஜமநீஶ்வரருடைய மதத்திற்கு மூல
புருஷரான பிள்ளைலொகாசார்யருடைய நிர்ணைதுகபக்ஷம்
ஜயந்யமென்பதும், ஸ்ரீஹாஷ்யத்வாதி ஸ்ரீஸூக்த்யநபிமத
மென்பதும், சுஸ்மதேஶிகனான ஸ்ரீமதுகவிதார்க்கிகஸிம்ஹபக்ஷம்
ஸஹேதுகபக்ஷமாதலால் ஸ்ரீஹாஷ்யாத்யபிமததமாய் ஸ்ரீஹா

ஷ்ரீகாரர் திருவுள்ளத்திற்கிசைந்ததென்பதும், இப்வக்ஷாஸ்ரூயிகளே வஸ்க்ஷோத்ஸரென்பதும், இவர்களுடையவ கூஷ்டாந்தமே வாக்ஷிகதீமென்பதும் விளித்தன. இங்கிவ்வளவே விஸேஷம் அதாவது;— வாஜூஃவேஜூஃவிக்ஷுமே யிவர்களுக்குக் கூவாஸவ்வாயஃமாவதால், அது ஸோக்ஷவ்ருதாந்தாதிகாயத்தில் ற்ருவபொருமில்லாதேபோய் வெதநமத ஜூஃவாநஜூஃவிக்ஷுத்தில் முடிந்த வ்ருஹ்வினாவஸ்மே கூவெவென்றும் தாவஜ்ஜீவாதுமாவதுபற்றி அக்கூவெவெ ஜிஹொதகூவெகெயென்றுமிவர் பணிப்புகள். (உச)

இவ்விதமிரண்டாவது கூவெக்ஷுயைத்தீர்த்து மேல் மூன்ருவதான கூவெக்ஷுயைக்கொண்டு வாதிவஃஸ்ரூகத்தில் ஹிதாயஃமான வஸ்ஹொதகூரக்ஷணத்திற்கும், விவாஹ்ருஷ்மான ஜிஹொதகூகமான ரக்ஷணத்திற்கும் வ்ருவஷ்ரூவரிகவ்ருத்தைரூக்ஷாவெக்ஷுதிர்யாள் கூறுகின்ரூர்:—

ரக்ஷாவெக்ஷாவெக்ஷகூவாதூதோக்ஷ
ஃதாநெயகூதா ஹொதகூநொகூதா கூவெவீ।
ஜீவாதாகூவாவி ஜ்ஞாதிகாயெஃ
ஜிஹொதகூவெவீதி சாமெஃவிஹக்ஷஃ ॥ உரு ॥

ரக்ஷாவெக்ஷதிர்யாதி ॥ (ரக்ஷாவெக்ஷாவெக்ஷக்ஷ்வாதூ) ‘‘வஸ்வாரதிதாவாஜிக்ஷாவ்ருக்ஷாவெக்ஷாம்வ்ருதீக்ஷுதெ ।’’ ஜ்ஞாதிர்ஜ்ஞாவஜிதிர்ஷ்ஷ வ்ருவதிவ்ருயவ்ருசாணப்படி, ஜ்ஞாம்ஷ்வரன் வெதநனுடைய ரக்ஷணத்தைப்பற்றிய வபேக்ஷையை யவெக்ஷிப்பதாலன்றே (ஸோக்ஷதாநெ) மோக்ஷமளிக்கும் விஷயத்தில் (கூவா) ஹமவானுடைய கூவெயானது (ஹொதகூநா) வ்ராயஃணியாகுமோர் வ்ராஜத்தோடு (யகூநெனீ) கூடியதென்று (உக்தஃ) கூறப்பட்டது. இங்கு ஸோக்ஷமென்றதால் மற்ற நித்யமுக்தர்களுக்கு ஸ்வமுக்ஷணம். இதனால் வ்ருதிஷ்டிரனை ஹமவான் வெதினனுடைய ரக்ஷாயஃமான வ்ராயஃணியை யெதிர்பா

ர்த்து ரகூஷிப்பதால், வெதநரகூஷணவிஷயமான கூவையானது வஹெத-ஙெகையாயிற்றென்றது பொருள்பட்டது. இவ்விடத்தில் பிள்ளை லொகாசார்யருரும் வஜநஹ-ஙிஷணத்தின் உத-யூ வ்யாக்யானத்தில் "தனக்கேகறவிடம் பெற்றவளவிலே, என்னுரைச்சொன்னாய், என்பெயரைச்சொன்னாய், என்னடியாரைகோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்கநிழலைக்கொடுத்தாயென்றுப்போலே சிலவற்றையேபிட்டு"என்றருளிச்செய்தார். இதனால் ஸ்ரஸ்ரஷ்ரனிவஹ ரகூஷிக்க ஏதாவதொன்றை யிவனிடமிருந்து தானேறிட்டுக்கொண்டே ரகூஷிக்கவேண்டுமென்பது விலித்தது. அன்றியும்: "இவன் கூயிழுக்கவேணுமோ வஅழுனிவன் நிணைவையறியாணுவென்னில்; இவன் பாசுரம் கேட்டவாரே திருவுள்ளமுகக்கும்." என்று உ-உ-கூ-ப்படியிலும் "வெதினன் வ-ரஷ-யுத்தை வ்ராயிழுக்கும்பொழுது உஷவ்ராவிரஸ்வமான கெகையத்தை வ்ராயாநெநுநவ்ராயிழுக்கக்கடவன்"என்று உரஉத்திலும், வெதநனுடைய கூஹ்யழுணை சொகூஷாநவிஷயத்தில் ஸ்ரஸ்ரஸ்ரா வெகூஷிதையென்னுமிடம் வ்யகூம். இதனுலேயே லொகாசார்யழு உதத்தில் வஹெத-கூவகூம்போலேயாம். இக்கருத்தையே நிகூஷவரகூஷையில் ஸ்ரீஉஜ்ஜிகநு திருவுள்ளம்பற்றி "ஹம்ஹம் யாஹெவ லொவ்டாவெதிஸ் ஜ்ஞாநாதி நவெகூஷணழு । தவெவா ஹாஉவெகூஷ்ய தி-ஆ ஒகிஷவ்ராயழுநாதிஷ-ா" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "இது வஅழுஉ-கிவ்வஸம்ஹவரிஹாராயழும்"என்று உ-உ-கூ-ப்படியில் யகுகிஜ்ஞிஜகாரணாஹாவெ லஹவாநுக்கு வஅழுஉ-கிவ்வஸம்ஹலொஷம்வருமென்ற வாகயும் காண்பதால் வ ஜ்ஞிவஸோயாநரு-ஙவமான யேதாவதோர் வஸ்வம்யஜ்ஞாநரோதிரு-ஙவமான வாயகாந-வஷாநம் வேண்டுமென்ருப்போலும்இல் லொகாசார்யழுவகூம் வெளிவந்தது, இவ்வ வளவையேகொண்டு வாஹ்வமாய் லொகாசார்யழுஇகமாக நிணக்கவும் விரகில்லை. எனெனில்; வ-ணாகூஷரந்யாயம்போல் சிற்சிலவிடங்களில் இம்மாதிரியுண்டான வாகயவிரெஷங்கள்

மாத்திரமேயாம். ஆனலிவ்வளவால் ரக்ஷாவெக்ஷகக்ஷீஶ்வர னுக்கு முண்டென்பது வரவக்ஷியுமறித்தவிஷயமென்பது காட்டப்பட்டது. எனினில்; ஸெஷக்ஷாந்ரவ்யாங்கூட வ்ரஜவலிரஜ்ஜமென்று பலவிடங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாலென்றறிக. செய்வது செய்யச்செய்தேயே கவலாதித்தில் கரா வஸ்யமாயும், ஸாக்ரஹாஷ்ரயத்வமாயும் முடியவேண்டியது வ்ரதிவக்ஷியின் கோறிக்கையாதலால், ஸாவஸ்யமான ரோமத்தை எழுதுவதும் மறுபடி ஊர்ஜஹரிஜ்ஜமான ஒவ்வுனைகளெழுதுவதும், "கியாவி விவரீதா கெ வஜ்ரிராவாரவஜ்ஜிதா" என்றபடி வஜ்ராவாயவாரவஜ்ஜிதமாய்முடிவுபெறுகிறது. இங்கு ராக்ஷவவீயிதர்களான தெவாதிகளெல்லாம் ஹவாநைக்கிட்டி "ஸரணம் கூம வயம் வ்ராவ்ர மதிஹவுவ வரிரெஶ்வர" என்று வ்ராயிடியாநிற்கவதன்மேல் ஹவானும் "வரிகெஶம ராக்ஷவம ஜாதெ ஸரஸாநவரவதிபுதிஶ் । தாரஶ்வரவ்ர கிநயாநுஜாதெ யெஷாம ஜெவ்ஷ்ணுரவ்ரவாந ॥" ஜதவ்ரதிகளால் தமது வலபுத்தை வெளியிட்டு யிவ்வளவுகால முஹாவீனித்திருந்ததற்கு "மதிஹவுவரிரெஶ்வர" என்றயிப்ராயபுனையையே ஹெதுவாய்க்கொண்டு "நிஹநிஷ்யாமி வங்கரவரிஜ்ஜ:" என்று கூலய வ்ரதாநம் செய்தருளினர். வாலகாண்டத்திலும் "வரிஜமலயபுயக்ஷாஶு கிதவ்ரா ஶரணமதாரं ।" என்று நான்முகனருள்விட்டார் வ்ராயிடுக்க யதன்மேல் ஹவானும் "ஸபம்ரதிஜ ஹ ஒவ்ரவ:" என்று கூலயவ்ரதாநம்பண்ணியருளி "விதிரம ரொவ யாமொவ கிதா ஶரணம நுவ்ரி ।" என்றபடி ராவணவயத்திற்கு உரெஜ்ராமித்தருளினர். ஆனதால் ராக்ஷாவெக்ஷெயில்லாதே ஸரஶ்வரனு ராக்ஷிப்பானென்றது வ்ரதாணவிரஜ்ஜம். மேலும், "கவ்ராயிடுகொ நமொவாயெஸ்" என்றதால் வ்ராயடுனையல்லாது ராக்ஷிப்பதும் கூடாமையாம். சிலர் இவ்விஷயத்தில் மஹாப்பெருமாணியும், சிருத்திருவடியையும்பற்றி வகுவகிட்டிருமகனர் தானே யாதொரு ஹெதுவுமில்லாதே கிட்டினரென்றும், அதனல் வரமகமான ராக்ஷகத்வமே வவ்ரபொஜ்ஜமென்

ரூர். அதெங்நனேயெனில்; "தத ராஜா ம-ஹொநாரா ரா
ஷ்ய ாதஷ்ஹவா । நிஷாதஜாதெ ா வெயவாய வ்யகிஸ்ெகி
விஸ்ரு-தஃ ॥ ஸஸ்ய-க்ஷா வ-ரா-ஷவ்யாவ்யம் ராஃம் விஷயாம
தி । வ்யெஃ வரிவ்யதொzரொதெ ஜ்ய-கிஹிஸாஹ்ய-வா
மதஃ ॥" என்று தனது க-ெயவ்யஜர்களுடனும் ம்ந்திகளுடனும்
கூடிய ம-ஹப்பெருமான், ஹ்ரியுதையால் தனது ஜெம்வர்க்க
பெருமானேக்கிட்டி ஸேவிக்க ஸகீவம்வர அவ்வளவான வுவாய
த்தையே ஸஹிக்காத ஸுவதேஷ்ணை னை பெருமாள் "தகொநிஷா
ஏயிவகிம் ஏ்ஷ்டாஷ்டாத்ராஷ்டாவஷ்டிகம் । ஸஹஸாளதீர்ணாரா
ஷ்ஹோமயஷ்ய-ஹொநஸஃ ॥" என்று ஸவிக்கோவாயியைபிட்டுத்
தானும் தமது தம்பியுடன் கூடவெதிர்கொண்டுபோய்த்தனது
வயஸ்யயுரஜெயைக் காட்டியருளினராகையாலிங்கு "சூம
ஃநிழ்" வ்யஃம் ம-ஹப்பெருமானுடையதும், பிறகு பெருமா
ளுடைய வ்யதிரிஸிநமுமாயிற்று. ஆனதுபற்றி ஹமவஷ்டி
மஃநமுமிங்கு நிஹொடுகமன்று. இதையிட்டு ம-ஹனு
டைய கதை நமக்கு ஹிதமென்று கூறும் வ்யகிவக்ஷும்போர
ஹும். அன்றியும் பெருமாள் நியமனத்தால் புறப்பட்டுச்செ
ன்ற திருவடியும் "ஸ்ய்ஹிவொரவ-ரம் வ்யாவ்ய ம-ஹஹோவா
ஏ்வீயுவாந்" என்று ம-ஹப்பெருமானுகும் ராஷவாவை
க்கிட்டி "வக்ஷ்யாம்க-ரமஸிவ்யவீஷ்ய" என்று பெருமாளுடைய
க-ரமவ்யஸ்ந்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து போனர். இதனால்
எம்பெருமான் வ்யாஜமில்லாது தெதநினையடித்துத்தானேராக்ஷி
க்குமென்றதற்கு வ்யாணமிவையமையாவெனவாயிற்று. இது
தனக்கும் காரணம் கூதி ஏதவ-ஹ்ஷ்டி । இவ்வளவையே
கொண்டு கொக்கரிப்பது உந்தவ்யவதகவ்யமல்லாது வேறு
வகாரணவ்யாணவாதமில்லை. மேலும்; திருவடியும்; "விபீ
தவஷ-வஃஸிர்ய ராவவளவ்ணிவதி ஏவ்" என்று பெருமாளையும்
இளையபெருமாளையும் ஏணும் வகவிபித்து கஜஸ்ஹாரவ-ஏவ்
கமாகவே "சூவஹாஷெதிஷாவீரள" என்று வம்ஹாஷணாதிகளை
க்குத் துடங்கினராகையால் நிஷ்காரணமாய் பெருமாளே ஹ

நாமானைக்கிட்டி ரக்ஷித்தாரென்றதற்கு ப்ரமாணமில்லை. திருவயோத்யையிலிருந்தெழுந்தருளியது, தெய்வராணாமகிவ்ரணாயுதமாகையால் திருவடியையே கைவிலக்கித்தருளியதல்ல. ஆகையால் திருவடிவிஷயமான வஸ்துஹமும், வரிஹ்ருதமாயிற்று. இப்படி ஸ்ரீஸ்ரோணவிஷயமான விஷயங்களெல்லாம் நமது ஸ்ரீவாஸ்துகிஹ்ருதயமென்ற க்ரந்தத்தில் வஸ்துஸ்ரயவிவாரவ்யுஹமாய் வரிஷ்ணிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைக்கண்டு நம் ப்ரதிபத்திகள் தெளிவது. ஆகையிவ்வளவால் ஓர் தெதந கீன ரக்ஷிக்கும்பொழுது அச்சேதனனுடைய ரக்ஷாவைக்ஷையை ஹேயமானதிர்பார்த்து அதை ப்ராப்யமாய்க்கொண்டு தான் ரக்ஷிக்குமென்று ப்ரமாணமிருப்பதால் அவனுடைய ரக்ஷை ஸஹேதுகமெயாயிற்று.

இதனிற்க (ஜந்ராதிகாரபெ) ஜமத்ஸ்ருஷ்டிகாயத்தில் (ஸ்ரீஸாதாரணரக்ஷ) கேவலம் திருவிளையாடலையே முடைத்தாயிருத்தல் பற்றி (நிஹேதுகரக்ஷை) ஹேதுவின்மையென்னும் (ஸாமான்யஹேதுகநிஹேதுகவிஷயங்களுக்குவழியானது (விஹகீர்) பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது; ஜமத்ஸ்ருஷ்டிவ்யாவாரங்களில் தெதநரக்ஷாஹாவங்கொண்டு "ஸ்ரீஸாதாரணரக்ஷ" என்றகட்டளைப்படி நிஹேதுகமாயிருக்கும். இதில் விஷமஸ்ருஷ்டிநவபுண்யங்களுக்கவகாஸமில்லை. தெதநவிஷயகரக்ஷணமாகும் வ்யாவாரத்தில் விஷமஸ்ருஷ்டிதோஷம் வருவதால் ஹேதுகரக்ஷைகளைப் ரக்ஷிக்குமென்றது. ஆதலால் ஹேயரக்ஷ்யமானது ஓர் தசையில் வஹேதுகமாகவுமிருக்குமென்றுமாயிற்று. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஸ்ரீமதிவிஸ்ரஷ்டாநு ப்ருத்யவிரோதிநோ நிஷாம்ஹரதோ ரக்ஷண மஹேவதெவபுஷி தம் ப்ரயோ நதோ நாரீ। வாதநிஜேஷ்டயெவ வராகரெண," என்று ஸ்ரீவராஹஸ்ரீஸூர் அருளிச்செய்தார். மற்றதோர் தசைக்கும் "ணிகரூவஸ்திணிகரு கவ்ரஸவம்ஹாஹ வராஹஜவிஷவா" என்று ஸ்ரீஸ்ரமகிகத்தில் ஸ்ரீஹெஸ்ரிகரு

அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீமயிலாடுதுறையில் விராலிமலை சண்முகத்தில் வழக்குரைக்கும் வழக்கறிஞராகவும் அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியராகவும் இருந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், வைதீகக்கிரியைகளிலும் தேர்ந்தவர். உபாத்தியாயரைப்பற்றி "இவர் நமக்கு ஆசாரியராதலால் இவரிடத்தில் பக்தியுடையவனாக இருக்கவேண்டும்" என்றும், "சூரியநமஸ்காரம் பண்ணுகிறவர்கள் சூரியனுக்கு ஸமீபத்தில் இருக்கிறதுபோல, நாம் இவரிடத்தில் இருக்கவேண்டும்" என்றும் அருளிச்செய்தார். மேலுமிங்கு நிகழ்ந்தவை சுவாமிகளுடைய வரலாற்றில் வருமாறு தேறக்கடவர். அதாவது:—சூரியனென்றது ஸாஹஜமாகவே ஸமவாயிடத்தில் யாதொருவ்யாஜமுமன்றி ஸாமாயஜ்ஞாபத்தில் ஜலம்போலிருந்தாலும், அதுசூரியனுக்குத் தன் வயவ்யவ்ருத்தியைக்குறித்துக் கூலபாதிபாரா நயிப்பித்து வயவங்களோடு ஸம்பந்தப்பித்தால் மாத்திரம் காய்ச்சுகாரியாவதுபோல், ஸமவ்ஹஜசூரியனை வாராதீ யிவ்ருத்திக்கும்பொழுதே காய்ச்சுகமாம். இல்லையாகில் தபாகஜலத்தாலேயே கெடுதலுவயவ்ருத்தி தானேயுண்டாகவேண்டிவரும்; இது ஸுஸம்ஹிதம். அன்றியும் ஜீஜஸ்ரெயான ஸத்தியானது ஸங்கரிகவஸ்துவிகவாஸ்திதஹிதக்ரியாதிகியிதவிஸெஷங்களுக்கு ஹெதுவாலுலும், வஸ்துயபாவஸம்பந்தமேகஜ்ஞானத்திற்கு ஹெதுவாய்க் கண்பதுபோல் யாதொருஹேதுவுமில்லாதே தேங்கி நிற்கும் காரணக்கு விஜ்ஞானம் பரம்பரிதவ்ருத்யநாதிஹெதுகமென்றறிவது. சூரியனை நிகழ்த்தெனென்று நிவ்ருத்தித்தருளிச்செய்த ஸிலவாசார்யர்களுடைய வசிவ்ராயமும், இவ்வளவையும் ஸமவ்ருத்திவரிவ்ருணம்வ்ருத்தியையும் பற்றியேயாம். இங்ஙனல்லாதபொழுது பராசுகவ்யவஸாஸ்நாயங்களுக்கு விரோதவ்யஸம்பவும். ஆகையால் ஸாஸ்த்ரஸாமர்த்தியஜ்ஞத்

தையறியாது நிஹஂதகஹவங்கஹவாவிஷமென்று வரா சநெந கூறுவதால் சிலருக்கு ஜோகாவாயுகரஹவும் ஹாவுமாயிற்று. இவ்விஷயத்தை விஜோவாயஷாயநாயி காரத்திலுள்ள வ்யாவாஹம் விவரித்துத்தெளிவிக்கும் இர ண்டாவது வாஹம் காரணாரம்பத்தை வ்யவஸ்திக்கும். மூன் றாவது வாஹம் வ்யவதிக்குவாயகஷமில்லை யென்றதை வ்யவ வகஷமாகவெடித்து அதைப்பரிஹரிக்கும். நான்காவது வாஹம் ஷாஷிஷிகுரஹவ வஂவ்யஜ்ஞாநோதயமல்லாதே வாஜ்ய மான வோருபாயத்தையேபற்றி ரக்ஷிக்குமென விவரித்துக் கூறும். இதில் ரக்ஷாவெகரவிஷயமான வாஹங்களும் வா ஜ்ரோ வா ய ஷ்டி ரீ கரண வாஹங்களும், ப்ராஜாபத்ய கங்கள், வ்ரதாதிபாஹாதியை முன்னிட்ட வாஹமும் ஞாந ஷ்டமிகமாய் ஹவிக்கும். ஆகயிவ்விதம் வாஹித்து விஜாபித்த பின்னவஹாநத்தில் ப்ரகிவக்ஷிப்ரேகு வகஷவாஹவுவக்ஷ திரஹாரரஹவமான "ஹ்ரீஷ்வஷொஷம் வ்ரவரம் வ்ரஹரகெநமி ஹபரழ் । வ்ஷ்டதிவ்ரயிவாவாயும் வ்ரஷிஜிஹவ்ரகிரோம் வ்ரபழ் ॥" என்ற ஷ்லோகத்தால் வகஷவாகெஷவங்களும் நிரஷங்களாயின. இதனால் கஷொஷஜமகுவாதியான ஹவான்; தனக்கு ஷொஷமும், தனக்கு வரமும், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நிஹபரமு மாக: என்னை, தான் கொடுத்த தனது ஜ்ஞாநவிஷொஷத்தால் த னக்காக தன்னிடத்தில் தானே நிர்வாஹம் செய்விக்குமென்பது கருத்து. இவ்விதமானபொழுது ஸ்ரஂஸ்ரஷனுக்குள்ள வரிவ ண்ணவ்ரகிரத்திற்காவது, வெகனுக்குள்ள வரிவ்ருண்ண வ்ரரகிரத்திற்காவது, வயத்திற்காவது, ஹரநிர்வஹமாகு முபாயத்திற்காவது, வஹாநவெகைக்காவது, யாதொன்றிக் கும் ஹாநியில்லையாயிற்று. மேலுமிவ்வளவுள்ள வாக்யங்களால் வாஜ்ரவாயஷொயநாயிகாரத்திலுள்ள ஏழாவது வாஹமும் "ரக்ஷாஜ்ஹவாகவஹ்ரிதீ"ஹ்யாதிவாக்யங்களும்வ்யாகிங்களாயின.

இவ்விதம் மூன்றுவாஹங்களும் தீர்ந்தபின் நான்காவதான விஜோவாயத்தையிட்டு வாஜ்ரவாயத்தையழிக்கப்பார்க்கும்

வாகுமும் சோகஷாயஃபுங்கூகஷாயநஜதர்ஷியால் வரிஷ்டரிக்கப் படுகின்றது:—

சோகஷாயஃபும் கூகஷாயநெ யொரிவரஷேஷிகா வ்ரவ ஹ்ரம்ஹவா ஊர்தீணஃபும் கரரஷெ, கிதஷ்ர ஹமவாநு ஸ்ரீ ஸொஹ்ரவாயெரஷவஷ் । தாதயபுஜாநஹெதொரிஷ வஷஹரரவொ வஹ்ரிரஸ்ர ஹ்ரஷ்டி ஸ்ரீவெஷாதாயபுவ யெபுஃ கிஷ வஷஹரஹநம் வரிஹ்ரஷ்டம் வ்ரஸாவ்ரஷ்டு உகூ॥

சோகஷாயஃபுதிதர்ஷி ॥ (சோகஷாயஃபும்) கரிஷ்டநிவ்ரத்திவரஷ வஃகேஷவ்ரவத்திரஷவமான சோகஷ்டத்திற்காக என்றது, இங்கு பிள்ளை ஸொகவாயஃபுரால் "கரிஷ்டநிவ்ரத்தியுண்டானஷ் உஷவ்ரவத்திதன்னடைவேயுண்டாமிறே" என்று தனி ஸரரஹவ்ரத்திலும், "விரொயநிவ்ரத்திபிறந்தால் வரஷம் வ்ரகவ்ரஷஜமாகையால் தனித்துச்சொல்லவேண்டாமிறே" என்று ஸிரயஃவகிப்படியிலும் அருளிச்செய்தபடிக்குள்ள சோகஷவ்ரவிஷயாகஷவாணர்வாவஷ்வஷமாகும் கரிஷ்டநிவ்ரத்திக்கும், கைகயபுவ்ரவத்தியாகும் உஷவ்ரவத்திக்கும் சவ்ரயஷகூவஷயபுநிம் சவஷமஹிம். ஏனெனில்; அதது வெவ்வேறு. தியிலெயை விட்டு மாம்யாரரம் போகப்புறப்பட்டவனுக்கு தியிலெயை விட்டது கரிஷ்டநிவ்ரத்தியும், மாம்யாரரமெத்தினது உஷவ்ரவத்தியுமாம். இதனிடையிலுள்ளதுவ்ரகவ்ரஷொஷகவ்ரயத்தமாம். இதையே பற்றி, "சூநஷகஷ்டிஷவ்ரஷ வஷங்கஷஃ வ்ரரகிகஷ்டிஷவ்ரவ்ரவஜபுநிழ்" என்று வ்ரரணரும் வெவ்வேறுரய்க் கூறிற்று. "சவிதெரயாகும் கரிஷ்டத்தால் தரதிரஷவைக்கடந்து, விதெரயாகும் ஜ்ரானத்தால் சோகஷத்தையனுஷவிக்கிறான்" என்றவோற்றும் கரிஷ்டநிவ்ரத்தியையும் உஷவ்ரவத்தியையும் பிரித்துக்கூறிற்று ஸ்ரீஉஷாஜதெஷிகனும் "சூரரயிப்பார்க்கெல்லாம் அன்றே கரிஷ்டநிவ்ரத்திக்குமிஷவ்ரவத்திக்கு முடலாயிருக்கும்" என்று பிரித்தருளிச்செய்தார். ஆகிலும் வ்ரகிவகஷி, கரிஷ்டநிவ்ரத்தியுண்டான

சோத்தாஸிஷ்வரவ்யுண்டாவது வ்ருக்ஷ ப்ஷ்டமெனக்கரு தியதற்காக "ஹெதளஹிஹ்ரு ஜும் வ்ருத்வாவ மஹ்யெஹ்" என்றார். இங்கும் வ்ருவாஹஹ்மநிவ ப்ரீகஹ்ஷ்டநிவ ப்ரீயும், வ்ருவாஹவ்ய வ்ப்ரீஜஷ்டவ்ராவ்யியுமாம். ஆனதால் அவையிரண்டும் வேவ்வே றெனக்குறையில்லை. இவ்விதம் சோக்ஷாயுர்மாக (க்ருக்வாய நெ) வெத நஜுற்செய்யப்பட்ட ஹவ்ய வ்ருதிகளுளொன்றுகும், வாயுகவிஸ்ருஷ்டத்தில் (ஸ்ருரிவர்ஃ) ஹவான் தானே (ஹ்வீக்வா) ங்ன்ஜுகொண்டென்றது. இங்கு வெதனஞல் ஹவஜ்ஜுதவ்ராகம் ஜ்ருத்தைக்கொண்டு ஹவஷ்யீநமாய்ச் செய்யப்படும் உவாயத் தால் ஹவஜ்ஜாஹமாகும் வ்ராஸவ்ராஷாயுத்திற்கு வ்ருகீவம் யகுமானவையெல்லாம் தீர்ந்தாலும், ஹவஜ்ஜாஹமாகுமிஷ்வ்ரா வ்யிக்கு கூவ்ராகஞுய்த்தானே ங்ன்று (வ்ருவஹ்ம) தன்னியடை க்கலமாய் அடைந்த உவாயாந்ஷ்டாதவை (ஹவாஸ்) கூநாஜிகூடு வ்ருவாஹத்தால் கூந்ஹவித்துவர்த்தஸம்வாரத்தினின்றும் (உத்தீ ணர்ஃ) கரைக்டத்தப்பட்டவனுக (கூர்ரூதெ) செய்கிறான். (த கதீ) ஆதலால் (ஹவாந்) ஸ்ரம்ஸ்ரஜன (ஸ்ரீஸ்ரொஹி) ஸ்ரியஃவ்யி யே (உவாயர்ஃ) வாயநிமாக(கூஹவத்ரு) ஆஜனன்றே. ஆதலால் வ்ருவ்யி யிச்சேதனனுக்கு வாஜ்ரெ ஜ்யாய், அதன்மேல் வ்ருதி வம்யகுங்வ ப்ரீத்திக்கு உவாயம் வஸ்ரு்மானதுபோலன்று வஷா வஷ்ஜுயிருக்கு மீசுவரனெனக்கருத்து. ஆனதுபற்றியே இவ் வீசுவரன் வஷ்ரொவாயமானது வாஜ்ரு்மாயுள்ள வுபாயமனுஷ் டித்தபொழுதே "ஹந்தெ வ்ருதள வ்ஜ்யஸ்வ ஜும் வ்ருவஹஹ்" என்ற நஜ்ஞப்படி சோக்ஷவ்ராவ்யியும் வ்ஜ்யமே வசவேண்டியிரு க்க யிதனிடையிலீசுவரனெருவன் வேணுமோவென்றவர்ரு்ம் கூங்ஷ்டாங்வ ப்ரீத்யுண்டாஜ வ்ஷ்டவ்ராவ்தி தன்னடைவேயுண்டாமி றே" என்ற பிள்ளைலொகாசார்யருடைய தனி வாரஸஹஜ்ருவா கூர்ப்படிக்குள்ள வ்ருவ்ருவக்ஷ்மாயிற்று. இதற்குக் வெத்ஹ்ஹ மாஜனும் வெத்வைக்கடந்தஜலம் பின்பும் ஹ்ருதியைப்பற்ரு தபொழுது அதன் வ்ருதிக்கே நாஸம் வருமாதலால் வ்ருகீவம் யகுங் ங்வ ப்ரீத்மாஜனும் சோக்ஷவ்ராவ்தி்க்கு ஹவாந் வ்ருவத்ரு

நிஷ்ரமில்லாதே நேரிட தானே விஜ்ஞானத்தைப் நின்று ஸம்ஸ்கரிக்கையால் கிருஷ்ணனுக்கு ஸாக்ஷாத்காரமாக ப்ரவேசத்துக்கு ஸாக்ஷம் விளிக்கும். ஆகையிவ்வளவால் வெகுநாளில் வாஸனாமாயுள்ள ப்ரவ்ருத்தியென்ற வாஸனத்தால் வரிக்ரஹணஸமர்த்தன் இந்த ப்ரார்த்தனத்தால் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து மேலும் தானே தன் ஸங்கல்பாதிசயத்தாலிஷ்டப்ராப்தியாகும் தனது ஸஹஜமான ஸாக்ஷாத்தையுமளித்தருள்கின்றனென்றதாகருத்து. "ஸ்வயமேவ யிவனை ஆனந்திப்பிக்கின்றன்" என்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்களின் வ்யாக்யானம். இவ்வளவையே திருவுள்ளம்பற்றி, விஜ்ஞானாவரணாதிகாரம் மூன்றாவது வாக்யத்தில் "ப்ரவ்ருத்தியுங்கூடவே வாஸனமென்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள் பண்ணுகிறதுவும் விஜ்ஞானாத்மனுடைய ப்ராப்யமடியாகவத்தனை. ஸ்ருஷ்டித்திற்கழுக்கற்றால் வரும் ஸ்வாஸ்வரூபமான ப்ரவ்ருத்தியாவதும், அதற்கனுரூபமான ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸேஷபூதர்களாயிருக்கும், இப்படிகளிருக்கும். இவ்வர்த்தத்தை, "ஜ்ஞாதவ்ய மேவாவிஸ்ருஷ்டியாவதி" என்று ஸ்ருதிகளும் ஸமர்த்தித்தார்கள். ஆகையால் விஜ்ஞானாத்மாவுக்கு ப்ராப்தமேயாகிலும் கிருபாகாரணாயத்தமான ஸாஸ்த்ராசார்யாபிமானத்திற்கு "இன்றென்னை" உத்பாதிக்கையாலுண்டாகையால் விரோதமில்லை" என்று ஸ்ரீமாஸாமிகள் அருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்வர்த்தத்தை "உபாயஸ்வரூபவிரோதிநிவர்த்தகத்வமாத்ரமு, ப்ரவ்ருத்திரூபஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரயோஜநத்வமுமாகையால்" என்று உபாயவிஸ்தாரகாரத்திலும் ஸம்ஸ்கரித்தருளினார். இப்படிப்பட்ட ஸாம்ப்ரதாயர்களுடைய (காதாசித்கஜேந்த்ரஸம்பந்தம்) கருத்தின்னதென்றறியாதவர்களினுல் (உள்ள) இவ்விஷயத்தில் (வேறுமாராயும்) பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்யர், அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினார் தொடங்கி மணவாளமுனிவரீருயுள்ள பற்பல ஸம்ப்ரதாயர்களும் (வேறுவிதமாக) வ்யாக்யானங்களுக்கு

வுபகூவுகாரமாக வரிஹரித்தார்கள். (ஹரிஜீவ) இப்பொ
ழுதுமவர்களோடொட்டியவராய் நினைக்குஞ்சிலவாஹவஹரூக்க
ளும் வரிஹரிக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட டூரவலையமான
வத்தகுவரிஸீதிகவல்லவுடாயவஸ்திக்ஷாயுங்களெல்லாம் (ஸ்ரீ
வெஷாஞாயுவியெழ்) ஸ்ரீதிஷெஷஞாயுவயுரான வரிசா
வாயுரால் (வஹாமஹாநம்) மிகவும் நுட்பமான யிவ்விஷயம்
(வ்ஹாவெஷ்) தம்மாலருளப்பட்ட ஸ்ரீஷ்ணுகுபவாராதிராஜ
ஸ்துத்தில் (வரிஷ்ணுக்ஷ்ம கிஷ) மிகவும் நன்றாயருளிச்செய்யப்பட்ட
தன்றோ. ஆகயிதனால் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தது
போல் வளவுபாவயுவிரோயமன்றிக்கே கதிமஂஹீமாய் கதி
ஸ்வஹாய் கதிவிஷ்ணுமாய் கதிபுருஷோத்தமாயுள்ள பற்
பல வாக்யங்களால் பற்பலவயிகாரங்களில் எளியருக்குமெளி
தாய் ஸ்ரீதிஷ்ணுஸிகளால் ஸ்ரீஷ்ணுகுபவாராதிஸ்ரீவசநத்தில்
வசநவெபுரதிஷவாஜ்பேயவிஷயமானது அருளிச்செய்ய
ப்பட்டிருக்கின்றபடியால் தெளியாத ஸாஸ்த்ரயுக்களெல்லாம்
அத்தஸிகளுடைய ஸ்ரீவசநத்தாலேயே தெளியக்கடவதென
என்பதி ஸ்லோகார்தயுழ்.

(உசு)

இப்படி நான்காவது வாதம் தீர்ந்ததன்மேல் தத்துஜ்ஞாநநி
தர்ஶநியால் ஐந்தாவதுவசநவுபக்ஷத்தையும் வரிஹரிக்கிறார்;

தத்துஜ்ஞாநம் நிஸ்நிஷ்ரேஸாதி கயநிஹமரூக்ஷுவாகயுஜநயம்
கிநிதயுக், ஸ்ரீஷ்ணுஷெயு நிஷிஜம் வுயஸிதத்திதொநயுஜி
தீயம் தத்யுழ் । வஸவஸெஷ்ணுதிஹஸிஷா வரிகிவயநவாரிந்த
வரிஜிநிஸ்நிஷ்ரேஸா, நெபுராஹஸிபாஜ, வாயநாநஹயுவஸ்ர
வதிவகிஸ்நாம் கிம் ரஹஸெயுஸ் ॥ ॥ உஎ ॥

தத்துஜ்ஞாநநிதயுழ் ॥ (நிஸ்நிஷ்ரேஸாதி) ஸ்லோகத்தை விரும்பும்
வெதநனுக்கு வேண்டுமென்று கூறும் (தத்துஜ்ஞாநம்) தத்துஜ்ஞாந
மென்பது (உஹ) இந்த விவாதவிஷயத்தில் (கயம்) எப்படி? (ம
ரூக்ஷுவாகயுஜநயம்) பரிவக்ஷியானவனது மரூவான பிள்

ஸொகாவாயடூரால் செய்திருக்கிற ரஹஸ்யவாக்யங்களினின்று முண்டாகும் ஜ்ஞாநமா? அல்லது (ஈநஸ்கிம்) வேறேதாவதா? அதாவது;— வ்ருகீவகஷிகீதத்தில் ஸுவாலுக்கும் தனக்குமுள்ள ஸொஷிகஸொஷகவம்பந்தத்தையும், அவனுடைய வாஹகமான சகாரத்திலுள்ள நிரவாயிகரக்ஷகத்வத்தையும், சிலு ஜ்ஞாநிகளிலும் வ்ருக்ஷணங்களிலும் கண்டு தெளிந்திருப்பதே ஸோகேஷாவாயமென "ரக்ஷகத்வாநுகீரவிலுவமாயிருப்பதொரு ஈஸ்வரயாகீகஜ்ஞாநவிஸொஷம்" என்று ஸிரவேகீப்படியிலும், "இத்தையே மிகவும் தஞ்சமாக நிணைத்துப் போருவர்கள்." என்று அதேஸ்வரணத்திலும், இன்னுமநேகவிடங்களிலும்காண்கையால் அதற்கநுகூலமான "வொஜீவநெவாய ஸ்திதே வஸவதீயம் வ்ரவ்ரயி। கூதீஷாவ்ரம் ஹரிவ்ரவீரம் வ்ரவ்ரவாஸ்ரி வஸுதேவ்ரு" என்ற வசநத்தைக்காட்டி, ஸொஷகஜ்ஞாநமே ஸோகேஷாவாயமெனவும், கூதீஷவேஷணமென்றது சகம் காரமஹமாகையால் அது வாகிகத்தோடொக்குமெனவும், வாஜ்யுமாயுள்ள ஹகீவ்ரவதீயாகுமுவாயங்கள் அழிக்கப்பட்டன. அதையும் ஸ்ரீவெஷ்ணதெஸிகரு வாஜ்யுவாயஸாயநாயிகாரத்தில் மூன்றுவது வாதத்தால் வம்பித்து வ்ரவாவித்தருளினர். இங்கு ஸொகாவாயடூர் கூதீஸொவாத்தில் வெஷ்ணவ வாரணாஜமான ஸுயிங்களுக்குக் கூறும் "வகஸுவஸம்வாரிவெகநருக்கும் கூதீஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கை" என்றார். அதன்மேல் அதை "கூதீஜ்ஞாநமாவது" என்று தொடங்கி "கரீவஸவம்பந்தத்தை நிவகீப்பிக்கும் உபாயம்" என்றார். இதையும் "கதாரணாரவிந்ஸரணாமதீ" என்கிற ஜ்ஞாநவிஸொஷமெனவும் விரித்துக்கூறினர். இதனுலும், சிஸவ்ரகீவம்பகநிவஹாணைவாயம் நிவி ஜ்ஞாநஜாகரஸரணு நாராயணவரணாரவிந்ஸரணாமதீ என்கிற ஜ்ஞாநம் கூதீஜ்ஞாநமாவது." என்று அத் கூதீஸொவாத்தினீற்றில் கூறியிருப்பதாலுமிவர்பக்ஷத்தில் உபாயஜ்ஞாநகாரதேமே ஸோகேஷாவாயமென்பது விஜம். இங்கு வஸவேஷணரஸ்வ ஜ்ஞாநம்போய் சரணகாரவெக்ஷமான உபாயவிஷயஜ்ஞாநமே

க்ருமேயழும். அவ்விதமான பொழுது இவருக்கு வாஜ்ருமான வுவாயம் வ்வுஷ்ரவிரூஜமாகையால், விஜமான வுவாயமாகும் வஷ்ருக்ஷகனை ஸ்ஸ்ரூனுடைய நிர்ணவுரீதிமாயிற்று. இப்படி விஜோவாயமொன்றிருப்பதான யிந்த ஜ்ரூநந்தான் வாகருஜ்ரூநத்தாலேயே வுண்டானதன்மேல், அப்படி வாகருாயழுத்தாலுண்டான வுஜ்யையே உவாயமாகவும், நிர்ணத்திருப்பதாவது; வுஜ்யொவாமாக்குவது. ஆகவித வுகாரஹெடுத்தால் ஸம்கரநு வளஜிதத்தைப்பேசியதுபோல் அந்த ஸம்கரஜிதத்தை யிப்பிள்ளைலொகாவாயழுர் வுகாராஜ்ரூமாக பேசியதாயிற்று. அதாவது வாகருஜநுமான ஸ்ஸ்ரூவிஷ்யக்ருக்ஷணரூஷ்ரவாயழுத்தைத் தன் ஜ்ரூநமொவாமாக்குவதேயாம். ஆனதால் வாகருஜநுருஜ்ரூநமே யிவர்வக்ஷத்திலும் சோக்ஷவாயநமாயிற்று. மேலுமிவர் க்ருதவஸேவுணத்தைக் கண்ணாகியாய் வ்வுரூஷ்ரவிரூஜமெனவும் கூறியிருக்கின்ரூராகையால் வஸேவுணத்தையம்சீகரியாதவர். வுவதீயென்றவுவாயமோ வஸேவுணாஜ்ரூதமென்றதும் சிலவிடங்களில் இவரே ஸ்வீகரிக்கவும் செய்கின்றனர். சிலவிடங்களில் வஸேவுணம் வ்வுரூஷ்ரவிரூஜமெனவும் கூறுகின்றனர். ஆகையாலும் வாகருஜநுருஜ்ரூநமே யிவருக்கு சோக்ஷவாயநமெனக்குறையில்லை. அன்றியும் கீதீஜ்ரூநமென்ரால் விஷ்ணுஸ்ஸ்ரூமான வுாரோணிகவ்வுஜ்ரூவிஷ்யகுமான வாருஜநுருஜ்ரூநமா? வாரோநுமான யிரூயழுருஜ்ரூநமா? உத்தீகுமான வரூரோத்விஷ்யக்ருக்ஷணரூஷ்ரவஜ்ரூநமா? எனில்; க்ருதீயத்தில் கீகுத்தை மூன்ரூப்பிரித்து "கீகுத்ருஜ்ரூந மூண்டாகவேணும்" என்ரூர். அதை "கீகுத்யமாவது; யித்துமயித்துஸ்ஸ்ரூனும்" என்று விவரித்துக்கூறினர். இதனால் கீகுத்யவிஷ்யகுவாகருஜநுருஜ்ரூநமே கீகுஜ்ரூநமெனவாயிற்று. கழுவஜிகமென்ற ரூஹவுத்தில்; "வம்வாரியான வெகநனுக்குத் கீகுஜ்ரூநம் பிறக்கும்போது கழுவஜிகஜ்ரூநமூண்டாகவேணும்" என்ரூர். இங்கே விஜயீஸ்ஸ்ரூர்களாகும் வஹாயழுத்யத்தின் ஜ்ரூநம்பிறந்தபின்பும், வ்வுரூஷ்ரவ வர

வ்வாசிவங்களே மறுபடியுமறியவேண்டுமென்று மிரட்டித்துச் சொல்லுகிறார். ஆகையால் முன்பிறந்த சிகுதாயஜ்ஞாநம் காயத்ரீமில்லாதேபோயிற்றும். ஆகையால் உஷிக்கவேண்டியஜ்ஞாநம் சிகுதாயத்தாலோ, அல்லது சுயம்புவினிகுத்தாலோவென வம்யிழுமாயிற்று. யாயாயஜ்ஞாநமென்ற பொருள் மற்றதிற் சொருகிப்போயிற்று. மேலும்; வ்யவதிக்கிவர், பரந்தபடியில் உவாயசுயம்புத்தையோதும் கமீகரித்து உவாயகமில்லையென்றார். உவாயகமாவது; என்றுதுடங்கி நிரவெகஷ்தையையே உவாபமாகக்கூறினர். இப்படிப் வாசிவெட்டிரவிரோயமாய்க் கூறி முடிவில் "ஸெஷ்கஸாநவம்யாநமும் சூதிவஸீவம்ணம் போல வ்வாசிவவிரவம்" எனவும் எழுதினர். இதனலும் ஸெஷ்கஜ்ஞாநசோதரமெனவாயிற்று. ஆகையால் இங்கு சிகுஜ்ஞாநமாவது; சிஜ்ரணாரவிந்த ஸரணாமகியென்ற ஸெஷ்கஜ்ஞாநசோதரமென்பது வ்யகிவகஷியின் கணொகமாய் வஜிக்கிறது. இவர் சூகிருகரணத்தைக்காட்டி சுகரணத்தில் முடிப்பவராதலால் "வாகுர்யஜ்ஞாநமே உவாயமென்றார். அதுவமநவவஜம்" என்றதை சிகுஸெவரத்தில் வ்யாவர்த்தும், அதை சிதூவஸ்வாஜிவாகுங்களால் வஜங்களென்று வெகுரவிஷயமாய் வஸோயாநித்துக்கொண்டும், சிஜ்ரணாரவிந்த ஸரணாமகியாகும் வ்யாசிஸெஷ்கஜ்ஞாநசோதரமே உவாயமென வ்யகரரா ஜிரவண உவாயமாகும் சூகிருகரணத்தை, சூகிராகரணத்தில் மூட்டிப் பாழாக்கினர். வியிவவத்தால் வாகுர்யஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் உவாவநாஜிநிதிஷ்யஜ்நவஸோநாகாரவ்யகிகஷஜ்ஞாநமே வேணுமென்று கருத்துற்று, "ஜ்ராநாஜிவியிகளுக்குக் கெயர்யும் வ்யவஸிக்கையாலும்" என்றுமெழிந்தனர். இதனல் "ஸரணம்வ்ரஜ" என்ற வியியையும், "யாஜீத" என்ற ஸ்ருதிவியியையும் இவரறியாதவரல்ல. அறிந்தே உவாயநெரவ்வகும் வேணுமென விவரீதமாய் ஹரித்து சுயம்வவாய ஜ்ஞாநசோதரமென்று வ்யுத்மாய் நல்லதோர் சுயம்புத்தை எழுதத் தகமில்லாதேபோயினர். ஆனதுபற்றி "சிதிஜ்ஞாநம் ஸ்ஸ்ர

க்ஷோர: கயதிஹ மாரகயூகாகயுஜநிர்ம்" என்றதற்கு வ்யாக்ய வாக்யங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்வளவுமல்லாதே "கிநயுக்" தீக்ஷையத்தால் வாகயுஜநயுஜ்ஞாநமல்லாதே கூநாஷாநாரூவஜ்ஞாநமாகும் வேறொன்றுண்டோவெனவும் வ்யர்த்தம்பண்ணப்பட்ட பொழுது இவ்விரண்டுகளுள் எது உடையவர் விஜ்ஞாநத்திற்கு கூநாஹ்ணமென்றதை மேல் வரிஸ்லோகத்தில் விளக்கின்றார். அதாவது; (ஸ்ரீஹ்லாஷ்ய) ஸ்ரீஹாஷ்யகாரரருளிச்செய்த ஸ்ரீஹாஷ்யத்தில் (வ்யாக்ருதிகம்) தீக்ஷாதயங்களுடைய வாகயுஜநயுஜ்ஞாநரூபமே தோக்ஷோவாயமென்ற நிகமாநது (நிஷ்டிலம்) "வாகயுஜநயுஜ்ஞாநாத்மாநயுஷ்வாஸநாத்தூகம் ஸமுபநயநாகாரம் ஜ்ஞாநமேவ தோக்ஷவாயநம்" என்று பற்பல ஸ்தலங்களில் வாகவ்யாபுஜ்ஞாநம் தோக்ஷவாயநமல்லவென நிஷ்டையிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனதாலே "ங்கு ஸொஷ்கஜ்ஞாநரூபமேயொழிய "ஸொஷ்கோநாவ்யாநமும் கூத்ஹவேவுணம்போலே விரூபு"மென்ற விவாதம் கூவுழுமே. இவ்விதமுள்ள இல்லொகாவாயபூதத்தை ஸ்ரீஉஸிகனும் வாஜ்ருவாயஸாயநாயிகாரத்தில்; "ஆஜ்யலிப்போது கூத்ஹவேவுணமென்றொரு வியவமுண்டோவென்று சொல்லுவர்கள். இதுவும் வாகயுஜநயுஜ்ஞாநரூபத்தாலே தோக்ஷமென்கைபோலே கூநாஷாணீபம். ஸொஷ்கவாதி விஸிஷ்டமான வாதிகத்தை ஸாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு சுயிகாரவிஸொஷத்தோடும் வரிகாரவிஸொஷத்தோடும் ஸமவாகயுவிஸொஷத்தோடுங்கூடி ஸொஷ்கவ்யதிரேகவ்யாபநஸஹபூமான வ்யாப்தி கூஷாஹாரயுவாஸமிறே கூநாஷ்யவாயகத்தில் நிஸ்ஸஹநிவ்ருத்திக்கு வாயமாக வியிக்கப்படுகிறவர்தூகவேவுணம். கிகயுஜ்ஞாநத்தாலே தோக்ஷமென்றவிதுவும் ஒருவுவாயாநாஷாநத்தை முன்னிட்டேன்னுமிடம் 'ஸாணவ்யஜே' தியாதி வியிலயவ்யாவும்." என்றருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்விஷயத்தைப்பற்றிய வாஹங்களெல்லாம் நமது வாதியவ்ஸ்ருஹகாரிகையில் பரக்கக்கண்டுகொள்வது. (கூதீ:) ஆகையால் (ஜிதீயம்) இரண்டாவதான (கூநயுஸ) வேறு மதம் (கதீபம்) ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருக்குகப்பாநது.

இதனால் ஸ்ரீமாஷ்டிகாரர் திருவுள்ளம் அவரது ஸ்ரீமாஷ்டிகத்தில் வாகடிஜநடுஜ்ஜாநரோதிதத்தால் சுவஸ்மாவிதிமென வினிப்பதுபற்றி வாகடிஜநடுஜ்ஜாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான நடிவொவாவஸாநஷ்டாநங்களிலொன்றிலிழிந்து அதால் கிடைக்கும் ஜ்ஞாநவிகாவவிஸெஷமே சோக்ஷோவாயமென்பது கருத்தாயிற்று. (வஸவஹிஸ) இப்படியாதலால் (உக்திஹஷிஷாவரிகவவ.வாடெந) வவநஹஷிஷணத்தில் படித்திருக்கப்பட்ட வவஹ்ஷக்களுடைய வாசோதிதத்தால், அதாவது; ஸ்ஷவென்றெருவணிணைத்து அவன்கீழிருந்து வவநஹஷிஷணாதி வ்ஷீயாஹவஸடிகொஸங்களோய விழ்த்துப்படித்து அவைகளாலுண்டாகும் வாகடிஜநடுஜ்ஜாநசோதிதாலென்றுயிற்று. ஏனெனில்; ஸஹவஸடும் படித்தபின் மேல் சுசிவடுமானவுபாயமொன்றுமிவருக்கில்லாததால் திரவநாதிவிஸ்ராஜ மிவர்ஜ்ஞாநமென்பது வ்ஷ்டம். ஆனதால் (ஷஷஷக்ஷோஸி) சோக்ஷவிருப்பமுள்ளவனுக்கு (வினிஸி) சோக்ஷமென்ற வினியானது (நொஹஷியாக) வஷிவெபூசுகூநுரயப்படி வாயநாநஷ்டாநத்தையங்கீகரியாமையால் வாயநவாஜடுமான சோக்ஷவினியுமுண்டாகமாட்டாது. சோக்ஷம் சுவாவமேயென்றபடியாம். இதையே ஸ்ரீ அண்ணவும் "சுஷதொ ஷஷ்திவாகூபாவஹி திசூடுஸ்ரீவ்யாநம்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "தாஞென்றுஞ்செய்யாதே அவன் ஸுக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்" என்றிவைமுதலிய வாகடுங்களால் உவாயாநஷ்டாநமே வ்ஷஷ்டிவவிஸ்ராயியெனவமீகரித்தும், வெதநின் ஷஷ்வித்தை ஸஷஸ்ஷன்தானே கழிக்கும்" என்று கூறியும், "வடுவதிவாதகத்தோடொக்கு"மென மொழிந்தும் போருமிவர்கள், "நானுட்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடைவே போம்" என்று கூறியிருப்பதால் இவர் ஸஹவடுப்படிப்பு முதலியவைகளெல்லாம் வடுவடுகியில்சேருவதாலும் அதனாலவை வ்ஷஷ்டிவவிஸ்ராயிகளாவதாலும் நிஷொடுகூடாய்கூடுவெபண்ண வஷஜமாயிருக்குமீ ஸ்ஷனிருக்கச்செய்தேயிவருக்கொரு சுகுதியாயடுவஹிகரஹவடுதியாதிஜ்ஞாநம் வஷெஷ்டிகமாவதாலும் (வாயநாநஹடு

வமவேஷவீவதிபுநாம) வாயநத்தையொத்துக்கொள்ளாதசமூத்தில் வகித்துக்கொண்டு போருமிப் வுகீவகஷிகளாகும் மொஷிவெஷவர்களுக்கு (கிஸஹவெயி) ஸஹவயுமென்ற கொஸாவஜொகநாத்தாற்ருன் யாதுபயன். அல்லது ; ஸஹவயுங்களான ஜீத்தியஸ்ஹணாஷிகளாற்ருன் யாது பயன் என்றது. ஆகயிவ்வளவால் ஸகஷகனுக்கு ஸகஷணமே வஜ்ஜெயாகையால் நம் ஸகஷணத்தில் நாம் யத்தம்செய்யக்கடவோமல்லோமென்ற நடத வுகீவகஷிகளுக்கு வுவுத்திநிவுத்திஸவேங்களான கதிவுயுமென்றேன்றும், ககதிவுயுமென்றேன்றுமில்லாததனல் ஸாவ்ஸாவஜொகநமாகும் வரிஸ்ரமும் கநாவஸுகமான காயமெனவாயிற்று. சுவாயவுஸோஸ்ரயணமும் கநாவஸுகமென்பது இங்கு தொக்கிநிற்கின்றது. இவ்விடத்தில் ஸ்ரீசெஷாஜதெஸிகனே, "ஜ்ஞாநாதேநாக்ஷாவதெஸொஹி கதிவெவாவாஸநாஷிநா । உவாஸநாஷிஸ்ரவிவாஸ ஜ்ஞாநாவதொக்ஷா விவக்ஷிதா ॥" என்றும், "ஆகையாலிங்கு வியெயடான வஸேவுணம் மொஷக்ஷ்ஞாநோதயமன்று. மற்றெதென்னில்; மொஷக்ஷ்ஞாநோத்பாகமான வஸக்ஷாஸாநுவாஸம்" என்று வுகீவகஷத்தை கிஸஸ்ரித்துவிட்டு அதன்மேல் "வாகவுசிதெணவிஜ்ஞாஜ விஜ்ஞோவாய உவெஸவுதெ । வுவத்திநிகவாவொ zவி" என்று மற்றோர் வரிவுவகஷத்தையெடுத்துத் தாமே "வியிநாத விஜாநுதெ" என்று நான்காம்வாத்தால் வணிக்தருளினர். அதாவது:— "ஸாஸணம் வுஜ" என்றவிதியானது "வுயுஜ்ஜே" ஜகயாதிகளான அகஷணவாசுக்களால் வியிவாரமாக வுஷ்டமாவதால்; ஜகியும் ஜாதீஹிதியாதிகளைப்போல் சுவவெயநிமித்தமல்ல. மேலும்; வுவுயாவநிவுத்தியே வுவத்தியென்றால் வுவத்திக்கும் வரிவுயாமமாய் வியிக்கப்படுகிற வவுயுபதிவுவாரிவத யாமமென்றதும் ஓர் நிவுத்திஸரிவவுயாவார விஸெஷமாகையால் இப்வுகீவகஷி கூறும் வுகாரம் வுவுயாவாரவுவுத்தியே வரிவுயாமமாய் அவருடைய அகஷணத்தைக்கெடிக்கும். ஆகையால் வுவுயாவாரநிவுத்தியென்

றது, ஒருதரம் வ்யதிரேகாநுஷ்டாநம் செய்ததன்மேல் வாஜ்ஞ விஷயத்தைப்பற்றி யிரண்டாவதுதரம் வ்யர்வாரிக்காமலிருப்ப தேயாம். அல்லாமல் சுத்திமுதல் வ்யவஹாரவாரகிரமத்தியேயாகில் வ்ரதவைகுண்டதோஷங்கள் ஸம்பவிக்கும். வ்யவஹாரத்திற்கு வாய நங்களாகிய மாநஸமாநஸமும், வாசிகோபாபலாபஹாரிகங்களாகிய மாநஸ மாநஸமும், வாசிகோபாயமான மாஸாஸ்ரயணத்துக்குள்ள வாசிகாரா ணிகங்களாகிய வாசகாஸ்நாநங்களாகிய வாசகாஸ்நாநாதிகளுக்கெ ல்லாம் விரோதமென்கையும் வாதங்களெல்லாம் வ்ருதாவிரோதங்களாகையால் தாரதம்யாதிகரணங்களான தாத்பர்யநிர்ணயங்களாம். இவ்விஷயத்தை வாயுஹயக்ரீவாயஸாயநாயிகாரத்தில் மூன்றாவது வாக்யம் மிகவும் தெளிவாகவும் பரக்கவும் உபபாதித்து வஸ்துநிர்ணயம் செய்திருக்கும். ஆகையிவ்வளவால் ஸோபாத்யாயமான வ்யபாயமென்று ஸாவஸ்ரீயாவாரபாத்ர வாதாவாயாஸாநாமஜ்ஞாதிகெமென்பதும், உபாயாஸாவவாக்யம் தாவத்பரமென்பதும் விஜ்ஞாதிக்கலாயிற்று. ॥உஎ

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுருவே நமஃ ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமஃ ॥

வங்கிபுரம் வேதாந்தாசார்யஸ்வாமியரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீதக்ஷநிணமூர்த்தியே வர்ணவாக்யம் முதல் வாஜ்ஞேயாவாயவாக்யம் முடிய குமாண்டூர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோணம் வைதிகவர்த்தினீ பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

11—10—1913.

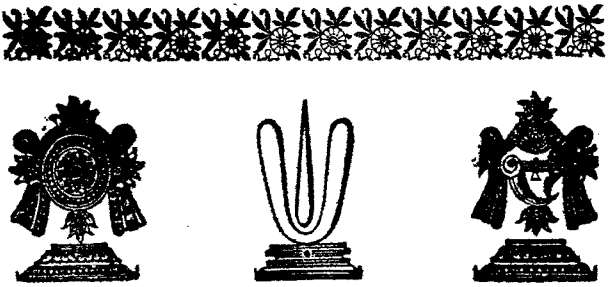

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஈடுஸ்ரீ தக்ஷநிர்ணயே ஸரஸமர்ப்பண வாத: ॥

இவ்விதம் உபாயவிஷயமான ஶங்கைகளைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநமாகும் ஸரஸமர்ப்பண விஷயத்தில் வரும் ஶங்கைகளைப்பற்றிப் ப்ரபத்தியாவது யாதென தருஷ்ணீதிதாதியால் விசாரிக்கின்றார்.

தருஷ்ணீக்ஷிஷ்டேதாதி ஸுக்ருதமித்யுச்யதே சேத்ப்ரபத்தே: கர்தவ்யக்ஷே விதிபரவசாம் ஸ்யாத்ஹீநாந்யஸூவந் | ஜந்மந்யேவஸ்வகுரவசநாலோகநாதம் ப்ரபந்நாஶ்சேஹீராமாநுஜஉதிகுதோ வர்திதவ்யக்ஷஸிஜீ: ॥ உஅ॥

தருஷ்ணீதிதாதி ॥ ப்ரபதநமென்றது அடைதலெனப் பொருள்படுவதால் ஸமவச்சரணாரவிந்தத்தையடைவதாகிய அடைதலென்பதை ஸ்வரூபவிரூபமெனக்கூறிய ப்ரதிபக்ஷியின் வாதத்தைமறுத்து, உபாயத்தை நிஷ்கர்ஷம்செய்த தன்மேல் அதுவும் ஸமர்ப்பணாந்தமாகுமென்பதைப் பற்றி ப்ரபத்தியென்ற வாதமென முன்பே கணிக்கப்பட்டிருப்பது. "தம்ப்ரபத்ய மஹாத்மாநம், ப்ரபத்யவ்யக்ஷமூலந்து"

உதாரணி வுபயமங்களிலுமிவ்வயத்தும் கண்டுகொள்வது. ஆனதால் உவாயவாதம்வேறு, வுவதீவாதம் வேறு என்ற விவக்ஷையானது சுத்தமதத்துக்விரோயமே யெனநிரூபித்து இப்பொழுது வுவதீவாதம் தடங்கப்பட்டது. மேலும்; ஸ்ரீஹர்ஷுகாரர் "வுவதுஞ்ஞே" என்றதற்குமதயத்தைக் கொண்டு "உவாஸதே" என்று சுயத்தமருளிச்செய்தார். மேலும் "ஹோநவாநாம்வுவதுதே" என்றவிடத்திலும்உவாஸ்ரே என்றே வ்யாஹரித்தருளினர். ஆகையால் வுவதி யென்பது உவாஸனையென்றும் பொருளாகக்கூடும். ஸ்ரீஹர்ஷுகாரர் திருவுள்ளம் சாதும் உவாஸநாவிஷயகமயத்தைப்பற்றியேயாம். ஆனால் வுவதிரஷ்மிங்கு ஸாமாந்யமதிவக்ஷயமே. ஏனெனில்; நியாஸதிமுகத்தில் "வுஞ்ஜ்ரு கூர்யாத்ஸாமாநி வுவதந்தர்யாமாதிநிக்ஷேவணநியாஸ்ரு ஷுஷ்ரூதயேவ தம்தநிவ்ரணேஸ் வயுர்யதாஸ்வுயுதே ॥" என்று ஸ்ரீபெரியதாதஜெயிகுருளிச்செய்தார். அவ்விதமே "உவாஸநாவ்யுர்யகூர்யாத்ஸ்ரீஸூவஸ்ரு" என்று ஸ்ரீஹர்ஷுகாரர் உவாஸநாஸமவும் ஸ்ரீவ்யுர்யமென்றருளிச்செய்தார். ஆனதால் "வுவதுஞ்ஞே, வுவதுஞ்ஞே," என்றவிடங்களுக்கு ஸ்ரீஹயக்ரீவாசார்யஸ்வாமி ஸ்ரீஹரவதீதாஹர்ஷுப்படி வுவதீவாரமாய் கயும் கூறுவது போரப் பொருந்தாதது. ஆகையாலேதே நியாஸதிமுகத்தில் "தஞ்நிவ்ரணேஸ்" என்று உதாரணத்தில் அருளிச்செய்தது. இதையே கவமம்பித்து சுத்தமதத்தும் இங்கு வுவதியென்பதை ஸாமாந்யமதிகருஸ்வயாம்யமான ஹர்ஷஹேவுணவர்மாகவெண்ணிப் பேசத் தடங்கயது. இவ்வயத்தை பிள்ளைலோகர்வ்யாக்யாநும் கீகரித்தருளினர். ஆனதுபற்றியருவன் (தஸ்ஸீம்திஷ்டேஸ்ரு) நிவஸ்ரு ஸாவாரணயிருப்பானேயாகில் அவனுல் (வுஞ்ஜ்ரு தம்) செய்யவேண்டியது தன்குசெய்யப்பட்டது; (உதாரணவ்ரு தே

வெசு) என்றிவ்விதங்கூறப்படுமேயாகில், அதாவது; ஶ்ரீ-
கூ-வானவெதனன் உபாயமெநரவெகூ,ந்தைப்பற்றி யா
தொருவுபாயத்தையுமனுஷ்ஷிக்காமல் கிவ-ர்ராவாரணஞ் தங்
ஷீமிருப்பானேயாகில், அந்தத-ஷீவெஷ்ஷாரமே விவெஷி
பால் செய்யக்கூடிய வோர் கூ,தூவிரெஷமாகையால், அவ்
விவேஷியால் உபாயரூ-ஷ்ரூநம் நன்குசெய்யப்பட்டதென்
பதுகருத்து. இவ்விதம் வ-ரூவபூவகூவிவாதித்தபொழுது
(வூவதிரீ) வூவத்தியினுடைய (கதூவுவுகெ) செய்ய
வேண்டுமென்றவிஷயத்தில் (வியிவரூவஹாவலி) ஸாஷ்ங்க
னிலுள்ள வியிவரங்களான வூசண வபநங்களெல்லாம்
(கூவுஜுஹீ நாதி)வெயொஜநமற்றவைகளாக(கூஹூவஷ்ணு)ஆயின.
இதனால்"வூவத்தீதாம் வுயாஜீத், வூரதூநாம் ஶயிதிகூவி
வெசு, ஶயிதிகூவிவதுகதூவுரீ, ஶாரீகை ஸரணம்வூஜ, ஸர
ணாமதிரிதூ-ஷ்ரூஷாஷெவெவிஷ்ணு வுயாஜீதாம், தவா
ஷீதிஇ யாவதெ, ஹவஸரணஜிதீரயணி, மதூஜுஷீநம் ஸர
ணம், ஹவெதி வூயாதூநாதிரீ, இதிதூவஜ்ஜ கிவெஷெசு,
யாவஜ்ஜாதிஸரணம்-ஷ்ரூஜிஸெஷாவதாஸநம், நநூவு வ
ஹஷ்ஷூகூஷெவதாய, சுவஷேவிதவெவாஷ்டிஹி ஹரூ, உய
வகூதாகூம, தவாஷ்டிஷாவஜதி வகூராரூம்ரம, வாவீபவொஷி
ஸரணாமதி ஸ்வஷ்ஷாஜரீ ஸரணவரணவாமிபம யொதிதா,
வூவத்திவாவெவ கிரீகூஷிதாம வுணை, ஸரணஜிதூவி
வாவஶ-ஷெரிரம; "உதூராதிவியிவரவாகூங்களும், கதநூ
ஷ்ணவுரஶாணிகவஷாவாய-ரூநூஷாதங்களுப்வு யொஜன
மில்லாதேகெவஷுவிஷயாதி ஸவூஷ்கள்போல்கூ-ரூத்தில் வ
வூத்திகிரிதூதிமில்லாதேபோரும். தகுஸெவரூத்தில் "ஷூரா
நாதிவியிகளுக்குதெவெயுயா-ரூப்வு வஸமிக்கையாலும்"என்
றருளிய மொகாவாய-ருக்கு வ வத்திவியிகளுக்கு வஸவூ-
ணமில்லாதே போனால் வெயுயா-ரூ வருமென்றநியாயம்
சாதூம் தோன்றுததற்குக்காரணம் "தயாவி விவரீதா

தெவ்ஸ்” என்றதைவிட காரணாந்தரமில்லை. இவ்விஷயத்தை “கஹியாவாரிவெதெஹீம், ஹ்கீ ந்தரவியாஹ்வ்” என்று ஸ்ரீவாஸ்கியும் வெளியிட்டருளினார். சூத்திரிக்ஷவ மென்ற வுவதியானது “ராவவம்ராணமதம்” என்ற தால் ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகையென்பதுஷ்டம். “கெஸவாவ புணவய புஹா ஹ்யா தந்திக்ஷவ உயுதெ |” என்றதும் வஸவ புணமே ஹராந்யாவமென வ்யாவ்யானித்தது. ஆகையாலிங்கு வியெயமான வஸவ புணம் ஸெஷக்ஷ ஜாநமாத்திரமன்று, மற்றதென்னில்; ஸெஷக்ஷஜாநாநி யாத்மான வ்யக்ஷாஹராந்யாவம். இதை “நஜிஹ்யாராத்மகம் பவெஷ்ய வியாயாத்மிவெதநம்” உதர்யதி வ்யாணங்களால் தெளிந்துகொள்வது. இங்குசிலர் இப்வுவதிக்கு கூபராக ஸொக்ஷவாயநக்ஷமில்லை யென்றும், ஆகையாலேயே கூபராக மாயனுவித்த வுவளனும் ஹத்தியையிடையிட்டே ஸொக்ஷம் பெறவேண்டுமென்றும், இதனாலிருவரும் வதிந்திஷ்டரே யென்றும், ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிவ்விதமே யென்றும் “ஹ்ருளநயாவெவ மீதா வஸ்கித வாரிஸ்ரொகவாவவ ரோணம், ஹத்யுமகெவநவம்மதயுஜவவராகியா தவயுஹாவெஷ்ய, வஹாவெஷ | வாக்ஷாந்தரெராவாயம்வ வஷநஜிகி மவெஷ்ய வஸவ்யுந்ரொக்ஷ, கவ்ராஹ்யாவாயநவ்ரா ஹஜநவராணிதொ தெநவஹிஜா ஹவெயஸ்” || என்றஸ்ரொகத்தால் விவாஹித்தனர். இவ்வாதங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீவெஷ்ணவ தமத நிக்ஷேவராக்ஷையில் வஸோயாநித்தருளினர். மேலும்சிலர்; சூத்ரவராதாக்களுடைய வஸ்யாயாத்ர்யுஜாநமன்றிக்கே, உபநயநவஸாநாகாராஜாநமுடைபவனே, ஸாஸ்த்ராநாவஸ்ரமான ஜீவாத்மாவை யெடுத்துக் குறிப்புதவிராத வில்லாளியைப் போல் வ்ரணவமாகும் வில்வில்வைத்து வ்ரஹ்மகாருமிலக்கில் வ்யொமிக்க வல்லவனென்றார். இதற்கு “கவஸ்ரொநாவிய ஜாதி, ஏவமெதுவஹிவாவகஸ்; | தவாஸ்ரீதியராவதெதுவக்தா

ரஸோ தாரயு, வாஉ ஈ ஹெரிர ஜி தர்ரிகளால் முன்பேவரி ஹரரும் கூறப்பட்டது. ஆகையால்பிள்ளேயொகாவாயர்ரும் தனிஉபத்தில், "உனக்குவாஉகமானஸ்ரீத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு" ய ஜீ த" என்றுஹவேஷப்பா னென்றுசொல்லி" என்றும், "ஹஷிவொவாயஹமெதரஷி ஹவெதிவ ராயர்நர உதிர்" என்கிற ஹகூணவாகயுத்திற்குறுப்பாய் வ ராயர்ஸ்ரீ யுருவச்செல்லவேணும்" என்றும், தனிஉரஷத்தில் "வஸ்ரீக ரியாதவனுக்கு உவாயவரிஜியில்லாதவேரபாதி' வரிகரித்த பின்பு கிஉரஞரிராதவனுக்கும் ஹவரிஜியில்லேயென்கை" என்றும், கூடிரராதியில் "தன்திருவடிகளிலேபவன் ரஸ்ரீ சாய்த்தவன்றுதொடங்கி" என்றும், வரர்ந்தபடி வரரஷ்ரொ கவுகரணத்தில்" வ்ரவ டதியாவது; ஒன்றைவிட்டொன் றைப்பற்றுகை என்றனந்தாழ்வான்வார்த்தை" என்றும், ஸ்ரி யஃபதிப்படியில் மறுபடியும், "ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற் றுகை" என்றும், தனிஉரஷத்தில் "பற்றுமிடத்தில் சாதஹ வ்ரவாரமே அனையுமென்னுமிடஞ்சொல்லி" என்றுமெ ழுதியருளினர். ஆகையிவ்வளவால் ஸஷவபுணத்தையெரும் கம்ரீகரித்தருளினர் போலும். ஆகிலுமிவர் கூரகூரமாகக் காட்டி கூரகூரத்தில் முடிப்பவராதலால் "ஸெஷகூரந ஸஸ்ரா நரும் கூத்துஸஷவபுணம்போலே வ்ரரஷவிரரஷம்" எனவும், தனிவ ணவத்தில் "வ்ரர ஷவிரொயமான ஸஷ வபுணம் பண்ணினவன் வ்ரர ஷவஜ்ரா நம் பிறந்தால் வ ராயஸ்ரித்தம் பண்ணவேண்டா. வ ராயஸ்ரித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையால்" என்றும் எழுதினர். இங்கிவர் முதலில் கூத்துஸஷவபுணத்தைச் சொல்லியது வ்ரா தம்ரீ ரவஹமாவ தால் வ்ரரஷவிரொயமென ஹமித்தார். ஆனதால் கூத்து ஸஷவபுணம் கூரகூரகரணமாயிற்று. அதன்மேல் ஸஷவ ணம்செய்தவனுக்கு ஈகூரகூரகரணகும் வ ஸம்மித்தபொ ழுது மேலொருவ்ராயஸ்ரித்தம் வேண்டுமோவென்று ஸஷெ

பாதிக்க, அதையறிவாகத்தால் வரிஷரித்தார். ஏனெனில்; இவரே சுகர்தருணத்தையே வரலாறாகவமென் அவதாரத்தில் நிறுவித்திருப்பதால். இங்குமிவர் வகுவு காரம் சூதிவசவேபுனம் வரலாறாகவமாணலும், சுகர்தருணத்தில் பாயஸ்தித்தம் வருவது போல விரோயமாவதுபற்றி பாயஸ்தித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலென்று வெகுவு முயற்சம் பண்ணினார். ஆனதால் "வவபுவு பாயஸ்தித்தமும், வரலாறாகவமும், சூதிவசவேபுணமென்னுமிடமும் வுபாணாதரங்களிலே கண்டிகொள்வது" என்றுவேறுசிக்கில்லாதே மனம்போனவழியெல்லாமெழுதி பெழுதி முடிவில் சூதிவசவேபுணம் வரலாறாவிரோயமென்றதுபோய் வரலாறாவமெனக்குறியருளினார். மேலும் பாயஸ்தித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலே பெண்ணுலிங்கு தானென்றது ஜீவாதாவகையால் இஜ்ஜீவாதாயில்லையென்றால் பொருன்யாது? சுகெபெதிபோல் வாரசோயிகுகுமெயில் ஜியெயென்றதா? வசிவபுணம் செய்ததாலீசுவரவுவமாய்ப் போனதுபற்றியா? ஏன்கில்; வலாறாவமே மொகவவிரிஷமாயிருப்பதால் திகாமத்திலு மிஜ்ஜீவதாவமீசுவராவுமேயாம். ஆனதுபற்றி வசிவபுணத்தால் புதிதாய் வந்ததொன்றுமில்லாயிற்று. போக சேஷம் வுபசிவகுமேயுள்ளது. அப்பொழுது சுகெபெதி வகுவாதம்வந்தது. அன்றியுமிவர்எவ்வீதவாவாவரணத்தையுமீசுவரனுடைய ரகுணத்திற்கு ஹேதுலாயக்கீர்த்தி, வரரகள் அந்தவாவங்களுக்கெல்லாம் வரிஹாரரூபமான பாயஸ்தித்தம் வலங்கிக்கும்பொழுது அதையிசையாமல் தானில் லீயாகையாலென்ற உலாமஹத்தால் பாயஸ்திராவத்தை யே. ஊகீகரணம் செய்கின்றவரதலாலிங்கும் வசிவபுணரூபவாவத்தையு மிசைந்து அதனுலிவனுக்குவந்த பாயஸ்தித்தமட்டிலிசையாதவராயிற்று, ஆனதால் வசி

வடமொழியில் வல்லுநர்களுக்கே. ஆனால் "கேவலாத்வைதமே முக்தியளிக்கவல்லது" என்று தனிப்பத்தில் எழுதியிருப்பதால் கேவலாத்வைதத்தை ஸ்தாபிக்கவே இந்நூல் எழுதப்பட்டதென்று வெளியிடுவதால் கைதேர்ந்த போல் காணப்படுகிறது. விரோதமாயிருப்பதொரு தர்க்கத்தினாலேயே மோக்ஷோபாயமென்றீர்ந்தது. அக்கால் விவரமான வேதாந்தவுபதேசங்களுக்கில்லாமலையும் வேதாந்தத்திற்கு ஸம்ஸ்காரமாயிருத்தலால் வேதாந்தத்திற்கு விரோதமில்லாதே விவிதமான யுக்திகளையும் கையாளமுடியும். ஆகையால் ஸாஷ்டாங்கனை நமஸ்கரித்து "ஸ்ரவணத்தை உடையவனுக்கு அவன்தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யோக்யதையான ஞானத்தை கடாக்ஷிக்கவேண்டும்" என்றும், "வஸ்துஸ்வரூபவைபவத்தை ரக்ஷகனெக்காட்டிலும் ஆசார்யன் | தத்தரக்ஷாபலனாகையாலே ரக்ஷகன் ஸ்ரீமதாசார்யனே ॥" என்றும் ஸ்ரீதேசிகரை வணங்கி ஸ்தோத்தரித்தருளினார். அன்றியுமிவ்வடவேங்கடத்தில் வந்து ஸாம்ப்ரதாயமெல்லாம் ஸாங்கமாக வடநாட்டில் பரக்கவருளிச்செய்து வரிஷ்டராயிருந்தருளினார். இவ்விதம் வடவேங்கடமாகிய வரிஷ்டதையான பிறகு மேல் உபாயத்தையே விரும்பியாத வடகலையின் பேரில் ஓர்உபாயாநுஷ்டானத்தைக்கண்டு இதுவுமோர் உபாயமாவதுபற்றி அவ்வுண்மையையும் வெளியிடுகிறார். (ஜந்துவு) பிறவியிலேயே(ஸ்வபாவிகமாக) தமதுகுரவர்களின் வார்த்தையால்(தொகுதியும்) ஜ்ஞானத்தினை (வடகலைகளை) உடையவர் செய்தருளிய வடகலைவிரோதத்தால் வடகலைகளும் வேதாந்திகளிலிவர்கள் கூதகூதராய் தீர்ந்தனர். கூதகூதராவது; எடுத்தஜந்தில் செய்யவேண்டிய தொகுதியுக்தமான கூதத்தை கூதமாக்கினவர்என்றபொருள். இவ்விதம் கூதகூதராகாமல் பொழுதுபோக்கிச்செய்யவேண்டியதொன்றுமில்

லாதிருக்கச்செய்தே (ஸ்ரீராமோ நாஜாதி) ஸ்ரீ இராமானுசா வென்று (கூ தம்) எதற்காக (வகி-தவ்)ஹேயிம்) இருக்க வேண்டியதென்கையாகும் முடிவு. அதாவது, பிறவிலேயே வ்யவஹாரதலால் கத-வ்யமொன்றுமில்லாதே போயிற்று. அதன்மேல் "இராமானுசா வென்றிருக்க வ ரதம்" என்றது, வவ-ஹி-ஹ்வா-வித்தையும் விட்டு "வியர்த்தபோது குளித்துப் பசித்தபோது தின்று பசுவைப்போல் திரியவேண்டிய" நிஷ்டை-னுக்குப்பொருந்தாதவிஷயம். ஆகையாலிவர் உடையவர் செய்தருளின வ வதியில் விஹ்வாஸமில்லாதவரா யினர். அன்றியும்; உபாயம் ஸகூ-தாய-மாயும், அதுவும் சூபாய-மால் செய்யத்தகுந்ததாயுமிருக்கச்செய்தே, சூபா ய-மாஹோ நத்திலொதுங்கிய யிவனுக்கு இராமானுசாவென்றகூ றுவது உபாயகொடியிலேயே சேரும். ஸ்வயரவாரநிவ்ருத்தி யாகும் ஸ்வரூபத்திற்கும் நாசம். ஆகையாலிராமானுசா வென்றிருக்க வ ரதமில்லையாயிற்று. இவ்விதமெல்லாம் லோகாசாய-மாஹஸ்யங்களில்லாதவை. மேலும்; உடையவர் ஆவி ஸிஷ்யர்களுக்குஞ் சேர்த்து வ வதி-நாஷ்டா நம் செய் தருளினரென்பதுண்டானால், ஒரு ராஜாநாஜீயனுக்குப் பிற ந்தவனுக்குக் கத-வ்யமேயில்லையாகையால் ஜ்ஞ மு ஹண தத ய-மிவாரா நாஷ்டானக்களெல்லாம் முன்னடந்த உபாயத் திலுள்ள விஸ்வாஸோத்பத்திலென்பது ஸுஷ்டம். ஆகையிவ்வ ளவு தொஷத்தைக்கொண்டு தமஸீவஹ்வா நாபோய் "இரா மானுசா" என்று கூறிக்கொண்டிருக்க வ ராதானயிவர் வகூமும்வணடதுமாயிற்று. ஆகவிவ்வளவாலும் ஸவ-மாணா தமே வ்யவஹாரமென்பது இச்ஸ்லோகத்தின்கருத்து. (உ)

இவ்விதம் வ திவதிகளுடைய வாதங்களையும், ஸ்வகூய வாதங்களையுமாதித்து நிஷ்டை-ம்செய்து, கத நகராம்கூட ஸ்வரூபய-தா நாமதேயி கவ்ரோணவ ராஸ்ரமாய்ஸகலஸ்வ தா யாய-மின்னதென நிரூயித்துக்கொண்டேவந்து முடிவில்

வ வதியின் வெவ-ஙூ-ச்சி, திருகாயஞ்சி, உதரப்பூசி ஏ க்கோக்காட்டி வ வதியின் ஞாணத்தைக் கூறவேண்டி யாதுகாரண" எனத்தொடங்கி வெளியிடுகின்றார்:—

யதிஞ்சாரமிவ-ஙூ-ச்சாவ விதிகோவஞ்சாதிம்வர தீதிதிஞ்சவஞ்சாதிழி | வபூசாஞ்சாதிம் வாரதிஞ்சாஞ்சாயதி ஞாஞாஞாதிதிஞாவவவ வ வதிதி ॥ உ ॥

யதிஞ்சாஞ்சி ॥ (வ விதிஞ்சாதி) வ வதிசெய்யவேணு மென்றவாறுடைய வெனனுஞ்சு அப்ப வதியாருவர யத்தைப்பற்றி (வ-ஙூ-ச்சாவ்) முன்பேசெய்பத்தக்கது (யதிஞ்சாயதி) ஸாதிரமாவது காரியமான பிறிவுகளையுடைய உபாவஞாரமாயிமான பதிக்கருடைய வஞாவஞாதிமை மென்றது. திரு மெஞ்ஞானசம்பந்தர் சிவபோதப்படியில் "வ ஞாரமான கதியோமம், ஜோதபொமம், வைதாரஞ்ஞ வஞ்ஞோதம், வாரஞ்சொத்தியிதிதி, தெவாவஞம், திரு காயஞ்சேர்த்தனை, திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலிபிதிகை முதலியவைகளெல்லாம் வாகஞாஞதிஞ்களாக நினைத்து இவைகளில் உபாயஞவாவிபை தெரிப்பதென்றெழுதியரு ளினார். இவ்விஷயத்தை "நாஞ்ஞ வெவிதெ நதுதவஞா ந ஞாதெந தவெஞ்ஞுபா | ஸகஞ்ஞவஞ விதொஞ்ஞ்ஞ்ஞ உஞ்ஞ வாதவி சாம்பதா ॥ வஞ்ஞாஞ்ஞநதுபாஸஞ்ஞி" இதுமுதிய னாலுமுன்னுரையங்களிலேயே பெருமாள் தாமே வரிஹ ரித்தருளினார். "உலப வரிஞ்சி-ஙூ-ஞ்ஞவஞ வொஞ்ஞாஞ்ஞி ஞாதுஞ்ஞி வரிஞ்ஞுஞ்ஞுவஞி" என்றும், "யாஞவாவிதவஞாவதா விதிஞ்ஞுவஞி" என்றும் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் விபிதி தாபதேஹா ரணங்களாகிற வ தாரணமுமங்களில் திருவாய்த்தருளினார். "ஞாஞ்ஞுஞ்சுபதுஞ்ஞ்ஞதிவஞ்ஞு ஞ்ஞுவாபதாவரிஞ்ஞாமவரி வெஞ்ஞ கதிவஞ்" மென்றபொழுதும் மற்றவை ஹஞ்ஞ்ஞ்ஞ மாயின. ஆகையாலிங்ஙனமிறந்தனவிழிகளல்ல. ஸ்ரீ திவொழிதமாய் வ வதிஞ்ஞுமாயுள்ள திருக்கோடியாழ்வா

ஹஷ்டியொமமாகும் உவாலநாவிஸெஷத்தை. வெஹாவவ நம், அதன் வ காரஹெஷங்களானஆதி ஸுஷியங்கணைக்கூ றும். ஹொகாயாயபூர் வஆரகமான கூடிழிகளென்று கூறி யதால் கூடிழிகளுக்கு ஈஆரக ஸோக்ஷவாய நகமில்லை யென வொப்பிஞராகிலும், லவ-ர்யடிழகென்ற வெஹாவவ நத்திற்கு ஹஷ்டியின் வ காரஹெஷங்களெனவழும் கூறவறி யாதேதடிமாறிக்கூடிழிகளெனக்கூறினராயிற்று.வ காரணம் ஸோக்ஷவ காரணமாகையால் ஸோக்ஷத்திற்கு வாக்ஷாத்தாய நமான ஈஷ்வரஹஷ்டியொமத்தின் கிரியாபதத்தைக்கூறி வாகார வ்ரவத்தியொமத்தை வியிப்பதே வட்டவாரவும். வ வத்தியோ திவ காரம். ஹஷ்டியோ ஆதி ஸுஷ வ காரம். ஆகையாலிறே "யடிழாந" என்று வெஹாவவநம் வ யாக்கியா யிற்றெனக்கூறப்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீஹாஷ்யகாரரோ, வரஷ ஸ்லோக்கத்தால் வியிக்கப்படும் வ வத்தியை ஹஷ்டிக்கு கமமாய் த்திருவுள்ளம்பற்றிஅந்தஹஷ்டிவிஸிக்குவ திவ்யகங்களான பாபவிசேஷங்களுக்கு வாயஸ்தித்தமாயுள்ள ஸ்ரீ ஷ்வரஷ்டி யொழித கூடிழுங்களை யென்றருளிச்செய்தார். மற்றோர் யோ ஜனையிலோ வ்ரவ்வ காரமன்றிக்கே கூடிவ்வ காரத் தையென வருளிச்செய்தார். ஆகயிரண்டு யொஜனையிலும்வ திவகஷிக்கு கந-கவ்மமொன்றுமில்லை. ஹஷ்டியையே உவா யமாக்கும்பொழுதுவ திவகஷிக்குஹஷ்டிவ்ரவ்வ விரோதியா ம்.வ காரமவகூஷமோகஉவ்ரவ்வ காரமவகூஷத்திற்குவ திவடம். ஆகையால் இங்குள்ளவரஷிஸ்ரோகத்தில்காணும் ய டிழகாரமம் கெவல கூடிதாரமுமன்றிக்கே, வ காரமமு மன்றிக்கே, வ்ராயஸ்தித்ரவ்வகூடிழகாரமுமன்றிக்கே, உ வாலநாவ்ய காரவ்ரவ்வ ஸோக்ஷயடிழங்களுடைய வாய நகாரமமென்பது வ வத்திக்கு வாக்ஷாத்தாயநகமும் சொல் லும் வகூத்திற்கு கந-கவ்மமானவழும். இவ்வழுத்தை

ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலுள்ள வரதராஜாசார்யரதிகள் "பகவானது ஸாஸ்த்ரமெதிர்பார்த்திருக்கும் வஸ்துவாயிருக்கும்." என்றும், இங்குள்ள கருவைவரத்தாலே ஸேவாயோக்யமாக ஸாஸ்த்ரவிஹிதங்களாய் வைதிகர்களாய் நாநாவித காரியங்களான வைவாஹங்களை யெல்லாம் செய்துகையிலே தாத்பர்யம். வரதராஜரிடத்தில் ஈதாநீம் வைதிகர்களுக்குமுண்டான தாத்பர்யாதிக்யமும், கவிதார்கிகஸிம்ஹரான வேதாந்தாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஹேதுவாகவும், தத்வஜ்ஞாநிகள் உபாயவிரோதி வாசகங்களான ஹேதுக்களாய்க்கொண்டு உபாயநிஷ்டாந்தங்களாகவும் ஸ்ரீமதாசார்யர்களிலே வைதிகர்களுக்கு இவற்றை வாக்யாதிகளாகவும் உபாயங்களாக்கி கைங்கர்யவிஷயமான வைவாஹாதிகளிலே விலக்கிக்கிறதென்கை உசிதமன்று. "நிரபராதாநாமஹிம்ஸா" என்கிறபடியே இவையொழியவும் ஸாஸ்த்ரார்த்தாநுஸாரியான ஹிம்ஸைக்கு இடைக்கையாலே இப்பாகவதாபசாரம் வாராது. கைங்கர்யத்தையும், பரிகரவைபவத்தையும் கூடவிலக்கித்தாலும் விரோதமில்லை." என்றுவரவரமுநிகளுடைய பரிஹாரத்தை உடையவர் விஜ்ஞாபித்தையின்னதென வ்யாக்யாநித்தருளினர். ஆகையாலிங்கு "வைவாஹிகாக்நிகார்யாதி" என்றதற்கு ஸோபாதிகமான ஸாஸ்த்ரார்த்தாநுஷ்டாநங்களையும் வ்யாக்யாநங்களையுமுடைய உபாஸநாவ்ருத்திரூபமே பொருள். ஆனதுபற்றிப் பிள்ளைலோகாசார்யர் கூறியபடியும் ஸந்நிதியில் கைங்கர்யநிரதருக்குமொருவனுக்குத் தனது ஸுகாநுபவமடியாக அப்ஸந்நிதியைப்பற்ற வாசையன்றிக்கே அதைவைபரிகரமாய் வைவாஹமாய் விடுவது வ்யவஸாயாத்மகமாயிருக்கவேண்டியவனுக்குவிவாஹாதிகளுமென்பது ஸித்தித்தது. இவ்விஷயங்களெல்லாம்மதுரகவிஸ்வாமிதிருமாளிகையிலும், ராஜாவிவாஹத்தி

லும் கண்டிதொள்வது. (குதாஸ்தீதை) அப்பு வஸ்தியை யநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் செய்பத்தக்கதோ வெனில்; (குஹ்ய திகேஷவகூதயு) "ஸ்ரீகேஸ்வராணாவ்ருத்" என்றதால் தன் னுடைய வஸ்வபுணமாருப்தியிகேஷவத்தின்வ்ரதாவாரம். இது உதரோவாய் தீவுதீவலுகமாய் விஜ்ஞோவாயத்தை வஸ்கரிக்கத்தக்கதொரு வாயெல்லாவாய்பென் னும்ஸ்ரணா மதி. பென்றது. விஷ்ணு "தான்" என்றவுடன் தன் னுடைய தும் கைபுரஸ்தும் போலவே. தன்னேவேஸ்வபுணமாசெய் தபின் தன் னுடையமைஸ்ணத்தாலும்டாருப்பவரும்ஸ்ரீ ஸ்ரீவாவிச்சேதனனுடைய ரகஷணத்தாலுண்டாகும் வரு முமெதனனுடையதன்று. ஆகையால் குஹ்யதீபஸ்கேஷ் ணம் செய்தவுடன் வெதனனுக்குமேல் ரகஷணத்திலாவது ரகஷணத்தாலுண்டாகும் வஸ்திலாவது கர்யமே யில்லை யாயிற்று. இதுதான் பேபாக்கத்தைப்பற்றின்தது. "தெஹஸ்ர கஷ்யோரணவ்ர வஹ்னெஷ்வாரிவியிஷ்ணோ | கொரவாவபுணவ யபுஷாவ்ருத்தீதிகேஷ உபயுஜ்தே ||" என்றவு ரணமிதற் குஉபயும். மேலும்பப்பு வஸ்திருந்தகேஷ்யுவாகவ்ரஹிவரிஷர வணிகத்தோடு கூடவே வேண்டுமென்பதும் வ ரணவிஷ்ட். அதாவது; ஸ்ரீகேஷ்யுவாயவாகஷ்டுரீ வ்ரதிகேஷ்யுவ்யுவஜ்ரு நம் | ரகஷிஷ்ரு தீதிவ்ஷ்ரவொரிவஷ்ரவ்ரவாணதஷ்ரா || குஹ்திகேஷ காவபுனெவ்ஷ்டிபாஷ்ரவாணாமதி ||" என்றது. ஜிவைகளில் தீகேஷவகாரவையபுரவொஷ்ரவாவஸ்ரீஷமா யாகி | வாயுவாஷ்ரவாவஜ்ரவ்ரகு ஸ்ரவாணாமதிரி தயி" என்றவு ரணத்தால் குஹ்தீகேஷம் கூறி, மற்றைந்து மங்கங்கள். அவற்றுள் குஹ்யகேஷ்யுவாகர்மாவது; பெ ஷ்விவருத்ஸாஷ்ரவு காரம்பாரபாவ்ரதீர்த்தத்துடன் வுவ தித்பது. ப்ராதிகேஷ்யுவஜ்ரமாவது நிவதித்பது. இவை களால் மலவதாகேஷ்வு வ்ரதியும், மறவல் வ தீகேஷநி வ்ரதியும் சொல்லப்பட்டது. பின்னொகாவாயர்ருமிவை

களுக்குத் தனிவழியென்று ரஹஸ்யத்தின் அவதாரிகையில்; “ஜ்ஞாந ஸக்தி சோபாஸநாங்களையுடைய ரல்லாதார்க் குநிர்தாரதிகம்பா விஸ்வாஸமும் பிறக்கப்பட்டமையாலே எல்லாருக்கும் எளிதன்று” என்றுதுடங்கி சரணாகதி ஸ்வரூப வம் ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்| ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா || ஆத்ம நிக்ஷேப கார்பண்யே ஷட்விதா சரணாகதி: ||” என்றார். இதன்பொருள்; சரணாகதியின் ஸ்வரூபமானது ஷட்விதா வாய் சரணாகதி யென்ற பெயரையுடையதா யிருக்கின்ற தென்று முடிகின்றது. இவ்விதம் அங்கங்களைப் பேசியதன் மேல் ஒவ்வொன்றாய் வ்யாக்யானிக்கின்றார். என்றாலுமிவர் ஜ்ஞாந ஸக்தி சோபாஸநாங்களை ஸஹவிஸ்வாஸலக்ஷண மான ப்ரபத்திக்கு ஹேதுவாகச்சொன்னது இவருடைய நிர்ஹேதுக வாதத்திற்குப்பொருந்தாதது. அதுபோலவே தான் ப்ரபத்தியென்றவுபாயத்தைப் பேசுகிறதும், அதற்குல க்ஷண பரிஷ்காரம் செய்வதும். ஆனதாலிப்பிள்ளைலோகா சார்யர் செய்யும் ப்ரபத்தியுபாயத்தும், அதைவெளி யிடவேண்டி யெழுதின ரஹஸ்யங்களும் ஸ்ரீஸ்ருஷ்டிப்ராய நந்தோடும், மவாயரும் செய்யபலன்காத்தோடுமிசையும். ஆனதாலேயே யிவர் பணிப்பெல்லாம் ஸித்தோபாய ப்ரகடநார்த்தமே யொழிய வேறில்லையாயிற்று. அன்றியும் ஸம்ப்ரதாயக்ரமத்தையும், அதன் பொருளையும் கூறிய பிறரே ஸம்ப்ரதாயத்தையே வேண்டியதில்லை யெனவும் எழுதி னார். ஆதலாற்றான் கூறத்தக்கதை க்கூறிப் யவஸாநத்தில் ஆசா ர்யஹ்ருதத்தால் அதையடியோடொழிப்பது இவர்வழக்கமென் பது. இவையிற்ற யிவர் கூறுமபடியாயது; “க்ஷந்தவ்ய: யோ ஜநதோக்ஷ ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப, ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநாய நிவ்ருத்தி ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம், ஸ்ரீ விபவாகாரஷிதமான ஸமர்த்தனா வத்தாஸ்யவஸாயம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸம், ஸதி

ஷ்டிவ்யஷ்டிவிஶேஷமான உஷ்ட்ரவாஹிக்கு கவ்யவஹநத்வ
வாயமாக வஸ்துநிர்த்தேஶ மொவ்ஷ்ரவணம், ரக்ஷ்யத்வேந
லக்ஷணநிர்த்தேஶ அதாகிறது க்ருஷ்ணதீக்ஷிதமான நிவிது ஹரஸே
வணம் க்ருஷ்ணிகேஶவம், கூவாஜநக கூவணவ்ருத்திநிரத
கம் காவைஶ்யம், வைஶ்யமான ஸ்ரஷ்ணாஹதி தன்னை
யே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபாவனிர்த்தநத்து." என்றிவ்வளவும்
வ்யாவ்ருத்திப்ரயோஜநபர்யந்தத்தில் ஹரஸேவைஶ்வரத்திற்
குப்பின் க்ருஷ்ணஸ்வரூபஜ்ஞாநமுக்கள் தானேவந்து கூடுமென்
றார். இங்கு கவ்யவஹநத்வகதந்த்தில் க்ருஷ்ணஸ்வரூபஜ்ஞா
நகமமுக்ஷுக்கள்போல், விஶ்வாஸமாவது; ரக்ஷிஷ்யதீதிவி
ஶ்வாஸஹேதுவிஷ்ணுவாயகஶ்சநம்" என்கிறபடியே அணியிடாத
வணுஷ்டாநவிஶேஷமும்மாய்ப்பின்பு நிஷ்டையைக்கு முறுப்
பாயிருக்கும். மொவ்ஷ்ரவணமாவது; கவ்யமும்மும் வை
ஷ்ணவமும்போது வைஷ்ணவயஜ்ஞக்கக் கொடுக்க
வேண்டுகையாலே யிங்கு மொவ்ஷ்ரவணமென்றது,
"மொவ்ஷ்ரவணா நாஷ்ட்ராஜிவ யதி ஸ்வாஹா" என்ற
படி ரக்ஷணாநுமாநவசநம். காவைஶ்யமாவது: க்ருஷி
நிரதிகளுடைய வநவலம்பநமாதல், அதடியாகவந்த முவ
ஹார்யதல், கூவொஜநககூவணவ்ருத்தியாதலாய் நின்றுஸ்வ
ணத்துடைய காரணத்வாநுமாய் "காவை
ணேநாவ்ருத்தாயாநத் விஶ்வ்ருத்திரிதரா" என்கி
றபடியே பின்பும் ஸ்வநிஷ்டாவாபாதைக்கு முபயோகமாயி
ருக்குமது. க்ருஷ்ணதீயஹரஸேவைணமேகுக்ருஷ்ணிகேஶவமாம்."
ஆகயிவ்வளவால் யொஜநாலக்ஷணத்தால் மொகாவாப்ரஹ
வ்யாவ்ருத்தத்தையும், ஸ்ரீஶப்தத்தாலுடைய வ்யாவ்ருத்தத்தை
யும் வம்ஶஹவிர்ஹரலக்ஷணத்தாலொரு வாக்யம் வொகக்கண்டு
படித்தப்பார்த்தாலும் உவாயத்தையும் அதன் கம்பங்களை
யும் வ்யாஹரலக்ஷணத்தால் ஸ்வாவமாக்கும் மொகாவாப்ரஹ

வர்ப்பது நமக்கிக்குவ்டாரு பயே மொவ்டிஞ்சு. ஆனலும் வெஞ்சி தர்களினைவர்னே வ்வேகித்துக்கொள்வது. இப்படியாதீர்தீயமரவஸ்வாமணம் செய்தவனுக்கு (வ்ரூராகூர்தர்) உத்தரகாமுத்தில் செய்யத்தக்கது. (வாரமெரொகூடீ) தெவதாகூரஜிதத்திலும், வ பொதுவா ஜ்ஞ்களிலும்வீதியற்று அடிபோடி வெழுத்து வரகூர்தீக்கையதுணர்த்திருக்கும் யடிஹ்மொஷம். தர்மசவிஷயத்தில் வஜ்ஞர்களாயிருக்கும் மெமுஷ்ய தெவெஷ்டர் களிவ்விஷயத்தில் தர்மமே மேலிட்டிருத்தல் பற்றி வஸ்டாரு வுதிரோதகர்களாயினர். மேலும் வ வஜ்ஞனுக்கு வலபுகூடீவாவஸ்தீர்மமே யிவர்கள் வாதமாகையால் உத்தரகாமுத்தில் மரதொரு வ வுதியும் வேண்டாமென்பதிவர்கள் கொள்கை. அங்ஙனமதில் ஸ்ரீவாயஜ்ஞோவதீ வஸ்ட்ரா டீ ர்க்கதமிவர்களாற்றவரவேண்டிவரும். இவ்வயர்த்தில் வரும் வரிகைகளெல்லாம் முன்பே வரிஹரித்தள்ள். (கவ்டாரு) ஆனதால் (ரூதீகரவஸவாவ) சூத்ரகூராயாரடீரவஸ்மாத்தே (வ வதீதீ) வ வதீயென்றது. ஆகயிவ்வளவால் சூத்ரதீய பாரவஸ்வாணத்தீக்கே மொஷமொஷிகளுக்குள்ள வாவையஜ்ஞாதீயதீமே மொகோவாயடீரவஸ்டாரு மென்றதுபோய், சூத்ரதீயபாகூராரணத்தைஜாமவணகவதிதீபோடி ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் வர்வியிப்பதே வ வதீயென நிஷ்டிக்கப்பட்டது. இவ்வயர்த்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீஜி ஹாவர்தீயவ்ராரம்வாமவ்வ வதீநாயிகாரத்திலும், வரதீராகாயிகாரத்திலும் வவர்தம்தீர்வ்வதம்தீரான ஸ்ரீவெதாந்தெதிகளெவிஞரு வேண்டிய வ பாவலுத்தோடும் அதற்கதுமானமான நீர்யவிவாரங்களோடும் வவ்டாரு அருளிச்செய்திருக்கின்றர். யர்தர்காரமவிவாரத்தைப்பற்றி வ மாவ வ்வவ்டாயிகாரத்தில் நான்காவது யோடீனையில் விவ்டரித்தருளினர். ஆகயிவ்விதம் உவாயமொயநரம்ஜரீயமான உவாயாந்தரம்

ஸுகாரமாயதாயும் நிஷ்டூரமாயிற்று. (உக)
இவ்விதம் வாஜிவக்த்ரவாதங்களெல்லாம் கேட்டவாக்கி
மேல் சூரய-ரிஷபாதிபால் வஜ்ரஹஸ்தத்தன்னை
சாரிபர் வக்ஷஸ்தலமின்னவை காரமென்று நிரூபிக்கின்றார்.

சூரய-ரிஷ வ்ருஷபாதிபவாரிகதர கேஸரிஸிம்ஹயுக்
மிதுர வாகயோரம்ஸகதாங்க வ்ருஷபதீவியோரத கதி க
டிஷ்வதாதுர | வாவாவெவாவுஸ்தனயுர விரஹித மூனஜீ
நெஸரோத ஸ்ரவொதுர வ்ரபெனர மிதுகிவகேஷாதி த
ஸ்ரீரவிஷ ஏஷிணாதுரய-ஸ்வகேஷ ॥ கo ॥

(சூரய-ரிஷ) ஸ்ரீஸூரயதேவதி யாதி-ரிஷபாதி ஸமவ
ஸ்ரீரஸ்ரோஷிபாய் வெஷாதுகமஸ்ரஸ்ரீயுமமாய் ஸ்வாவாய-ரி
கொஷிபாயுள்ளவாவாய-ரிகளுக்கெல்லாம் (கவஸ்ரோயவாரி
கமுகாக) வலிவ-ரிவதொழுவென்றும், உதிஸ்ரவல்வெழுவென்
றும் கவஸ்ரோயத்தைக் கூறிப்பதாலும், (வொரிஸ்ரஸிமஸ்ரு)
உமாபதியான சங்கரனுடைய ஸ்ரீலும்பொன்ற வாஸ்ரு மென்
றகுதியின் (யுஷ்மதர்) தெற்றியிற்செய்யப்படும் ப்ராஸாதத்தா
லும் (வாகயுஜ்ஜாதவஸ்ரீரதாக) வாகயுஜ்ஜாதமித்தைமட்
டிலொத்துக்கொள்வதாலும், திருமாளிகையாய் வஸிவபுண
ரில்லாதே (வ வஸிதவஸி) வ வஸதியெனறவுபாயமும்(ஸிர
கிரி)ஸெஷஸைலாதிபதி மானதாலும், (கஸிபுவாதர) வ்ர
ஸிவவிரூபமென்று கூறப்பட்ட கஸிபுக்களின் வாதனியா
லும், (வாவாவெவாவு) உதிஸ்ரவாவாவந்தாலும், ஸவபு
யதிவ்ரவ்ரவதர்மாதிகளேமமாகக்கூறுதாலுமேற்ப
ட்ட வாவாவெவத்தாலும்; (ஸதர) ஸதிஸ்ரவுவாவெவு
யான பெரிய பிராட்டியாரால்; அதாவது; வ்ருஷ்டிராதிஸ்ரதி
களுடைய வயிஷ்டாபாகும் நிதிபைபான ஸதிபால்;

"தஜ்ஜாஸாகூ ஹாத்துயெஜ்ஜஃ" என்றபடி யிக்ருஷ்யா லென்று கூறப்பட்டது.

"ஜமகுவ்கூ தி ஹாவொதெ யவ்ஹாஷ்கிரு ஷீப்பதெ | வ்ஹஜ் ஷ்யாயஹீ ஃராஹாவொ ஃதத்தூ ஹுத்வ்ஷ்யதெ || ஸ்யிஷ்ராயமாணாநு வ்ஹஷ்டீ வ்ஷ்டிவம்ஹாராகாரிணீ | நிமுக்ணாவிமாணாரெ தா நயிஷ்யாத்தவத்தபா || யத்ரவ்வதத்யாதெ ஷ்கூவ்ஹஷ்டீ வ்ஷ்டிதூஞ்ஞாவகூ ||" என்ற ருக்தீ தஜ்ஜ வசநங்களிங்ஙு ஃராணங்களாய் கநாஹஸெயங்கள். ஆகையாலிக்தஷ்டியால் (விராஹித) விடப்பட்ட, அதாவது; வ்ஹஷ்டிஃபி(மாண)மாணங்களால் (ஹீந) ஹீநமான (ராஷ்ஸாத்ரவ்) மாயாந்தாத்தையே (உத்தூராவ) சொல்வதாலும் (வ்ராயெண) பெரும்பாலும் (ஸைதிவக்ஷோஷிவ்ஷ்டிஃ கவிஷா) ஸைதிவக்ஷத்தில் கூறப்பட்டபோலும் முழுமையும் (ஃாக்ஷிணாத்யாயபூவக்ஷ) தென்றேயத்தினுஷித்து ப்ப வதிரிப்பித்த மொகாவயாயபூர்ஷ்ஷாதத்தில்காணப் படுகின்றதென்றதின்பொருள். அதாவது; வ்யாவஹாரிகவாராயிகாவக்ஷ்ஷகள்கூஸைதிவக்ஷங்கள். வ்ஸைவாத்ராவக்ஷ்ஷகள்பெரும்ஷவெஷ்ணவக்ஷங்கள். "ஸஞ்ஜ்ஞாத்ரு வ்ஹிஸ்ரெவ்ஹவ ஹாரிஷ்யத்ரு வெஷ்ணவ:" என்றபடி ஸைதிகளின் வாஹ்யாசாரம் ஸ்ரெவம். இவருக்கும்உசாவதிஸ்ரோகாரவாணயாரணவ வெஹ்மிம்மம. ஸைதிகள் தக்ஷஹீத்யாதி "வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தையே சொல்லுவாயமாக க்கூறுகின்றவர். இவரும் ரஹஸ்யக்ரந்தஷ்ஷவ வாக்யார்த்தமான ஸ்ரெவஷ்ஷஜ்ஞாநமே சொல்லுவாயமெனக் கூறுகின்றவர். வ்வ உநமென்றேருபாயத்தையிவர் கம்பீகரித்தாரே யெனில்; அதையும் கஜ்யவஸாயஜ்ஞாநரூத மென்றார். ஆகையாலும் ஜாந்த்யர்க்ய வ்ஹவஸ்தாக்ய ஜ்ஞாநரூத மென்றதொடர்த்தது. மேலும்; ஸைதிகள் கூர்த்தைவிடவேண்டுமெனை

ரூர். இவரும் வைஷ்ணவதர்சனமே வஸ்துவெனென்றூர். சூத்ரநிலைவரைகளால் வாவம் வெவியாதென்ற யெளகிகள். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு சதுர்த்த வாத்தஜ்ஞரைகளால் இச்சேதனன் நிவர்த்தாவாரனென்றும், அப்பரமாத்மாவே வைத்திற்கும் கர்த்தாவென்றும், ஜந்நாவ வஜ்ஞரென்றும், அதனால் உத்தராவம் சுவாஹாவி தமென்றும், வாயஸ்தாத்திகளுக்கிவனில்லபாரைகளால் வரிஹாரகாரணமுமவஸ்துமன்றென்றும், சுகர்த்தகாரணமே கர்த்தகாரணம்போலாவதால் வாவாவஸ்திக்கவகாரமேயில்லை யென்றுமிதர்கி வைஷ்ணவர்களுங்களே யிட்டிவாவம் சேதனனுக்கு லெவியாதென்றூர். சுவேதிகள் நிமர்ணமும் ஸத்திஹீநமானசேஷனை ஹேஜாதகாரணமென்றூர்கள். இச்லெவஷ்ட லெவஷ்டவரும் வகாரஹேஷத்தால் ஸத்கர்யிஷ்டாநமான ஷத்தியால் ரஹிதமாய், சுதவாவ சுமாஹாமாயுமுள்ள ஸமவானே ஜகத்காரண மென்றுரென்பன. இவ்வளவே காரணங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மதமும் வகாரஹேஷத்தால் சிணிசேனுடைய சுவதாரமான ஸங்காரனுடைய சுவேதமதமேயெனக் கூறினர்.

பின்னேலெகாவர்களும் வாதசீயரிற் சிலருமிப்படிக்கூறியதுளக்காரணம் கலாவெபமல்லாதே வேறில்லை யென்பதும் நிஸ்ஸம்சயம். இவர்கள் ஸ்ரீமந்மாத்வத்தால் சூவாதமாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீகூராகிலுமிவர்களுடைய சுதந்திரமும் சுவேதியிம்மவரோதமாகவே காண்கிறது. சூவாத ஷ்டியல்லாத வஸ்துக்காய் நோக்குக்கால் வதந்திரமும் உசவதிரலெக்குறியால் சுவேதியென்ற ஸ்ரீமதர்களுடைய ஸித்தமாய்ப்போந்த வடிவையுடையதேயாம். ஸ்ரீகைபால் ரமத வ்யாவகரிகளான ஸ்ரீஜயராமநாகீயர்

ஸவயம்பூவியத்தாலும் எம்பெருமானர் ஸமஸ்தத்திற்சேராத வரென்றும், கதிஸவ உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாத வரென்றும், வ கார ஸஹித்தாலோர் விஷ்ணுவாசெதிக ரென்றும், திருநாமத்தால் வ ஷ்ணுவாசெதிகளென்றும் நி ஸ்ரயிக்கப்பட்டனர். இங்ஙிவர்களையும், ஸாக்ஷாத்ஸாகாரநாஜீப சோடு ஸமர்களென்று பேசுவது ஸஹாசாஹஸவிவேகர் களிரு வரையும் சூஸி தநாயகஸெந ஸமரென்பதுபோலாகும். ஸகலஜெஸ யஜமங்களைக்கொண்டு நமக்குங் ஸெஸஷ்டி விஷ்ணுவருக்கும் ஸாதிக்குவதும் "ஸகலஜெஸந ஸாதிக்கவுரஸ ஸ்ரவண்மிஸயொரிவ." என்றதிஷ்டாந்தத்தோ டொக்கும். (கூ0)

உதிவ்யவதிவாதஸ்ஸம்வணஂ ॥

அயொத்தரகூடதாவாதஂ ॥

——(o)——

இப்படிஸகலதர்க்கதாத்பர்யமானவ தாத்பர்யாநபிஜ்ஞ ரவிவனுக்கு உவாபாதாரமான ஸத்தியொமாநஷ்டாநாங்கள் உவாயகெநாநஷ்டி தங்களான பொழுது ஸ்வரூபவிரோ ஸங்களாகையால், ஸத்தியபாவது, தத்தீவக தஸ்ஸாபக கூரதி ஸாதிக்குவத்தான ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தையாவது ஸ வெகுங்கில் அவைகளிரண்டுமிப்ப வஸவிஷயத்தில் ஸ்வரூ வவிரோயிகளாகுமோ, அல்லது ஸ்வரூபாநுரூபங்க ளாகுமோவெனில், அதன்விவரணத்தை ஸ்ரீ தொஸத்திர்த்தாந உதாரதியால் வ வரிக்கின்றார்: —

ஸ்ரீ தொஸத்திர்த்தாநெ வஸுவரகயா வ ராஹபதிவெஸ
ஸஹாமொதவிஸ்வரிநு நாஸவ விரொஷாஷவஸநாஸ் ।

நவநாயஷ்வெரு வயநமதரொயெ பெஹவதி
திவ ஸ்ரீஷ்ஹஷெ வரசமாரணா ஸ்ஹவிதிஷு ॥ ஈச ॥

ஸ்ரீ தஹதாஷி ॥ (ஸ்ரீ தி)ஹமவாரின உவாயாநஷ்ஷா னத்தால் வரித்தடைந்த வுவநூன (ஹஷ்ஜ்ஹாமெ) ஹமவ ஹிஷயமான ஹஷ்ஜையும் ஜ்ஹாநத்தையும் (ஹஷவரதயா) வஷரஷிவமாக (பராயுயதிஷெஷ) ஹமவானிடத்தில் வா யிப்பாணேயாகில் (ஷ்வாஷிதி) சுஷொஷஜ்மஷ ஷ்வாரியானஹ மவானிடத்தில் (சுநாஹவ விஷொஷாஷ) சுநாஹவரஷிவ மான விஷொஷமாதலாலும் (வயநாஹ) அப்படிக்கொரு வு. ரணவயந மூண்டாகையாலும் (ஹம்மொநாஷ்ஹி) இப்ப வநூனுக்கு உவாயரஷிவவெஷஜ்ஹாவத்தால், வஷிவஹ செய்தவவதிற்குக் கேடில்லாபாகின்றது. அதாவது; தான் செய்த வுவதிநிஷ்ஷ்க நாரஷிவமாகத்தான் தெளிய வேண்டும் விஷயங்களில் உவெஷ்ஷித்து நாம் கூதகூதகூ ஞயிற்றே என்று வுபா மேல் காலத்தை ஷேஷபியாதே ஹ மவவிஷயத்தின் சுநாஹவரஷிவமான ஹஷஹஷ்ஷிவிஷயத்தி லும், அதில்வெமம் தலெபெடுக்கக்கூடிய ஸாஷ்ஜநஜ்ஜா நம் தெளிபவேண்டியது, ஹஷ்ஜ்ஹாநங்களாமட்டில் வுவநூ னைவன் வராயிடுக்கக்கூடுமென்பது. இதற்கு "தத்ரூஹ ஷ்ஜ்ஹாநாஷுரு ஷஷநிநுதிதூவநந | நயாவெஷ வாரா ஷ்ஷாவிஷ்ஷ்ணு யாவநாஹிஸுரு தியுரவா ॥" என்றது வு ரணம். இப்படி வுரணம் விஜமானபொழுது வுரண விரஷஜஷுகஷுங்களாயிட்டு ஹஷ்ஜ்ஹாநாஷியாவெயும் ஷ்வ ரஷிவ விரஷஜெபென்பது ஸ்ரீஹாஷ்ய)விரஷஜமென்று மேல்காட்டுகின்றார். (ஷவெஷ்ர நுராயஷு) எல்லா நுராயமும் (வயநமதரொயெ) அனேக வுரணவயநங்கள் தடைசெய்யும்பொழுது (நவ ஹவதி) ஸாரூப்யமுள்ளதா காது. ஆகையால் ஹஷ்ஜ்ஹாநங்களாபோர் வுவஹன்வு

வத்ஸகாமங்களில் ஸர்வாணிடம் வராயிருப்பது ஸ்ரீவல்லபமன்று (ஆதி) என்று (ஸ்ரீதரஸ்வாமி) ஸ்ரீஸர்வமாகும் ஸ்ரீவராஹத்தியில் (வராஹபுராணம்) வராஹஸ்வாமியான எம்பெருமானால் (ஸ்ரீமந்) இந்த வந்ஸ்தமான து (ஸ்ரீவிதம்) ஸ்ரீவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது; "நஹிவஸந விரோதெநயாஸ் வஸவதி" என்று ஸ்ரீஸர்வக்ஞர் திருவாக்கின் ஸகாரம் வஸநம் வ்ருத்திக்கும் பொழுது நாயம் தலிரீட்டாதெனக்கருத்து. மேலும், ஸ்வஸ்தாநஸ்தானங்களை யருளிச்செய்யும் "வத்ஸதோநஸ்ஸ தாவெவ வாஜிகாமிகவத்ஸநா! ஸ்ரீஸர்வதெவபுஸ்வஸ்தாநஸ்தெஸ்ரீஸ்ரீவத்ஸகம் ॥ ஸ்ரீவாயவநு ஸர்வம் ஸ்ரீர ஸ்திஷ்யாதி வாஸ்ரயாது ॥" ஆதிபுராதி ஸ்ரீஸர்வக்ஞராலுவஸ்திதஸ்திஷ்யாவ ஸ்ரீவங்கியுரத்து நப்பிகளுடைய ஸர்வஸ்வங்களும் வழங்களாகும். அன்றியும் ஸ்ரீவிகல்பங்கள் செய்யும் ஸ்ரீபரஸ்பரஸ்ரீவஸ்ரீகவம்நாதிகளும், ஸர்வஸ்வஸ்ரீதியும் கைங்கர்யங்களாய்த் தீரும். இது ஸந்ஸ்ரீவஸ்ரீமாகையால் ஸ்ரீவிகல்பிவாதம் ஸ்ரீவழுமேயாம். (கக)

வஸ்ரீவழுத்தெதுவால்"யாஸ்ரநாஸ்ரீஸ்ரீதிஸ்ரீவம்" என்றபடி கைங்கர்யஞான ஸ்ரீவஸ்ரீனுக்குக் கதஸ்ரீவுமொன்றுமில்லாததனால் இப்ஸர்க்திஸ்ரீராயாதெஸ்ரீ ஸ்ரீவஸ்ரீவஸ்ரீ ஸ்ரீதெஸ்ரீயில்லாதே போரும்வழியை ஸர்க்திஸ்ரீராதெஸ்ரீதரதியாலினி ஸ்ரீராவுபதிக்கின்றார்.

ஸர்க்திஸ்ரீராதெஸ்ரீவ ஸ்ரீதெஸ்ரீவ்ரீராவி ஸர்வாபகவஸ்ரீவாஸ்ரீயகைங்கர்யதெஸ்ரீதெஸ்ரீ ஸம்ஸாரவஸ்ரீஸ்ரீவாத்ஸ்ரீரஸ்ரீவிதெஸ்ரீவ ஸர்வதிநஸ்ரீரஸ்ரீவிதெஸ்ரீவ ஸ்ரீவஸ்ரீவஸ்ரீவஸ்ரீதெஸ்ரீரஸ்ரீ! யீஸ்ரீகைங்கர்யநிஸ்ரீவாணஸ்ரீவி வாஸ்ரயஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீவஸ்ரீஸ்ரீதிஸ்ரீஸ்ரீ வஸ்ரீஸ்ரீதாஸ்ரீ ? ஸ்ரீவ ஸ்ரீதாஸ்ரீவஸ்ரீதாஸ்ரீவஸ்ரீஸ்ரீதாஸ்ரீ வாஸ்ரீதாஸ்ரீஸ்ரீ ॥ ॥கஉ॥

ஹக்ஷ்ஷோபதேசார்த்தி ॥ (வ்யவஹாரை:) வ்யவஹர்களால் (ஹக்ஷ்ஷோபதே) ஹரிஷ்யமான ஹக்ஷியும் ஞானமும் (வ்யாப்தி) வ்யவஹாரியாகும் தொக்ஷோபாயாநுஷ்டாநமும் கூட (ஸத்வாபக்ஷவ்ருத்யா) நல்லதோரு வ்யதாவ்ருத்தியால் (க்ருதேவெள) செய்யப்படுமேயாகில் (க்ருதாவிவே) வ்ருத்தாவித்தில் (ஹம்மொர்ஷ்யவ) கேடில்லாதேயாகும். அவைகளே (வ்ருத்தாவிவே) வ்ருத்தாவிக்களாகில் (வ்யவஹ ர்யை) அப்பிரபண்ணனுக்கு (தொஷொநவஹாதி) தொஷமாக வாகாது. அதாவது; வ்யவஹாரியென்பதும், ஹக்ஷியென்ப தும் தாம்யுவிகல்பமாகையால் ஏதாவதொன்றை முதலில் உபாயமாகப்பற்றினவன், மற்றொன்றையும் கிம்யுக்தோபா நஞ்ஞாமுபாயமாகப்பற்றுவானேயாகில் முன்செய்த வ்யா ஷாநத்தில் தெளிவும் விஸ்வாஸமுமில்லையாய்த்தீரும். மற் றதும் வீபலமில்லாதுபோகும். ஆகையிப்படிக்கு வ்ருஹ்யாஸ்ரம ஸாஜ்ஜ்ய வ்ருத்ராஜ்ஜ்யம் வீபலமற்றுப்போனதுமன்றி ருவ்டி வ்யவஹாரத்திற்கு ஸாஜ்ஜ்யமும் வ்யாபநவிஷயத்தில் கவ லீபலமானது போல் போகாது, ஏதாவதோருபாயஸ்வீகார நஞ்ஞாம் மற்றோருபாயத்தை வ்யவஸ்தாபியாநுஷ்டிக்கிலிவ னுபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு வ்ருஹ்யாஸ்ரம நியாயம் ஸம்பவியாது, க்ருதோபகாரம் வீபலத்தாகவுமாமென்பது இதன் தா த்பர்யம். இங்கோர் விசேஷம் அதாவது; ஹக்ஷியிலிருந்த வன் விஷ்ணுக்ஷமனுயிடையில் வ்யாவ்ருத்தையும் நசிப்பி த்து, சடக்கெனதொக்ஷந்த வல்லதான வ்யக்ஷியிலிழிந்தால் குறையில்லை. ஒருவ்யவ்யக்ஷின் ஏதாவதோர் காரணத்தையி ட்டி இடையில் ஹக்ஷியிலிருந்தபொழுது தான்வ்ருஹ்யாஸ்ரம நியா யம் வ்யவர்த்தாவ்யாபத்திற்கு வ்யாபகமென்பது. க்ருதோ வ்யவஹாரவிஷயத்தில் காலக்ஷேபமில்லாததாலிச் ஸம்பவியு ஷிக்க கவகாஸமில்லை. இங்கு, ஹக்ஷ்யாவஸ்தையாவாவி வ்ய க்ஷ்யாவஸ்தாநே | வ்யாவ்ருத்தாஸாதாரண்யாவ்யாவ்ருத்தி

ஸிகெகைகயபுவிவ்வாஹி" என்றது தாயுமானவனுதையை க்காட்டும் பிரமாணம். இவ்வரலாற்றை "மாரமக்களான கூ ஷ்யாதி வியாபாரிகளும், மலாக்களான ரத்தினவணிஜ்யா திகளும் கடற்கரையிற்கள் பக்கல்விகலிக்கிறதுவும், கயிகாரி விரைவதுவ வலெவ்யாலேஎன்னுமிடம் நொகவ்வதில்லும் என்று ஸ்ரீமத்ராகாயிகாரத்தில் கவ்ஜெஸ்ரிகரு அருளிச் செய்தார். "மொகத்தில் கடற்காயதிக்கு வாயநமாக கவ்யதமான ரத்தினவாணிஜ்யாதிகளும், ஸ்வாயத்தமான கூஷ்யாதிகளும் உளவாகக்கண்டோம." என்று தனிவரசித்தில் பிள்ளை மொகாவாயர்யருமருளினர். இவ்விதம் ஸத்தாஸ்தவிஷயத்தில் ஹத்விவதிகளோ தாயுமானவ துங்களாக வியித்த ஸாஸ்த்தைமுன்னிட்டு உவாயத்தி லிழிந்தவர்க்குப்பிற் பட்டகாலத்தில் மலவாயாய் உவாபாதனமுமனுஷிக்கக் கூடுமானகையால் "ஸ்வதந்த்ரமவ்யவதீயாரா வ்யவஹாரவ தீதாவஸ்ஸ | ஸ்வஸ்மாயநஹதீஜ்யாரா ஹதாரவவிவ ஸ்ரீஜ்தள ||" என்று ஸ்ரீஸாரஸாஸ்த்தில் ஸ்ரீமதெஜ்ரிகரு சொகெஸ்வாயதிஷ்டர்களோ நான்காய் வருத்தருளினர். அதாவது; வ்யவதியை சொகவிஷயத்தில் ஹதிதிரவெகுமாக வ்யதஜ்ஜமாய்க் கொண்டவ்யவஹரிஞ்ஞனருவன், ஹதியையிடையிட்டு சொகத்தைக்கோறும் கரமவ்யவதிதிஷ்ணனவ்யவஹரிஞ்ஞனருவன், ஹதியை வாகஸ்தாயநமாகவேபற்றி உவாபவ்யவஹரிக்கும் ஹதியையுடையவனருவன், வமரமிவமாய் கடந்வயிக்கும் ஹதியையுடையனெருவன் ஆக நான்கு வகையார். என்றும்; ஹதுனென்றும் வ்யவஹரனென்றும பிரிவிரண்டேயுள்ளது. ஆகயிப்படி மலமாமிவமான ஹதியும்; ஞானமும் வ்யாமிமாயிருக்கிறும் "ஸ்ரீமாழ்வஸ்ஸாரவ்ஸ்ரீணிவிஹிதாதி உபீஷிஹி | தவ்யாத்தவவ்ஸ்ரீவவ்ஸ்ரீஜ்யவ்ஸ்ரீதஸ்தவ்ஸ்ரீ ||" என்றபடி ஸம்வாதி

தராஷ்ஜாநா ஸோயம்மாயில்லாதே யாஹாயும்மாக வவ பொமித்துத் திரியுமவனும், கூயாநிவ்யத்தியும் சிக்கு வெஷ்ஷ ஜனுய்த்திரியும் விவாஹாவனும்; ஸகடவாராயு யும்மாகவும் ஹ்ரவ்வாவாரநாயும்மாகவும் ஸ்ராஜாஜிகி யா கரணத்திற்கஞ்சியும் வ்ரதிஷாயும்மாகவும் வஜ்ரவிஷ்துக் கொண்ட யதார்ஹாவனும், ஸாஷ்ராயுத்தையும் வெஹா ஹாவத்தையும் வாணிஜ்யும் செய்யும் வாவிதாஹாவனும், தனக்கொன்றும் காயக்லேஸமில்லாதே பிறர்க்கேயவஹ்ரு வ காரனுள்ளவனு ஜனும், சுதிதஸாரணத்தையிட்டு ஸ்ரூஹ காதெநராநுவாவனும், சுகஜ்ரி ஸோயக் கிடைக்கவேண்டி யவாஹஜிகா ஹிஜாதுராஹாவத்தால் சுஹிஜாதக்கு ஜனிசினே டவிஷிக்கவே வுபபொழிக்கும் சுநதவிஜாதக்கு ஜனனிஹா வ ஹணஞ்சும் வ்ரஜனும், வ்ருஷஹாதெஹெக வ்ருரித தாம்ஷியனை ஜாதிபாதஸாரணனும், இன்னும் மற்றுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணுவராயண தொஷ்ஜனும், ஸஹாவ ஹவித்தும் வவ்ஸாஷ்ஜவம்வஜனும் வஹாவாபெரத்திஜனும் வவ்தத ஜங்களிலும் வ்ருதஜ்ஜ மான ஸத்தியையுடையவரும் சுவிதா கிருகவிஹாரும் ஸ்ரீவிஜயதாஹாவாய்ருமான சுவ்ஜஷ்ஷிக னிடத்தில், ஜ்ரானப்பிராஜன ஸ்ரீமத்ஹயக்ரீவனியுபாவி த்துப்பெற்ற ஞானத்தைப்பற்றி வராஹஷ்ஜுவஹ்ரிஷ்ண தையால் ரஹஸ்யுவ்யுங்களில் ஸ்வரூபவிவிரோயமெனப் பேசித்திரிகின்றனர். வ்யாரோபரத்தின் ஸஹிமைஜ்ஞரா ஹிதெவர்களுக்கல்லது மற்றவைகட்கரிதே. பற்றியதுவிடா தே ஹ்ரவ்யவிவ்ய ஸ்ரூதமான ஸ்வீதத்திலுள்ள சுவிரோ நத்தாற் பேசுவது; வராவாஹர்க்களான தராஷ்ஜஹரி ணா ஹி ஸிதாமவேஷ்வாதிகளிடமும் வஜஜம். இவரிப்படி ச்சொல்ல "ஹ்ரஜ்ஜவஸ்ஜ்ஜநம் வெஷ்ஜிஹ்ரவ்யுமொவவுவத்த ரா | ரஹவவத்த ரிரஹவீவ்யவநவஜ்ஜவநிஜ்யுநிஜ் | சுக ரீஹுஜ்ரிணஞ்செஷ்ஜிபாஜிஹுகாவ நயாரஜ்ஜுகி | நிமஹ்ரணொ

மானவற்றும் வேண்டுதற்பாலனவாம்" என்றதனையிப் பிரமாண வாக்கியங்களோடாராய்ந்து. ஆதலால் ஸாராஸாரவிவேகிகளுக்கல்லது உத்தியோகங்களெல்லாம் கவலையோடாவது பயனுமாகும். மேலுமிவர் சுத்தஜாதமிரண்டும் ஸ்மார்த்தவிவிரோதியெனக்கூறுவது பரமாபாமாகில்; (யே ஹ்யாதீகி) ஜாதம்பற்றியுதலிய (வசனாளுவி) எல்லாம் (வரவரவிகேஷாரீ) அழகிய மணவாளமுனிவருக்கு (மு க்ஷு) இலக்கணம் (உக்) என்று (தத்தியே) அமுனிவர்விஷயமான தனியனுரும் ஸ்லோகத்தில் (உக்தம்) கூறப்பட்டிருக்கிறது. (கிம்வா) பாதகாரணமோ, அதாவது; பூதி வகுளைகளின் மதாசாரியரில் பிரமாண மணவாளமுனிவரைப்பற்றிய ஸ்லோகத்தில் "யோஹ்யாதிமாணாணவம்" என்று கூறியிருப்பதனின்று ஜாதம் சுத்தியுதலியவைபாவையுளவோ, அக்குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவர் என்பதொருள்படுவதால் ஸ்மார்த்தவிவிரோதங்களான யிவ்வணஞ்ஞ கிஞ்சித்தேனும் பொருந்தாதபற்றி (ஸ்ரீ) அம்முனிவர்(சுவ வஜ்ரீ) பூ வஜ்ரல்லாதவர் (ஜ்ரீ) என்று(வத்தா) கூறட்டும், (வாவா) அல்லது (வத்ரீ) அந்த "ஸ்ரீமதெ ஸுதயாவாத்ரீ யோஹ்யாதி மாணாணவம்" என்றதனின் ஸ்லோகத்தையாவது (தத்ரீத்தா) ஸ்மார்த்தவிரோதமானதால் முற்றிலும் விடட்டும். அதன விவரமாவது; சுத்தஜாதங்கள் போய் சூத்ரஸ்வத்தால் விரோத்யாதிகளுமேற்படுவதால் அந்த ஸ்லோகத்திற்கு விஷயமான அம்முனிவர், பூ வஜ்ராகில்மேற்கூறப்பட்ட சுத்தஜாதவிரோத்யாதிகள்பொருந்தாதவை. சுவ வஜ்ராகில் அவைபொருந்தும். ஆசையாலவரைசுவ வஜ்ரென்றாவது, அல்லது அவரைப் பூ வஜ்ரனெனவொத்து அவர் விஷயமாயிருக்கும் அந்த தனியன் ஸ்லோகத்தை யாவது பூதிவகுளைகளான ஸ்ரீயர்கள் தரிக்கக்கடவரெ

வக்கருத்து. அன்றியும், "தீவெஹுகூக மழவசுகடூ கூமுவு ஜோடமே ஸாவஜ்ஜிநுஜ்ஜோநத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையானது" என்றெப்படி வொகாவாயடூர் சித ப்படி வாசித்தும் வணங்கியும் கேட்ட ஜோநம ன்றிக்கே ஞானப்பிரா ஞை ஹமவாலுடைய வஹற ஜோரூணுத்தினடியாக வந்தஞானத்தையுடைய நமது தெ ஹிகளுர் ஞானமே சிறந்ததெனவும், மற்றமெலுசிஷவெ ஹவாவாயடூர் ஞானமெல்லாம வுவுரவாரவூரவூரமாய் ப்படிந்து வந்தது பற்றி கதிஜவநு மெனவும வஸிக்க, ஸ்ரீதெஹிகநு ஹமவஷூவாவஹினயால் ஞானத்தைவேடி த்தாராகையால் அது ஓரன்வழியாய்வந்த வசிவடூரவா யடூர்களுடைய ஞானம்போலன்றெனக்கூறுவது, வுதிவ கூயின் வசிவெடுரத்தூரவிரூஜமான வொடிவிரூஜவரஷ மாகும். ஆகையால் போலிவெஷ்வர்களானயிப் வுதிவகூயி கள் கூறுவது முன் பின் பொருந்தாதவையேயாயின. (கூஉ)

மேலும்; வுதிவகூயிகளுடை சித்தியுள்ள ஞூவாஸ ஈகளை விஸ்தரிக்கின்றார்.

மதிஜ்ஜோநாவுநாஸாவமூவரவாவெசிகாஜியசிடுஜ்ஜியசிடு ஸ்ஜோசிமசிபஜ்ஜீரூவிவ்வேவுவதிநவஸிஃவாயஷவு, நாடூஷ வுவஹாசி | செய்தா ரேல்நன்று செய்தாரி தீவபறவை வாதூவதெவாவூஷோநவும் விஷ்ணுலோவம், விஷுஜ்ஜோவி தீவவிந்தூவெஷா ஜெதாதிவுஜ்ஜிவாஜ்ஜாசி‖ ‖கூக‖

மதிஜ்ஜோசிடூவுசி ‖ (மதிஜ்ஜோநாவுநாஸாவமூவ) ஹ தீஜ்ஜோநாசிகளுடைபவெறுப்பே (வரவாவரவெகோஜியசிடுசி) ரெவூர்களால, தெவதாஜ்ஜர வுயொஜநாஜ்ஜர வாவம

யத்தைவிட்ட வ்வேர்களின் யதிபுன்னும், (வவாஃ வஃ-வாயவ்) வ வடதிசையேயல்ல தோருவாபமாய்ப்ப ற்றினவருக்கு (வ்வபதி-ஃதுர்ரடீ) தம் தம் வணபுரஃ வ திதிபதிஃ-ஃதுர்ரமே (வ்வரஞ்ஞஃ) தாமதம்முடைபதகு ணமென்றும், (நாயு) வவஃவ-ஊரஃவாயஃ-ஃவ ஏனை ஹ ஊரஃ ஹீன (வ வ ஊரஃ) அடைந்த வ வ ஹர்கள் (செய்பதாரேல் ன்று செய்தாரி திவயதவைரஸ்) தீமைசெ ய்தாலும் நன்மையே செய்தாரென்று ஆந்ஷாருஷரிச்செய்த வஹ்நவைஷத்தால் (விஷ்ணோ) பெருமானுக்கு(வாவதேவ) தி மையே (ஹொமுஃஷ்ஷ) சுஹிரோதித்தங்கிரிக்கத்தக்கதாக வா க்கக்கடவதென்றும், (வாவா) இம்மாதிரிபாக (விஜ்ஜே) வ வெஷாதூரவிரஷமாகவும், கூராஷ்டிபமாகவும், எம்பெருமா ஞர்திருவுள்ளத்திற்கு வ திஷமாகவுமிருக்கச்செய் தேயும் வெட்கமற்றவர்களாய் (விவதிவ) நூர்வஷ்ஷரஷமாமெழு தவும் செய்கின்றார். அதன்மூலமாய் வஞ்சதாகு வபுரா னஸிற்சிலதிஜர்கள், (விஷ்ணோ) வ்ருணு வுஜ்ஜான வ ணிதர்சனே (ஜெ ஹ) ஜயிப்பதற்காகவும், (கூர்ரோ) அறிவில் லாதவர்களாய் தன் வயத்தைத்தானறியாதே (ஹுஜ்ஜே) விரு ம்பவும் செய்கின்றனர். அதாவது, சிலதேவதைகள் சூஹா ராஜிதி சுவ்கலல்லாதே மற்றவைகளெல்லாம் வ்ரஷ்டவி ரஷங்களென சூஹாவதகுங்களைக்கொண்டிலக்கி வாவ மேவஸரும் செய்பவேறு மென்று எழுதியும், வாழித்தும் ஜமத்தைஹ ழிக்கச்செய்கின்றன என்பது தாதீபம். இ ருபின்னே லோகாசாரியர் தமது ஸ்ரீ-சூக்ஷ்மப்படியில்" உன் தொஷத்தைஹொமுமாகக்கொண்டு" என்றும், வாவவ்கனே நான்பொருத்து வேனை மென்று நினைப்பிடாதிற்க,' என்று ம், அர்ஜுபுயத்தில்,, அவர்கள்தொஷங்களைஹொமுமாகக்கொ ண்டுஎன்றும் 'வ ரஷடியில் ஆட்டடியே ஈசுவரனும் செய்தா

செல்வன்று செய்தாரென்று தொஷத்தை ஹாஸ்யமாகச் சொல்லும்" என்றும், ஸ்ரீமத் பதிப்படியில் பிராட்டிதானே சிறிது உரைத்தாலும் செய்தசெல் நன்றுசெய்தாரென்று அவளோடேயணைத்து கோக்கு மென்பரூஷையுடைய, என்றும் 'லங்காலக்ஷ்மணத்தில்' தொஷத்தையும் குணாஹாநியையும் பார்த்து உலகுபோகவளவன்றிக்கே, சுமீகாரத்திற்கவைநன்னலே பச்சையாக்குமை. இரண்டுமிரணுக்குறிய வேறுறுமென்றிருக்கிரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய்த்தாம், இரண்டில்லையென்றதென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமுண்டாய்த்துதாம். ராக்ஷஸிகள்தொஷம்வுவிலிர், சுஜாதனுக்கு தொஷமேதென்னில்; வைபவக்கள் பக்கல் வெஹாமும், கரணாரூரும்; வயதீயும். உளவீ வரிஹவம் கண்டிருக்கது கூணாஹீவாயத்தாலே வ்யாநதொஷம்," என்றிவைகளும் தொஷஹாமுகத்திற்கு வ்கிவக்ஷிகளின் வ்யாக்ஞங்கள். ஆகயிவ்வளவால் எம்பெருமானுக்கு, ஹமவதாகுமு வ்யுத்தியும் ஹமவஸ்வ திகுமு நிவ்யுத்தியுமுடையவரன்றிக்கே, வ்திகுமுவ்யுத்தர் விஷயத்திலும் காநகுமு நிவ்யுத்தர் விஷயத்திலுமே ஹொமுதா வெளியுண்டாய்தொகுவ்வுதாநம் பண்ணிபருள வொலும் வொலவிக்குமென்பது வ்திவஜிமுரூவான தொகுமுரூவின் உதமாயிற்று. இதனால் வாவுவெவும் போக, வாவகுணமே இவர் விஜாதீகளுக்கு வுரூவெமாயிற்று. இவ்வர்த்தத்தையே "ஸவவுயசிநுவரிகுஜு" என்றவிடத்தில்வ்யுத்திரூவநிவ்யுத்திரூவாமமுரூவாமிரூவாவிமு யசிங்களுடைய தாமதத்தில் நயநம் செய்தார்கள். இங்ஙனேகில் ஹமவானுக்கு தூணபரூவ முண்டென்பது கூடகுகுணத்திலேயேஹவிக்கலாகும். மேலும்தொஷத்தையே பச்சையாகக்கொள்ளில்

வாரஷுகாரமெனுமும் கூறவரலாயிற. ஆகையாலி
வ்விதமுங் தகாமையாலுஞ்சிறுமான மிதுவுமாகாதே. வே
னாவிலாரப்புக்கள் தூரஷிஷ்டங்களால் படைக்கக்கூடாதென்
பது முனமே கூறப்பட்டது. என்றாலும் விசாலாதுணர்ம்
போல் பற்பலனத விடுவது மகாகளுக்கு தூஷ்யமாம்.
அன்றியுமிங்கு வேதபுருஷனுக்கு வந்தபாழுதே வேத
வாக்கியரணம் பலவகாஸ்துணத்திற்கு வேவுவுதிமாயி
ற்று. அப்பொழுது சிவ யஜிஞ்சுவேதி வாஜஸனேய
உத்தர யஜுர்வேதங்களுக்குமுற்பும், ஸாமவேத
விபாகமும்பொழுது பன்னிரண்டைகளாவிட்டுப் புதியதாய்ச்
சிற்சிலவைகளைப் பற்றுமாப்போல் விட்டே பற்றவேண்டு
மென்றுபிற்று. இது ஆதீனனைர் களிடமும் சுதாவமில்
லாததால், இவர்டாஷ்டிகவாதம் சுவவாதமாய் சுவமத
ஞாயிகரணாதிகளில் திணையிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவாஷ்ணவர்
திருவுள்ளத்திற்கு விரோதங்களான சுவவிஜாதங்களுமாய்
முடிந்தன. ஆகையாலிவையெல்லாம் வாசிஷ்டாதிகள்.
இவைகளை யாவராமாப்பற்றி வாதிக்கும் வாதமும் தூவ்வா
தமே. மேலுமிவருஷிப்பென்றதுவொருகாரணமானதால்
அவ்வாஜ்ஞ விபரீதமாயும் தீஷ்ணரீதமாயுமாகவிரண்
டியம். இத்தையே வ்ருத்தரீவமென்றும் திவ்ருத்தரீவ
மென்றும் கூறுவது. வியாவது: "சுஹாரஹாஷ்வாஸ்ரீஷோ
வீத, வகாஸ்வஷ்" ஆதிகள். இது வ்ருத்திக்கவேண்டிய
யஜிங்கள். நிஷ்டியமாவது; "நவாரஹாராரு மஹ்ஹ, நவ
ராஸ்விவைஸ, நாத்ரகவதெஸ" ஆதிகள். இதுநிவ்ருத்
திக்கவேண்டியயஜிங்கள். இவையிரண்டினையும் விடுகையாவது,
செய்யவேண்டிய வாஜ்யவாக்யாதிகளைச் செய்யாதிருப்பதும்,
செய்யக்கூடாத வாரஹார மஹ்நவாராவாக்யாதிகளைச்செய்

வதாம். ஆகையால்வெ வ்ருத்தியையும்திவ்ருத்தியையும்வொஹி
யையும் வ்ருத்திவொஹையும்விதலென்பது. கூதர்ரா
ணாகூர்தர்கரணமேயாயின. இவைகளோபேபச்சையாகக்கொ
ண்டிஹ வ்யாகரணத்திற்கு மென்பதென்ஞசாரியர் வ்யாஹரணவ
ணவாகுமென்பதுமுன்பேகூறப்பட்டது. ஆதலால்றேமரிவ
மாகரவிகளொத்துவாதிகளும் மற்றுமுள்ளசில்வானங்களையும்
ராஜரிஷ்டெ ராஜரிஷ்டெ திமதிஷ்டவாவிகளானராஜ்யராஜா
ங்கீயர் கண்டனஞ்செய்திருக்கிறது. நமது ஷ்ரீமத்திலிதைப் பல்
ளமடைத்திருவிழாவென்று சொல்லி சதிமூடதமமாய் வ்ய
ர்த்தவெவ்வுரைகள் கொண்டாடுவர். விவ்ரர்களுக்கும்
வாதிகளாயுள்ள வ்யாக்ஷேபகர்களுக்கு வ்ருத்திகரமாய் அம்மஹ
கார்களிடங்கூட்டிவிட வின்னம் ஆக்ஷேபிக்கத் தக்கவண்ணம்
கமி ரூவெஸிக்கவில்லை. இவ்வளவாஹாவஸ்முள்ள யிம்மஹத்தி
யவர் செய்யும் கரூ ங்களை யெழுதுமவர் பேரில் சுமத்தி,
விஷெஷிப்பதைபார்க்கிலும், செய்யும் தம்பேரிலேயே சுமத்
க்ரிவது வெஹுஷ்ரீமதம். ஆனால் ஸ்ரீரங்கராஜன் தொஷ
ஜனல்லவென்பதற்கும் பொருள்யாதெனில்; "ஸ்ரீ கரு
டைய வலவ்ரவாயபக்ஷியெல்லாம் ஸ்ரீரங்கமாக கூபி
க்கையாலும், மேல் வாதிகளான குற்றங்களுக்கும்
வேறும் கொடாதொழிகையாலும், வெஜிவவெவ்ரா தீரவ
ங்களுக்கு கபிகாரக்ரமஷ்வ வ்யாபரித்திவிசேஷங்களா
லேயாதல் வ்ருத்தகாரமஷ்வ ஸிக்ஷாவிசேஷங்களாலேயா
தல் கண்ணழிவு செய்கையாலும் ஸ்ரீ கருடைய வவ்ரா
பக்காரணனென்று உவவரித்த தத்தனை. இதுவே "யதொ
தொஷம் ஹதெஷ்வி ஹவரஷ தெவாகமயஹி" "செல்தாரேல்
நன்றுசெய்தார்" ஹத்ருஷிகளுக்குந் தாதுபடும்" என்றுஸ்ரீ
வெதாந்தெஶிகரு விவரணவரிஷ்டாரத்தில் அருளிச்செய்

தார். இவ்வடத்தையே ஸ்ரீமதிஞானசாரியாரும், "கவிஜ்ஞா-தாகவீஸ்வர வவதூஜ்ஞவ்ராவிய-ஜ்ஞெ|கெடவ்ரவாய ஹெஹெந வ்ஹ்ரஸ்ரி தாய நிவாரணாக||" என்றும், "தஹ்ர விஜாநஹவிகவிஜாஜ்ஹிவவவதுவ்வவதேவாவாநோதி. உஹிசேவாலிவ்ரு தெ "யிடாஹெநஷ" ரிஜ்ஞிய-ஹெக்ரஹி யியிதெ. உஹிசேவ ஹமவதெசாவாஸ்ரீஜ்ஞ், யஹ்ரஸ்ரி கவிஷயெ ஹெஷாஹஸவதம் ஹெ-ஹெஷ ஹெஹாஜ்ஞ், தஹ்ரகெவ வவதுவவாவாஸ-வ்ரதிவ வாஹாதிதி|" என்றமருளிச்செய்தார். மேலும், "செய்தாசேல்நன்றுசெய்தல்" சென்றதால் வ வஹஜுக்கு உத்தரகோசத்தில் கவராயம் புகுருமென்னைக்குமிடம், இங்கு செய்தாசேல் நன்று செய்தாசென்றதற்கு வ்ரதிஹிகமாகப்புகுந்தால் நாமே கூமிப்புதோம், வ-ஜிவ்வவுகமாகப்புகுந்தால், அவர்கள் கூமை கொள்ளாதவளவிலும் ஸிக்ஷாவிஸெஷங்களாலே நாம்ரக்ஷிப்புதோம. ஒருபடிக்கும் கைவிடோமென்று தாத்பர்யம். மேல் "நன்றுசெய்தாசென்பர்போலும்" என்றுசொல்லுகையாலே இதுவஸ்துவ்ரதியில் நன்றன்றென்னுமிடம் வக்ஷிதம். "கவராயவ-வ்ரவெவகஜ்ஞ் வ்ராயஸ்ரித்தம் வஸிவஸெக | வ ராஸ்ரித்தினிடம் வாதியக வ-நஸ்ரணம் வ ஜெக" என்று சொல்லுகையாலே வ-ஜிவ்வெவ்ரதோத்ராவத்தில் ஈசுவரனுக்கு ஸீதாஹாவசீதும் பிறக்குமத்தனை யென்றதும், வ்ரதாவராயம் விஹமாயிற்று. அதிலும் கழிந்ததற்கு வ்ராயஸ்ரித்தம் வேண்டா" என்றதுடனே "ஸீதனுய்வ்ராயஸ்ரித்தம்பண்ணவ்ராதும். இப்படி ஹமவதாஜ்ஞாவிஹமான வதாவாராந-வாஜநத்திலும் விரோயமில்லாமை கொள்வது. "உத்தமான வ்ரதாவவ்ரவஸ்ரயிகாரொருகாயத்துங்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவதெஜிகரு திருவுள்ளப்படி வ-ஜிவ-ராவாயவ ஸ்ரீவசநத்தினாலொத்து வருவதாலும், கந-ஜவத்திலும் காண்பதாலுமிதுவேபொருள். ஆ

கையால் "கதொநிரவராதெந வர்திதவ்யம் க்ருதாத்மநா। சுவராத ப்ரஸம்தெவ ப்ரஹம்ப்ரவதநம் க்ஷமம் ॥" என்றது தாத்பர்யமாயிற்று. இவையெல்லவற்றையும் சுருக்கி சுவராத வரிஹாராதிகாரத்தில் "ப்ராரப்தெ தரவூர்வ பாவமவிலம் ப்ராமாதிகஞ்சொத்தரம் ந்யாஸெ தக்ஷவயஞ்ந ஹ்யுபமத ப்ராரப்தவண்ணுநம்। யீபூர்வொத்தர பாவ்ம நாஜநநா ஜ்ஞாதெவி தஞ்சிஷ்ட்ருதெம், சுவபிஸ்யெஸதிஸ்ரிக்ஷ யாப்ரதவயநு க்ரொஸகரொதிப்ரஹும் ॥ என்றருளிச்செய்யலாயிற்று. (௩௩)

ஸ்ரீமதெவெதாந்தமுரவெ நமம் ॥

ஸ்ரீமதெராமாநுஜாய நமம் ॥

——(o)——

உத்யுத்தரக்ருத்யவாதஸ்ஸம்பூர்ணம் ॥

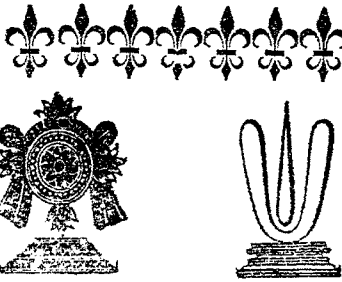

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே வேதாந்த மஹாதேசிகாய நம: ||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

——(o)——

கயவண்டாஸ்ரமவாத: ||

இவ்விதமாக ப்ரபத்தியையும், அதன் அநுஷ்டாநத்தையும் பற்றிய சங்கைகளைப்பறிஹரித்து உடையவர் தஸ்மநத்திற்கு அதஸ்மநம் வாராதே கூடஸ்தப்ரமாணங்களையும், தத்ப்ரமாணமான ஸத்தர்க்கங்களையும் கொண்டு நிஶ்சயித்தபின், இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நர் தம்முள் ஜாதிபேதத்தைப்பற்றிய சட்டங்களொன்றுமில்லையென ப்ரதிபக்ஷிகள் வாதிக்கஅதையும் பௌர்வாபர்யாநுரோதேரித்யாதி நான்கு ஶ்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்:—

பௌர்வாபர்யாநுரோதேந நிஜமுபஜநிதே
ர்யோஜநாபேதமாத்ராத்ப்ரஹ்மாதேர்வ்யாத்யேஷ: ப்ர
ஸத்தப்ரபந்நஸ்த்ரஶ்ரேந்தாஸ்திகாதேதிபக்ஷே:|
ப்ராபீநாசார்யகோஶாநபிமத விஷயே ஸ்ஸ்ரத்ய
தீதப்ரஸாமே வர்ணோத்யர்மோ பமஹ்மேதிதிஸ
மாதிதமப்ய ப்ரமாணம் ஸமஸ்தம் || ௩௪ ||

பௌர்வாபர்யாநுரோதேரித்யாதி || (பௌர்வாபர்யாநுரோதே:) முன்னிற்கும் பின்னிற்கும் விரோ

யங்களையும், அதாவது; "விஷ்ணுஹஸ்திவாரயஸ்தூணு ஸ்ரீத
வாதஸ் வவதஸ்தூணு | வி பெயாலவதி யொஜ்ஞ
ஸ்ரீர் வெஷ்வொர்வள வ தீதிஸ்தி" எனகிற மெய்மவந
த்தாலும், "யெயமெஷ விஷ்ணவிவ்யாஸி, உஹாதாவஸ்ஸ ஸோ
வாயஸ் | "என்கிற உஹா ஹாரதவயநத்தாலும் மஹவஷ்ஸ்
கள் வங்கவ்யூதிகளாய் வெஷ்டிகர்களாயிருப்பார் களென்
னுமிடம் விடும்." என்று தகுமொவாரத்தில் ஸ்ரீதவ்யா
தஸ்ஸாந ஷ்டாநாவஸ்ருகதையை யோரிடத்திலும், "யாவஜ்ஜீவம்
கஸ்ரீஸாந ஷ்டாந்தம் விஸ்தாரஸ்லாதவர்களுக்கு," என்று கஸ்ரீத்
தின்வவாவஸ்தித்யாமத்தையோரிடத்திலுமாகக் கூறியதும்,
வ்ரதத்தைப்பற்றி "இதுதான் ஸாவ்ரயஸ்மாகையால் கல
வ்யஜ்கர்தவ்யம்" என்றோரிடத்திலும், "இந்த வ்ரதத்திய
முபாயமன்று, யம்காரியத்திற்கு நாம் கடவோமல்லோமென்
றிருக்கை" என்றுமற்றோரிடத்திற்கூறியதும் "வங்கவரணத்
தாலே யுண்டாகவுமாம், கரணத்யத்தாலே யுண்டாகவுமாம்,
"என்றோரிடத்திற்கூறி "தூதாவிற்கு ஸோகஸ்தாவாயத்தில்
ழிய வேண்டா" வென்று மற்றோரிடத்திற்கூறியதும் ஒரே
விஷயத்தைப்பற்றி முன்பின் விரோதமாயெழுதிய வாக்யங்க
ளெனக்கருத்து. மேலும்; (ங்ஜ்ஞவஜ்ஞிஜ்ஞெஸ்) ஜ்ஞவ்ரோண
ங்களன்றிக்கே, வ்யகவொரு கல்பிதங்களாயும் (யொஜ்ஞாஹ
ஜ்ஞாஸ்ரு) நயநஹெஜ்ஞாதித்தால், அதாகிறது; வ்கார
ஹெஜ்ஞாதித்தாலென்றதை. அதாவது :—ரொஷகஜ்ஞாநம்
ஸோகஸ்தாவாயமென்பது, வாக்யஜ்ஞாநஜ்ஞாநமென்று சொல்
லாது சென்ன வ்கார ஹெஜ்மென்றகருத்து. (நாவ்ரிகா
ஜ்ஞெதிவ்ஜ்ஞெஸ்) நாவ்ரிகர்களுடையவும், கஜ்ஞெதிகளு
டையவும் பக்கதத்திற்குகூலமாய்ப்பேசுமவைகளாயும், அதா
வது; நாவ்ரிகரு வாரொக வாரஜ்ஞெவதங்களில்லை யென்
றவாரித்து வ்யாரோணத்தை ரொகத்திற்குக்கல்பித்

தான். கலெக்தி ஜமத்து தீலெய்) யென்று ஸர்ஷொகாவா
ரங்களே யழித்தான். இப்வ திவஷிகளோ, வ வஸ்துக்கு
மேலொன்றுவேண்டாவென்றுகூறி' தத்வத்திவஷ்வாந மென்ற
வ்வுவாயத்தையும் பாழாக்கி ஜோநிதீஷ்டாதி வ்யத்தமு
மில்லாதிருக்கையாகும் வ்வ்யாவாரா கயுள்ள திவ்யத்தியே ஜீவ
லக்ஷணமென்றும் கூறி, வவ்யக்தவ்வ்ரவ்வ தத்வாமத்தையும்
சட்டங்கட்டி ஜாகியக்த்தையுமோட்டி முடிவில் சிஷ்ணுவ
ஹத்தையுமொத்தார்கள். ஆகையாலிப் வ திவஷிகளுடைய
வாதமும் நாஸ்திகவாதத்தோடாவது, கலெக்தி வாதத்தோ
டாவது, அல்லது அவ்விரண்டுக்ளோடுமாவது கூட்டவ்ரா வ்த
மாயிற்று. மேலும்: (வ உத்தவ மவநஹவ்ரவெஸ்) கதவஸவ
நன்கு பிச்சேரியவன் புலம்பலுக்கு நிகரானவைகளாயும்,
(வ்யெஸ்) கவமதாயங்களாயும் (வ ரவீநாவாய
கெஸாநஸிக்தவிஷயெஸ்) ஆகையாலேயே ஸ்ரீஹ்யாக்ரீவ நல
மவஹ்யாதாரஹ்ஜாதி வேவ்ரவாயவ்ர்களுடைய ஸ்ரீஹரிக்தி
னுக்கு ஸம்பந்தமில்லாத விஷயங்களே யுடையவைகளாயும்,
(வ்யக்தீத வ வஸம்மெஸ்) வாதிகளுடைய வேதிகளித்த
வ்வஸம்ஸ்களையுடைய வைகளாயுமுள்ள (ஜ்ஞம்மெஸ்) தர்க
கஸாஸ்ப்படி முதலிய ரஹஸ்யமென்ற ஜ்ஞாங்களால் (வா
ணைவ்ராயகெஸ்வஜ்ஞெஸ்) வ ரஹஸ்யாதி ஜாதிகளின்யெஸ்ம்
போகும் (ஜகி) என்று (வஸ்தவ்யம்) விரிவாய்ச்சொல்லப்
பட்ட (வஸ்தவ்யம்) எல்லாவாகயுமும் (கூட தாணம்) நிஷ்ப்ர
யோஜனமில்லாததென்றபொருள். அதாவது; சென்றவாதங்கள்
போக, மேலும்"ஜொகாவாயவ்ருடைய;வஸநஹவ்ஷணத்தில்
வேதகப்பொன் போலே யிவர்களொட்டை வஸவாயம்.
இவர்கள் பக்கல் வாக்யவாதியும் க்ரியாவாதியும் நடக்க
வேணும்." என்றும், இதற்கு ஜக்யமாக "கூதியனை வி
ஸ்வாதித்ன வ ஹ்ருஷிகேயாதன்; ஸ்ரீவிஷ்ணுரை வ ஹ்ருதெயத்தா
லே வம்ஸ்துரித்தார். கூவஸ்ரு ஸ்ரீஷ்டெ ரணாதி ஸ்ரூஹங்களே

விட்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுதிருமாளிகையிலேயே யமுது செய்தான்." என்றும் எழுதியபடி ஜாதியபிமானத்தையும் போமென மேலும் மெழுதவந்ததால் இவ்வாதமும் ஹஸ்தகு சிலமும் கஜேந்த்ர சிலமுமல்லாதே வ சாணசிலமுமன்றென்பது இதன்கருத்து. இவ்விதம் கூறிய வாதமும் கவ சாணமென்று வ ஹாவ வ்யவஸ்தாயிகாரத்தில் வ யதிசேவவாதபத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணு கரு வேண்டுமளவு வவ சாணமாய் விவரித்திருக்கிறார். ஆகையால்விஷயங்களேயெல்லாம் "வவாஷ்ஸவ்ரூய" மென்றவிடத்திலும் பாக்கச்சொல்வோமாகையால் அங்கு ங்கண்டுகொள்வது. (கூச)

இப்படி ஜாதி யசிலும் போமென்று சொன்னதற்கு யாவை யாவை சூவாதவரிஸ்ரீஹணயால் கந்தகமங்களாகத்தோன்றுகின்றனவோ, அவைகளேயெல்லாம் பேசி ஸ்ரீஹ்ருஞ்சி ருத்து வெஷ்வணனவனுக்கு ஸ்ரீஹ்ருகம் போமென வாரி தீதிகர்யாயியால் கூறுகின்றனர்:—

வாரிதி ஸ வெஷ்ணவ மமதயரி கதிவ்யாஹவாகாதி
காயெபுவாவஷ்ஸவொரபிகாரம், தத்ஹஹியிகர்யதர்யா
வரெ வெஷ்ணவகெ | வ்ரவத்தே, ஸ்ரீஹ்ருகஹாரிம்ந
வகதிகஸ்வம் வ்ரவ்ஷிதயரம் வஹஜி தஹாஹ்ரவாஷரவ
வம்யாம் யுசிவிவிதமெ ஷ்ஷஷ்ஸ வஸ்ரீ ஸ்ரீஹாதி॥நூ॥

வாரிதி திகர்யாதி ॥ (வெஷ்ணவ) ஸ்ரீவிஷ்ணுருடையதான (தக) வ்யவிலமான (வாரிதி ஸ) பெருமாளுக்கு வஹ வஷ்தால் கஹாதிவரிவெஷ்ணாதிகள் செய்த வரிசை (வமமவரிகதிவி) கஜேந்த்ர வாவத்தில் ஸ்ரீ [illegible] வென்ற பெயருடன் "ஸ்ரீவிஷ்ணுரஸ்ரீ [illegible] நாத்ர" என்றுசொல்லிக்கொண்டே விரைவுடைய வஸ்வில் வ வெளித்ததால் அவ்வமலனென்ற ஸ்ரீஹ்ருஞ்சியுடைய வ்ருத்தியும், (சூவஷ்ஸவ்ரூ) ஸ்ரீசூவஷ்ஸவ்ரென்ற வாவித

கதாவும், (வாவாசிகாயெழு) வராஹனாதிகளுக்கு வேண்டிய கலஹம்ஸாராதி காயத்தில் (சுயிகாரம்) அதிகாரத்தை (ஆக்ஞை) கூறுகின்றார். அவைபாவன, "ஸ்ரீவிஷ்ணுயதோக்தவாதிஷு ரோகஜித்வாஹாரக| விஷ்ணாஜ்ஞாநிஷ்டஷு ஜிஜ்ஞாஸிநீ மாணவகேஷு ॥ ஸ்ரீதெராவிஜாதாரு, சுயம்பாயிஷ்தாவா ஸ்ரீஷ்ணகலஹம்ஸாரு கதாசாரவ்ருத்தாஃ" ஆதாரிவ்ருக்ஷணங்களின படியே ஸ்ரீவிஷ்ணு வலுவாவஹம்ஸர்களென்ற ஷஹாதாரக்களுடைய வாகுத்தால் ஸ்ரீஷ்ணுக்குரும் ராமமாத்ர ஹெடில்லாதே பரிமாற்றத்தில் ஹெடும் காரணமையாலும், "சுயம்பாயிஷ்தாவா" என்று விசேஷித்துக்கூறியதுபோல் "நஸ்ரீஷ்ணாலயவஷ்டுதா வெஷ்டிவிவா உதிவ்ருத்தாஃ | பெஷாம் வக்ராங்கிதம் மாத்ரம் ஸ்ரீதெ ஷ்டவிவ ஜாயதெ | தெவெவஹ்மஹுவு தெதாரோ ராஹனா ஹாவிதெவதாஃ ॥" என்று வெவெஷ்டவகுத்தை விசேஷித்துக்கூறியதன்மேல் ஜாதிநிவ்ருத்தியைப்பேசி பிருப்பதாலும் (ஸவரே) வேதசிஸர் (தகிஃ) ஆகையால் உதிபிகூதகு) இவ்வ்ருத்தாஜாத்தை பாதாரமாய்ப்பற்றி (வெவெஷ்டவெ) யஂகுராகந ஜிஜ்ஞ ஹு ஹ ராஜ்வெஷ்டவ வ்ருரஷ்டவ மானது (வாவெஷ்டவதி) ஒரு ஸ்ரீஷ்ருலையப்பட்ட பொருது (ஸ்ரீஜ்ஞ கஹாநிம்) ஸ்ரீஷ்ருத்தன்மையினில்லாமையையும் (கநுரா நவகதிகஷ்டவஹாவ்ருரவிதம்) வேரேர் புதியகஷ்டத்தின் வாவ்ருத்தியையும் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலத்தருந், தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர்" இத்யாதிகளால் (வ்ருத்தி) கூறுகின்றார்கள். (தஷ்டாரஸ்) ஆகையால் (ஹாஷாவ்ருவெயாயஷ்டவிவ) உதிபிஹாஷாத்ருகமான வ்ருவஸ்த்திலுள்ளதமிழ்ப்பாகரங்களிலுள்ள குருட்டுத்தனமும், அதாவது; அறியாமையும், அதெவ்விதமெனில்; "ரவ்ருகஷ்டவ்ருநய ரத்தீவம், ஜெஸ்ரீதி கஷ்டவ்ருஷ்டா குத்தாவெரவிரு ஜாஃ வ்ருஷ

ணஃ, உத்தரதெ ஜாதிபஃரி கூ ஹயதிஃரஸ்ய ஸாஸ்த்ரதஃரி, "ரூஃபூ ஹூ நஃ கூ ஹவதெ, ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் குலங்களெல்லாம், இவர்கள் குலம் வடமாள், குடி வங்கிப்புரம், ஜாதிவ்ரா ஹ்மணன், சொட்டைக்குலம், யதஷ்ண்ய்தார், "உத்தரதி வ்ரதாணங்களிற்கர்ணும் ஜாதிகளுஷ்டாங்களுக்குள்ள ஹெ தும்மின்னதென்றறியாமையானது (விதியெஷ்ண) வ்ரயொஜ நமில்லாத (வஷ்ண) இப்வ்ரதிவக்ஷிகளிடம் (ஹத்ய ஹ்ரிஹாதி) நன்றுய்வினங்குகின்றது. ஆதலினல் தொண்டைக்குலத்தி லுள்ளீர் என்றபொழுதே ஹகுஜாதியாயோர் ஜாதியில்லாத தால் ஹஸ்தவத்ரிஹமே யிதற்கயதுமெனவறியாமல், பண்டை க்குலத்தைத்தவிர்த்து என்றதற்கு ஸாஸ்த்ரஜாதியை விட்டென் றும், குலக்தருமென்றதற்குப் புதிதான வ்ராஹ்மணஜாதிவரு மென்றும், பொருள்கூறவிடமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் ஓர் வஹத்திற்நப் பலவயதுமுனவாகிலும், வ்ரத்ராந்ரஹ்ம ணமாய் உபயோமிக்காதே போவது கநலிஜ்ஞதாவிஸ்ரஷ த்தால் கந்ரிதமாகையாலுமிப்வ்ரதிவக்ஷி இக்குலஸ்ரஷ்ட் திற்கு ஜாதியெனப் பொருள்கூறியது வாயவ்ன்று. ஆகை யால் வரிவெடுத்தவிரொய மிவ் வாதத்திலு மேற்பட இது வுமிவர்களிடம் வஜீவநவாதமில்லை யென்றது தாத்பயும். குலங்களாயவீரிரண்டில் " என்றதற்கும், "கூதிய ஹஃஷ்ண ஃ" என்றதற்கும்தம்தமதுதெநெவ்யாந்ரவாயாதித்தில்கி த்பயுமுல்லாதே,உத்ரவ்ஜாதிஜாதாரனுமும்மதவஜ்ஞவ்ஸ்ரு மில்லாதபோனல் அது கூரயுகூரமில்லாதே போகுமென் றதும் தாத்பயும். ஆகயிவ்வளவையே வைத்துக்கொண்டு ஜாதிபோமென வதநஹ்ரிஷணத்தில் கூறியது கலம்மத மும் வ்ராவாரவிரொயமும் வ்ரதாணவிரொயமுமாம். "வே தியர்முழுவேதத்தமுத்தை" உத்ரஷிகளால் நம்மாழ்வாரும் வ்ராஹ்மணனுக்குள்ள வாஹஜிகரோஹாத்ரத்தையொப்பியரு

னிஞ்சாயிற்று. இங்ஙனல்லாதே சிலர்வீண்வ்யஷ்டெவெண்
வாஹாவர்கள்ஜாதிபோமெனக்கூறவருவாரேனும்; அவர்களை
யொட்டி விவர்களும் பேசுவாரேனும், பறையன் வீட்டிற்
பள்ளனுண்ண, பள்ளன் வீட்டிற் பறையனுண்ண, அவ்விரு
வரும் படையாச்சியுடனுண்ண, இம்மூவரும் கூடி கவரைநா
யக்கருடனுண்ண, இவர்களெல்லாம்கூடி செட்டியார்வீட்டிற்
கூடியுண்ண, இவர்கள்சேர்க்கையில்வேளாளர் உண்ண, அவர்
கள் பெண்ணை யிவர்கொள்ள, எல்லோருங்கூடி முதலியாரு
டன் ஸம்பந்தம்செய்ய, முதலியாரும் மற்றபள்ளர் பறையர்
படையாச்சி கள்ளர் மறவர் கவரை நாயுடு நாயக்கர் பிள்ளை
களுடன் ஸம்பந்தியாய்க் கூடியுண்ண, எல்லாருங்கூடி பிள்ளை
மொகாவாயர்ப் வஹஹுவஷண்டாநஷ்டாநமுடைய வெவ
ஷ்வவ்ரஹ்மணன்திருமாளிகையிலுள்ள ப்ராஹ்மணனுடைய
கூளிகையை அப்பள்ளர் முதலியவர்களுக்குவிவாஹம்செய்து
கொடுத்து ஸஹபங்க்திபோஜநமும் செய்ய அப்பள்ளர் முதலி
யவர்களின் பெண்களையிப்ராஹ்மண வெஷ்வன் தம் கூலீ
ர்களுக்குக்கல்யாணம் செய்துகொள்ள கெவலுமோர்வகுலம்
கநரஹி வெஷ்வவகுத்தை க்காரணமாய்க்கொண்டு, ஜகதீ
கிளுக்கெல்லாமிடமேற்படும். ஆனதால் கலுஹவைத்திற்கு
வஸ்துவுமென்ற வயர்களில்லாதே ஜாதியென்றவயர்ப் மிக
வும் வரிஹவஸ்தீயமும் ஸாஷ்டாஸாஸ்திரமும் கவஸாஹாவிகமு
மாம். வெவ்வேராவாயர்களும் தம் தம்ஜாதி வ்யவஸ்தீய
த்தவிராதிருந்தார்கள். மேலும் தாழ்ந்தஜாதியாரான வொரு
வன் உயர்ந்தஜாதியில் வருவதற்கு மாத்திரம் விரும்புகின்று
னேயொழிய, தனக்கு த்தாழேயுள்ள ஜாதிகளைத்தன்னோடு
சேர்க்கவிரும்புவதில்லை. இதுஸத்யமும். இதையே "வாவ
ஹாரஹாரநஷ்டீயோந.வண்டார்குழோநஷ்டந" என்கிற
யால்ஸ்ரீவாஸ்யகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்; அருளிச்செய்தார்.

ரஹஸ்யாதிதையாகும்மஹவஹ்ரூஷமும், ப்ராஹ்மணாமவ தனுக்கு இன்ன வாயாரமென்றும், மஹவஹ்ரூஷங்களுள்ள ஸ்ரீகளுக்கின்னவாயாரமென்றும், பிறித்துக்கூறுகையால் ஜாதியுவமெஹ்ரு போகாது. அவையாவன ; ப்ராஹ்ரூஹ்மி தெது ஹொயாய மஹவஹாரஸீகீதுநம் | க்ரூவாயுகீகிதுநம் கூபுராஹுஹெவாயநஹீம் ஜிஜ்ஞீ | ஹ்ரூக்ஷாவியிவஹாவஹ்யை ஸவாய உநவஸிவஹ்நம் | கவவீதம் கழிவஸிதுஹ வஹ்யாஹ்ரூஹுணயாரயெங் || வஸ்ஹ்ரூராணயுஜிஜ்வுவஹ்ரூணி வவிதுஹ ஜிஜொதுஜ்ஜீ | வாஹ்ரூவொஹ்ரூவொவாவி மாயதீம் ஜிஜ்வுவிஹ்ரூபா || கஷ்டாதுராவஹவ்வ ஸுதஜிஷ்டாதுராஹ்ரூவா| கஷ்டாவிஸுதி ஜிவாய ஜவெஜ்யாவாஹிகம் ஜிஜ்ஞீ || ஜஹ்ரூது ஜவெஜ்ஜீயா யாவஜ்ஜீவாஜிஜொதுஜ்ஜீ | வவ்ருஷாவவ்ருகாவெஷ்ரு தொகூரயீ ஹ்ரூஸ ஜொஜிஜெஜ்ஞீ || ஜவொவஹ்ரூநகங்க்ரூவுவ்ரூயஜ்ரூநஹ்ரூம் | உவாஹாநம் குதிஷ்ஹ்ரூநம் கூபுராஹ்ரூஸ்ரூஷ்நங்கரோகு | ஹொரோவுநவியாநஹ்ரூ ஜிவெஹ்ரூவெவ நிதிஷ்வாரம் || வஜ்ரிவாஹ்ரூர வம்யாஜ்ரூஜெ ஹுஹ்ரூஜீயாவியிவகஜிஜ்ஞீ ஹ்ரூஸ்ரூயஹ்ரூ வாஹ்ரூணவா ஹாரிவம்கீதுஹ்ரூஹிகம் || ஸ்ரீகூஹ்ரூநிதுயாஹ்ரூணஸ்ரீ நுதுஹ்ரூம்வஹாஜுவெங் | "ஏன்றிவ்வளவு ப்ராஹ்மணாமவ தர்களின க்ரூவாரம் வம்ஹரிக்கப்பட்டது. மேல் வஸ்துக்களுக்கும் ஸுநஹ்ரூர்களுக்கும் க்ரூவாரம்வது; "ஹ்ரீஸுஜிஹ்ரூணாம் வியிவஜிக்ஷ்ய வஸ்ரூவ்ரூணவ வஜ்ரூதா | ப்ராஹ்ரூஸ்ரூஹ்ரூஹ்ரூதுஹ்ரூஉயாஹவஹாரஸீகீதுநம்|| க்ரூவாயுகீகிதுநகியாரஸ மஹ்ரூவாயுஹ்ரூதீதயா | ப்ராஹ்ரூணவ்ரூ வியாதிநம் ஹஹ்ரூநாரவ்ரூ வியிவஹுவெங் || ப்ரூணவாஜாயெஹ்ரூஸ்ரூ வியிவஸ்ரூராதிவஹுகம்பவம் | தகவ்ராஹ்ரூணவியாயெநம க்ரூஸுவாஸுளவாழிகம் ததுஜ்ஞீ || கொரவாயெஜிஜ்ஞாயெஸ்ரூ ஜாமுவீகுவா தயஹ்ரூயுஜ்ஞீ | ஜ்ரூஜுஜிஜ்ஞாதுணவிராஜாம் ஸ்ரூஸுவாஹ்ரூவாநம் வியியதெ || மாராதுஜ்ஜிஸ்ரூஸ்ரூஷ்ரூம்

ஜனாதிபதி ஆட்சி காரணமாக | வரவு செலவுத் திட்டம் மீது நடைபெறாத நிலையில் | பிரதிநிதித்துவ ஆட்சி இல்லாத நிலையில் | வாக்கெடுப்பு நடைபெறாத நிலையில் | மக்களவைத் தேர்தல் நடைபெறும் ஆண்டில்" என்பதாகும். ஆனால் வருவாய் மாவட்டங்களெல்லாம் வரவு செலவுத் திட்டங்களுக்கும் பொதுவான வையென்றும், நிதிவருவாய் என்ன, ஆயத்தீர்வை என்ன, வருமானவரி என்ன, வருமான வரிஸ்தார வேறுபாடுகளென்ன, வருமானமென்ன, கருப்புக்காயிதமென்ன, கருப்புக்கோளாத்திரமென்ன, உபதெஷ்டிவரி முறைகளென்ன, உபதெருவாதி முறைகளென்ன, இவைமுதலியனதத்தஜாதி பிரதங்களான விசாரஷ்டங்களென்றுமிவைகளின் இரண்டுபொருள். இப்படி ஸாஸ்திரத்தால் ஏர்க்காடு திட்டில் வசதியும், ஏர்க்காடு திட்டில் நிலவசதியும் ஸாஸ்திரஜ்ஞர்களான நமக்கு உபதேசமென்பது முன்பேயே கூறப்பட்டது. கதிவாசங்களெல்லாம் பிராமண வீரசைவர்களாகும் பொழுது வைதிகர்களாகும். இவ்வாசாரங்களைப்பற்றியமற்ற ஸாஸ்திரங்களையும், வைதிகாசார ஸ்ரீவைஷ்ணர்களையும், ஆதீனத்து வித்வான்களையும், சுயநலவிஷத்தினிரண்டாம் வாக்கியத்திலுள்ள "வேதகப்பொன்போலே யிவர்களோட்டை வாசியழி" என்பதாதி வாக்கும் மோயிக்கின்றது. இதற்கு மணவாளமுனிவரும் "வேதகப்பொன்; வெட்கமென்கிறவிதை வேதகமென்று உரவிலாத்தியாலே பருளிச்செய்கிறார். வேதகப்பொன்னாவது; அனேகவிலேஷங்களைப்பிட்டுப் பலகாலுமுருக்கி மாசுகளைபாகப்பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்குமது ஸாதுவெயியான பொன். அது ஸாதுசாதித்தாலே இரும்பைப்பொன்னாக்குமாப்போலே யாயிற்று. ஜாதிவிசேஷ

தொவ்ராஹிகளையுடைய விருக்ஷணர்களானவிவர்களோட்டை வம்வாயம் திரௌஷ ஜநித்தால் வந்த தொஷத்தைப் போக் கி யிவனையும் மிருக்ஷணருக்கி விடும்படி." என்று வ்ராவ்ராஜி த்தார். இந்தவருக்ஷணத்திற்கு மகுருவாகுங்களான "கஷ்டி ய ணனவிஸ்வாதிதி ரு வ்ரஹ்மஷியாளுன், "உத்ராஹிகளுடைய யாவ்ராத்தத்திலும் மனவாளமுனிவர்; "நமஸ்தே ராஹவ ஸ்தூர விப்ர ரோகவதாஸ்ரூதாரே | வவிவ்ரெஂஜெ ரு ஸ்ரீரே ரு வயமஸ்வது வஸ்ரிதே ॥ "என்று சொன்ன விப்ரஷோஜி கள் கூழ்வாஹமாமித்தமேயல்லது, கவகாஷ ஜந்ரவானவன் அந்த ஸரீரந்தன்னிலே உகாஷ்டுணைக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்றுமிடத்துக்கு உதாஹரண சூபாவ ருவிச்செய்கி ரூர், கூத்தியனனவென்று தூடங்கி; அதாவது; கூத்தியகா மொஷ்டனன விஸ்வாதிதன் அஜ்ஜந்தத்திலேதான்பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக வவிஷ்வாகாத்தாலே கூத்தியகம்பின் ஞட்டாதபடி ஐ ஹவிஷ்யாய் விட்டானிறே. ஆகையாலே கூத்ரோவகாஷ்ட கூமொஷ்டவாரானும் அந்தஸரீரம தன் னுடே கூநவயிக ஸத்திக ஸமவஷ்டம்பஸ்ரூவஸம்வாரவி சேஷத்தாலே உத்ராஷ்ட தமாராக்குறையில்லையென்கை. கூ, ஸத்திக வஸிஷ்வாகாயும் செய்தபடி கண்டால் வவாஸ்ரூவிஸ் வெய விசேஷம் என்செய்யமாட்டாது." என்றிவ்விதம்ஜா தீயுவிஷ்ரோமென்றதையே வற்புறுத்தி யெழுதினார். ஆனால் ஸ்ரீஉர்களுக்கும்போலவே ஸ்ரீகளுக்கும் வரோநயதி த்தை ஸாஸ்ரம் விதிப்பதால், ஒரு ஸ்ரீஉ நு வஜ்ஞவல்வாரத் தைப்பெற்றபொழுது எப்படிவாஹணனவானே, அப்படி பே ஸ்ரீயும வஜ்ஞவல்வாரத்தை யயாவதீயர் பெற்றவுடன், தன்னுடைய வக்ஷோஜாதி மிமுக்கள் போய் நிவீநமாய்ஸ் ரார்களோடி கூட வ்ராஹணகக்காரன்கவில்லை. ஆகையால்

ஹவஜ்ஜாவபத்தால்கலமாய்வந்தவேற்றமை சாதுமேய்க்கிகரி
க்கத்தக்கது. ஆனால் ஸாஜ்ஜ ஹாடவக்ஜீனப்பற்றிஉவுஜ்வு
ங்களான வுதிவக்ஷ்ஜ்ஜுஹஜ்ஜுத வயநங்களுக்கெல்லாம்
பொருள் யாதெனில்: வுதிவக்ஷி மாஜ்வான பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை என்பவரின் "அது ஜாதிதிவம்பநமஜ்ஜா
வெமாணதிவாயீன" என்ற பொருளுக்கிணங்கிஉவதா
ஜரங்களையும் வுயொஜநாகரங்களையுமாகித்துப் போர்ந்த
பண்டிண்டான வாகிண்ஜு கஜுஜின்றிக்கே, குரணம் வாஜ்ஜ
ஜெவனையே தெய்வமாகவும் சோகூத்தையே வரஜ்வுயொஜ
நமாகவும் கோறின வுதுக்ஜுமத்தின் வு வெஜுத்தைப்பற்றி
ஜ்ஜாவித்தபடியேயாம். ஆகையால் ஜாதி ஹெஜியாது. கஜுமும்
என்ற கூட்டம் ஹெஜிக்கும். ஶவஜ்ஜிகளும் ஹவஜ்ஜதியில்
லாஜ்ஜவனைப்பற்றி "வஸாஜ்ஜ உதிஜ்ஜெவஜ்ஜி" என்று கூவுக்ஜ்ஜு
மாய்ப் பேசினார். ஆனதாலிப்ப சோணத்தைப்பற்றி அப்வா
ஹணஜ்ஜு யஜ்ஜோவவி தயாரணாஜ்ஜுபந யொஜ்ஜுதாதி வஜ்ஜி
தஜாதியை விட்டவனுகான். ஜாதிஜ்ஜஜ்ஜு வீட்டில் பெண்
ணெடுக்கவும், பெண்கொடுக்கவுமாகானென்ற விது பொரு
ளாகாதேபோகில் கஜுஹவவிஜ்ஜுமாம். ஆனால் வுாஹணஜ்ஜு
த்தைப்பெற்றும் வுஜ்ஜுவாநஜ்ஜுமான வழியிலிழியாதே
போனனென்பது தாதுபடும். இதுபோலவே "வஸிவெ ம
தெஜ்ஜாஜ்ஜிஜ்ஜீஜ்ஜாஜ்ஜு" என்றதற்கும் திக்ஜ்ஜுஜாதியில் ஜனித்
தவனுகிலும், உக்ஜ்ஜுமாய் வலெஜ்ஜாத்திரமாயுள்ள வுாஹ
ணஜாதி ஜாதனுக்கு வேண்டிய ஹவஜ்ஜுவுணஜ்ஜுராதிகளான
வாகுதியஜ்ஜுங்கள் நிலைத்த கணக்கைப்பற்றி ஸாஜ்ஜு ஜாதிஜ்ஜா
தனே வுாஹணனென்று ஜ்ஜாவித்த படியாம். இல்லையாகில்
"வுணாஜ்ஜுவி வுதிவ்ஜ்ஜு தெஜ்ஜுவாவுாஹணம் விஜ்ஜு" என்
றபடி திஜ்ஜுவுஜ்ஜுமெபண்ணுறவிடங்களிலெல்லாம் ஜாதி

வுவாமம் வரும். அன்றியும்:: ஸீக்ஷாவே வெரஸ்ரெ ஸ்ரீணா ஸவதிக்ஷணாஸ் | கரவலம் வுதரஸ்ஸாய பதிஸ்வ-தீரஸவிஃ ॥ "உகரஸிகளாயும், ஸ்ரீஹரஷ்ஸகாரரால் கவஜ்ஜ வலிவுந வரிக்குமாயுமுள்ள வாரவகாடிவதிகள் வரேயப்படி. வரவாஹ்ஸ கரஜ்ஜிவுகவ வெஸரமும்வரும். ஸமவஜ்ஜியினேற்றத்தை "ஸவஸவிணஷ்ஸ்ரெதரஸ்ரெ பெஹ்ஸஷ்காரஷ்ரெந" என்றும்:"குலந்தாங்குசாதிகள்தா லிலுப்பிழிந்தனத்தினேகலந்தானிலாதசண்டாளர் சண்டாளர்களாகிலும்" என்றும், "அவர்கள்தான்புலைபர் போலும்" என்றும் தரஸிகளால் ஸஹஷ்ரகளும் ஆழ்வார்களுமரு ளிச்செய்தார்கள். ஆகவிவ்வளவால்:"வணஷ்ரஸ்ரேஷாரவதர வரஷ்ணவ வரிவஸ்ரேஷ்ரு | விஷ்ணரராஜ்ஞுதெ வம்ஸ்ர நரஸ்ரத்தெஷ்காரஃ॥" என்றும், "யதஃவ வுத்தீஹஸ்ரிதரநாம பெஹவவஸ்ரிஷ்ஸகம் | வுகஸ்ரிணா தஸ்ரஸ்ரு வரி வில்விஷ்ரிதரநவஃ ॥" என்றும், "ஸ்ரெயாகுவுபஸ்ரெவிஷ்ணஃ வரயஸ்ரிஷ்ஸுநஷ்ஸ்ரிதாஸ் | "என்றும், வரயஸ்ரிஷ்ரஹவாவஹஃ" என்றும், நவமதிதிஜவணயஸ்ரிஷ்ரதொயஃ" என்றும், "கவுதவுணவம ஸ்ரஸ்ரெஷ்ரஸ்ரோதிநகீதயெஸ" என்றும் ஸாவஷ்ங்கள் நிபமித்தன. இவ்வயத்தை வுதிவத்தியிஸெஷயபு நிரூத்ரநிவஸகதம் | விஸெஷவிஷிஸாகாரஸ்ரு வுத்தஸ்ரவு வுத்திபஃ ॥" என்று கவஜ்ஜிஷ்ரிகளுமருளிச்செய்தார்.

இவ்விதமே விஷ்ணரதி வரிதங்களைப்பற்றியும் பாஸாஸ்ரங்களில் கவஜ்ஜரதிகள் நிரூபணஞ்செய்திருப்பதால் ஸஜ்ஜ வஸ்தாஸ்ரத்தை மரஜ்ஜிப்பது வுசிதமானதுக்கும் கூடாதே யாகும். இதை "ஸ்ரஜ்ஜவஸ்ரு ஸ்ரீரஸ்ரெ வுஷ்ண ஸ்ரீஷ்ணஸ்ரெவ ரதாவஸிதெ | "என்றும், "விஷ்ணரராஜ்ஞதி "என்றதற்கு மூன்

பேசுறப்பட்டது. ஆகையால் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி
வேறு நினைக்கூற விடங்கொடாது. பேதுரு; கிட்டிய வ
ணாரியாகு வருஷம் பொதுவாக | "என்று ஸ்ரீவிஷ்
ணுக்குள்ள ஸ்தலத்தை உத்தேசித்தும் பேசினன். மற்று
உயிர் தாவலாஜாரி "என்று தாழ்மையோடத்திலொப்பி
னர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் "விஷ்ணுவும் மகோதயமும் இஷ்டம்
மேநவரைக்கும் | "என்கிறபடியால் ஸ்ரீவிஷ்ணுவுடைய ஸ
ந்நிதியை யிசைந்தருளினார். ஆகையால் பகவதாராதனையிலுள்ள
ஸ்தோத்ர வாக்ய வரிவெஷணைகள்கூட ஸ்திரீபுருஷர்
யை மாற்றுது. ஸாஸ்த்ரம் விதிக்காதவற்றிலேயும் தனக்கு ஸா
மவ்ருத்தியென்னாயிராமுண்டென்று கிணைக்காதே "ஸ்தோத்ர பொ
நாவயா ஜாதெர நாதெர நபுத்ஸ்ரீ ஸ்ரீஹே "என்று
வ்ருஷகேஸ்வரிற்குருத்தான் வேதவிதெற்யை பாவதெரி
யாதே வந்தித்ரஜாதரைக்கொண்டுவெரிப்பித்தார். ஆன
தாலுமிவ்வளவுதான் ஸாஸ்த்ரயுக்தெயென்பது யாவராலு
ங்களிலும் காணலாகிறது. அன்றியும் ஜாதிஸாகர்யு
மென்பதே காண்பதற்கு.

விஷ்ணுவின் ஸந்நிதியதும் ஸாலக்ராமஷிகளா
லென்றதனுலிகவ்ருத்தாந்தத்தில்வஸ்துபம். ஆகையால்அதியாகவ
ந்தனத்தினாலிவை. ஸ்ரீவிஷ்ணுக்குயதிவ்ருத்தஞ்செய்த
ஸளக்ருதெஹிக ஸ்ரீயையும் த்ருஷ்டிமாகையால் வெகுவெரை
வாரணமில்லையிற்று. மேலும் ஸாரீரவாக்யத்தாலி தாஜ்ஞ
டை. ஆகையாலிதுவும் ஸந்நிமாறுதலுக்கு வ்ருணமாகாது.
சிற்சில வ்ருத்திவிரோஷங்களையிட்டு விஸேஷவியியாய்க்கூறப்
பட்டிருக்கும் கலியைப்பற்றி ஈவ்விரோதம் செய்யப்புகில்,
வ்ருத்திவகுதிகளும் தம் தம்முடைய ஜாயைகளுக்கு வணஜிவெ
ஹயோ நாபகர்களான யதிவ்ருத்ரதிகளையிட்டு வேறு

கான்கு கான்கு வேதாந்தங்களையும் நிபமிக்கக்கடவராவார். ஆகையால் இந்தந்யாயவஜ்ஞாரம விசாரமில்லாதேயாவரிந்தது. நமமாழ்வாருடைய விஷயத்தையில் வெளியிடுத்தை மட்டில் கேட்டருளிய ஸ்ரீயபதியும் வஜ்ரவிவெதத்தின் ஸாஜிவவெளுத்தமான "விஷ்ணுர்மித்ரம் விஷ்யாகாதஸ்வயு வஜ்ராகூ ஜ்ரோ நிகர்யாஷ்வா வரோணயா | வராவயுஜ்ரோ வஜ்ராஜ்ஷ்வாகூ கூதி யாகூ வெஸ்யாஜ்ஜ்ஜி ஜாவிநீவாஜ்ஜ்ஷ்ழி" என்ற வசோணப்படி ஜ்ரோதரவஜ்ரகூ ஸ்ரீகாரத்தில் கூயுக்தமெஜ்ஜெயுள்ளது. ஆகையால் "தவெஜ்ஜெயம் தகொஜ்ராஜ்யம்" என்றவிடத்திலுமிதேபொருள். ஜாதிநிபாயனை, மாணநி வாயஜ்ஞமென்று வுகிவகுகிகளுடைய மாஸ்ரூகாயனே வுவவெஜ்ஜபண்ணியிருப்பதால் கூயுக்தாநாதாநவிஷயமன்று, "வஜவஜ்ஜெயாயஜ்ராஜ்யம்" என்றதற்கும் ஸாஜ்ஜியமான வஜ்ராரோதத்தால் கூராணீயதையைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் "கதொஜ்ராதெ நிகூஸ்ஸுஷ்ராபாஜ்வவ-ஜ்வுராவாவி நாஸதீ | வாஜ்ராதெ்ரம் விஷ்ணுஜ்ஞாநாதிதீஜ்ஜிஹ்வஹம் || வெஸ்ஷ்ணவெந ரோநயுகம் வரோநம்ரோநி வூஜ்ஷ்ழி ஜாதுர்ஜ்ஜ்வ வதஜ்ஜாரோ ரிகிகாரெ ஹவிஷ்ருகி" |என்று ஸ்ரீவேதாந்தெசிகன் ஸாஜ்ஜியரத்நாவெளிகள் யாதொன்றிற்கும் குறைவு வாராதே ஜாதிரஹஸ்யவுவெஜ்ஜைகளுடன் ஸாமவத யாகத்தையும் நிணயித்தருளினார். மேலும்; "ஸ்ரியொவெஸ்யாஜ்ஜ்யா ஸாஜ்ஜ்ரா ஜ்ஜெயியாஜி வராஸாகதிழ்" என்ற பொழுது, ஸ்ரீகூ வெஸ்யாகூ ஸாஜ்ஜ்ரகூ ஸாதிகளெல்லாம் போய் அதன்மேல் உவாஜிக்கவேண்டுமென்றேற்படாது, அவரவர் ஜாதியிலிருந்தபடியே வுவாஜிக்க அந்தந்தஜாதிக்கு வேதவானை கரித்தையிட்டு அக்கரங்கள்தோறும்வரையில் அந்தந்தஜாதிகளும்போகாமலிருந்துகரிவுவஸாநத்தை வேதவாகப்பற்றிய ஸரீராவஸாநத்திற்குப்பிற

கு வாஹுணர்ஷ்டாயிராபத்தால் ஊஷ்டமெயில் வ
வர்ஸார்யும் ஹவிக்குமென்றதும் விளித்தது. இப்படிஜாதி
போகுமென்றும், கஷ்டங்களின் வ்யாகுலதையாலேயே வேண்
டுமென்றும், வாவடரும் வஷ்டென்றும் எழுதிய மணவாளமு
னிவர்; அவருடைய வாழ்நாட்களில் ஜாதிபேதமாய் வை
ஹுண வ்யத்தியாசமான யஜ்ஞோபவீத த்தையும், சிலிவை
பையும், காஷாயவஸ்த்ரத்தையும், பெரிய க்ஷேரையும், வாகை
ரிவெஷனைக்களுக்காகச் சித்சிலவ்ரஹுண வெஷ்டவர்களை
யுமேவைத்துக் கொண்டிருந்ததற்கு காரணம்யாதோ? சூவா
யடிஞ்ய் வந்தவன் தனது சிஷ்யனுக்கு முவதெரிந்தித் தா
னுமனுஷ்டித்தாலன்றோ "வ்யவஹாரா தெயஸ்ய தஷ்டாசா
யடி உவ்யதெ |" என்றபடி சூவாயடிஸ்வத்திற்கு பொரு
ளாவான். இல்லையாகில்ஸ்ரீஷ்டரென்ன ஸ்ரீஷ்டசூத்ரர்களென்
னஇப்வாவதொஹாரோதி மேசேஷிக்கும். ஆனலிதோர்ஸி
ஷ்டிவம்ஹ ஹணத்திற்கும்நல்லதோர்வாயபதவிசேஷமாகும்.
மேலுமவ்விதமே அம்முனிவரது சிஷ்யர்களும் வாகைகளை
வயடிக்கும் ஜாதிஹேதுத்தை யனுஸரித்தே நடந்துவரவும்கா
ண்கின்றோம். ஆனல்யதார்வாஹர் மட்டில் தனது சூத்ரஜய
ஹுத்தை விட்டு தஷ்டாஷிகளை சுஹமாய் வளிப்பதும், ஸ்ரீ
ஹஷ்டாஷிகளுக்குப் வரிவெஷணம் செய்வதும் ஸ்ரீஹஷ்டாஜனப்
வ தீவநாநம் செய்வதும், வஷ்டவஷ்டமில்லாதே வாஹிஜன
ஸ்ரீகாஷிகளை யளிப்பதும், ஸ்ரீவ ஶிதிக்ஷணம், செய்துகொ
ள்வதும், வம்கெதமாய் ஓர் ஸ்ரீஹஷ்டாஜனயவதிகையாய்வைத்
து அயடிவஸ்திலியம் செய்து சுவம்ஹஜ்ஹமாய் ஜலிநயிப்பதும்,
நிய தவாவாநஹடுதையிருக்கச்செய்தே நிய தவரவம்செய்
து கொண்டு ஸ்ரீஹஷ்டவ்யதிகியதமான உடஷ்டஸ்ரீ நிரசிக்
களால் தனது ஸ்நானத்திற்கோற் திருநாமத்தைச் சாற்றுவி
ப்பதும், தனதுஸ்நானம்வந்தவனுக்கும் வசிவ்ரவாயடில்

திருநிலை மென்றும் திருவலய மென்றும் வைடூரிய கூட்டியதிபான தன்னுடைய வஸ்திரப்பகர்ந்து கொடுப்பதும், ப்ராஹ்மணர்தை உபநிதரணம் செய்யும் பிரஹ்மஷாஷ்டிபத்தைக் கேட்டு சுவர்ணம் கொடுப்பதும், பரிவஸிக்க வாய் வந்த ஸ்ரோத்ரியர்களுக்கு ராஜகோ-வணாதிகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் வஸ்கரிப்பதும், எப்பொழுதும் வாத்ஸல்யமும் போல் ஒரே ரூபத்தில் நிஷ்காமமாய் நித்யபூர்வமாய் ப்ராஹ்மணிகளில் நிஜ புத்தியாய் கொண்டு காமஸ்ரீயாவணும் போல் ஸ்திரமாய் வர்த்திப்பதும், இடையிலாள்வைத்து சுபஸ்ரீயும் செய்வதும், ஸ்வாஸ்ரீ தாகுடுத்தோவிதமான வேத ஸ்ரோத்ரியாதிகளன்றிக்கே சுயாத்திலும் அதற்குயோக்யமான பரிஷத்ஸம்ஸ்ரஹத்திலுமே தர்மம் செய்வதுமாய்த் திரிந்து கொண்டு வெஷ்டாதி ஸ்ரீக்ஷ்வாய் வரதிக்ஷேத்ரத்தைப் ரவேசிக்கணியுபாய் கிடைத்தேனும் ப்ராஹ்மண்யம்மில் லாதே ப்ராஹ்மாவிஹித கர்மாநுஷ்டாங்களையே ஜீவனமாய்க் கொண்டும் வர்த்தித்தும் வருகின்றனர். ஸ்ரோத்ரியர்களுக்குவிதமான கஷ்டகாலமாயுள்ள வர்தமாநஹோரத்தில் முன்னிட்டும், யதிதரித்ரியமான வ்ருத்தியைமுன்னிட்டும், வரமாயுமான தரவாதி ஸம்ஸ்காரமே ஸஹாயாதிகள் செய்யக்கூடாதென்று திருவுள்ளம்பற்றியல்லவோ ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர்வராயுவ்ருத்திக்கு யோக்யதையுள்ள ஸ்ரோத்ரியர்களானஎழுபத்தாநான்கு ப்ராஹ்மணாதிஜாதரிவாரிணிகளை, ஸுவாயுராதிஷ்டாதிகளைச் செய்வித்து வர்தமாநத்தில் வ்யவஸ்தாபகர்களாய் நியமித்தருளியது. இப்படி வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச்செய்தேயும் கலத்தால் ப்ராஹ்மண்யாதிக்யவிரோதம் செய்யத்துணியும் தம்பு திவகதிகளாகும் சூத்ரஜாதயஸ்த்ரீகளுக்கும் வேறு வர்ணமே கல்பிக்கையிலும் தாநயோக்யமான வ்ரீஹி வஸ்துக்களைக்கொண்டு கணக்கொடாரம் செய்தருளி வஹ்ரிகார

மாய் வணிகத்தும் வாணிகவகத்தும் வர்த்தகத்தும் செய்துவரு யிருக்கச்செய்தேயும் வடதிசைகளில் ஜனித்த சில வாலறிவு கர் இன்னும் தமது உள்ளாட்சியால் ஏதாவதொரு சுவையை வ ஆவததால் விஷவாதம் செய்துவரைப்போலும், ஸ்ரீதா வஹாரம் பண்ணின ராவணனைப்போலும் சுதந்திரம் உள்ள வாகடத்தால் சிற்சிலபுஸ்தகங்களை மொழுக்கொண்டே யிரு க்கின்றனர். மேலுமிங்கு; சுவீங்களோ வாசுவவிராஜங்க ளென்னும் அடியோடி விடவேணுமென்னும் நினைப்பித்த யி வடதிசைகளுக்கு ஜாதிவருவதெனுகளும் போகுமென்றுசு முதல் ஈமழையான யவாமுயிற்கு சுத்துஜலமிதாதிரோ வதாரம்போல் வரவரம் வரப்ரதமமாம். சுவீம் வேண் டாமென்றபொழுதே ஸ்ரீவாயஜ்ஞாவவீத வாஜ்ஞாதிகள்பா ழாயின, ஜாத்போமென்றபொழுதே தமது பெண்களை வரதி வாதிகள் சூசூயித்தார்களாயிற்று. வடதிஜராஜய வீரா மிலையென்ற பொழுதே தொக்ஷாதரும் போய் தீராகாதிகள் ஓடிவந்தன. வரதம் வசுரதிகதத்வமென்றபொழுது, செ ய்யும் சங்களகாயங்களும் கர்மமயமான வெ தசூ தங்க ளைப்போலாயின. இவ்விதம் ஸாவஜ்வஜீவிதைவிட்டு வதரா வவைஜயிலிழிந்தவுடனே விஷ்ணுதூதர்கள் வளைங்க ளாய் தலைநீட்டவாரம்பிக்குமென்பது இப்வ்வாசத்தின் சுருத்து. ஆகையால் நாம்கூறியபரோபகாரமும் வாகெதஜீ திபைவிட்டகன்றவாயுக்களில் ஏதாவதொர் வகிவாதரு ருக்கே அவர் திருவுள்ளத்திற்குகக்கும். இப்படிப்பட்ட வ யோவாரங்களை சுமாவரியாத மணவாளமுனிவரின் சு ஜிஜ்ஜிதிரவணத்தாலும், உதாரணத்த கீர்யர்களுடைய வசியாவாரங்களாலும், அம்முனிவர் தமது சுஜிவபரிகா ங்களில் கிடாம்பி நயினர் திருவடியை சூரியத்து தூப்புற் சூலமுடையார் ஏவாசாய்த்தீர்த்திருப்பரென்பது யதார்த்த

மென வாதிகேசரிகள் சம்மதிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இங்ஙனல்லாது ஸ்ரீசெஞ்சிகளே மது உத்தரவாவலையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையிடமீடுபட்டு வணாழ்ரு யசெ-ழிகி னி யிழந்து திருப்பாணழ்வாரை த்திருவாராதனமாகப்பற் றி மெலுவிஷவிவெஷ்வ வாயவு வெமம் செய்தாரென ச்சில வாதிகள்கள் பிதற்றுகின்றனர். இதையாவது வாவு வ மோவென ஆலோசிக்கில் மாமவிஷாணம் போல் கதஞ் ம் கூவாவமாகும். அன்றியுமாழ்வார்பக்கல் கவபவாரவெம தாவான ஜாதிவிவெயநம் சொன்னது போலவுமாம். அத ங்ஙனேயெனில்;— கலி-சாடஅ ஞெல் கவதரித்த நம்பிள் ளை-கூடி திருநகரித்தும் வரையில் ஜீவஉமெயிலெழுந்தருளி யிருந்து பின்பு வாரவெஷம் புக, அவரது கூடவுள்ள திருநகரித்திரத்தில், கநஜஜிவாயோஜியார் திருக்குமாரராகவதரித்த தூப்புற்பிள்ளைதமது கூடவுள்ள திருநகரித்திரத்தில் "ஸ்ரீஹஹீர ஊமாயவு வீவுஷ்ஷெ நவு மாவநம | தஜீக ஹகூவஹகா ரச மிரிவாஹஷண தாமதகம ॥" என்றும், "ஸ்ரீரம மெஞ்சாமாவநம வாரிவயெபுபுவெஷ்ஷீவும்வெ வி தம வாதிரிவாயெ|" என்றும் கூறுகிறபடியே கூஷ்திரு ணை ஜயிப்பதற்காக த்திருமுகப்பட்டய மூலமாய்; காஎவீ வொராடிவள ஸ்ரீரோநு கவி தாகி-க கெவாரீ| ஸ்ரீரமநம மும வ ரவ ஸ்ரீராரோந-ஜயொமிவசி ॥ என்கிறபடி ஸ்ரீரமந மாமெழுந்தருளவப்பொழுது கம்பிள்ளை வாரவேஷம் வா வித்து இரண்டு வமவ ஸ்தாரம்சென்றிருக்கக்கூடும். அப்பொ ழுது பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்குங்கதிவாரி-ருகத்திப்பட்ட கூ-வது திருநகரித்தாமாயிருக்கக்கூடும். பிள்ளைலோகாசா ய-ருக்கும்திருநகரித்தாம எதி-வதாயிருக்கலாகும். ஸ்ரீசெஞ் ஸிகளுக்கோ கூடி-வது திருநகரித்தமேயாம். இவ்வவவாரத்

தில் கிருஷ்ணராஜரைக் கும்பகோணத்தை ஜயித்து "ஜிஷ்ணோ ரஸ்ய ஸாக்ஷாத் நாராயணஸ்ய தே நிஸ்ஸீமதேஜஸ்ஸ்ய ஸ்ரீகிருஷ்ணராயஸ்ய" என்ற படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்றும் ஓர் பெயரையும் செய்தருளினார். பிறகு ஒரிசாவில் ஒரு ராஜ்யத்தையும் ஸ்தாபித்து மஹாராஜ ஸ்ரீ கிருஷ்ணராய விபுராஜ் கராஜகிரீஸ்வர் என்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணராஜ மஹேந்த்ர ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ என்றும் ஸ்ரீ வெங்கடாசலபதிராஜ் என்றும் ஸ்ரீ வெங்கடாசலபதி ராஜாதிராஜ் என்றும் கூறுகிறபடியே ஸ்வதாவெள்ளையில் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாய நாயகராக நியமித்தருள அன்னியமனப்படி கோயிலிலேயே வரவகுநிரவஹ வேலைகளாக ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருடைய ஸம்ப்ரதத்தை வ்ருத்தி ஷரவரம் செய்தருளிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே வேதாந்தாசார்யருக்கு தம்முடைய தாத்ருத்தையும் பெரிய பெருமகள் பெரிய பிராட்டியார்களின் பேரருளாலடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தி , யதிராஜஸப்ததி வ்யாக்யானங்களான சில ஸ்ரீ க்ரந்தங்களை வ்யாக்யித்தருளினர். மேலும் வாதிகளொரர்களன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரமதவித்வான்களாலே ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருடையஸ்தாபித ஸ்யத்திற்கு வாதியெயுண்டாக அதையும் "வாதிஹம்ஸாக்யமத வித்வத்ப்ரவராக்ரணீ தாத்பர்யவ்யாக்யயா" என்றபடி நிக்ஷேபரக்ஷணம் ஸ்ரீமதுவரவரமுனி, ஸ்ரீ மதுவரவரமுனி, வேதாந்தவரவரமுனி, யதீந்த்ரவரவரமுனி வெங்களான ஸ்வாமிகளால் நிவர்த்திப்பித்தருளி ஸ்ரீ ரங்கநாயகி விஷயமாக நியாஸதிலகத்தையும் அருளிச்செய்தார். பின்பு கிருஷ்ணன் செய்திருந்தவை வெளியேற்ற ஏயத்திற்குப் பகரமாக "வேங்கடேஸ்வரஸுப்ரபாதம்" என்றபடி வேங்கடவிபோ மே ஸுப்ரபாதம் தவ" என்றபடி வேங்கடவ

யெம்பெருமானார் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயமென்ற ஒரு நூலைச் செய்து அதிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அநுஷ்டிக்கவேண்டிய நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களையும் ஸ்ரீமந்நாராயண சப்தார்த்தத்தையுமருளிச்செய்தார். அதன்பிறகு விஷ்ணுசித்தரென்ற பெரியாழ்வார் வந்து அவதரிக்க அவரையும் ஸேவித்து அந்தவிஷ்ணு சித்தர் "வையமளந்த வாயனே மண்ணும் விண்ணும் தன்னுள் அடங்க வுண்டுமிழ்ந்த மாயனே தேவாதிதேவனே பரஞ்சுடரே பரமா பரனே பரஞ்சோதி யுன்னடியார் பல்லாண்டு பல்லாண்டு பாடுவதற்கு நீ பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்று சொன்னபடி வெளிக்கப்பட்டவராய்ப்பரவாஸுதேவத்வம் செய்தருளியதன்பின் தென்னாட்டுத்திருப்பதிகளையெல்லாம் ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அழகர், காளமேகன், ஆழ்வார், ஆண்டாளென்கிற திவ்யதம்பதிகளை ஸம்ஸாரஸாகரத்தினின்றும் உத்தரிக்கச் செய்தருளிக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீரங்கநாதனையே யெழுந்தருளியிருக்கும்படி ஸேவித்தருளி திருக்குடந்தை ஸாரங்கபாணியை தனது ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனைத்திருவடி தொழுதனுப்புதலிலிலெழுந்தருளியிருக்கும் பொழுதுஸ்ரீரங்கநாததீக்ஷிதர்களுதவியிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தை யருளிச்செய்தமறுபடியும் ஸ்ரீரங்கநாதனையே எழுந்தருளினார். அதன்பின் தக்ஷத்யயாகம், தக்ஷநவநீதம், தக்ஷவதவீ, ஸஹஸ்ரவதவீ ஸஹஸ்ரநவநீதம், தக்ஷரதோத்ஸவம், ஸஹஸ்ரரதோத்ஸவம், தக்ஷராத்ரோவணி, ஸஹஸ்ரராத்ரோவணி, ஸஹஸ்ரஸிவாரணி, கம்ஸயஜ்ஞவைபவம், வ்யாதபாதகம், வாஸுதேவஸொவாநம் ஸஹஸ்ர தாநஸாரம், ஸம்வாதாயவரிஸாஜி, உவகாரஸம்ஹாரம், வராஹஸாஹஸம், முதலிய வஷ்ணவாதாயாவதாரத்திவ்யதேசங்களான ஸஹஸ்ரமஹோத்ஸவங்களை ப்ரயோகத்த்தில் வைஜயந்தியென்ற தனது கிரந்தஸமாதத்திற்காக வருளிச்செய்தார். இப்படி யிவருடைய வாத்ஸல்யத்தையும் ஸ்ரீமாஷ்காரர் திருவடிகளிலுள்ளஸ்நேஹத்தினையுங்கண்டு அப்பொழுதிருந்தபெ

ரியோர்கள் "ஸ்வஸ்வாஹுரஷ தமிஷ்டிவம்கஷ்டிஸவி
வஸ்டிதி|யஸ்யவாஸ்டிதிஸ்டிஷ்டிம் யதிஷ்டிதேஷாகூரகம்||"
என்று கொண்டாடினர். இப்படி ஸ்ரீரம்ருத்தில் கவிய
வரவாதிவ்வாதஹாநவா பெழுத்தருளி யிருக்கச்செய்தே வே
ஹாதம்தி வ்வதம்தி ஜீயர் முதலிய பத்பல. பெரியோர்களெல்
லாம் ஸ்ரீஷெஷிகரு திருவடிக்ளிலாஸ்ரயித்து ஸ்ரீஹாஷ்ஹவ
விஷயாதிகளை யஶாவத்காய் கயிகரித்தார்கள். பிறகு பே
ருளாளன் வ்வாஹத்தால் ஓர் கூரோர் கவகரிக்க அவருக்
கு வரஹாவாயாழ்சென்று திருநாமஞ்சாற்றி கூரகாஹ்யாஸ்மை
தடங்கி ஸகலு ஸாஹாயாழ் ஸம்வ தாயாழ்ங்களையும் ஸ்ரீஷ
ஷெஷிகரு தாமே வ்வாஹித்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீஷ
ஷெஷிகளுக்கு திருநக்ஷத்ரம் (சுஅ) இவர் ஸ்ரீரம்மக்ஷேத்ர
திலேயே கவதரித்தருளினரென்பதற்கு "ரோஹிண்யா
வெ ஸ்ரவணேஶாவஸி தாரே ஜாதவ்யாழ்ஹ்வ்வா ஷ்ரி
வ்ய ஸ்ரமெ | வக்ரேஸ்யிஸ்ரூத கூழ்ராஷ்கம் யஸ்யாவெவேஹம்
வெஷவ்ரியாயாழ்வ்ரிரி:||" என்றதுவே காணம் இதரனரு
ஆவணிமீ ரோஹிணி நான். பிறகொருகாள் வாஷ்கெஷரி
யென்ற நாஶிகாத்ரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் கயி
ஞருடைய கவலையால் சிலகாலதர் பெரியபெருமாள்
திருவோலக்கத்தில் வரகவ்த்தி விஷயமாக ஆயிரம் ஸ்ரோகங்
களைச்செய்யவேண்டுமென்று நியமித்தருள அதையொட்டிப்
பெரிய பெருமாளே, ஸ்ரீரமாரியைப் வ்வாஷிக்கும் பொழு
து அப்வாஹகைகளின் விஷயமாகவே செய்யக்கடவாயெ
ன்று நியமித்தருளி திருமாலைபரிவட்டம் வ்வாஷிக்க, அப்
படியே ஓரிரவின் ஓர் யாமத்திலேயேவாஹகாவஹவ ளென்
றஹ்யத்தைப் பூர்த்தி செய்தருளினர். அதனல் கவிதாகி
கவிஹ்ரும் என்ற விரதெப்பெற்றார். இதைக்கண்டு சிலர்
கவஸூயைப்பட அதைக்கண்டு ஸ்ரீஷெஷிகரு பெரியபெரு
மாள் வஸ்ரியில் "கதெயாஹ்ய வெர ஜதமீ விஜஹாகவ

வமையர" என்று வ ராயிஃத்தருளினர். மேலுமப்பொழுது ஓர் தினத்தில் வஞ்சிதர்களெல்லாம் வலைகூடி ஆயிரம்வ 8வெஃகளோ வ யொறிக்க அவைகளையெல்லாமித்தெரிந்து வ ரணம் செய்தருளினர். இவ்வரஃத்தை "கமணிஜமதிவ ஜ்ஜியஃவ்ஜவ்ஜவ்ரா வஜஜவ்ஜ்" என்று தாமேயருளிச்செய்தார். இதன் பின்பு "யஷ்ட்டஜவ்ஜ வ்ரய கார வ்ரஃஜ்ஜ் தெரிஜ்ரிகம நளிஜ்ரதம வஜஜவ்ஜ ம |" என்று கூறுகிறபடியே ஆராயிரப் படிக்கோர்வ்ரஃஜ்ஜ் ரஜ்ரயரகிறஎண்பதினாயிரப்படியென்றவோ ர்ஜ்ரயத்தையும், ஜ்ரவிவாஜரஜஜோமமென்ற அமலனதிப்பிரா ன்வ்ரரவ்ரரகத்தையும், யோரகவிஜ்ரஃயமென்றகண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு க்கோர்வ்ரரவ்ரரகத்தையும், ஓ ஜ்ரவொவஷ்ஷ்டா ரம்ஜ்ரஜ்ரவொவஷ்ஷ்தாஃபுஃ ரஃதாவஜி, வவஜ்ரவஜவாரய், ஜ்ரஜாரநியமம், திருமஃகச்சுருக்கு, ஜயச்சுருக்கு, வரஜஜ்ரொ கச்சுருக்கு; கீதார்த்தவஜங்கிரகப்பாட்டு, முதலிய வஜஜவம வ ஃரயவிஷயக ஸ்ரீவசதிகளையும் பேறியருளப்பண்ணினர். இதன்பிறகு தகுவஜாஃஜேஜம், ரஜஜவ்ரஜவ ஃஜேஜம், ரஜஜவ்ர வஜாஃஜெரவிவரணமென்ற ஹ்ரயஙக்களோ ச்செய்தருளி யவை களோ த்தமதாஜஜஷ்யர்களுக் குவதேஜரித்து க்கொண்டு ஸ்ரீ ரமாவாஜம் செய்தருளி வருங்காலத்தில் "கரகுவாவாரயம் கரதிநெவியவெஜெஃவஃணஃதாம் வ்ரரவ வஜஜகஜ்ணா யஃரி" என்றபடி கந்தாடை அகஜ்ணாவாரயஃரென்ற ஒருவர் தமக்கு வ்ரதரஜ்ரஜாநர்தி வ ரவஜ்ரவ்ரரவங்களோ ச்செய்யவில் லை யென்று தீ கரணங்களாலும் ஹிம்ஸிக்க அதனால் வர காஜிவாவாத்தை திருவுள்ளம் பற்றி மேல்நாட்டில் காவேரி தீரத்திலுள்ள வதரிகாரமமென்ற ஸ்ரீபரிதத்திற்கு த்தமது கரோரருடனும் வஜ்ஷிஷ்ரஜகங்களுடனு மெழுந்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீவெரிகளுக்கு த்திருநகஷ்த்ரம்(சுo)கயினு

ராச்சாரியருக்கு திருநக்ஷத்ரம் கூட. பிள்ளைலோகாசார்யர்-திருநக்ஷத்ரம்(கூ) பெரிய வாச்சான்பிள்ளைக்கு த்திருநக்ஷத்ரம்(ககூ) ஆகையாலொரு ஸம்பந்தம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை சாதிக்கும் வரவேஷம் வாவித்திருக்கக்கூடும். இந்த(கூ) வது திருநக்ஷத்ரத்திற்குள்ளாகவே தான் ஸ்ரீஜெகந்நாதன் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளில் சரணம்பத்தி பண்ணி வெண்ணெய் வாங்கி வந்து வெண்ணெய் சாப்பிட்டதை ச்செய்தருளியிருக்கவேண்டும். இதன் முன்னமேயருளி ச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷணமே வாய்-ஆவதெல்லாம் செய்தருளிய ஸ்ரீவசனபூஷணமாயிருக்கவேண்டும். ஆனதுபற்றியே இதன் பின்னருளி ச்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தராவஸ்தாக்ரந்தமாகவேண்டும். ஆனதால் சரம ஸ்லோக ஸ்ரீவசனபூஷணங்களை ஹஸ்தாமலகம்போலே தானிருப்பிக்கவேண்டுமென்பது வேறு மதியில்லை. இதன்பின் ஸ்ரீஜெகந்நாதன் அக்கந்தாடை வசனாசார்யர்-ஆராவமுதாழ்வாரை மறுபடியும் கோயிலுக்கெழுந்தருப்பண்ணுவிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது வாசலில் கோயிலிலே தாஸர்களால் கலஹம் வர அதனால் கலஹம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாம் சரீரவியோகத்தையடைந்து ஸ்ரீரங்கமெல்லாம் சூன்யாரண்யமாய்ப் போக, அந்த வயத்தில் அழகிய மணவாளனையும் உபய நாச்சிமார்களையும் திருப்பெட்டகத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர் மட்டில் உளித்து காவேரீ தீரத்தின் சமீபமாய்ச் சென்று வயிரூபித்தாலேயுண்டான கூத்தாலும், வ்யூஹத்தாலும் சூத்ரசூத்ரிகாஸாக்ஷணம் செய்து முடிவில் வரவேஷமேறியருளினார். ஸ்ரீஜெகந்நாதனை அக்கலஹத்திற்பட்டு உளித்துகிடக்கையில் ஸ்ரீரங்கநாதன் காரிகாஸாட்டருடையிலிருந்தால் "ஸாஷாத் காரணிகாரம் தாரணம்கூடாதென்று ஸ்ரீபாதுகாஸஹிதராய் வந்தருளினார்" என்றபடி ரங்கநா

ஸிகா வம்ஸிகைகளையும், அப்ஹ்ருதா கோரர்களான வே
தாவாயஜு வராகஸ்ரவ வத்ஸர்களையும் கலஹம் அடங்
குமளவு மறைத்து வைத்திருந்து மறுபடியும் "உஷாய
ஸஂஸிகாவஸி ஶுவாஹுதெஹவஷி வெங்கெஸ்மஸ்ரஂ| கய
வெஷவ்ராவஸவ்தாவம்வாஹ்ராஸவிஹ்ருஹுஹுகளவஸஸ்ரஂ||
வஷ்டிஹெஸம் மஹ" என்றபடியே எழுந்திருந்து தமது
தோள்களால் அவ்வீருருபாரர்களையு மெடுத்து க்கொண்டு
வஸத்ராகாமென்ற ஸந்நிதிமுமே யெழுந்தருளினர். இத
னுலேயே "ஸ்ரீதவ காஸிகாஹஸிள யெநாஷள வரிஸ்ருஷி
தா" என்று ஸம்ஸ்காரஸ்ஸநம் செய்யப்பட்டது. பிறகு
அந்த வஸத்ராகாரத்தில் அவ்வீரு கோரர்களுக்கும் தாமே
"க்ருஷ்வாவநீதள வியிவத்ஸாரள வவ்ருணி ஸாஹ்வாணு
வீஹெஸிகெஸுஂ | உவாஹிஸஹ்யஂ க்ருவயாத யொஹ்ஂ வி
ஹாவயெ வெங்கெஹெஸிகெஸ்ஂ ||" என்றபடி உவநயநா
ஹ்யநாஹி வகஸ்ஸஂத்ரஸஂத்ராயஜு ஸ்ரீஹாஷ்யாஹிகளே வ்யா
ஏத்தருளி அங்கிருந்து திருநாராயணவாரமெழுந்தருளி தி
ருநாரணனைத் திருவடி தொழுது "நவநவவஹாஹொழாம்"
உதயாதியால் ஸம்ஸ்காரஸ்ஸநம் செய்தருளி அங்கிருந்து
வாரவி வஸத்ராகாமே யெழுந்தருளி கோவில்முகியமண
வாளனைப்பற்றி மறுபடியும் சேர்த்தியிலே லேவித்தருள வே
ண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியும் திவ்யதெஸங்களெல்லாம்.
யாவத்தாய்ச்சாகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியும்
ஹொகொவகாராயஜுமஸ்க வஸவஷ்டிஸ்யை வேண்டி "கவீ
திஹ்வஹாவாஹ்ரிஹ்ரதாயஜுராஸ்ரயாஸவீராரா உகநாஹ்
ராயஜுஂ || கஹ்ருத்வசிதராஸநாஸஂ வ்யதிவ்யாரா ஸஹாநாஹா
வர ஸிவஂஸநாயாஸஂ || என்றபடிக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை யருளிச்செய்
தது "ஸ்ரிய வெஹாவெயவ்ஹொ ஸ்ரீ தவிவக்ஷாநுஜய"
என்றனு ஸம்பித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளியிராநிற்க அப்

பொழுது ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு வாசகமும் வைஷ்ணவமென்ற தற்கு "வைஷ்ணவமிதம் ஸர்வம் வாஸுதேவகுடும்பகம்" என்றது ப்ரமாணம். இதனுலும் திவ்யத்தினீற்றிலுள்ள ஸ்ரோகம். இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீரங்கத்தில் மொவ்வணாயனென்றொருவன் பெரிபெருமாளோடு அழகியமணவாளனையும் சேர்த்து ஸஹஸ்ரவைஷ்ணவத்தை நடத்தி நித்யாஸ்ரமிகள் தனிராதே பரமவைத்தாய் நடத்திவருகிறனென்ற ஸமாசாரத்தைக் கேட்டருளி மறுபடியும் வைஷ்ணவனுத் தில்லிருந்து தமது குடும்பத்தோடும் வைஷ்ணவ ஹுஜூர் கோசார் களோடும் மற்றுமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடும் கூட ஸ்ரீரங்கநாதர்கோயிலுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் எழுந்தருளி யிப்படிப்பட்ட ஸமாசாரங்களும் செய்த மொவ்வணாயனுன் பேரில் "ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்யதிவர்யஸேவாதுரந்தரன்" என்றதுடங்கி "பெரியதிருவழுனைமொவ்வணாயர்" என்றவாயுள்ள ஸ்லோகங்களால் கொண்டாடி அருளினபடியை, "ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய மஹதே தீர்க்கசக்தயே நிகமாந்தகுரவே தஸ்மை வேதாத்மனே நம:" என்றபடி பெரியோர்களோடு கூடி ஸ்ரீவெங்காயனுடைய ஸ்ரீரங்கவிமான வடக்கிணத்தின்கிழப்புறம் திருமதிளில் ஸமாராதனம் செய்தருளினர். இந்தஸமாராதனத்தை யிப்பொழுதும் நிஷ்கூடவாதிகளான லகலரும் நன்றுகவேவித்துக்கொள்ளலாம். இதுசாலவானதுகம (கடைக்கூடு)வதுநிற்க. இந்தவரலாற்றில் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குத் திருநக்ஷத்திரம் (கட)வது, யதிராஜாசார்யபருக்குத் திருநக்ஷத்திரம் (திங) உலய ஸ்ரீர்களுக்கும் திருநக்ஷத்திரம் (சை)வது. மேலும் வேதாந்தி வேதாந்தி ஜீயர் முதலானுர்க்குத் தினவிதமான திருநக்ஷத்திரங்கள். ஆகையிங்கு (நக)வருஷ காலம் ராஜவிஸ்வாஸத்தால் ஸ்ரீரங்கநாதரும் ஜகவதபிமானத்தை

பெரிய பெருமாளுக்கு முன்பே கல்திரை வரிப்பிக்கப்பட்
டும் அழகிய மணவாளனும் உலயதாச்சியாருமில்லாமலும்
ஏதோ சுகவுதிதியிகளான விம்வங்களைக் கொண்டும் கா
லநயதம் செய்துகொண்டும் வரப்பட்டதென்பது வாஞ்ஞா
மான ஸ்ரீரம்மநாத பரிதம். இந்த (காக)வது திருநக்ஷத்தி
ரத்திலும் சுவர்க்ய திவ்யதிருமேனியோடு கூடிய ஸ்ரீஜெ
ஸிகரு "வரணசை ரம்மாயிவசாத்துமெஹம் வாவ ரவை வெ
தாஜ்ய மம்வசிஹம்! வயகட்டரு வதிசிதாவாயாசாரா
வீதெவவளள யவஸ்திஹம் மஜாதி ॥" என்றபடி தமது திரு
வடிகளிலாஸ்ரயித்த முதலிகளுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய மம்வதிஷயதி
ஞானுழாஞ்சளைப் வாஹித்தருளிக்கொண்டு வரச்செய்தே
கீயசுவரூபமான அந்த வஸ்யத்திலும் ஓர்ஸ்ஸ்திவ்யாஹம்செய்ய,
அவனையும் ஜயித்து ஸ்ரீரம்மநாயனுடைய நிபனைவு காரம்
"யஸ் வீதிரா ரம்மநாயஸ்ய ஜோநஸ்ரோ ரஜ வாஸ்ரம் |
வாவ ஸ்ரீஸ்வரிதஜ்ஞ வஸ்ரெவெஸ்ரஜெஸிகம் ॥" என்றபடி
தமது திருமேனிக்கு வஸ்மான திவ்யாம்ரை விமுஸ்தத்தை யே
றியருளப்பண்ணி அதில் தாமே யனுவ வெளித்தருளி ஸி
வாழ்வாரமென்ற ஹ்யத்தையுமருளிச்செய்தார். இதன்
பிறகு ஸ்ரீஜெஸிகரு இதுவரையில் தொவதம் செய்துவை
த்திருந்த வஸ்ஸ்ரீவ தாயாழ்வாரை யெல்லாம் திரட்டி "ஸ்ரீ
ஜாரமஹிராவ ரஜிரரிஷெவரா ரசிரரஹவஸ்ரீ யவர
ரமம்மா | உத்தாஷரிவ காவாதியிபுஸ்ரவொகடெஸ்ரம்
வதிதம் ஹிஜஹிழ் ॥" என்றபடி வஸ்ரஷாதஸ்ரீவனத்தின்
பொருட்டு ஓர்ஸ்ரீயரஸ்ரவெண காழ்நாரஸ்ரவாஸ்ர ஹாம
மென்றும், ஸ்ரீரீகரண ஹாமமென்றும், வதவாகயொஜ
நாஹாமமென்றும், வாவ்தாய வ்ரியாஹாமமென்றும்
ஹாமவதஷ்டயதீகமாய் ஸ்ரீஸ்ரீக்ஷ்ணக்களதிய வேண்டுமே
வைகளில் யாதொரு குறைவுமற்றதாய் வகலாழ்வரிவஸ்

ணாயிருப்பதொரு ஸ்ரீஹயக்ரீவ யவதாரமென்றதைய
ருளிச்செய்தார். இத்தமிழ்மந்திரத்தின் அருமையைப்பற்றிஅப்
பொழுதிருந்த பெரியோர்கள் "ஜாதிஸ்ருத்யாத்யதிகாரநிர்
ஹிதவாராஹாயநாயக ஹயாநநாய நமோஸ்துதே
ஹயக்ரீவ வதஹயிதம் வாக்யமாதநுதாபஃ | சிவதாஞ்சா
யப் வபெற்ற விஸஹ்யதாஸதே தேந்கவவபுஷ்யம் நியத்
தர்மஷ்ட தொஷ்ட நிரவயிகரணா ஸீஹவாஹ்ஸ்ரீவிம்
ஸ்ரு ॥ என்று ஸ்ரீஹெளஷ்ண தெஸிகரீன வெகுவாகக்கொண்
டாடி யருளினர். இதன் பிறகு அருளிச்செய்த ஸ்ரோத்ரங்கள்
விரோதபரிஹாரம், வாராஹாரம் என்பன. இவைகளோத்த
மது குமாரரான வரதநாராயணாசார்யருக்கும் வேதாந்தி
வேதாந்தி ஜீயருக்கும் வியாக்யாநருளினர். இதற்குமேல்ஸ்ரீஹ
யக்ரீவரைத்தொரு ஸ்ரீஸ்துதியையும் செய்தருளவேயில்லை.
ஆகையால் இந்த ஸ்ரீஹயக்ரீவ யவதாரமென்றநமஸ்கா
தியாஷ்டகத்தையில் தமது திருவடிகளில் சரணமடைந்த
ஹிஷ்யர்களால் வேண்டப்பட்டருளிச்செய்யப்பட்டதென்
பது விஸ்பஷ்டம். மேலும்: "நிவிஷ்டோ யதிவரவம்ஸவிவ
ஸாத சாஸ்த்ரதீபிகாபாளவநம் " என்றும்; "ஸ்ரோத்ரவேதி
ஸ்ருதிஸ்ருவதி ஏயா தீக்ஷாரீக்ஷாரிதே " என்றும் காணும்
ஸ்ரீஹயக்ரீவ யவதாரத்தின் கருத்தோகமும் ஸ்ரீஹஸ்திகிரி
நாதனெழிலையுடைய கருத்தோவாக்கியத்தைக்காட்டுகின்
றது. இங்ஙனல்லாது பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வாக்கு
ஆயஸிகையைப் பெற்றவரானால் வேதவேதாந்தமண்டப
காரம் (சபை)வது திருநகரத்திற்குள்பட்ட யெளவநகாஸ
த்திலேயே யாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமாகில் அதற்குப்பி
றகு செய்தருளிய ஸ்தோத்ரங்களெல்லாம் உத்தரவயஸ்ஸிலே
ற்பட்டவைகளாய்த் தீருங்கால் "நிகமவேதாந்திவரதீக்ஷை
வசநாதீநோ வரிதவர்ணே" என்று வேதாந்திகளுடைய

கொட்டங்களை யெழுதிப்பருளக்காரணமில்லை. மேலும் ஸ்ரீவாய்மொழி காலக்ஷேபத்தில்; கிடாம்பி அப்புள்ளார் அடியேனை இளைப்பழக்குமாப்போலே பழக்குவிக்க அவர் திருவுள்ளத்திலிசைக்கமடியாகப் பெருமாள் தெளிய வுகாரிப்பித்தமுறைமாற் கார்த்துப்பிழைபறப் பேசுவித்த பாசுரங்கள்" என்றும், "உதிதராஜ்ஞோவம் வரிஷே வரிவாஹவாஹி காம விவேக" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பதாலும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை பழக்குவித்த பாசுரமென்றபேச்சேயில்லாததாலும்; பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருவடி வாய்க்கும் பெற்று உத்தராவஸ்தையில் வாழ்வுபாயபூமானவேங்கடவல்லாவுதாயபுங்களை மறந்தாரென்று பிதற்றும் மாத்தர் கூடியெங்கெல்லாம் வாழ்விடாதாரை ஹேதுவும் வணிதரைநெருங்கினசிலகாலுகெஞ்சவரையான கூலியாளரை ஹேதுவுமாகும். அன்றியும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ வாரவாரஸ்தலத்தில் "துய்ய குலசேகரம்பாணராதன்" என்றவோர் அடியிலுள்ள அசைநிறைச் சொல்லாகும் "நம்" என்றதற்கு பெரியவாச்சான் திருவடி வாரிஸ்ரயணம் பொருளென சிலவாதிகளிசைவரக்கூடுவர். இதற்குள்ள வாதவாய்ப்பும் நம்வ்யாக்கியானங்களறியாது ஜல்பிப்பார்களேயாகிலும்; அவ்வாய்ப்பை நாமொப்பிப்பார்த்தால் அப்படியொரு மதம் கொண்டு பெரியவாச்சான் கூறிவராயமல்லவோ மேலேயுள்ள வியாக்கியானங்களில் வ்யாக்கரிப்பிக்கவாதமாகும். அல்லாதே அவர்வாக்குக்குக் கெல்லாம் விரோதமாயும் வணுகமாயு மிருப்பதைப்பற்றியித்த "நம்" என்ற சொல் வ்யாக்கியானத்துக்கு வாயகமாகாது. அதைப்பற்றி தெரியாதுக்கு கவலாரஹஸ்யவ்யாவதுபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடி வாய்ப்பமாவது விளியாது. அன்றியும்; ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திருக்குமாராரானயினாவாயபூரும்ஸ்ரீரங்கராஜ திரு

காட்டிற்கெழுந்தருளிய பிற்காலங்களில் தர்மபுத்ர யுதிஷ்டிரர், விராடபுரிஸஹாரம் முதலிய பலமஹாக்ஷேத்ரங்களால் ஸஹஸ்ர கோடிஸ்ரீ நிரஸநமாகவே யருளிச்செய்திருக்கின்றார். ஆனது பற்றியும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு எவ்வித்தத்திலும் வரிவெடுத்திராவஸ்துவென்று வரிகூடினே யொவ்வாது. ஸ்ரீமந் நாராயணனான ஸ்ரீவைஷ்ணவ அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம மென்றாலும் முதல் வாராவாரமென்றாலும் வையகத்துள்ள வகை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஒரேமாதிரிபாய் வ்யாக்யாநமில்லாதே யிருப்பதாலும் கவலைவேண்டாம் கண்டு கொள்ளும்.

ஆகையிவ்வளவால் மணவாள முனிவர் கூறவந்தாரமும், ஆசார்யர்களான அவர் சிஷ்யர்களுடைய ஸ்வாரஸ்யங்களும், அம்முனிவரது வாக்யத்திலெழுதிய வரிகளின் பொருள் போலில்லாதது பற்றியும், பெரும்பாலும்கலஹப்ரியர்களே யிருப்பதுபற்றியும் நிவேதிப்பதாகச் செய்யும் நமது ஸ்வரூபமும் ஸ்ரீவரவரமுநிக்கும், யதிராஜரான திருமுமித்தான வாஹநாரூடர் விஷயங்களை விடாதிருப்பது பற்றியும் மிவர்களெல்லாம் வரிவடிவாயுண்டாகின்ற வாக்ய தாத்பர்யங்களேயொழிய வரியாவாரத்தில் சிறுமையில்லவென்பது வ்யக்தமாகவே காணலாமிடம். ஆகையாலே தான் ,,கவி காணா வரிதே'' என்றும் கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் ''விதமெடா'' எனச்சொன்னது மதைபொட்டியே. இவ்விஷயங்களைப்பற்றிய இவ்வாதமிங்கு வ்யர்த்தமாகாது போலும் ஸ்ரீகொத்தாரிவரியம் வரிக்கு தெளிவாது போமாதலால் இவ்வளவு விரிவாய்ப்பேசலாயிற்று. ஆதலால் மணவாளமுனிவர் வரியாவாரமென்ற சொல்லும், தரிபர் பழைநடையென்ற சொல்லும், நம்பிள்ளை வம்சத்யருள்ள பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய ஜாதிநியமமென்றதற்கும் கருத்தறிந்து விரிவரிகளு

ஸூக்திப்ராணனென்ற பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹ ஸ்யார்த்தத்திற்குமுள்ள பரஸ்பரவிரோதத்தால் "உத்பந் நம் ப்ராசீநம், உத்பாதிதம் நவீநம்" என்றுள்ள லக்ஷணம் ப்ரதிபக்ஷிகளுக்குள்ளேயே நிரூபமாக வில்லையென்பதற்கு நிதர்சநம். இங்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை கூறிய ஜாதி நிர்ணயநவாதம் ப்ராசீநமாயுள்ளதை ஸ்வீகாரணம் பண் ணவந்ததென்றும், அதன் பின் தோன்றிய தானன்றோன்றி யான ஸம்ப்ரதாயவாதக லோகாசார்யருடைய ஜாதிஸா நிவாதம், ஜாதிவாதம் போல் ஸ்வாபாவத்திற்கும் ஸாதி காமாய் அறிவில்லாமற் கட்டிய ப்ராஜ்ஞஜ்வலமுமென்றும், ஸாத்ருஶ்யாநுமாநயத்தால் மற்ற கலித்ராமாதி ஸகலவா தங்களும் நவீநமாய்த் தனக்கொரு ப்ரதிஷ்டையைவேண் டிக் கல்பித்துக் கூட்டியதென்றும் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அஜ் ஜாதி நிர்ணயநமடியாக ப்ராசீநமாயுள்ள ஸதாசாரங் கள் ஸமஸ்தத்தையும் தத்த்வப்ரகாரமே ஸ்வீகாரணம் பண் ணி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருள வேண்டுமென்றே பூர்வாசார்ய ஸாரங்க ளுக்கு ஸாநிவாரதா ரக்ஷிக்கத் தொடங்கி ரஹஸ்யரக்ஷா, ஸச்சரித்ரரக்ஷாதி ரக்ஷாக்ரந்தத்தால் அவ்வோறு மூங்க ளுக்குத் திருநாமங்கள் சாற்றியருளப் பட்டதென ஸஜ்ஜ நர்கள் தெளியக்கடவார்கள். ஆனதால் சூத்ரியில் லோகா சார்யர் எழுதியது பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு ப்ரதிஷ் டைக்கு வென்றும், பிறகு அது ஸ்ரீதேசிகனால் வர்ணிக்க ப்பட்டு ஓர்மூலையிற் கிடத்தப்பட்டதென்றும், பிறகு திரு வாய் மொழிப்பிள்ளையின் ப்ரயத்னயால் மணவாளமுனி வர் விசதமான வ்யாக்யாநத்தால் அநேகம் சேதநர்களுக் குக் காலக்ஷேபார்த்தமென ப்ரகாசப்படுத்தினரென்றும், அதடியாக அம்முனிவருக்குக் கீர்த்தனை லக்ஷணாசார்ய-

ருக்குப் போல் வடதேசத்தில் மிகுந்த கஷ்டம் உண்டாவதாக, அதைமாற்ற கூரநாராழ்வானாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் ஆசார்ய கைங்கர்யங்கள் செய்தும் தீராதே மாறவதாக வசாரமென்று தெளிந்து முடிவில் பொகாவாய்க்குடையபிரானுடைய படிபோடுவிட்டு, கிடாம்பி நயினார் திருவடி மூலமாய் தூப்புல் பிள்ளையின் வடதேச வாத்தியத்தை யனுஸரித்து கிரியாதுரையாய் மெஷமானகாலத்தை நற்காலமாய்ப் போக்கி ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வசித்து உபாயோபாயவிஸ்வரத்தால் கோயிலுக்குள்போகவும் கூடாதேஉட்திருவீதியிலேயிருந்துஸ்ரீரங்கவிமானத்தைத்தான் சேவித்து, லண்டனூழிகெளலப்பெருமாள் கோவில் திருக்குளத்தருகேயுள்ள வேர்கிணவாசலுக்குத்தின்கிழ் கிணைபிக்கப்பட்டார். ஆனதாலி வ்ரதவடநாலிஷண வ்யாவ்ருதப்படி ஜாதிபோமென்ற வயிற்றம் வாயுக்களுக்கு கநாராவதுமேபோம். இங்ஙனல்லாது ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்வாமியாரத்தால் கவத்துக்களுடைய தவறுகளையெல்லாம் நிவர்த்தரவணம் செய்தருளியும் ஸ்ரீரங்கத்தில் வடகலைவேதாந்தத்தை வர்த்தரவடந செய்தருளியும் அதன் மேல் வ்யாவ்ருத்தில் கரைப்பட்டு "கலை வளர்த்தவ வாரெ மதவதிராணள வுரிகா கூத்திக கெடுராகாபாரெ வெங்கடெரையதிநுவதிசிதம் வளர்த்த ஸ்ரீரவியிகா| வெகாதோவாயபு நாரோவிரசித விவியாதெ கவிவு வுவம்யஸ்ரீரெரோயிரா வண்டா கூதிவளரஹ வதெரிகெம்தெரதியாடை|| என்றபடி வெளம்ப வம்வ ஸரம் கார்த்திகை மாவம் கூத்திகைகூடிய வெண்ணிலுமை தியிபன்று புதவாரத்தில்தமது திருமேனியை விட்டுத் தமது காரணமான திருவேங்கடமுடையான் திருமனியாக விளங்கியருளினர். அதன்பின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீவரதாசார்யபு சைக்கொண்டு அப்பொழுதுள்ள முதலிகள் வேதசெய்யாதி

வஸ்ஸாரங்களால் ஸ்ரீவஷ்ணவ வரிவாலநந்துடங்கி ஸ்ரீதிரு மங்கைமன்னன்போ மஹாஸாஸநம் செய்தருளியபாடுதுவான் தரையில் வாஸ்தரிப்பித்து யஜ்ஞாவயவங்களோ யும் முடிப்பித்தருளினார். அதனுடன் கூவ்ஹாரஸ்வாமிய் ஸ்ரீ ரங்கம் பெரிகோயில் பெரியபிராட்டியாருடைய திவ்யகூ கூவ தெஸத்தில் "கூவித்துவ நாயனார்" என்றபடி நித்ய வஸரிகளுக்கு நிகராய் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருள்ளி ட்டார்போல் திவ்யாமலவிஸ ஹஸத்தோடு கூவ்ஹாரஸ்வாமிபாய் வெஷ்ணவாக்ரஸர முதலிய முதலிகளும் நயினாராச்சானிய ரும் கவதரிப்பித்தருளினார்கள். இவ்விதம்பெரியபிராட்டியா ருடைய திவ்யகூகூத்தில் ஸ்ரீரஜமானராயெழுந்தருளி யிரு க்கும் கஸ்தூரிரங்கஸ்வாமியாவ்ஹான ஸ்ரீநிவாஸாஹோபெயிக ஜுடைய வஸ்துதியைஸேவித்தருளும் வஸ்துஸிகள்ஸ்ரீவெ கண்ணமான கோயிலிலகாரமுள்ளது போலவே ஸ்ரீவெகண்ணத்திலும் வாவகாரமாய் எழுந்தருளி வுஹாநஸவஸ்வாமிக்கு ஜ்ஜத்தைப் பெற்று வஸாநஸ நிஸ்வாராபெழுந்தருளியிருப்பானென்பதையும் வாரஸிரித்துத் தம் தமக்கும் இத்தெஸிகரு திருவடிவஸ்வம்பமும், வாதீயான வஸ்ரீஹவாவமும்; வாதீய ஸ்வய காமகைங்கழுமே உத்தாரகமென வும், வாஸுவாஷ்யாக் வ ஒமெனவும் தெளிவக்கடவர். இவ்வயுங்களெல்லாம்நமதாப்தருடையகூவ்ஹாரவும்ஸஹாவீர்யருமான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருடைய தமிழ்ப் பாஸுரத்தில் தெளிவாகிறோ கூவழிக யெம் மாவாரு யநாருவெவெவஸ்வாவெ விஜயாதீ" என்றும் "தஹாஸலகேதாந சதுராவஸாரு வாரஸ்ரயெ வவாஜநாஹி வாஜ்யாரு||" என்றும், "தெளிவு ஹஜ்ஞாகூவாழித பெதாலெவாம்தூவாஸாரா ஸாஸ்யுத்வ யுழுபெஹா||" என்றும், "வித்யுத்தொவெனடி விதாஷா விபாதீர் பெதாவியிதாடுஸலே|| தத்ரதவடிவிதாவாரவ

வகையெதுவாகிலும் யாமெனதாகுமே" என்றும், "தேடிய செல்வமெல்லாம் நீயே தருதியில்" என்றும், "பூவெங்கடவனெனும் வானவர்கோனை வணங்குதலே வழக்கமாகவுடையோம்" என்றும் பரமபுருஷனிடத்தில் அதிசயிக்கத்தகுந்த வாத்சல்யத்தை வெளியிட்டருளினார். இதனையும் தமதாசார்யர் ஸ்ரீதேசிகரிடத்தில் சொன்ன ஸ்ரீஸ்துதியாகிய வாரத்தினுடைய விவரணத்தாலும் நன்கு தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகையிவ்வளவாலும் ஒவ்வொரு வாக்யத்தின் தாத்பர்யமும் நிர்ணயிக்கப்பட்டபடியால் ஸகலவேதாந்திகளுக்கும் ஸம்மதமாகவே வியாக்கியானங்களெல்லாம், வெளியிடுவதற்கு போலாகையால் ஸ்ரீவாஷ்ணவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவச்யமாகவிருக்கவேண்டிய க்ரந்தங்களாயிருக்கின்றனவென்பது விளங்கின.

மேலுமிவர்களுடைய சிற்சில வாஸ்வாசாரங்களைப்பற்றி மேல் வரவிருக்கிறபடியால் விவரிக்கின்றோம்.

வாஸ்வாதிகாரஸ்ய தாத்பர்யகதனமுக விஷயவிவேசநம்

வாயுஜ வக்ஷஸி வ்யாதேஹ்யுத்ய ஜூஷ்டா ஸிகஸ்ய தூ
தவதாரம் ஸாவதாரோத்யுஸ்தி: | வாதாவதூதத
ஜேதஸ்ய தாழிமயிமாதத்யுஜ்ஜிவ்வகதி, தஸ்மாத்ஸ்ரீ
ஷ்யகாரபதி: தஜ்ஜகஸ்ரீதாயெவ்ஹெதஜ்ஜிவெவ்கூ

வாயுஜ (வாஸ) பீவெவுகுவ காரமாய் (வாதஜோஸ்ரீதாரி) வாக்காலும், வாஸ்தத்தாலும் மாத்திரமொப்பினவர்களாய், (அதாஸவவிஷயே) வ்யாதாஸவவிஷயத்தில் (வெதவிசாபவுவக்ஷாரி) ஸ்ரீஜெஜாதெஜிகஜ்ஜடைய வெஷ்டங்களையுடையவர்களாய், அதாவது: கடலும் ஸவாஸமாய் தர்ஜ்ஜிக்கவேணுமென்ற ஸ்ரீராமன் விபீஷணன், பழைய ஸ்ரீராமாயணம் போம். ஆகையால் வ்ராஹ

ணவெஷ்ணவனும் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞனான வைஷ்ணவனும் மொரே ஜாதியாவானிதரனிகளைப் பேசுவதும் வ்யவஹாரத்திற் காட்டுவதும் சாத்தராய், பெரியர்களான ஸாஸ்த்ரகர்களையும், ஸம்ப்ரதாயகர்களான விவரிக்கையும் வ்யவஹரிசெய்துதாம் உஜ்ஜீவிக்கும் செய்து கொண்டிருக்கின்றனரே பொழிய, தம் தம் க்ருஹாரங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உகந்தின் போலவே ஸ்ரீமத்பாகவத நித்ய ஸம்ஸாரப்ரவசநங்களையும், ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தாதிகளையும், ஆசார்யாபிமாநத்தையும், ஸாதுஜநங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யாத்ரைகளையும் ஜ்ஞாநவ்ருத்தி யாத்ரைகளையும், ஸ்ரீபாதிகளையும், ஸாதவ ஸேவாத்ரதிகளையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவரிகளுஷ்டிக்களைக்காட்டக்கூடிய சிற்சில ஸம்கேதாசாரங்களையும் விட்டிலர். அன்றியும் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனை தம்மையுமறியாமலே ஸூக்ஷ்மவைத்துக்கொண்ட வ்யவஹரிகள் (வ்யாபாரம்) தமதந்த்ரியில்(ஸ்வாதந்த்ர்யம்)தமக்குள்ளேயே வெகுத்தையும்(ஸ்வதந்த்ரதாம் செய்யாவின்றிருக்கிற யிவர்களுடைய (ஸம்ப்ரதாயிகர்) ஸாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயன்றிக்கே யொருவர் பின்னெருவாய் கேட்டுவந்த நடவடிக்கையானது (அநுஷ்டாநம்)மிகவும் சிறிக்கத்தக்கது. (ஹாஸ்யம்) கஷ்டம்.

அதாவது:— வைஷ்ணவர்களான தமது மொழிக்குள் கூட கலஹப்ரியதர்களான ஸாஸ்த்ரகர்களையணுஸரித்துப்பந்திஸம்ஸ்தையினரும்காட்டுகின்றனர். இதுபிள்ளைலோகாசார்யர் (ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கும்,மணவாளமுனிவர்வ்யாக்யாநத்திற்கும்,அழகியமணவாளப்பெருமாள் நயினாருடைய ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கும் விரோதமான வாதங்கள். ஏனெனில்; வாஸ்தவமாய் "போனகம்செய்த பேடம்தருவரேல் புனிதமாகும், குலந்தாங்குசாதிகள்,அடியார்க்கென்றே யாட்படுத்தவிமலன், உத்தமர்ப்பாசுரங்கள், உள்ளேபோ யிப்ரதிவாதிகளாகும் மொழிவிஷயங்களுக்குப் ப்ரமாணசிஷ்டிமாவ

ரிக்க வேதாவேயில்லை. இன்னுமிவ்வாபரணம் மாமவத்த வபாரத்திலேயே சேருவதால் வைஷ்ணவர்களுக்கு கூரபூரவமேயாகும். ஆகையாலேயே "அமை" என்று கூறப்பட்டது. இதனாலிவர் வாஸ்தவரீவைஷ்ணவர்களில் லாது வைஷ்ணவர்களாயது. மேலும்; (வாதகள்) இவர் விஷயமான யிவ்வாபரணம் (வாதாவஹ) இவ்வளவு மாத்திரமல்ல (காயியபி) வரோயும் வாஸ்தவமாயுமில்லா தே வகுவாசிகளான யிப்ப திவகளிகள் (வுகரி) தம் தமக் குரித்தான ஜாதிபரிசங்களுடைய வுபாவ நிரவாஹ உபதேசத்தையும் (நகுஜதி) விடுகிறதில்லை. அதாவது; வபதிக்குப் வாஹ்யமாய் வியித்த வபாவங்களுடையவும் வுபாதாரமத்தைச்சொன்ன அவர் மாரவாக்கியத்தை சுதிவாகமும் செய்கின்றாரென்பது, ஆகையாலிவர் சுபாணத்தைப்பற்றி யிவர்களுக்கு, வொகாயாயரோ, மணவாளமுனிவரோ உபதேசங்களல்லவாயிற்று. (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸ்ரீ மாஷ்) கோபாலி தேசிகரை). ஸ்ரீமாஷ்கோபருடைய திருவடிகளேபரமாயித்த வாயாஜநங்களுடைய வபதேசத்தில் (வ வொஹி) மிகுந்தவொஹமானது (நவெவ) இல்லவேயில்லை. இதருசிலர் "கடும் தெகொயபுத்திலே புகும்" என்றதற்குமவநாஜாதெகொயபும்செய்துகொண்டிருக்கச்செய்தே குஜாராதிவமான வாயுபாவநாதிகளுக்குக் கோபும் வாமவித்தாலும் அதைவிட்டுகுணைதயைச்செய்ய வேண்டியதில்லை பெனப்பொருள் கூறுகின்றனர். சிலர் கடும் வுபாதிவிராஜமானாலும் தெகொயபுராதெவொநாஷிக்கும்பொழுது அதுதனக்கு வுபாதிவிரோயியாகாதென்கிறார். வுபாயமும் வாவா வுபாதாவதாரியிஷ்டன் விஷயம். இவ்வழும் ஸ்ரீயினுராயாயருடைய விரோயவரிஹாரத்தில் "கத வுவெவொ வரோயவு

ப்ரமேஶ்வரஸ்ய ஸாஹஸைஶ்வர்ய | கதயா லோஜ்ஜ்வலந்தீ ஸ்ரீரேஷாபி கஶ்யஸ்ய கஸ்ய ॥" என்றும், ஸ்ரீ ஹர்ஷர் செய்த விஶாகவரிஷோத்தத்தில் "இப்படி வ்ருத்தாந்தமுடையவனுக்கும் வஸிஷ்டரொழிந்த ப்ரஹ்மர்ஷிகளும் கதத்வ ஸ்ரமுண்டானதும்" என்றும் வாணபட்டர் ஹர்ஷசரிதத்தில் "க்ருதாதி மஹாபாதகாதயபராதிகஶ்ரவணாத | வாகுரஸ்ய விஶாகயூபஸ்ய கதத்வம் ஶிஷ்யதே" என்றும், "கதவஸுஷி ஸோகஸ்யாமவதாத்ருஶி வ்ருத்தாந்தபரம்பரா மொதத்வ வர கிபஹ ஸ்ரவணவ்யாஜாத்ப்ரஹ்மர்ஷிபிர்ஜ்ஜ்வாலஷீயதே" என்றும் வ்யவஹாரம் பண்ணப்பட்டது. ஆகையாலும் ஸ்ரீ ஶெஶிகரு உத்ராவஸ்தையில் ஸ்வபாவத்ரு வ வெஸம் செய்தருளினதென்பதும், அவரது கார்யாரம்பே யிவ்விதாருணியிருப்பதாலும் ஸவ்யாஜஸ்தவஸ்வீகாரத்தி தீர்க்கதர்ஶியாக்கும். இதீயம் வஶிஷ்டவம்ஶத்தாலும் ஸோகாவாயத்துடையகதத்ருத்வ காணும் வைராக்யவிஶேஷமாகையால் வ்யாஸாத்யுபஜீவ்யமான கதிஹாஸத்தின் வ்ருத்தாந்தமேமாத்ரங்கள் செய்யும் வ்யாவ்ருத்தப்படி பொருந்தும். இவ்வாகரும் ஶிஶுக்ஷுப்படி பென்ற ரஹஸ்யஸம்க்ரஹத்தியிலுள்ளது. கதிஹாஸாதி விஷயத்தில் ஸ்ரீ ஶெஶிக வக்ஷம்போல் வ்யாக்யாதாரேல் கஸ்தூரிகா ஸேயாயின்ர். இல்லாபாகில் மஹாபாரதாதி வம்ஸ்யாவ்ருத்தங்களை உங்களே விட்டு கவஸிஷ்டாதிகளேயாகக்கடவர். ஆகையால் அவரது ஶிஷ்யஸ்வயங்களுக்கு எவ்விதமர்த்தமானாலுமாகட்டும் வாயக ஸ்வரூபமில்லை, ஸ்வகதிகளான பொழுது வ்யாக்யானம் வ்ருத்தாந்தரணஞ்செய்வது, வேவ்வேறதிகாரிகளுக்கு காரணாந்தரோபந்யாஸம்போலாகும். கதாகதிஸ்வபாவதிகளாகில் நாமேதாவருக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாஶிப்பிக்கவர்களிடமுள்ளதாஸ்ரயிக்கி

ஸாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறோம். இதேவிஷயத்தைப் பற்றி மொகலாயருடன் கலந்தெழுந்து வாக்யுத்தம் பண்ணிச்செய்து வராயர்களுக்கு ராஜ்யத்தை அபஹரித்துக்கொண்ட காலத்தில் தாமோதரவிபுதன் வெண்பாவையும் அடைந்து, அதற்குரிய விஷயத்தைக் குறித்தும், மற்றுள்ளாரைக் குறித்தும் வேதாந்த வாசிஷ்டரென்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸ்ரீரங்கராயர் முதலானவர்களுக்குள் வாக்குவாதமே அல்லாதே வேறு ஒரு விஷயமில்லை யென்று ருஜுப்பித்தார். இதுவும் "வைஷ்ணவாயவர்" என்ற நூலாதாரத்தால்வந்தவாயாகும்.

(நகூ)

வானவர்கள் காரணமாக அதிகங்களுடைய கொட்டங்களையெல்லாம் ஒருவாறு வர்ணனம் செய்தாலும், சிற்சில விஷயாதரவிலும் ஸாஸ்த்ரவிரோதமான கருத்தை வானவிதரஜியால் கூறுகின்றனர்;

வானவாஸ்வய தாயம் கதிபயநர ஜாதி வஞ்சிதாநாம்
வயமார் கூகாஸ்ரயமெவ ஸுசிரமுஷிதா நாஹ
ஹொமகார யாத்தம் விஜ்ஞாபி | வாகேதரபொவதிஸ்யா
நவஜந வரிஹராவஜ்ஞ கவஜ்ஞிவாவாரி வாயுரிது
ஹிவஸ்ரிதிதுவிஜ்ஞ ஜ்ஞாதிதாஸ்ரஸ்ரவிதுயாதூரி ||

உதிஜீதகு திணபுபெ வாவஜ்ஹாமஸ்வாவிணபூ ||

வானவிதரஜி (வானவ) வெறுவெறுத்தவு காரம் (வஞ்சிதாநாம்வயமார்) தன்னைத் தேர்ந்த கல்வித்திறமையுடையவர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும், (கதிபய நரஜாதி) சிற்சில மனிதர்கள் (ஆஸ்வாஸ்தாயம்) கெட்ட தானவோர்வஸ்வாஸ்தாயத்தை, அதர்வதா;—ஒருவர் பின்னொ

ருவராய்ச்சமூலவேதாணமில்லாதே தானுய்க்கட்டிக்கேட்டனுஷ்டித்துவருமோர்ஸாகெத ரோமுமென்றது. அவ்வகையார் (ஸஷ்டெஷ்டபி) ஜாதி ஸஷ்டெர்களிடத்திலும் (ரிதஸ்ரா)ரிஷி ஸாதி ரிஷித்தை (ஸ்ரீகாரஸ்ரீகர்) வணவத்தோடு கூடியதாய்)விஜ்ஞாரி) வெட்கமற்றவர்களாய் (ஸாகெதாய) கட்டுப்பாட்டிற்காக (உவிஸ்ரீ) கேட்பித்து, அதன் பேரில் தாம் செய்ததைபே ஸாஸ்ரீய வசியாஸார மென்று நிணைத்து (கூகவஜநவரிஷ்ரஸாவ) வாவமற்ற ஸாயஜநவரிஷாவஸ்தையும் (கவ்ரவ்ரிணி) செய்கின்றனர். இதனால் ஸாயஜந வஸ்ரிஷ்யுக்ரணம் செய்து (ஸாயஷ்ரு) ஸாயக்களான வஷ்தாரஷர்களை (நிதர்) எப்பொழுதும் (ஹஸ்ரநாஷ்ரிகர்யக்ரர்) மறைவான ஸாஷிகத்தன்மை யோடு கூடினவர்களான (ஜிஜகஷஜநிதர்)வ்ராஹ்மண ஜாதியிற்பிறந்தவர்கள், அதாவது; பிறவியாதிமூன்ள வேஷ்வாயக்களென்றபடி. (ஹிவஸஜி) தன்பப்படுத்துகின்றனர்.

இதனால் சில ஸொஷ்டஷ வெஷ்டவர்கள் ஜீவனோபாயத்தை வேண்டி மஹாஸாஸாரிக்களிற் பட்டத்தையும், ஷஷ்ரஸாஸாரிகளில் ஸகடத்தையும், ஜஷஸாரத்தில் மரக்கலம் முதல் படகீறுகவுள்ளவைகளையும் விட்டு வாஸ்ரஸ்ரா ஸ ஸொஸாவிவஜ்ரமாய் நிதமும் வஷஹகூணம் செய்யும் கஸாஜர்களான வாவிஷர்களை யெல்லாம் கிட்டி ஷிவுமாயும் கூஷவ்ரமாயுமுள்ள திருவஷ்டாகூரத்தை வணவஸ்ரிதமாய் அப்வாவிஷர் செவியில் சொல்லி, அவனைச் சீர்திருத்தாது இந்த ஸொஷ்டையைபே ஸமவஸ்ரோஸாரணத்திற் சுறப்பென மொழிந்து, அவன் தரும் பொருளைக் கொண்டு உவஜீவிக்கின்றனரென்கருத்து. இவ்வி

தமிவரிரங்க லோகாசார்யர் ரஹஸ்யமும், மணவாளமு னிவர் வ்யாக்யானமும் ப்ரமாணமென்கிறார். அதாவது:— பார்த்தபடி திருவெட்டெழுத்து ப்ரகரணத்தில் "இதுதான் ஸர்வாதிகாரம், ப்ரணவாக்ஷரத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகள்; பெற்றவன் "அம்மே" என்னுமாப்போலே இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர். ப்ராயச்சித்தாபேக்ஷையில்லை என்றார். இதனால் லோகாசார்யர் ஸகலருக்கு ப்ரணவத்தோடு கூடியே உபதேசிக்கக்கடவதென்றுமாகவில்லை. ஏனெனில்; "ப்ரணவாக்ஷரத்திற் கெல்லாருமதிகாரிக" ளென்றார். இங்ஙனல்லாது ப்ரணவத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகளென்றிருந்தால் கூடும். "இது சொல்லுகைக்கு" என்றது மேல் வாக்யத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் "நமோ நாராயணாயேதி' குலந்தரும்," என்ற ப்ரமாண ஸாமர்த்யத்தால் ப்ரணவரஹிதமான திருமந்த்ரமாகக்கடவது. இது ஸ்வாரஸ்யமான பொருள். இவ்விதமல்லாதே ஸமத்தால் ப்ரணவங்கூட்டி யுபதேசிக்கவே யிது ப்ரமாணமெனில்; "த்ஸாத்ப்ரணவம் ஶூத்ரோ நாதிகாரீ ந கீர்த்தயேத்| ஸ்த்ரீஶூத்ராணாம் விப்ர வம்ஶ்யானாம் ப்ரணவ ஸங்க்ரஹம்| ப்ரணவம் ஸஜாதயே த்ஸ்வ ஶ்ரிபிஸ்ஸ்வஸ்தீ வஸ்த்ரகம்| ஸ்த்ரீணாம் ப்ரணவோம்ஶாதி நாவ்ருத்ய வியத்ஸ்யதா| ஸ்த்ரீணாம் ச ஶூத்ரஜாதீனாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே|| ஸவேதஜ்ஞாஃ ப்ரயாநாத்ஸ்வ வேதிகாஃ ப்ரணவேயதாஃ| ப்ரணவே நவிஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஸவகீர்த்திதாஃ|| தந்த்ரார்த்தநாராயணாஸ்த்ராதி பிஞ்சோம்ஶாதிஷ்யஜதம்| வேதஶேஷாக்ஷரஸ்யாஷ்டாக்ஷர தாஸவேஷ|| நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதகஃ||" என்ற ஶாஸ்த்ரப்ரமாணவசனங்களுக்கும், ஶுநாடுகரமும் நன்கறிய நமோநாராயணாயவென்று, நல்வகையால் நமோநாராயணா" இத்யாதி

ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்கும் விரோதம் வராமலிருக்கும்.

ஆகையால் பரமபதநாதனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும், உபதேச ரூபமான மந்திரத்தினாலுக்கும், உபதேசம்பெற்ற ஸ்ரீகளுக்கும் ஸாதுக்களுக்கும் தாஸதாஸனாகிய பொழில் ஆழ்வாராக வாழ்வதாய் பரமபதநாதனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனே உத்தாரகனாயிருக்கிறான்; ஓர் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது சாதாரித்துக்கும், ஆதரித்துக்கும், மதிக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு வராபிபந்தமாக விலக்கிவைக்க உத்தேசிப்பானேனு, ஆனதுபற்றி தமது மாதாவை ப்போலும் மதினியைப் போலும் தன் ஸ்ரீஷ்யர்களான கூரத்தாழ்வான் முதலியாரையும் கிணத்து உதயநாராயணத்தைபற்றி சாஸ்திரம் வருத்து வியித்தவு காரம் உபதேசித்துவருகின்றனர். தெய்வம் நீயெனக்கிற்க கதவே ஓடியோடி யங்கங்கு "கும்பிடுவாரார்என்று தேடுகின்றீர் குணங்களீர்யுங்களக்கெடுத்து வுரைக்குகின்றீர்" என்றபடி ஸ்ரீஷ்யர்களை நிலவாவிஷ்ணுபிடித்தவரிடம் "மற்றவர் உனக்கு ஸ்தோத்ரத்தை முழுமையுமெட்டக்ஷரமாயு வதேசிப்பதே வரலத்தை விட்டியதேசிக்கின்றனர், நாம் வரிணுமாய் பரலவத்தோடுதேசிக்கின்றோமென்று விரோதம் செய்து வாய் கூசாதே பரலவத்தைக் கூட்டியவன் தெரியிவிப்பவிட்டு'வேண்டியபொருளோபாதிநம்செய்வதை க்காட்டிலும், மற்றவர் உபகரு வேண்டிய உதவிகளெல்லாம்வரிதிசெய்துவைப்பதில்லை, அந்தனன் நிக்கே : நாம் அவ்விதம்நொரோத்தை நமது தோளையைக் கொண்டா ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கொன்றோ தரவி செய்விக்கின்றோமெனக் கூறியும் அவ்விதம் நடத்தியும் அதற்கிசைய நம் வைஷ்ணவ-ரிதத்தில் மாதவதாராயணம் தாவதீயத்தமென்னும் இதற்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவரையிலுள்ளவை

திவ்யங்களே வ்யாக்யானங்களென்றும், ஆகையால் நமக்குள் வைஷம்யமில்லையென்றும், எரும்பியப்பாவும் "கூரத்தாழ்வான் வடக்குத் தெரு அப்பிள்ளை" என்றருளிச்செய்தாரென்று மிதிஹாஸி பற்பலவிடங்களிலுங்கூறி வருகிறபடி மிக்கவுமாகும். அன்றியுமிது கோபுரஜீர்ணோத்தாரணத்திற்கு வேண்டிய திரவியத்தை ஒருவரிடத்தில் பெறுவதற்கு உபாயஞ்சொல்லுகின்றவனுக்கும் உபாயம் பெறுகிறவனுக்கும் காரியஸாதகமாகுமென்பதுவிஷயம். ஆனதாலிறே யிதனை ஸ்வாமி தாயமாய்ப்போர்ந்தது. மேலும்; வைஷ்ணவனை ஒருவன், தனியாய் வந்தானை மற்றொரு வைஷ்ணவன் ஆசாரியன் கண்டுவிடன் கோபுரத்தை ஜீர்ணிக்கிற விஷயத்தைத் தாங்களுமாய்ச் சிலரை யழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ நம்பியிடத்தில் போய் அவரை யுபாயஞ்சொல்லி கோபுரஜீர்ணோத்தாரணத்திற்கு வேண்டிய சிற்சில கட்டுக்கதைகளைப் பேசத்தூண்டிக் கோபுரஜீர்ணோத்தாரண விஷயத்திலொப்புவிக்கப்பார்க்க, அந்த வைஷ்ணவனை வைஷ்ணவனுங்கண்டு வராயவனவன் தன்னெஷ்டத்தை யுரைக்க, அதைக்கேட்ட ஆசாரியன் "நாடாளுமேஷ்வரனுக்கன்று" என்று ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பேரருளாளன் திருவடாரமான பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்திருப்பதால் நாடாருடையவராகுமே பெருமாளுடைய வாத்ஸல்யணத்திற்கோர் பச்சையாய் மூடிவிவருக்கே மெய்யாய் தீருமென மன்றுபடப் பேசுவதற்கு உபவ்ருஹணமாக ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் வ்யாவ்யானமிங்ஙனமென்னவுங்காட்டுவர். அதன்விவரமாவது; "பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீமதுரைப்பெருமாளுக்கு, தொண்டே பச்சையாகவங்கீகரிக்கையாலே வாத்ஸல்யமாகிற தன்மைதானே நன்மையாய் விட்டதென்கை" என்கிறார்கள். இங்கு மதுரைப்பெருமாள் ஸ்ரீராமவிஷயத்தில்யாதொரு குற்றமும் சாதகமாகக்கூடச்செய்ததாய் ஸ்ரீராமாயணத்தில் காணக்கிடப்பதரிது. ஆகிலும் பாதகியாகியதுராத்ரிகாலமிதாசாரண மறியாதேயாம். ஏனெனில்; இப்படிவகுஷிகளுக்குத் தங்களோடு வாயுக்கையும் வாதகியாக்கவேண்டியது தன்றனக்குப்வாதக காரணத்தில் தணிவுவருவதற்காக வத்தனை. ஆக ஸ்ரீராவாதகத்தையே பச்சையாகக் கொண்டதாலிவர், வகுளாபரணத்திருமகனார் ஸ்ரீவைஷ்ணவரி

பிடத்தில் உஷ்ணோதகம் செய்தருளினதென்றார். மேலும், ஜகதீசுவரய்யர்—வேதாந்தாசாரியர்களிடம் தவண்டினின்று யதிராஜ ஸப்ததியும்தெளிந்தனர்என்றும்கூறினர். இவைகளெல்லாம் ராகுவாஸுரர்களான வாதிகேசரிகள்போல் பெருவியாபடைத்த மாயாவாதிவைஷ்ணவர்களான யிவர்கள் தமதுகுருபரம்பரைதியும் ஜகதாசார்யரும்கல்பித்தால் பிழைக்கவேறுவழியற்றபோதே பிதற்றின வசனங்களாம். அன்றியும்; சிவஷ்ணுவைத்திற்கும், லக்ஷ்மிநாராயணத்திற்கும், "உசு" என்ற உபநிஷத்தும் கூடிய உத்தமோத்தமத்திற்கும் பொருளறியாதே கூறினபடியென்று சாஸ்திரங்களில் செய்யப்பட்ட நிந்தனம். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "கதமஸ்மிந் கிம்கியதாம்" என்று வாதம் பண்ணவதற்கும் விதூஷகர்கள் "உவெஷ்ணவ ஸாஜ்யம்" என்று நியமித்தார்கள். இங்கெவ்விதம் எச்சிலில்லாது வாதஸ்தலமேயாகுமோ, அதுபோல் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவும் வாதஸ்தலங்களுடையவும் மலங்களோ யாவரறித்தோர்க்கில், அவைகளுள்ளாதமமான மலங்களையுடையவர்தவாதங்களில் மலங்களே நிறுத்திவைத்திருந்து அப்மலங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீராமஜனனீயாராயித்தாளென்பது மஹாஸ்திரஸ்தலத்திற்குத் தாத்பர்யம். ஜடாயுவிஷய கௌரவத்தில் "ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்றும், மஹாஸ்திரஸ்தலமான மின்னதின்னதென நமது ஸ்ரீவாஸ்தவ்யவாஹ்யாந்தரத்தில் கவைக்கூர்தமது மனமயமறக்கண்டுகொள்வது. இவைகளிருக்கள் தவண்டியதான மலம்கேட்டவிஷயமாவது; வரிஷ்டமான இவாஹாரத்தில்: ஜாஜலியென்றரிஷி "விதீ ணைஜ வணிஜ தாயாரம் ஏஷ்யதி" என்று தாயாரனென்ற ஸ்ரீவிஷயத்தைக்காண அத்தலாயாரனுடைய வாதத்தம் விடாதே "வரிஷ்யாய வாஸுதேவாய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்று யதாஹாரமான வாதனையைச் செய்தான். மேலுமதனுடன் "காரவாணி வியங்கி ஜெ" என்றுமறியிக்தான். அதற்கு ஜாஜலியும்விதீ ணாநவாவாரவாரு வாவாமாயாம்ஸ்ரவாணிஜ | கூடிமாதேஜெவதி ஸீவாஜிம் கூதவ்யாதி யதோமதா || வாதாரவாஸ்ரதேவாவாம் நிவிஜெந ஏவாரதிஜெ || "என்று தாயாரனுடைய வாதா

கத்தை வருத்தம்பண்ணி, உத்தரமாகத்துலாபாரனும் "கு
தெரஹெணைவஹ்தாநாம்வு தெரஹெணவாவ நீம்பா
வுதீஹவரொயசி வெநஜீர திஜாஜெ ॥" எனமொழி
ந்தனன். இதைக்கேட்ட ஜாஜியும் லம்மயந்தெளிந்து யோச
நம் போனார். இங்கும் ஜாஜி தாயாராகினப்பணிந்தோர்,
அல்லது ஹோமிக்கினுய தெரம்பெறவோ யாதொன்
றுமில்லாது கெவலு மொரு வாசோநயசித்தை வாதுபி
வாரவுவெணப் பேசிப்போனதென்றுவதாலும், தா
யாரனும வுவெவரு ஜாதிந்நாணமான பெயரைகளை
விட்டிலேயாதலாலும், ஜாதிவுவெவ்வையைக்குலைக்கமீதோர்
காரணமாகாது. ஆனலதை வுதிவாவநம்செய்யவேவ
நரமான காரணமாயிற்று. மற்றதும் அதே ஹோவாரத்
தில் "வதிஜோகுவா ஜிஜ்ஞவுரவ்வா வுவவவா வஸ்ஹுசொதி
தீ|சூஜமாசி யதொவிவுசீ வ்ஜி தவனகாஜ்ஜுவஸதெ | கவிவா
உயெகவாம வமவநு வுவமகிஜ்ஜ ஜிஜோகசி ॥" என்றோடிவக்
கு தன் வுபாயஜாதிக்குத் தக்கபடி வுராஹணனோபாசரித்தும்
வாழித்தும் வுரமதாதிகளால்கரவுவ ரும்பண்ணியும், தான்
வவவுஜ்ஜுனயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாதிவுபாயியை யிட்டு
மெவ்யுரநவுமாய நத்துடன் "சுவுஹம வுபாயவு ஹஜ்ஜ
தெ கிகுரொதி வு மாயிசாம |" என்று தன்னுவவதொரு
கதவுவுத்தை வுராயிபாஜிற்க "குவிசெபு தவிஜெஹ வஜ்ஜ
ஸம வவதீ" என்று ஜோதிருவு வெஹாசோநத்தை முன்னிட்
டு வெவிகுயத்தை கராவுயியென மாகிக்க, யிதற்குவிடை
யாக "கவுரொயித திஜ்ஜங்கசி விதிருவிவெதாசீவுஹஜ்ஜ |
வதிசோநவ்வு செயசெபு வெவசிதுவ்வு சோதுபாயிஜ ॥" என்
றுன். இதைக்கேட்டு வுராஜுணனும் தெளிந்து போனன்.
இவ்வளவையே கொண்டு ஜாதிவுவெவ்வைபோகுமென்றதற்
குவு சாணமாயெழுதினது அபுனுடைய வீகுஷணத்திற்குக
ஆகாம். இந்த "கவுரொயித திஜ்ஜங்கசி" என்றதால் ஸ்ரீம
ஹன்பக்கல் சிதுவுவாதகவுவாதிகளெதொஷமாயெழுதிய வு
வகுயின்விவுணயானதி பே யாரசைப்பிடித்தமன்றி தவு
யீ வுதொஸத்திலுள்ள தெவகாஞரத்தையும் பிடித்ததாமெ
ன்றகணக்குப்போல் தொகாரவாயபுசைப்பிடித்த ஸாகாவி

ராகவும் மணவாளமுனிவரையும் பிடித்தாட்டியது போராதே
சூர்யனிடமான பிரணிகாரத்தையும் விடாதாட்டி வைக்கின்
றது. அந்தோ!! இதுகதியிவ்வுபகாரணபாய்முடிந்தது. ஆகை
யால் வ்ருத்தியைக்குறிக்கின்றவார்த்தைகளெல்லாம் வெகுவெகுவிக
ராஸங்களுக்கும், வேவ்வுவாய்ப்ரீஸுஹிக்குரியவாரங்களுக்
கும், ஊஹாதீதநஷ்பாவரணங்களுக்கும், வஸ்துகுங்களுக்கும்
பொருந்தாது வாக்கோஸோதரமாய் நாவிதவாக்யத்தோடொ
க்குமென நிஷ்கர்ஷிக்க.

ஆகையால் வ்ருத்திகளான மொழிவகை வெவ்வே
ருடைய வகையாவரணம் ஊஹ்யம்வ்யாபாரமாயும், வாய்ப்களுக
க்கு ஹிதவாகரமாயுமாயிற்றென்பது காரியவாக்யம். இக்
காரணங்களைப்பற்றியே;

"நவாகயஜ்ஞாதம் சிவ்ருஷஜைரதிஷ்டிதவா
தவாகரித்ரயமஸ்வதிக்ருதகுருதெய்வதரணம் ॥
ஸகாரஸ்யாஹாவாதி ஹதஹவிர்வ்ருஷ்டம் தகஜஜ
தகாலொகெ நாயம்மஹாவஜநஹஸ்திஷ்கவிஷயம்॥"
என்று வசனமு மிக்கப்பட்டது. மேலும்; "கெவொகாஜரிவி
த்தீர்ணியான ஸ்ரீவெங்கடேஸ்வரிக்ஷேத்ரகவியும்" வெதாதாயவி
ஸொயிகம் ஹிதயம் வ்யாபரிய வாயஜ்ஞிகம் வாவயுர
ஹரஸ்திக தீதிதா வாயாநம்யாநாம் | ஊஷ்மா
கூய காதயாவ விஹரொ தெயவ வியாஹரவிதா ரொஹா
கர்ஷவயரிஷ்வவிநிதா தயர்வ்யாவாதீஸிஷக் ॥" என்
றும், கரிகாஸ்ரிஷ்டாநவஸ்துகவ வுகடநகரிநம் வெஜயி
யாஷ்டிமஷ்டி ॥ என்றும் ப்யாயத்தைவ கரஸ்பிப்பித்தார்.
ஆகையால் "யத்திஷ்டி விஷ்டிவ" என்று முதலில் கூதிகரி
நமாகத்தோன்றினும் ஸ்ரீவிஸ்வாமித்ரஹாதெஜிகரு அருளி
யவகையால்வ்ருத்ய சேஷம் "வரிணாரிஷ்டிதெவம்" என்
றபடி வாக்யருக்கும் வரிணாரிஷ்டிவஹனத்தில்கர்ஜ்தவஸிமாய்
ஆகுமென்பதிதன் திரண்டபொருள் ॥

உதி வணபுரஸ்தவாஷ்டம் ॥

உதி ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்ய விவரணெ
வ்ருத்திவ்ருத்தமஸ்வாபணம் ॥

ஸ்ரீ ஹயவதன விலாஸ பிரஸ், கும்பகோணம்.

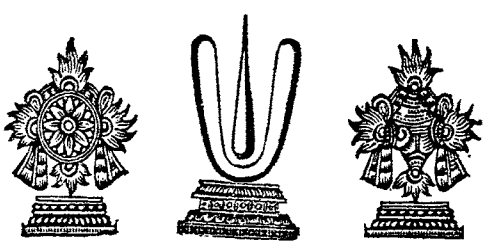

ஸ்ரீஹரி:.

ஸ்ரீமதிவெங்கடநாதாய நம:॥

ஸ்ரீமத்ரங்கராஜதிவ்யபாதுகாப்யாம் நம:॥

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யவர்யஸ்ரீமத்வேதாந்தமஹாதேசிகாய நம:॥

ஸ்ரீமதே ஸகலகுணாதிகாய ஸ்ரீநிவாஸாய நம:॥

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:॥

ஸ்ரீமதே வரவரமுனயே நம:॥

ஸ்ரீவேங்கடேசாய நம:॥

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யவர்யஸ்ரீமத்வேதாந்தமஹாதேசிகாய நம:॥

கயோத்தரஹோத்ர:॥

ஸ்ரீ கருடவெளிஷ்டு வாதாரம்஭ம் ॥

ஸ்ரீ ॥ தத்ஸத்ஸ்ரீமதே ரங்கராஜாய நம: ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வேங்கடேசாய நம: ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யவர்யஸ்ரீமத்வேதாந்தமஹாதேசிகாய நம: ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ஸ்ரீமதே வரவரமுனயே நம: ॥ க ॥

(வ்யாவ்யாக்யாரம்஭ம்)

கருத்மாந்விஷ்ணுரூபஸ்த உருத்ரூபேணகாயதி ।
கருத்மாந் விஶ்வதேஜாஸ்து நித்யம் தத்வாஸ்துஸித்தயே ॥

தத்ஸித்தயர்தி ॥ வளவாறு காரமாக வந்தாதி வண்ணமிடுகை யான வடிவழகுங்களும் உபயவாஹநம்செய்து நிரூபிக்கப்பட்டபொழுது, ஜாதிநிபந்தனையுடனும் குணநிபந்தனையுடனும் கூடி ஸ்வாதந்த்ர்யமாக வாநுரிக்கப்புகுந்தவன் ஸேஷத்வா

னபொழுது ஹவவஹரண வரணத்திலிழியக் கருத்துறற நிற்குங் கால் அப்ஹவஹவ்வரிவம் வஹவ்கூகீகோ கஹவ்கூகீகோவென்று ஸம்சயம்வர, அதையும் வரிஹரிக்க விரும்பி மேல் தகுதிதர ஹுஷ்டஹர ஸொகங்களால் விதரகிக்கின்றர்.

அந்த ஜநநாதரவான ஸ்ரீதகுமானது (தகுஸ) "யதர வவுமதெரவிஷ்டர" என்றதுபோல் "தயெவெவம்விஜொதே" என்றும், "ஏரம்ஸரநொஹ்திகஹவ்வுஹ்வ" என்றதுபோல் "ஈவெஸ்ரநாஜமதெர விஷ்டவதீ, ஏரம்ஸரநாதெவீஹவநஹ்வரயிவதீ" என்றும், "கூம யாஹ்ஸொரவி" என்றதுபோல், "கஹதரவிதாஹ்ஸே" என்றும், "ஏரம்ஸ்ரவ்வஹவுஹ்திதாநாம்" என்றதுபோல் "ஏரம்ஸ்ரீவ்வஹவுஹ்திதாநாம்" என்றும், "ஏரம்ஸ்ரவ்வஹவுஹ்திதாநாம் ஹுதெஸொரஜுநதிஷ்டதி" என்றதுபோல் "ஏரம்ஸ்ரீவ்வஹவுஹ்திதாநாம் வதாரக்ஷீ வதாரோதி" என்றும், "ஆகூரி ஹ்வவுரூம்க யரதிஸொகீம் திஷ்டதி யம தெவவரொவிதாரக்ஷி" என்றதுபோல் "தியாவ்திதாக்வாவரதெதயாவி" என்றும் தெவதெவொஜமதித்ர என்றதுபோல் "கூம ரதிதாவவுஹொகாநாம்" என்றும், "யொயொஹவதிவாஹாவவ்வ விஷ்ரிதி நிமயர" என்றதுபோல் "யொயவ்வநாரீஹாவவ்வாதிதீஹுவ்கூவுவுவ்வீதர" என்றும் வ்யாணிக்கின்றபடியே அந்த ஹவவதிகும் போன்றதென்றும்; இவ்விதம் கூறப்பட்டதிகும் வவ தஜ மோ வரதஜ மோவென ஸம்சித்து (தகுதிர்திவ) அதாவது "ஜரவ்தாதி காரகிவ்வ வ்குயதிரிஷ்டதெ! வெவநாவஹவெவ்வ வ்கூரீரிதிதுதெ" என்றும், "கநாஹ்ரவ்வ ஸதிரரதுர" என்றும், "ஹாரஸதி வ்ரணஸதி வதிணஹ்ரிகர திதாவ்வர" என்றும், "விஷ்ணஸதி ஹாவவ்வர" என்றும், யவரவகூ வ்ரஸவஹ்திதர ஸதியொவிஸ்ரவதாவ்வர। தவரதீ தாஜநதர ஸ்ரீயவுஸ்ரவ்ரதவ்வர ॥ ஸம வ்தாரகயவ்வெவ விதிதிஷ்டாந்திஸதிவ। வரகவரவஜரகவ்வர ஸதிரநவ்ரதிவ்வர ॥' என்றும், வவுஹவரநாஹாஸதி

ஜ்யோரஷ்ஷேவஹிரீஷ்யிகெஃ । ஸெவாஃகிரிதொஹிஹா வ்ருஹணஃ வரரிஷ்டிநஃ !' என்றும், 'வகாமஸ்கிஹுரெவிடிஷ்டோ ஸ்வாஹாவாநுமாதீநீ ! ஸெவீஷாவுணாவ்ருணுவாஹா ஜ்ராநாந நுகீயாயீ ॥' என்றும், ஜமதக்நயுதிஹாவொயெ வாஸகிராதீயுதெ' என்றும், 'ஸ்கிநுராபணவ்யாஹம் நிதாயாஸெவீ வஸொழிதா' என்றும், 'நாயிகா வவுஸுகீநாம் வவுஸுமொக ரிஹஸ்ரூணீ । ரிஹிவீதீஸெவஸெவவ யு வவுகாரிஷ்டவாவிஹொஃ ॥ என்றுங் கூறுகிறபடியே அப்ரஹ்மாநுடையதும், அப்ரஹ்மவாஸ விட்டுப் பிரியாததுமான ஸத்யுராதிகமென்றும், (தத்யநரவி) அந்தர்ஹ்ருதயாகாஸமென்றும், அல்லது ஹ்ருதயாகாஸத்தனக்கு வாவ வாஸநமாகவுடையது, அல்லது ஹ்ருதயாகாஸத்தனக்கு ப்ரகாஸகமாக வுடையது என்றும், அதாவது; 'ஸகலஜகாரி ப்ரதாயாரா' என்றதுகொண்டு கரி ப்ரதிஜ்ஞை வரரிவஸ்யாஷ்டிநுக்கு ஸ்ரீபாரஹ்மி தெதி யென்றதால் வ்யபிசாரமும் விலக்கித்தது. அன்றியும்; 'ஸெவஜ்ஞா' மென்றபொழுது மிவ்வயமும் ஜ்ஞாநிக்கும். வஸ்து வெடிகமாரவ கரி ப்ரதிஜ்ஞாமானது ஸ்ரீஹயக்ரீவாவதாரத்தில் 'கரி ப்ரதிஜ்ஞாவாதி ப்ரவ்ருத்தோ ஜநாதநஃ' என்று ஸ்ரீஹரரால் வ்யாவர்ணிக்கப்பட்டது. ஸ்ருதியிலும் கரி ப்ரதிஜ்ஞாவம் வஹ்நிவாக்யங்களில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதாகவும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாரம்பத்தில் 'ஸ்வாஹிதாநரஸ்ரிஜெ' தென்ற ஸ்லோகவ்யாக்யாநத்திலும், ஸ்ரீதாத்பர்யத்தில் 'கஸ்ரீஃ ஸ்ரிபஃ, ஸ்ரிபஃஸ்ரிபஃ' என்ற ஸ்லோகவ்யாக்யாநங்களிலும் வரிஷ்ணவாசாரநம் செய்தருளினார். 'ஹரிவக்ஷஸ்தலாலயாய, விஷ்ணோஸ்ரீரநவாயிநீ, விஷ்ணோரவிஷ்டாநவாயிநீ, கரி ப்ரதிஷ்டெ விஷ்ணவ்யை நமோநமஃ ॥ விஷ்ணுவக்ஷஸ்தலாரூபாயிதாஸாரூபஸாவ்யா ரிஷ்டிஸ்ருஷ்டிதாரிகா, வாக்ஸ்வ

கவிதாவிஷ்ணே, வக்ஷ்வேரீம் ஸ்ரவிஜயிநே' உத்ராதிகளால் ஸ்தீயமான ஹவநாதிரூபக்ஷமும் விஜும். இவைபோல்வன தூதீ யமான ஹவனதாதாகக்ஷாயநுமும் ' ஸ்ரஜபாதெவொதெவக்ஷவிஸ்ரு தெ, யபாவு ஸ்ரஹிதிஸ்ரவ்ருதெ, தெநவஸக்ஷ்ரு விநாகஸ்திவ கிரோநவிகாரணங், அக்ஷ்ராவஹஹ ஸ்ரவீகெஸொதெவ்ராகாரா ணஸ்ரு ஸ்ரவபா ! ரக்ஷகவ்வநுவிஜாதெ வெநாதெவிஜமீபதெ' கநந்ராவிஜாவீ தா தெஸ்திஸ்ரீஜநகாசஜா ! ஸொகெஸொஸ வி ஸ்ரகீநாம காரணம்யஸ்ரிரீக்ஷணம் ! (திதெநயா) வஸ்யஜிநுகா ஸ்ரஸ்ரகிதநுவிஜீவதி, ஜநதிஸ்ரம் யதவாஸஹஸாஸ்ரூபா, சுரவிஸ்ரு ஸொவநிநஸ் காஸ்ரதாவ்ராவாநுஸ்ரு, யவ்ராவீக்ஷ்ருஸ்ரவம், க வாம்ராஸ்ரகிபாம் ஸொயஸ்ரவாரிஸ்ரொரா வ்ரஹதிஸஸ்ரகிஸு, க்ஷுநா ஸொஷ்டாதிஷ்டிநுகஸ்ரவ்கீவஸ்ர நிஷ்டிஷ்டிவஸ்யெ, என்றவ்ரோண் ங்களால் விஜமாகும். மேலும்மற்றோர் வதஸ்யநுயநுத்திற்கும் 'தெவஜாஷ்டாம்' என்றும், 'கநந்ராராவவெணாஹா' என்றும், நவஸகிதாரஸகிவிநுகாகாவ்ருவதிஷ்டிதெ !' என்றும், ஸ்ரூயஜீ தெவ்ஷ்டவம் ஹாவம் வாஸ்ரீரிகிநிமந்ருதெ' என்றும், 'வ்ரஹ ணொzந வமாநீம்' என்றும், வாஸ்வ்யாநிஸ்ரஸ்ரொஸ்ரூரீம்' என்றும், ஜிஸவநுாதஹஸ்திவ்ரு நிதெவ்ருதெவெஷ்டாநவாயிநீ ! வநதெவவதநுதெzஹிஸா ஜெ்ராஸ்ரீவஹிஜீயிதெஸ்ரு' என்றும், நிதாநவாயிநீம்' என்றும், 'நிதாநவாயாம்ஸ்ரிபம்' என்றும், வம்ஸ்ரூயஜீஸ்ரகாஸ்ரந்' என்றும், வ்ரோணங்கள் பல ஸ்ரவத்தா லும் வ்ரோணித்தன. இவ்வயநுங்களோ ஸ்ரீவாதிராஜயதியநு கூதகாதயநு நிணய வ்யாவாநத்திலும், அக்ஷாமம்காரத்தி லும் நாராஸவாயநு விவரணத்தில் ஸ்ஷ்டமாய்க் காணலாம். இவ்விதம் தஜயநக்ஷம் விஜித்தபின்பு (தஜஜிநுராஸ்ரவம்) 'தஜ ஜிநுஜிநுணீ தெவீஸ்ரகாவஸவநுஜிஸ்ரம்ஜஸு, என்றும், தஜஜிநுய ஜிநுணீம் ஸங்கிவ்ரு ஹணொzநவமாதிநீம்' என்றும், வாஷ்டவெ ஷ்டாஸவாஸ்வெஷ்டாயஜிநுஜிநுவஸாவதிஸ் ! ஸ்ரஹ்ராவவ்ராராஸ்ரவெண தக்ஷகிகீவொதிகள' என்றும் கூறும் வ்ரோணங்களால் அந்த

பகவானுக்கும் பத்நியின் பர்த்ருத்வமென்றும், மேலும்; (தத்பஃ ஆகாரோக்தி) 'ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநமாகாரஜ்ஞாநபூர்வகம் । தேநாகாரம் ஶ்ரியம் ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாதவ்யோ பகவாந்ஹரி:' இத்யாதிகளைக்கொண்டு பகவானுக்கும் ஆகாரியின் ஆகாரமென்றும், பின்னும்; (தத்குணஃ) 'ஸத்குணாமோவிநீ' என்றும், 'நிர்குணா விகுணா நேதா நயிஷ்டா யா தத்த்வதஃ பரா' என்றும், 'ஷாட்குண்யாத்யாஸ்ய ஸ்வஸ்ய வ்ருக்ஷகேவப்ரபோகுணாஃ' என்றும், கூறும் ப்ரமாணங்களால் அந்த பகவானுக்கும் குணியினுடைய குணங்களோ அல்லது குணாதிஷ்டாநமோ என்றும், (தத்ஸ்வரூபத்யதா) 'ஜகதோ விஷ்ணுவந்நீ, விஷ்ணுவந்யபக்ஷதா, தேவதேவஸ்ய வ்யாப்திகா' இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரமாணங்களால் அப்பகவானுடைய ஸ்வரூபத்திற்கொத்த பத்நியென்றும், (தத்ஸ்வரூபம்) 'ஸ்வரூபாஸி' த்யாதி ஶ்ருதியென்ன, 'காருண்யா ஸக்தவக்ஷா, தேவ்யாகாருண்யரூபயா, நமாமி கமலாக்ஷீம் க்ஷீம் க்ஷமாம் க்ஷீரோதஸம்பவாம், சந்த்ரஸஹோதரீம் ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்' இத்யாதிதர ப்ரமாணங்களென்ன இவைகளால் அந்த பகவானுடைய க்ருபை யென்றும், (வா) அல்லது (ததீயம்) 'ஈஶ்வரஶ்ச தாஸமேஷா ஶ்ரீஶ்ரீவஸ்ஸ ஈஶ । தஸ்யாஶ்ச ஜகதஶ்சாஹம் ஈஶ்வரோ வேதவிஶ்ருதஃ ॥' என்றும், 'ஸ்வம் ஶிஷ்யாஸ்த்தாஸீ ஸக்தா தவாஸ்மி' என்றும், 'வ்யாப்யஸ்தீஶஸ்ய ஶாஸநவிஶேஷம்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தபகவானுக்கு ஶேஷபூதமென்றும், மேலும் (ஸ்வாம்யப்ராபகம்) 'ஸ்ருஷ்டிஃ ப்ராதுஷ்காரேண ஸ்ருஷ்டாப்ரதியோகிநீ' என்றும், 'ஸ்ருஷ்டிஂ ப்ராதுஷ்காரேண ப்ரதிதோவாராநந । ஈக்ஷாம் ப்ராப்யேஶிநஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ ச ॥ ஸ்வாமீ க்ருதா யஜ்ஞாஃ ப்ராப்யஸ்ய ஜ்ஞோபேவாநந்தோந்யாஃ' என்றும், 'ஸ்ருஷ்டிஃ ப்ராதுஷ்காரஸ்ய நிவ்ருஷ்டாவாஶேஷிணிஃ' என்றும், 'இதி தேவீம் ப்ராஸ்த்ரூதாஂ வஶாதேவாஶாஸ்யத' என்றும், 'ஸாஸாணுவதாரிணீம்' என்றும், ஶரண்யா ஈநாவிஜயேத'

என்றும், யதவாம்மவஸ்ரூபம்' என்றும், 'கூவிஜஜ நாதரூஷ நாதரூஸரணஸ்ரரணஸ்ரா உநநஸ்ரரண ஸ்ரரணஷிஹ்ம்வெவ ஷெ' என்றும், 'யஸ்ரவீகூஷ்ரவ' என்றும், 'உவொயெவி ஷுஸ்ராயஷு வஜநயவிஷிதா திஷவிநஃ' என்றும் சொல்லுகிற படியே அப்மவாலுடைய திருவடிகளே யடைவிப்பிக்கத்தக்க தென்றும், அதாவது; வரஷகாரமென்பது. வரஷகாரமாவது:—வாவெகஷனவரஷஷலுக்குகூவெகஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கவல்ல வெதனன் கூஹிஷ்ஷிலுகு கைக்குபாயமாக வரிக்கப்பட்ட வெதநாதரம். இதை நிகஷ வரகஷபிலும், கூஷுஷுஹாவாநஷாநஷ ஷொகூஷுவஷிஹரஷ்ஷிலிஃ। ஸ்ரூதிஷுஷுதிரா வஸாவிலிம வடகாயஷுஷுவமவெநிஷ்' என்று ஸ்ரீவெஷிகரு அருளிச்செய்தார். இதையே பிள்ளை லோகாசாரியரும் வடகலைமே வரஷகாரமகுமென்றார். ஸ்ரீகயினாசாரியரும், 'வஸவ வரஷகாரமஷொவி வடகவெதநவிஸெஷெ லொகவுவிஜுர வுயஜ்ஞதி உதிநவிஸொயஃ।' என்று விரோயவரிஹாரத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகையாலிங்கு ஸ்ரீயென்ற தகுமானது தஷம்விஷ்ரவகுமாயிற்று. மேலும் (தஸ) அத்தகுமானது (தஷவ்யயம நரஷவம்) அப்மவாலை விட்டகலாததும், அப்மவாலுக்கு கநரஷவமானது மென்றபடி. இவ்வவ்யயகூமும் கூநரஷவுமும், 'யாநுநுராதியா லவம விஹரதிதரஷவாணிஸவபூணிதாநுர ஹஷவெஷ்ஷரநரஷவரஷவ விஹவெஷபூஸொவமஷவாதிதே' என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸஷிகியாலும், ஹமஸஹாராயணாதி உகாநரஷவ வரஷவரஷவ' என்று தடங்கி, 'நிதரநவாயிநீம நிரவஷ்ரா தெவ்விவழிவுஷிஷ்ரீம்' உதாஹமான ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் பதுத்தாலும், 'நவ்யமஷிய தெஸ்ரூகிரவி, யாவகுவாஉத தஷெவி' உதாதி ஸ்ரீஹட்டர் ஸ்ரீஸஷிகியாலும் விஜஷ்கள். இவ்வநரஷவுத்தைப்பற்றி ஸ்ரீவெஷாஜவெஸிகரு தமது உதரஸொகீ ஹாஷ்யத்தில் போர

விவரித்து வலபுரா தேநாராயிவெவிபன நிஷேஷிப்த்தருளினர். அவ்விடத்தில் வரலவுகாரமாய் விரித்து ஒவ்வோர் வகுத்தையும் விஸேஷமாய் உவவாதித்துவரும்பொழுது, ஜீவிய வகுஷமாக ‘சுயவாஜீவமகுஷிணை சுணாஸவபூ வரிஜிஜோத்ர வாஸவ சுஷ்டிரா மஸவதராரீரபாம் ஸ்வாதேஜோமண வரிஜெதெநவதிகாம் । வலவஜேஜாதுயிகாரணைஹாஷ்டா।’ என்று துடங்கி சில வசீகளை விவரித்து ‘சுதோசீவிகவி சுவுராஸ்ரஸ்ரிவ் விஹாகெநை வகிஷ்ரஸ்ரிவா தாரஸ்ரிவ்ய’ என்றருளிச்செய்தார். இது வஸ்ரிவுவகுஷங்களி லொன்றுகை யால் உவாதெயமாகாது. மேலும், வஜ்ரி வகுஷமாக ஸ்வாஜி வ்யாயத்தை யருளிச்செய்யும்பொழுது, ‘சுதெரதெரோவிவா தாதி நிவ்ரதிள தத்ரஸுகதி । வெககாரை ரிஸேஷாணாரோஹோ நாம் ஸவகஷிதி ॥ வஜ்ரிவ்வெதிஷ்டவ சுஷ்டிகுஸ்ரிதெகி வ்ரு ரோணவாந்ர । ஸமுஸ்ரீகவ்ருவாதி ராஜ்ரவவபுராவாவ்ரு திவ்ரிதி ॥ உதெஹவம் சுஜிரம்ரிதோ ஸாஸரியவி விவஸ்ரிதாம் । உவபா சுதாம் ஸ்விவெஸரா ஷ்டவாய வமம்வஸவதி । சுதி ரவாதி சுவஸள ஜவ்ரவஜசுவஜதெசுவதி । சுநாஸரிவ்ரிவ்ருணவம்வம்யஸ்ரீவதள உஸிர்ரதஸ்ரிபி ॥’ என்று தேநாராயிவ்ருத்தை யிவ்விதமென விஜாகித்தருளினர். ஆகையால் வலபுவியத்தாலும் தேநாராயிவ்ருவ்ரிதெயே பிராட்டிக்குள்ளதென (தேவ்ருமநாராயி வா) என்ற வசும் பொருள்பட்டது. இக்கு ஸ்ரீதெரிகரு அருளிச்செய்த வஜ்ரிவேகுமும் கெரிதகுமாகையா லிதைவிட்டு ஜீவிய வகுஷத்தையே விஜாகுமாக வாதீகரித்தாலோவெனில்; கெரிதாஹாதி’ என்று கெரிதகுமாகவே யருளிச்செய்ததும் ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீவிஜிதயத்தில் அருளிச்செய்தது போலான தாலிது வஸ்ரிவுரவாயபுவரிவாபி போன்றதேயாம். இது வெதாதலாராத்திலும் விஜும். ஸ்வவகுஷத்தை யின்னதென்று நிஸ்ரயிப்பது சுதுவகுஷதிஷணங்களா லாகையாலிங்கும் வஸ்ரி வெபுரத வதாரவகுஷதிஷணம் தூஷ்டமாவதால் ‘சுதெதவிஜ

ஸ்வஸ்திஸாஜ்ஞ:' என்றபடி ஈற்றிற்கூறப்பட்டதே முக்யகர்த்ருவசுமாகும். இந்த வஸ்துக்ஷமநியாதே வ்ருத்தாஹாரிவஹத்தை யடைத்து கூறுவது ஸாஹஸியபுருஷ நஹிஜ்ஞதாரோத்ருமேயாம். ஆகயிவ்வளவால் தத்வயாதாத்ம்யவிவமென்றதும்வ்யாக்யாதம். மேலும்:— (வ்ருகர்த்ருத்வம்) வ்ருகர்த்ருக்கு ஸுயிஷ்டாந ஹிதமாய் அதன்வ்யாவர்தங்களே வ்யாப்தமாகவுடையதான ஔசுத்தியுடையதென்றும், அதாவது:— 'ஜமஜ்வாதிகாஸகி ஸ்வவ்ருகர்த்ருத்வம்' என்றுள்ள வாக்யத்தில் வ்ருகர்த்ருத்வமான ஔசுத்தியுடையதென்றபொழுது, 'வ்ருகர்த்ருஸ்: வர்ஷாஹ்ரா நுஷ்டர்தீயாஸ்தெவவித்வம்' என்றும் வேண்டும் வாக்யங்கள் உதாஹரித்தன. ஆகப்வர்ணாவர்ணஹிதமான யிவ்விரண்டும் 'கவர்யஸித்வஸ்ந்யாம் வ்ருகர்த்ருகம்விஸிஷ்டவர்ணாம் | ஜீவஹிதாஸுஹாவாஹெஹா யியஜ்ஞ யாயுர்தெஜிமஸ் ॥' என்று ஸ்ரீகீதாவாக்யத்தின் அருளிச்செய்தப்படிக்கு விஹித்தன. இதையே ஆதாரமாகக்கொண்டுகஷ்டாஸஹத்திற்கு வ்ருகர்த்ருயிஷ்டமான ஔசித்யத்தைப் பொருளாகவெழுதி வெதனன் செய்யத்தகுந்த தோஷாவாயவிஷயத்தில் ஹவஹ்வாவாஹனக்கும், ஹவதர்ஜ்ஞவாவாஹனக்குமுள்ள காரணவிவர்மாகச் சிலர் வ்யாவ்யாநம் பண்ணினார்கள். அங்கு ஹவதர்ஜ்ஞவாவாஹனக்குவேண்டிய ப்ரூதர்ஸி வ்ருணங்களேயும் வேண்டுமனவு எடுத்துரைத்து ஒடிவில் ஹவஸ்ரீபவீத்தாவிவளுக்கும் வாக்ஷாதெநாக்ஷவ்யவஹம் கூடுமென்றார்கள். இங்கிவ்விதம் நிபந்நாவெக்ஷையைச் சொன்னது காரணவிக்ஷ ஸாகாவர்ஸிஹாராயும். வ்யதஜ்ஞஹவனியவந்நமென்பது வஷட்காரகூடுமாகையால் பிராட்டி விஷயமான தோக்ஷாவாயவிஷயக வஷட்நங்களுக்கு வெய்யுக்வருமென்ற ஸாக்கெபை மறந்தார்போலும். வதிவ்யாந்ருவாஜி வ்ருணவ்யவ

ஊபாயபூமிவருக்க மஹ்யமாதலாலிறே அவ்விதம்கூறியது. ஆனால் ஹிரண்யஹஹுன் அளவுள்ள வஜ்ரெதநருக்கும், கூநஹுன்வரை யிலுள்ள நிதயெதநருக்கும் மேற்பட்டவனென்றும், ஸமவஷ வெகூபா நிதயெஷுயென்றும் நிஸ்சயித்தனர். வராஷிகா ரஷ்வாவாபவ்வெபக்வாதிகளெல்லாம் கூஷ்டாவுஷாயாமதா யபூங்களாதலால், வாஹ யுத்தில் கதகாலத்தில் ஸ்விதமாயிரு ந்தகூஷ்டஸபூ நாயபூங்கள்சாதிமே இவருக்கு சுவஹரிக்கவெள கரியமாயிற்று. என்றும், வ்ரோணகள்சாதும் வஹவஹமா யங்கு உஹாஹ்ருதிங்களாயின. ஆகயிவ்வளவால் (ஜ்ஷ்டியாவு தக்வா) அக்ஷியென்ற பெரியபிராட்டியாராகும் ஸாவஸ்பத்ரோண வஸ்துவானது (வஸவாதி) வஜ்ரெவபூகதவ்யகாரமாகவ ல்லவோ (ப்ரஹ்மி ஸ்மி ப்ரஹ்மஸ்மி) வேதத்தாலும், ஹஹஷிபுக ளாலும், சூவாயபூர்களாலும் (சுஜ்யாதிஸாஹ்ரு) வராசாதாரவை யயிகரித்து நிணபூயம் செய்யும் ஸாவஸ்த்தில் (உதிக்ரு) அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீநாராய ஸிஜாஜநத்திலும்; ஸ்ரிபாவஹ தாஷாவதிர்ய ஸாஸ்தம் கதிவஸவதா | தயோஸ்ஸாஜெர்ஷ்ய ஸகிக்ஷ கதாதிஸ்ரிராம மதிஸ்ரி என்று தொடங்கி வனதிஷ்ரோக வ்யாவ்யாநமாக அதன்மேல் பரக்கச் சிலவாக்யங்களால் ஸா ஜெர்ஷ்யாதிகளுக்கும் ஸகிக்ஷ கதாதிகளுக்குமுள்ள தாத யபூத்தை விஸ்தரித்தருளினர். அவ்விடத்தில் இந்த ஸ்ரீகவிஷ யத்தில் வேண்டும் விஷயங்களெல்லாம் ஸ்ரீராஜிஸ்ரகூத ஷயபூ வாக்ஷவத்தினின்றும் வேண்டுமளவு உதாஹரிக்கவும்பட்டன. மேலும் ஸ்ரீரதிவெபிகையென்ற ஸ்ரீகாஷ்டாதாயபூநாஹ ஸ ஹ்ரீத வ்யாவ்யாநத்தில் சுகிரஹணீயமாயும் சுகிவிஸ்தாரமாயும் வ யநஹஷ்டிஷண ஸீரோஜெஸ்ட வஜ்ரெவபூவக்ஷ நிரவநவஜ்ரெவபூக மாயும் ஸ்ரீகவ்ய நிணபூயிக்கப்பட்டதை யெல்லாமிங்கே எழுதுவ தானால் க்ரந்தம் விஸ்தரிக்கும். இதன்விரிவை யங்கேகண்டு தெளி வது. ஆகயிந்தவிஷயத்தால் பெரியபிராட்டியாருடைய வ்யாவஜ்ரெவ ரஜ்ரெவஸ்ரணவிவ்வாதிகளெல்லாம் யுக்தாவ்ரோணமும் யுக்தாவ்ரு

ஏயமும் யோஸ்ரூதமாக சுதிவாஹமன்றிக்கே உவவாஹிக்கப்ப
ட்டதால் ‘தகுஹி’ தி ஸ்ரீதியைக்கொண்டு ஹஸவஸ்ரீஸ்ரீவம் ஸவ
கூஸ்கேயென வ்யூஹத்திலுண்டான ஸம்ஸயத்திற்கு நிவ்ருத்தி
கூறப்பட்டது. இதையேதிருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்ரீதயவா
ஸம் தகுதியாயிகாரத்தில் இவ்வீசுவரன் ‘நிதெ ஸ்ரீவைஷ்ணா
ஜமநாதாவிஷ்ணுஸ்ரீரநவாயிநீ’ ஈதி ஸ்ரீதிகளிற்படியே ஸவஸ்ர
வஸைகளிலும் ஸவதீகஸ்ருஷ்டிகொண்டே யிருக்குமென்னுமிட
த்தை ‘தகுஹயஸ, ஸாதா வீதா’ என்கிற ஸ்லோகங்களில் உ
வகாரவிஸேஷத்தால் ஸாஸ்ரமாய் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்ட
வராஹர, வராஹஸ்ர வ்யாக்யங்களில் தெளிந்துகொள்வது’
என்று துடங்கி ‘கஸ்ரீநயஸ்ரீம் வஸ்துஸ் மகவிஹகஸ்ரீஸ்ரீம் வஸ்து
கஸ்வஸ்ரீதெ’ என்கிறபடியே ‘தகுஹவாஸ்ரீதி’ த்தாலே நிஸ்ரீனைத்த
தெல்லாம் ஸாயிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் வ்யாணஸ்ர
ணாய்ப் போருகிறது. ஆகையா லிவ்வீசுவர தத்வத்தையும்,
ஸ்ரீஸம்ஸிதவ்ய தகுஹங்களையும் யோவ்யாணம் தெளிய வ்யாவஹி’
என்று ஸ்ரீதேஸிகன் அருளிச்செய்தார். ஆகையால்
‘நஹஸவநவிஸ்ரோதெ நஸ்ரீயஸ் வ்ருஹதி’ என்ற ஸ்ரீஹாஷ்ஸ்ரீவா
கஸ்ரீப்படி ஸஹஸ்ரவ்யாணவிஜிமான ஸகஸ்ரீதகுதத்தின் யாதாயஸ்ரீ
த்தைக்கேவல கஸ்ரீதகுங்களைக்கொண்டு குலைக்கக்கூடாதென்பது
தாத்பர்யம். மேலும், ஸுவதிகஸ்ரிகளுக்கும் நாராயணன் ஒரு
வனைவிட்டுப் பெரியபிராட்டியாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டிய
நிவ்ருத்யம்ஸமும் கூடாவஸ்ருகம். ‘வ்யாஜநஸ்ரீஸ்ரீரு நஸ்ரீஸ்ரீ
விவ்ருவதிபுதெ’ என்றபடி நிஸ்ரீயாஜநமாய் நிந்துமும் வ்ய
திரிக்தமாட்டாதகையால், ஸவஸ்ரீவஸைஸ்ரீயிலும் ஸஹவதிகுத்தை
ஸவதீகமாக வோர் நிவ்ருத்தி னகம்கைப்பற்றியதும், கூ
வதிகஸ்ரீதி காரணத்தைப்பற்றியே யல்லது வேறு காரணமில்லை
யென்பது ஸ்ருஷ்ஸ்ரீஷ்டியாலறிந்து தெளியவும், வ்யாணங்களு
க்கெல்லாம் ஊர்ஸ்ரீஹத்தால் கநுஷ்டாகரணம் செய்வதும், வை
திஹ்ருத்தால் கநுஷ்டாவாகப் பொருள்கூறுவதும், கர்கஸ்ரீஜ

களால் பிரமாணவிசாரத்தை நிராகரணம் செய்வதும், பிரமாணஹேதுவொன்றையும் கேட்பவர்போல் பேசி யொடுங்கி ஸ்ரவிஷாணத்வயுடையாய் நிமிர்ப்பதும் பிரதிவாதி மாராகவே வாதஞ்செய்வாரிடத்தில் அந்த நியாயங்களையே சூத்திரஞ்செய்து சொல்லித்து பிரமாணாபாஸமான சுஹ்ருல்லிகை தெரிகேவல்நாஸ்தீதி ஸ்வாவயங்களையெல்லாம் விவரிக்காமும் பண்ணி சிற்சில உவமிப்புகள் எற்படுவதால், அவ்வோஉவமிப்பு உபயவாதங்களையும் மெடுத்துப்பேசி அவைகளிலுள்ள தோஷத்தை வெளிப்படுத்தி யபாவத்தான வாப்யுபாயத்தை இந்த நியாயகுசுமாஞ்சலிக்கின்றார். இவ்விடத்தில் ; வாகேதராசார்யஜீ நீஸ்வரனென்ற வோர் பிராஜர் தமது ஸ்ரீகுவப்காசிகை யென்ற புஸ்தகத்தில் உட்பவது வாடத்தில் ‘வெதாஜமாணமும் ஸ்ரீஜயஸ்ய தியவாரத்தில், தகுதியாயிகாரத்தில் பிரசித்திக்கும் ஜீவகொடு ஜஹாவகத்தை யபிகரித்து ஜகதீவாயாரணமான ஜீவஜகணத்தை ‘சுணகெவஸ்தி வெதநகம்’ போலேவுதஸ்ரஷ்டிவெஸ்திவெதநகம்’மும் ஜீவஜகணமாகையாலே ஸ்ரஷ்டிகம் ஜீவனுக்கு வரதிவநிராதிவகமென்னவுமாம்’ என்றருளிச்செய்தார்’ என்றெழுதினர். இதற்கோர் வாவ்யாநத்தையும் காட்டினர். இவ்வாவ்யாதா ஸ்ரீவெதிகளுடைய சுவ்யவஹிதசிஷ்யருமல்ல. இவரை வவ்யவஜரென்று கூறவோர் உவமதிவாதியுமில்லை. வீதியில் கூடநம்செய்யுமோர்உந்தன் பேசும்பேச்சு வாணாகூர நியாயப்படி நமக்குநாகரிகமாய்த் தோன்றினால், அப்பேச்சிலுள்ள வாராவாரமறியாதே அதைக்கேட்டவர் தகுகாலத்தில் தனக்குகூலமாயிருக்குமோர் காரணத்தைப்பற்றி மாத்திரம் உந்தவ்யாவமென்றறியாது அவனோடு தானும் லக்தோஷிப்பதும், அதை யவலம்பித்து வேறோர்விரோதம் செய்வதும், அதையெழுதியோ சொல்லம்செய்தோ வணிதவாரர வாபாரணை நிவ வருமும் காணும்படி பிரவிஜமாய் பிரகாரப்படித்துவதும் வரிஹாரவாவஹமாகும். அன்

றியும்; வ்யாவ்யாதாவ்ஷ்யுத்தி லொருவிப மெழுதிவைக்க யதை நவீனர்கள் 'ஓருவனடிமை' என்றதை 'ஓருவண்டிமை' என்று வாசித்து வ்யாவ்யாநம்பண்ணி வ்கூரமும் பண்ணினது போல் விவரீதமாய் கூழ்மாக்கித்தாமெழுதிவைப்பதும், அதை யொட்டி யஜ்ஞகூரர்கள் ஸ்ஒ்ணம்செய்வதும் வலக்ருஷ்ணாயா ரணமாகையா லிவ்விலெல்லாம் ஸ்ரீமகுதபுரவான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூ ரெழிகணுடைய திருவுள்ளத்திற்கு வாயகமாகாது. ஆகையால் ஸ்ரீமவஜ்ஜியையும், அந்த வஜ்ஜியையுடைய ம்ருயத்தின் வ்ருஷபூ வர வாகனங்களையும், தத்ஸ்வரூபாணமான திக்கூதிதர ம்ரு யங்களையும் வபுரமொழிக்க வ்வமாயினேம். அதாவது:— இங்கு ஸ்ரீஸ்ருஷ்ணயஜுர்வேதபாஷ்யத்தின் திக்கூதபாயிகாரத்தில் வெதாவெதந திக்குக்களையும் அவைகளின் கூவாஹ்ய ஹெதுக் களையும் வ்யஸ்ஸ்ஸ்வவாஹித்தருளி, அவைகளுடைய வ்யாவ்ருத நிரவ்யவணாநஜ்ஞாம் 'இப்படி வ்யாஸ்நவயஜுர்வேதாதிக்களையுடை யவனுமிருக்கிற வீசுவரனுடைய வ்யாவ்ருத்வம்' என்று திடங்கி ஸ்ரீமஹாவ்ருத்தை விஸ்தரித்தருளினர். அப்பொழுது வாதஸ்ஸ வாஹ்ய ஹெதுத்தையுடைய திக்குத்தைப்பற்றி இதனிடையில் இவ் வீசுவரன் 'நிரெதெ ருவெஷா ஜமநாதா விஷ்ணோஸ்ரீரநவா யிநீ' ஈத ருதிகளிற்படியே யஜுர்வஷ்ணுவும் வ்வதீகளுப் க்கொண்டேயிருக்கும்' என்றருளிச்செய்ததால் விஷ்ணுபோலவே விஷ்ணுவதியும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுஹுஸ்ரீதெயெனத் தெளிகி ன்றது. மேலுமங்கு ஸ்ரீமஹாதிக்குத்திற்கேயவாயாரணமாயுள்ள வயிகாரங்களை யிரண்டாய் வகுத்து அதில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு உண் யாரகமும், ஸ்ரீமஹாவிக்குப் வாஸ்ருஷகாரகமும் கூறுக விஹஜி த்த வ்யாவாரங்களென வருளிச்செய்தார். நிரவெக்ஷ வ்யதஞ் ஞன ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு ஸ்ரீமஹாவிக்குயின் வாஸ்ருஷகாரகத்தைவ்தீ க்ஷிப்பது வ்யாதஜ்ஞ்வவிரோயமாவதால் வாஸ்ருஷகாரகத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியார் ஜீவதிக்குமென்று கூறுவது கவமம கும் மேலும் 'ஈநஸ்ஸ்ரீர்நிதாஸ்ரீர்' என்றபடி இங்கு

பிராட்டிக்குக்கணாதவென ஶரஸ்ரகும் அருளிச்செய்யப்படாத தால் அதேதுபற வேறுவகாரணங்களுள்ளதையு மூஹாஹரி க்கின்றோம். அதெங்ஙனேயெனில், 'ஸ.ஹ.ஸ்ரவஸ்யிலும் ஸவ.ஸ் கனுப்' என்றபொழுது ஸவஸ்ரவஸை யென்றதால்வஸ்ரவெவஸ்யி னீவுவ ஸ்துதிகளாகிற உபிஸைகளெல்லாவற்றிலும் என்று பொரு ளாவதால் வஸ்ரவெவஸையிலும் பிராட்டியாருக்கும் 'வஸகீகவ ஜிவொஜிகள்' என்றபடி ஶரஸ்ரவஸ்ரவெவாதுஸ்துதிகளும் விஜிக்கும். இதையொட்டியே 'தஜ்ஜுஹுவாஸ்ரா நவஸ்யுஸஜிய தெ ஸ்ரு.ஜிரவி' என்று ஸ்ரீஹட்டாருமருளிச்செய்தார். இதல்லாது மேலும்; விஜிஹோவாய ஸொயநாயிகாரத்தில் 'உவாயோ வெயவரமான வாகுபயத்திலும் ஸ்ரு.கிமான யிவ்விஸைஷணத் தினுடைய உபயோகவ்யகாரத்தை' என்று உவாயஸைஷியிலும் உவெயஸைஷியிலும் வத்திக்கு உபயமுண்டென்றருளிச் செய்த தால் விஜிஹோவாயாதுஸ்துதிகளுமிப் பெரிய பிராட்டியாருக்கு மேற்பட்டது. ஆகையாலிப் பிராட்டியாருபீசுவர கோடிஹ ஸ்துதியானவளே. மேலும்; வாஜ்ஜோவாயஸொயநாயி காரத்தில் 'நாராயணம் ஸமஸ்தீகம் வாவ்ரு.தீஹரணாயம ! உவாய உதிவிஸாவொஹயாயஸ்ரு.ஸரணாமதீஃ ॥ என்ற வஸிய ஸூர்பாசாரத்தை யெடுத்தங்கீகரித் தருளியதாலும், ஹயாயிகாரத் தில் 'நாராயணாதிஸப்தங்கள் ஸ்ரு.பீபதிக்குச் சொல்லுங் கட்ட ளையில், விஷ்ணவதிக்கும் சொல்லிற்றும்' என்று ஹீஸதெ ஸ்ரு.தீ ஸவதிஹ' என்று வாஸுவிவெவநம்செய்ததுபோல் 'கவ்ரு ஸாநாஜதெரா விஷ்ணவதீ' என்றிவளுக்கும் வாஸுவிவெவ நம் விஷ்ணவதீகுவத்தையிட்டென்ற கருத்தால் அருளியதாலும், அதே யயிகாரத்தில், 'ஹவஹாராயண' என்கிற கோலே 'ஹவதீஸ்ரிபா' என்றருளிச்செய்தார்.' என்றதால் .ஹவாதி ஸ்ரிவொபம தயாவாரஷ ஹதிவி' என்ற படிக்குள்ள கூறி காரவாயாரண திருநாமமாகிற ஹவவ வுத்தை பிராட்டியாருக் கும் ஹவதீ என்று •காரணக்வாதிகளாடைய தேஹ துணைப்

பற்றி வகிவத்துவாயாரணம் ஹவவவவுமென்று பொருளா
கும்படி அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'நவ ஆஜிவவத்தே,
வளகாவவவுவுஉபசீம் ஸ்ரியாஜுஷ்டம் வசோஜிதெ!' என்
றருளிச் செய்திருப்பதாலும், உவகுசித்தில் 'வுணீசிஹொவத
தாவுள் ஓவதீ ஜமகாம்வதீ' என்றும், உவவம்ஹாரத்தில்
ஸரணு ஓவதி விதாம்வஸ்ததுவஸ்ரவுஹுதி' என்றுமருளிச்
செய்திருப்பதாலும் வதிதவுஹவுதிய வாரவெகூபா பிராட்
டியாருக்கு ஜீவகொடுஞஹாவம் சொல்வது கிஞ்சித்தேனும்
ஸஜ்ஜமன்று. ஆகையால்; திகுதபாயிகாரத்திலுள்ள 'க
ணுகூவுவதி வெதநகூம்போலே, வுதிஸ்ரவுஷிகூவுவதி வெ
தநகூமும் ஜீவஸ்வரூபலக்ஷணமாக வற்முகையாலே இச்சேஷகூம் ஜீவ
னுக்கு வுரூபநிரூபகமென்னவுமாம்' என்ற வழிக்குத்
தூடர்ச்சியாய் வரும் முன்வாகயங்கள் ஜீவனுக்குள்ள ஜ்ஞாநகூ
நதுகூவாமூகூணுகூவாதிகளை விஸ்தரித்து வுவுஸ்தாபித்துவிட்டு,
மேல் 'ஸரம்ஸரணேப்பற்றி யிவனுக்குள்ள நிரூபகவாயிகஸ்வரூ
கூத்தையும் வுயிவேஷத்தில் தோற்றின வாவஹாரத்தைக்கொ
ண்டி ஜீவனுக்கு இது நிரூபகவிதி வுரூபக விஸ்வரூபணமென்
னலாமென்றதையும் வுவுஸ்தாபித்தது. அதனுடன் அந்த ஜீவனு
க்கு வாஹுமான வோர் லக்ஷணவாக்யோவ வாஹுநத்திற்காக
வுபகிவெடுக்கவுதி யருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆகையால் கூண
கூவுவதி என்றது வெதநு விஸிஷ்டமான விஹுவாகிய ஸரம
ஸரவ்யாவுதிமாத்திரமாய்க் கொள்வதுமன்றி மேல், வுதிஸ்ரவுஷி
கூமென்றது ஸரம்ஸரணேப்பற்ற நிரூபகவாயிகஸ்வரூபகூமிருக்
கச்செய்தேயும், மற்ற ஜீவங்கள்போலன்றிக்கே வெதனகூமும் பிவ
னுக்குண்டென்பதுஉத்து மிதன்பொருள். ஆக யிவ்வளவால் கூ
ணுகூவுவெதநகூவாதிகள்போல் வுதிஸ்ரவுஷிகூமுமோர்லக்ஷணமா
யிற்று. இங்ஙனன்றிக்கே 'வுதி' என்றதைஸரம்ஸரவ்யாவுதியு
மென்றதும் சுவரூபநிரூபகமல்ல. நிரூபவாயிகஸ்வரூபகூமென
க்கருத்து. இதனால் வுதிவக்ஷ்யுவிதிம் விஜியாதென்பதை

நிரூபகர் அறியவும். இங்ஙனில்லையெனில், ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷ்மீ ஹாஷ்ய, நிக்ஷேபரக்ஷா, நியாயஸிஹாஜந, தாத்பர்யசந்த்ரிகா, விரோய வரிஹாராதிகளுக்கு கதர்க்க வஹ்நிரோயம் வரும். இப்படியையடித்த 'இப்படி விஹங்கேஸ்வரனி வெத்ந கமும் கநந்யாரீநக நிரூபாயிக ஸெஷித்வாதிகளு மீசுவர லக்ஷணங்கள்.' என்ற வழிக்கு ஸ்ரீவத்ஸவரதராஜந தாத்பர்யான ஸ்ரீநிவாஸதாதாசார்ய ஸ்வாமிகளு 'தத்ர நிரூபாயிகா தாவத் உபயவ்யாபாரணம் । தத்ரயத்நம் நிரூபாயிகஸெஷித்வாதிவ ஸ்வரூபலக்ஷணா வதார்யநாயாஸ்ய நாஸ்த்யேவெதி, தத் । விரோயவரிஹாராவ்யுத்பத்தெ வதஸ்மிந்ஸ்வெ ஷ்வரிஹாரெ சாத நிரூபாயிக ஸெஷித்வஸ்ய வ்யாப்தி ஜ்ஞாநாத்' என்றருளிச்செய்தார். 'வ்யதஜ்ஞம் வ்யதிரிதெஷ்வா ஸித்தம் வஸ்துநிஷ்ஞிதம்' என்று வ்யதிரேகாஷ்ய்த்திலும் பிரா ட்டிக்குள்ள நிரூபாயிகஸெஷித்வம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. விரோயவரிஹாரத்திலும், 'ஸெவாயிகஸெஷத்வத்தையும் நிரூபாயிக ஸெஷத்வத்தையுங்கூட்டி 'உபயாயிஷ்டாநஸெஷ கஸெஷித்வம்' என்றதுதான் போருமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொ ன்ன கட்டளையிலே இருவருக்கும் தத்வ்யதிரிக்தமெல்லாம் ஸெஷ மானாலும் ஒருவருக்கு நிரூபாயிகஸெஷம், ஒருவருக்குத் த தீயகமடியாக ஸெவாயிகஸெஷம்என்று பிரிக்கவேண்டாவோ வென்னில்; இது இருவருக்கும் தத்வ்யதிரிக்தமெல்லாம் ஸெஷ மென்று சொல்லுகிற ப்ரூவிஷ்ய்தி வாக்யங்களில் உபாயிகள் சொல்லாமையாலும், வ்யாவ்ய்த்தை வாயிக்கைக்கு வேறு வ்ய வஸ்தாபகமில்லாமையாலும், ஒருவருக்கு கநந்யாஹ்யஸெஷிமென்ற விடம் 'தத்ஸ்தஸ்ய்வாதாரம் நவ்யுபஜீவ்யதி ப்ரூவிதி' என்றகட்டளையிலே நிவ்ருத்திக்க ஸக்தமாயிருக்கையாலும் இருவ ரையும்பற்ற வ்யதிரிக்தமெல்லாம் நிரூபாயிகஸெஷிமென்கக் குறையில்லை.' என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; நிவிஷ்ய தாகிஷ்ய உபாதிணியான வரதநாராயணபரென்கிற ஸ்ரீமதிஞராசார்ய

ரும் ‘உவமகூஷணசாதிகுவா தெகொகெ ஸ்ரூதயுவாயநாக! நிரவாயிகஸொஷிகுவா உயொரவ யவவஜுதெ’ என்று வாஸுஹித்தருளினர். ஆகயிவ்வளவால் பிராட்டியாருக்குள்ள ஸொஷிகுவமும் நிரவாயிகமென்றும், தததீகுவாஜஹிஜெயென்றும், கதவன ‘எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்தில் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றும்’ என்று துடங்கிய ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் அருளிச்செயல் வ்யாக்யானம் ஜுஹநாராயணவிஷாதிவஜுத்தால் ஸ்ரூதிஸ்ம்ருதி யுக்திகளுஞ் ஸொவவிடத்திலும் வனகவெந விவக்ஷிதமானும் வவநுத பிராட்டியையும் கவிநாஹுதையாதலாலும் நிரவாயிகஸொஷிகுவத்தை யுடையவளாதலாலும் சேர்த்தேபொருள்கொள்வதுவுசிதமாயிருக்கையால் ‘தஸ்ய’ என்றுபயோகித்தில்வெயொமிக்கப்பட்டது. மெலும்; ஸ்ரீதகுவ காமிகையில்;உவதுவ டத்தில் கூறப்பட்ட ஜுரநவொரயுநஷாந ஸொயிவ ஹவிஜவஹாரம் கவஷாதிகளான வ்யாசிணகர்களுக்கும், ஜுயுஹர்களுக்கும், எம்பெருமானுக்கும் கவஷஹ்யமானதேயாம். ஓர் வ்யாசிணக ஸ்ரீவெஷவன் தனக்கு வ்யாசிணம் தெரியாததால் ‘உவ ணவீகூஷகக ஸியானவள் சூதிஜொஷத்தை உவணத்திலொவித்துப் பேசுவதுபோல்’ தாம் செய்யும் தகும் கத கூமாயிருக்க உதரர்களிடத்தில் அதை யாரோபித்தது கவநியாயமேயாகும். இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஜெஷாஜுஜெஸி கனும் ‘வஸ்யுகீவரொஷ தொஷாநஸதொவிஸதொவிநெவமாணாது! விவரீதிஜிஂவஹிநு ஜஹிசாரோஹாஜுநவெயுஷஃ’ என்று ஸ்ரீவங்கமவெபொதயத்தி லருளிச்செய்தார். வத ஸொகீஹாஷ்யத்தில் பண்ணின கெஜிவவ யொமவஂஸமும் முன்பே வரிஹ்யதம். வெவொதாரவிரொயமான உவஜுராவம் வாஹுகுஷ்ஜு வாயாராணமாயிருக்க, கூஹுஜாகுஷ்ஜுவதிகளும் அதே ஹாயையாய் வதியெழுத வேற்பட்டது..வுவஜாதெகிகளென்று முயகதா கூறியதற்கொ

த்தது. அன்றியும் ஶ்ருதிவாக்யாஹ்ருத வசநங்கள்தான் ஸமஞ்ஜஸமோ வெனில்; அதுவும் அஸமஞ்ஜஸமாய் ஸாஹித ஸித்திக்கு இடமில்லாது முடியும். அல்லாதும்; ஶ்ருதிவாக்யவாதம் ஸாரீர ஶாஸ்த்ர ப்ரஸங்க நிரூபணமாகின்றது. மேலும் இவ்வெ க்ஷிதார்த்தங்களெல்லாம் மேல் அந்தந்த ஸூத்ரங்களில் ஸூத்ரகாரரே பரக்கக்கூறுவதாலிங்கு ‘ தத்த்வ ’ என்ற ஶப்தவேத்யஸார ஸங்க்ரஹமும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இங்கு தத்த்வ என்றதால் காரணத்வமும், தத்ஸங்கல்பமென்றதால் தத்ஸர்வயோகவ்யாப்தி விஶேஷணத்வமும், தத்யந மென்றதால் ஸர்வஜ்ஞத்வமும், தத்ஸ்வரூபமென்றதால் தத்விஷயத்வமும், ததாகாரமென்றதால் ததீயகாரகத்வமும, தத்குணஃ என்றதால் தத்ஸ்வரூப நிரூபகத்வமும், தத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி என்றதால் தந்நிர்வஹகத்வ தத்வி நாஶகத்வமும், தத்ரூபணா என்றதால் தத்ரக்ஷண ஹேதுத்வமும், ததீய மென்றதால் தச்சேஷித்வமும், தத்ஸ்வரூபவ்யாப்தவ்யாவக மென்றதால் தத்ஸ்வாதந்த்ர்யகாரகத்வமும், தத்ஸர்வஶரீர ஸ்வாமித்வ மென்றதால் தத்ஸர்வாந்தர்யாமித்வமும், ஸர்வகர்த்ருத்வமென்றதால் தத்ஸர்வ நியாமகத்வம் முதலாய் வேதநாவேதநஸர்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதிக ஶேஷித்வாதிகமும் எல்லாவற்றுக்குள்ளும் உள்ளூற்றத்தைப்பற்ற ஸாமாந்யாகாரமாகவிங்கு ஸங்க்ரஹித்துக் கூறப்பட்டன. விசேஷாகாரமாக ஒவ்வொன்றிலும் பற்பலவர்த்தங்களு முளவென்பது உத்தரத்ர ஶ்ருதிஶ்லோகங்களிலும் வ்யாக்யாநவந்தியில் உபபாதிக்கலாகும். ‖க‖

இப்படி ஸாமாந்யமான வாக்யார்த்தங்களைக்கூறி மேல தனுள்விளங்கும் விசேஷார்த்தங்களை ஸூத்ரகாரரே வர்ணவர்ணகம் பண்ணிக்கொண்டே விஶிஷ்டாத்வைத ஸாதிக்யால் வரிஹரிக்கின்றார். இங்கு நிர்தாவரான ‘ ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்வாமீஶ்வரர் ’ என்ற வொருவர் ஸர்வஜ்ஞஸாயகமான ஶ்ருதநாம்புஷண ஸ்ரீம ஸேவையையும், அதன்வர்ணநமும் ஸர்வஜ்ஞத்வ திக்ஷவகமுமான ஸ்ரீதத்வஸித்தாஞ்ஜநத்தையும் பார்த்து ஸஹிக்கமாட்டாமல் மற்ற

வாதங்களையெல்லாம் விட்டு, ஸ்ரீதக்ஷவிஷயமான வாதத்தைமட்டி லொப்பி ஸ்ரீக்குஏற்பட்டிருக்கும்விஹுக்ஷத்தின் வண்ணநாயமாக வோர் வரிஸ்ஹெதத்தையும், உபாயக்ஷ வண்ணநாயமாக வோர் வரிஸ்ஹெதத்தையும், ஸாமஞ்யமாய்ப் பிரித்துச் சிலவாக்யங்களை யெழுதி அவையிரண்டிற்கும்கூட்டி 'ஸ்ரீதக்ஷப்ரகாஶிகா' என்ற வோர் பெயரால் ஓர்வுஸ்தகத்தை வெளியிட்டு ஸ்ரீயின்தக்ஷத்தை ஸப்ரகாஶப்படுத்தினார்.

அதில் பெரிய பிராட்டியாராகிய ஆக்ஷ்மீதக்ஷமானது ப்ரணவத்திலுள்ள (உ) காரத்திற்குப்பொருள். ஆகையால்ஜீவகொடியினகம்பட்டதும், ஸண்ணுஹுதமுமாம். ஏனெனில்; 'ஸகாராத்ஜோ ஜீவஃ' என்ற ப்ரமாணமிருப்பதால். மேலும்; 'காஞ்சஸ்தே' என்ற ஶ்ரோகத்திற்காணும் விதவிஹியாஸகக்ஷமெல்லாம் ப்ரஷோத்தமபத்நீக்ஷ ஸம்பந்தத்தாலேயே யொழிய நிரபாயிகமல்ல. ஆகையால் ஆக்ஷ்மிக்கு ஈஶ்வரனுக்குள்ளவிஹுக்ஷம்வாராது, செதநகொடிக்குள்ள ஸண்ணுக்ஷமேயுள்ளது. விஹுக்ஷமுண்டென்பது வ்யாநிர்வம்யமே யொழிய வேறில்லை. இப்படி விஹுக்ஷமில்லாததாலேயே ஸஶேஷ விதவிஹியஞ்ஜுக்ஷமுமில்லை. சில விடங்களில் விஹுக்ஷப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்கள் ஆபாதமாய்க் காணப்பட்டாலும்அவைகளுக்கெல்லாம் ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மஶப்தவ்யபதெஶம் செய்யுமிடத்தில் மளணபக்ஷத்தால் ஜீவனுடைய யர்ஹுதஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு ஸமர்த்திப்பதுபோல் மளணதயா ஹமவதநுரூபவிக்ரஹ வரிக்ரஹஆரா இவளுக்கும் வ்யாப்திஸமர்த்நம் செய்துகொள்ளவேணும். வேறு ஸ்வரூபவ்யாப்திகூடாது. இப்படி ஆக்ஷ்மீதக்ஷத்திற்குள்ள வண்ணுக்ஷம் ஸ்ரீவிஷ்ணுப்ராணம் ப்ரமாணத்திலுள்ள 'யமாஸவ்யமவதொவிஷ்ணுஃ' என்ற ஶ்ரோகவ்யாப்யாநாவஸரத்தில் எங்களாழ்வானாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயமே எவ்வெவ்விடத்தில் ஆக்ஷ்மீதக்ஷத்திற்கு வ்யாப்தி கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வோ விடங்களிலெல்லாம்

வுகாராஜரிணை வ்யாவ்ஷும், ஸிபஜ்ஞகும் சொன்னவிடத்தி லெல்லாம் தத்தீகுவெஹதுகும் ஸிபஜ்ஞகுமென்றும், கணா வெண சொல்லும் வுஸோணங்களை வுஷுஸுஹாதிகளுக்குப்போல் ரோஹாத்ருவாரமென்றும், ஔத்தீ தானுப்த் தனக்குச் சொல்லும வைகளை ‘ஸாஷ்ஷுஷ்யுரத்ஷுவிவெஹொ வாரிஷெவாதிவஸ்’ என் றபடி வாரிஷெவாதிகளைப்போலென்றும், இல்லையாகில் ‘வனகுஸா வா நஷிதீயொவஷிஸாவா’ ரோஷெவெ வுஷ்ருஜ்ஞ ‘ரோஷெகொ ஸரணம்வுஜ’ உத்யாதி வுஸோணங்களுக்கெல்லாம் வெபரீத்ய வருமென்றும், வவுஸுஸரீரிகுவாதிகளெல்லாம் வாஸ்மிம நிஷ்டு ஸத்தால் எம்பெருமானையே கூறுகிறதென்றும், ‘வஸீநாத் ஔத் ஷெஜுதெய’ என்றதால் வவுவுவ்யாவிழில்லாதே ஸ்ரீமஹாவை வாவ்ய வ்யாவிரோத மேற்படுவதுபற்றி வவுவிஹுகும் கூடா தென்றும், வனதிஷ்டநுஹுணமாகவே உதர ஹ்ருயங்களிலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் பொருள் கொள்ளவேணுமென்றும், இல்லை யாகில்; ‘யதொவா இமானி’ உத்யாதி ஸ்ருதிகளில் வர்திகமான வ்ருஹத்தின் ஜகதிகாரணகுத்திற்கு ஹானம் வருமென்றும், மே லும் நாராயணவாயுத்தில் ஜெநகொடியோடு பிராட்டியையும் பொருளாக்குவதுபற்றி ஜெநகொடி வ்யதிரிஷ்டையொழிய ஏரம்ஸரகொடிவ்யதிரிஷ்டையல்லவென்றும், பிராட்டிக்கு விஹு கும்கொள்ளில் வ்ருஹத்வாதிவத்திற்கு ஹானம் வ்யாவ்ருமென்றும், நிரவயிகமான வீசுவரத்துவாதிகள் ஏரம்ஸரவா யாரணமாகையால் பிராட்டிக்கு அது கவஹாவிதமேயென்றும், வொவாயிக வவெபுஸரகும் வெநிரூபாதிகளுக்கும் வாயா ரணமென்றும், ஆக யிதனால் பிராட்டிக்கு விஹுகுவிஸம்மதமென் றும், கூஸ்ரூதியில் கணித உகார வாவ்யகும் பிராட்டிசுண் டாகையால் ககார வாவ்யகும் நிவ்ருத்தமென்றும், ஆனதாலே யே ஜாதிநித்தாலாவது விம்ருஹத்தாலாவது பிராட்டிக்கு வ்யாவி கும் கூமீகாயுமென்றும், ஹ்ருதிமீவாதிகளைக்காட்டி ஆழ்ப்பெ ரியபிராட்டியாருக்கு மாஜொவமஹுகத்தால் ரோதம். சிந்திலவி

டங்களில் வ்ரஹவ யாவியென்று திடீரென்று வெவிவெ
ஷத்தையிட்டுக் கூறப்படுகிறதென்றும், ஆகையால் எம்பெருமா
னுக்கு வ்யூஷ்யாதி வ்யாவாரங்களில் பிராட்டியாருடைய யோ
கதஜ்ஞாநம் ஜகதெகம்போல் ஸஹகாரிகாரணோதமென்
றும், வைஷ்ணவாதிகளுக்குக் கூடாக்ஷோத்தாரீ ஸிதிக்ஷாதி
குணவாவதுபோல் பிராட்டி ஸ்வாஹவம் கணவாயிருக்கச்செ
ய்தே யோகதஜ்ஞாநஸம்வாயரோதித்தையிட்டு உவவார
மாக வ்ரஹவ யாவி சொல்லுவதென்றும், ஸமவ்ரஹவ
நிர்ஹவணத்தைப்பற்றி சோதம் ஸவஹவ யுக்திகூவ ரஹவவி
ஸெஷணகூம் கூறப்படுவதென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்ரீமாண
ராதகொவாதி ஸ்ரீவஹதிவிரோபதெஷமும் மில்லையென்றும், இத
னாலேயே ஸெஷிகூமும் பிவளுக்கு வொவாயிகமென்றும், இத
ற்கு ஹெதா பிராட்டிக்குள்ள கணாகூமேயென்றும், பிராட்டி
யைக்குறித்து ஸ்ரீரங்கராஜன் சொல்லும் வ்யாவிகூமெல்லாம் 'ஜோ
நீகூவாதெதவிதிதம்' இத்யாதிகளைப்போல் வெமையால் கூற
ப்படுவது சோதமென்றும், கதவவ வ்ரஹவ யாவி கூவமேஜ
ஸமென்றும் 'விஷ்ணோவகாரமாஹாத்ம்யஜ்ஞாதம்' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு
வாராணத்திற் காண்பதாலும், ஆக்ஷிப்திவிஷ்ணு விஷ்ணவகாரமாகா
என்றில்லாததாலும் ஜமகாரண பிவளல்லவென்றும், இதனா
லேயே 'யோவஸவபூமதொவிஷ்ணு லுதெவெபம் பிஜோதரி'
என்பன ஸ்துதிவாரங்களென்றும், ஸ்ரீஹாஷ்யத்திலும் வெஹத்
தினிடமிருந்தே ஜமஹாஷ்வாதிகள் காண்பதால் பிராட்டிக்கு ஜம
ஜாநாதிகளில் கூயமில்லை யாதல்பற்றி பிவளுக்கு விஹாகூம் வ
வ்யூபா கூடாதென்றும், ஆகையால் ஆக்ஷிப்திவிஷயமாய்க்காணப்படும்
விஹாகூவ தினாஹக வ்யாணங்களெல்லா பிவள் வ்யூஹவ்யதி
ரிதெகெயானதுபற்றி கெவலம் சோஹாத்ப்ரவாரங்களென்றும், ஆ
க்ஷிதிஹாத்தில் பிராட்டி தானேகேரில் ஏம்பெருமானுடைய ப்ராதி
யே தானென்றும் ஆகையாலேயே திதவிநாஹதிதையென்றும்
'கூவாதாவ்யஹணஃ' இத்யாதிகளாற் கூறுவதாலிவள் வ்யாதி

க்யபூரஹிதை யென்றும், மேலும்; ஸேஷிக்ய ஜீவநிர்ஷிக்ய யபூமாதலால்ஸேஷிக்யத்தையுடைய யிவளுக்கும் ஜீவக்யமும் அதனாலேயே சுணாக்யமும் லிஜமென்று சுக்ரதாயிகாரத்தில் ஸ்ரீஷெஸிகனு மருளிச்செய்திருப்பதா லிம்மதமே தெளிக்லஷ்டமென்றும், 'வனகலேவதக்ய' இத வ்யாதி வ்யாணங்களாலேற் படும் வனக்யத்திற்கு வஸ்துஅய யேபூமாவது நாயபவிர்ஷ மாகையால் வ்ஹவ்யதிரிக்தமான பிராட்டி முதல் வஸ்துவரும் ஜீவஸ்ஷிஷேமே யென்றும், எம்பெருமானுக்கு ஆக்ஷ்யஜ்ஞமுத க்யமும், பிராட்டிக்கு ஸாவஜ்ஞமுபாக்யமும் கூறப்பட்டிருப்ப தால் விஸிஷெஷ்டக்ய ஸேஷமாகை மென்றும், விசேஷணங்களான ஸ்ரீவதிக்யங்களெல்லாம் விஸேஷ்யத்தைவிட்டு வேறே யாதலால் விஸேஷ்ய மேயென்று கூறுவதும், விஸேஷ்ய வஜ்ஜிதத்தென்று கூறுவதும் நாயமென்றும், இதனாலேயே ஆக்ஷ்யத்தைக்காட்டிலும் ஆக்ஷணம் வேறென்றும், வ்ரர்ஷ்டாதிகாரிகள் வ்ஹஆக்ஷணமாயிருக்க நாரீணாம்தீமையாயிருக்குமிவளுக்கு வ்ஹஅதிகாரிகள் கூறுவது ஸுவமாதிமென்றும், விஸிஷெஷ்டக்ய வக்ஷத்தில் ஸ்ரோத நிமித்தமான பிராட்டியாருக்கு உண்டாயர்ஹதிகளும் வ்யவஸ்திப்பதால் அவ்விஸிஷெஷ்டக்யம் கூடாதென்றும், 'நதிவ்யாதி' இத வ்யாதிகளால் எம்பெருமானே விட்டு மற்றொன்றிற்கும் ஸம்பந்தக்யம் கூடாதென்றும், ஸ்ரீக்கு சுணாக்யம் வ்யாணவஸிஜமானதால் வஜ்ஜிவ்யாவ்ருத்தியே வ்யர்ஷ்டவ வ்யாவ்ருத்தி என்னும்வக்ஷத்தில் சுணாக்யவிரோதம் வரும். சுஜ்ஞ வ்யாவ்ருத்தி சொல்லில் வ்ஹத்தினு ஜீஜ்ஞவ்யாவ்ருத்திக் கிடமுண்டாய் இது வ்யாவிக்குமிடம் வரிஸாணத்திற்குட்பட்டி வ்ஹவ்யர்ஷ்டவத்திற்கு ஹாநிக்ருவ்யவஸ்ம முண்டாகும். ஆகையா லிவளுக்கு வஸ்துதவ்யாவ்ருத்திகூடாது, ஆனதுபற்றியே எப்படி ஸாவஜ்ஞ்யர்ஷ்டவத்திற்கு வஸ்துதமுணதோ வ்யாவ்ருஹாவமோ, அப்படியே ஸ்ரீக்கும் வ்யர்ஷ்டவவ்யாவ்ருத்தி கூடாதென்றும், வெதநாவெதந வஸ்துவ்யாவ்ருத்தியிவளுக்குண்டென்கில் ஸாவாணப்போலிவளும்

வகுளாபரணனாகிய பெருமாள் அவ்வித மில்லாததா லிவ ளுக்கு விரஹமில்லை யென்றும், அப்படி யொப்பிலிவள் கூறா ளென்பதாள். அங்ஙனம் கூறினதிற் காரணதால் அது வாரணவிரஹமென்றும், வாரணவஸு கோரவாகிவாதென்பு யே பிராட்டியாரென்பதற்கு ‘ஸீ ஸீயா ஸுரதாபா, வஸுஹாஸீ’ என்பதாளே வாரணங்களென்றும், சுவாஸுகிய விஸேஷண மாகிதகவுத்தால் மாத்திரம் ஸ்ரீமாணாதிகளாகிகளில் ‘நவாஸுமஹிஷித’ என்று கூறப்பட்டது. ஆனதாலேயே ‘சுஹ ஸ்ரீவாஸுஹணஸ்’ என்ற வாரணம் ஸம்மதமாயிற்று. இதைக் கொண்டே விஷ்ணு நிபந்நுகு ஸவெஸ்வாஹாநகுவகுவாஸுஸ் ரிக்வாதிகள் கூறுவது ஸுஷ்டமென்றும், இவ்விஷயங்களெல்லாம் வகுநஹ ஷ்ணஸீசாம்வாவாஸுகத்தின் பேரிற்சொன்ன வாஸுந த்திற்கு ஸாயாந மென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணதெளிக ஜிவுவஷ்ண கிகளுக்கும், மொகமாரா கூதாஷ்டாஷ்மாஹவ வாஸுக ங்களுக்கும், வாரவாரம் விகவாயிகாரண நாயப்படி தாஸு விகஷ்தையால் வெகுகாலை வாஸுக மாக்கவேண்டுமென்று நிதவாதி வாவிநாநாமாண வாகவுங்களால் சிற்சிலவரிகளைச் சேர்த்தோர் வாஸுகமாய்த் திரட்டி யெழுதினர்.

இவ்விஷயங்களெல்லாம் இவ்வித மிவராலெழுதப்படிவதற் குக் காரணமிவர் மதத்திற்கு விஷமாராவான மொகமாரா ராவவஸுங்களாகையால், அவைகளிலுள்ள வாதிகளில் எங்காவது ஸ்ரீக்கு (ஏ) காரவாவஸுகும் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ வென்று ராயப்புகில் ; அங்ஙனம் காண்பது மிகவுமரிதேயாம். ஆனால், (ஈ) காரவாவஸுகமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதெங்ஙனே யெனில் ; மொகாவாயாகுகுத விஷ்ணுப்படி ராவவஸும் திரு மந்திரப்பிரகரணத்தில் ‘சுகாரம் வகமஸுவத்திற்கும் காரண மாய் நாராயணவதத்திற்கு வாஸுஹமாயிருக்கையாலே, வகம ஜதத்திற்கும் காரணமாய் வவாஸுரக்ஷகனை எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது’ என்று துடங்கி ‘ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி வ

ஹியி வேண்டுகையாலே, இதில் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் கூறவேண்டுகையாலும், கூதஹவஷ்டிநாவதிஜிஹ்ரர் வாகும், 'அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியிலிவ்வகூரம் விட்டுப்பிரிவது' என்றும், 'ஆகப்பிரித்து நிலையில்லை, வ்ருஹியும் வ்ருஹாவானியும் வாஷத்தையும் மணத்தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி உஜ்ஜ்ரூமாய்விட்டது' என்றும், ஸ்ரீயஃபதிப்படியென்ற ரஹஸ்யத்தில், 'இதில் முதல் வடமான கூகாரம் ஸஹவாசகம், (சுவரூக்ஷணை) என்கிற யாதவிலே வடமாம் முடிகையாலே ரக்ஷகனை வெம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. மேல்சொல்லுகிற ஸெஷத்வத்திற்கு விஷயம் நியாமகையாலும் இதில் சொல்லுகிற ரக்ஷணத்திற்குப்பிராட்டி வஹியிவேண்டுகையாலும் இதில் அகூஹீவஸ்வாயஉநவஸ்வாயெயம்' என்றும், தனி வ்ருணவமென்ற ரஹஸ்யத்தில், 'இப்பதத்தில் அகூஹீவஸ்வாயெய உநவஸ்வாயெயம், எங்ஙனேயெனில்; வஸுவ்ருதோணங்களும் அகூஹீயஉம், ஸ்ரீம்ஸ்ரான் யஜிஉ என்று சொல்லுகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன காரணகாரக்ஷணகங்களும் அகூஹீவ்ருதிதங்களாகையாலும், இவனுடைய வ்ரூஹிவநிரூஹிவகங்களான வஸிவகுவாண முணங்களிலும் வ்யாநம் அகூஹீவ்ரூஹிவமாகையாலும், இப்வஹிவிவாணமான நாராயணவதத்தில் நாரவதத்திலே அகூஹீவ்ரூஹிவம் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும், மேற்சொல்லுகிற ஸெஷத்வத்திற்கு வ்ருகிவாவெயி யொரு நியாநமாக வேண்டுகையாலும், இவனுக்கு ஸெவதாதந வ்யாவ்ருதி அகூஷணங்களிலே வ்யாநம் அகூஹீதவ்யமாகையாலே யிவனுடைய வ்ரூஹிவ்ரூஹிவ முணவிஹிதிகளெல்லாம் அவளோட்டை வாவெயத்தாலே நிறம் பெருகையாலும், ஆகயிப்படி யிவருடைய ஸ்வரூபம் வ்யவ்ருகிதி வ்யாஜ்ஜிஜ்ஞாநஹமாயல்லாதாமையால், இவ்விடதத்தில் பெரிய பிராட்டியாருடைய வ்ரூஹிவம் சூடிகுமாக வந்வயிக்க வ்யாவ்ருமாயிருக்கக்கடவது. என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். இன்னமும் சிலவாசாரியர்கள் சுவதீகளுக்கு யாமத்திலே ஜாயமில்லாதாப்போலேயும், வ்யாஸ

நரஹரிஷீவ்ருத்திரரகெண ராஜாவுக்கு சுஹிஷெகமில்லாதாப் போலேயு மிவனுடைய ரகஷகவொஷதங்கள் ஆஷீவ்ருத்திரரகெண இல்லீயென்றருளிச்செய்வர். ஈஞ்ஜீயரிவ்வர்த்தமருளிச்செய்யச் செய்தே, 'பிராட்டிக்கு ஸ்தாவரஜி யெம்பெருமானுலே, எம்பெருமானுக்கு நிரவதிகவரஜி பிராட்டியாலே' என்றிறே யருளிச்செய்வது. ஆகயிப்பதத்தில் ஒஷதவ்ருத்திஸாவம்யபான ஒவதி, நிரவாயிக ஸவாமிவ்ருகாரஒவதிபாய், ஸ்ரீபூவதியாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. இவ்வகாரத்தில் தியாநஒஷதம் சொல்லுகிற வதர்த்தீ விஹகியை நிரவதிவித்தவிடத்தில் அவமாய்க் கிடந்தது' என்றும் விஸ்தரமாய்ப் பிராட்டியார் ஸகாரயெழுபெனத் தெளிவதால் ஸகாரயெழுபெனக்கூற விடமில்லை. மேலுமிப்பிராட்டியை வெதநகொழியிற் சேர்க்கக்கூடாதென்றுமிடட். தனி அயம் வரவ்யவஹாரமென்ற ரஹஸ்யத்தில் : ஹீரெவ்ரதஸுஸ்ரவதாரா, கவெர்யஸாநாஜதஃ' என்று ஜமத்திற்கு ஸ்ரம்ஸாகீ பென்கையாலே, இவர்களைக் குறித்து ஸாதிநியென்றுமிடத்தைச் சொல்லிற்று. நிதெர்யவெஷாஜமநாகாவிஷ்ரஃ ஸ்ரீரநவாயிநீ, விஷ்ணவதீ' என்கையாலே அவளைக்குநித்துப் வரதத்தெ பென்றுமிடம் சொல்லிற்று. இப்படியொழிய, வெதநரோதி வஸரகீயென்றுதல் ஸ்ரம்ஸாஜ்ஞெதி வஸரகீயென்றுதல் சொல்லுவது சோராது. ஆனால் : வாம்வர்யாநெஸ்வரெஸ்வரீ' என்று அவனிலுமிவளுக்கு சூயிகர்ம்சொல்லுகிற வசரணங்கள் சேருகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; அவளுடைய ஹொமர்தையிலுண்டான வெஹவத்தைப்பற்ற அவனுக்குண்டான வரணயிகவாரதத்ரமர்மித்தமே.' என்ற வாகர்ங்களில் வ்யக்தம். அன்றியும்; மொகாவாயர் ரஹஸ்யங்களை சொங்காவது (ரி) காரயர்மாக யிப்பிராட்டியாரை வ்யாவிக்கிலா யிருக்கின்றதேதாவெனில், அதுவுஹோவம். அதெங்ஙனேயெனில்; ரஷிக்ஷாப்படி திருத்தெவ்ருகாரணத்தில் : ஸகாரமிருபத்தஞ்சா மக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமா யிரு

க்கையாலே சூத்திரவைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் லக்ஷிதலக்ஷணம். ஜாதியுக்தலக்ஷணம். இச்சால் சூத்திரஜாதிரவென்று தெலுங்கத்தில் வ்யாக்யாதி சொல்லிப்ரசித்தம்.' என்றும், யஜுர்வேதிகப்படியில், 'மூன்றும்வேதமாயிருபத்தைந்தாமக்ஷரமாய் ஜாநகலாயிய பிருந்துள்ள சுகாரம், கீழ்ச்சொன்ன சுருத்யாஹ்வயஸ்வரூபத்திற்காரணபம் தெலுங்கிலிலக்ஷணமான சூத்திரவஸ்துவென்கிறது' என்றும், பச்சப்படி திருஞ்சத்தில் 'த்ருதீயாக்ஷரமான சுகாரத்தாலே வ்யாக்ருதிதேவரமான சூத்ரஸ்வரூபத்தினுடைய ஜாநாநந்தலக்ஷணம் சொல்லி' என்றும், த்ருதீயவேதமான சுகாரம் சூத்ரவாயிருக்கும்' என்றும், ஸ்ரீயஃபதிப்படியில் 'மூன்றும் வேதமான சுகாரம் சூத்ரவாசகம்' என்றும், த்ருதீயவேதமான சுகாரம் 'ஸநஜ்ஜாதெ' என்ற யாதாவிலே யாதல் 'ஸநகவ யொயதெ" என்ற யாதாவிலேயாதல் வேதமாய் நிஷ்டஸ்தாகையாலே ஜாதாவாய் 'சென்று சென்று பரம்பதமாய்' என்கிறபடியே தெலுங்கியங்களிற்காட்டில் லக்ஷணமான சூத்ரவைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, சுகாரார்த்தி ஸகாரார்த்தமான இருபத்திலுக்ஷரமும் இருபத்துநாலு தத்துவத்திற்கு வாசகமாய் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான சுகாரம் இருபத்தஞ்சாம தத்துவமான சூத்ரவுக்கு வாசகமாகையாலே சுகாரம் சூத்ரவாசகமென்னவுமாம். வேதாந்தாக்களும் ஸர்வாத்மனுக்கு சுருத்யாஹ்வயஸ்வரூபதராக்கையாலே சூத்ரலக்ஷணத்தை சொல்லுகிறது. தெலுங்கு வ்யாகரணமான லக்ஷிதத்திலும், ஸம்வதெஷமாக யிப்வேதத்திலே யந்த்ரஸ்வரூபமென்றும் சுகாரத்திலே யென்றும் சொல்லுவார்கள்." என்றும், தனிவ்யாக்ஷரத்தில் 'இம்சுகாரத்தில் வ்யாக்ருதிதேவரகுமும், ஜாநாநந்தஸ்வரூபவகுமும் சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; இம் (ர்) காரத்தில் சொல்லுகிற வ்யாக்ஷரங்களிலே வ்யாக்ருதிதேவரகுமும் சொல்லிற்று. இதில் யாதாவாலே ஜாநாநந்தஸ்வரூபவும் சொல்லிற்று. இந்த யாதா 'ஸநஜ்ஜாதெ' என்று ஜாநஸாத்ய வ்ருத்திவாக்யமாயிருக்க, ஜாதாவைச்சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; மாணத்தைச்சொன்னபோதே மாந

ணியையும் சொல்லிற்றுமென்று வெளதவஸ-ஏதித்திலே, கீழ்ச் சொன்ன ஸெஷிகும் வெதநாவெதந வாயாரணமாயிருக்க யிங்கு வெதவெநெகாதமான ஸகாரத்தை வ்யொமிப்பானென் னென்னில்: ஸெஷிகுஜாநம் பிறப்பது வெதநனுக்கே யாகை யாலும், ஸெஷிகு ஜாநவ்யதிவைம்யகமான வ்ளாஹம்காரஸிகா ரநிவ்ருத்தியுள்ளதும் வெதநனுக்கே யாகையாலும், ஸ்ரேஷ்டி ஜாந காயபூஜயமுள்ளதும் வெதநனுக்கே யாதலினும், ...தி தாயநவ்ரு-ஏவ வஸவ்யுணகதபுகுமுள்ளதும்வெதநனுக்கே யாகையாலும், ஔஜாஹபங்களுண்டாவதும் வெதநனுக்கேயாகை யாலும், ஸகாரத்திற்சொன்ன வ்ளிகுத்திற்கு வ்யதிவைம்வைம்யி யான ஊஹகுமுள்ளதும் வெதனனுக்கேயாகையாலும் தஷந ஹாரத்தில் இப்வஹந்தான் வ்யணவத்திற்குத்ருதீயா க்ஷரம் (உ) காரமாகவேண்டுகையாலும், ஆகயிப்படி ஸெஷிகுபூரய வ்யதிவாஹகவஹம் வெதவெநெகாதமான (உ) காரமாகவேணும். இதில் வாகவஹநம் ஜாதிபூகவஹநம், திவி யாதிகவஹத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆக யிம்மகாரத்தாலே வ்ருத்திதீவராஞய், ஸெஷிகுபூரயமாய், ஜாநாநந்வ்ரு-ஏவ ஞய், ஜாநாநுணகுனை வாசாவைச்சொல்லுகிறது. ஆக வஷ தயாதிகமான வ்யணவத்தாலே (க) காரவாவ்யமான வரவ்ய ஹத்துக்கு (உ) காரவாவ்யமான ஜீவந்வ்ரு-ஏவம் கநந்யாஹு ஸெஷி மென்றதாய்த்து' என்றும் உவவாழிக்கப்பட்ட விடங்க ளில் வ்ருஷ்டம். இப்படியிருக்க நமது நண்பராகிய வாகெகிரா ஸநு-ஜ ஸு-நீஸ்ரர் தன்னுடியற்றப்பட்ட புஸ்தமாகும் ஸ்ரீதகவ பூகாஸிகையின் துடக்கத்திலுள்ள ,,பிரசாட்டி வ்யணவவ்ய (உ) காரவாவ்ய ஜீவகொட்யுஹஷ்டுதை யாகையால் சுணு-ஹ-ஏ தெ என்றே வ்ருத்வ்ருபாயவிஜும்" எனவெழுதிய வரியானது வ்ருஸ்வ்ருபாயத்திலும்கூட தனக்குள்ள வ்யாஜ்ஞதையை வெளி யிடுகிறது. மேலும்; அப்புத்தகத்தின் சுகூவது புடத்தில் ,ஸ வ்ருவெஷஸ்ரஹமான ஸ-ஏஸ்ஜ்ஞவதித ஸகாரவாவ்யகும் ய-ஜ்ஞமாகையாலும்' என்றும், நகவது வீடத்தில் ,சுதவஸவா

காரவாவ ூகூ மில்லாமையாலே உகாரவாவ ூகூ மிவளுக்குச் சிலவாவாயபூர்கள் சொல்லுகிறதும்' என்றும், நகூவது புடத்தில் ' கோரவாவ ூகூம் விஜிக்கையாலே ஜீவகொட ூஹஉபூஞ்சி கூகூமும் கலுகூஷணங்களான சுண ூகூவாதிகளும் விஜம்.' என்றும், நசூவது புடத்தில் பிராட்டிக்கும் ஹமவெஉஷகூவம் ஹவபூ வாவ ூகிவஹமா யிருக்கையாலே கதாரூய யாவஉ ூகிவ ூகிவா உகமாயிருக்கிற உஞ்ஜஉஞ்ஜ்டூமான ப ூணவவபூக கோரவ ூகி வாஉ ூகூம் கூடுமாகையாலே சூகிரஹாயாரணாண ூ வரிசாண த்தை யங்கீகரித்து' என்றும், சகவது புடத்தில் ' பிராட்டிக் கும் ஹமவெஉஷகூவாரூயகூ முண்டாகையாலே கோரவ ூகிவா உ ூகூம்விஜிக்கிறதாகையாலேயெத நஹாசாநு ூரதஹம பூகெயான பிராட்டிக்கு ணீ ூவரிசாணகூவம் நிராவாயமே என்றதர்யிற்று' என்றும், சஉவது புடத்தில் ' கோரத்தாலே ஜீவஹாசாந ூத்தி ற்கு யாஉ ூஹவரிசாணம் வ ூகிவாஹிக்கப்படுகிறதோ, அதுதா னே யிவளுக்குங்கொள்ளவேணும்' என்றும், சசவது புடத் தில் ' அவள் (உ) காரவ ூகிவாகெ ூயன்றென்று சொல்லவொ ண்ணாது.' என்றும் வவஹிஜாஜமா யெழுதின யிவ்வாக ூங்கள் வவஹபயசி ஞஹ ூரா நாஉகூ ூத ரூஹஹவ ூவ ூஷ்கங்களுக்கெல் லாம்விரு ூஜமானவை.இப்படி ஜாகிவாஹம்போல் தனதுவகூம் ந ஷ்டமாஜலும், வ ூகிவகூம் நபரிக்கவேணுமென்ற உ ூராஉ ூஹ உஞ்ஜமான யிவ்வாஉமே கூகிஹாஹவகூ ூத ூமாயிருக்க த்தமது புத்தகத்தில் உசூவது புடத்தில் ' கெவீஹாயாரண மென்றங் கீகரிக்கிறது ஹாஹவகூ ூத ூமென்று கூஷசுவகூஞிபோற் பாய் ந்தெழுதினது ஸ்ரீகூவஜிஜாஜ்ஜமாகும் ஸ்ரீஹ ூஞ்சியினின்றும் படித்துக் கண்டுபிடித்த வஉவ ூயொம வதிதாரஸாந ூமாமத்திணை. இவ்விதம் ஒகாவாயபூராகும், கமதாப்தருடைய கூஞ்ஷஉ ூ ரூ ூவின் கூஜிவ ூாயமே ஸாவ ூமாகவும் கூயபூமாகவும், பிராட்டி யாருக்கு யெதநகொட ூஹஉாவத்தை நிஷெயித்தும், (உ) கா ரவாவ ூதையைக் கூருமலும் (ஈ) காரவாவ ூதையை வ ூராவித் தமிருப்பதாலே யிவ்வர்வூர் வாக ூங்களெல்லாம் ஒகாவாயபூ

ருடைய உதத்திற்கு வாஹ்யமாயின வென்பதற்கு ஐயமேயில்லை யாயின. ஆகையால் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி வாஹங்களெல்லாம் லௌகாயாநுமாநங்களுமல்லாதே, அலௌகிக ஸம்பூர்ணாயாநுமாநங்களுமல்லாதே தீபாங்குரன்போல் உந்மேஷகோடியிலும் நிமேஷகோடியிலும் சேராதே தத்தளித்துப் போயின. வாஹ்யபுருஷதமல்லாதே கேவலம் தனது திகுவாணீதிருத்தைக்கொண்டு வாஸ்தவமெழுதுவதும், வாதிப்பதும் ப்ராஹ்மணருக்குக் கூடாதென்னுமிடம் 'ஸுஷுப்தயபேக்ஷயா ஸஞ்ஜ வெஷ்ணவா விரோதிநா। யதஸ்தெனாநு வம்யதே ஸபேம் வெஷ்நதராः॥' என்றும், 'பூர்வாநுஷ்டாநதः கேவி தூர்வாம்ஸ்தாந்வதிதி' என்றுமுள்ள ப்ராஹ்மணத்தை யநுவரித்து ஸ்ரீபெஷ்ணவதெஷிகரு தகுதயாயிகாரத்தில் 'தகுவாணீதிருத்தால் நிஷ்பத்தியெல்லாம் வாயிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ராஹ்மணராய்ப் போருகிறது.' என்றும், விஜோவாயபாராயநாயிகாரத்தில் 'இங்கு கேவலதகுங்களை யிட்டு ப்ராஹ்மணங்களை வாயிக்கலாகாதென்னுமிடம்முன்பே சொன்னோம்' என்றுமருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப்ராஹ்மணங்களன்றிக்கே வாஹ்யபுருஷ உதத்திற்கும் விரோதமாய் எப்படியாவது பெரிய பிராட்டியாரை ஜீவகோடியிற் புகுவித்தல்வேண்டுமென்ற தூராக்ரஹங்களான வாக்யங்களை எழுதுவது வாஹ்யபுருஷ உதத்திற்கும் விரோதமேயாவதுமன்றி, இவ்வஹ்யாவஸாரத்தால் உபயவிபூதிக்கும் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். மேலும்; கதிஸாமாந்யாதிகாரிகளான ஜீவர்களுக்கு வாரக்ஷணாயுபாயவாரங்கூட வாரஸ்வதந்த்ரியமென்று, நவநீதவாக்யமென்ற லௌகாயபூர்வதரஹஸ்யத்திலுள்ள 'வாரதந்த்ர்யத்துக்கு வாரக்ஷணாந்யம் கூடாமையைக் காட்டுகிறது வாக்யம்' என்றதையும், தனி வாரத்திலுள்ள 'தானென்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக் கண்டிருக்குமாகில், அது பிரபுவர் வாரஸ்வதந்த்ரத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாக்கக்கடவது' என்றதையும், அது தன்னடைவேபோம், இவனுடைய வ்யாவர

ரம்வாலன் உலஜ்ஜீனப் பிடிக்குமாப்போலே' என்றதையும் பல விடங்களிலும் சொல்லியிருப்பதால்; அம்மதத்தைச்சார்ந்த யிம் முனீசுவரரும் அவ்விதமே கடவுளிருக்கவேண்டியிருக்க ஸமவ தகூத்தைப்பற்றியாவது, ஸகூடிகூத்தைப்பற்றியாவது உவா யம் முதலிய மற்றெந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது வரிசையாயிக் கப் புறப்படுவது வுஉதவஸங்கெதப்படி உயாரூமமும் வுரகுவ விரஉமுமாம். 'தன்னடைவே போகும்' என்று வுசொண மிருக்க நிரஉவாயிக வலவுவுதஜுமான ஸமவதகூத்தின் ஆராய்ச்சியானது கூடுஜுவரதஜுனுய், கூவிஜுனுய், வுயஂஷு தினஹிதனுய், ஂரஂஷுரவெரிதாமவெஷ்மும்வா ஷுஹுதெவவா' என்ற நிலையனுள்ள யிஜ்ஜீவனுக்கு வுரகுவ விரொய மாகையால், தகூங்களுடைய உகூகவுடுங்கஷுவரிஸிஜீனஉ உகூஷுகூடுமான ஓர் வுாவாரரவதரணமாவதுபற்றி லொ காவாயுரூஹவுஷு ஷாஷுப்படி கதநதஙிஷர்க்கு உவாய கொபி யிலே வுவெஜிக்குமாதலால் வுவாரதத ஜுாஜுதை உகுல மான வுரகுவவிரஉமேயாம். ஆகையால் நமதாவர் தகூ வுகாஜிகையென்ற வஉஷுக மெழுதவாரஂஹித்ததே முதலில் அவர் உதத்திற்குப் வரமாரவான லொகாவாயுருடைய உதத்திற்கு வஷுகமில்லாததேயாம். அன்றியும்; லொகாவாயுரு ஹிவுாயப்படிஅவர்ரஹவுஷுாஹியங்களானவஉஷுகலெ வநரகு வவுாவாரங்கள்அவருக்கேவிரஉங்களாயிருக்க யிவ்வாவர்புஸ் தகமெழுதக்கூடாதென்பதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ. இரண் டாவது,எழுதவாரஂஹித்தாலும் வஷுகாவாயுருநமணமாய்ள ழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. மூன்றுவது; வேறுஜுவுவுசொண த்தை முன்னிட்டாவது எழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. நான்கா வது; தனக்கொரு வுகிலமுமுன்டோவெனில்; அதுவுமில்லை. ஏனெனில்;வுயம் ஂரஂஷணாதுயங்களையும் விட்டவஜுாவலியா தலால் ஜுஹுவவாரத்திற்கேதுவாயும் வெகராவிலவஜுநஜெநொ உவே ஹெதவாயுமுள்ள வுவுதியஉமாகும் வுகாஜிகெரா யத்தைக்காட்டும்வஉஷுகநிஉாணம் கூடுஜும்வரிவுாஜுகயஉ

விரஷம். கவியஜநஉநஷ்ஞொஷ்கரவ்ரோணிக கிகவ்கி வாஉகஸ்ரஃய நிஉரணமோ யகியஉமேயாகும். இவர் எழுதி யது ஜஷ்யூஷரோஷவிரொயமென்பதையும், கஷ்டஷ்ரோவாய ரூஹி உதவிரொயமென்பதையும் முன்பே காட்டியதுபோக மேலுமெ முதுகிறோம். உஷ்மகதரூவும் ஸ்ரொகரஷ்கிவெண வஸ்ரஹித் திருக்கின்றார். ஆகையால் வவரூயா இந்த வாகெகிராரோநஜ உநீஷ்ரர் ஸ்ரீ தகவுகாரிகையை யெழுதினது, ஷவஸ்வு ஊயாநவவஷும். நாமெவ்விதம் நிரஷ்வணம் பண்ணிக் காட்டினதும் : ஜநாஞ்ரஷஹஹஷ்ஷுஷ்யாவாஜிஹரூவிதாவா ரா। தாதெவஹஜிதெஜஞ்ரவஷெஸ்ரொ நிரயரூகஃ॥' என்ற படி ஜமத்திலொருவரும் ஸ்ரவணம் செய்தபடி நடப்பதில்லையே யாம். என்றதும்; வியிங்ஷெயரஷ்வெமான ஸாஷும் ளேந வ்ருத்தத்தை யனுஷ்ரிப்பதில்லை. இங்கு வொடநாவ்ருத்தி வொடநா ரஷ்வெமான வகஷவ்வ்ருத்தியஉங்களையும் வ்யவதி செய்யுமுன் பே தகமமாகவிட்டே : ஷ்ரோஷாஹஂஜீத' என்றதுபோல் பற்ற வேண்டுமென்றிருக்கும் ஷ்ரோயாயரூஹிதத்தை யகிகரித்து ஷ கஷீகவிவிகிகெஷ்ரவிலிழிந்தது, இம்முனீசுவரருக்கு ஷவஸ்யவி ரஷ்ஷமென்பதை ஷ்ஷமாய்த் தன்மனம் அறிந்திருக்கிறும், கரி ஷ்ஷமரு வெரஜ்ணயல்லவோ யிதற்குக்காரணம். நிரஷ்வகர் களுமிப்படியிழிவரேல் ; : யஜ்ஞாஷரோகி ஸ்ரொஷ்ஷுத ஜெவெத ரொஜநஃ। வயதீரோணம் கஷ்ரஷ்தெ வொகஷ்ஷுநஷ்வதரூதெ॥' என்று வொகஹிதாயரூமாய் வ்யவதிரூத்த ஸாஷுமும் மதியில் லாதே வமாயநய்ரஷ்யரஷ்ங்களாகு மென்பதில் வஸ்ஸயமில்லை. கவ்ஷொகாஷ்ரிவி அநணி வெஷ்டாஷ்ரிக்கு வகோஷத்தில் கவதரி த்து வஷ்டம் வ்ஞாயாயரூநிவரூஹும் செய்தருளிக்கொண்டிருந்த ஜ்ஞாநவெரராஷ்ரஷ்டாநஸொவயிவாக்ஷாஷ்வாரியின்காலம் இ த :கு சoo வஸ்வத்ரம முன்னூயிருக்க இதுவரையில் யாருப் அந்த ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸ்ரீ தகவவிஜாஜநத்தை உஷ்விக்காதிரு ந்தது ஸ்ரஸ்யமளரவத்தாலோ, வ்ரஹவிக்ஷத்தாலோ, அல்லது இர ண்டினுமோவென்று விவேகியான நிருபகர்கள் அறியக்கடவர்.

உதாமீந்தந் வரிவ்ராஜகர்களுடைய வாரிவ்ஜ்யஉபாயரணம் ஃ ஹிக்ஷுகிரிஷ்ய ஜநரக்ஷணஉக்ஷிணெகி ஸாடீதிஸாஸ்ரதஉ ரொவயிகலு நெதி ஹ்ருயெரவஸம்ஹ்ரஹணஉ-ஹ்ருதிதிவ்ரவாணாஹஹ்ரவிநொவிஷயதெஉஹதீய-நாயாஃ' என்றபடிஃரம்ஷணாத்யாவெக்ஷகமானது. அந்தஉஹாதாவினுடையவாரிவ்ஜ்யம் கதிஞ்ஞ ஃரம்ஸ்ரெதிரவவுநிரவெக்ஷகமானது. அதனுலேயே ஜ்ரூநநிவெரராஹ்ரநஷ்ரநஸெயயிஹாரக்ஷாஸ்ரீரிஎன்றதிருநாமம் வ்யவிஜமாயது. சுவஷெஷிகனும்வஸ்துவ்யாயவாரிஸ்ரஜிதில்ஸ்ரீஹாஷ்டுகாரர் ஸம்வ்யாயத்தில் சுவாதந்ரஷெஉமில்லை. சூவாதீமாய் தோற்றினாலும் யொஜநாஹெஉத்தால் உடையவர்வஜிஞாஞத்திற்கு நியனம் பண்ணுவிக்கலாமென்று வஸொஷியில் வ்யஹவிஉவவாரவஸம்ஹவநாஸம்கெயால் ஹெஉஹாவத்தை யொப்பியஸுளவில்லை. இதன் விவரங்களை நமது ஸ்ரீவஉநஹ-ஷ்ணவ்ருத்திஉ ஃயமாகிய விதவ-ஷிதீபில் பரக்கக்காணலாம். இந்த ஹ்ருஃயம் உதாமீந்நர்களான ஸெஉ-ஷவிவெஷவஸயெஃமத்திற்காக எழுதப்படுவதால், யாயிஷிரன் ஷ்ரணாவாயபுரையும், சுஜ்ரு-நன் ஸ்ரீஷாவாயபுரைய மெதிர்த்துப்போர்புரிந்ததுபோன்றகணக்கில்சொருகிநிற்கும். இது 'சூதகாயிநாயாஹம் ஹநுயாஷெவாவிஹாரயநு' என்ற வ்ரஷாணாந-ஸாரியாய் வ்யவதிக்குப்பட்டதேயாம். சுவஷெஷிக னவதரித்த கலிஸகம் ; சாகஎ வது வம்வத்ஸரம் துடங்கி வனதங்காலமாகிய நிஃகவது கலிக்கு சுசாநவ்ரு வரையில் வ்யவிவக்ஷிகள், அவர்மதத்திற்குவ்ணநமா யெழுதப்பட்ட ஸ்ரீஉ ஹவ்யகயஸாரத்தின்பேரில் பல ஜாதிபிலும் பிறந்த எத்தனையோ வ்ணிதஸ்ரநர்கள் பாறையில் வாழைத்தண்டை யறைவதுபோல் வ்யாவாதம் செய்தும், புஸ்தகமெழுதியும் அவைகளை உ-உணம் செய்வித்தும் வ்யாகரப் படித்தியுமிருக்கின்றனர். இப்படி மேன்மேலும் எழுதுவதற்குக் காரணம் வ்யாவக்ஷியின் வவ்ருஹநிஷர்க்குள்ளேயே வ-ஷவ-ஷுவ-ஷவ-ஷு மெழுதப்பட்டதெல்லாம் சுவஷெஷிகவக்ஷத்தின்பேரில் வஸீஷ்நவ்ணநமாகவில்லை யென்றல்லவா.

மேலும்; வுவதிஷ்டர்களாய் ஒவவுகூடிகளாய் ஜாயரோந கூடாக்ஷமுள்ளவர்களாய் கதவனவலாக்ஷிக வுகூடிகளாயுள்ள கதிகதிவப ஸ்ரீவெஷவர்கள் மெலுஷ வெஷவலம்கெதி ஸவோஹாரத்தைவிட்டு யாயாடு ராரோந ஜீய வஸ்தம்வுஹாயத்தை வுவெலித்தும் வருகின்றனர். இது ஜீவாஜார வாஹு உதவுவெலம் போலென்கில்; ஸ்ரீஹாஷ்காராதிகளிடத்திலும் கதிவுலம்மம்வரும். கல்வியில்லாத பாமரர் வுவெசிப்பது லா கெதலிஜமான உதம். கல்வித்தேர்ச்சியுள்ளவர் வுவேசிப்பது லஷ்டுஜ்யாயா நுமுஹீதவுராணிக வஸ்தம்வுஹாயம். ஆனதால் தான் 'லாகெதலீதிராஹிதவஸ்துஜ்ணெஷவலக்ஷவஉதடுநீ உந வியாவஷ்டிஸாரூதீம்நஃ ॥.....' என்று கஷ்டெழிகனும் அன்றே யருளிச்செய்தாரிதே. கேவலமோர் கூடாஸுமே லுமான ராஜதவணலம்வாடநத்தால் கலுங்கராப்பது லக்ஷவஷர்க்கு கந நுராலுவமேயாகையால், கூடாடுகாமேடியாக ஹாமவதநிரூவம் செய்வது ஜாதிவிற்கும் லபலெதுவாகையால், கெவலும் உந ஷர்க்குக் கேட்கவேண்டாமாகும். இப்படி மதாநுமதிக மாய் வந்த வுலமத்தால் ஹாமவதனுக்குவேண்டிய வராலுவ நிராலுவணம் செய்தோம். இனிவுகூதவாகூயடும் வுலம பிக்கப்படுவதாவது :—இம்மாதிரியாக பெரிய பிராட்டியார் (பி) காராவாவெயல்லவென்றும், கூகாராவாவெயானென்றும், ஒரு லயம் உகாராவாவெயானுமாகலாமென்றும், லவடுவா நகாராவாவுகூலம்மதமென்றும், லாராநுமான திவியவெதநகொடாவுஹாலுவெதெயல்லவென்றும்நிராலுபிக்கப்பட்டபின்பு, இப்பெரிய பிராட்டியார் எம்பெருமானுடே லவடுஜெஸலவடுகா ல லவடுவலைகளிலும் லவடுஹா கலிநாஹதையோ, கூடாஜி வெராஜித்தும், கூடாஜிவியொழித்துமிருப்பவளோவெனில்; லவடு ஹா லவடுஜெஸலவடுகாலவவெலைகளிலும் கவடுஷ்கிவெயே யாம். அதெங்ஙனேயெனில்; மொகாவாயபுர் தமது தனி உயம் வுலவுவாகுமென்ற ராஹவுத்தில் : (நிதுயொமெதவ்) என்னக்கடவதிறே (இறையும்கலகில்லேன்) என்றும் (நிதுநா

வாயிநீம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருக்காலும் பிரியாதிருக்குமென்கிறது.' என்றும், ஸ்ரீபதிப்படி ரஹஸ்யத்தில், 'சூழுயிக்குமவர்களை ஸம்ஸாரமேடே சேர்க்கைக்காகப் பிரியாதிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது, என்றும், அதிலேயே சிறிதுமுன்பு (தெஊவ்) வாரஷகாரஹதையான பிராட்டியுடைய நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (அகலகில்லேனிறையும்)என்கிறபடியே இவள் என்று மொக்க ஸ்ரீசுவரனைப்பிரியாதிருக்கையாலே, சூழுயிக்க விழிந்த தெகனனுக்கு யிவள் லஜ்ஜியில்லையென்னு பிற்காலிக்கவேண்டாதே ரஹஸ்யிபிறந்தபோதே சூழுயிக்கலாம் படியிருக்கும்.' என்றும், பின்னும் சிறிதுமுன்பு 'ஸ்ரீஸஹம் ஸம்ஸாரணியப்போது மொக்க சூழுயித்துக் கொண்டிருக்குமிருப்பையும் சொல்லுகிறது" என்றும், "பரந்தபடிரஹஸ்யத்தில் "இங்குத்தை ஸ்ரீஸஹம்" என்றுதுடங்கி "நாரஹவவிஹஹத்தில் தனக்கு லதாஹாநி பிறக்கும்படி யிருக்கையாலே நிரம்தரவம் ஸெஷத்துக்காவும் அவனை கணகாலமும் பிரியாதே லவுகாமும் லம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (சாதிஷ்ய ஷெவொஹவ, விதிஷ்யஷெவொஹவ) என்கிறபடியே சாதாவிதாக்ஞைக்சேர்த்து கிம்நிஜகரித்தாலிறே வாதிஜனுக்கு வ்யாஹவவிஹியுள்ளது. அப்படி (த்வாதா லவுமொகாநாம் ஷெவெவொஹரிஷ்யதி) என்கிறபடியே நேரே சாதாவிதாக்ஞையாயிருக்கிற பிராட்டியையுமீசுவரனையுஞ் சேரவைத்து கிம்நிஜகரித்தாலிறே யிவனுக்கு வ்யாஹவ விஹியுள்ளது." என்றும், இதரஹஸ்ய சிறிதுமுன்பு "இரண்டி தலையையும் சேர்க்கக்கடவனாயிருக்கிற பிராட்டியாருடைய நித்யயோகத்தை 'வ்யவஹாரிக்கிறது." என்றும், பின்னும்சிறிதுமுன்பு (நித்யாநவாயிநீம்) என்றும், (அகலகில்லேன்) என்றும், (விஷ்ணோ ஸ்ரீரநவாயிநீ) என்றும், (ஹாவஸ்ரணவ ஹாபமா)என்றும்,(தன்னேமும் பிரியிலாதிருமகள்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈசுவரனேடே நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்கையாலே சூழுயுனொநவனை தெகனன்" என்றும் "வரகுத்தாதி, கயபூவகாரத்தோதி, கலயபூதிவுத்தாதி

வாசியற எல்லாவிடத்திலும் பிரியாதேயிருக்கும்" என்றும்,,, ஸ்ரீ ஸ்ரீணை கூணகாலும் விஷ்ணுக்கில் வடதாஹாதி பிறக்கக்கடவ தாய்" என்றும், தனிஅயஉத்தரவாக்யத்தில் ,இப்படியிச்சேர்த்தி யொழிய தனித்தவளே வ்யாவெ யென்று பற்றுதலும், அவ னேவ்யாவ்னென்று பற்றுமதுவும் விநாசம். உடலையும் உயி ரையும் பிரித்தார்க்கு விஞ்சமில்லாதில்லையிறே. (கூநந்யாராவவெ ணாஹம் மாஹஸ்ரேண வ்ருஹாயயா ! கூநந்யாஹி யோஸீதா மா ஸ்ரேண வ்ருஹாயயா) என்றிருவருடைய ஸ்ஹாவத்தை பிசை யாமலித்தனையிறே. இவ்வஸ்து ஸ்ஹாவத்தை பிசைந்தார்க்கு தியாநமேயிறே ப்ராவ்யம்" என்றும், தனியாரத்தில் ,,, (ஸ்ரீ:) என்கிறவன் ஸ்ரீயோனுமாய் நாராயணனுமாயிருக்கையாலே ஸ்ரீய: வதிக்ய நாராயணக்யங்கள் வாக்யவெளஹ்ய ஹேதுவாகிறப டியெங்ஙனேயென்னில்;ஸ்ரீயாகிறள்;—ஸவ்ருடையவும் ஸ்ரா வ்யதி வ்யுத்தி ஸிஜ்யுக்மாக ஸ்ரீயணீயை யாயிருக்கை யாலே, இவளுக்குப்வதியென்கையாலே வாக்யஞ் சொல்லிற்று (ஸ்ரீயாதெவொதெவக்யஸ்ரீ தெ) (கூவ்யெம்ஹியதிதிஜோய வ்யவாஜநகூதஜா.) (திருவுடையடிகள், திருமகளார்தனிக்கே வ்வன், பெருமையுடையபிரான்) என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீயாகி றள்; ஜநநாதாவாயிருக்கையாலே. இவளுக்குப்வதியென்கையா லே வெளஹ்யஞ்சொல்லிற்று. (ஸோயவொஹக்யவதஸ்ரீ) (கோலமல ர்ப்பாவைக்கு மன்பாகிய வென்னன்பேயோ) என்றும், நாராய ணஸ்வரூபத்திற்கயனும் ஜநகாரணக்யமும், ஜநஜ்ஞயபரிக்ஷ்மும மாகையாலே ஜநகாரணக்யவ்யாக்ருதமான வாக்யமும், ஜநஜ்ஞ யபரிக்ஷ்வ்யாக்ருதமான வ்யாஹ்ருதியும் சொல்லப்பட்டது. ஆக (ஸ்ரீ:) என்று ஸ்ரீயோனுமாய் நாராயணனுமாயிருந்தவென்னே என் றபடி. இத்தால் கூநாஷ்டாநவாக்யத்தில் ஸ்ரீஸ்வரூபத்தையும், நா ராயணஸ்வரூபத்தையும்,ஸ்ரரிப்பிக்கிறது. ஷ்க்கேது — ஷ்டாநாஷ்டா நங்களிரண்டுமே வாக்யபரமாகவேண்டுகையாலே. ஆக வித்தால் ஸ்ரீயாராயணனே ஸ்ரேஷ்டனென்றுத்து" என்றும் ,,ஆகையா லிவ்விரண்டு வெஷத்திலாஸ்ரயித்தால்யத்துவையவிதியுள்ளது.பிரி

விலாஙுவிக்கையாவது ஔவகாஞுஙாஹாஙுபணத்ஙுவுமாம்"சன்
னும், பிராட்டிக்குள்ள வாவுகுகாஞ்நிதித்பொமத்தையும், ஙாஙு
ணுகுவத்தையும், வஞாவஷ்டிகியையும், வியொமத்தில் வத்தாஹாநி
யையும், சூஙிகினுக்குண்டாகும் நாஙத்தையும், ஔவகாஞுஙா
ஙுபணம் மேலேவரும் சூநயுகுஙுத்தையும் வுகாஙுமாய்க் கூ
றினார். ஆகையால் பிராட்டியைவிட்டு எம்பெருமானுக்குத்தனி
த்தொருயிருப்பேபில்லை யென்றுய்த்து. இப்படியான பொழுது
வஸ்துக்களிரண்டாகவும் ஜமஔஷிகுமொன்றாகவுமுள்ள கோர்
திகுவஷ்டிவிலிஷித்தது. இவைகளை யஉயஷிபு போலென்றதால்,
பிராட்டிதிகுத்தை கஔதநமாக்கலாகுமோவெனில் வதீகுநி
ஔபஞத்தாலே வெதநகுமேவஷ்ஙாரிப்பதால் அப்படிச்சொல்வ
தும் கூவஸமதிழ். வெதநஅயம் வஸாஹவிதிமான பொழுது ஷண
கூஙாஷாநஷிதீயொஷிஙாவஷ, தஔவெகஸாஜாநயு கநுாவா
வொவிஔஹுதி, "தாமரையாள் கேழ்வனெருவனேயே"நோக்குமுண
ர்வு" ஜுதுாஷிவஷநங்களெல்லாம் காரணதிகுவ்வஙகமேயினவ
ரணிக்கின்றன. ஆகையால் காரணஷிகுவம் வுவஞ்ஞமாகின்றது.
அப்பொழுது ,,வுஹஙஷெநவஷ்ஹாவதொ நிரவஷநிவிலஔொ
ஷஃ, கூநவயிகாதிஙயா வஸவ்யெகஷ்ணாணஙாணஙணஃ, வா
ஙாஷொதஔிஷாzஷியீயதெ । வவுகுதுவ்வுஹுதுஙாணயொமெந
ஹிவ்வு ஹஙவ்வுஃ । வ்வுஹுதஹுவ்வஙாவெணஙாணெஙவ்வுபதுா
நவயிகாதிஙயஃ ஸொzவ்வு ஃவ்வுாஷ்வுவஸவெஷுஙாவனவ ।
கூதொவ்வுஹஙவ்வஸதெதுவ ஃவுவ்வுவ்வுதஃ । திஷ்ஹுநுதுதஹு
ணெஙயொமாஉள வவாரிகஃ । கூநெகாஷுகுஷ்வு நாரொமாஉ
ஙவ்வவவஷ்" | என்ற ஸ்ரீஹாஷ்வுவஜிக்கும விரோயம் வுவஸமி
க்கின்றது. ஆனபொழுது பிராட்டிக்கு கூஙெஷவிஉவிஔவஜிகு
மாவது, ஙாணவ்கூமாவது, வ்வுஹவிஷ்யகுவஸுதா ஔதகுகு
மாவது, நிரவெகுஷ்வஸதஞ்மான வ்வுஹுத்திற்கு வாஙாஷிகா
ராஜிஷாரா ஙகுஷ்ஸொவெகுஷ்கூமாவது கூறுவது எம்பெருமானுர்
விஜாஹுத்திற்கு கதிஞ்சம் விரோஜமாகும். ஆகையிவ்வளவு ஸம்பி
ஷ்ஹுஔஜெஜிஸில் ஜொகாவரியுர்பிராட்டியாருக்கு வுசோஷ்வுவஙுக

னேக்கொண்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸாம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்ரீ
வராஹரஹஸ்யாதிகளில் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தைக்கொண்டும், பிற்சில வைதி
கர்களுக்கொண்டும் யமாதி ஸ்மரணம் நிரவகாசமாகையாலே
னேயாகிலும், இப்பிராட்டிக்குப் வராஹஸ்காரகத்தையும் (வ
ராஹ ஹுணாவிவஸ்ரிகா, வ ஹுவிஷ்ணு ஸ்திரா ஸவ,
வெதுவாஸ்திஷ்டநஷ்டி வாஸுபிரபாவத்தி) தாவஸ்திதிஹர
காஸ்வரிஷ்வராஸாம்ஹாத், ஸாதிவெஷ்டிவிஸ்தரணெ
ஜாநெ ஷ்டியாஸ்திவி) என்று பராவுக்தின் வைகுத்தைச்
சொல்லச்செய்தே, உவெபயிகுத்தையும், வாணாகூரரராயத்
தால்சிற்சிலவிடங்களில், (ஸ்திதிஷ்வா லொகஸ்தீம் பராவுஹஜ
வஸ்ரம்) என்றும், (திலஹிவெதரிவாஸ்தவாஜிவுகாஸ ஸ்ரீவாகூ
வெஷ்டிராணஹோ வுவதிஷ்டி) என்றும், (திவெஸராணம்ஹ)
என்றும், (ஸாகேஸராணவுஜி) என்றும், வராணங்கள் கூறச்
செய்தேயே ஸரணயுகம் பிராட்டிக்கு முண்டென்றும், இவள்
நிருயொமமே ரகூஷணத்திற்கு ஹேதுவென்றும், இல்லையே
னில், சூழரபிப்பானுக்கு ரகூஷணம்போய் விநாஸமே வுவாஸி
க்கு மென்றும் அதனலிவளுடைய நிருயொமமே இவனுடைய
ஸத்தைக்கு ஸாவுஹேதுவென்றும் பராணிகதையாற் கூறி
னர். ஆகிலுமிவர்ஸ்ரீக்குவராஷ்காரகத்தையும், வஸ்துவிஷ்டி
வெஷிகுத்தைபிட்டி வவெபுவெயகுத்தையும் லீகியன்றிக்கே
வஷ்டமாய்க்கூறினரென்றுமும், உவாயகுத்தைதாதும் வஷ்டமா
யிக்கூறக்கூடுமெதநாகாரத்தாலிப் பிராட்டியாருக்கு மற்றவெத
நமான மானயொமம்போல் உவாயஸரீரத்தில் சுவயமில்லையெ
னவெழுதினர். அதெங்ஙனேயெனில்,—தமது தனியமென்ற
ரஹஸ்யம் வாவுபுவாகயத்தில் .இவள் வராஷ்காரமானலை
ல்லது வவிகிஷியில்லை வமத்துக்கு வாவுபுக்ஷணவதியாயிருக்
கு மதிலேயிறே உவாயஹாவமிருப்பது. ஆனால் இப்வராஷ்
காரத்திற்கு உவாயரீரத்திலே சுதஹபுவமுண்டாக வேண்
டாவோ வென்னில், மானங்களும் விரஹங்களும் கவெதநமா
கையாலே உவாயவஸ்ரவத்திலே சுதஹபுவமுண்டு. மானா

தாரோபுயவஸ்ரஷ்வமாகையாலே இவருக்கும் வஸ்ரஷ்வாநு வம்யிகமுண்டேயாகிலும், இவள் வெதாதுமெபுவரெயா கையாலே, உவாயஸ்ரீரத்திலிவ ரூக்க ஞ ஹு ர வ மில் லை. இவள் வாரஷ்காரத்திலே வாயநஹாவம் கிடையாதேயாகிலு மிவள் வஞ்சியை கவெக்ஷித்துக்கொண்டாய்த்து உவாயம் ஜீவிப்பது. ஆஞையாலிவள் பக்கல் வாயநஹாவம் கிடையாது,' என்றது. ஆகயிதனால் கொகாவாயபுருடைய வக்ஷத்தில் ஜமநா தாவிற்கு உவாபகமில்லை யென்றும், கெவமும் வாரஷ்காரா ரகமென்பது வாயநகொபியில் கமிக்கமிதன்றும், ஸரஸ்வ ரஸ கநிரவெக்ஷமாக கமவபுஞகளால் அவனே உவா யம் என்றும், ஸரஸ்வரனுக்கிரக்கம் வாராதுபோனால் இப்புருஷ காரமும் வ்யுபுமாமென்றும் தாத்பயமாயிற்று. என்று மிதுவரையிலிவ்விஷயத்திற்காக உதாஹரிக்கப்பட்ட மிவருடைய ரஹஸ்யவ்யவஹாரங்களெல்லா மிவ்வாகாத்தோடு விரோயிக்கின்றனவாகையால், (க) வாரஷ்காரமானல்லது கமவஹிஜிஞில்லை யென்றது வ்யாணமா? அல்லது, 'அவன் பக் கலி லிரக்கமில்லாத வாரஷ்காரத்திற்கு கமவஹிஜிஞில்லை' யென்றது வ்யாணமா? (உ) மேலும்; பிராட்டிக்கு வவுகெஸ்ர வவுகாஸ வவுவஹ்ஸகளிலும் நிகயொமஞ்சொல்லி அத னாலெப்பொழுதும் வயம்பாராதே எல்லோர்க்கும் கூஞயிக்க லாமென்றது வ்யாணமா? அல்லது, அவள் நிகயாரெதையா யிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு ஒருஸமயஜிரக்கம் வாராதிருக்க க்கூடுமென்றது வ்யாணமா? அல்லது, ஒருஸமயம் பிராட்டியார் தமது வதெ்யகாயத்திற்காக ஒதுங்கி வகிப்பாளாகையால் பிரானுக்குக் கயவெஞில்லாது போகுமென்றது வ்யாணமா? (ஊ) மேலும்; பிராட்டி யொமஞ்சொல்லியாகில் பிரானுக்கு வஹிதே யே ஞில்லையென்றது வாஸ்தவமா? அல்லது, வஞ்சியில்லாதேயே வஹிதத்துக்குறைவின்றிகூஞிதர்பக்கல்சாதுபிரக்கம்வஸ்வியா தென்பது வாஸ்தவமா? (சு) மேலும்; ரகஷணாயுமான கவயா தாவில் நிஷ்டஞமான (ஈ) என்ற வசும் ரகஷகனை எம்பெரு

மாணச்சொல்லுகிறது' என்றும், 'இதிற்சொல்லுகிற ரகூஷணத்துக்குப்பிராட்டி வஹிப்பிவேண்டுகையாலும் யாவ்யஜீவகமான ரகூஷணவ்யாவ்ருதமாகு மரம்ஸ்ரரந்து' என்றதாவது யதாயதமா? அல்லது, யதிபுயான ஹவாணவிட்டு யதிபுமான ஹகூஷீகவும் கூறிஷி அகன்றிருந்து, ஹவாணுக்குதாவிரக்கம் வாராதிருக்குமிமென்பது யதாயதமா? (நு) மேலும்; இவர்கள் பிரிவிலாஸ்யிப்பது தெவதாஸ்ரூபம் போலென்பது வதமா? அல்லது வ்ரவ்ஷகாரகவும் வேண்டி பிராட்டியைமாத்திரம் கூஸ்ரயிக்கவேண்டுமென்பதும், உவாயவரண காலத்தில் எம்பெருமாணமாத்திரம் கூஸ்ரயிக்கவேணு மென்றதும் வதமா? (சு) ஸ்ரீ பூப ல ; சுகாரத்திலும் நாரஸவத்திலும் பிராட்டி வ்ரவ்ஹபம் சொல்லிற்று' என்றது உண்மையா? அல்லது இவள் வெதநாதமெதவமெ என்றது உண்மையா? என்று விவாரிக்கப்புகுந்தால் முன்பு கூறப்பட்ட வாதங்களிலெல்லாம் வ்ஹி வெதாதர விரோயமே காண்கையால் இந்த வளவதாவயதெவிஜ்யமே யித்த மொகாவாயதருடைய ரஹஸ்யவ்ரவ்ஹகஸ்ய வஜிகளுக்கு வஹஜங்களாகையால் இவ்விஷயத்திலும் நாமப்படியே உவெகஷிக்கவேண்டியதல்லாதே யதாயத்தை நிஷ்கர்ஷிம்பண்ணுவது சுவாயமேயாகும். ஆனால் சுதிவாதமென்ற சொல்லிலிட்டு வவதவஸயங்களையும் யோஜிப்பிக்கலாகும். இங்கு நமது நண்பராகிய வாகெதராசாரநாஜ ஸ்ரீநிவாஸர், இந்த தனியம் வ்ஹவதவாக மென்ற வ்ரவ்ஹகத்திலுள்ள வாகயத்தை மனதிலிருத்திக்கொண்டு, இதிதாஹஸ்ரவ்ரவ்ஹகத்தில் மற்றோரிடத்திலுள்ள ; அவன் வ்ரவ்ஹபமெல்லா காணவொண்ணாதெவெஹவம்போலே, இவளுடைய வ்ரவ்ஹபம் ஸ்ரணவ்யாபிருக்கச் செய்தே யிவளுடைய ஹொம தையியுண்டான வெஹவம் சொல்லிற்றாகக்கடவது, இவளுடைய வ்ரவ்ஹபணவ்யாபிருக்கச் செய்தே ஹொம தையாலே, அவனதில்; இவள் வ்ரவ்ஹபத்திற்கு வெஹம் சொல்லலாமோ வென்னில்; முருக்கம் பூவுக்கும் செங்கழுநீர்ப்பூவுக்கும் நிறமொத்திருக்கச்செய்தே, தனக்கு வி

மெஷணமான வரிசூடத்தாலே செங்கழுநீர் பெருவிலையஞ்சத் தென்றல் வேரென்றாலே வந்த உதஷ்டமாகாதிறே. அப்படி இவள் ஸ்ரீவரமும் அவனுக்கு மெஷமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனிலுமிவளுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லிற்றென்றால் வேரென்றாலே வந்த ஏற்றமாகாதிறே. ஆகையால் ஜமத்தியிருவர்களுக்கும் மெஷமாயிருக்கையாலே ஜமத்துக்கும் வரிஜெயாயிருக்கும். ஸ்ரீவெணவணயிகூததாலே யிவனுக்கும் வரிஜெயாயிருக்கும்' என்றுதுடங்கி சிற்சிலவிகளால் பிராட்டியை ஜநாதாவாக்கி, வெதநர்களை வஜெகளாக்கி, ஸ்ரீவைஷ்ணவப் விதாவாக்கி, விதாவுக்குவதியாயும் வஜெகளுடைய சாதாவாயுமுள்ளவளிடம் ஹாமவெதெயாலேசாதம்வாரசஜுவமேயொழிய வாஸ்துவத்தில் விதாவுக்கு சாதாவே வரதெஜை. ஆகையால் வஜெகளுக்கு ரக்ஷணம் சாதகுவாதஸ்ரீத்தை முன்னிட்டு நடக்குமென்ற சில வழிகளில் ஜநாதா கண்ணவென்றமட்டில் தமது வக்ஷகத்தில் வசமநம் பண்ணிவைத்தார். இங்கும் மெகாவாயசுதிம் வெதநாதமெசுவரனென்றதற்கு. கநமணமாக இவளுடைய ஸ்ரீவரம் கண்ணவென்றார். இவ்விரண்டுவாக்யங்களுக்கும் வேண்டுமளவு போராடி ஸ்வதித்தை ஸ்தாவிக்கவேண்டுமென்றுதான் நமது நேயர் வக்ஷகமெழுதிவிட்டது. இந்த மொகாவாயசு ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வரவ கதிரமிம்போல் வகுவசுவரா விரவமாயிருக்குமென்பதை ஒவ்வொரு வாதவகரணத்திலுமெடித்துக் சாட்டினேம். அவைகளுக்கெல்லாம் வசோயாநம் சொல்வது வஷ்மிவாக்யசு வசோயாநம் போலாகையால் கநதநிதெஷியில்லாத நமக்கு தெஷாணதிரமநம்போல் வ்யாக்ரசித்திற்கிடமாம். நமதன் பருக்கோமினில்; ஸ்ரீவயத்திற்கு விகவதாகாக வஷ்மவ வுதஜுஸ்ரீதெஜாஹய வெதாதாவாயசுரான சஸ்ரீசிகவ கவுசுாயத்தோடி 'வாகதெமெநவாசிவஸ்ரீ வாவணசு ஸ்ரீயொரிவ!' என்பதுபோல் ஷொபமவணசுவணசுத்தோடி

வாஷாணவுணத்தையும் தூக்கி யோராகாரத்தாலே வாழ்ந்தும் வருத்தவேண்டியது கதாரவஸுகமேயாம். இவ்வாஹங்களெல்லாம் கவுஷிஷிகளு தமது விஜோவாய மொயநாயிகாரத்தில் திகுாஹாவங்களென கதாஞ்ஜாஹாவீனித்தருளினர். ஒருவாறு கூடிந்தான் கூறுவோமானால் சுகாரவாவெயென்று சொன்ன தின்பேரில், வெதநாஞமெறவெயெனக் கூறுவதும், யதி யதியென்று கூறி வ்ரஹவெநிரஹவகளும் வாவ்ரமுமுண் டென்றதன்பேரில் யதித்திற்கு யதியால் வந்த ஏற்றமேயென் று கூறுவதும், ஹ்ருஷ்டாஞத்தில் மணத்தை விசேஷணமாய்க்கூறி ஹாஷ்டாஞிகத்தில் உவமகுணமாக்கூறுவதும் வுகாய திவாகரங்களுள் வரவெறுாதார விரோதங்களாம். அன்றியும்; கெவலமோர் வெதநவநுத்திலுள்ள வுகுஷ்திகவும் கவிஸஷஜத் திற்கும் மொஷிகவத்தை வுவதிவ்ஹிவமாக வடைந்திருக்குமென்று யாதிபாக வாதிக்குமிவர்களுக்கு, ஸ்வாஹாவிகமாக ‘ஹமவவெவத் கெவஸதி விஹாகவஸஹிதகவ: என்று கூ யாதி கூறுவதால் யாது குற்றமோ? மேலும்; ஹமவானுக்கு கவெதந மான கதாவயிக மாணமணங்கள் கூறப்படுவனபோல், வெத நுவிஸிஷ்டமானவோர் வெதநரஹவமான விசேஷணம் என் னயாது குறை. இவ்விஷயத்திற்கு வளுஷவெஹமான ஸஹாஹா ரகமும் ‘யஹகொவிஸ்ஸிஜுாவெ வுயாநம் ஜமதொஹரிஜி! வுகுாதியாய வாரவஸவெவு கெஷ்தி: நாவெயிஷாவெயாஜி தவுாவுகுவுபொவுகெதா ஹாஸ்வவுஹவொவுவி ! தவுா தாவுயிரொவெவா விஷாஸவுவுயிஷ ।’ என்றவாவு ஹம வதுகுவத்தை வுகாரிப்பித்து, யிதன்மேல் வுகுாதியாஜி வா ரொஹாமொரஸா தெவீபாஸவஸிநீ । வுகுஸ்வவுயிரொ விஷாவுதி வாவெஜாரமொகஹாவநஜி ॥ ராகுஷிணுாஜுாவுஜிபஸவு வுகுத கெவயிரோமாணஜி” । என்றுபிராட்டி தகுவதின் யாயாயத்து த்தையும் வுகாரிப்பித்து மற்ற தெவதாஞாரகெவ காணும வைகளும் நிஷாதங்களாய் ஹமவானுடைய மாணாரவங்களே யென ‘‘மாவிநிஸாவுயஸுாயஹாராஜி வுபுதிதிரமாணஜி! என

வா வாராண வாராஷ்டொ ஷிஷ்டவெபுதெஷ்ட வரிதெ" என்றும் தகுமதியாதே ஸ்ரீத்தஜ்ஜனுக்கு ஸ்ரீராமஹரவான ருளிச்செய்தான். ஆதாவிற்குஜ்ஜாதத்தை யபேமென்றும் மரண மென்றும் ஓர்வகையால் கூறுவது ஸாஸ்த்ரபுராணஸித்தமாம். ஜாதாவை ஜாதமென்று கூறுவதும் "திஷ்ட வாராகூடாதி வதெஸ்" என்ற நியாயப்படியென்றும், பரமஹிதஜ்ஞாதத்தால் ஜீவனுக்கு வ்யாவிகுமென்றும் பலவிடங்களில்வஜ்ரதர்களாற் பொதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இங்ஙனமெஷ்டிவெஷவஸ்தைகளிடம் ஸாஸ்த்ரீயவ்யாகரணக்களும், வஜ்ரகூடங்களும், ஜீவிப்பது கூவாஜ்யுமாகையால் வ்யாகரவ்யுத்பத்திகளெல்லாம் ஜாதியுணர்டிடம நிலிக்கன்ணடிபைக்காட்டிவது போலேயாகும். என்றாலும், வ்யாகரணர்களான வஜ்ரகூடிகளுக்காக வேண்டியும், வஜ்ரவ்யாபதிஷ்டர்களாய் கூவஜ்ரகூடிகளான வ்யாக்ருஸ்ரீவெஷ்டர்களாகும ஹாவதர்களுடைய மனத்தைபிரஸாதிக்கும் அடியேன் யதாஸ்ருதமாயுள்ள கூவஜ்ரகூடிகவஜ்ரம் வ்யாகரணம் முணஸாரவ்யுத்பத்திகளை வ்யாகரப்பபிரக்ரியாவது தானெனில்; பெரியபிராட்டியாருக்கு எவ்விடத்திலும் நிரவதிகஸோபாவது, ஸாதிரஸோபாவது, ஸ்ரீவாம்யாதிகஸோபாவது, வளராணிகஸோபாவது, கூடிவஜ்ரஸ்ரீஸோபாவது வஜ்ரதிவிதிமாபாவது "ஸுவ்ருஜ்ஜீதிபுஸ்ரஸ்ரீ" என்றுஅருளிச்செய்யப்படாமலிருப்பதால் அவைகளுக்கதுகூணமான ஸித்தர்க்கங்களுடன் வ்யாகரவிரோயமாக ஸுஜ்ஜீக்குக்காரணகுத்தையும், அதற்கு கூவாஜ்யுகுத்தையும், உவாபகுத்தையும், உவெபகுத்தையும், வ்ருவிக்கவேண்டித்துடங்குகின்றேன். இவ்வழ்த்தையே ஸ்ரீவ்யாகராபூரும வதாஸ்ரொக்தில் 'காதஜ்வெ' என்றதால் வதிவாராவெ வஜ்ரி கூவெஷ வி விவிதெவுகுமாரும் வஜ்யுஜ்ஜதாரணகுத்தையும், 'யவ வ்ருவெ ஷிவிரேதே' என்றதால் அக்காரணகுத்திற்கு வாபகம் வாஸவிக்காம விருக்கத்தக்கதான வாஜ்ரி வ்ருதிர்தி வ்யாகரஸ்ரீயுகுமாரும் கூவாய வ்ருகுத்தையும், 'ரவஷ்டிகூவ ஸ்ரீரணா ஸிரீகூஷ்ண' என்றதால் கூர்விஜ்

ஔவநமோ காஞ்சாவ்யவாஹ்யதெ ஸ்ரோயொநஹிவஸ்மாவ்ய தெ' என்று ஸ்ரீஸஞ்சிதமான ஹமவத்தோஸ்ரயணமே உவாயமென்று உவெய்கூத்தையும், 'ஸாஞ்சாநஞ்' உதியால் மாஸ்ரோவமஸ்ரேகூத்தையிட்டு ஸெஷியான தியாநமே வ்யாவ்யமென்று உவெய்கூத்தையும் வம்ஸ்ருஹித்தருளினர். இதனல்ஸாஸ்ரீரகமாவுத்திற் கூறியபடி வ்யஷ்டஸ்ரொகத்தால் ஹஷயாஜ்யாயாயும், விதீயஸ்ரொகத்தால் கவிஸ்ரேயாஜ்யாயாயும், த்ருதீய ஸ்ரொகத்தால் வாயநாஜ்யாயாயும், உதாயுஸ்ரொகத்தால் ஹமாஜ்யாயாயும் அருளிச்செய்யப்பட்ட தெனவும் காதியும். இவ்வயுத்திற் கநுமாணமாகவே இவ்வாயாயுனடியை யொத்தின ஸ்ரீஹமவஸ்ரோநாஜனும் 'ஹமவஸ்ரோயாயணாஸி ஸோநாஸ்ரஸ்தவ' என்று துடங்கி 'ஹஸ்வகீம், ஸ்ரியம்தெவீம், நிகீரநவாயிநீம், தெவதெவஸ்ய ஹஸ்தீம், கவிஜாமநாதஸ்ரஸ்வநாகீரஸ்ரணஸ்யஸ்ரணாரஸநஸ்யஸ்ரணஸ்ரணஸ்ரணஹம்ப்ரவத்ரெ' என்றருளிச்செயதார். இதற்கு வ்யாஸ்தவமென்ன, ஸ்தவமென்ன, மாணமென்ன, விஹவ மென்ன, வெஸ்யாயு மென்ன, ஸீமாதிகளென்ன, கநவயிகாதிஸ்யங்களாய் கஸம்வெய்யங்களாயுள்ள கர்யாணமாணங்களென்ன யிவைகளெல்லாம் ஹமவானனை நாராயணனுடைய கஸிதத்திறகு கநுகூலங்களாயும், கநுஸ்ரவங்களாயுமிருக்குமவையென்பதுபொருள். இங்கு ஹமவஸ்வாஸ்தவத்திற்கு கநுஸ்ரவமான வ்யாஸ்தவமென்றது விஷ்ணுஹமவதீஸ்ரவம்போன்றதென்கையாம், ஸ்தவமென்றது ,,தெவதெவ தெவதெவஸ்ய கநுஷ்டுகெவசாநுஷ்டீ" என்ற விருஹவிஸெஷத்தை, மாணமென்றது வளஸீயுவாதிகளு சோஷுவாஜ்யவஸ்ளஹஷ்டு வாரீ காரணனு மாஹீயாசாயாயுகிகளை, விஹவமென்றது உயவிஹாரிகளை, வெஸ்யாயுமென்றது கஸெஷ விதவிஸ்ரியம்தீகுவாரிகளை, (இதுவாரகவஸ்தவகம்) ஸீமமென்பது வ்யாவத்தை (இதுவளஹயுவஸ்தவகம்) கர்யாணமாணங்களென்றது கவ்யாகர்தமாணங்களை, ,,தெவதெவ தியுஹஸ்தீம்" என்றது கவ்யாகர்தி தியுஸ்ம்ருஷ விருஹ விஸிஷ்டமான நிரவா

யிகவடீக்குத்தையும் ஹவவகாராயடுத்தையும், ஹவவடீமென்ற ஹவஹவாடீனப்போல் வெளவயடுவீயடு யஸஸ்ரீஜ்தாநவெவராஹ்ய சாகும் வரகவஸ்ரவகோந ஷாஸ்ணை வரிவஸ்ரிகிடுயை, ஸ்ரிபமென்றதுகுஸ்ரபணளவிகிடுத்தை, ஜெவீமென்றதுஜெவநோன ஜீவாபொஹ்யதெதெயெபுடைத்தாயிருக்கையை, கவிஜஜமநஸ்தரமென்றது சாதிக்ரகவாதிஹ்ய யஸ்தூதையை, கவஸநாதரமென்றது தனக்குள்ளவதிவெசாதிபய வஸ்ரவடுகஹதிவிஜெஷத்தையும் வவாவாரஸ்தையும், கவரணை ஸரணைரமென்றது ரகஷகவுத்தை, கநநை ஸரணஸ் என்றது உதிரோநவெகஷதையை, ஸரணஜஹமென்றது வாஹிகமான வஸ்வதியை, வஸவஜ்ஞென்றது வஸ்ரஷ காரகவேந வவஸவடுணத்தை. ஆகதிப்படி வவஷமாகவருளிச்செய்யப்பட்டவர்த்தத்தை யிவரடியையொத்தியும் கவுவஹிதாம்தரம்ப ஸிஷ்யருமான ஸ்ரீவத்தாங்கதிரர் ஸ்ரீவ்ஹவத்தில் கிம்ஹிவிஹ்ரஸ்தித்தருளினர். அதையும்ஸ்ரீஹடவாராஸரராவாயடுரான அவர் திருக்குமார் ஸ்ரீமணரதிகொஸதத்தில் கதிவிஸ்ஹதமமாய் அருளிச்செய்தார். ஆகயிதனுடையஸம்ரஹம்:"ஸ்ரீகாரதயஸம்வஹாரிரவிஜ்நிவாவிஜீம்! கவொஷஜமதீஸிதீம் வ்ம்ஜெ வரஹவஹாழ்!" என்றவதிய்ர்தூர்பாகரம். இங்கு ஆகாரதயம் வாரோணிகவஸ்ஹம்வதாயப்படி வரஷகாரகவோவாயகவோ வெயகமாகும் மூன்றுகாரங்களுமாம். கரவிஜ்நிவாவிஜீமென்றது காரணை வஸ்ரகிடுயையாம். கவொஷஜமதீஸிதீமென்றது கவொஷிஜமதீஸிதிர்வுத்தையாம். "வாரஹவஹாம்"என்றது வதிவாராயடுத்தையும் தகஸாரா வதிவ்ராயாநுத்தையும் காரணவிகவஸம்கஸ்நிவ்ரதியெய்ம்.

ஆகயிவ்வளவால்தன்னெயொழிந்ததீலியதெதிருடையவஸ்ரஸ்வஸ்திவ்ரவ்ரதி நிவ்ரதிகளிவருடையகூடாகஷாயீநமாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும், இவள் தன்னுடைய வாரஸ்திவஸ்திவ்ரவ்ரதிகள் அவனுடைய கூடாகஷாயீநமாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்று. "ஆக யிவர்களைக்குறித்துத் தான் வாதிநியாய், அவனைக் குறித்துத்தான் வரதிஜெயாயிருக்

கையே இவள் திவ்யாதிவ்ய ரூபத்திற்கு ஸ்திதியென்னுமிடத்தை ச்சொல்லிற்று.' என்று லோகாசார்யர் தனி உயிரென்ற வாஸகத்தில்கூறிய வாக்யமிம்மட்டில் வரிஷ்டமாயிற்று. இங்கு தெய்வத்திற்கு திவ்யாதிவ்ய ரூபமென்று கூறியதுபோல் இதரது யாதொன்றிற்படி யென்ற சுவடியில் ஸர்வஜீவ ரூபமும் திவ்யாதிவ்ய ரூபமென்று கூறினர். ஆகையாலிவர் ஸர்வ ரூபமும் திவ்யாதிவ்ய ரூபமென வானதுபற்றி, வாசோநி ர்விவேகநயமு தொடுத்தெ பெரிய பிராட்டியாரென்றது இதரது வஹ்னிவ்யாஹாரத்தாலே வந்த வ்யதிவ்யதிரிக்த விரோதமாம். இதுபோல வே ஸெளஷ்கல்யஹ்ருதயத்தில் காரணவிகல்பஸ்தம் கலா ஹாவிதமென நினைத்து உபாயஸ்வரூபத்தைக் கணிசிக்குங்கால் கிஞ்சாஸ்ரய ரூபாய் ஒரெடுப்பாயதன் பலஸமர்ப்பணத்தில் கஜேந்ர ரூபத்தைப் போன்று மிதியில் முட்டிக்கொண்டதுபோல் தமோரி உபாயவிகல்பம் கொண்டார். அதனால் வெதநாஜநகத்தையும், அதனால் கண ரூபத்தையும், அதனால் ஸ்வதஸ்ஸ்வ ஸ்வரூபாநிஷ்டையையு மெழுதினர். இதை யோட்டியே நமதன்பரும் தமது வாஸக ஸெளநாரஸ்யத்தில் தம்மை மஸ்துஷ்டராய் ஐர்யாதித்துக்கொண்டி ' ஸ்ரீகாஷ்ணர் வாஸுதெவரென்றார்' என்றவரத்தில் ஸ்வரூபாஸ்வ நஷ்டிதையையுகாரணப்பித்துக்கொண்டே கலகக்ஷிகளைக்குறித்து வாய்கூசாதே வஸதிஷ்டீயாவிஷ்ணு விவரிஷ்ட தெவர்களேயெல்லா ரூபாலீனர்த்து ' உபயலம்பநாயமுமறியாதே கன் னெஞ்சில் தோற்றினதைச் சொல்லி, இது ஸ்வரூப உவதிஷ்டமென்று வாரை ஸ்தாபித்துத் திரியுமவர்களு மனைகிருண்டாகையால், அதைக்கண்டி வாதிகவ்ருந்திகளும் கலங்கக்கூடுமாகையாலே அக்கலக்கம் போகைக்காக ' என்று தொடங்கி ' வாகெதாரதாரூபஜாவர் ' என்ற திருநாமமுடைய ஸ்ரீ ராமநாராயண தீக்ஷாசார்யரால் வாஸுதிக்கப்பட்டது ஸ்ரீ தத்வ காரிகா என்கிற வ்யாக்யாநத்தாலே' என்றெழுதினர். இப் பொழுது ஸ்வரூபஸ்வரூபமென்பது யாதென்பதை வளிதவா வுபாஸகர்க்க விதுவரையில் நிணயித்ததிபோல் மேலும் நிணய

யிப்பாராக. அன்றியு மிம்மூனீசுவர் கமலகூதை ஸிரஷ்டிப்செ
ய்வாரைப்போல் வாஸுகாவவாநத்தில் ஸ்ரீஹயராஜஹதி வே
தாதாவாயபுகூர ஹயக்ரிவவிஸ்ஷண விஸிஷ்டாவதெஸ்ஸுகளைக்
குறித்து ஸாத்விக நிஷ்டான சிலரை ஸ்ருஷ்டிசெய்துகொள்ளு
கைக்காக, மாயிஜிஹ்மகாநயாயத்தாலே அவர்களுக்கு கலஹாஸ்ரா
யபுவிஸ்ஷங்களை யருளிச்செய்தார்' என்றார். இதனாலிவர் ஸ்ரீ
ஹயக்ரிவஸாரத்தில ஸ்ரீஹயக்ரிவகளால் ஸ்ரீக்கு விஹாகமும்
உவாயகமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதென மோப்பிஜ்ஞாநத்தாற்று
ஆகையால்அந்தஸ்ரீஹயக்ரிவஸாரத்தின்கதிதாயிகாரத்
வா ஸ்ருதிஸ்ருஷ்கெஸ்வதி தெதநகூம்'என்ற வாக்யத்திற்கு
நிரபிமாய் கதபுவிவக்ஷாபறியாது ஸ்ருஷ்வராமாய் கதிபுத்
தெல்லாம் கூதிகபுமே யாயிற்றென்றது மல்லாமல், கூஷ்ணஹா
யபுனை வாக்ஷாகஷ்வாதியின்ஸ்ரீதிகூவஸிஜாஜநத்திலருளிச்செய்த
தை கூதிகபுமென்று சொன்னதும் பிழையேயென மிலித்தது.
இதுபோலவே வராஷ்காரா ஸீரோஜையைப் பற்றியும் வாக்ஷா
தீதி ஸ்ரீதிகூவஸிஜாஜநத்தி லருளிச்செய்ததை கூதிகபுமென்
றுசொன்னதும் பிழையேயென மிலித்தது. இதுபோலவே
வராஷ்காரா ஸீரோவெயைப்பற்றியும் ஆலோசிக்குபோ
ழுது, வாக்ஷாகஷ்வாதியின் கவதாரா காரத்தையும், ஸ்ரீநாராயண
ஸ்வாமி கலதாராகாரத்தையும் வராஸிபுக்குக்கால், வாக்ஷாக
ஷ்வாதிக்குப்பின் (இரு) லவதார காரநதரம் ஸ்ரீநாராயண
ஷ்வாதியின் கவதாரகாரமாகின்றது. ஆகையா லிவ்வைதிஹ ம்
விதம்மேயாம். இவரது வஸியாவயபுர்களே வஹ்வஷ்டிகாலு
மாய் விதிமெதிஹ ங்களைக்கொண்டே மவ்வ்ர்ஜிகளை யா
கூதிப்பது வழக்கமாகையா லீதோர் விமிதமில்லை. வராஷ்
காரஸீரோஷா வாஸுகத்தைச்சொல்லி, யாரோ ஒரு வாவா யா
ஹரித்து ஹாவிகாரத்திலீதோர் ஹ்ரஹேதவாகக்கவிதென்
று ஹான்கைந்து ஸ்லோகங்களைக் கட்டி க்காட்டி யிருந்தாலும்தெல்
லாம் வ்யாஜோக்திமாகாது. ஸ்ரவ்யமான வைதிஹ்யத்தை வ்யா
ரான நமதன்பருமோத்தத் தமது வாஸுகத்திலும் வாய்வா

வாதினை மாயவபுநமரவதி பொருவன் கொண்டுபோய் ஸஸ
விஷாணகிர்பூத ஸ்ரீவதெனைகளால் வாதீகரித்துத் திரோயா
நம் செய்துவிட்டானென்ற கணக்கா யெழுதினது போரப்பரிஹ
ஸீயம். அதாவதுகலி சசுசுஎம்ஹுல் வாகூசஸ்வாதி யவதாரம்.
வாகூசஸ்வாதிக்கு சுவுவஹித ஸிஷ்யரான திருக்குடங்கை மொ
வாளாயபுஷாதெஸிகனேஅத்தஸ்வாதிஹ்ருயத்தையுஹாஹரித்தரு
ளிபிருக்கின்றார். ஆகையால் முகவுரையிலெழுதப்பட்டதெல்லாம்
தெளிர்த்தீதெ்யேபாகும். இப்வஹிகளெல்லாம் வ்யாவாக
வ்ருஹவிஷவவாரத்திற்கு ஹேதுவாகுமேயெழிய ஸவ்யொஜ
னங்களாகா. ஆகையாலே வ்ரோணிங்க ளிவற்றைக்கண்டு ஹ்ரு
க்கவுங்கூடி பென்ற நடுகண்பர்வாக்ய அவரையே க்கச்
செய்தது. இவ்விடத்தில் சுவதகஸ்திகளுடைய வகுப்பிலோர் வ
குப்பைத் தமக்கதிகூலமாபெண்ணி, ஸ்ரீமகூஸ்நவிஹஹுவஸ்ரி
யிஹாரவாரவரையையிபோட்டிய வோர்தனியனையுமெழுதினர்.
அன்றியும்; வஸ்ரியிவஸ்வம்பமுள்ள சில வஹிஜ்ஞரிரொணிகளை
வாரோக்யர்பிணத்து அவரைநோக்கி வஸ்ரியி ஸம்வ்ருாயஸ்தர்
களானவர்களுக்குஇப்வ்ருஹகத்திலுள்ளவிஷயங்கள் வரோந
கஜிமங்களெனவகாஹத்திலுவதெரிவித்துவகாரவ்யவஹாரவிலியு
ள்ளவோர் வ்ருஹகத்தையும் நிரூபணமாகவும் கொடுத்தனர்.
இந்த வாதவ்யபுமெல்லாம் தகிக்ஷணமே வெளியேறிவிட்டது
மன்றி வ்ருஹகத்திலுள்ள விஷயத்தை யதிமாகநம் செய்வதே,
நமக்கோர் வஸிபம் ஹ்ருமத்தாலே கருதிதவ்யவெஸரத்திற் கேது
வாருமோவென நினைத்து உதாரான வ்ருஹகவரிஹ்ருஹீதாவும்
வெரிகாரஜ்யத்திலேயே வாஷாணப்ரஹ வஸ்துக்களை மொவ
நம் செய்வதுபோல் செய்துவிட்டார். ஆகையால் நம்பிள்ளை
லாவ்ருாயஸ்ரீ ஸ்ரீமகூஸ்நவிஹஹு திருவடிக ளென்று வ்ருதி
வகஷி சொன்னதுகொண்டி, நம்பிள்ளையை மொவ்யஷ வெவ
ஷவஸிபா வாபுனைக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், வ்ருதி
கூவிரவ்யம். அப்படியானால் உடையவரையும் வ்ருதிவகஷிகள்
ஸ்ரீமவ்ருத்தைப்பூசிபோகரிப்பதால் அவரும் மொவ்யஷ

வெஷவஸயா வாயபூர்யெனக்கூற மிடுகொடுக்கும். ஸதி வஸவாஹத்தில் கூறின சிற்சில வதிவாதங்களெல்லாம் ஸ்ரீவஸ்ணயி வஸ்வதூயஸுரை ஊகிஷிக்கவேண்டுமென்ற வெண்ணத்தோடு சொன்னதேயில்லையென்பது திண்ணம். ஆனல், மொஷ ராரோந ஜீபரைப்பற்றியே சொன்னபடியாம். எனனில்; நம் பிள்ளை, ரஹஸ்யம்முதலியனசெய்தருளினதென்பது வஸ்ணயி வஸ்வதூயஸுர் கொள்கை. அப்படியே மற்ற யஸாயபுராரோ நஜீயர் கொள்கையும். (கூ000)ப்படியல்லாதே வேறு யாதொ ரு ஸ்யமும் நம்பிள்ளையாலருளிச் செய்யப்படவில்லையேயாம். கூராவுஸ்யங்களான வெகிஹ்ருக்களும் வாதபூரோஹெமுதலிய கூஷிகளும் கூஸஹ்ருஸிகஸுஸ்வதூய வாரோநர்களுக்கு உநவாஹெயங்கள். (நகூ00ப)படி ஈஸ்ய ஸ்யத்திலும், ஸ்ரீக்குள்ள உவாயகுகாரணகுராஸிகனைப்பற்றி கூஸ்ரவெணஹிஷியமில்லையா தலால் தகஸ்யவவாநாயிகாரத்தை மரரஸிவெந வம்ஸகரித் துக்கொண்டுஇப்பொழுதும் மரரவராவராஸுகியை விடா தே தெளியக்காமுக்ஷவம் செய்துவருகின்றனர். மரரஸுகி யானதனியனைவிடுகிறதும், கண்டவிடமெல்லாம்மரரஹெராஹம் செய்வதும், ஸ்ரீவெஷவாவாயபூ ஹாஸத்தில்ஹெஷகாஸுர ஹிஹூ மாக ஹவஸமுத்தையிடுவிப்பதும் மொஷிஷிவெஷவஸயா வாரமேயொழியவேறில்லை. இவ்விதிபோலுள்சேஷமுள்ள ஸ்ரீஹா ஷ்ருமீதாஹாஷ்ருஜ்ஹாயபுஜிகுராதிகளெல்லாம் ஸ்ரீவதிகாரஸதிகும் அம்மாள்வழியாய் ஹவமானபடியே கயிங்கரித்து வருவதால் ஊ நீமராரா லெழுதப்பட்ட ஸ்ரீதகவுகாரிகா விவிதாயுங்க ளெல்லாம் ஸ்ரீஹகூஸ்நவஸிஹுஸு வஸ்ணயிவஸ்வதூய நிஷ்ட்ர் களுக்கும், கூஸஹ்திம்வதூயஸுர்கள்போலவே வணநீயபரா வஸுங்களேயாம். ஆகையால் எம்பார், ஹட்டர், கஞ்ஜீயர், நம்பிள் ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைகளுடைய வாக்ஸுத ஊரவ ஸ்ரீ வஷிகள் ஸ்ரீகூ கவிதாகிடுக வஸிஹுமான ஸ்ரீஹெரிகவகூஷவா திகளேயென வம்ஸகரித்து காமகெஷவம் செய்துவருகின்றவர் களான, ஸ்ரீஹகூஸ்நவஸிஹுஸுவஸ்ணயிவஸ்திம்வதூயஸுர்களொன்றும்;

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை லோகாசார்யரான பிள்ளைலோகாசார்யர் உகப்படி பணுஷித்துவருமவரும், "ஸ்ரீராமானுக்கும் வீதைக்கும் ஹாரத்ருக்ஷவ்ருக்ஷாதிஸம்பந்தமே சுலபமாயிருக்கையாலே ஸ்ரீராமாயண தாத்பர்யமெண்பார்போல், பிள்ளை லோகாசார்யர் ரஹஸ்யத்ரயார்த்தங்களுக்கும், எம்பாரிதாஸ்ராயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமென்று கூறுமவருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயே மென்று பிரண்டுவிபமாய் கருடஸ்தம்பஸமீபத்திலாச்ரயிக்கப்பட்டது.

ஆனதுபற்றி இவ்விரண்டிற்கும் விவேகஸாம்யமானதுக்குப்போல் சிறிதேனும் யோஜனையுண்டாகாது. இவ்விஷயமேதான் நாம் மேலே காட்டப்போகும் ஸ்ரீவேதாந்த ஸ்ரீவரவரமுநி ஹ்ருதயாதிகளிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குமிச் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணத்திற்கும் கிஞ்சித்தும் பொருந்தா. இதை நினைத்துதான் நமதன் பாகிய வாகைத ராமாநுஜ தீக்ஷிதரும் தமது புஸ்தகம் சாங்கவதுவடத்திலிதுவரையில் தமது வம்ச மஹாபுருஷர்கள் காட்டி இருப்பதைக்காட்டிலும் தாமோர்வழியை நவீனமாய்க் காட்டி "இப்படியபூமாகையால் ஸ்ரீமாண்ராகிகொள ஸ்ரீவைஷ்ணவி விரோதமில்லை" என்றார். அன்றியும், கவயம் பூட்டியதுபோல் "ஸதஜஞ", கபிதேஷ்டவராஹெ" ஹதாதிவாக்கியங்களால் "காஷ்டபாதிர்" என்று வரவேண்டியதை யறியாதபோலும், "ஜமதக்நிகாஷ்டபாதிவணிதாநு வ்ருஷம்பாநு" என்றவராஹீநாதிஜதபோதத்தையாவது "பூர்வஷ்ளதாநவாதிஷ்வரஸ்" என்ற நாரஸிம்ஹாநுஸாஸநவதியையாவதுபார்த்துழுதாததுமிகவும் ஸோபநீயம். இது ஸுவஸுவ வம்ஸ்யமானவ வரஸுவபோமம். கயிறுபின்னத்தன்றியாதே நெசவுதவடத்தில் கைராவுஷாஷ்டிகமான ராவதஹ மளகஸாலைஸ்தாவாரிஹாவிக வடவபோதத்தை யெழுதிக்கொண்டே வரும்போழுது வடநிஸுவத்திற்கும் வாகுவத்திற்கும் ஹேமறியாதே ஸ்ரீவாஹ்ருஷ்ண தீக்ஷிதரெயென வ்யபோதித்தார். "வ்யாஹாரஸுகிவ்யுவிதம் ஹாவிதம் வடநாவஹ!" இவைவபடியாஜிபாநங்கள். "ஸீவ்யுமாணீவரவஸ்ரீ" இவைபெரியாரும்

வபபூயாஷியர்நங்கள். ஆகையால் வாக்கும் வயநமும் ஒன்று காது. நிஎவது வாடத்தில் சோதரம் சூதிகதாம்" என்று திஷுஞத்தை வ்யரீம் வ்பொழித்துவிட்டு ஈஸ்ஹாஷத்திலுள்ளதால் எவர்கண்களுக்கோ மொவரமாய்தெளிவுபெற்றுபாஷாஷ ஜவிஷெவநத்தில் "சூதநாதாம்" என்று திருத்திவிட்டார். இதை யுமொரு யாதிபபுர்தாஸனவஷஞாஷிக்கின்றோம். உபரவரி வெஉத்தி லிவ்விஷயத்தைப்பற்றி வஷவாவிஷெக்கு விஷயாக வேயில்லை. ஆகயிவ்வள்வால் நமதன்பர், ஸ்ரீஹாஷ்யுத்தை யயிகரித்த கையோடி ஈகிகுரெயுடன் அதற்கோர் மைமாராக ஸ்ஹ வீஹ்ருணுரான வஷஞெரிகளை யெதிர்த்து வாதிஉநாஹ்ஹீ தி ஸ்ரீஉஹஷ்ருதியஷாஸத்திற்கு ஸாக்ஷிஷயத்தில் மகிகளுனைசெய்து தகுகாலம் தமக்குரஜிதவுணத்திற்குரீஹ்ருதையில்லாததால் வாஷுகமாகவும் கூட்டி யத்த அச்சிட்டு வாகாஞத்தில் வெரகவாஷிகளஞெரஷிப்பித்ததும்வணரிதர்களுக்கதி விஸ்யகரம். இவர் ஸ்ரீஉஹஷ்ருதியஷாஸத்தைமட்டில் ஸாக்ஷாகுஷ்டிணவிஷய மென்றும், நிகூஷவரகூா, காதியபுரஷ்டிகா, விரோயிவரிஹார, வாரவாராழிவகளும்டுஷ்டுங்களும் லோகாயாயு கலிதி வயேத்திற்கு முற்றவும் ஹமத்தையே யருளிச்செய்வதால் எந்த ஹுயோத்திற்கென்று இவர் விஷயவரிகளை செய்வார். மேலுமிவர் தம்மதத்திற் கனுகூலமாகத்தை ஸ்ரீஉஹாஞெரிகாநாஹ்ஹீத ஸ்ரீவாதிகளில்விஷெப்பதுஉசிதமே. வஹகாரகிவயபங்களினாடுவில் நிம்வகிவயபாவெஷண்மைசெய்வதுபோலிவேயாகும். ஆனதுபற்றி உதுஷ்டரமாவதுஸ்ரீஉஷெரிகளிவ்யாதிகளை தம் வயேத்திற்கும் கூநாகுமெனக்கூறுர் போலும். இப்படிவம்ம மிவ்விதம் நிற்க வேகுதமான, உவாயவிகுத்தால் காரணவிகும் வருமோவென்று கெவல உரரதிஹத்தால் ஹரித்த பிள்ளை லோகாயாயருடைய ஹரித்தை மேல் வருமாறு ஹுயோகதாரஸநம் செய்கின்றார்.

வெரஸஷ்ருஞவகாரணவிதியரம்காவாயநகவஜ்ஜே
தொவெரஸஷ்ருஞ்வறுவலியபூரரிவஷிதி ஸ்ரீபரத்தி

வஸிதொஷஸுதே | தொஹஸிஸு தயெவலாகி வ
தத்தம்நாராயணெநம்ஜிரெதுஷ்கும்வஸிவஸுஸுரஸ்ரீ
துதெஸவிஷஹாராவெஸ்ஸுஸ்ஸு தஸ்வஸ்ரீதஸ் ॥ ॥உ॥

வெஸிஷ்டஸ்துதி ॥ (வெஸிஷ்டர்) வஸுஹயபுத்
[illegible] த்திலும், யதுவஸையிலும், உதயாதி ஜா
[illegible]ம். வாஸியற எப்பொழுதும் கூவாயிநீ
[illegible] பெரியபிராட்டியாருடைய நிதயொ
[illegible] வெஸிஷ்டரால் 'வ்யாவகாவ
[illegible]' என்று சொல்லுகிறபடி
பே[illegible] நனது வதியான ஆஷியின் வெஸ
யபும் மாலாதற்கு ஹேதுவாயிருக்கிறபடியால் இத்தஜமஸ்ரீரண்டு
ராஜாவை புடைத்தாய்ருக்கை யென்ற காரணஜிதய ஸம்கெ
யாஸது (நவ) கேடையா. அதாவது;— 'நவ ஸ்ரீராஜிவவதீகெ
ஸவிகீயொகிவாஹவஹம் । தியாதெதி வ்யவாஸ்ரய உஸிதுகிம்
ஸுரஸவாஹவஹம்' என்று ஸ்ரீவெஸிகரு காட்டி யருளிய வழி
யையொட்டி வஸ்ரீமானலம்மவானுக்குஇப்பமவதியைவிஸெஷண
மாகக்கொள்ளில் லம்மவானுக்குள்ள வஸ்துஸகித்துக்கு விரொ
யம்வருமென்ற ஸம்கெயை வாரவஷகாராவெகைஸ்யிலும்
அந்த வஸ்துஸகிக்கு விரொயம் வருமெனத் தெளிந்து வ்யாண
ம்கூறின வழியிலிழிந்து கூதகூத்தைவிட்டு விஸிஷ்டனுக்
கொண்டு ஸரண்யனுனல், அப்பொழுது காரணஜிகும் வாரா
தென்னுமிடத்தை யறியவும். ஸ்ரீவிகாரயுவஜ்ரகையிலும் க
வஸிஷ்டரிகரு ; வரம்ஸரவ்ய ருதிரிகாரொஷ மொவாஸவ்யாவி த
தெஷயுவெஸ்ஸராஜிவிதிகுவாஸுதெவராஜ்யாதிஷொஷஃ । ''க
வெஸ்ரா நாஜமதொவிஷ்டவதீ'' ஜி விஷ்டவதீகுவெஷெண
ஹிஸவுவஸ்ஜமதஜஸீவிஷ்ட''என்றுவிஷ்டவதீகுவெஷத்தால்வ
ந்தஜிஹிமையை வ்யவஜிவவாஹித்தருளியிதன் மேல்வாக்யத்தில்
''வரஸ்ரீம் வஸுஹஸ்திநாரம்'' என்ற ஸ்ரீதிரில் ''வஸுஹஸ்
திகுகளுக்கும் என்ற வாஜ்யொமமிருக்கிறபடியால் வஸுஜிவித
திகுகளுக்கு மீஸ்வரியிவள் என்று ஸ்ரீதிஷிஜமாகிறது. அன்

[illegible]ம் [illegible] ஸம்ஸ்ரீ: என்ற ஸூக்தம் ஸம்ஸாரவர்த்யத்[illegible] [illegible]மென்றால் "ஸத்யஸங்கல்பதாகா" என்ற வசனத்திற்கு வ்ய[illegible]மில்லை தேகழியும். ஆனாலும், மற்றபர்பல ப்ரமாணங் [illegible]கொண்டு விஷ்ணுபத்நீத்வமும்ஸித்தமேயாம், இதனசௌராஜ்ய ஜோஷிதவ்யதாயமும் வ்ய[illegible]ப்பிக்கப்பட்டது. ஆகையால் "வி ஷ்ணுபத்நீகேவலசி சஸேஷவித்வி ஷிவிஷ்டஜகத்ஸ்வாமிநீம்" இப்பி ராட்டியாருக்கு ஸித்தமெனவமுங்கொள்ளும் ஸமுங்களையுப வாதித்தருளினர், ஆகையாலும் பதிபத்ந்யோரைக்ய விஷய மாகும் ஹேதுவால் "ஜகத்காரணத்வஸம்காநந்யாய" என் றேற்பட்டது. மேலும், இங்கு பிராட்டிதத்துவத்திற்கு பத்நீத்வநி தேசம் செய்தது ஜகத்ரக்ஷணமாகும் ஓர் ஈச்வரத்திற்குறம்பதி யைப்பற்றியே ஸாஸ்த்ரயமான வதிகாரமாகையாலும் அவ்விரு வர்களுக்குள்ளும் பதிவ்யாபகமாக வ்யவஸ்ஸாஸ்த்ரங்கள் கூ றினவென்றும், அதனால் பதிக்கு யாமயாஜ்ஞாந்தத்வமில்லை யென்கவாவது, யாமஹேத்திலவமில்லை யென்கவாவது சொல் லக்கூடாதென்றும், பதிக்கு கத்ருத்வமில்லாதேவதிகத்ருத்வ ஸாத்யமேவமாகிலும் ஹேதுவைலக்ஷண்யமில்லாததால்உபயகர்த்ரு கத்வமும்உண்டென்றும், ஆனாலுமிருவர்களுக்குள்பதிவ்யாபந்ந மேவமாயுள்ளதென்றும்தோற்றுவதற்காக இவ்வமுத்திற்கு ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகருஸ்ரீவசநபூஷணாஸ்ருதத்தில் "ஸஹாரவ்யு விதிகாயுளக்கவதிபத்நீயைகவதிவ்யாபாநந்யவதே ஸ: । பதிகத்ருகத்வாகத்ருவ்யவதேசவதேசோ வணை:" என்றும், விசேஷவாயஸாயநாயிகாரத்தில் "பத்நீக்கு [illegible]வசீவாரா யத்ருத்தாலே யாமதத்வத்திற்போலே பதிவ்யாபமாக ஸா ஸ்த்ரங்களிலுவதேசத்திற்கும், ஸகலமான னென்னுமாப் போலே ஸகலவ்யவதேசத்திற்கும் [illegible]' யென்றுமருளிச் செய்தார். ஆனலிங்குபிராட்டிக்கு [illegible] பதிபத்நீகளுக்குள் பரஸ்வாம் ஸ்வ[illegible] [illegible]வாதிகளில் வ்யக்தமுண்டோவெனில் "ஸத்யாவஸ்தி[illegible] ஸபத்நீகளுப் கொண்டேயிருக்கும் "என்றுதத்வத்ரயாயிகாரத்தில் அருளிச்செ

ப்ததால் வ்யாகூ மில்லையாம். ஸ்ரீஹாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீபீ தாஹாஷ்ய த்தில் ‘வ்வாஹிதிகா நாரஸ்ய ஹி தஸ்ய நிதெ ஸ்ருஷ்வாரஸ்ய வவிமர்ஹ மாண விஹரிதெ ஸ்ய ஸ்ரு ஸ்ரீமாத்ருகவயிகாரதிபாவாவெ ஸ்ய கஸ்யாணகுணாணமண ஸ்ரீஷ்ணஹ’ என்றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீராமதிஸ்ரர் ‘உஹ பாயிஷ்டாநதெஸ்ருகா ஸெஷிகா’ என்றருளிச் செய்தார். இங்குஸெஷிகாத்திற்குஷயிஷ்டாநமிரண்டாஞ்ஹும்வகி வஜீகெநஞகவுவதெஸ்யொஹ்யமாகையா லும், ‘வாகதகவுதிவொ ஜீதள’ என்கையாலும் வநகாரஸ்ரிவதிம ஸெஷிகாமென வக ஸ்ரீராவுங்களிலும் கூறப்படுமென்று கருத்து. மேலும்; ஸொக தத்தில் ஜீபாநத்திற்குள் வதிக்கு வதியை ஸகியென்பது வழக் கமாதல்போல், இங்கும் விசேஷணாகாரத்தையிட்டு ஸ்ரீவஹவ நாரோதிகளில் ஹவாணுக்குப் ஹவதகியை ஸகியென வ்யவஹரிப் பது. ஆனதால் ஸதிரஹிதனை வொருவன் வாநத்திற்கும் கஸஹ்ருவானுகையாலும், ஹவதகும் ஸ்ரீணராஹிதமானபொ ழுது ஸிநாத வுஹ்வாஹிகளுடைய வகஷத்தில் வ வெஸ்ரமாவா வதாலும், ‘வ்ருஹா வ்ருஹாவதிகாயாஉ ஹெகொக்காவிதிராயய? வனவீநா ஸ்ரிரோஹுளவ்யாஜ் வஹவ்யாத்ரு ஸியாநதஃ ॥’ என் றபடியே வ்ருஹியும் வ்ருஹாவானும் வ்யவஹாராரோத்ரு ஸிஹமாஞ் ஞும் விஸிஷெஷகுத்தால் வஷ்ரவொன்றெனக் குறையில்லையா கையாலும், ‘மணமொழிப்பப் பூவிற்கு பொம்ருதையில்லையாகையா லும், உணபராகவ வ்ராஷகாராகவங்களுடைய விஹாமழும் வெஸிகமானபடியாலும், ஸ்ரம்ஸ்ராவஹஸிபானமில்லாதுபோட்டி, கூஷ்டாவராதெகளான ராக்ஷஸிகளுக்கு ‘ஸிவெபம ஸரணம் ஸிவிஷ்’ என்று அவர்கள் செய்த உவாயத்தை யாமீகரித் தஹப வ்ருஷாநம்பண்ணிஸபேம வந்தவாதே ‘கூஷ் கஸ்வெ ஸ்ருஷாநஸ்ரா தஸ்’ இத்ரிஷிகளால் ஸ்வயேம ரக்ஷித்தருளிபபடியாலும், இதை யநஸரித்து ஸ்ரீவதாம்காதிஸ்ரருடைய திருக்ருஷாராய் நமகா வர் தமக்கு ஸ்ரீராஸாயனென்று நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீஹஸ்வராஹ ஸ்ரவாஹரால் ‘ரோதகெஷ்டயிஸ்ரீ! ராக்ஷஸீஸ்வயிதகெவாஹ்ருரா வராயாஸ்வா ரக்ஷஹ்ரு வவநாதஜாஸ்வஸ்ரிரா ராஸவ்ருமொ

ஷீகூதா' என்று வகுவதிடத் திருமகளுர். சுபவபூதாபம்செ
ய்தருளி ரக்ஷித்த காகவிஜிஷணாதிகளாகிற வபவஜிமாவதி
யையும், பிராட்டியார்ரக்ஷித்தருளிய வபவஜிமொவிபானது கீழ்
பழமித்திற்றென்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெ
ருமானுக் கேற்பட்ட வபஹகமே 'ரூஜயா தெஹொவெகுஷீ
ஸாஜிஜ' என்றும், 'யாவவ்ஹீதிஜவவுதி' என்றும், 'ஸ
கீநபாராயணீதிஜ வா வவபவிஜாத வஜதா தெவாவகிதெதா
Zவிஜிஜா வெஹணஃவாவிதிஜஃ ॥ வஷஷிவெஷாவ ஸாவெஷ
ஷ யதிபுயபிபு வஹாவதஃ । வவஜாவவ்வாரஷிவெண கஜுவிதெ
தீவொதிகள ॥ வ்வாதஜெ்ருண வ்வாரஷிவெண வீஷவபதீ யபி
ஊகா । நாராயணவ்வஸ்விஸாதா ஹாவாஹாவதிஜுஜஜ । நிஷஜெ
நவ்வாரஷிவெண யஹாவ பாவ்நிபவதீ । வவபுஹாவாதீகாஜுக்தீ
ராஹஜா வாரபிகிகா । தஜபிபுயதிபுணீதெவீ ஹாகுவாவவபுதி
ஃஜிஜக । நிஷஜெந வ்வாரஷிவெண வாவிதகுவஃநிபவதீ' எ
ன்றும் 'நிதி நிதெபுராஷநிவ்ஸ்தி கவு பாணஜாணஸாதி நீ । க
ஹஜாராதிபணீநாரி வாஹஜா வெஷவீவாரா ॥ தெஸாதாவா
தியாரஷிவா தாரிவெதொ நதிஷவ்பதஃ ।' என்றும், 'ஸகி
நபாராயணவ்ராஹம் நிதி பாரதெவீஹவொதிதா । வ்வதஜ்ரா வி
ஸவஸிஜீநாம் ஹெதாஸாதுதிஹாஜுதா ॥ என்றும், 'நாயிகாஷ
வபுஸதீநாம் வவபுவொக திஜெஸ்வாரீ । திஹிவதீதெவதிஷவவ பி
வவபுகாரிஜுவாவிவொஃ ॥ தாவபுஜாணவபொரஷிவெ பீபு
நஃவபுயபிநெஹபுரெஃ । கரொதிவகுவஃகுபுத பி நிதி பி தகு
பிபுயதிபுணீ । வாஹதிம் கவுதிதாவிஷிவ தெபுவதெவவபுஸாதிபு
ணஃ । ஸாதிதாதெநயாதி புஜ்ஜா வாதிரவ பிதெவபாவீ ॥' என்
றும், கவிவபுபுஜ பி வுகுதீதஜ்ராதி ஹாதவஹாவங்களில் கூபீவ
ஜிராதிதத்திற்கும் வக்தாவான ஹரிவான் தாமே யருளிச்செய்தி
ருப்பதாலும், 'வ பாரதெகாரவ பாதபா' என்று கூறத்தாழ்
வானும், கூநந பாயீந கவு பாணதிந பிதாஃதீகாரணம । ஜாதஜி
ஊநதிஷஃஷ ஷஃஷ வஜாதிதெஹிஹஃ ॥' என்றும் 'கவொ பாஸ
நாஜிதத உதி தெபாதிதெஹபாரஃவாதிபீ ஸ்ரீஸ்ரீவகிதிஜ ஷஹா

உவபதெ தாஞுராவாடுஸாவம் । oஸஂஷெகுஜிஜத உதி
யூ வளராஷெ வஎகுதுஉகுவுஞு கூடகூ வதியேஜிஜா வாதெ
ரஸராநவாகூ?' என்றும், உ ஹுவா ஷவதிஷ்டவாவாஹ
நெகாதிபஜீம் ஸ்ரீஉராணவேபி வாஷவுராணிதி கூவுரி
தெ । ஹதபூரொzவுஜநதி ய தூஜிவெதிஷாவெஹூ வாராரா
ணெஜீபுநு வுவெபூரா நஹிபதகதிகேகூ நதிஜீவு ஶாணு ॥'
ஏன்றும், 'கேஉஜஹபூவாதாகூ நவுபுமஹிபிதெ ப்ரராதீரவி,'
என்றும், 'ஈவாஂஅஹஎபாஂ வொபஅவுவிவாஂ வுஹகூ
ஹஎஜ்' என்றும், 'வுகிஸ்ரீவுஂ விஷொவுவேவிகிகி வுஜவிவெஷஹ
முவாஞு கூவாயதீஜிபுகெவ வு ஹவுஅவராயீநஜிஹவுஜ । வுவாதீ
வுபாரதூ ஹவுஅவிஜிஹாவுபூ நவிஅணா நகூவுஜ வுவாத
தெஜ்ஞு ஸவதிவுநவாநுா ஹிதஅணு ॥ என்றும், திவஹவுவத
தெஜ்ஞுதெ வாயாரணாஅணராஸபுஜ் ।' என்றும், 'ஹவதிய
வயொராதிஜிஹா' என்றும், 'யாவயொவுாதஞு ுதெ ுஂகூ
ஸா' என்றும், 'வொஸபயபுகேஷுராஅதிம வராஂவஅஂ வாகுவெஜ
விஅஜ்ஜிஹுாஂ வஹதெவிதீயபு । கூவெஎநகிஜிஜுவிதிம கூதி
திதெ ுயாஂவ! கூவாஜிஜெவ கஷபகொயதூஹாராஹாவுஜ ॥' என்றும்
ஹுவதிபுஜுடைய வரிவுஞுகுதாஜ்ஞு, வொஸபயபு, வுர்ஞு
வ, வுாதஞு ு, வாதஞு ு, வொஸஹாஅபு, வாரு, காராணு,
மாஅபியபு, ஸவபுஷஅவுபுஅஞு, வகுவுஜிஜுகூ, வதிவாராஸபுு
வொகராஸ வுாதிகின ஸ்ரீவர்ஸராஸ ஊடவாஅருமருளீச் செய்திரு
ப்பதாலும், பிள்ளை லொகாசாரியருடைய 'உடலுமுயிரும்போல்
பூவும் மணமும்போல், வுஞையும் வுஹாவானும்போல், இருவ
ருள்ளொருவர் பிரிந்திலுமல்லதையில்லை யிதுாதிவாகுங்களாலும்,
'நிஷ்கு ுஞ்ஞ பூணபவதிதம் தெவிநித ுாநவுஞுபவிஷ்ண
வுஞ்ஞித ுநவயிராண்ம ஹுஅ ஜிநெ ுாந ுஅகூஸ்ுஞ்' என்றும்,
'ஹவதிபாவாம தெவுதம ஹுவதீநஜ்' என்றும் 'ஹுவதீ ஜம
தாரவதீ' என்றும் ஸ்ரீவுாதியிலும், ஸ்ரீஉ ஹவ ுதியஹாரத்
திலும், ஸ்ரீபாதஅஜுஹவ ு வெஸிஜிஷ்ுாதிவுாதிவுாதஉவிஜ் வு

தா ுஎரா ுகெக்க ஷெவகாகவாஜி வெஷ்ணவாகிவுராஹ்ஃ' என்றும், 'விஸிஷ்டெகாராஜி விவக்ஷபாவனகக்வாவுவஷ்ஸ்ஃ' என்றும், ஸ்ரீநாராயணவிஜாஜ்நத்திலும், 'வுவதத்வெுகெவாரிண ஜித வெளிஷ்ணவிஹவாக்ஸ்' என்று ஸ்ரீஜாவகீலகத்திலும், ஸ்ரீஹிமசாஞ்ஜிஸிகரு அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'தியாவி வாயாராணஜீஸிதிராகு ஸ்ரீஸ்ரீஸயொடெபுளவ வஷெகஸெஷ்ஃ' என்று ஹஹாவஸ்மருளுவதாலும், 'ஷெக்ஷீவ்வபவர வஸாயிதியள வந ஸ்ரீஸளாஷ்யு வஸவுவவிவ்ஸ்' என்று ஸ்ரீ ரு ம ந் ர ர ஜ வுவத்தி லருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'ஸாணஜிஹ்ரு ஹ பொ மெந யிஷொவாயொ நிவ்ஸ்ருதி । வுதாஜிவெஷணக்கவஜிநொ வாய ஜிக்ஷுசாவஹெஷ ॥ என்றும், ஸ்ரீசேவாதுரஜிவ விஸெ ஷண வெளிஷ்ணவாயெஜிவெ, ஸ்ரீவாஹவுவுாநாகஜி ஷுஃ । வதீஸாணவிஸ்ரஹாணாம் யஷொஜிகி ஸ்ரவிஷொமொ யஸ்ர ஸாவஸிநாவஸாயெஷுஃ | தவுஸாவீசாஜிவ ஸாராபணவுவுர்க்ஷுக வுவுவுஸசாஸ்ரபணீயஷ । சதவவவதீஸாணவிஸ்ரு ஹவிஸிஷ்டோ ஸமவாஸு வஸகீவவ விஜெசாவாயஷ்' என்றும், வாஸாஷகாஸ்ர ஜெந வஜிவுஷுநாவஸ்யாய, வாஸாஸவி ஸாரணாமதி ஸிஜ்ஞா வக்ருஸே ஸாரண ு விஸெஷ்ணஜெஸாவி ஸ்ரீஸஉவுஃ வ்ரயாஜ்ஞு தெ । சாத்ரஹிபுவாவாராயாயாஷ் வாதிவஸாரக்ஷுணெவஸஹ்கர ஸ்ரீக்ஷம் யாஜ்ஞுதவஜிவெதி வவுபுவேஹாதிஷ்' என்றும் வ்ருதிவாஜிஸ யஸ்கரம் அண்ணவுக்கு கூவாயபுனும் நிவிஸதாகிபுகவுஜிவாணீ யும் வவுபுதஜ்ஞுவ்ஸதஜ்ஞருமான ஸ்ரீவரதநாயாவாயபுசென்னும் நயினாச்சியர் அருளிச்செய்ததாலுமிங்கு வாஸ்ரவெளிஷ்ணு த்தால் வஜிதேவபவிக்ஷமாகிற ஜமதாராணஜிக்ஷுவுஸமியாது. ஆகையிவ்ஸ்தலுள்ள காரணஜிக்ஷாஹாவத்தைக்கொண்டு (தத்தி) வஜிவெபுாஜ்ஞ நியாயத்தால் (வாயநகஷ விஸெஷணதியாஜ்ஞ் காரஸிக்கும் ப்ராட்டுக்கு உவாயகூமும் வஜித்தது. அதாவது; காரணம் ஸ்ரீவிஸிஷ்டமாகையாலும், ப்ராட்டி நித்ய நதவாயிநாகையாலும், இருவருக்குள் நிவுகதாவு ஷம்மாவிதமாகையாலும், உபெயம் நித்யமாகையாலும், இவையெல்லாம் வவுபு

வராஹ அவதாரமாகையாலும், ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஸ்ரீவராஹ மென்றும், பிராட்டியை மடியில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதால் ஸ்ரீதேவி நாயகனென்றும், பிராட்டியை மடியில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பற்றி வேதகர்ப்பத்தைப் பற்றி வேதம் போலென்றும் பிள்ளை லோகாசார்யர் சொல்லுகிறதாலும் பிராட்டிக்கும் உபாயத்வம் நிர்ணயமாயிற்றே யாம். இங்கு நம்மன்பாராகும் ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு என்கிற ஆசார்யஹ்ருதயமொத்து, அவைகளுள் ஸ்ரீமந்நாராயண சப்தத்தை விஸ்தரித்து அதற்கொருவாக்யோபாயம் வகுத்தியென்பதாலும் தெளிந்து கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு என்னுமிதனுக்கு ஸ்ரீமந்நாராயண சப்தத்தைக் கொண்டு திவ்யமங்களாஸ்ரயணத்தை வகுக்கையாகப் பிரமாணம் தன்னையுகந்தருளுக்கு மென்றவித்வானாயனார் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பை வகுக்கையும் வாக்யத்துக்கு வித்வானாயனார் ஸ்ரீமந்நாராயண சப்தத்தை விஸ்தரித்து அவன் திருவடிகளில் சரணாகதியாக அவனையங்கீகரித்து அவன் திருவடிகளில் சரணாகதியாக நிவேதயாமீதிவாக்யத்தை வகுக்கையும் சரணாகதிக்கையே சரணாகதியுமாகும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே உபாயமென்னவும் பேசி, அந்த வாக்யத்திற்கும் வாக்யமொரு வாக்யமாகாரமான பிராட்டிவரணத்தையுமேற்று, அதனால்வரும் பலமான மோக்ஷபுருஷார்த்தத்திற்கு விஷயம் ஸ்ரீமந்நாராயணனும் பிராப்யமே யென்னவும் சுருங்கச்சொல்லி, அதனாலேயே மோக்ஷிகளிருவருமென்னவும் பேசி, மோக்ஷத்திற்கு உபாயமும் விஷ்ணுவே யென்னவும் கைக்கொண்டு, அதனால் பிராப்யமே உபாயமென்று பண்ணினபடியினாலே வாக்யமென்னவும் மொழிந்து, விஸ்தாரவாயம் சாதம் மோக்ஷபுருஷமான நாராயணனொருவனே, அல்லது பிராப்தாரே வென்று தாராதகலக்கங்கொண்டு அனேக விடங்களில் மோக்ஷவிரோதியான பகவத்விக்ரஹத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், பாகவதர்களும் உண்டாயிருப்பது" இத்யாதிகளால் பல கோடிகளான விஸ்தாரவாயமே வரணீய மென்னும் சொல்லி, முடிவில் இப்பிராட்டிமற்ற மாணாதிகள் போலே சுவதந்தமல்லாது பரதந்தமாதலால் விஸ்தாரவாயத்வமும் வருமென்றுகாண்க.

ஸ்ரீவேதனிதய ப்ரபந்தத்தில் மாணங்களும் விஸ்தாரங்களும் சுவதந்தமாகையாலே வாக்யத்திலே யடங்குமாறுண்டு.

ருணாநாதோ ரூப வஸுரஞ்சுவமாகையாலே இவளுக்கும் வஸுரஞ்சு வாநுவம்யிகும் உண்டடேயாகிலுமிவள் வெகுநாளுரமொவ் ரையாகையாலே உவாயஸுரீரத்திலிவளுக்கு கஜேஹுவமில்லை" என்று நிரூபிமாகவே கெவலும் ஊரஞ்சுஹத்தால் எழுதி, இ தற்கனுரூணமாக வாரஞ்சுஷகாரத்திற்குப் வரம்வரவாயா நகும் கூட கூஹாவிமனவாதித்து ஓடிவிளிப் வாரஞ்சுஷகாரு மும் அவனுக்கிரக்கமில்லாவிடில் வுயுரூமெனலும் மொழிந்து பிராட்டிக்குள்ள வாரஞ்சுஷகாரகூத்தையும் கூவிவாஹ்களாவிப் படிநாசமாக்கி அதற்கனுரூணமாகவே அதேரஹஸ்யத்தில் சிறி து முன்பு ,இவளுடைய வஸுரஞ்சுவம் கணவாயிருக்கச்சேய்தே, உதாரிபால்மகூீகூத்திற்கு கணகவஸ்வாவநவஞ்சுவுகிஹ கூநாஸுமும் செய்து ஸ்ரீ ஆளவந்தார், எம்பெருமானுர் கூரத் தாழ்வான், ஹுடர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள் ளை வரையில் வந்தஸுதா வுரூயத்தில் நவீநமாயொரு ஹெரூமதி யைவிளைவித்தார். அந்த ஸுகையையே வெளிஷ்டுரூதிதா **தியால் வரிஹரித்தது.** இப்பொழுது அவர்வகூத்தில் சாகா வுஜாகோபியிலஹுஞ்சுதெதியனவும், விதிராமட்டில் உகூகூ ஷுனெனவும், சாதிவுஜைகளையு ஜெயித்துச்செய்யும் ரூஹு ஹாஷணாதிகளை யோரோர் வயேம், விதி கூஹுரூவமும் ஜெய் யாதே திரஸ்ரிக்கவும் கூடுமெனவும்; சாதிவில்லாகஹயேம் பார்த்து வுஜைதானே அப் விதிவை ரக்ஷகனென்றுபதித்தறி ந்திருக்கவேண்டு மென்றும், விதிவிற் கிரக்கமில்லாவிடிலிவன் ஸுரணவரணமும் வுயுரூமாகுமென்றும் இவ்விதம் விதிவிற் கு ஓர் கவுவஹிதநிவுதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. சாதிவிதிரூப வங்களுக்கு ஸுவாவம்செய்யும்போழுது கூவிஜுமாய்விதிரூபவை ந்தில் சாதிரூபமும் சொருகிவரநிசாதித்தாலே வன்று ஜிகு த்தைவுரூபமும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கு மென்ற வுரூகரண வுகிரூபையைப்பார்த்தும், ,ஜாதிஸ் விதிரூல" என்றஹாகவீவு யொழித்தக்கண்டும், சாதிலைப்பற்றினகிரூபையானும் வி தாரூகாபரூமெனவேவகி வுரூயாநுநியா வெஉங்களும் உதெரா வுக்கின்றன வென்றும், ,வாக்கும் கூபரூமும் போல் வுவஹரூ

சாதஜிகுத்தையும் வஷுமதிரா கவ்யஸுக்குத்தையுடைய தென்றும், வ்ருகிவஷுவும் யஜுபஷிகுகெந வாம்ஹ்ரீஸுவாவ்யமர்கக்கடவதால் 'வ்ரீநாரீலக்ஷ்மிசெடுதெய வாஹாரோஹவாநுஹரிஃ | யொயொஹவதி வாம்ஹாவஹ்ரிஷ்டிரிதி நிஸுவஃ | யொயஷ்டாரீஹாவஹ்ரிதத்ர லக்ஷ்மீவுவஹ்ரிதா || வ்ருகுதெஃ வாரஷாவாநுவ்ருதீ பொதெநவிஷ்யதெ | கயகிம்வெஹாதெநாதெந நரநாரீயொ ஹரிஃ' || என்ற வளராணிகஸ்ரீவாஸுராதிகவயங்களால் வ்ருகுமாவதென்றும் தெளிந்து விஸுஷணங்களான ஸுராதிகுபவக்ஷாதிகளெல்லாம் விஸுஷ்யமான தெவதிதிரூவனியே வ்யாநமாகப் பேசுமதுபோல், வக்ஷுஹஸாஸுரயக வாணரீகாகூக்ஷ வாரஷொதிகுவாதிகளா விஸுஷணங்களாகவுடையஹவாளெருவனியேவிஸுஷணங்களெல்லாம் வொயிப்பிக்கின்றன வென்றும், இவ்விதமேதான் தெதநரஸிவமாய் வதகரவமாய் வஷாவ்வாஹிதமாய் வ்ரநாரஸிவமான வ்ரவாரஸிவமாண விஹவெஸுயங்களா யுடைத்தாயிருக்குமொரு 'ஸ்ரீ' என்ற விஸுஷணமும் வவகுதெஸுவவகுகா வவகுரா வவெஸுகளிலும் நிதரா நவாயமா யிருக்குமென்று கொள்ளக்குறையில்லை. ஸ்ரீநிரயாவெதிங்களான விடங்களிலெல்லாம் கவடிதவடநாவாயேகுத்தைக்கொண்டு விதண்டையாய் நிஸுயிக்கும் நம் வ்ருகிவக்ஷிகளுக்கு ஸ்ரீநிரயாதிவ்ரோணாஹிதிமான யிச்சேதனரூபவிசேஷண வெஸிஷ்ட்யாமிகாரத்தில் யாதுகுறையோ வென சஜ்ஜநர் அறியவும். விஸுஷ்டாயீநம் விஸுஷணமென்று ஸாவவஹிஜுமாதையால் வஷுஜிக்கும் வாராது. வவகுவஹிநு வவகுஹாவவகுத வெகரவஷுத்தையுடையதால் தெதநமாணனும் வ்யுஹாவம் விஜிக்காது. யஜுபஜிகளுக்குப் போலீவைகளுக்கும் கவ்யஜக்ஜிஜுகும் விஜும். 'வ்யாதெகரவஷ்டாதுபா' என்றது மிக்காரணத்தைப்பற்றியேயாம். 'கிதஜுஹ்ரவாக்தாம் நவ்யுமஹியதெ' என்றதுமப்படியே. விஸுஷணங்களுக்கு விஸுஷ்யாஸுய மில்லாதேபோனல் ஸுதெதியில்லை. விஸுஷ்டத்திற்கும் விஸுஷணவிஜியில்லாத

போது வில்லில்லை. நில்லாயில்லை. இதையே நினைத்து லொனா யாயபுரும் 'இருவரும் பிரியிலிருவர் வத்தைக்கும்நாசமென்றார்' கூவாமாஹிபாவொா, கூவாஸெஷொாதஷ்டாஸ' என்பன விஸெஷணமளாரவத்தையும், வதஸ்ரீஷ்வாவிஷொஷ்டவொி, வயா ஹிவாரகூம' என்பன விஸெஷ்யமளாரவத்தையும், அருளிச் செய்கின்றன. 'யாவயொஷ்வாயாரணாமாணாராபஸ' உதா ஹிகள் உஹபவாயாரணங்கள். ஹீவத்திலிருந்து விஜ்ஞாஹிக்கும் வாஹைக்கும் ஹீவம்போலவே ஒளியும் ஒளஷ்டமும் உஹநாஸகி யும் மற்றுமுள்ளவைகளும் வஸாமாயிருக்க வாதிக்ஷத்திலும் காண்கின்றோம். வாஹாநாஹிநதையால் ஹீவத்தை ஜவநாமாய் வாவஹரிப்பதும் உஷ்டவிஷயமேயாம். அவை பிரண்டிற்கும் ஹாவுகமும் ஸாஷவஹிஜம். வவாஹா கவிநாஹாவமும் உக்ஷா ஹாஹுஷ்டம். கநாதாரநாஸெவாநாதாரா நாஸமும் விஜம். வா ஹாநாஸத்தில் ஜிதாஹீவமென வொவாயிகாஹியாநமேற்படும். ஆகயிவ்வளவால் ரதிங்களுக்குள், தத்தங்களுக்கு கூநாமாண மான ஸீகிக்ஷாஜிவிஸிஷ்ட வாஹைகள் காணப்படுவதுபோலும், ஸம்ஜ்ஞனிடத்தில் ஸீகிவாஹையே வாஹ்யபூாஜிகளிடத்தில் உஷ்ட வாஹையே என்றபடி. தத்தஜநாமாண வாஹைகள்போலும் ஜிவாஸரீரனை ஸமவானுக்கு ஜிவாஹெஹெயான ஸமவதியே ஜிவாவாஹாரஹவிணியாய், சூஸரபமான ஸமவானிடமுள்ள ஜம சகாரணக்ஷாஜி வவாஹவிஸிஷ்டமாய் ஸமவாஹிஜமாய், 'கயொா விஷ்ணரியாவாணீ' உதாஜிகளின்படி வாவஹார சாதாஜிஜமாய் ஸமவஜ்வரவாவாநாரஹவமாய், நாநயொவிாவாஹிதவரம' என்றபடி வஸாமான வகஜமளாரவத்தையு முடைத்தாய், தங்களுக்கு மேற்பட்ட யாதொரு வஸ்துவையுமுடைத்தாகாததாய் விள ங்குகின்றதென்பதும், ஆகையாலேயே பிராட்டியார் ஜீவகொாவாஹாஹிதெயல்லவென்றும் ஸாஸ்ரகொாவாஹாஹிதெயே யென்றும் கஜக இவளும் விஜீ என்றும் ஆக மூண்டும் விரி ஷாகாரத்தால் ஜிக்ஷாஸெகபாற்றதென்றும், கதவாவ ஜிரதா மே ஸிதொவாயமன்றுமிதன்நிரண்டபொருள். இங்ஙிவ்வளவே

விசேஷம். கூகெஜிகன் ; நிவிழுஸொஷம் ஜிநாதூம் வுஜெஹெக ஜெவஹதூ' என்றார்கள். இவர்களோ, நிவிழுஸொஷணம் வுஜெஹெ கூகெஜ' என்றார்கள்.. ஆதலாலிறே இவர்களைப் வுஜஹா ஜெஜிகளென்றது. மேலும் வஸ்கூவஸ்ஸாஜிகளையிட்டு வுகாரமும்வுகாரியும் ஜிஜவுவஹாரவிஷயமானஞலும்விஸொஷணவி ஸொஷஹாவத்தைக்கொண்டுவிஸிஜெஷ்டகூம்செல்ல பர்தொருகுறைபுமில்லையெனத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஜிமதாஜஹாஜெஸி கூறும் ; கஸொஷ ஜிஜஜீ காரஹ வுஜெஹெகஜெதகூ' என்று ஜிஜஜிஜிஸிஷ்டதையாயிருக்கும் கஜெஜெந்தை வ்யுமே மருளிச்செய்தார். வஸ்துதஃ ஜிஜஜித்துக்குருடைய வஸ்துஸ்வம் விஸொஷ்யமான வுஜத்தைக்காட்டிலும் ஜிஜங்களானதுபற்றி ; தகு வுகார வுகாரிணொஃ வுகாராணாஞாத்ருஜ ஜெஜெஜி விஸிஜெஷ்டகூராதி விவக்ஷயா வாகக்குவ்யுவஜெஸஃ' என்று தகு நஜார மருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே தகுதையாயிகார த்தில் ; இப்படி மூன்று தகுங்களாக வருத்து ஜிஜித்தாற்போல் வஸ்துவிஸிஷ்டவேஷத்தா லீசுவரனேகதக்குமாக வாஸ்மாப்பீப் பார்க்கும்' என்று தொடங்கி ; அவ்வோஜூகாரநஸ்துவ்யு ஷ்டாரஸ்துவுங்களான வுபயொஜநவிஸொஷங்கள்கண்டுகொள்வது' என்றருளிச்செய்தார். ஆக பிதலில் ஜூகாரதி மாணங்களைப் போல் பிராட்டியும் ஜெதநரஸ்துவமான வோர் மாணமாவதுபற்றியும், அதுமூலமாய் முன்சொன்னபடி கவ்யுயுகம் விஜிப்பது பற்றியும், பிராட்டிக்கும் பெருமாளுக்கும் 'விஸிஜெஷ்டகூம்கொள்ளக் குறையில்லையாகையாலும் ; மாஜொவமஸ்துவாதிதெ' என்று வ்யுவஸ்தாபய வியொமாநஹாதுதையைக் கூறுகையாலும், இதனால் ; வஜ்ஜியாமஸிஷ்' நயாயப்படி வஸ்துவஸ்துவாவஸ்துஸ்வத்தாலும் எம்பெருமானீச்சொன்ன விடமெல்லாம் பிராட்டியையும் சொல்லிற்று மென்றுவதால் வாகக்குவத்திற்கே தியாநம் விஷயமாகக்கூடும். பிராட்டி கூராயெஸ் யல்லவென்று முன்பேகூறப்பட்டதாலும், கவ்யுயஸ்துவிதெயாதலாலும், கூணகஜயத்திற்கும் ஸவ்யாவ்யிபை ; யாவாஸவஸ்துமதொவிஷ்டஸ்து

மெவெயம் ஜிஜோதஜி । கூவெவெ கதிஷ்டாநாம்வை ஜமஷ்டிர்
வ்யராவராம் । வயஷ்டுஹ்தி கவ்ஷிதாஜிஜோ' உத்யாதியால் வ்யாஷ்டி
வெண வ்யஹாவதிஸ்ட கூயவதாலும், 'வீஸிஜெஷ்டகூயம் ஜ்ராரா
வவாஜ்மாம்' என்று நம்மன்பர் எழுதினதே நிஜெஷ்டகூக
மாம். ஆனதுபற்றி வ்ருஷ்டத்தை ஈகஷ்டியாகவும், ஸ்ரீவதிக்வாதி
களை அதன் ஈக்ஷணமாகவும் ஸ்ரீஹாஷ்டத்தில் நிவஷ்டிஹித்தருளி
னர். 'வ்ருஜெஹ்தவ்ஸிகவ' என்றபொழுது ஸ்ரீவிஸிஷ்டி
என்று கூறவில்லையேயெனில்; அதற்காகவே வஸ்துநியாமழிஷ்ட
நியாயம் கூறப்பட்டது. வ்ருஹவஷ்டிதம் முழுவதும் ஸ்ரீயை
க்குறித்து வ்யவஹரிக்கவில்லையெனில்; நாராயணனையுமவை
வ்யவஹரிக்கவில்லை. ஆகையால்ந்த யுக்திகயுக்தியாம். யபா
வ்யஹிதஸ்தித வ்யதியால் வ்ருஹகுமே வ்ருஹத்திற்கு ஸ்ரீயால் வா
வேண்டியதாக விருக்க, நாராயணனுக்கு வ்ருஹகும் வரிஜிக்க
வேறுவழியில்லைபோ. ஆனதுபற்றி ஸ்ரீவதிகும் வ்ருஹத்திற்கு
ஈக்ஷணமென நிகுழ்கையில் ஸ்ரீஜெஷிகளை லருளிச்செய்யப்பட்
டது. இந்த ஈக்ஷணகளனைவர்களெல்லாம் ஸிவாதி ஜெவதாஜராத்
திற்கும் வ்ருஹகும் வாஹனியாதே யிருக்கவேண்டி யருளிச்செய்
யுமவைகளாம். பிள்ளை லோகாசாரியரிடத்தில், வ்ருதுகூமாய்
ஸாவமாகவும் க்ருடுமாகவும் எவ்வள்வோ நமதன்பர் வகூத்தி
ற்கு விரோயவஜிகளை யெடுத்துக் காட்டும் நம்மப்போல், சுவ
ஜெரிகளிடத்தில் வாஜிகமாயாவது க்ருஜிகுமாயாவது நம்கண்
பருக்கு எடுத்துக்காட்டுவது கவாஜ்யமேயாம். இதைவிட கடி
வஜிமிருந்தால் வ்யவாண்டித வ்ருத்திற்கோர் விஹரிஷணமா யிருக்க
லாகுமாயிருந்தது. மேலும்; யத ஸ்ரோகீஹாஷ்டவ்ருத்திலும் 'வி
ஹாயாவாஸாவ உஹவாயகூஜதிவெஜ, காமகிவெ நிதவ்ருஜி
ஜெஷ்டராணாம் யஜிஹரிதஜ்ரூரெநவ விஹாவஷ்டகாராஸ்' என்
றும் 'வாஜகூஜீகவ ஸ வாஜிராஜ்ரு வாயுபா வாவ்ருதிவ்ருதிகம்
ஜிஜெஹவா கூவிஜ்ஞமெத வாம்ஸயெவி விஷ்டிதிராம் । உவய
ஈதாம்ஸவெஷ்டவ்ருத உவாய வஜவாஹவஜ் । கூஜ்ஷாஜிகு வள
ஜஹ்ரு வஜஷ்டகு வஜகுவதஜ் । ஸுநாரரஜிவெ ணு ஸம்வாய ஸ்ரீ

வதள உஸிபுதஸிபஜ ॥ என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நிராவாயமாய் பெருமாள் பிராட்டியாருடைய வெஸிஷ்டியத்தால் காரணஜிக்ஞாஹாவமும், உவாயகவ்ரவ்யியும், கவ்யகிஜியும், விஜித்தன. மேலும்; வஜ்ரொமஸிஷ்டந்யாயத்தால் யத்யத் ஹவாநாவ்ருகெ, தத்தத் ஸ்ரீரவ்ருகவ்ராயெ வெதியெ உரவி வ்ரவ்ருகமாயிற்று. 'ஸநெந வ்ரஜி வஸிதிரெவஸ்ரு' என்று துடங்கி த்ருதீயவகஷமாக 'ஜகஸ காரணஸ்ரிஜி வ்ருஹகஷணஜ்ரு வதிரோதுமொவரம் । கதிவரவ தஸ்ரு வஸவெபுவ்ரகஷ்ரு வஸாயிக உரிஜ்ருகஜிஜ்ரு' என்றவகஷம் 'வஜ்ரிவெதிஷ்டவகஷஷ்ரு கஸிஜெகஜ்வுரோணவாந்ரு' என்று ஜித்தாவது வகஷத்தையே வ்ருரோணதிமமாகவம்ஸீகரித்தருளிய விசேஷத்தால் த்ருதீயவகஷரோஹணீய மென்று நிவ்புயமில்லை. உதிரொதுரவகஷமே வலீயாநு என்று ஸ்ரீதகவஜிஜாஜுநத்தில் 'வஜ்ரிவ்ரவகஷஷ்ரு வ்ரஜிவ்ரு வ்ரஜிபுவஜிஜ வ்ராரவ ருஜ்ஹா ராணவ்ரஜிவ்ருக ரொதுரிரொதுரொஜ்ஹாநெந வ்ரஜிவ்ரு வ்ரஜிவ்ரு வ்ரு வ்ருரோணவிரவ்ருஜகஜெ ருதிநாவ்ரு' என்றருளிச்செய்ததால், வ்யகமான ஜீவகு நிரவ்ரஜிவகஜெஹெதவான கணவ்ருகவகஷமென்ன, ஜிதியமான ஜீவகெவ்ரபி விஹவ்ருகவகஷமென்ன, த்ருதீயமான ஜீவாஉருவ்ரு வகஷமென்ன, வகவ்யபுமான வஜீவ்ராயீநமான மளணெஸ்ரவ்ருகமென்ன, வஜ்ரிமமான வ்ரு தவஜ்ரிஜமாயுள்ள ரொவெருஸ்ரவ்ருகமென்ன இப்வைந்து வகஷங்களுள் வ்ரு தவஜ்ரிஜமாயும் ரொவெருமாயுமுள்ள ஸ்ரஸ்ரவ்ருகமே ; வஜ்ரிவா வ்ரு தஜ்ரு ஹமவஜ்ரஜ்ரு வம்ருவஷநெ । கவ்ரஸ்ரெஜிஷ்டகஷ்டபுரு தவதிவஜ்ரு நிஷ்டவ்ருவரெயெ । கவரோஜிரோடகஜ்ரு ஸ்ரீரகதிவ்ரஜிஜிஜவ்ரு விஹவ வ்ருஜ்ருஹுராவ்ரு தாம நவ்ருபமஜிபதெ ஸ்ரு ரீரவி॥' என்ற ஸ்ரீவராஹஸ்ருவாக ஸ்ரீவஜிதியாஜும் வ்ருஷ்டி ॥ 'வஜ்ரிதவ்ரு ரூமபுருஹஸ்ரு' உதி ருஜி வாரோந ருஜாக ருத்திற்கெல்லாம் வ்ரு ரிதாஜிரோநவஜிவ்ருகுகாந ருஸாவ்ருராய கெஷத்தால் ஸ்ரீஹயஸ்ரீவனருளில்லாதே ஸாவஜ்ருஸ்ராய்ப் பிதற்றுமவர்களுக்கு ஸ்ரீஹட்டருண்டய ஸ்ரீவஜிதிகளாயுமாகவேண்டுமென்ருல் கவாஉருமே

யாம். ஆனதால் வஜ்ஜிவேகூதத்திற்கு விரோதங்களான தான்கு வகுங்களும் ஜவநிர்க்களேயாகும். ஆகையினால் வ்வாதி ஜ்ரோதிகளெல்லா மிருக்கச்செய்தேயும் வசிவாராயஜ்ரும் வ்வதி க்கு ம்ஹாஹாபகமாதலாலும், தனக்குள்ள ஸொஷகமும் வ்வதி ஜ்ரோஹிமானதாலும், வ்வெதர வெதநிகொதிகளாரும் ஸொ வ்வஹரிங்களுக்கெல்லாம் கூவாபரிணி யாகையாலும், தானே இறை யிருந்தபோழுது வசிவாராயஜ்ரத்தையே காட்டி ராவ ணனைத்தாம் சேரே நிர்ஜயியாதே வவஜ்ரஸொஷி செய்யப்பார்த் திருந்தாள். ராவணன் தலசாய்ந்ததும் அவனுடைய கூதிர் ஹாவத்தாலேயே. ‘தெநதெசிஜ் மவதிஷ்தி, யதிவாராவணஸ்ய யம்’ என்று நிர்ணயம் கரித்தாரும் வ்தியவ்யகமல்லவோ வ்தர்ஹாகமனுக்கு மிடையூராய் நிற்க்கக்கூடாதோம். ஆகையால் வாரஸொஷிக்குப் பிராட்டியாகும் விஸொஷணவெஸிஷ்டூத்தை யிட்டு வககூவாதெஸ்வரூக நிரவெக்ஷ வ்வாதஜ்ரோதிகளான யா தொன்றிலும் வாயகமேயில்லையென வரித்தது, மேலும்; கூ வையும், வாரதஜ்ரும், கூநர்ஹாஜுகூமும் வாரரூஷ காரமக்ஷணமாய்க் கூறின வவநஹரிஷண கதிர்ஜுகவக்ஷம், அ க்கிகளை கலியப்புருத்த திருவடிவிஷயத்தில் வஸோயாதித்துத்தான் ரக்ஷித்தபொழுது கூநர்ஹாஜுகத்திற்கு வ்யொஜநமில்லை யாதலாலிங்கு வாக்ஷாஜுக்ஷகூமே பொருளாகும். இல்லையா கில் திருவடியோடுமன்றுடி ரக்ஷித்ததுகொண்டு ஸ்ரம்ஸ்ராநர்ஹா ஜுகூம்போய் ஹநரிஜுநர்ஹாஜுகூமும்மக்ஷணமாய்த் ம. ஆகையால் கூநர்ஹாஜுக மக்ஷணவஸேய மிங்குசேராது. ஸ்ரம் ஸ்ரரிக்குள்ள வ்ரிகோரக்ஷகூகத்தை யழிப்பதற்காக யிப்படி வவ நஹரிஷணத்திற் கட்டியதாமத்திரே. இவ்வர்ஜுங்களை யநர வரித்து மேல் ஸ்யகதிரவே வெஸிஷ்டூயஜ்ரத்தை விள ம்புகின்ரார். அதாவது;— (வெஸிஷ்டூர்) விஸிஷ்டெக்யமென்பதாவது; (வக்ஷியபுரஸ்ரிவக) சூரியனும் அதன் வ்ரையும் போல் (உதி) என்று (ஸ்ரீமத்ஸ்ரிவ-ஜ்ரெரர்) வாரஸ்ரெவத வாரஸாயஜ்ரு வெஸியாயும், ‘தெஸ்ரெநதிரோ-ஸ்ரிவாய வாராயராய’

என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ப்ரப்ருதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவராயும், "நமோ வ்யாஸாய விஷ்ணவே" என்றபடி ஸர்வாவதார ஸாம்ராஜ்யத்தையும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர கர்த்ருத்வாயுமுள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸ மஹர்ஷியுடைய ஜநகத்வாயுமுள்ள ஸாக்ஷாத் பகவத்பராசர மஹர்ஷியினுடைய (க்ருதம்) ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தின் ப்ரதமாம்சத்தில் "தேவதேவ்ய: கேசவஸ்ய ப்ரத்யுக்த்வா கதோ" என்றுள்ளபடி கவிதமாயிருக்கின்றது, (புராண)என்பது ஸர்வ விதம். அதாவது; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம்சத்தில் பிராட்டிக்கு க்ஷீராப்தி ஸாமுத்ரவாஸநேக ஸ்லோகங்களினின்றும் ஆவிர்பாவம் சொல்லும்பொழுது, தேவதைகள் ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை நோக்கி ஸ்ரீக்குப்பல்விடங்களில் ஜன்ம மெவ்விதம் கூடுமென சங்கித்து ப்ரஸ்நம்பண்ண, அதைக்கேட்டருளிய பராசர பகவானும் எம்பெருமானுக்கு உபேந்த்ர க்ருஷ்ணாதிகளான அவதாரங்களைப்படி "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே" என்றபடி ஸர்வாவதாரங்களோ, அப்படியே பிராட்டியாருக்கும் "அஜோவிஷ்ணு ப்ராதுர்பாவா நாநாரூபா" இத்யாதிகளின்படி ஸாமாநாதிகரண்யாதிகளை விடாதேயும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாதேயும் மேற்பட்ட அவதார விசேஷங்களென்றருளிச் செய்தார்.

அவைதாமனேயெனில், "நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ। யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம ॥ அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ நீதிரேஷா நயோ ஹரி:। போதோ விஷ்ணுரியம் புத்திர்தர்மோஸௌ ஸத்க்ரியா த்வியம் ॥ ஸ்ரஷ்டா விஷ்ணுரியம் ஸ்ருஷ்டி: ஸ்ரீர்பூமிர்பூதரோ ஹரி:। ஸந்தோஷோ ஸ்ரீ ஸர்வாந்ந லக்ஷ்மீர் மைத்ரேய ஸநாதநா॥" என்றதுடங்கி "கிம்வாத்ர பஹுநோக்தேந ஸங்க்ஷேபேணேதமுச்யதே। தேவதிர்யங் மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவாந் ஹரி:। ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம்॥" என்பன. இவைபோலவே மஹாபாரதத்திலும் பரதத்வநிர்ணய விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷ ஸந்தர்ஸித்து ஒடுவில் தனக்குள் ஸம்சயம் தெ

னியாதே வந்த ஸ்ரீராமனுக்கு ‘உகந்தாயிலுமெதுவும்’ என்றருளிச்செய்ய, அதை ‘வருகையினைவிரு மொழிந்தகதா கூறியிமதி ॥’ எனக்கருத்தறிந்து ஸ்ரீராமனும் தீர்த்தயாத்திரம் சென்றார். ஆனதாலிங்கு ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தின் உதம் ‘நாநாரூபிவிதரிகவரா’ என்றபடி எல்லாரூபும் உலக ரக்ஷணமென்று மிவர்களுக்குமேல் வருகின வஸ்து கவிலை மென்றும் இவ்விருவர்களுடைய ஸ்திதியும் யதேச்சாசாரமெனை எங்கும் கலந்திருக்கின்றதென்றும், யாவாவதாதிகா விஷ்ணோ’ என்றதால், எப்படி விஷ்ணுவானவனுடைய ‘தேவோவம்’ அப்படியே இவரும் வடிவுடையவரெனவும்விளங்கின்றது. இதற்கனுமானமாகவே ‘வராவதாரகி வாரிஜாக்ஷ தெகதத்தி வொதிகள ।’ ‘ஸ்ருதேஃ வராஹரூபஸ்ய ஸ்வயமேதெவ விஷ்ணுதே ।’ ‘கய கிவஹாரொக்ஷ நாநாரூபியொஹரிஃ ॥ ஜகதராவரஜிஷ விஷ்வவ்யாவ்யவஸ்திதாகிவராதெகெவவராஸ ஸ்ரீஜ்ஞபாவிஷ்ணுகிவினீ ॥ யொயஜ்ஞ வராஹவபுஷி ஷ்ணரிகி நிஷபஃ । யொயஜ்ஞ நாரஸிஹவபுஷாகதி ஜகதீவர்த வஸிதா” ॥ எனவநதரோரவாஹிதையும் கூறித்தது. ‘வனக வனஜமக்ஷாரீஜகீரோதவ்யாதஃ ஸ்ருஹஃ’ । என்றுனு ஜகிவம் ஜகதெயான பெரியபிராட்டியாருடைய வெளிஷ்டுத்தால் க வ்யாதனே ஜகக்ஷாரிபாவதால் வதிவ்யாயநுத்தை பிட்டு தெராஜ்ஜொஷம் வாஹியாதெனத்தெளிவித்தது. ஆகை யால் வராவதாரகாரண வராணாநாமணநுய வில மான வஸ்து வ்யாபத்திற்கு இதுவும் காநாமணமாயிற்று. இவ்வர்த்தை ஸ்ரீதெரிகளும் ‘வராவராவதொயாதெ கொஞ்ச விதராயஃ । வாவதிநுகிரொஞ்ச வ்யாதவாவ்யாதி வியாநதஃ । என்றருளிச்செய்தார். (தெந) ஆதலால் (ஸ்ரீரா) வராதிஷ்ரியான பெரிய பிராட்டியார் (ஸதிகம்) எப்பொழுதும் (நாராயணெந) வடிவுஜமஷாயாரனை நாராயணனுடன் (சதி ஸதியெவ) பிரிதலியுடைத்தாகாதவளாகவே(ஹாதி)வெளிப்பட கூறிஷ்டியாகவிளங்குகின்றாள், (ஸதீ) இப்படிகாரமாக(ஸ்ரீவராஹா

வெஹஸ) தஜநஷானங்களையுடையவஞவெயாகஸாஷங்களா
ஜும்[மஸஞதெஸ்ஸு] தஜநஷானங்களையுடையவஞவெயா
கூவ்யாசோணிகாவாயபூர்களாலும் (தகுஷ்டீனி) வெதநஸஞவமன்ன
வோர் ஸகிவிஸொஷமான விஸொஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும்,
தததிவஸஞவவ்வாதஜ்ஞாகிகளை யுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே
யும், பெருமாளுக்கு ஸொஷஞதெயாயிருந்து தஜவிநாஹஞ
தையாய் தஜிஸிஷ்டையாயிருத்தல்பற்றி அவனுடைய வதியென
(தகூ உகூ) அந்த ஸகிதகூவம் கூறப்பட்டது.

ஆனதால் வஞவெயாகூா விஜநயாய வ்யகூாரம் ஸ்ரீவிஸி
ஷ்மான பெருமாளுக்கே காரணகூவமும் உவாயகூவமுமிந்த
ஸ்லோகத்தாற் தெளிவிக்கப்பட்டதென்பது தாதயபும். பிள்ளை
லொகாவாயபூர் தகூவநிணயுமாகும் ஷ்ணவத்தின் ஆரம்பவரை
யில் வந்து, தமக்கு கூஹிதமான வ்யாணத்தைக் காணும்பொ
முது விவாஹநிஜீவந நயாயம்போல் நெதநிஜீவநம் செய்து
கொண்டு, இவ்விஷயம் ஜநத்திலொருவருக்கும் தெரியாதபோ
மென்று வஞவெயாஜுத்தை யெழுதி உதராஜுத்தை யெழு
தாது மறைத்தார். அதாவது,—'நிதெவெஷா' வஞ
வயாஜும். 'யயாவவயமதெகா விஷஞஷ்யெவெயம் ஜிஜோ
தஜி' என்றது உதராஜும். உஹபத்திற்கும் ஸொஷிகூாஹ்யஞவ
மத்திற்கு சாதகும் வஞவெயாஜு முவபோஹிக்கப்பட்டது.
விஹஞகூவ்யாவகூமானவாகூம் உவாயஜிகூத்தில்வயாபுவஸிப்ப
தால்அதன்தெளிவறியாதே ஜநத்தையும் அறியாததாக்கினர். இது
விவாஹகூதியேயாம். இத்தகூதிய 'யயாஹாவாதிஸ்ருஷ்டி' என்
ற நயாயப்படி வனதீயர்களிடம்பெருமுதும் காண்கலாகின்றது.
அந்தந்த வீடங்களில் அப்படியப்படியே வஞவெயாதாவிஸொய
ஸாகாநிஸாகாரய்யராஜாதர்போல்கூயும் சொல்லுமிவர்வழக்கத்
தைப்பற்றி முன்பே கூறினோம். 'ஹயவாணீ' என்றபொழுது
பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவிஸ்ணவாவகூத்தில் சாதகும் வ்யாவகதையைக்கொ
ண்டு வவயாவ்யாவகூகூாஹாவம் கூறும் நம்மண்பர் 'கயெயாவி
ஷஞஷ்' என்றபடி வஞஜ்ஜ்ம வாவகூத்திலே சாதகும் விஷஞவிற்கு

வ்யாவகங்மேற்படுமென்பது தமக்கு வாய்கமென்பதை மறக்
தார். சுதோர் பெருவியப்பு. லோகத்திலுள்ள வஸ்துஸமூஹத்தை
பைக்கண்டு ஜனஷிகு யருளிச்செய்யும் வ்யாபாரத்தை நிஸ்ஸில்
வாங்காதே, ஏதாவது தன் மனதிற் றோன்றினதைச்சொல்லி
இது ஸாஸ்த்ரமென்று வாரை ஹ்ருதிப்பித்துத் திரியுமவர்
கள் யார் என்று இங்கு தம்மையே தாம் நோக்கிக்கொண்டு முக
வுரையிலுள்ள அவ்வாக்யத்தைப் படித்துவிடுவாராக. இப்படிப்
பட்ட வாய்மொழிகளும் ‘விஷ்ணோர்யே பூதானீதி சேதாம்ஸி
விதிமுதிஹ்ய ஸஹஸ்ரணாமஸ்தோத்ர ! விஸ்வாஸிநயாதஸ்ய
கிமாசரிஷ்யதீகவடாஸுரா ஜனகி ॥’ என்றதால் ஸர்வேஸ்வர
னெஷ்வருக்கேயுள்ளதென ஜனகவி ஸ்ரீவைகுண்டநாதரும் அன்
றே சொன்னார். ஆகையிவ்வளவால் வவ்ருவெஸ்வராவ்யாபாரமி
ருகவ்யதிரேகமானது ஸ்ரீவிஸ்ணுமான தகுமென்றே
யென வரிசித்தது.

இப்படி வாக்யவ்ருத்த ப்ரகரணத்தால் வவ்ருஸப்தமுள்ளவ
ரஸாதுஸ்ருவ்ருத்தவ்யா” என்றும், “வனகாஸாதிஹ்ருதை
விருஷ்ணாம் வவ்ருஹாவாந்நாஸ்தி நீ ! தெவீ ஷாஸ்ருணு வாக்
ணாவா ஜ்ஞாநாநந்த கிபாவீ” என்றும் தெவாஸுகீதைகாரர்
ஹிஸா” என்றும் கூறுகிறபடியே தத்வநிரமாய், தத்நவாய்மாய்
வெதந்ருயாதமான தத்வகியாயுள்ளவளாயும், “வவ்ருஹாதிதி
ஹெஸ்ருஸி” என்றதால் வவ்ருஹாதங்களுக்குமீசுவரியாயும், “வ
வெருவாரிவாரிதா, ஹாதாஸ்ருயா விஸ்ருவிவா, விஸ்வாஹ
ரா விஸ்ருவிவா, ஜநஸ்ய ரோவிணீ விஸ்ரா, வவ்ருர்வவெருஸ்ர
ரவீயா, ஜநஸ்ராவரஜிஹ்ம விஸ்வாவ்ருவ்ருவ்ருவவ்ருதா। ஸ்ரீஜ்ஞே
யாவிஸ்ருவிவிணீ, யஸ்ராபாஜநஸ்ருவ்ரா வ்ருவிவெண வ்ருஹா
வதி। தாவ்ருவ்ருஷ்டிஸ்வவ்ரம் நிபஜ்ஜதிவெஸ்ருரீ” என்
கிளால் வவ்ருத்வவ்ருஹ தனது வ்ருவித்தாலும், வ்ருஹாவ
த்தாலும் வ்யாவகதையென்ற விஸேஷத்தை யுடையவளாயும்,
தீவியவெதநா வெதநங்களாயும் தனக்கு ஸெஷமாகவுடைய
வளாயுமிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸகலமான வ்ருவி

வஷி [illegible] எம்பெருமானுக்குப் போலிவளுக்குமுள்ள தென [illegible] காரணமாக , காஞ்சிஷ, உதயஷி யாலும், ‹ ஹமவதீம் ஸ்ரீபி [illegible] நிரவதயம் தெவதெவதிவு ஜஹிஷீதவிஜஜம நாதரம் என்றும், [illegible] தாஹீயதே' என [illegible] ராஜ்யாதீவிதஷ [illegible] யாவயொராஹ [illegible] தயம் ।, தவஹமவதிதெவதி [illegible] ஹமவதிப [illegible] ஊர, யாவபொஷ்தத [illegible] நநதயீந கூயாண ஷிதயிஜமஷகாரணா ! ஜம [illegible] என்றும், வுணீஜஹெவதத [illegible] தீஜமகாவதீ, தெவ தம ஓவதீநஃ' என்றும், ஸ்ரீ [illegible] ஹமவதரசநஜ ஸ்ரீவதாஸதிபர ஸ்ரீஹயவராஹர [illegible] விஜஹங்களருளிச் செய்தார்கள். வ்வஜஜதெகொவ [illegible] மான தமிழ் மறையும் ‹ தாமரையாள் கேழ்வனெருவனேயே நோக்கு முணர்வு' என்றும் ‹ வேரிமாறுத பூமேலிருப்பாள் விண ஜீர்க்கும்' என்றும், ‹ அகிலகில்லேனிறையு மலர்மேல் மங்கையுரை மார்பா' என்று மருளிச்செய்தன. இங்கு தாமரையாள் கேழ்வனென்றதால் ஸ்ரியவேஷியொருவனேயே யென்பது கருத்து; இல்லையேயாகில் தாமோதரனெருவனேயே நோக்குமுணர்வு, உதயஷி ஹமவதெ கவ திவாஜகமான சொல்லாலருளிச் செய்திருக்கும்படியாயிருக் கும், பிள்ளை லொகாசாரயாரும் ‹ அவன் மார்புவிட்டுப் பிரிவு லிவ்வகஷரம் விட்டுப் பிரிவது' என்றும், வ்ஷத்தையும் மணத் தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி யுத்தேசமாய்விட்டது' என்றும் இவ்வகாரவாவுதையாலே கமலஷ விதவிவஷிகுவத்தையும், நாரஸ வவாவுதையாலே தனக்குள்ள ஹமவவெவஷகுவத்தை யும் காட்டினரள்' என்றும் பலபடியாலும் ஹமயாவுக்கு நிகரா யுள்ள வாரோநாயிகாரணுத்தையும் கூறினர். ஸகாரவாவெவ யல்லவென்றுமிவளுச் வெதநகொபியிலேஸரோநாயிகாரணயாய் படிக்கக்கூடாதென்றும், சிலருக்கு உகாரவாவெவ்யாகத்தே தான் றுமிமனவர், வாத்ராஜ்யும் வாவதீகனுகே சிறப்பென்று மெழு

இறைவர். ஆகையால் ஸர்வேச்வரன் பிரணவஸ்வரூபமான ஸகாரத்திற்கு வாச்யமாவதுபோல், பெரிய பிராட்டியாராகும் ஸர்வேச்வரியும் ஸகாரத்திற்கு வாசெய்யாகக்கூடுமோ? அது ஸாஸ்வதேச்வரனும் ஸர்வேச்வராயச்வரனுமான ஸர்வாதிகனிலேயே வர்த்திக்கவல்லதோ? அப்படிக்காணலென்றே வர்த்தமானங்களான பதார்த்தங்களும், உபவாதங்களும் ஜீவிக்கக்கூடியனவென ஸங்கித்து, பிராட்டிக்கும் ஸகாரம் வாசகமாகுமென ஸ்ரீஹஸ்திவரதருடைய திருவுள்ளத்தை வ்யவஹரிக்கப் பண்ணுகிறார்:—

ஸகாரோ விஷ்ணோரபி யதிதவ்யயதிரேகஜநகோ
தவ ஜ்ஞாநாதிரேக ஸ்புரிதரஹஸ்யோ ஹரிரிதி ।
ஸதோऽகாரஸ்யாஜ்ஞாநுபதிதா ரமேவேயமதிரா
ததோऽணுத்வம்ஜீவஸ்யவிகரணதாயாமஹிலவெசு ॥

ஸகாரஸ்துதி ॥ ஸ்ரீஹஸ்திஸ்தோத்ரத்தில் ஸ்ரீவரதராஜபட்டர் வாஸுதேவனுக்கு ஸ்துதிமருளிச்செய்யும்பொழுது, 'ஸகாரோ விஷ்ணோः' ஸகாரமாகிறதும் விஷ்ணுவென்ற ஸப்தமே' என்றருளிச்செய்தார். அதையே ஸம்ஸ்கரித்திருக்கும் (ஸகாரः) பிரணவஸ்வரூபமான ஸகாரமானது (விஷ்ணோரபி) உபயவேதாந்தவேத்யமான ஸ்ரீஹஸ்திபதியுடைய ஸ்வரூபம் விஷ்ணுவிற்கும் ஸ்வரூபமாகுமென்கில் (தவ ஜ்ஞாநாதிரேக) 'விஷ்ணோரமேவேயமதிரா' என்றும், 'ஸதோऽகாரஸ்யாஜ்ஞாநுபதிதா' என்றும் 'விஷ்ணோः ஸ்ரீரஸபாயிநீ' என்றும் கூறுகிறபடியே அவ்விஷ்ணுவிற்குடைய ஸ்வரூபஸ்வரூபத்திற்கு பிராட்டியாரானவள் (தவ ஜ்ஞாநாதிரேக) யதிபதிபோல்தவ்யதிரிக்தவிலக்ஷணையாயிருப்பதால் அந்த விஷ்ணுவில் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யுடையவளேயாகில், (ஹரி) இந்த ஜகந்நாதனானவள் (ஸ்வயம்) ஸ்வப்பது (ஸ்வரூ, விஷயா) ஸகாரத்திற்குப் பொருளாவாள். அதாவது;—ஸ்ரீஹஸ்திபட்டரே ஸ்வகृதஸ்தோத்ரத்தில் 'ஸகாரோ விஷ்ணோः' என்றும், ஸ்ரீபராசரபட்டரும் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் 'தவ ஜ்ஞாநாதிரேக ஸ்புரிதரஹஸ்யோ ஹரிரிதி' என்றும் உபயக்ரந்தங்களுக்குமுள்ள ஸ்வரூபஸித்தியை யருளி

ளிச்செய்தா ராகையால் ஈகாரத்தி னையுமான விஷ்ணுவில் ஈஜ ஹுஷ்திதையான பிராட்டிக்கு அவ்வகாராயமும் தவிர, மற்றஈகா ராயமென்றது ஈவஸீஜுவம். ‘ஈகாராயெபூ ஜீவஸ்ஜுஷ்டயக ராணம் வெஷ்வஸீஷ்டம்’ என்றதால் விஷ்ணுஸொஷஹுதமாய் வி ஷ்ணுஸரீராயுள்ள ஜீவஸ்ஷ்டஹம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. ‘உகாரொரஜநராஹும் நிபயேதி ஸாவைய்யஜநயொஃ’ என்ற தால் அந்த ஸொஷிகும் விஷ்ணுவிற்கே ஈஜஹுமென்றும், அவனே ப்பற்றி ஜீவஸ்ஷ்டஹத்திற் குண்டாயிருக்கும் ஸொஷகுமும் அ வனையே பற்றியதென்றும் ஈநுஸொஷகுத்தை விலக்கிற்று. இப்படியாகும்பொழுது வெதநகொடிகளுக்கு உயிரும் ஸொஷி யென்ற வொகாவாயபுர் வாகுத்திற்கும் விரோயமில்லை. இங்ங னில்லையாகில், ஸ்ரீக்கும் ஸொஷஹுதம் ஜமஸ் என்ற ஸ்ரீ ஆளவந் தார் திருவுள்ளத்திற்கும், வொகாவபுர் எண்ணத்திற்கும் மதி யாது? ஆகையால் ஈகாரத்தில் ஈக்ஷியைக்கூட்டுவது ஈவமுத மாம். ஈகாரத்தில் கூட்டினாலே ‘ஈகாரஷ்டீ தியொஷுவாஷ்’ என்றபடி ஈக்ஷீதத்தீஷாஷ்யுதை உதாரங்களுக்கேற்படும். அத ற்காகவே ஸ்ரீஹரும் ‘தஷுஜஹுவாதாம் நவ்யமக்ஷியதே’ என்றருளிச்செய்தார். அதையே வ்யாக்ஷியாணமாகப்பற்றி ‘தஷுஜ ஹுஷ்திதையெஸ் ஈயதியஸீஹாஷ்டீ விஷயா’வென்றது, ஆகை யாலிது (ஈஹொ) வ்யுகுத்பணமாய் நமதன்பர் ஈயும்சொன்ன து ஆச்சரியம்; (ஈகிஃ) ஆனதால் (ஈகாரவ்யாஜ்ஃ) ஈகாரத்தி ற்குள் (ஹவிதாம்) ஆவதற்கு (உபா, ஈா) இத்தப் பெரியபிராட்டி யாரானவள் (ஈமிவெ) தகுந்தவள்தான், (ஊதி) என்று நிஷ்பத்தி கப்பட்டது. ஆகையால் பிராட்டியாரை ஈகாராயெபூயாகக்கூ றுவதற்கு யாதொரு ஸாஸ்த்ரயுக்தியில்லாமலேற்பட்டதெனக் கரு த்து. இப்படி ஈகாரம் வஷுவுக்கு ஸாதாரணமானதுபோலவே, தஷுஜஹுஷ்திதையாய், ஈதிஷய தஷுவ்யுத்பத்திலையாய் விளங்கும் பிராட்டியாருக்கும் ர க்ஷணாவயொக்யமான காரணாந்தரி ஸாவ்யாகரணத்தையிட்டு ஈகாரம் வாசகமாகக் குறையில்லை. ஆதலாலேயே இவளும் ஸ

வுபொகஸஙணெ்யானது. இதையொட்டியே ‘ஹவெபஸ்ஙணாஹிஷ:’ என்று பிராட்டியார் தாமேஅருளிச்செய்தது. ‘ஸ்ஹஉவ்ஷ்ரவுஜ்வெஜ்ஷி வுகாஸ: உஷ்ஷகூஷ்ஷவெஸுஙணஹஹம் வுவஷ்டெ்’ என்றதுபோலவே ‘ஸ்ரியாஸொகெ ஷெவஜ்ஷஷ்ரஷ்ஷஙாணாம்! தாம் வஜ்ஷிநஷ்ம் ஸுணஷ்ஹாவுவஷ்டெ்’, கஷ்ஷகூஷ்ஷேபு நஸுகாம் கூவாவுணெ’ என்று உஹயலாயாணமாயும், நிரஸகஸுமாயும், வுதஜ்ஜுமாயுமுள்ள ஜநஉக்ஷணகுத்தை ஸ்ரூகிகளு உஷ்ஷெஷஷித்தன. (தகிஃ) ஆகையால் (ஈணகூவம்) எந்த ஸாஸுங்களிலும் வுசோணிக்காத,லாயாணஜீவகொடிகளுக்குள்ள வுஸ்ஷவாணகுமும், (ஜீவகுவெவி) விஹகுவுகியொதியான ஜீவகுமும் ‘ஷெஸாஜிகாஸா தியாஸ்ஷவ்ரஸ் வரிஷெஷொநஷெஷ்யுகிஃ’ என்றபடியே (கஸோயாஃ) பெரியபிராட்டியாருக்கு (நஹவெஜி) உண்டாகமாட்டாதிறே. ஆகையால் பிராட்டிக்கு ககாரவாவ்யுகமேயுள்ளது. ஈகாரவாவ்யுகமில்லை. உகாரவாவ்யுகத்தை கூரஷி ஸ்ரூகிகள் கூறினும்; ஸொஷிகுவிஷயருக்குமுண்டானதுபோல் மற்ற ஸ்ரஸ்ஸிகுகு விஹகூவாஷிகளுமாகக் குறையில்லை. கூவ்யுவ் வஸ்துக்களாவதால் கநெகம் விஹக்களிருக்கக் குறையுமில்லை. வுளியொமஸிஷ்ட நியாயத்தாலும், இப்படி ககாரவாவ்யுகவுபத்தாலும், ஈகாரவாவ்யுகாவத்தாலும், உகாரவாவ்யுகெவ்யுஜஷிஷ்டாவதிபாதலாலும் நம் நண்பராகிய வாகெதஸாஸ்நாஜ் உஷ்நீவ்ஸர் கூறிய ஸ்ரீதகுவ்யுகாஸிகையிலுள்ள விவரீதாம்சங்களெல்லாம் வுசாயெண நிரஸ்தங்களாயின. வுசோணம் சொன்னவிடமெல்லாம் ஷகூஷீவாஹிதியும் கணஸவெண்டுமென்றும், இல்லையாகிலில்லையென்றும் கூறுவது வாஸிஸவாகலுத்திற்கு நிகராம். விஹகுவெஷகி வெதநகும் வவெபுஸ்ஸவுக்குப்போல், இவஸுக்கும் வர, ஹமவ ஹம் வுகிஸொஷகுவ வுகிவம்யகமென்ற யிவருக்கு ஹமவநாதஷ்ஸொஷகுவெஷகி கஸொஷஷிஉஷி உஸ்ரவிகுவ ஸ்ரியொகூஷணமென்றுலென்ன வாயகும். ஈகூஷணமென்பது ஈகூஸ்ரநஸுணமோ, அல்லது ஈகூஷணாநஸுணமாய் ஈகூஸ்ரும் தீர்யுமோ. பி

ரொநமணமாய் உவீஷகஹு நமோ வாயை, உவீஷாநம ணமாய் ஸிரஸகஹு நமோ வாயைவென வாயைவஜியால் வாயவயாலொலிக்கக்கடவர். இகுஷணங்களில் விசேஷ வியி வருவதெல்லாம், கதிவிஹுகூஷ்ங்களில் வரும் சுவுஸவியைக் கொ ண்டேயாதலால், அகூஷீக்கென்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மாதிவசநங்களு ளெவைகளிலேயும் ‘சுணகவிஸிஷடெகநகெவஹதி விஷ வடீகும் இகுஷ்யாஇகுஷணம்’ என்றுண்டாகில் நம்மாதும்கொடீகாயடு மாகும். கூடும் வாக்கிற்கோ கூடாத்திற்கோ என்ற கணக்காய் வாஹகங்களெழுதுவதால்யாது பயன். ‘நாராயணாஜ்ஞாதெரா ஜாயதெ’ உதாரஹிகளைப்போல் ‘யஹாஇ சுவுஸாஜாராயணொஜர் யத’ என்று வ்யாகரணம் கிட்டாதவரையில் ஹிதர தெவதைக்கு வாசகம் விஜிப்பதெப்படி யஹாஜ்ஞோ, அப்படியே, இகுஷீ, ஜீவன், சுண ஹிதை, சுகவஸவ்யாவெ’ என்ற நமதன்பர் ஸிநாந மணமான ஸிஇவவ்யாணவயதி ஸாஹமில்லாதே கெவ இ கூதகுங்களைக்கண்டி வ்யாணிகர் அஞ்சார்களென்பது நியாயும். ஆகயிவ்வளவால் வவ்யுஸாணஹும் வவெவ்யுஸாஇ மான ஹமவாதீனப்போல், வவ்யுஸாணெயும், வவெவ்யுஸாரியும் ஹமவதியுமான யிப்பிராட்டியும் வ்யாணவஸமான சுகாரவாவெவெ யென்பதிதன் கருத்து. சிலவதிய ஹர் சுகாரத்திற்கு விஷ வே பொருளென்றுசூறியதும் வதிவ்யாரந்தைப்பற்றியாம். வஜியொமஸிஷ ஹ்யாயத்தால் விஜியுண்டென்பது, வ்யாரோகூ ரெ வஜியொமஸிஷ நயாயெந தெவ்யாசவ்யுதி வ்ஜிஜிரெகஹு வ்சுகாரஹ?’ என்ற ஸ்ரீசுகவஜிஜாஜுநத்தாலும் விஜியும்.

இவ்விதம் கூறப்பட்ட வரோயுத்தை ஸ்ரீஹாஷ சுகார வ சுகாவதிகளான சுவுஸ்தி வரோயாயுர்களும், கதிவ சுகு ஹாய் அருளிச்செய்தார்களென்று உகாயுத்தை ஏபீகரணம் செய்வதற்காக வ்யாரம்ஹிக்கின்றார்;—

வஜாஹ்யுமவிஸெஷாஜ்ஞுதஜிதிமாரவிஷ்ணுஜி
தெதாவிஸவுஸ்ரவ்யுஜிஷ்ணோவாராணைவரமா
ரவரவ்யாஜ்ஞுயாவாசுஷிகஸ்ய | தஸ்யாஸ்யாவிசுஸ

வ்ராவ்ஷகஹு ம்ஹணமணா யெதாயெ வாவாஹெவெ
தெதெ வவெஃவிஹுக்ஷ்ஹுரம் ம்ஹணமணீவஷஹிஹா
திகாயாஹுவஷஹி ॥ ॥ச॥

வாஹ ஹ்ராஹி ॥ (வாஹம், கயஃம்) வ்ரஹிவெஃஹுகமான பெ
ரியபிராட்டியாரைப்பற்றிய வரஃவிஸ்ரேஷத்தை (விஷ்ணுவிதிதா
ம்ஸ்ராஸ்ரவி) ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதாவாயஃபுராணராகிய எங்களாழ்வா
னும் (விஸ்ரேஷாக) மிகவும் (வ்ருஷ்டிதி) உடையவர்முதலிய வ
ரரோஹாயபுர்களிடமிருந்து வந்த தமது வாவ்ருஷாயந்ம்ஹண
உதிமென்று (வரஃம்ஸ்ரவாரவ ஹ்ராஜ்ஞயா) வரரோஹாயபுனை
ஸ்ரீஹாவிஷ்ணுராருடைய நிபநேத்தால் (விஷ்ணுவ்ராணை)
ஸ்ரீவிஷ்ணுவ்ராணத்தில் (வஸ்ருக்) நன்குதெளிவாக (வ்ருா
வ்ருக்) வ்ராவ்யாநம் செய்தருளினர். (வாக்ஷிகஸ்ரு) வக்ஷாஜ
ரத்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீயாரனும் அதேவ்ருகாரமே உடையிருக்கும்
வ்ராரவ்ருத்ஸ்தப்பற்றி நன்கு வ்ராவ்ராநித்தான். (கவ்ராக்)
ஆனதால் (வ்ராவிகுவிவ்ராஃ) விஹாக்ஷம் முதலிய (வகஷம்ம
ணமணாஃ) ஸகலகுஹ்ராணம்ணமணங்களும் (வாவாஹெவெ)
ஸ்ரீவாஹாவெளிடத்தில் (யெ, பெதா) எவையெவைகளுளவோ, (தெ, தெஹவெஃவு) அவ்வோம்ணங்களெல்லாம் (ம்ண
ணம்ணிவஹ) வ்ருஹையும்வஷ்டிபுனும்போலவும், மனமும்வ
ஷமும்போலவும் (கவிஹாகிகாயாம்) கவிநாஹ்டிகவ்ராவ வ்ர
ரவிவங்களையுடைய (வக்ஷ்ஹ்ராவ) பெரியபிராட்டியாரிடமும் (வ
ஹ்தி) இருக்கின்றன. அதாவது;— ஸ்ரீவராஹரஹஸ்யஹ்ருயாலே
யருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ஸ்ரீ விவெஷகமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவ்
ராணத்தில் நிணயிக்கப்பட்ட ஈசுவாகக்ஷத்தின் யாயாயஃபுயி
ன்னதென்று தெளிபப்புருஷ்கால், ஜமதக்ராணக்ஷத்திற்கு வேண்
டிய லக்ஷணங்களெல்லாம் ‘யதாவா ஹோதீ’ தஸ்ரதிகளிலோ
தப்பட்ட லக்ஷணப்படிக்குள்ளது விஷ்ணுவேயெனத் திருவுள்ளம்
பற்றி செய்திருப்ப வ்ருஷவ்ரவுகமாக ‘விஷ்ணுவ்ராஹாஹ்
ஸ்ரேஷ்ட ஜமதக்நிர்வஸிதம் ஸ்ரீமாவபிகதிபாவள ஹ்ர

தொவ்ர்ஜமவ்ஹஃ ॥' என்று விஷ்ணுவையே ஜகத்காரணமாக வருளிச்செய்தார். இவருக்குண்டாகும் ஜ்ஞாநிகளையும் ' சுஜாத சாநொ வஹ்ன்யா விஜாயதெ ' என்ற வோற்றிற்கிணங்கவும் ' சுஜொவிவஸ்வ வ்யாதா ஹ்ருதாநீ ஸ்ருஷ்டிவிஷயு । வ்ருத்தீம் வ்ஹஃயிஷ்யாய வம்ஹ்வாதி யுமெயுமெ ॥' என்றபடிக்குமாக கவுவநரவஸ வ்யுமன்றிக்கே வ்ஹதஜ்ஞா விஜங்களெனவும் கூறினர். ' வ்ருஷ்டிஸ்ருமவா நஸ்ருஷ்டவுவம் ஹரிரவஜந்ஜ ராதிகாம் வஸ்ருஜீம் ॥' என்றதால் ' வனகொவஹ்ருநாம் யொவிஷ்யாதிகாரிணு' என்ற வோற்றுலேற்படும் வவ்ருவ்ரஷ்யுவ்ருஷ்டாநக்ஷத்தையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி யருளிச்செய்து வசச்சேய்தேயே பெரிய பிராட்டியாரைப்பற்றிய வ்யவஹாரம் வரும்வயேத்தில் இவளையும் ' நிதெ ர்யுவெஷா ஜமந்ரதா விஷ்ணோர்நரவாயிநீ ' என்று ' விஷ்ணோரெஷா நவாயிநீ ' ஈத ர்யுருசி வோற்றுல் நிணயிக்கப்பட்டபடியே நிதெ ர்யுகவும், ஜமஜீஸ்வரியாகவும் அருளிச்செய்து, இவளுக்குண்டாகும் ஜ்ஞாநங்களையும் ஸ்வதாரதாத்ரேமே யென்று வ்ருவெயுாக்ஷ ந்யாயவ்ருதாணாந்ரமுணமாய் அருளிச்செய்து, இப்படி யிரண்டு வஸ்துக்களும் ஜகத்திற்குக் காரணங்களானலே இது வெஹாஜ்ய ஹொஷத்திற்கு விஷயமாகாதேவென்று ஸங்கித்தருளியதன்மேல் ' யஸ்யாவவ்ருமதொவிஷ்ணு வ்ருயெவெவம் ஜிஜொத்ஸி । தெவ்கியவ்ருஜ்ஞாநஷெ ர்வஷ்ணு வ்ருஹரோ ஹமவாந்ருஹரிஃ । ஸ்ரீநாதீ ஜகந்நீதெ்ருதெய நாம்பொவிவ்ருதெ ர்யுதெவரம் ॥ கயெ்ருவிஷ்ணுரியம்வாணீ நிதிரெஷாநபொஹரிஃ । தெதெ்ருயசெஸ்ருவஸ்ருயவ்ருஸ்ரீஹாக ஜஸ்ரஸயா ॥' இத ர்யுருசிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கு மூள்ள வனகஹாவத்தையு மருளிச்செய்து ' கயெதஜிஷ்ணோ ரம்ஸ் ஜமஜ்ஞாவ்ருஸ் வராவரம் ।' என்று ஜம்ருவாக ர்யுத்தால் வ்ருஹாவ்ருஹாவான்கள்போல் பிராட்டியாரால் இந்தஜகத்தெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், இவளுக்குவிஷ்ணு வதியாதலால் வதிவ்ரத்யாநுத்தை நிணைத்தும், வஜ்ஞியொமஜிஷ்ந்ரயாயத்தைகொண்டும் ' விஷ்ணோஸ்காமாஜ்ஜுஹோத ' இத ர்யுருசிகள்

கூறி யருளப்பட்டனவென்றும் விஶதமாக ஸாதித்தருளிச் செய்தார். பராவரோக்தோப ப்ரும்ஹணமாகிய இவ்விஷ்ணுபு ராணத்திற்கு பரமோத்க்ருஷ்டமான நமது பரமாசார்யருளிய ஸ்ரீஎங்களாழ்வான் வ்யாக்யாநிக்கும் ஸமயத்தில் கர்த்ருவிவக்ஷா நுகுணமாகவே ‹நித்யேதி;— ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபா யிநீத்யேஷா ஜகந்மாத்ருத்வேந தத்ஜநித்ரா, தஸ்யாஶ்ச விஷ்ணோ ரிவ ஶக்திஸ்வரூபஸ்வபாவஸ்தத: | ஸாமர்த்யம் ஹ்யேதஸ்ய தாவேநாபிஸ்யாத், பூர்வார்த்தம் ஸ்வாமித்வஸ்ய ஸர்வகத த்வேநாவாப்தயே ஸ்ருஷ்ட்யேந வ்யாப்திஸ்யாத், அநேநாபி ஶ்ரீய: |' என்று பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள ஜகந்மாத்ருத்வ, ஜகத்ப்ரத்யநபாயித்வ, நித்யத்வ, தத்வாவிஸ்வாபவ ஶக்திஸ்வரூப த்வங்களை யருளிச்செய்தார். இதன்மேல்; ஜகத்வ்யாபித்வத்தைய ருளிச்செய்கிறார். ‹யதேதி› ஸர்வகதோ விஷ்ணு:= எங்கும் நி றையப்பட்ட விஷ்ணுவானவர், யதா; யத்ஸ்வபாவ:= எந்தவிதமான தன்மையை யுடையவரோ, இயம்= இப்பிராட்டியாரும், ததா; தத்ஸ்வபாவேதி= அந்தமாதிரியான தன்மையை யுடையவளேயெ ன்று பொருள். அதாவது;— விஷ்ணோ:= விஷ்ணுவிற்கு, ஸர்வ கதத்வ= எங்கும் நிறைந்திருக்கை யென்ன, ஶக்திஜ்ஞாநாதி || ஶக்தம், ஜ்ஞாநம், ஆநந்த இத்யர்த்தமான. ஸ்வரூபை= ஸ்வ ரூபமென்ன, ரூபேண= அப்ராக்ருதமாய் ஶுபாஶ்ரயமாயு ள்ள இப்படிப்பட்ட, குணாதீநாம்= நற்குணங்களுக்கும், அதி தேஶ:= அதிதேசம் செய்யப்பட்டது. இதனால் விஷ்ணுவிற்கு ள்ள ஸர்வகதத்வாதிகளும் ஶக்த்யஜ்ஞாநத்வாதிகளு மிவளுக்கு முளவெனிவேயாயின. ஆகயிவ்வளவால் பெருமாளுக்கும் பிரா ட்டியாருக்கும் பதிபத்நீத்வமொன்றன்றிக்கே வேறு பே

அதிஸாமாந்யஶாஸ்த்ரதோ நேதரவ்யக்தாதயோ ஜ்ஞாயகர்ஷோர்த திதேஶ: || அதவா;— அஜ்ஞாதஸ்ய ஸ்வாஸ்ய நஸ்யாஸ்ய அநேந ஜ்ஞாபநமதிதேஶ: || உபதேஶஸ்து; அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந மாத்ர ஸ்வபாவேந ஸ்வபாவஸம்பவ.

ஒம்யோதென்றும் காண்கவில்லை. (மேலும்; முன்பு ஸவஷ்டமதினை விஷ்ணு எப்படிப்பட்டவரோ, அப்படி யிவரும் என்றருளிச் செய்தார். இப்பொழுது விஷ்ணு எப்படிஸவஷ்டமகரோவென்று மாறி வடீகமெடித்து வ்யாவ்யானிக்கின்றார். அதாவது;—ஸ்ய வா = இல்லாவிட்டால், ஸமவாநு = வொஸ்வரஸ்ய ஷாஷ்ணஸ்ய வர்ரிவஸ்திதியையுடைய விஷ்ணுவானவர், விஸ்வகெந = ஸவஷ்டஜமஸ்ய ரகஷிகத்தால், ஸவஷ்டமகி = எப்படி எல்லாவற்றையு மடைந்தவரோ) என்றது. இக்கு ஸமவானுக்கு ஸவஷ்டமகிகமாவது; விஷயீதான வகல வஸ்துக்களிடமுமுள்ள வ்யாவ்ருத்தி. இது ஜஹிவஷ்யாவ்ருத்தியெனவும், கதவஷ்யாவ்ருத்தியெனவு மிருவகைப்படும். ஜஹிவஷ்யாவ்ருத்திபாவது;—இவை யில்லாதவிடத்திது மெங்கும் தானுளனாகை. கதவஷ்யாவ்ருத்திபாவது;—இவை யுள்ளவிடத்தில் தன்னையில்லை யென்னவொண்ணுதபடி கலர்ந்துநிற்கை. 'நாணா ரணீபாநு' நாராயணஸ்ரீபாவஸ ரிஸெஷாணாரிணீயவஸ்ம !' என்றவிடத்தில் கணவான ஜீவாதாவிற்குள்ளும் கதவஷ்யாவ்ருத்தி யைக்கூறி அதனுள்ளிருக்கும் ஷுரஷிவத்தையிட்டு 'கணீபாநு, என்றும், 'கணீபாவம்' என்றும் நாராயணனைச் சொல்லிற்று. வரிஸோணவான ஜீவனுடைய வுள்ளில் மற்றோர் வஸ்துவான ஷுஷுத்தின் வ்ருத்தியைக் கூறும்பொழுது ஜீவனுக்குள்ள கண கத்வமும் விகக்ஷணமாம். ஆகையால் ஷுஷுத்திற்கு அங்கும் வாரிஜ்யஸ்திசெய்யத் தட்டில்லாத வாசியுமுண்டென்றமட்டிற் கொள்ளவேண்டும். அப்படிக்கொள்ளும்பொழுதுகண கத்திற்கு விரோதமில்லை. இதையே வடீகவாகாநஹகுகேமகதவஷ்யாவ்ருத்திக்கு அக்ஷணமென்று ஸ்ரீரெஷாஜஷெஸிகனும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நாராயண ஸ்ரீபாவஸமென்றதற்கு கண வரிஸோண கமன்று, ஸ்ரீஹாஷ்யத்திலும்உவாஜ்யவெஷத்தால்உவாஸகனு டைய உவாஸநாஸனகாலத்தை யுத்தேஸித்து இப்வரிஸோணம் கூறப்படுகின்றதென்று தெளிவுரைத்தருளினர். கதவஷ்டேஸிக னும்-இவ்வர்த்தத்தையே, இது சொல்லுமிடம் உவாஜ்யவெஷத் தாலேயென்று வலிதிஹாஷ்யாதி விதம்' என்றருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலுமிதற்குப் வ்ருஹணுகு மும் ஒரோர் உவாஜ்யவஹிஸ வ்ருஹெஶத்தைப்பற்றி, மற்றுள்ள வஷட்காரத்தையும் நிவ்ருஹிக்கக்கூடுமான வல்லமையை யுடைத்தா யிருக்கையேயாம். இங்ஙனல்லாது வஸ்துக்கள்தோறும் வாரத் தின் வ்ருத்யவஸரீதியன்று. ஒன்றில் ஸோமவிக்ரயத்தில் மற்ற விடங்களிலது இல்லையாம். வ்ருத்யவஸக்ஷணத்திற்கே ஹாநி வரும். அன்றியும் ; கஜவ்யாவியில் வ்ருத்யவஸரவி சொல் லில், பின்பு வஹிவ்யாவிக்கு வ்ருத்யவம் வேறு வேண்டியதை வதைப்பற்றி விரோதமாம். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு, கண்ண வான ஜீவனிடம் கஜவ்யாவியென்றது, தன்னிலில்லையென்று சொல்ல வொண்ணாதபடி கலர்ந்து நிற்கையேயாம். இதையே ‘நாராயண ணீயாம்ஸம்’ என்று கூறியது. இதுகொண்டு வ்ருத்யவதோ விரோதான ப்ரஹ்மத்திற்கு கண்ணுமுமுண்டெ னவோ, கண்ணுமேயுள்ளது விரோதம் மாணத்தாலென்றே கூறுவது ஸுஜீவவ்யுமேயாம். இதுபோலவே; கவ்யாவ்ய இப்பிராட்டியாருக்கும் ‘ஸகிவஸாஸ்’ வஷட்காரத்தையும் நிவ்ருஹிக் கக்கூடுமான ஸகிவிஸெஷத்தால், அதாவது; வ்ஸுவத்தாலன் றிக்கே தனது நிவ்ருஹணாதி ஸகி விஸெஷத்தாலென்றபடி. கண்ணுவெவி‘நாராயண ணீயாம்ஸ”மென்றபடி கண்ணான வெதநனுக்கு கஜதஃ ஹவானுடைய வ்ருவெவ்ருத்வ்யகாரமா யுள்ள கண்ணுவக்ஷத்திலும், தத்ரதத்ர = அங்கங்கு, வஸ்தி யாநாஸ் = தன் கதவாயிருத்தால் வாஸிஜ்யத்தை யுடைத்தா யிருத்தல்பற்றி, வஷட்உதிகரம் = எங்கும் நிறைந்திருக்கையான து உதகர = ‘திவெவெபம் திஜோத்தி’ என்று ஹவிஷ்யாந் கூறப் பட்டதென்று வ்யாவ்யாதம். இங்கே சிலீர்; கவ்யாவ்ய = இவ ளுக்கோ, ஸகிவஸாஸ் = வஷட்ஹாவாநாமாஸகி ஜெ்யஷ்வே வஹிஜீயிதெஃ । நிதாகாமாவரிவெஹாத்வ்ணுரக்ராவியொ மதஃ ॥ வ்யாவிநீ ஜெஸவிஸ்ஸாஸ்ரி தாவ்ணுரவ வஷட்ஹா । ஜமத்யாமகஸ்ய ஶாணாஸா மகூரிதிதீயதெ ॥ வஸகாஸகிஹாருரெ வி்ஷ்ணா வஷட்ஹாவாநாமாஸி நீ ॥ என்று அப்ஹவானுடைய

ஸொஷுஹ்ஏதிமாகிய ஸஜ்ஸுவவாவெய்யாயிருப்பதால், சுணு கெவ்வி = கிஉவெகூயா கிக்யூஷுஹாவ மிருக்கச்செய்தேயும், கிகுகிகு = எவ்வெவ்விடத்தில் ஹவாஹுடைய வாஹிஜ்யுமு ளதோ, அவ்வோஷுலுங்களிலெல்லாம், வஹிய்யாநாஸ் = கூநவா யிகுவாஜிகளுடைய இப்பிராட்டியின் வாஹிஜ்ய விஸெஷத்தால், வவ்யுஹ்தகுவ் = வவ்யுவ்யாவிகுமானது, உக்ம = கூறப்பட்டது, என்றும் பொருள் கூறுவர். வவ்யுஸுவங்களுக்கும் 'கய்யுாகு வ்குரணாஜ்ஹாஉள ஹிதுாஉஷ்யுநிண்யுஸ்' என்றபடி ஔஜி தீயும் நோக்கிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனில்லையாகில் வகூய்உவ்யுரிகமெயநஹரி ரிதுகூரஅயம்' ஊதுாஜிகளுக் கெல்லாம் கேட்டநாஸோவாரணமென்றும், ஸகூபூரா ஜிஸ்ரீ தம்நீ ரம் நுண்ணாம்வெஷாஹஸாஜ்ஜிஷ்ய்' என்றவிடத்தில் சுண்ணும்பு, நீரே ஊஹஸாஜ்ஜிக்கெடுத்ததென்றும் கய்யுமாம். ஸவங்கள்சில விடங்களில்வுரிவாய்யுமுள்ளவைகளாகவும், சிலவிடங்களில் வுஹுணாய்யுமுள்ளவைகளாகவும், சிலவிடங்களில் இருகுறிகளாகவும், வுய்குங்களாயிருக்கும். 'ஹரிஜுஜம் வெய்யபூதஹவதாஸ்' என்ற விடத்தில் ஓர் குரங்கு தன் கையால் யாஜ்ஞையை யடித்ததென வுகூரணவுத்தால் கய்யுங் கூறுதே வியிஞ்ஞமடித்ததென்கில் ஒக்கத்துமாகையால், சுண ஸவத்திற்கு நிஷ்டூரமும், வுரிஸுணமும், நட்பமும் கய்யுமா கக்கடவதாய் உரிதம்போல் வ்யூகரித்தல்வேண்டும். 'சுண ஸ்யுஹஸ் கூய்ஸ்ஸ்ஹுஸ்' என்றதுபோல் 'ஸுவஸ்ஹுகூாகிவ்யு திஸ்ஹுதிஸா' என்று பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீவஹஸ்யுநாமம் கூறிற்று. 'ஸொகதயா ஸ்ரய்ஸ்' என்றபொழுது ஸ்ரீவரா ஸஸஹவாஹரும் உஹவ்யுதிகளுக்கும் தீஸொகாஸ்ரயத்வத்தை யருளிச்செய்தார். ஆகையால் சுணுகூமும், வ்யுஹுதமும், வஸிகூஷ்யுமும், வ்ஹளவ்யுமும் வதிவெய்குகுந்யாயப்படி யிங்கே யாகக்கடவன. இக்காரணத்தாலேயே அம்அமாகிற ஜிஹஸ்ஸை ஜஹஸ்ஹிதநமென வருளிச்செய்தது. நிஹதமாவது காரண மென்ற பொருளையுடையது. மேலும்; ஸ்ரோநாயிகுரணமாயும்,

கூடாயும் அருளிச்செய்தபடியால் எந்த விஷயத்தைப்பற்றியும் வெறுப்பில்லாமை கூடாவிதமேயாம். இவ்வர்த்தத்திற்கு வடமொழியாயும் தமிழ்மொழியாயுமுள்ள ஸ்ரீவராஹபுராண வசனமே ப்ரமாணமாயும் வடமொழியேயாம். 'யஜ்ஞேசாயாஜமந்நாஹரிம்' என்றபொழுதே, சாயாதீதமாயுள்ளதும், ஸர்வகாரணனாயுள்ள வஸ்துவுமானது. 'ஸர்வேஸ்வரனாயணாவ்யம் தத்வம் ஸர்வஜந்துநாதம்' என்றேயாயிற்று. ஆகையால் பிராட்டியாரை சாயாஸமமான வடிவழகையுடையவளாகவும் பெரியபெருமாளை ஸர்வஜந்துக்களையும் ரக்ஷிக்கவல்ல ஸர்வேஸ்வரனாகவும் நிரூபிக்கையே ஸமஞ்ஜஸமாயிருக்கையால் 'மணிவண்ணர்' என்பதும் நீலமேகம் போல்வன நீலநிறமுள்ள மேகங்களுக்கும் மேற்பட்டவனென்றதும் நிர்தோஷம். சிலர் இங்கு 'மணிவண்ணர்' என்றதற்கு ஸ்ரீவஸுதேவாத்மஜத்தில் ஸ்ரீஸுதர்சனாழ்வான் ஸ்வரூபாநுரூபமான நிறத்தைச்சொல்லுகிறபடியால் ஸாஸ்த்ரவிரோதத்தால் ஸங்கோசப்படுத்தியொன்றுகிய 'மணிவண்ணர்' என்ற சுருதிவாக்யம் வேதாந்தத்தாலும் அங்கங்குவாஸிஷ்ட்யாதிகரணத்தால் வடிவுவ்யவஸ்திதம் கூறப்பட்டதென்கிறார்கள். நமதன்பர்; இங்கு ஸுவர்ணவர்ண=இந்த ஸ்ருதிக்கோ ஸ்ருதிவாக்ய=ஸ்ருதிவசனத்தால், சுருதிவிரோதி=வர்ணவிசேஷத்தால்சுருதிவிரோதமிருக்கச்செய்தேயும், தத்தத்ர வர்ணாநாம்=அங்கங்கு விதிக்கப்பட்ட வர்ணங்களுக்குள்ளவளாகையால், வடிவுமதுரவடிவுவ்யவஸ்திதமானது, உக்தம்=கூறப்பட்டதென்றார். இங்கேநமதாசார்யர்மனப்பிராட்டிக்கு ஸ்வதஸ்ஸுமாய் மற்றவெறுப்பு கொடுக்குப்போல் சுருதிவிரோதமாயிருக்கச்செய்தே 'ஸ்ருதிவசனத்' என்றருளிச்செய்தவடிவழகுமாயிருப்பதால்இதற்குயாதுபொருள்கூறுவர். இதுவரையில் தமது ஸ்ரீதத்வத்ரயாதிகையில் கூறவில்லை. சவடிதவடி என்பாரேல் அதுஸமக்குத்தான் வ்யாவர்தகமாகக்கூடாதோ. வடிவுதுரவடிதவடி காரணத்தையச்சொல்வதுஸ்ரீஹாரீதாதிகள் முதலிய வாக்ய கர்த்ருஷிகளுடைய வழக்கியாவிருத்தம். ஆகையால் இதற்கு அவர்வழக்கம் போல் சுவடிதவடி நாராயணனென்பாரேயாகிலும், ஸ்வதஸ்ஸுமான சுருதிக்கு சுவடிதவடி நாராயணனிஷ்டமாகவே நிர்வாஹமாம். இது ஸ்லோகார்த்தமல்லாத

தால் வஜங்களைக் கீழ்மேல்புறட்டுவது வ்ரு தஜுஸயிவிரோயம் இதேவஜம் சுண்கெவ்வி ஸகிவஸாஸ் என்றிருந்தாலோவெனில் 'தத்ததஸ்மிபாஸாஸ்' என்ற ஹெத்ரு மேலொன்று ஜாஸ்ரு கமாகிருக்கின்றது. ஆகையாலிதைப்புறட்டுவது கஸ்ரு கூமேயாம். ஆக ஸகிவஸாஸ் என்றதற்கு ஸகிக்கு வஸத்தாலென்பாரேல்; சுண்கெவஜிக்கு யாதொருவ்ரு யோஜனமுமில்லை. சுவரசக்திக்கு வஸமானதாலென்ரூலும், சுண்கெவ்வி என்றதற்கும் வ்ரு யொஜநமில்லாது போவதுமின்றி ஸகிஸ்வஸ்வரூபெவ்ரு வளாபிருக்கச் செய்தேவேறு ஸகியொன்றுக்கு, என்றலும் கூடாது. ஆனதால் சுண்கெவ்வி என்றதற்கு வ்ரு தவஸ்வஸ்ரு ஜமான சுண்கெவஸ்தவி எனப்பொருளாகாது. மேலுமிவ்வ்ரு வ்ரு வ்ரு நஸ்ரு ஷியானது, ஸ்ரு உ ரு வகஸ்ரு கி தமென தாஸ்ரு வத்ரு கொஸத்தாலும், ஸ்ரீஸ்ரு உ ரு ஹவ்ரு தயவஸாரத்தின் சுகுதிரூபாயிகாரத்தினுடையவ்ரு வ்ரு வ்ரு நம்மாகும் ஸ்ரீவ்ரு ரா வ்ரு ஸாகி நியில் உவவாகிக் கர்ப்பூட்ட ஸ்ரீவிஷ்ரு ணவி தீய வ்ரு வ்ரு வ்ரு வகிளாலும் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீஸெஸிகனும் தம்முவவாஸ்ரு நத்திற்கனுகூலமாக விஷ்ணோவாயஸொய நாயிகாரத்தில் 'ஸ்ரீவிஷ்ரு ணவி தவாகி ஹம்வரம்ரு வ்ரு வாஹவாஸாயபுர்கள் வம்ரு ஹித்தாகள்' என்ற ரூபிலெய்துதார். இப்படிநேர்விரோயமாயிருக்கில் தர்மெடுக்காதேபாவத்ரு, தாமெடுத்தும் வரிஹரிக்காதேபாவது போகக்காரணமில்லை. நிகேஸவாகஸ்ரு தில் 'நிரு வாயிகயொஷிகுதஸ்ரு வ்ரு வ்ரு வஸ்ரு ஹெகெஸ்ரு ! சுஜீவதகுதஸ்ரு ஸ்ரு தீவியாதாயிகுகுயீஸ்ரு ! யதி ஸ்ரு வியெபஸ்ரு ஸ்ரு வீதெது ஸாஸ்ரு நம் கிமு ஸாதிவ ! கதுநிமு ஸாஹு ஜாதீயவிஸஜாதீய தாரதிஸ்ரு ?' என்ரூளிச்செய்யவும்காரணமில்லை. ஆகையால் 'ஸ்ரு ம்ஸ்ரு ரூர வஸ்ரு ஜுஸ்ரு தாநாம், நியஜ்ரு வதயெஸ்ரு ரூர, கூபாவவிஷ்ரு நரவாம்வ ஜுஸ்ரு ரூவ்ரு வ்ரு ரா வராவரம் !' என்றபடி வஸ்ரு ஜுஸ்ரு ரூவகுகூ உவபவாயாரூணமேயென நிஷ்ரு வ்ரு டம். மேலும், 'யொஸ்ரு வ்ரு ரூகுகூ உநவாரிகுஸே உவவாஸ்ரு யதி உதி' என்ற மேல் ஸ்லோகங்களுக்குக் வெடித்த கூவதாரிகையின் வ்ரு ரா ஸ்ரு யும், 'நாநயொரிதாதி – கூநயொஸ் கூஸ்ரு ரூம்

வரதேசிக வவடுவெங்காஹயாதகுகவெவி கத்து கத்து ராஜிசுவவ்வா திரய விரொஷாஉயடுவாண்ணாநீ நாம கதாத்தகுகு சொல்லி, என்ற நிமதிநவ்வாரவ்யும்ம நமது வகூத்தித்திக்கே கூறுகுஞ்சுகதி மும். இவ்வயடுங்களேயே கணிசித்து வாதாமாக விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்ட வராமாரவரம் கூரவுவெயங்களிலே தெளிந்து கொள்வது என்று ஸ்ரீதொஸிகன் நிதிமத்தில் வம்தாஹித்

ஞண்டொடியாள் திருமகளுமநியுமே, உனதாமமா மங்கையும் நீயும், நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும், வேரிமாறுத பூமேவிருப்பாள் வினைதிற்குமே, அகலகில்லேனிறையும், கோலத்திருமா மகளோடின்னே' உதியாதிகள் ஸ்ரீவரரம் கூரவுவெயமதங்கள். இவ்விதமுள்ள வயடுங்களை நன்கறியாதே இவ்வயடுங்களோடி வமமாக நினைத்தெடித்த பிள்ளைபொ காவாயடுருடைய ; அவன் வ்வரதிவமெல்லி காணிவொண்ணாத வெஹவம்போலே, இவருடைய வ்வரதிவம் கண்வாயிருக்கச்செய்தே இவருடைய மொம யுதையி அண்டான் வெஹவம் சொல்விற்றுக்கூடவது. । என்ற தனியமாரும் ரஹவ யுமிவாகயும் வஹவ்யாரோணிகாவாயடு ஸ்ரீவ்ஸ்திகளோடும், கதநாமண வ்யோணங்களோடும், வ்யவஹாரயத்தோடும் விரொயிப்பதால் வஸ்துவ்தாரய விஷமன்றென கூறிஜ்ஞர்கள்ால் உதாரதொ நிரஸ்தமேயாம். இங்ஙனம் மொகாவாயடுருடைய ஹிதத்திற்காக ஸ்ரீவிஷ்ணுதீய வ்யாவ்யாவஹிஜ யுத்தில் நமீனமாயொருவாக யுத்தைக் கூட்டவந்தவ்யாஜ்ஞன் ,,ஸகிவரரஸ்ஜ"என்று கவரவுப் வ்யொமித்தது, வவரமாயடு வ்ரீகாரணத்திற்கு கூநவயக்ஷமாய்ப் போயிற்று. கண்வாயிருக்கச்செய்தேயுமென்றதற்கு கண்கெவி என்றாகும் வ்யாக்யமாயிற்று. இதனாலேயே தமக்கும் காயடுவ்ரிஜி கைகூடித்தென வவ வ்ருஷாயடுத்தைப்போல் வாஹ்மித்து நமதன்பரும் ஸ்ரீகிவ வ்காரிகெயை எழுதி வெளியேற்றிவைத்தார். வாயவரி காணவரனை ரரமரவாது சப்பொழுதும் வாயவக்ஷியாதவால் கூஹகண்டு ஜிஹ்வயில் வாரவ்ஸதிபுருத்தம்போல் கூகவு

கலெவிநியி லிவ்வீசுவரன் நின்று கநாகழித்தான். அன்றியும்; ‘ஹவஹாராயணாஹிதாநாரழிவ வ்ராழிவாரழிவமாணலிஹவெஸ்வயபுஸீயா உபநலிகாதியா வம்வெய கலுயாணமாணமணாழ்’ என்று ஸ்ரீஹாஷபகாரர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமதுவதிகளிலுள்ள வடங்களுக்கு யாது வியொநந்தை யிவர்கூறுவர்? அவனுடைய்து எல்லையில்லாதவெஹவத்தை யுடையதென்றல், இவருடையதும் தஉநாரழிவ விஹவெஸ்யபூழிகளை யுடையதென்பதற்கு வழிவெபாகு மதுவதியகாரம் கொடாதோ. இதனாலேயே ஸ்ரீவெஸிகனும் ‘ஹவகிய்வாம வெவதம உம்வதீநஃ!’ என்றருளிச்செய்தார். பொஷகுமே கணாகுவிஸிஷ ஜீவகுத்திற் கேதாவெனில்; எம்பெருமானும், ‘ஐளை ஹரிநிஸாதபதி! கிம்கரள ஹரிவவதிகள! கயிவிஸிஷாவாஹொ பாதிஹியதே விவகஷிதம! ஏஹி பெஸ்யபு யொமெந ஜூாதீநாஹ கரொதி பதி!’ என்றிவைகளால் ஆஸ்ரீதர்களுக்குத் தனக்கோருபகாரத்தைக் கருதாமலே உவகரீக்கையாலே பொஷமாகிறதுகையா லிவனுக்கும் ஜீவகுமும் தநதியமாய் கணாகுமும் வ்யவஹரிக்கும். இது வீதபகியபாகிற உவாயியைக் கொண்டெனில்; அவனுக்கும் பொஹாஉபாய கலிகுவாயியைக் கொண்டெனக் குறைவில்லை. பிராட்டிக்குள்ள ஹவலெஷகுமும் வ்யதிரெஹாவிஜமென முன்பே கூறப்பட்டது. அதையொட்டி, ‘நிராவாயிகபொஷகும் உயொராவ்யவதி’ என்று நிராவாயிகமாய் இந்த ஜமக அவ்விருவர்களுக்கும் பொஷஹிதமெனவும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. ஆகையால் விஷ்ணுவதீகு ஹெதாவைக் கொண்டென்ற ஹொவாயிககும் நிலையற்றது. விஷ்ணுவதியானவள் இந்த ஜமத்திற்கு ஸ்ரம்ஸாரியென்றபெழுது வியெயம்யாதெனத் தெளியவும். மேலும் கலுவபுாவி ஏஹிவபுாவி விஷயத்திலும் பிள்ளை லோகாசாரியர் வரிஹரிமித்த வழிக்கே யநாகழிமா யெழுத வேண்டுமென்பதும் ஹம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீநிஸிராச்சாரியரும் விரோயவரிஹாரத்தில், ‘கணொரவபுணாதா

வாதொ விஹொரவி விஹாரவுகள் । தத்தீவஸ்ய வுதெஸொஷ்ய தாஹ்ராஹித்ய நிவ்ருத்தயெ ॥' என்று வம்ஸ்ருஹித்தும், 'ஜீவ வ்யாஹ்ருராஷிக தெஸாம்தீகாரெவ கீ ஜீவாண்ணவாதொந வம் வடதெ । கதந்தீகாரெவா நகதாவிஹாநிஃ । யதிவாஹ்ராஹ்ரம் தீகாரஃ, தயாவி தெஹெ வ்யாஹ்ருராஹ வுதெஸவ்ய நஜீவ தெஸகும । யயா வடாஹ்ருராஹ்ரதெஸவ்ய நவடதெஸகும । தயாவ ஜலஸ்ய நிஹிதவடாஹ்ரஸ்யெதெஸெ ஜலஸம்ஹவெவி வடவ்ரஸ்ரதவா வஷ்டவ்யதெஸவ்ய ஜலாஹாவாத், ஜீவாவஷ்டவ்ய வ்ய தெஸவ்ய ஃரம்ஸ்ரராஹாவகும வ்யவஜெ்ய । தவாரத் ஜீவாவஷ்டவ்யொப வாகதெஸவ்யவாவ ஸம்வஸ்ரரதவாவஷ்டவ்ய ஜ்ய தெ்ணொரணீபா நிதிஸவ்யாயுஃ । நகுவ்ய ரோணிகாஹ்ராஹ்ரஸிக தெஸாம்தீகாரெண தத்ராவஸ்ரா நம் வக்ஷ்யம்ஸகுதெ । நஸாவ்ய ரோணிகாஹ்ராஹ்ரஸ்ரா நவஸ்ரா நாஸ் ஸம்வத்ரவ்ய வ்யவிஸம்ஃ ॥ நஹி ஸம்ந கவ்யவ்ரவ்ய தீகுவ்ரஸ்ய நாவீத் ய்ரதெ்ண ஸம்வத வஸ் வ்ய வ்யவிஸம்ஃ ॥ நஜீவஸ்ரதவாவஷ்டவ்யஸ்ய வ்ரரோதிவஸ் ரதிவெணாவஷ்டஸ்ரா நவ்வதி ரிதிவாவ்ய. ஈயொரவ்ய ஸ்ரஸ்ய உவ்ய தெ்ணநிஸ்யஃ வ தீவாதாஸாவாஸ் । வஸ்ரவ்யதொ ஹிவ் உவ்ய யொரதெ்ய நிஸ்ய வ்ரதிவாதாஃ । கநிஸ்யாவிஸ்ரதீ நாம வஸ்வெவ்ஷாம வஸவ்ரதிரஸ்ரஸ்ரஃ வ்ரஸவஜெ்ய । யகுவ்ரதி தெஸ்ரதிஷ்ரவ்ய தெ வஸவெவ்ஷ்ரவஸ்ரவ்ஷ்ரவ் ஹ்ரஸ்ரோந வரிண்ணா தெஷ்ரவ் தவ்ரதவஸவ்ரதிவ்ரதொ ஸம்தஃ வ தெ வ்ய தெகம்வாவஸவ்ரதெ வ்ய வ தெ வ்யவ்ரகஸ்ரவ ஸ்ரவாதி வஸகஸ்ரமஸ்ரணகாஸ்ரதெ்ரவ்ய நாந்ரவ்ய வ்ரதிதெயா வஸ்ரியாநதெவ வரிவஸ்ரோவ வ்ய வ்யவ்ரதி ரிதெ வ்யகாதிகவ் ॥' என்று விவ்ருரித்துமருளிச்செய்தார். இவ்வாழ்த்தை ஸ்ரீதெஸிகனும் 'வவஸ்ரத்தில்லும் சிறியனை ஜீவாதாவிற்கு உள்ளென்றொரு வ்ய தெஸமில்லை. விஸஸ்க்களான காலாதிகளுக்கு புறம்பென்றொரு வ்யதெஸமில்லை. இப்படியிருக்க ஃரம்ஸ்ரரன் எல்லாவல்லதுக்களும் உள்ளும்புறமும் வ்யாவித்து நிற்கின்றனென்கை கூடுமோ வென்னில்; இப்படிச் சொல்லுகிற வாகவ்யங்களுக்கு வவஸ்ரவ்ய வ்யங்களிலும் ஃரம்ஸ்ரரன் இல்லாத வ்யதெஸமில்லை யென்கையிலே

கிரதுபுமாகைவாலே இங்கு ஒருவிரோயமுமில்லை' என வரு
ளிச்செய்தார். ஆனதால் ,போவ்யாவ்ா தயாவாவி தயாவ்யா
வ்ொஹீஸ்ரஃ' என்றதும் விரோயமில்லாதே பொருளாயிற்று.
கூஜ்ரநாராயணஜீயரும் தமது உவநிஷத்பாஷ்யத்தில் வரவம
வ்ருகாரமே சுஜுவ்புராவி வ்ரஹிவ்புராவிக்குப்பொருள்கூறினர்.
மேலும் மிவர்களுடைய வரதெதியே ,கஸ்ரீஃஸ்ரிபஃ' என்றும், ,வ
ஊதயெவொவிதயா தவஸ்ரியா' என்று மிருக்கும் நிலையை
ஸ்ரீ ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தார். ஸ்ரீஹட்டரும் ,வ்ருதஸ்ரீஃ என்
றும், விஷ்ணோஷ்ரீ' என்றும் வாமநபுராணத்தில் ஸ்ரீவ
த்தில் ஸ்ரீவதாகதிஸ்ரரும் வேண்டியபொருளைப்பரக்கவருளிச்செ
ய்தார். கஷ்மை புஜுனும்; தெவாவகிதெதாரலிஸ்ராவ்ருஹணஃவ
ரஸ்ரிஷ்டிநஃ। வரஷவெஷாவஸ்ரவெஷ்ரயஸ்ரிபுஸ்ரிவ்ருஹாவ தஃ ॥
ஹ்ருஷ்ரவ்ருஸ்ரஸ்ரவெண தக்ஷவெகஸ்ரிவொஜ்ரிதள। வ்ருதஜ்ரெ்ருண
வ்ருஸ்ரவெண விஷ்ணவ்ரீய ஜ்ரோதா। நாராயணவ்ருவிஸ்ரா தா
ஸ்ரீஸ்ரவஸ்ரிஷ்டிஃஜமஸ்ர। தாவிவாவெகவெவொக்ருவ்ருஹெஷ்ருவொக்ருஹா
வுதஃ। வ்ருஸ்ரெந்த ஸ்ரவெஷ்ர ஜ்ரஜ்ரெத தவொஜ்ரிதள।
வெஸ்ரஸ்ரஷ்ருவிநாகஸ்ரிவகிரோநஸ்ரிகாரணஃ।நவஸ்ரகிஃதாஸ்ரகிவிபு
நாகரவ்யவதிஷ்டெ। தத்தஸ்ரரவரா ஸ்ரிதவ்ருதஜ்ரு வெஷாஜவார
வெஃ। ஜமஜ்ரெத தயாவெவா வெவெகாவிவஷஸ்ரிதள। ஜ்ரோ
நஸ்ரகிவ்யவெஸ்ரவ்புவீயபுதெஜஃ வ்ருஹாவதீம்। கநஜ்ரானஜ்ரரஸ்ர
வாம்தாஸ்ரிஹ்ருஸ்ரம் ஸவபு ஹெஜ்ரிதீம் ॥ வரவெஷவவ்ருஜ்ரிதிகாவெ
வெஷாவாதிஜம்தயஸ்ர। ஜமஜ்ரம் ஹ்ருதெவாவெஜ்ரெ தத்தாரா
ணஸ்ரவஸ்ரிதா। தாதிரஜ்ரமதா தெநாதிநாராஜ்ரயஹ்ருகக்ரதஃ ॥
(அக்ஷீவோகஸ்ரஃ) ,ஜ்ரோநாதிகஃவாரம ரஸ்ரிவம வ்ருஹிணாஸ்ரிஹொ
ஹயொஃ। ஸ்ரெஷ்டிஸ்ரெஸ்ரவபுவீயபுரஸ்ரி ஜ்ரோநயஸ்ரிபுவ்ருஸ்ரநாதிநஃ ॥
கவ்யாஹதிபுஷ்ரஷ்ருஜ்ரோஷவிதெஸ்ரவபும் வாஸ்ரஸ்ரி। வ்ருதஜ்ரோவி
ஸ்ரவிஜீநாம் ஹெத்ரஸ்ரஸ்ரதிஹாஷ்ரதா। ஸகிநபுராயணவ்ருங்
ஹாநிபுஸ்ரெவீவஷெஸ்ரதிதா ॥' உத்ருதிகளால் பெருமாளுக்கும்
பிராட்டியாருக்குமுள்ள நிரவாயிகவ்ருத்ஜ்ரு நிபந்தகுகா
வ்ருஸ்ரஸ்ரெதிநங் வரவ்ரா வ்ருதாகவ்ருதிகளைப் வ்ருரணித்தரு

வின. ஆதலாலிறே ‘ஒகுதயாஞயஃ’ என்ற திருநாமத்திற்கு ஸ்ரீஷுர் உபயஹாயாரணமாய் வ்யாவ்யாநம் செய்தருளினர். ஆகையால் உ-நீஷுரர் ஸ்ரீகீகுவ்ருகாஸிகையில் விஷ-வ-ரா ணவ்யாவ்யாநவழி தனக்குந-க-ஞுமென்றுகூறியது, நிஜ-ஞு மும் சூமுகாரரிகுவய விர-ஜுமுமாம். மேலும்; இவர் கலி ஸாஷையெல்லாம் பிராட்டியாருக்கு சுண-குமும், கோரவாவ்யுகு மும், வொவாயிகஸெஷிகுவமும், வொவாயிக நிய்ஞ்ஞ்குவாதி களுஷாதலால் அவைக்கெல்லாம் இந்த ஸ்ரோகுத்தால் நாசமா மாஷன. அன்றியும்; பிராட்டியாருக்கு விஜ-குவமும், சுகாரவா வ்யுகுமும், நிர-வாயிக ஸெஷிகு நியஞ்ஞ்குவாதிகளும் அவர் உதத்திற்கு விரொயமாய் சூவாகீநர்களுக்கும், நமக்கும் கூநா கு-ஞுமாய் விளித்தன. மேலும்; சுகாரவாவ்யுகுமும் விளித்த பொழுதே பிராட்டியாருக்கும் சுவயர்த-வின் சுயநுக்கள் வகுல மூமுளதேவயாயின. அவையாவன;—‘ஸரணயம் வ்ரஜ-ஞு-தி நாம்’ என்றபொழுது ‘ஸரணயாநி-ஞுதெயெ’ என்று ரக்ஷ ணார்யமும், ‘ஸ்ஹ திஷ்ஹ கூ திஷ்ஹ தா’ என்றபொழுது ‘ஸ்ஹ-கிஃ வதமயிநீ’ என்று மகுயமும், ‘ஜஹாஸுகிஃ ஹாஜ்ஞ-கிஃ’ என்றபொழுது ‘காஞ்ஜாகிஃ ஹீகமர், ஜஹாகாஞ்கிகூஞெவ’ என்று காஞ்யமும், வீயகூஸ வீ திவ்ஹ நஃ’ என்றபொ ழுது, ஆகூஷ்ஹ-வ்ஞிஃ ஹாவீரா’ என்று வீ தியமும், நி தி தி தெவாநிராஞயஃ, சுஞ தஸ்ராஸுதஃ’ என்றபொழுது ‘நி தி ஸ-ஜாநி தி தி தா, சுஞ காயாரநிஜீ ஹாஷ்ஹ-ா’ என்று தி தெவ யமும், வவ்ஹ ஜ்ஹவ்ஹ குதெ-வஃ’ என்றபொழுது வவ்ஹ ஜ்ஹாசுஜவ்ஹ-ா’ என்றுசுஜமாயமும், விஷய்ஹ நிஸஹ-ஹ்ஹ-ஃ’ என்றபொழுது ‘விஷ்ஹாவிஷ்ஹ-ஞுவா, யிஃவ்ஹ ஜ்ஹாவிஷ்ஹஸ நி நீ’ ‘ஜஹஸவ்ஹ-ஞுவிஜீவிஷ்ஹ’ என்று வ்ருஜெஷ்ஹாய மும், ‘விஷ்ஹொநிஸ-ஹிஸ்ஹ வாஃ’ என்றபொழுது ‘ப்ரர்வணீ வஸதாதெதீ’ என்றுப்ரர்வணாயமும், ‘ஞொகவ்ஹாதீ தி ஞொ கயஸ்ய’ என்றபொழுது ‘ஞொகவ்ஹாதி நஃ) வ-தாயமு, வவ்ஹ ஹ்ஞித ஜஹொஷ்ஹாநீ, வஸவ்ஹாவ்ரிவ-ஞு

ஸீதா' என்று வ்யாக்யானமும், கயோ நஶ்சித்ரயோ தாத்ரே ஹ்ருதிஸ்ப்ருஶே' என்றபொழுது வக்ஷ்யமாணஹ்ருதயாதிபஞ்சாவயவாத்மகர், வயோதாவயோ தாயிநீ' என்று கயோதாயகமும், ' யோமஸ்மப்யங்காமேஷு' என்ற பொழுது ' வயோகாமேப்யோ, வ்ருணாவ்ருணவ்ருணப்யோ, ப்ரீணாதி ப்ரீணாவயப்யோ' என்று யாவநாயகமும், வஸுகாதிர் வஸுகாமிந், காரணம் காரணம் கதிர்' என்றபொழுது வஸுகாமியாதெவ ஹெநாவ, வதிர்வஸுகாமியாயொமா' என்று கியாயகமும், ' இஷ்டாவீநிஷ்டஶ்சிஷ்டஶ்' என்றபொழுது ஹ்யாவ்ருஷ்டியுக்தேஷ்டிந், வயோதாஸிநாஷாவதிஷ்டேதா, ஹ்யாகாஷீகரீ' என்று ஹ்யாயகமும், ' ஒஜஸ்தேஜோ வீர்யம்' என்றபொழுது வ்ரவ ஹாஜஸிநீதீதிந் என்று தீவ்யகமும், ' வதிஷ்டிவதிரவாண்யந்' என்றபொழுது ' வம்வதிஷ்டர ஹாஸிநீ' என்று கவாவ்யகமும், ' ஸ்ரீர்நிவாஸஸ்தாமதிந்' என்றபொழுது ' ஸுதாநவாயிநீ தவ்ய்வர்துவா, தெவஜவ்ஷா' என்று ஸிம்மநாயகமும், ' ஸதத்ஜிதத்தாவநந், என்றபொழுது ' வர்வணாதுர்தாவிநீ' என்று ஹிம்வாயகமும், நைகஶோயாந்ஹாயநந்' என்றபொழுது வம்ஹார ஸகிந்வ்வவா' என்று ஸூநாநாயகமும், ' ஹோஹாஶந்' என்ற பொழுது ' வதிவ்தாஹாஹாஶ' என்று ஹாமாயகமும், ' வ்ருஷ்ணஶ்வோவம்ஸவத்ருந், ஹஸ்தி புத்ரொவ்ருஷாதர' என்ற பொழுது ' ஹாமவீவம்ஸவத்ரீநீ, ஶொக்ஷயக்ஷீதுஹஸ்திநா' என்று வ்ருத்யகமும் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் வஸோநாயிகாரணமாகவே ஸிம்மவ்தர வஸோதமாய் விஜித்தன. மேலும்; ' கநாதிஹ்ருஷ்டஹ்ருஷ்டொமக்ஷீந்' என்று பெருமாளுக்கு ' மக்ஷீந்' என்றது ஓர் திருநாமமாகவுமாயிற்று. ஆனதாலிறே ஸ்ரீவஸுவத்தில் பெருமாளை ஸ்ரீயென்று அருளிச்செய்தது. ஆகையாலிருவருக்கும் வ்யபிசாரணமான லக்ஷணம் வதஜ்ஞ்ஹாவஸிஷ்டமான வதிவ்தீக்ஷமல்லாதே வேறு ஸாவஸ்தங்களில் காண்பதரிதேயாகும். இத்த வ்ரம்ஹவிதாக்ஷாதி வ்யாக்ஷேபமான ஹ்ருணபரக்ஷமும், வஸ்து ஸாதாக்ஷ வ்யாக்ஷேபமான வ்ரவ்ரவ்ஷகாரக்ஷமுமா

கும் வெஷ்டிபும், கூடுதாருக்குள் ஏரம்ஸாக்ஷாவத்தை விஜ்ஞிக்காதென்பதற்கு, 'யாவதாஉள தன்வெவுவராவஸாதாஸாதநஷ்டிராகூடிநு கூகுவாஹவதிமாணாநு வாஸ்வவ்வாஹாநு। கூயிவீஜ்கைகாஞாநுஜ்டிவதிவாராயாடு கராணாகூரீஜ்டா ஹொக்ஞம் ஹவதி யாவயொ ராதநி ஹிதா॥' என்ற ஸ்ரீஹட்டராஸாரவாடீர் ஸ்ரீஸுதிவுசோண்டி॥ ஆனதால், 'யாவயொஹ்வாதஜ்டுதிபுங்கஸம்' என்றதும் வஜ்ஜவமாயிற்று. மேலுமிங்கிவ்வளவே விசேஷம்; ஆகூடீஜீவகொடியானால், 'ஏரம்ஸாரீம வவடுஹுதாநா' மென்ற ஸ்ரூதிவிரோயிக்கும். 'ஹீஸ்வதெ ஆகூடீஸவதுள' என்றதால் ஹவயிநகும் விதிக்கும்பொழுது ஹவஷ்ஞமுதிகுவஸம்ஹாவதீனயாலும், தெவதியபுஜநஷ்டெஷ்டு' ஜதுராதியாலும் ஏரம்ஸாயிகு ஸம்கெவரிஹ்ரூதை. எவ்விதத்திலும் வாரோணிகர் பிராட்டியாரை ஜீவகொடியிற் படுத்தவிரகேயில்ஜ. ஏரம்ஸாகுமாவது, லவடுகாயடுஸயேடுகு சாதுமேயும். அல்லாது கதஜொவயாநமன்று. இல்லாவிட்டால் வாராஷகாரகூஹாவிவதிடுயில்லாததால் ஹவவானுக்கே ஏரம்ஸாகுஹாமி வருமென்பது வதுவெடாஞ வாகூங்களுடைய கருத்து. இவ்விஷயம் முன்பே யொருதரம் வரிஹ்ரூதம். (சி)

ஆகயிதனல்;—

வ்யாவ்ம் கூயாசாதரிதீம்ஜுதெவ கூஹ்யாரம்வாரம்நெ
திவராஸாரஷிடுः । வ்யாதஜ்டுராதிவாதிவிராவ்யா
தாலெதுர்ஹவ்லலுடாவ்டுராராஸாருகூடி ॥ரு॥

என்ற 'வ்யாவ்ம்' ஜுதுராதி யொகொகாயடுங்களும் வ்யாவ்யாதங்களாயின. அதாவது;—(ஜுஜ்டுதெவடி) இந்திரதேவனவன் தனக்குமுன்னிருந்த தெத்யொகாயி வதுமும் வந்தவுடன், (சாதடி) வாரீர் ஜமநாதாவான ஆகூடீதெவியாரே! (கூஷ்டு) உம்மால் (வ்யாவ்ம்) காண்கவும், காண்கவரிதுமான யிவ்வுலகெல்லாம் வ்யாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (ஜதி) என்றும், (வராஸார

ஷிஃ) ஸ்ரீவாராஸராஜஹவிஷ்யானவர் (ஷூஹ்யாம்) பெருமாளும், பிராட்டியாருமாகு மிவ்விருவர்களேக்காட்டிலும் (வாம்) மேல்பட்டவஸ்துவானது (ந) இடையா, (உகி) என்றும் ஹட்டாவ்யுராஸ்ரஸ்ரீஜடவராஸராவாயபுராணரும் (வ்வாதஜ்ஜ்ரயிஷிஃ) ‘வ்வராவெவ்வாதஜ்ஜ்ரயும் ஹவதஜஉஃம்வஜ்ரவதெ’! என்றபடியே வ்வராவெமென்ன, வ்வாதஜ்ரயென்ன பிவைமுதலியவைகளால் வஹியொமஸிஷ்டநியாயப்படியே (ஷகூஸீம்) பெரிய பிராட்டியாரை (ஹயுஷாஹா) பெருமாளோடு ஸ்மோனவள் (உகி) என்றும் (ஸூஜ்ஜவ்வ) கூறியருளினரென்றுமிற்று. இதனால் வாவெபுராகூரயுங்களெல்லாம் சிவிலக்காரசால் வஸக்ஷவித்துக் கூறப்பட்டதாயிற்று. இதகொண்டு ஷகூஸீக்குஜமஹயுராவியும், நிராவாயிக வ்வராவெவ்வாதஜ்ரயாதிகளும், கூவ்யாதவாரியும் உண்டேயென தெவயிஷிவராசாரயாலபுர்கள் ஸஜகமும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள உராவவொய ஷகூஸீதகுவாஹிதி ராவெவஹிஷாஜத்தைவிட,கெவலம ஹவஜ் வ்ஸ்காரம் வாகுராதிமாமிருந்தாலும் வ்யாசணிகர்களுக்குப் வ்சாணமே ஸரணமாவதால் இத்தனே நிவயமேற்படக் காரணமாயிற்று. இதை வ்யாநிவயமென்று நிசர்வது நாஸ்திகவாதமாமத்தினே. இதையே திருவள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஜெஷாஜதெஶிகனும் ‘வ்சாணஸரணராய்ப் போர்ந்த’ தென்றருளிச்செய்தார். (கி)

ஸ்ரீவிஷ்ணுதீய வ்யாவ்யாநவஹிக்குஅன்பர் சொன்ன வாவெபுராதர விரோயமானபொருளேப்பற்றி மேல்வாவஹகூம்செய்து அவ்வயுத்தை யயாயுமல்லவென்று வ்யாயுத்தை வாஜுவவிஸஉதமமாய்ஸயுனம் செய்கின்றார்;—

வககுத்ஜ்ஜாவொதஜவாகுயொவெகுஹாஷணம்
வஉஜ்ஜவஸாதரநுத்தா வாவெபுராதர விரோயிஉ ॥

வகெதுழி ॥ ஓரே ஸ்யுகுபுராவினுடைய உவத்திவின்றும் உத்ஜமான யிரண்டு வாகுங்களுக்கும் வெகுத்தை

க்கூறுவது மிகவும் ஸமீசீனமானது. அல்லாது வேறு விரோத மாய்க்கூறும் பொருளானது, ஒருகதியின்றனது வாக்யமா கையால் கீழிற்கும் மேலிற்கும் வாக்யம் விரோயத்தையுடை யதாகும். அதாவது;—ஸங்கராழ்வானுக்ய ஸ்ரீகதிய வ்யு பிம் விஷ்ணுவகஷமாகவும், விதீபம் சுணாக்வவக்ஷமாகவும் முன்பின் ஸ்ரீராதமாய் அருளிச்செய்வாரேல்; இது கவஸீஜனமாய் ஹாதுவ்யவஹிதம்போலாகுமென்றது கருத்து. ஆகையால்எப் படியாவது திரண்டு வாக்யங்களுக்கும் வாக்யெய்தாது விரோய மில்லாதே ஸமீசீனமாய் கூடிவருவிஷயநிர்ணயம்போல் ஸமீ யடநம்செய்து பொருளுரைப்பதே ஸமீசீநமென்றுயிற்று. 'ஸ ஹஸீநாராயணாக்கும் ஜகதிஹம்' என்று ஸ்ரீயாதனும் வ்யாவ்யாதி த்தாரணையால்; ஸாமகாநிக ஸமீபப்படிக்கும் வ்யாவ்யாநித்தி லவதாரித்தபொழுது ஸ்ரீமவாகயங்களுக்குப் வாக்யெய்தாது வி ரோதமாய் வ்யாவ்யானிப்பதே கவரும். ஆனதபற்றியே இங் குள்ள வ்யாவ்யாநவத்திற்கும் கொகக்கண்டும் செய்து பொருள் கூறப்பட்டது. மேலும்; விகவுமென்பது ஸமீவைமாயிருக்கும் விஷயங்களுக்கு சாதாரணமேகூடும். சிலவிடங்களில் வாமைகவுத் தாலும் விகவுகவஸம்யுநம் கூடும். அங்கு ஒளஷ்யபு வலாக யபுரூவ காரணங்களால் ஸாதாரணகாயிகாரி மெதெந விக ல்பிக்கக்கூடும். விஷ்ணாணாவுங்களென்பவை வாக்யரூம் வி ரூபங்களாதலாலிங்கு விகல்பிதாயுமெனக் கூறுவதும் ஸ்ரு ஹாஷணகஸம். மேலும் ஸ்வ்யாயுத்தை வாயித்து வேறோர் மாணாயும் சொல்வதும், ஸ்வ்யாயுத்திற்கு மகவுத்தில் வரும் கவ்யாவ்பிபாலேயே. 'கழிந்துணவகஃ' என்வ்யஷ்டிகளில் கழிவாக்ய ஸ்ரவிரிஷ்டரு சாணவகரு என்றபடியும்கூடும் வ்யுத்பத்தியால் தெளிவதும். இங்கு ஸ்வ்யாயுத்திற்குவாபக மொருமில்லாததாலும், கதநாதாண மெனுகாதி வ்யாண ங்களுளவாகையாலும் சுணாக்வரூவ மாணாயும் நிஷ்பொ ஜநமேயாம். அல்லாதாம்; வ்யாணிகமான உபயதவஸ்யுமத கவாயுத்திற்கு தோஷம்வருவதால் அன்பர்செய்த கயும் விவ

ரீ காயுமேயாரும். ஆகையாலிது ஸ்த்துக்களுக்கு வஞ்சுவ காரணமே. ॥சு॥

கூதாணுகூவா டியொயஉரா நிய தாஜீவகொடிஷு ।
நறுக்ஷ்யாஷு நவிஷ்ணவ. டிஂவதீ வரு காரணடி ॥

கூதஉத ரூடி ॥ ஆகையால் கூண ஷுகூடிகளான யஉடுங்க ளெல்லாம் கூவுஷாஉ நஞராதஜீவகொடிகளிடமேயொழிய, ஷுகூடி யினிடமாவது விஷ ஷினிடமாவது சொல்லவிரகில்லை. ஏனெ னில்; பிசாட்டியாரும் பெருமாளுமாகிய ஜீவ டிஂவதிகளென்ற யிருவருமே இத்திவிய வெதநாவெகந யமான வ்வளத்தி ற்குக் காரணமாகிறார். இவ்வயடும் ‘ஜமளிஷாநஉஂம் ஜம ஷுவஷாஉஹெஉஹஃ।’ என்ற ஸ்ரீஹட்டர் ஸ்ரீவ ஷுகிபிலும், ‘ய வாம வெதிவதம டிஂவதீநஃ’ என்ற ஸ்ரீவ ஷுகிபிலும் கண்டுகொ ள்ளவும். இதிலுள்ளவிஸேஷாடுங்களெல்லாம் முன்பே கூ றினேம். இவ்வயடுத்தை கூஹிவடு ஜ டுனும் ‘ஹெயவ்வஸ்ரூ ண ஷஸ்கெவ உநவ ஷுயெத வெதிவா। ஸ்ரு ஷுகூவாய கூ ரு ய தெந ரகூவாவவ டுடோஷிநீ। ஷுகூநாரணாகாரா ஹவிதீ தெஉநவ்ஷுகிஃ। கூவாயாநு ஸஂவரிதி டுஜ டு வ்ஷுகூடா டுந ஷு கூஷுஷுகாம। ஷுகூநாராரணள விஸ்ஷுகிஹாவெ கூதவ்ஷுகிஃ। கூ வாயாநு ஸஂவரிதி டுஜ டு வாதகாநு ஹவ்வாமஹெ। வெவா ஷாயவிவாஸோஹா உவாயவ டுவரிவ்வெ। ஹஜிரோநா யுதாவெ வஷுகூநாராயணாவ ஷுஹள। ஸமரவ ரவ ஷுகூராநு வஷடுாநு உவா யாநு ஜஹகிவ்யஂ। ரகூஷிஷ டுகி ஹரிஃஸ்ரீரோநு சூஸ்ரிகாநிகி நிஷுபசஃ। சூதாதீய ஹரஂவஷடுஂ நிகூஷிவ டு ஸ்ரீவதிகுவதெ। உவாயஂவ்ணு ஷுகூஸ்ரா தகி ஷுவெயா விவிஜு டுவ। உகிதிகவ கூஷுஂஹவெ ஸாவஸ்ரவாஷாயுடுதகூஷுஂ। உஸிடுகிஂ வரஷிதகூஷு ரொவயவ்வநதெஜவா ॥’ என்றருளிச்செய்தான். இங்ஙனகூடி க்கு கூண ஷுகூமும் அதடியாக ஜீவகூடிகளுமில்லை யென்றபொ ழுது ஹெஷி நீசைகளுக்கு யாடு ஸஷுகூஷணமென்ற வொடு ஸ்வர

‘ தியா ஹஜீஸுநீஹாவ மொஷஹஞ்தெ ரிதேரே ! யயாதநாம ஹிவவெடுஷாம் ஜூரநதொவுராவிரிஷ்யதெ! வுரஞ்வதிவுநதயொமடுணதொ வுராவிரிஷ்யதெ !’ என்று பெரியபிராட்டியாராகும் தெவதெவ திவ் யஹிஷியாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டபடியால், ஹஜீநீலெஹைகளுக்கு வுரஞ்திவவ யாவியாவது கதவர்வ விஹாகுமாவது ஸ்ரம்ஷ்வாகொடுஜுஹுஞ்திகுமாவது கூடாது. இப்ஹஜீநிஹாதிகளோடி கூநெகர் திவ் யஹிஷிக்கு மொஷஹஞ்திகளுளர் என்பதை ‘ தெவிகுவா நதநீஹயாவஹஹ ரஹீ தெவ யுவஹவ்ஸ்தியா ’ என்று ஸ்ரீலட்டர் அருளிச்செய்தார். அவையெல்லால் கூவ யுவஹிதையான பெரியபிராட்டியாருக்கு வியெயங்களான விஹஞ்தி விசேஷங்களாகையால் தெதந கொடு ஜுஹுதங்களேயாம். இப்பெரிய பிராட்டியார்ரிதத்தும் ‘ தியாமகூ யா ஷ்ரஞ்வஹ வகூஷ யுஜுணவஸாஹிதிஃ ! ஹணதிய வுரஞ்வெணவுராவிஷ்யாரணீதோ! யயாயோஜமஷுயாவும் வுரஞ்வெண வுஷாவதிஃ ! தியாவ யாவும் தியாவஷயும் நியஜீவ தியெஷுஸ்ரீ ! யெயாவுராவ தியாஷாவி தியாவுராவாஹ தீஷுராஃ ! ரிஜகூயுஷுவெநிஷ வெஷகூணஜுதிம் ஷுஜுண ! ரிஜெஷஹஞ்தி, வவெடுஷா தீஷுரீவஷுஷாரிஃ ! தவ யாஷ ஜுதிஷாஹ தீஷுரொவெஷவிஷுரதஃ ! கவ யா ரிஜயொஷம்ஹி விஹஞ்தி ரஹயாதிகா ! ஊதிஷுரதிஷிராவஸீஜம் ரியாவெஷவி தாநஷ !’ என்றும், ‘ கவ யாதெவ யா நிவஷவிஷு திவ யுவா வஷ்ரா வுதிவிதிம் ! தெநெபம வயஜுஷாதா நிரஹஞ்திஜுரி விஜீவதி ! கநநுராரர்வவெணாஹா ஹாஹுரெண வுதுஷாயா ! கநநுராஹி யாவிதா தெயெிதி ஜநகாதஜா ! தவ யுஸீவ யொவுதாம் தவ யாஹிஜந ஸம்வஹாம் ! வஹயரிஜுஸீவ ! வாஹரா ஸம்வெயவுயுகூ காயுவாயகொ நுராயவஹவ ஸ ஞியொமஷிஷுதி யாஷஃ ’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே கூவிஷ ஜநஸ்காரணகூ, மொஷிகூ, வமவிதெகமொஷகூ, ஹமவஷுநநுகூ, ஹமவஜுஹிஹாதெவாவாயதெவாவெயகூவாதிதனே யுடைத்தான வனொவாயிற்று. இவ்விதம் உவவாதித்தபொழுது பிராட்டி

யாருக்குப் வுரூஷகாரமல்லாதே உவாயகமும் ஸாஹஸீஜ மல்லவேயென்று ; ஸேவ்ராவீ வ்ருஜிதஜ்ஞாநாம் வாஹாரேவ திகாரேபு । அக்ஷீவுரூஷகாரகெ நிஜிபுஷாவாரவிஷிபுஹிஃ ॥ ஜீவாவி ஜிதாரிஹே ஃ ஸாந ஃயாமக்ஷணாஹவிஸ் ॥ என்ற வ்ருஹாணத்தை வ்ருவுபுவக்ஷி எழுதினர். இங்கு ; நாந ஃயாமக்ஷணாஹவிஸ்' என்றிருப்பதால் இப்புருஷகாரமல்லாதே வேறு உவாயகாங்கிகளெல்லாம் பிரபாட்டிக்கு லக்ஷணமன்றென்று ஜ்ஞாநீ ஸ்ரூரர் பணிப்பு. ஏனெனில்; பிராட்டியாருக்கு உவாயகமில்லை யென்ற, வேறு வ்ருஹாணம் வ்ருக்ஷமாய் கிடைக்காததா லிதை யே கீர்ஸாநத்தில் லெழுதினர்போலும், அது ஸமஞ்ஜஸம். ஏனெனில்; உவாயகோவைபகாங்கி வகை அக்ஷணக்களும் வ்ருஹாணாதுரக்களால் வ்ருக்ஷமாய் வஹிபாவது மல்லாதே, உவாயகோவைபகாங்கி வ்கை அக்ஷணங்களும் உபயஹாயாரணபாயிருக்கச்செய்தே பிராட்டிக்கோர் விஸேஷக்ஷண மின்னதென்ரு தம் பெருமாளருளிச்செய்த வாக்யாநுஸந்தேயொழிய ; நாந ஃயா' என்றதற்கு உதார அக்ஷணாஹாவம் கூடச்சேர்ந்தயுமாகார்த்தம். ; ஸுவயோரபீக்ஷே ஜெவ்யாரூ வுரூஷகாரகமும் விஸேஷக்ஷணா, நாந ஃயாமக்ஷணாஹாரம்பகஸ்யாநாவி' என்றதே ; நாந ஃயாமக்ஷணாஹவிஸ்' என்றதற்கு நேரானபொருள். இல்லாவிடில் உதாரங்களான வ்ருவுய வஹ்ய வ்ருஹாணங்களோடு விரோதிக்கும். ஆனதாலிங்கு உவாயகாரூபதார அக்ஷணங்களே மநஸ்தப் பேசின அன்பர் வாக்யாயமும் மிகவும்ஸாநுகூலமும். மேலும், உவைபகுத்தையொத்த மொகாவாயபு வக்ஷத்நிற்கும் வுரூஷகாராதிகாரமானபடியால் அங்கும் வாபகம் விஹிதம். ; ஸஹாஜீஸ் வ்ருவ்ருவாயொவெ வாக்ஷா அக்ஷீவதிஷ்ஷபு । அக்ஷீவுரூஷகாரிணவ்ருஹாவ்ருவியொமிநீ ॥' என்றபொழுதும் அக்ஷீவதிபான பரமே கம்மூடைய ராஜத்திற் குவாயமென்றதால், வ்ருஜ்ஞ வுரூஷகாரகெந பற்றும்பொழுது வ்ருவ்ருயும் யோஜிப்பிக்கைக்காக வ்ருமை வேணுமென்றும், கிஞ்சிதாதரம் உவாபயுரண ராஜத்தில் பிராட்டியை வேறுபடித்தமுடி

யாத கவ்யுஷ்டிமான ஸுதீவதி வேணுமென்றுமாயிற்று. ஆகையால், வ்ரதஷ்காரகூ ஔஷ்டிகவ்ரதிநியதமென்றும், உவாயகூஷிகள் உஷவ்ரதிநியதங்களென்றுந்திர்ந்தது. இதற்கணுகூணமாகவே மற்ற வ்ரதங்களுக்கும் கூடும் யோஜிப்பிக்க வேண்டும். இல்லையாகில் முன்கூறியபடி வ்ரதஸ்தவ்ரலு ஸாஹங்களுக்கெல்லாம் வெய்யுஷ்டி வ்யவஹாரம் வரும். உவாயகூம் பிராட்டிக்கில்லையென்ற வ்ரதம் கணுரவென கிடைப்பதும் வ்யாஹதாஹாரம் போலவேயாம். 'ஜதிஷ்டீம் வ்ரதஸ்ய தே வ்ரதாஷ்டகம் ஸாதரமுபைகு' என்ற ஸ்ரீவராஸ்ர ஸ்ரீவ்ரதம் ஸ்ரீக்குப்வ்ரதஷ்காரகத்தைக் கூறித்றேயொழிய உவாயகூஷிகளை மறுக்கவில்லை. கூறுதவிடத்தில் 'கூதகூநுதெர ஸ்ரீஹ்' என்ற நியாயப்படி ஸித்த ஹ்யெதி ஸாஹ்யாவ்ரதே, ஔஷ்ரெவரணை உதிஸாஹ்யாவலாயம்' என்றவைகளை வொயாயநகூவுத்திலிருந்து கூவலாவகூவ நிஷ்கர்கள் கூமீகரித்தனுஷ்டிப்பதுபோல் வ்யவஸ்ஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமுள்ள வ்ரதஷ்காரகூம் பிராட்டிக்குள்ளதென்பதை, ஸாவஸ்ராயணை ஸ்ரீயால் எம்பெருமானரும், யஸ்யாவீக்ஷ்ய வ்ரதம் ஸ்ரீமத் வராயதெனவியதெவிலம்' என்ற ஸ்ரீயால் ஸ்ரீவதாகதிஸ்ரரும், 'விதெவகுகதெஸ்ரீயாஸ்ர ஜநநீவர்வ்ரதுணஸ்ர ஸவிஜநெஹத வெஸ்ரதொவ்ரதஸ்ரீஹவதிவகதாவிதகுஷயீஸ் । கிதெதஸ்ரீதெஸ்ரஷஸ் கஜஹஜமதீகிகு ஸ்ரீவிதெதரவாவெவிஸ்ரஹாயஸ்ரவஜநயவிஸ்ரதா தகவிநஸ் ॥' என்று ஸ்ரீவராஸ்ரஸ்ரவாதரும், 'இன்னமுதத் திருமகளென்றிவரை முன்னிட்டம்பெருமான் திருவடிகளடைகின்றேனே.' வாஹஸ் வரம்வ்யாஸ்யயிதா வ்ரவ வெஸ்ரஸ்ரியதஸ்ரிப' ஸ்ரீயாதிகளின்படியே கூதாதியாக வ்ரதஜ்ஞ வ்ரவ்ரவெஸ்ரஸ்ர நடக்கிறதாகையால் விகூஷ்ணஸ்ரணவம்வைய்யங்கீயுடையவ்ரஸ்ரீ (வ்ரதஷ்காரமென்ற) இம்ரவத்தாஸ்ரைகைகொள்ளுகிறான்' என்ஸ்ரஸ்ரீஸ்ரெஸ்ரிகளும், 'ஸ்ரணவம்வைய்யஜ்ஷவ்ரவ விஷ்ணஸ் வ்ரதஷ்காரதா । ரகூஷணா நிஜவிகூவ்ரா திதிணீய்யதெவ்ரவெஸ் ॥' என்று ஸ்ரீமதிவராச்சார்யரும் அருளிச்

செத்தார்கள். இவ்வரஷகாரவரண சோதித்தால் சொகூ வினியா? அல்லது வேறேயொரு உவாயாநரஷநிஹவதீஸ்ப யத்தால் வேண்டுமா? என்கில்; நம்நண்பர் கமஹரரவான பிள்ளை யொகாவாயருரும், கதீயரும் வகதிகள்காமம்வரையில் ஹர வலவெஸணமென்றதை கூமீகரிக்காததால், கதஹமான வ ரஷகாரவரண விஷயமான விவாஹம் செய்வது வீண்வம் வாஹமேயாகும். ஸெஷகவஹவைய்ஜோநம்கட வலவெஸணம் போல் வஸரஹவிரஜமென்று கூறின யிவர்களுக்கு வரர ஷகாரத்தைப்பற்றியாவது ஸீகாரத்தைப்பற்றியாவது விவாஹப் படுவது 'கரகவஸகவிவாஹதோ: ஷெஷஸ்ரஸ்ணம் கிய்வதே' என்று நிணயம் பண்ணப்புகுந்தவன் கணக்கோடொக்கும். ஆகையால் ஹரநிரவாநரஷநிம் பண்ணும் நமக்கும், கவஸதிகவஸிகளுக்கும் ஸ்ரீவத்திவிஷயமும் ஹமவஸ்ரவதிவிஷயமும்உதிராவிவாஹ ரமும் கதாஹிவ வாயஸ்ரதிவிஸ்ரரமுசிதஸ்ரஸிகளெல்லாம் வே ண்டுமேயொழிய, கதிஜாஹாவத்தை பெழுதிவைத்துக்கொண்டு 'ஊஜஜுநவஜநம் வெவிதஸ்வஸ்ரஸ்ரஸ்ரம் ! ரஸ்ரிவவஜஜ ஸ்ரஸ்ரீவீ யயநவஜஜஸ்ரஸ்ரிபயஸ்ரஸ் ! கவகீஸ்ரகதிஸ்ரணம் வெவிஸ்ரபாதிஸ்ர கஜஜநயாதிஸ்ரகஸ் ! நிநஸ்ரணொஸ்ரணவஜஜஸ்ர வஸ்ரதெஸ்ரதகவ கஸ்ரிஸ்ரகவஸ்ரணஸ்ரிஸ் !' என்றபடிக்கு வ்யாவாகவவஸ்ரவஸ்ரஸிகளாயுள்ள சில்தரச் வாஸநம்செய்வது வஸவ்யொஜனமு மில்லாதேயிருக்கு மொரு வரஹிம்காரஸ்ரிவமான ஹிம்காகவிஸ்ர. இது அவர்க ளுக்கு 'நவஹிம்ஸ்ரூதவ்ஸ்ரணஸ்ரஸ்ரிகாதி, கவஹிம்காவரரொய தஸ்ரஸ்' ஜதீயாதிகளான நிவ்ருத்திரஸ்ரிபரபீரா வரணமாகிற கவஸ்ர தீகரணமாகும் சொல்லாவ்யமாத்தனே. அதிதங்நேயெ னில்; வஹநஸ்ரிவதணம் வ முதிவ்வகரணத்தில் 'கூமீகாரத் திற்கு அவை தன்னையே பக்ஷையாக்குகை. இரண்டுமிரண்டுங் குலியவேணுமென்றிருக்கில், இரண்டுக்குமிரண்டு முண்டாய்த்து தாம். இரண்டுங்குலர்த்தென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமுண் டாய்த்ததாம்.' என்பனவாம். இப்பங்க்திகளுடைய வபதார்த்தை மணவாளமுனிவர் தமது விரஹவ்யாவ்யாநத்தில் விரஹமாய்க்

கூறியிருக்கின்றார். இவ்வதிவாக்யத்தைத் தமதுள்ளில் வைத்த கவொகாஷுரி விஉநணி வொகூாஷுரியும் ‘வகுவெஷம்பாரய ஜுகுகிவிஉவிஹிவெஹ்வங்கஷிவஜ்ஜுவகாஷு வுவஷுஜ்ஜு ராஜ்ய யூாமயத் வேபிஜுஹிணாரவாஉநம் காரயஜுஃ !’ என்றும், ‘வுாதம்தெதுமொகுஷாதஷ்ஜுாதி விரஹிஹிதம் வெஹவம வண்ணபஜுஃ கெஹிவிஷ்வாவயஜெ ஜேஉவிஜ்யாதஃ கெஷவா தொஷ ஹொமுஃ !’ என்றும் சொன்னார். ஜுகையால் வாஜுஷகாரமே ஸ்ரீக்குள்ளதென்றுவது, உவாக்கமுமுண்டென்றுவது, இவை யில்லையென்றுவது நமதன்பாகிய வாகெதராநாஜுாநீஜுர் தமது ஸ்ரீகுவுகாஷிகையில் வாதிக்கவேண்டியது கூரவ ஸுகமேயாம். மேலும்; முதலில் வுஹையைப் பிடித்துப் போ கின்றவன் அதன் சூபுரயத்தைக் காண்பதுமப் வுஹையி னுதவி யால்தானும், ஒடிவில் சூபுரயத்தைக் காண்கைக்கும் அப்வுஹை யின்வாஹித்யமல்லாதே கூரகாுமாமாவதால் வவுடுவுவெவு ரவி பிராட்டியோடு கூவுயத்திஜுமாயிருக்கும் எம்பெருமானே உவாவுராகின்றார். இந்த ஜுதாநாகுமல்லாத ‘நாஜுயா ஆஷ்ணாஹவெஜ்’ என்றவோர் வாஜுத்தை வைத்துக்கொண்டு பின்னே லோகஞ்ஜீயசென்றவோர் ஜீக்ஷாவானவர் தம்மாலியற்றப் பட்ட வெஷவஹாயோஜாரு நிஷ்ஷைபுயென்ற வாஹுகத்தில், ஸிவவாரூபித்தைப் பேசுவதில் ஊராஹிரோதியாகீ கேவலம் ஹோ வாதியாயிருந்த ‘ணிஸிவன்’ என்ற விவாநு கம்பை சேர்த்துப் பெரியதாயிருக்குமோரோஜு வாஹுகம் முழுவதும் ‘சூளவெவி விஸிவவகுஜாகுத்வுா, ஸிவவகுஜாகுதுவுாசூளவெவி, குதுவுாசூளவெவி ஸிவவகுஜா’ என்று ஹாஸ்ராஸத்தில் மந்ராவவாவுஹாரம் போடுவதுபோல் வலுவி பாடியேழுதி னதைநிபாத்துதன்னிஷ்டவுகாரம் வேண்டியவரையிலெழுதிவை த்துகொண்டார். வாகுஷவாஜிகளான வஷதகூஷிகளெல்ல மிவ்விதமுள்ள ஊஜுஜிஸ் கூதகோயாவெழுதிஜுவநந ஹாநதாதி சுனைக்கண்டு ஹுமிப்பவரல்லாத்தாலீதுவரையில் அப்புஸ்தகத்தை யோர் வுதிவாஹமாகவே கூமீகரிக்காமல் வஜுரிகாரஜுதிரவ

வஜுடைய கிவொ ந ஷ்டாரம்போன்ற் நிஷ்டையில் நிலைகின்றரு
ளினர். இதனல் வ்ருகிவகூஷிகள் விஜயவ்யாவம் கூறவுமிட
முண்டி. கரவெவஷ்டித்தால் ஒளதாரெஷத்திலுள்ள வாஷாகீ
நஷிவெஷவர்சன்போகச்சேஷமுள்ள ஒளதாரவிவ்யாவஷாஹி
ரெஷஷ்டிவெஷவர்களாவது கண்டிஷ்டோஷிக்கவிடமுண்டி.
அல்லாதே ; விஷயிஷ்யத்திலும் வாவ்யாய ஜுரூநத்திலும் வி
ஹாமும், ஸாஹாமும் மண்டலெஷ்ரணுமாயுள்ள ஸ்ரீவெங்கடேஷ்வரி
மியாஹி ஸ்ரீகரஸ்ரீகாஞ்சமான கரவஷ்டிவெஷிதவாக்ஷிரெஷமா
கும் கரண்யத்தில், மொரிய்வ்யகுஷ்ட ஜீவிகளுக்கெல்லரம்
ஷ்ணுந்தான் ரோகஷிகமாகக்கூட ஷ்டவமாவது மிகவும் உ ஷ்டயு
மென்பது வகலருமறிந்த விஷயம். வாஸ்தாத்ரெஷிய ரோகங்
களும் திநநிதிந இப்மாதிவண்டத்தில் கலிவ்ருஷிமாவதுபற்றி
கலிதெஷிகரோகத்திற்கோர் நிகஷ்டத்தைக்கூற எவ்விதம் கார
ணமில்லையோ, அவ்விதமே வ்யவஷ்டிரண விஜஷ்டாந்தத்தை
கூஷ்டாந்தமாக்குவதாக வருகிற வாதிஷ்டாந்தநிஜரோவதிரோயா
நம் அந்த வாதிஷ்டாவத்தையே கூஷ்டாந்தமாக்கும். ஆனதால்
கரண்டாதிகளைப்பற்றியதும், உவாயகூதிகளை
கூறத்தக்கதுமான வ்யாணவ்யநமொன்று மிதுவரையில் எவரா
லும் எழுதிவிடப்படாததாலும், வஸ்துதஃ இல்லாததாலும்,
வ்யவஹாரனான ஸ்ரீரங்கிகளெல்லாம் (காரவ்ஸ்தாத்ரிகம் ஒ ஹா
நா, ஸ்ரீயம்ரெகெவஜ்டாஷ்டாஷ்டாரா, வாநொமொகஷிரிதா
ஷ்யாதி; ஸ்ரீவஸ்ரா நாதெவி ஹ்வ நஷ்யாயிவத்தீ, ஸ்ரீபாவஸ்ரா நா
ஷ்டோதகவிசீப்பது, ஸ்ரீவஸ்ரீ ஷ்டவஷ்டாஹ்ரி தாரா, கவெஷ்டாஸ்ரா நாஜா
தொவிஷ்டவ்டி' என்றுஷ்டெரவிஷிப்பதாலும், 'ஷகூஷிஹா காவ
வ்டாதிஷ்டுஷ்டிஷ்டாவாரிஷ்டொவஷிணீ ! வாஸ்வாரணாவ்டவதாரிணீம் !
ஹவ்யம்மாவஹாரிணீ ! வராதிவ்டாணதாயிநீ ! ஜ்யோதிஷ்டசுஷ்டி
தாவஹா ॥ ஸ்துதிஷ்டாவதெவிக்ஷ விஷ்டிஷ்டமதாயிநீ ॥' வெள

---

† ஸ்துதஃ உதாரரம்= விஷ்டாரரம், வஷ்டுஷ்டாவிநீ நிதுஷ்டஃ' என்றி வ்யுத்பத்தியாலாயது ஷ்டாஷ்டு.

ஸபாபதிக்ஷா மகிம்வாரம்வேஷுவாகதிவெ விஜிஂஜிஹிஸ்ரஂவஹமிதி வீயபு। கதிவெ நகிஹிஷ்ஷுஹிதிம் கூதஜிதிஷ்யாவ! ரூவஂஜ்ஜி லெகயப கொபிஷ்டாரஹாவஜி॥' உத்யாதி ஸ்ரீவாஹ்ரூராத ஸ்ரீவிஷ்ணுராண ஸ்ரீமாணராதிகொள வ்யாணவாவ்யாயங்களிருப்பதாலும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு சுணாக்கமும், சுசுவ்யாக்ஷமாய் ஜீவஹாரோநாயிகரணமும், சுசுவ்யாக்ஷமாய் விஹாகாஹாவும் சுகவன ஜமசுகாரணகாஹாவமும் இதடியாக வெஷ்ணவாவுதாஹாவமும் கூற எவருக்கு மிடமில்லையாயிற்று. மேலுமிதனால் ஒகுஜீபென்ற சுகுத்தைப்பற்றி ஸ்ரஷ்ணனுடைய வஸ்தாரோத்ரமென்பவரும், ஹமவானே வெவிவெயால் வஜீரஷ்வெமான விஸ்ரஹாஸ்ரஷ்தைப் வரிஸ்ரஹித்துக்கொண்டி அதோடி ஜீவாரோத்தா பிருக்கிறாரென்பவரும், கெவல சுவெநதரஷ்வெமான வீபபும் முதலிய ஸ்ரணங்கள்போல் சுதொரு ஹமவாயகி விசேஷமென்பவரும், ஹமவானுக்கும் ஹமவதிக்கும் சுவெஷமே வவுபா உள்ளது வெஷ்டிவாவரயிகமென்பவரும், ஹமவதியான வள் ஸ்ரஷ்ணனுக்கு மீசுவரீ யென்பவரும், வ்யகுகியினோர் சுயிஷ்டநரோத்தமென்பவரும் நிரஹர்களாயினர். ஆனதால், சுவெம் அமான யாதொரு விஷாரஷ்வெமான ஜீவாஂஷமுண்டோ, அந்த ஜமதாரணமே இவ்வளவாலும உவாயமும் உவெயமுமாயிற்று. இதைப்பற்றியே 'ஓம்வதீ வஷ்ணுகாரணஜி' என்று உபஷத்தில் கூறப்பட்டது. ॥எ॥

வனவ வ்யகாரம் உவவாரநம் செய்யப்பட்ட வழுங்களையும் கெவல சுகுத்தங்களைக்கொண்டி விநாசம் செய்யப்பார்த்து தூஷிவடான ஸ்வரூபத்தில் பேசிக்கொள்வது, ஜீவாய ஜீராவவிதமாய தர்ஜிகளை வஜிக்கும் சுவ்யதக்ஷஜிக்ஷாக்களைப் பார்த்து, சுவ்யஜிவக்ஷிகளாய் ஜீவாயஜிஜ்ஞாவவிதமாய தர்ஜிகளை ஜீராகமாம்தர்ஜித்துவவ்யவஹாரநடம்செய்யும்ஶ்ரவணஜிக்ஷாக்கள்தமது ஜராவஸீபதையை அறியாதிதமற்றவர்களை ஜராவஸீபாவரனமென்று வரிஹரஜிப்பது போலவதமாம், சுவ்ய சுகுத்திகளா

ன வரிவாயாயர்களையும், யஸ்ரீவரிகளையும், நம்மை யும் தங்களைப்போல் வணாரஸாவார ஹரிவ்வத் வாய கவிஹரெவஸ்ரீகளிகளை விட்டவன்றெனவும், தாமே தஸ்ய விஷயத்தில் தவனெவும், உரிஷித்துத்தியும் வாரிஸகரித ஹாஹரிவஸ்வரிவுஸ்ர் பலருளரேயாகிலும், அவர்களுக்காக அல்லாதே வஸ்தவ உய நிஷ்வாகிக வரிஷஸ்ர்களுக்காகவே உவவாரிக்கப்பட்ட யிவ்வயாங்கள் தாஸ்ரவணிகர்களால் வ்யாஜத்தோடி ஸாவநிபங்களேயாகும். மேலும்; பிராட்டிக்கு ப்வாரவஷகாரத்தைசோதும் நிஜெயஸம்பண்ணினதால் உவா யொவெயகவ மில்லையெனில்; பெருமாளுக்குக் கேவலோவாய கத்தைசோதும் விரிக்கின்ற ஸாவங்களைக்கொண்டு உவெயகவ மில்லையென்கில்; உவெயகவ வியாயகஸாவம் எப்படி வாயக மாகுமோ, அப்படியே பிராட்டிக்கும் உவாயகவொவெயகவ வி யாயக ஸாவங்களிருப்பதால் கேவலவாரவஷகாரகவசோதமே யுளதென்கில் வரிவயாவார வாக்யவிரோயவ்யஸம்மம் வரும். உவாயரிகளைப்பற்றி, உவெயரிகவ ஸம்கெயால் முன்பே வரிஹரிதம். ஆகையால் அயத்தி லுதாரவண்டத்தில் வ்யவஸவ உத்திலுள்ளது விரெஷணவார மென்றதுபோல், வரிவயாவண்ட வ்யவஸவஉத்திற்கும் கயாங்கொள்ளக் குறையிலை. உவ்யா யாத்திற்கு வ்யாணாஹாரத்தைக்கொண்டு வாயகம் வந்தால் ன்றி கயாஹாரத்தை யெழுதுவது வரீதிமமாம். இங்கு உவ வ்யாயத்திலே வாரவஸ்யமிருப்பதாலும், அதற்கு வாயகமான வ்யாணஸாவத்தாலும் உவயகஷ்ணவார மன்றிக்கே விரெஷண வாரமாகவே கொள்வது உரிதம். இவ்வயாத்தை நிவிமதா கிகள வரிவாணியான ஸ்ரீகயிஸராசாரியரும் தமது விரோயவ ரிஹாரத்தில், ‘வனவம்விஸவிஷய தியாநரெஷகவஸ்யாரநள வாயிகவெவி ஹமவதிவஸவயுரெஷிகம, கதிதி வ்யவஸி வெஷிகா; ஸாரம்வாவஸ்ய உணாயாகம, திவ்யாஸ வதிதாரா ஷகாரகம, விரெஷ்யஹிதவஸ்ய ஹமவதிஃ வாயாநர், வி ரெஷணஹிதாயாவஸ்யா வஸ்வாரவிவ நிரவிவகவெநர

வ்யாநவ்ருத்தி வ்ருத்யர்தம் ॥ வநதஉஹிவெ்தவுஹி வாஸ்வுஹஸ்ரஷ்வ விஸெஷண நிராகுவணாவஹ்யாயம் ஸாரீராக ஹாஷ்யாவகரணே ‘ஸ்ரீநிவாஸெ வ்ருஹணி’ உதிநிதி்ஷ்ட வ்ய வஸ்ரஷ்வாந்வயிதயா ஸ்ரீநிவாவஸ்ரஷ்வகம் விஸெஷணீவவாதி। கூத ‘ஸிஹம்ஹ்ராஹ்ர விஷ்வவ்ருத்திஷ்ட’ உதர்ஹிஸ்ரோகஸ் வர்ய்ஃ ॥ வநகவ்ருஹவீஷ்ஃ உபொதெ்புயொராஸ்தெஸ்ர ருகெவி வ்ரோணவிஜ்ஜிதொ வெஷஃ ஸ்ய நகஹாவி ஏவ ருவநீபதெ ॥’ என்றருளிச்செய்தார். இங்கு சிலர் உபத்தில் ‘வாணள’ என்றபொழுது ‘வாணாந’ என்றில்லாததால் எப்படியிருவரையும் உவாயமாகக் கொள்வோமெனில், உகிவயஉ மெயி விருவரையு மொத்த வ்ருவ்வெ

ள்ள வநகவ்ய நமேன்? வாயிக்காதென்பதால் அவரும் ஸாரியாநிக்கப்படுவர். மேலும்; ஸம்ஆவஸாவமல்லாதெ விஸெஷண வ்ருவ்ருவஉ கஃபூயாராயனதால் ‘ஸிஹ்ஸிகனும் அயாயி காரத்தில் ‘வாணாவிதிநிதெ்புஸஃ வதீவெஸிஷ்ருவாயகஃ। உதிஸிதெ ரிஹ்ம்வெ்ராக்ஷம் ஸ்ரீஃஹவ்விரொயதஃ ॥ வாணாநிதி வக்ஷவ ருதி்தி வஹவ்யவ்ஸிதம்। ந்யாயஸெ்ஹ ராவஹாவ ருஹகஃ, வதிவ்யாயாந ருதொஷயாஸ் ॥ என்றும் வரிஹவித்தருளினர். விஸிஷ்டெக ருத்தைப்பற்றி வ்ருவ்ருவ்ராக்ஷ வ்ரோணங்களையும், தஉந்ரமாண நூாயங்களைய மிங்கொருதாம் வரிப்பது. ‘நாராயணம் வம்ஸ்ரயெ’ என்ருளும் நூாரஸவ்தம் ஸ்கூீவாவகமாவதால் ஸ்கூீவதியென்றே கருத்தாகும். அன்றியுமிங்கு ‘ஊஷ்ணா வஹவரம்” என்றதாலும் பிராட்டிக்குள்ள வஹ்யஸிஷ்ரவ ரணம் வ்யஞ்ஜிதம். இவ்வயஷ்டும் முன் பேசூறப்பட்டது. ‘காவீரஹிரொராஸ்ரபெ’ என்றவிடத்திலும்; வதிவ்யாந ருதையைப்பற்றியும், ஷஹியொமஸிஷ்ந ருயத்தைப்பற்றியும் வதிரோதெ்ராவாஹாநம். அன்றியும் ‘கூரயணொ விதாவிஸ்ரவணவ ர்’ என்றருளிச்செய்த விஸெஷணத்திலும் ஸ்ரீவாஹ்மிக ருஷ்டிஸமூ்தி। இங்ஙனில்லையாகில் ‘கதஞ்ஹூாவாதாம் நவ்ருஹியதெ ஸிராவி’ என்றதும், வெஸ்ரயுத்

சிகூரமதிம் வரசிவடிமவாகதிவிஷ விஷ்ணுசிஹரம் வஹதிதவிதீ
யடி' என்றதுமான வொகிவிரோயம்வரும். மேலும்; உலகா
யிகாரணமான மெஷிகுமென்ன, தெய்வதிகுவ்யாக்ஷமான த
மது மெஷிகுமென்ன, இவைகளுடைய தெளிவே சோகெஷா
வாயமாக வொப்பு க்கொண்டவர்களுக்கு ஸ்ரீவிஸிஷ்டாராய
ணனே உபாயமாலுனென்னக் குறைபில்லை யாகையாலிவர்கள்
ஸ்ரீக்கு உபாயகுமில்லை யென்பதும் விணை. அன்றியும்; நமது
நண்பாகிய வாகெதராசாநாஜி சிஸ்ரீவரர் தமது வாலுகத்
தின் சாவவுரையில் ஸ்ரீமகூநுவிஹாஸுயாயிலகுவுசாபவு
ராகிய வலுதகஷிகனிப்பற்றி, 'இவர் நம்பின்னா வாவுசாபவு
சென்னுமிடம்விஷம். அவருளிச்செய்த சுட்டில் பலவிடங்களில்
வாராஷகாரகு வுகிரிதமான உபாயகும் முதலானவை
சொல்லாமையாலும்' என்றெழுதினதுமல்லாமல் ரஹஸ்யுத்ய
ஜீவாதவென்ற க்ராயத்தில் 'நாராகயம் மமவதிஉபாயகுவா,
ஸ்ரீபூவராஷகாரகு திகுவுவுதெ' என்று வரிவுபுவக்ஷ
ப்பண்ணினதையுமெழுதி மேலிதற்கு 'உசியொராவுஹதா
நயெவி, சுவாயாராணவெஷெண வுகிநியசோஷ்டவுஃ' எ
ன்றவாகுத்தால் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீபூதிக்கு மிரண்டிடத்திலும் உவா
யகெஷவெயகுழி வகமங்களுக்கும் வம்வைய்யமிருக்கச்செய்தே
யும் உஜ்ஜாரகு வாராஷகாரகுங்களை அவரவர் காயுமாக
வொவெயால் கூருகவிஹஜித்துக்கொண்டதா லேற்பட்டவவாயா
ராணமக்ஷணாரதிவமான நியமம்சாதுமேயொழிய வேறில்லையெ
ன்று வுவலிஜாஞ்தையு மெழுதினதால் ரஹஸ்யுத்யஜீவாத
வென்ற க்ராயம் நமதன்பருக்கு வாயகமேயாகாது. அன்றியும்
'உசியொராவுஹதாகயெவி' என்றதாலிங்கு நண்பர் உ
நொராயத்திற்கு வெய்யுவுமே மேற்பட்டது. 'வுபாவவுதி
காவுநு ஜநிஜிசிகவுா தாரவிஜள வுகாராவதாயா வுவாவ
ராணள நஸ்ராணயநு' என்று ஸ்ரீஹடவராமராவாயநு வரண
ரும் மகுஷீகம் வுாணத்தில் நம்மாழ்வார் வுாகுமாக வருளிச்செய்
ததாலிருவரையும் வரிஹரித்தாராயிற்று. ஆழ்வாரும் 'ஒண்

டொடியாள், கோலத்திருமாமகளோடின்ன, நின்றிருவருளும், அகலகிலேனிறையும், திருவேங்கடத்து, வேங்கடமுதல்' என்றிவ்விடங்களால் சொட்டிக்குள்ள வாசோநாயிகரணத்தையும் வாக்ஷாதோக்ஷத்வத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். நம்பிள்ளை திருவடிகளான வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் தாம்செய்தருளின முப்பத்தியாராயிரப்படி ஈட்டிலும் 'உபாயவிசேஷத்திலும் உபேயத்திலும் வரியறுத்தருளினமேலெழுமாயிற்று.' என்று வியாக்யானித்தருளினர். மேலும்; 'பொன்னுலகாளீரோ' என்ற பாசுர வியாக்யானத்திலும் வாக்ஷாதோக்ஷ விஷயம் பிராட்டியாருக்கு முன்னடன வருளிச்செய்தார். ஆகையால் ஈட்டிலும் க்ஷுத்ரோபாயப்படிக்குள்ள வழுவ்வாவஸ்துத்திற்கு லாபமில்லை. ஸ்ரீராமாயணமந்த்ரத்தில் மொழிந்தாஜ்ஞையும் 'சகலதோஷ ரஹிதாதஸ்' என்ற ஸ்ருதிவாக்யங்களில் காஷ்ணாந்தத்தை யனுஷ்டித்தார். இப்படி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஆளவந்தார் துடங்கி ஸ்ரீஹட்டர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்ரீநாராயணவாதிவரையிலுள்ள மகாபாக்யபூர்களை மோக்ஷன்வழியாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும், நம்மேயாகும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கோரிக்கையே ஈடேறவிரும்பினாரே போயிற்று. இவ்விதம் மதியில்லாதேபோகவே, விஷ்ணுவதீக்ஷத்தால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரமாத்மாவுக்கு உபாயகோடிகள் கோமாதங்களெனக்கூற வோர்வழி முடிவிலுதித்தது. அதையும் மேல் ஸ்லோகத்தால் நிரூபணஞ்செய்கின்றார்;—

வதிக்ஷதிவ வதீக்ஷ உபாயாரண முக்ஷணே ।
கோதோஹாதமபூவவ்யயதொதி நிரூயதுகா ॥

வதிக்ஷதிதி வாதி ॥ (வதிக்ஷதிவ) ஹந்துகும்போல் (வதீக்ஷ) வாயுரூகமும் (உபாயாரணமுக்ஷணம்) மற்றொருவருக்கும் பொதுவில்லாதே யிவ்விருவர்களுக்குமே யுரித்தான வோர் மோக்ஷணம். அதாவது;— 'ஸ்ரீமதிநமஸ்ரீமவதி வள' என்றபடி எப்படி ஸமவாயுக்குஸ்ரீயஃபதிக்ஷமானது வாக்யஸ்வரூபகமாயிருந்

கும் க்ருஷ்ணஜந்மாஷ்டமீ நிரபேக்ஷமான க்ருஷ்ணமோ, அப்படியே 'க்ருஷ்ணாஜந்மதிதௌ விஷ்ணுவதீ' என்றபடி விஷ்ணுவதீக்ஷமானது இப்பிராட்டியாருக்கும் வாரக்ருஷ்ணபக்ஷமாயிருக்கும் க்ருஷ்ணஜந்மாஷ்டமிக்கு நிரபேக்ஷமான க்ருஷ்ணமென்ற தாத்பர்யமும். இக்ஷு இவ்விஷ்ணுவதீயானவள், இச்சொல்லாலே நிமயமான ஜந்துக்களுக்கு ஸ்வாமினியைப் போலுள், அல்லாதே இந்த ஜந்துக்களிற் சேஷபூதையாயிருப்பவள் விஷ்ணுவிற்குப் பத்தியென்ற பொருளல்ல. இக்ஷு ஜந்துஸ்வரூபத்தையே இவ்வாக்யம் விதிக்கவந்தது. இவ்வர்த்தத்தை 'ஸ்வாமினீ ஸர்வபூதானாம்' என்ற ஸ்ம்ருதியும் ஸர்வபூதேஷ்வீஸ்வரீ யென்பதை விளக்குகின்றது. ஆனதுபற்றி விஷ்ணுவதீக்ஷோத்தரத்தால் விஷ்ணுவாராத்யமும் ஏற்படுமேயல்லாது மற்ற ஸர்வபூதத்தோடுகூட ஸாதாரணாராதனமும் ஸாஸ்த்ரவிரோதமாம். ஸர்வபூதேஷ்வதிகாரமுமாம். உபயஸித்தியிருக்க விஷ்ணுவதீக்ஷம் ஸ்ரீக்கு ஓர் விசேஷமான உத்கர்ஷதாஹேதுவேயாம். ஆகையாலே தைப்பற்றிய நிதாராயணமும் 'உத்தரஜைவிதீயாயை' என்ற கணக்காய் நமதன்பருக்கு வ்யபதேசமாயிற்று. (ஸ்ரீநிந) இதனால் ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வரூபஸ்வரூபத்திற்கு (வ்யபதேசார்ஹ) சேஷத்வத்தாலியான்று (நிரபேக்ஷ) வ்யவஹாரமில்லாதது. அதாவது; விஷ்ணுவதீக்ஷத்தையிட்டு ஸ்ரீக்குக்குறை வளதேயாகில், ஸ்ரீவதிக்ஷத்தைப்பற்றி விஷ்ணுவிற்கும் குறைவு வரக்குறையில்லை. இக்ஷு விஷ்ணுஸம்பந்தத்தால் குறைவா? நிரபேக்ஷமான வஸ்துவிற்கு ஸாபேக்ஷவஸ்துஸம்பந்தத்தால் குறைவா? வதீக்ஷத்தால் குறைவா? எனில்; விஷ்ணுவாதாநவஸ்துவல்லாததால் குறைவில்லை. ஸாபேக்ஷவஸ்து ஸம்பந்தமென்றது விஷ்ணுவிற்கும் வாச்யகமாவதாலிவளுக்கும் வாச்யகமாகாது. வதீக்ஷம் வாச்யகமென்பது வாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றியா? ஸஹபோஜநாரணத்தைப்பற்றியா? வாரதந்த்ர்யம் பெரியபெருமாளைப்பற்றியாதலாலும், கூரத்தாழ்வான் ஸம்பந்தத்தாலும், ஸ்ரீகுணரத்நகோசாதிகள் போல் ஸாஹஸ்ரீவிதி யதாவஸ்ருகமாதலாலும், வதிக்கும்

வடீவிஷயத்தில் வெகுகாலமாகவும் வாக்கு மாத்திரமாகவும், வாரத ஜ்ரமென்றது வடதேசத்தார் விஷயமானதாலும், உபயவக்ஷத்திலும் தோஷம் ஸம்பாவிதமாகாது. வாரதஜ்ரமும் கேரள ஜாலிஜமல்லவானதுபற்றி வடீகம் ஸாமான்யாரண்ய வாதஜ்ரமாகாமல்ல. வஸுபதிபுரவாஸமும் கேரளாந்யும் வெகு தூரமேயாம். இந்த வஸுபதிபுரவாஸம் நிகரானதாகுமானதால் உபாயநிஷ்டையில் ஸமவான் ரக்ஷகனாக வரிக்கப்படும் பொழுது இப்பிராட்டியும் கருணாரக்ஷண ப்ரவ்ருத்திற்கு ஸஹகாரிணியாயிருக்க வேண்டியதைப்பற்றியே 'வஸுபதிபுரீதவ' என்று வ்யஞ்ஜித்தான ஜநகன் சொன்னான். கேரளாந்ரீகரணமும், கேரளாதேசகாரணமுமிங்கே ஸரிப்பது. இவ்வர்த்தங்களைப்பற்றிய விஷயவாக்யவாக்யார்த்த விசாரங்களைப்படி முதலிய க்ரந்தங்களாயும் கூரகுலநாத வாஸுகல்பஸூரை யெழுதிய மணவாளமுனிவர். ॥ ஆ ॥

இப்படி விஷ்வக்ஸேந ஸ்ரீவசநபூஷணங்களைப்பற்றிய ஸங்கதிகளைப் வரிஹரித்து மேல் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் முள்ள வைலக்ஷண்யத்தை உபாதானங்களால் நிரூபிக்கிறார்.

வம்ஸ்ஹியுவ்ஹாவாஜறுஸ்ஹிதநீரஜுதெரா
ஜுயெண வஸ்திகூம் வஷ்வ்ஹ யொமாஹவிஜிவி
கரணாத்தாஹ வ்ருக்ஷாஜிவ்ருத்ரு । காஜிம்ஸ்ஜிம்
விஸொஷாஜண ஸவிநதிரெவ்ருத்ரு தாஸாவஸ்ரு
கூவ்ருத்தீகயொமாஹவ்ருத ஜவிநாஹாவ உதெரா
ஹிஸாயாரு ॥ ८८ ॥

வம்ஸ்ஹ உதாஜி ॥ (வம்ஸ்ஹ) ஜமதாக்நேயனான வம்ஸ்ஹனான (ஹவ்ஹ) திருவடியுடைய (ஹாவ்ர) காகுத்ஸ்தனால் (காஜி) திருமணம் செய்விக்கப்பட்ட ரூபலாவண்யத்தை

யும் (ஜகதுபாதிதநீராஜ) நீருண்ட மேகத்தினின்றுதித்த ஜலமும் (தெளராஜியண) லவங்கத்தையுடைய வாதாபத்தால் (ஸுகந்தி) மனோகரமெபோதிதியுமென்ற வாசனையையும், (வஸ்திதா) நூலானது (வஸ்துயொமாஸ) நிகரதி வஸ்துக்களையுடைய லாவண்யத்தால் (விசெஷாதாரணமெவி) மிகவும் கொண்டாடுதலையும், (தாவத்ருஷாதி வதுமெவி) பனிமம் முதலியவைகளின் வதுமும் (நிவிகாரணாஸ) பூணவாதி விவிகளையெழுதுவதால் (நகெரை) நகங்களால் (லஞ்சிகை) நன்றாக (வாத்யதாம) வருனம் செய்யத்தக்கதன்மையையும் (சூவ) எப்படியடைந்ததோ, (கதாஸ) அதுபோல் (வதீக்குபொமாஸ) பெருமாளோடு வதீக்குமாகும் லாவண்யத்தால் (நவமை) கதாதாரயத்தால் புதிதாயோர் ஏற்றமுண்டாவதில்லையிறே (ஹி) ஏனெனில்; (சோபா) ஜகதீ விஷயத்தில் (தத்விநாஹாவை) வரிவெதாத்வாணங்களால் பெருமாளோடு சுவாயத்தக்கதானது (உக்தி) கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது;—சூரியனுடைய கிரண லாவண்யத்தால் எப்படி மனுஷனவன் லாபம் சுவாதீன யிருக்கச்செய்தேயும் லவாதீனத்தை நீர்ந்து தமோநிவாரகனாக வாகின்றானோ, எப்படி ஆகாசத்திலுள்ள மேகங்கள் மழையைத் தாரதம்யமில்லாது பொழியச்செய்தே மனோஜ்ஞாகாவெரீ தடாக வனோதிலாவண்யத்தால் ஸுஜலதாஸுஜதையை யடைகின்றதோ, வாஷாவாதாஷாமத்தாலெப்படி வாதிகமானது ஸ்ரீரங்கமும் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றதோ, வீட்டிற்குக் கூரைமேய்வும் தீர்த்தபானம் செய்யமுடியாதொப்படும் தாவதிவதாங்கள் ஸ்ரீமதாசாரணாதி ஸ்ரீவாதிகளுடைய வெழுத்துகளால் லங்கரிக்கப்பட்டவடனைப்படி வாவதாஜந வாத்யங்களாகின்றனவோ அப்படியே விஷ்ணுவிற்கு வதியாகவானவோர் லாவண்யத்தால் ஜகதீக்குமெவிக்கும் முதலானவை வந்ததல்ல. ஏனெனில்; தத்தத்ஸாதாரணமான வஸ்துக்களும் சூரியகிரணும் வேறு வேறு, இப்பிராட்டியாரோவெனில்; விஷ்ணுசெஷாநவாயினீ। ஸ்ரீரநவாயினீ। கநந்யாராவதெணாஹா। கநந்யாஹி யோஸிதா। நெதெபம

ஸவயஂபூதா । தெவாஉகிதெரஹிஸ்ரா । தகுவகெஷ்டிவொதி தள்
யஂபுயஂபி வுஹாவதஂ । நெலஸகுரா விநாகுஸ்டிகு । நயஸவி
தாஸஸ்டி । குஹெஉரா ஸவயஂஜெஷ்டீம் । சாலொவவஸஞ்ஜ்ரீ
தெ । நிதுராநவாயிநீம் ஸ்ரிபதெவீம் । நிதுராநவாயம் ஸ்ரியா ।
நவுயஉஹிபதெ ஸ்ரூகிரவி । அகிலகில்லோனிறையு மலர்மேல்
மங்கை ।' உதுராதி வுவமவுசாணக்களால் எபெருமாட்டி
கவுயுகிஜையாய் வுதஞ்ஜிமான வுஸ்ரிவுவுராதெஞ்ஜ்ரி
யுயஂபூதிகளை யுடையவளென்பதும், கூநுஸாஷொயத்தில் வங்
தேதியான ஜ்ஞாதுத்தை யுடையவளல்லவென்பதும் கரதுபதஂ.

இப்படி வரஹர [illegible]வஸதுகளுக்கு கூறிவஸ்துக்களு
டைய ஸாவாயத்தாலுண்டாகும் பெருமையைக்கூறி மேல்கவு
யஞ்ஜிமான விஸொஷ்ணவிஸொஷ்டுஸாவத்தையுடைய வஸ்துவினி
ஜையைக்கொண்டி முகுந்தகுவத்தின் வுத்திபைக் கூறுகின்றார்:—

ஸாஸாவுரா ஸாவஸொவிதி ஸுவநயஸணாதுரா
யரிதீரதிவாவ—தஉவிஷ்ணவேஸகுரா விஜுஜ்தினை
ஜுவுரவநாஜிஷ்ணஸாவம் ॥ முகுஸகுஸ விஜ்ஞா
நஸவதி விதுஷ்டாம் வஂவுதாயிவுபுயகுரா—
தவாஜீராஂஸ முகுந்தநு வுயஂம லவதுத்தி ர
கஷாதிகாயெது ॥ [illegible]

ஸாவெதுரி ॥ (ஸாவஸா) ஸாஸ்ஸென்ற வுவஹாயால் (ஸா
வஸாது) வுத்திபுஜனவன் (சுவுரா) ஸாவஸனென்ற பெயரை
யும், (தீஸுவநயஸணஸ்ரீ) மூலுகத்தையும் யரிப்பதால் (யா
யாதிதாருவள் (யரிதீதி) யரிதீ யென்றுள்ள (சுவுரதேவி)
பெயரையும் (சுவவு) அடைந்தா(ர்க)ளோ, (தஉஸ்) அதுபோல்
விஷ்ணுதி) விஷயவுவாவுனை எம்பெருமானும் (வுஸுகுரா)
தனது ஸகியிஜலே (சுவிஜஜ்தி) எல்லா வுலகத்திலும் (வுரவ
நாஸ்) பரவித்திருத்தலால், (விஷ்ணுஸாவ) விஷ்ணுவாவுளி என்

ற யாத ஷினின்றும் நிஷஹமான விஷ்வவஉ வாயுக்வத்தை யடைந்தார். இதனால் (ஸக்ஷீ) ஸக்ஷியும் (ஸக்ஷு) ஸக்ஷியை யுடை யவனும் (விஷ்ஷாம வம்பூஹாயெ) விஷ்ஷம்பூஹாயத்தில் (கவ்யுஷ்ஷாங்) பூயுஹாவத்தை யுடைத்தாகாததால் (ஹி ஹ்ஷ்) ஹெஹுஷ்ள்ளதாக (நஹவத்) ஆகாது. (தஷ்ஷாங்) ஆகையால் (ஷ்ரீஷ்) ஸ்ரீயும் (ஸ்ரீரோம்ஷு) ஸ்ரீயையுடையவனும் (உதத்ரி ரக்ஷாவதி காயெ) வ்யஷ்டிரக்ஷணாதிகளான காயத்தில் (வ்யஹ்ரா ஹவங்) வ அதாவது;— எப்படி ஹாவஸ்ரான் ஹாஸ்ஸால் ஹ ம், எப்படி யா பூயான வள் ஹவநியாரணத்தால் யாரிதியென்றஹ்ரதயு மடைந்தார் களோ, அப்படியே விஷ்ணுவென்ற ஸவ்ரமும் தனது யதாஹ்ரதி மான கூலெஷ்ரினுடைய வம்வம்யத்தோடு ஜகத்தை வ்யாவித் திருப்பதால் கவ்யுஷ்தையை யடையும். இல்லையாகில் விஷ்ணுவி ற்கு விஷ்ணுமே கவ்ரவமாகுமென்று கருத்து. இதையே ஸக்ஷி யும் ஸக்ஷனும்போல் த்ருஷ்டாந்தாவெநத்ருதீய வாக்யத்தால் நி ரூபித்து ஸ்ரீரானுக்கு ஸ்ரீதம் ஸ்ரீயாலேயே என்று நிரூ பித்து முடிவில் பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள கவ்யுஹ்ரா வத்தை நிஷஷித்தார். இதனால் பூஹையும் வ்யாவானுமெ ப்படி கவ்யுக்ஷ்மோ, யாரணரூவ ஸக்ஷியும் யாரிதியு மெப் படி கவ்யுக்ஷ்மோ அப்படியே ஸ்ரீயும் ஸ்ரீமானும் கவிநாஹ்ரி தமான தக்வமெனவறியவும். இவ்விஷயத்திற்கு வ்ரிவெரோத வகவ வ்ரோணக்களும் ஸ்யாரங்கள். மேலும், வ்யஷ்டிரி காயத்திலும் அவ்விரு வர்களுக்கும்கவயமுண்டென்பதும் அப் பொழுதும் கவ்யுக்ஷ்ங்களென்பதும் ‘ஸ்ரீஷ்டாவிஷ்ணரியம் வ்யஷ்டிஃ’ ஈ தியாதி வராஸ்ர வ்வையத்தால் விஜம். ஆனதா லிது வ்யஸ்வமான வஸ்தவ்யாயமென ரிஜம் கூறிற்று. ॥க0॥

ழ்கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி ஸங்கேப மாக பிராட்டியாருடைய வ்ரிவாதிகளைப்பற்றி மேல் கூறு கின்றார்.

ஸஹாஉ்ருாதி விஶுக்ஷணா வரதராஃகாஉ நிதுர்
ஏவி—வ்ராதஜ்ருாழி ஹிராத்ு யஉுவஹ—ஹெ
யூர விஷ்—தாஉ்ருவ்ஸ்ருதா । யொவெயெதி உ—
உ—க்ஷ—ஹிவ்ஸ்—விஹிதா உ—கெதராஃ—தாவ்ருத
ஹ்வாவாயொ லவி—தம் உ—உ—க்ஷ—விஷயெக வ்ம்
ஸயஸ்ராவ்ஹ்ருதிஃ ॥ ॥கக॥

ஸஹாழித்ருாழி ॥ (யா) யாவளொருவள் (ஸஹாஸ்)ஸ்ருஹெ ஸ்ராழி வ—ரவ ஜிவ்ஹுயித்வ ஏாவஹாவீமணஃ' என்றபடி வ்ருஹாழிகளான ஸஹஜீவகோடியைக் காட்டிலும் (கூகிவிஶுக்ஷணா) மிகவும் வேறுபட்டவளோ; அவ்விதமே (ஃ—காஉ) ஸஹஜீவர்களாயிருந்து ஒரோரு வாயாந—ஷாநத்தால் ஃ—க்ருர்களாயிருக்கும் ஃ—க்ருஜீவஸஃ—ஹஜத்தைக் காட்டிலும் (நிதுர்ஏவி) மேலும் ''ஸஹாவஸ்ருஜீவ—ஸ்ரயஃ' உத்ருாழி வ்ருரோணவிஜர்களாய் ஜீவகொடிகளுள் உஸ்கருஷ்டர்களாயுள்ள கூநஜமரு—ஸ்ர விஷ்வெ நாழி நிதுர்ஸ—ஸ்ரிகளைக் காட்டிலும் (வரதராஃ) கூருஜம் மேற்பட்ட்வளிளவளோ, ஹணிவதிஸ்ரயுர்ஸவநம் வாஹநம் வெஃாதா விஹமெஸ்ராஃ' என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸ—க்தியும் 'ஹொமவ்யாஹொமவதீ ஹொமீஃ ஸ்ரயந்ராஸநா । ஸ்ரீதாகஷிணீ நீகிமுரு—ஸாமரு—ஸாஸநா ॥' உத்ருாழி ஸநஸ் கு—ரோரவம்ஹிதையும் 'ஸொஷஸொஷாஸு நாழி ஸஸ்ரம் வரிஜநம் ததிஉவிஸ்ராஜித வரிஸ்ரயாயுராயாரோஜ்ரா வயஜ்ருா' என்று ஸ்ரீஹாஷ்ருகாரர் அருளிச்செய்த வ்ருரு—மஉ்ருமிதற்கு வ்ருரோணங்கள். மேலும் (வ்ராதஜ்ருாழிஹிஃ) 'ஸ்ரர—க்ஷ்வம் வ்ராதஜ்ரும் ஹமவத ஊஃம் ஸம்ஹ்ருவஹெ' உத்ருாழிகளில் விஹித்த கெஃ—கிகநுயாயப்படியே வ்ராதஜ்ரும் முதலிய (கூதயஃ உவஹ—ஹெஃ) வராஹாதாவிற்குரிய யஉுவஸ—க்ஷங்களால் (யா) யாவள் (விஷ—தஉ்ருா) 'யாராஸவ்ருமெதா விஷ—வ்ஸெவெவம் ஜிஜ்ஞாதஃ ।' உத்ருாழிகளின்படியே தாஉ்ருஸ்ரவவ்ருஜமஉ்ருவவிஷ்ராழிகளையுடைய விஷ—வோடி ஸவ்ருவியத்தாலும் ஸமானமானவனாக (வ்ருதா)

[illegible] அருளிச்செய்யப்பட்டவனோ, மேலும், (யா) [illegible] (ஸ்ரீ-உ-கூ-ஹிரி) உ-உ-கூ-க்களாலும்(ஸ்ரீ-உ-கூ) [illegible] (உ-வெளரவி) உ-கூர்களாலும் (உவெயா) அ [illegible] தகுந்தவன் (ஜகி) என்று (லு-வி-ஹிகி) நின்ருக ஸாஹ [illegible] கூறப்பட்டிருக்கின்ருனோ (கூகிலூ) ஆகையால் அப்படி [illegible] பிரசட்டியாரானவன் (உ-உ-கூ-விஷயெ) உ-உ-கூ-வி [illegible] (உவாஹி) சோகூஹவாயநர-ஹிவமான ஹதிவு வ [illegible] வாஜ்யுவாயவஸ்ரீ காயபுஹிஜோவாயமாக (ஹவி [illegible]) ஆவதற்கு (ஸாஹுதி) வுசோணர-ஹிவமான ஸாஹுத்தால் (ஸ்ரீவஸ்ரப்) யாது ஸம்ஸயம். இதனல் பெரிய பிரசட்டியாரான [illegible] வாரோநுமான சுவஹாஹி வுஹாஹத வஜகொழியென்ன, [illegible] மேலுள்ள வாரிஜெவாஹி உ-கூகொழியென்ன, இதற்கும் [illegible] சுஜ்யூவஸ்வாரியாய் உகூகூஷெகதநகொழியான ஹ [illegible] வி்ஷஜ்வெநாஹி நிதுகொழியென்ன இம்மூன்றுவகை [illegible] கொழிகளைக் காட்டிலும் விலகூஜிணையென்றும், கூகிவவ [illegible] மவகதஜெயென்றும், இதனல் ஹமவதஜகூஜிணை யென்றும், [illegible] வுரவெயென்றும், வஜோவாவெயென்றும், [illegible] தியவெகதநங்களுக்கும் நிர-வாயிக ஸெவியென் [illegible] ஸெவிக்குத்தானும், நிர-வாயிக வுரகதஜ்ரஹிகளாலும் [illegible] வாஜ-ஷாயபும் வரையிலுள்ள வஹிவெ-ர-ஷாயபு [illegible] யென்றும், கதிராயநஹ-ஹிகெ யென்றும், கூகிவவ வாரிஜ்யுவாரிவெயுமென்றும், வஹ-ஸாவஸநிணீதவுசோணங் [illegible] ரால் நிணபுடிக்கப்பட்டானல்லயிற்று. இவைகட்கு வேண்டிய வுசோணங்களெல்லாம் முற்பட்ட ஸ்ரீகவ்யாவ்யாநம வழிகளிற் [illegible] கொள்வது. மேலும்; ஒரே வஹம் பல பிசாருளுள்ளதால் [illegible] வஹம் ‘ஜஹ-நுபாராயணொநர:’ என்று ஹமவெஷகத் [illegible] கூறுவதால் ஹகூவீவாவகமுமாசக்கூடும். இதுகொண்டு ஜ [illegible] வாரோநாயி கூரணுத்தை யேற்றி அதன் மூலமாய் ஜீவகுத் [illegible] அதன்மூலமாய் கண-கூத்தையும், இவைகள் உ-ஹ [illegible] ராயவுவ்நரம் விசாதிப்பது ஹாஷாவு கியை

யேயுறியாத வவவஜிஜாதமாகும். வஸ்ரியொமஸிஷ்டு நாயஃசி ஓமான வெம்பெருமானுருடைய வாகூவஜி வுஃஜுநாநஜூர மும் 'நவ்யூமஜியதி ஸ்ரூதிரவி' என்ற ஸ்ரீஷட்டர் வாகூ வுஃஜுநாநஜூரமுங்கூட அஷ்ஷஜிஹித நாராயணனுக்கு 'ய தொவா ஊசாநீ;' 'தூஜி ஸ்ரூதி வுஃணங்களோ, மற்ற ஸ்ரீவாஜூராதூஷ்டூதி வாராணாவாயு ஸ்ரீவஜிகிகளோ, அவ்வெல்லாம் காரணகூவாதிகளை வுஷுமாய் ஸாவமாகக்கூற வில்லை யென்பது வாஸிஸவாகூஹஹதாயுமென்று முன்பேகூறப் பட்டது. 'வனகுவெவிவகூஜிதி, வனகவவநம்' என்று வனகூவ வுவதெஸும் உஹயவஷுக்களை வொயிப்பிக்கா தென்பதற்கும், வதிவதீகூநாயத்தாலும், கதவனவவுாயாநாயா வுாயநாத் தைப்பற்றி 'தெவவ்கொநாராயணஃ' ஜதூஜி வுவதெஸமென் ற நாயத்தாலும், 'கவிவொஉ நாவஷ்டூஉ ஜிதீயொஉ ஸிஹஜிதமெ' என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் நாயதில் அ ருளிச்செய்த நாயத்தாலும் விசேஷண ஜீஜிதையான பிராட்டியாரைக் கூட்டியே பொருள் கூறவிடமுண் டென்றதாலும் வஸாயாநமர்வதால் அத்தவஜிவு வகூஷமும் கவஜிஜவம். மேலும் ஜீவாதிவிஷயத்தில் ஜாதிகுக வயநமாயுள்ள வுயொமத்தையுமறியவும். விஸிஜிஷ்டைகுத்தால் கஜாதநிநுஜையான பிராட்டிக்கும் உணபாரகூமாகிற நிநுஹ ம்வஸாஹிக்கு மென்றதற்குக் கூருக விஹஜிதிதுாதியால் வுவஷ்டி திவிஷயமாவதால் கநியாநியம் கவ வுவஷ்டிதமாய் நிநுமாவதற்கு க்காரணமில்லை. மேலும் ஸாரணாமத விஷயத்திலும் உணபார கூஹேதுகமான நிநுஹ வுஃஜுநிம் வேண்டுமென்பது க நாயயுமும் கஸாஸீயமும் கமௌகிகவாஹுமாம். வாரிநு ஜீவர்களிடம் அவசர்குற்றத்திற் கிணங்க ஸ்ருஹிப்பதும், உாஹு ர்களுக்கு ஹிதகாரிகளான கஸாஹிவாத ஔஷபவுஃநாதிக ளோப்போலேயாம். ஆகையால் எம்பெருமானுக்குள்ள உணபார கூமும் 'கவ வுவஷ்டிவிதிதவ வுவசரதொவி ஹம்கூரஃ' ஜதூஜி கணக்கிலில்லாது ஈநுஹ ஹத்திலேயே பவுவஹிக்கும்.

'சூநீஉவாதேஷ ஷுபயாதெஷம்' என்ற ஸ்ரீ வேதாரண்ய வேயஉஸெய்தில் ஷுபாஸுவாவெ யான ஆகீதகஷுத்தால் ஜய ஊஉநம்' கூறப்பட்டிருப்பதாலிங்கு ஸஹபாஷெஷ ஷுவுபாஷெ' என்றபடி ஸஹவிவகஷுபைக்கொண்டு 'கூஷுகாசீஷுஷுநி ஹஷு தாநி வராணி ஷுவராணீவ' வனகாகீ விஷ்ணுபாஷாஜும் விஹ ரிஷெஷுவிஜொதிஷி' என்றும், 'கதொஹஷுபொ ஜஷஷுவுஷும் கரிஷுரீஷவிஷுபா' என்றும் ஸ்ரீஷஹாஹாரத வேரண வேதாரம் ஸஷுபயுன் தனது வேஹைபால் கூஷுரிகளைச் ரொஷணம்செய்வதுபோல் ஸமவானே யிவளையிட்டு ஜமஷுஷந வேவுஷிகளைச்செய்வதால் கூரிவேராவுமான நிமுஹத்தில் நிமுஹ ரஷுவ ரொஷவுவஸாமம் வாராது. இதுவிஷயம் ஷுஸுரணா மதைகளான தீஜ்டாதி ராகூஷவிகள் விஷயத்தில்காட்டிய வநா மூஹத்திலும், உதரவிஷயத்தில் பிராட்டி யிசைந்து யாதொ ன்றுங்கூறி யருளாதே 'ஸரெவஷு ஸங்காஸாங்கூவா ஸ்காரம் வரவுபாஷுகூ! சாம்நயெஷு ஷுதிகாகாவுஷு வுதவ ஷுவுஷுஸும் ஸ் வெஷு' உத ஷுதிகளால் நிமுஹத்தையே ஒப்பிபிருந்ததிலும் கண்டுதெளிவது. ஷுஸுரணாமத விஷயத்திற்கூட தகுகூத வாஷுவுாவராயத்தை ரொஷமாகவும், தகுகாஷீநஸுராஸவுவு ணத்தை மாணமாகவும் விஜித்து நிணைப்பது எம்பெருமான் கூதிஷு, அதைத் தானும் மறந்து அவரையும் மறந்தவர்போல் செய்விப்பது இப்பிராட்டியார் கூதிஷும். ஆகயிவளது ஹஜ்தாத நிமுஹவதத்திற்கிவ்வளவே கருத்து. இங்ஙனில்லையெனில்; கா வுராஜவதஷுனன எம்பெருமானிடமும் ரொஷவுவஸாமம்வரும். ஆகையால் விரிவெஷுகூத்தில் வாஸ்ஷுயமான நிமுஹவுா மம் வருமென்றது கூநாஷொவித ஊராஷுஹ ரிஷுவுர் ஹாரம். வதிவதிகளுக்கு வெகு வுமோ ராகாரத்தைபிட்டுக் வெகு ஸ்கூறியதுபற்றி வாஸ்ஷுஸீகுங்கூடமாறி வ திக்கு கூவாதிகளும், வஸீக்கு கதஹாவாதிகளும் ஸாஹாவிகமென் றும் கூறுமதுபோன்ற வரிஹாஸாவஷு ஊவுாதிமாமத்தினி. 'வஹபாபுவரீதவ' என்றபொழுது கூநாஷு ஹாமல்லாதே, நி

ஸ்ருஹரூபயதிபுத்திற்கு வாஹயாயபு மில்லையென்றால் வஸீ
யீநமான பொருளாகாது. ஆனதால் வஹயதிபுவாரணமென்றது
நிஸ்ருஹாந்ஸ்ருஹரூபயதிபுவாயாரணமாம். மேலும்;—
வாஹாரவிஷயத்தில் வஹயொமத்தால் சுவ்யாநபும் பிரா
ட்டிக்குக் கூறியதும், கரணாரூபவிணியான பிராட்டியின்
காரணஸ்ரீமாரும் வாஹாரவிஷயக உபவ்யாயத்திற்கு
வாயகம்வருமென்ற ஸாகெயாலேயாம். இவ்வயபுத்தை வ்
திவாதிக்கின்ற ‘கியாவி வஹயொம விவிகெஷுவாதிகயாகதா’
என்ற ஸ்ரீவத்ஸாகோஷ்வஜியைக் கண்ணேட்டமிட்டு, இது
போலவே ‘அகூஸ்வாஸஹ ஹ்ருஷீகெஸொ தெவ்யாகாரணஸ்ரீ
ரூபியா’ என்றவிடத்திலும்... கிஞ, ‘அகூஸ்வாஸஹ’ என்கிற
விடத்தில் ‘வஹயகெஸ சுவ்யாநெ’ என்கிறபடியே த்ருதீ
யையாலே கியைக்கு சுவ்யாநபுவ்த்தீதி வ்யாவ்ருகெஷெநவ
பிராட்டிக் கயபம் வஸநவிஜிமாகையால் ‘நஹிவஸநவிரொயெ
நாயஃவ்ஸஹதி’ என்கிறபடியே கெஷ கரணங்களோயிட்டு
வ்யவஸ்வாணங்களான ஸ்ரீவாஹிராத்ர ஸாவஸ்வத்கிரியதி ய
உபவ்தீவாதகங்களான வஸநங்களே வாயிக்கலாகாதென்னுமி
டம் முன்பேசொன்னோம்.’ என்ற வாக்யங்களே வாகெதராசா
நஜஜ-நீஸ்ரார் தமது ஸ்ரீதிகுவ்காஸிகெ (கஂசு) வதுவ்
பத்திலெழுதினர். இங்கு ரகுநணத்திற்குக் காரணஸ்யமே வா
கூந்நவ்ஹெதவாகையால், தாத்பர்யகாரணஸ்ரூபெ
யான அகூஸ்திக்கு உபவ்யாயபுவாயக மில்லாததால் சுவ்யாயாநபும்
வாஹாரத்திற்போல் கூறுவது நியாயவிரொயம். அன்றியும்
‘சுநயாவத்ஸ்வாஸஹ யதிஸ்யுஸ் சுபுகரிஷெஸ்’ என்றோர் ஸ்
ஹஸ்ரன் செய்யும் கியாவிஸெஷத்தில், வத்ஸ்வாவெ தாத்பர்ய
யாமாதி கியைக்கு இவன் சுநயிகாரியாவதாலும், கியாகாரண
ணாதிகளில் வதிக்கு வ்யாநபுமுண்டானாலும் வதிவாஹிதயா
ஹாவெ ததெவ்யாம வுதையில்லை யாதலாலும், வதியும் வத்தியும்,
வத்திவத்ஸ்வாவெ சுதிகாயபுமான வஸபுத்திலும் யொம்ருதா
ஹாவத்தை யுடையவர்களாதலாலும், சுதவஸ கியாகாரணத்தி

ஜும் தகுகதுவ ஏ காவிஷயத்திலும், திஜயிகாரத்திலும், கத ஜவஹாமத்திலுமிருவரும் வஸோநவுஜத்தை யுடையவர்களேயாம். இவைகளுக்கு மிதழ்குமுன்பே வஹுவ்ரோணங்கள் நிஜிழுஜுங்க ளாயின. 'நாநு ஏயோ ஜகுணாஹவெஸ்' என்றெடுத்துக் காட்டப்பட்ட நம்மன்பர் வ்ரோணத்திற்கு யமாஸ்ரு தமாய் நமக்கனு கூலமாயிருக்கும் பொருளும் உரைக்கப்பட்டது. ஸ்ரு ளகாஜி வ ஹுவ்ரோணம் பிராட்டிக்குள்ள வாகூரு வாயகூவாஜிகளே வ திவாஜிக்க, இது கவ்ரோணமென்று அன்பர் எழுதியது ஜஜ்ஏ ஸ்ருக்கே அறியக்கூடியது. இப்படி நிஜிழுஜுமாயும் கெவல கூ ரு ஜுஜி ஜுமாயும் தாம்எழுதினவயழுங்களே, உகிதாத்தால் வயநவஜிஜமென்றும், வயநங்களே வாயிக்கலாகாதென்றும் கூசா மல், ஜுஹுவ்ரோவஜுஸ்ளகாஜி வ்ரோணவஜிஜமான ஜகுஏ வா யகூவாஜி வஸ்ஹாவ்ரோயாயழுத்தை நிஜிழுஜுமென்றும், கெவல கூககுவஜிஜமென்று மெழுதினது மம்யவ்ரநமரு ஸ்ரீஜ்ஏ ரயி வத ஏத்தை யடைத்து ஸ்வாதத்திலே ஸ்தோஷித்திருக்கும் ஜு ஜுஏழுமா தஜுமாம். வடககுவநவும், வாகூரத்தாகவும் பிராட்டிக்கு உவாயஸ்ரீரத்திலங்யமுண்டென முன் வஹுஜுலு ங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதால் வடககுமாகிற வ்ரூரு ஷகார கூவம்ஜீகதி மேயுண்டென்றதுவ யொய நயே வஹாஏழுநவமம். மேலும் ரகூஷணம் காரணஏ வ்ய கூமாகையால் தாஏழு ரகூஷணாயழுஜுஜுனதும், கவபாதவிலிருந்து நிஷஜுமானது மான (கூரி) என்றவஜும் ஹவஜுவாகமாகும்பொழுது, காரணஏ ரஜிவெபான பிராட்டியை விட்டபொழுதே தஜுஜுமான காரணஏம் ?போய் விஷுவிற்கு வாகமர்வது கூஷரமே யாம். ஜீகையில் காரணஏரஜிவெயான ஹவஜுதையைவிட வும் ஹவஜுவுக்கு கூரி காரகூஷணமே கவஹாவிகமாகும். இவ்வயழுத்தை வொகாவாயழுருங்கூறினென முன்பே சொன் னேம் இதனல் ரகூஷகாரஜிவமான உவாயகூவாரிகாரத்தில் பிராட்டிக்கு கவபமில்லையென்று கூறியதும் கவஸாமதம். அன் றியும் "காரணஏரஜிவயா" காரணஏத்தை ஜகுஷணமாக

வுடையவள் என்றுவஸுகரமாய் கூழுமாகச்சிலேதே ‘‘காரு ணுர்ஞவயதி உஷ்ணாயதி என்று கிஷ்டமாய் கூழும் கஞ்சி க்க சீவ்யாயத்திற்குவந்த வாயகம் யாது? ஸுவாஜுக்குக் காரணும் தாகை உஷ்ணாயநமாகாதேபோனல்; தமது ஸு ணொ ஷ்ணாயநத்திற்கெல்லாம் கூநுவாவெக்ஷகும் வந்து கூநு கிரவெக்ஷ வ்வாதஜ்ஞுத்திற்கு ஸுமமும் வாஸுவிக்கும். மேலு மிப்படிக்கோர் வவநவையமுமில்லை. ஸுரணாமதி வ்ருஷ்டிகளா னகூவ்வுராஜத்தால் ஸுரஸுரனுக்குள்ள வஸுஜிகாரணுர் வவந வையத்தால் மட்டில் காயுகரமாகக் கூடுமாகையாலிதுபோல் அது வ்ருஷ்ணாஸுவத்தால் உஷ்ணாயந ஹேதுவாகாது. வர ஊவை ஊவிங்மே காரணுமென்ற வ்ருதிவக்ஷிக்கு வர ஊவை கிரஸிகிஷ்டா ஹேதுவாக உஷ்ணாயித காரணுர் த்தைக் கொள்வது வ்யஜிஜாஜத்திற்குப் போரவிரஸும்மேலும் வரஸுஷகாரகத்யும் ஒஷவிஷ்ணுண ஹேதுகமேயொழிய காரணுர்ஞெயகமன்று,‘‘உவாவெஜிஷ்ணுவையு’’ தூஷியை இங்கு நிணைப்பது. ஆகயிப்படி யாதொரு வவநவையமும் நியாய வையமுமில்லாதே பிராட்டிக்கு வடகுகூஸோதரமே நியாயமென வெழுதினதுமல்லாது, இப்படிப்பட்ட வாஜுத்தைக் கூறியதால் வவநஸுஷ்ணமும், ரஸுஷ்ருத்ரு தீகாஸையும் பெரும்புகழு ள்ளவைகளெனப் புகழ்ந்துமெழுதினர். இது வணித ஒஷ்ஷ நிஷ்வரிஷ்டர்களுக்குப் போரவவஹாஸ்யம். ஆகயிவ்வளவாலும் வஸுயொமதர்தீபையால் பிராட்டியாருக்கு வந்த வவ்யாயாநீ மென்றது நிரஸுமாயிற்று. ஆனல் நமதன்பர் தமது ஸ்ரீதிகூ வ்ருகாஸிகையில் தமது வ்ருதிவக்ஷிகளான நம்மை ஜெயிக்கவே ண்டிய ஸாஜுத்தால் ‘‘தர்தீபையாலே கிரையைக்கு வ்யாயாநு வ்ருதீர்யாவ்ருகூவெதெவ” என்று கூவாவ்யமாயெழுதிவி ட்டார் ‘‘வாதிர்ணவஸுவிதா, சூஸுஜி” என்றவிடத்தில் விதி வெக்ஷபா வாதனுக்கு கூவ்யாயாநீமுண்டேயாகிலும் சூஜிநரஞ்வ கிரையிலே விதாவும் வாதனும் ஸுவ்யா நர்கதெபாம். இதுபோலவேதான் ரக்ஷணரஞ்வ கிரையிலே

பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸேவ்யாஸ்ரயமிருக்கச்செய்தே ஸஹவஸிதையான பிராட்டிக்கு ஸமவஸ்தைபோ ஸமவஸ்தீ கூறவ்யாஸ்ரயம் வசிஷ்டைகஸ்பாவத்திக்குண்டென்பது கவஸ்தி ஷாவத்தியேயாம். இங்கு நமக்கு விவக்ஷிதம் ராக்ஷஸராவிகி யாவபம் உபநிஷ்டமாயிருக்க வேண்டி மென்பதொன்றேயாம். மேலும்; பிராட்டியை கபிஸ்ஷவிஷ்டித காரமான வ்யவஸ்தித்திற்கு ‘ஸ்வாதீநீ” என்றெத்த யொகரூபாயருக்கு நியதீ என்று தாகவபபும். ஏனெனில்; ஸ்வாதீநியான வோர் வஸ்துவிற்கு மற்ற வஸ்துக்கள் பேரிலுள்ள ஸகுமமாவது நிபதஸ்கு மேயாம். ஆகையால் வாக்ஷர ஸ்ரீ ய ம் தீ ன வும் கு றை பில் லை. ஸஹாதீ வம்வையாயத்திற்கு மிதுவே கருத்து. அன்றியும்; வ வ வ்யகுவட்டகுவாதிகளெல்லாம் வட்டவட்டாதிகளே விட்டபொழுதே, வட்டவட்டாதி வஸ்துக்களே கூறாவமாவதுபோல், தனது யதி ராஜவையான பிராட்டியை விட்டபொழுதே யதிபயான ஸமவா னுடைய ஸதித்தையே கூறாவமாகும். இவ்வயத்தை ‘யாராய தஸ்யாதிநொத்தெஹம்’ என்று திருவுடி யிகவும் விஸ்யப்பட்டார். ஆனதால்; வட்வட்குங்களுப்போல் பிறிவாற்றுமையை யுடை யது பெருமாளும் பிராட்டியுமாகும் ஸ்ரீவஸ்ரதகுமெனக் கொ ள்ளவேண்டும். இதையே கவ்யஸ்ரீவமென ஸ்ரீமாணரதகொ ஸ்ரீகளும் வஜ்ரவ்ரதி கதநமாண வஹவ்ரதோ ணங்களும் கூறின. இதை கவிராஜவம்வதித ஜ்ரோநத்தால் வந் தறென்று நமதன்பர் எழுதினர். ஜ்ரோநத்தில் கவிராஜகுமும், விராஜகுமு மெவ்விதம்? நெருங்கி விழுதலும் பிரிந்துவிழுதலு மாம். விஷயங்களே இந்திரியசாரா பற்றும் ஜ்ரோநம் நெருங்கி விழுவதென்றால், இந்த ஜ்ரோநமென்பது வ்யவஸ்துவோ கவ்யவஸ்துவோவெனில்; கவ்யவஸ்துவாகையா லிதற்கு விராஜகுவிராஜகுமும் கஸம்ஹாவிதியேயாம். வ்ராஜவித்தாலும் மாணத்தாலும் பிராட்டிக்கு ஜ்மஇ்யாவிகுமுண்டெனப் பற்பல வ்யாணங்க ளுதாஹரிதங்களாகையால் ‘வ்யாணத்தாலும்’ எ ன்று அன்பர் மொழிந்தது கவஸமதம். ஆகையா லெவ்விதத்தி

ளும் ‘சுவிரஷ வாவபிதஜ்ஞாநஉரா’ என்ற திசையாது. சில விடங்களில் ஜ்ஞாநத்திற்கு விரஷகுவாவிரஷகுவ் கூறப்பட்டதும் வேஷாவஷையில் ஔதிபசாரா உண்டாகும் வஸ்தூத வஸ்தூத ஔஷ்டூதாந மணமான வ்யவஹாரா வ்யவஹாரகுவத்தைப் பற்றியேயாம். சுத்தாவஷையிலோ யதுஹ்ருத ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்வரிவ்ருணுவிஹகும் நித்ய சுத்த வஷயுவாயாரணமா கையால், அங்கு ஸ்ரம்ஷாரஜ்ஞாநததோடு வஷயுருடைய யதுஹ்ருத ஜ்ஞாநத்திற்கும் சுவிரஷ வாவபிதகும் தாமுமே. ஆகையால் பிசாட்டியின் சுவிரஷவாவபித ஜ்ஞாநத்தால் வந்தித என்றது சுதிவ்யாவிதொஷத்தால் வரதோஷமாகும். மேலு மிவர்கூறிய யுக்த்ய நுமாணமான வ்யாணவவநமும் கூவ மே. கவ்யுகிஜி யென்பதற்கு யதுயதீபோல் சுவிநாஹ்ருத மென்றேபொருள். வஜிதொழஷிஷ்டந்யாயம் சொன்னபொ முதே மற்ற வஷயுஜ்ஞயபுரதிகு, வஷயுஷரீரிகு, சுதவஷவஷ வெபாவாஹநகு, வவெபுரதிகு, சூதிஷராகுவாதி வஷயுங் களுமிப்பிசாட்டியாருக்கும் விஜங்களேயாம்.

வஷயுஜ்ஞகும் உஷயருக்கும் வாயாரணமென்பதும், ஸ்ரீவ தாம்கதிஞரால் ‘ தெவிகுநஹிரோயிநபு ஹரிணா நாவிகுயா ஜ்ஞாயதெ யதுவ்வெவ யோவிதிநெவ யுக்தயொ ஸ்வயுஜ்ஞதா ஹீபதெ ॥” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வழத்திற்கு சிஷ்டம் ‘‘யவ்யாஷ்டெ ” என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸுக்தியும் ‘‘ சுதயிகுவிஹிரோஹிஷீ ” என்ற வெதாயபு வஷமுஹமும். இங்கு ‘‘யுக்தயொ” என்றுவாசாநாயிகுரணமா யெடுத்ததாலே ஹவத்ருயுகும் வ்யாவஹாரகவே விஜம். ஆகையால் வ்யாஷொதிஷோஜிகளிவருக்கில்லையென்று கூறியதும் சுவம்மத மேயாம். ஏனெனில்; வ்யாஷொதிரோஜியதெ” என்ற பொழுதே வாசநவ்யுஹவாரிபையும் விட்டகலாதுபிசாட்டியின் வெளிஷ்டும் வ்யதவிஜமாய் வர்து கூடும். இதுவும் வஜி யொழஷிஷ்டந்யாயவிஜமேயாம். மேலும்; யொகாவாயபுரும்,

தனிஶ்லோகத்தில் ,,ஐக்ஷ்யத்தும் ஶாஸ்த்ரஹ்ருதயத்தை என்று சொல்லுகையாலும்" என்றும், ஆகையிப்படி யிவளுடைய ஸ்வரூபவும் வ்யக்தி வ்யக்தித்வமாநாதமா யல்லாதிராமையாலும்" என்றும, ,,இவளுடைய ரக்ஷகத்வஶேஷித்வங்கள் ஐக்ஷ்வர்யத்திரோதானமில்லை" என்றும் கூறினர். ,,குரூபிணாவிதாவிஶஷணஸ்ய" என்றபொழுது, கவிஶேஷணங்களில் பிராட்டியையுமோர் குணமாக ஸத்ஸகல்யாண குணங்களிலும் ப்ரதாநம் ஐக்ஷ்வர்யஸ்வரூபமாகையாலும்" என்ற வாக்யத்தாற் கூறியதால் ஸௌகாரார்த்தப்படிக்கும் பிராட்டி ஸாமாந்யாதிகரண்யேஶ யிலுமுண்டெனவாயிற்று. அன்றியும் வாக்ய ஶ்லோகத்திலுள்ள (கா௦) என்ற பதத்திற்கு வ்யாக்யாநிக்கும்பொழுது, ,,ஶ்ரீயானும் நாராயணனுமாயிருந்த என்னை என்றபடி.' என்று தனிவாக்யத்தில் ஸௌகாரார்த்தம் விஸ்தரித்தார். ஆகையா லெவ்விதத்திலும் ஸாகேதராநாஜ்ஞா நீஸ்வர் தேநாரயம் விதயமேயாம். மேலும்;—வேதங்களிகளிடமும் சுதிவ்யாவ்ருத்தியென்ற ஶங்கைக்கு உத்தமரோவாத ஶாஸ்த்ர ந்யாயத்தால் தெளியவேண்டும். அதெங்ஙனேயெனில்; வேதாஶாஸ்திகளெல்லா மிவளுக்கு நியா த்யாவத்திலிருப்பதாலும், ஶாஸ்த்ரபத்தாலும் ‹ ஶ்ரீ யஹ்ஸா ஜிதஶேஷஶேஷஜிநா ஸ்பாதிஷ்டாத்ர ஸ்ரோணயஸ்யா ! ஶ்ரீயணவேநா வதிநாந்தவேதி தத்யாஜ்ஞாநஞ்சாநவீக்ஷணே: ॥' என்று நித்யஸூரிகளான சுதுஹரா ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை இவ்விஷயவேதஸூரியையும் தத்தாநாயிகரணமாய் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், ,,ஸகய யஸ்யாஶ்ரவணம்" தொடங்கி ,, தயாஸஹாஸீநம் " வரையிலுள்ள மூன்று ஶ்லோகங்களால் பிராட்டிக்குள்ள ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை ,,ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரி " த்யாதியால் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியருளப்படுகையாலும், ஶததூஷண்யத்தில் ,,தநுவிநாஶஹித ஶேஷஸ்ய ரூபஸ்ய ஹேதவ:" என்றருளிச்செய்வதாலும் பிராட்டியாரின் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிஶேஷ்யாதிகளெல்லாம் சுதவியிக ஶக்திமையோடு கூடியதென்று வேதாந்த ஸம்ப்ரஹ

த்தில் நீராவாயமாய் ஸ்ரம்ஸ்ரானுக்கு நிகராக ஸ்ரீஹாஷ்ருகாரரே அருளிச்செய்திருப்பதாலும் பிராட்டியாருக்குள்ள விஷ்வெஸ்வ யபு வ்யாவிக்ஷாஹிகளெல்லாம் வெநெஸ்வஸ்மென்று கூபரீகரித்துப்பேச வஸ்கூமேயாம். இங்குள்ள நூயபத்தை ‘‘ஹிரண்ய ஸ்ஹு ஷ்ஹ்வேத்ருதாமெ, ஸுவாஷாஹிதெ்ரா வ்ருஹெஹி” என்ற விடங்களிலும் ‘‘யொவ்ஹாணம் விஷ்யாதி வ்ருவ்ம், ஹீஷ்ரா தெ்ரி வ்ருயப்ஃ” என்ற விடங்களிலுங்கண்டுகொள்வது. அன்றியும், ஸ்ரீஸுவத்திலுள்ள ஸ்ரீஸ்வமும், நாராயண ஸுவத்திலுள்ள நாராஸ்வமும் ஒக்ஷீவாவகங்களாயிருக்க வ்யுஸ்வஹம் உவஸுகூணமானால் ஹிதீயவஹம். யாதாவது? இப்படியோர் வாகூத்திவிரண்டுதரம் ஸரிகோயுக வாவகமே வ்யொழிக்கப்பட்டால் விஷயஹெத்தால் வரிஷ்ரிக்க வேண்டியதாலிங்கெங்ஙனம் வரிஷ்ரிப்பது. நாமோர் கூபரும் கூறிஞவிதையே வ்ருதி ஜநிபோல் வ்ருதி வக்ஷிகளும் கூவர்ணித்துக்கொண்டு மேல் கூகஸ்ஹ ஜீனக்குத் துடங்குவதாலிதிலுள்ள வரிஷ்ரரத்தை ஸ்ரீஸ ஹவ்ருகூயவாரஸ்ஹ அயாயிகாரத்தால் தெளிந்துகொள்ளவும். இவையல்லாது நமதன்பர் வேறேர் விதமாய் வ்ருவ்ருவக்ஷம் செய்தனர். அதாவது; ‘‘விஸ்ஹஷ்ணக்ஷமாவது; ‘‘விஸ்ஹஷ்யாஜயியஸ்ரூயபக்ஷம்” என்பதும் கூவ்யஸ்ஹ்ஜ வெதநாவெதநங்களிலிப்படிக் காணுமையாலே கூவம்மதாமாயித்தின. ‘‘யஸ்ரூஸ்ஹ கூவ்ருஷ்ரகுதத்ர வம்வாதெரா வாஹாநக்ஷெவி ஹிதுவ்டவ்ருதத்தஹ்ர வ்ருஷ்ஹ வாவஸ்ஸ்கூவ்ருஹி வாவ்யஹ்ஜிகாயபுராவஹ்யாயாஃவி நவவ்ருதுவண்ஹுவாம்கூரு” என்கிறபடியே கூந்ரகுஜுதரங்களுமிங்கே விவக்ஷிதிங்கள்” என்றது. இதற்கு, இங்கு விஸ்ஹஷ்ணமென்பது ஒக்ஷீ விஸ்ஹஷ்ருமென்பது விஷ்ர், விஷ்ரவை வம்வாயித்தவை, வதுஜ்ஞாநக்ஷாநாஷ்க்ஷாஹிகள், அல்லது வ்யாவிக்ஷாவாயக்ஷாவெயக்ஷாஹிகள் அல்லதிரண்டுகளும் இந்தயாஃபுங்கள் யாவும் விஸ்ஹஷணமான ஒக்ஷீயினிடமுமுளவெனப் வ்ருவெபுகூத வஹ்ர்வுரோணங்கள்ராலும், ‘‘ஸ்ராஜஹிவ்ருஹதீ ஸ்ரீஸஸீஷ்ருவ்ருதீயஃவ்ருதீ’ஜ்ருதாஹிஸ்ரு திவாகூங்களாலும்விஜம்

இங்குள்ள வுஹதீ ஸவும் வுஹத்திற்குள்ள வுஹகூஹி
ஹணபொமத்தை யிவளுக்கு முன்டெனக்காட்டுகறது. வவ
யடுத்திற்கு உவவுஹணங்களாலும் வாயகுமில்லாதிருக்க
வுஷிதவிரொயத்தைரொதும் சுஹிரொநித்தும் ஹகூஹீவஹமாய் வஸ
யிடுத்திருக்கையால்' என்ற வாக யுத்தால் ஹகூஹீவிஷயகமிவ்வா
நாயமென வெளப்பியும், முடிவில் அவையடியாக வுஹு ஹவதெதா
ரீஹகூவும் பிரட்டிக்கு விலிக்கிறதேயெனக் கரைந்தும், பிரா

வேஹரொநா ஹணதொவுரவி

யேயென ' கநாஹிதுஹவுஹ்' என்றதுகொண்டு வுஹு ஹ ஹ
ஹத்தால் யாதொரு வுஹநவுமும் நியாயவிரொயமு மில்லாதி
ருக்கச்செய்தே வுஷிதவிரொயத்தைரொதும் நிறைத்து ஹாஸ்கா
ரமாய் கயுத்தைச் சிலவரிகளாற் புறட்டப்பார்த்தார். மேலு
மிதேநியாயத்தை ' வுரவகாவதிஸ்ஸொஷாகி, கூயெதவி
ஷு நாவாம்வ ஜமஉ யுரவும்; யாவாவஉமதொவிஷு வுயெ
வெபம்' உத யுஹிகளான ஹமவுவாவு ஹுரு தி வவுவும்ஹண
ங்களிலு சாரொவித்தங்கும் பொருளைப் புறப்பட்டப்பார்த்தார்.
இவ்விஷயம் பற்பல வுசாணங்களால் முன்பே நிரவுமாளுயி
ங்கும் சிலவநங்களான ' விஸ்வஹதி உநவுஹதி, விஸ
வஸ் ரீஹீது, ஸ்ரஸ்ரீஸ வவயுஹதாநாம், கூவெ யுஸாநாஜம
தஃ, ஹவநவ யாயிவதீ, தயுவாம தவயுஸ்ரீ, ஸ்ரஸ்ரதி
ஷா மொகவ் யுதெவீ, கயாமக்ஷ் யுஸ்ரஸ்ரவளு வ்கெஷ யுஸ்ர
ணவஸாஹிதஃ। ஹணதஸ்ரவுஸ்ரவெணவ யுரவுஸ்ரவாரா
ணீதா ॥ யாயாயா ஜமஉ யுரவும் வுஸ்ரவெணவுவாவதஃ। த
யாவ யுரவ திஷாவவுமு நிபஸ்ரீயதயெஸ்ரஸ்ரீ ॥ ஜமஉ யுரவம்வரா
ஸ்ரம ॥' என்பவைகளை உஷாயடு ஏயீகரணாயடுமாக வுஉ
ரிப்பித்தோம். இதனால் ஸ்ரு திகளுக்கு வஜ்ரு திவிரொய
மாய்க்கூறப்பட்ட வயடும் வுயடுமாக்கப்பட்டது. மேலும்; ஏ
வுஷாஜுத்தில்.ஹகூணவஸாயமில்லை யென்றதற்கும் நிதுவடகுவா
தித்தித்து நிதுகுமே வேண்டியதால், ஸ்ரு கூக்ஷமாகவா
வவது, கூக்ஷ்ம ஸ்ரு கூமமாகவாவது,)வை ஸ்ரகுமாக

வாவது, இதுஅவையாகவாவது மாறவேண்டியதில்லை. விதுகு ஹாஉ ஹவஉதி ஹவஉவணஉவுவாவிபன்று. இப்படிபோகும்பொ ழுது விதுகுவத்திற்கே கஹாஹவமும்வணஉவுஹாஹஉ ஹ் விது கவத்திற்குப்பொருளாயிருக்க வண்டுஹாகையுமே விதுகுவிமென் ற கநஹவவிஹஉவிறமு முண்டாகும். கதிஉவாயிகப்படி ஏத வொதமாயுள்ள வடம் தாஉஹ கதிஉவிவகுஹாவிஹிமாதவே நின்று, கதிஉவுஹாதி நாசித்துடனே நிற்பதே தி தஹஉஹவின் வதைதிக்குள்ள விஸெஷம். இங்ஙனல்லாது ஹஉஹ்மே கஉவ்மா ய்க்காணவேண்டுமென்றது உநதினுக்கல்லாது வஹஉனுக்கு க ஹாஹாவிதமேயாம். இவ்விதம் ஸ்ரீதகவுகஹிகையின் வசி வஉவரிஹெஉத்தில் வஹஉவுகாரமாய் கெஉபப்பட்டு ஸ்ரீயின் வெஹவத்தைக் கண்டித்து, அதனால் தனக்கோர் வைஹவத்தை யாபித்து அது கைகூடாதே, உதாஉவரிஹெஉத்தால் உவாய கூத்தையும் வண்டுப்பதாய் புறப்பட்டார். இதுவரைபில் வதி வாதிக்கப்பட்ட வாக யாஉகளாலேயே அவ்வுபாயகூத்தையும் ஹகூதீக்கு வாவித்திருக்கின்றோமானாலும், மேல் வசிவஉவகூதி வாக யத்தின்பேரில் அடையச் சிலவாகூக்கனே யெழுதுகின்றோம். அவையாவன:-கூவிஜமதீவராஜனை ஸ்ரீஹஹாயணனால் ,,பொ வெவெஹாஉஸவ ஹிணொதிதிவெ" என்றும், ,,வுவதாஹமஹ வாம" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வுவஹநம் செய்யப்பட்ட வெஹவாகயங்களிலும், வஹ்ராதாஹவு கஉதிஹவஹவுவகா நாரா யணஹ்யம்" என்றும், ,,வகாவஹ்ராதாஹயஹ்ய" என்றும் சொல்லுகிறபடி வரஹ்ராதாஸராஹவத்திலும், ,,கஉஷ்டிஹெவா நம் வுாஹம் விஹிநாராயணம் வுஹம் கொஹவுதெநா ஹவி தெதெத்ய ஹிஹாஹாரத கஉதெவெ ॥" என்றும், ,,நிதொவுா வாவவிஷவெ" என்றும் கூறுகிறபடி வஹ்ரிஹெஹமான ஹிஹா ஹாரதத்திலும், ,,தெவகா வாரதொயஉஹ்ரு யாவிஹ கிதித ஹவாநு" என்றும், ,,வராஸராதஜ" என்றும், கதிவெஹநதொ ஹநிவராய வராஸராய" என்றும் கூறப்பட்ட ஹிஹாவுவிஹி யையுடைய ஸ்ரீ வராஸர ஹஹதிபால் உவவ்யாஹிக்கப்பட்ட

ஸ்ரீ விஷ்ணு வராணத்திலும் ,,யதெகிஞ்சிந்நரவுக்ஷ" என்று புகழ்பெற்ற நரவெக்குமான நரஷ்யதிரஷ்வினி ஸ்யகி களிலும், ,,ஸூஷ்வஸ்நிக்கூலவதெவுக்கூஹிராசம்" என்றும் ,,வஷ்ஷிவராதிதிதிராம் ஜகதெஷ்வெபுரவ ஜீவெஷ்ரவ வ்யூஹவிணெ பிபுரகவி வ்ருஷ்திவம்வ்ருஷாய வரம்வராயா நாயசிந்நரவ்வகுராம், காலவிவ்ருகஷ்டிவிவராவ ராஷ்வாகவ்ரசிக்கூராதிக் வ்ருஷ்ஹாஷ்டிவிவெபுர வதிஷ்ஹாதிராவதெஷ்டிராம் வராங்கஸிங்கிம்" என்று ஷ்ரௌ திரத்திலும், ஷ்ரௌதஸ்ம்ருத்திலும் வ்ருதிவாழிக்கப்பட்டகுநவ யிக சிஹிமையையுடையஸ்ரீவராங்கஸ்ர வ்யவஸ்தாதிகளானவுவ நிஷ்டவெவ்ருஹணங்களாகிய உத்திபொவநிஷ்டாராங்களிலும், தத்நஸ்ரீணங்களான ஸ்ரீவிஷ்திபாகரி வராணு சிஹாவ ராஷ்நிணய ஸ்ரீமீதாயுவஸ்ம்ருஹ வத ஸ்ரொகீஷ்ரொஷ ஸ்ரீ ஹாஷ்டிவ்ஸ்வார ஷெதாயுவஸ்ம்ருஹ ஸ்ரீமீதாஹாஷ்டி மதுதயநிதி ஸ்ரீ தவ காமிகாஷயபு வஸ்கெவ ஷட்ஹவீ ஸ்ரீவிஷ்ணுதிதீய விஷ்ணுவராண வுாவ வுாந வஜ்ஞவ ஸ்ரீ ராண ராதிகொர ஹவஷ்ணுவபுண ஸ்ரீரம்மராஜஷ்வாஷ்ரொகி ஸ்ரீவ்ஸ்திகூஹாஷ்டி ஷபிரராதஹஷ்டி வுாவ உத்திபொவநிஷ்டா ஷ்வ வுாவ வுாந ஸ்ரீஜ்ஞாயகஸ்ரிஸ வுவஜ்ஞவாரிஜாத ஸ்ரீ உத்ஹவ்டிதயவாரா ஸ்ரீவிரொயவரிஹாரவாரா வாரா வராதி தஹம நுாயவிஜ்ஞாஜ்ந தகஷ்டிகா காதய புவம்திகா நிகெஷ்வ ராகஷா வத ஸ்ரொகீஷ்ரொஷ்டி ஷ்ரொதஹாஷ்டி மஷ்டிஹாஷ்டி வஷ்வ ரிதிராகஷா ஸ்ரீவாஜ்ஞாதிராகஷா நுாயவரிஸ்ரஜிநுா வஷிம ஸதி நுாவதிஜக ஸரணாமதிதீவிகா நுாயவஸ்ரகா ஹபவு தாநவாரா உத்திபொவநிஷ்டாரா உத்திபொவநிஷ தாதய புர தாவஜி வாம்ஷ்ருதவிரொயவரிஹாரா திராமஸ்ஹாயபு நி ணய கூஷாதஸ்ஹாஹவீ வத விபுஸ்ஹதாஹவீ ஸ்ரீதக்ஷவி ஜாஜ்ந ஸ்ரீவாராவ்ஹாதி நீ ஸ்ரீவாராவ்ருகாமிகா வரிகார விஜய தத்ரிகாரபுவிய கவ்ருவாயபு வ்ருவாதிதஸ்ரீஷ்திகளி ஸ்ரீ ஜ்ருவஷ்டியால் விவாரித்து நிணயிக்கப்பட்டவஸ்துவு

உபாயங்களை ஸ்வதந்த்ரோபாயப்ராப்யமாயடியேனுக்கு ப்ராப்த
மானபடியே ப்ரதர்சித்துப் பார்க்கும்பொழுது பெருமாளுக்குப்
போல் பெரியபிராட்டியாருக்கும் உபாயத்வோபேயத்வங்களும், வி
சேஷாகாரமாயுள்ள புருஷகாரத்வமும் ஆகவாகாரத்ரயங்களு
முண்டென நிஸ்ஸம்சயமாயும் ஸப்ரமாணமாயும் ஸஹ்ருதயாம்ஸிக
த்வமாயும் தோன்றிய விஷயத்தைப்பற்றிய ப்ரமாணங்களை
யும் தத்ஸம்ப்ரதாயங்களையும் நாதிஸங்க்ரஹ விஸ்தரமாக
மேல் உபபாதிக்கிறதாவது;— நமதன்பர் ஸ்ரீதத்வகாரிகை
யின் டீகாவதாரத்தில் 'ப்ரமாணாபாவத்தைச் சொல்லுவான்
தானே ஸம்வாதத்திலே' என்று துடங்கி, 'அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபா
யோ வை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம் । லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண
வல்லபா ப்ராப்தியோகினீ ॥ ஏதஸ்யாஸ்ச விசேஷோயம் நிகமாந்தே
ஷு சப்த்யதே । அகிஞ்சனே ந்யஸ்தபாரா: கேசித் ராமாயிகா:
பரா: । ஏதத்தாம் ஹரிஹரௌ ப்ரபத்ய வீததாபஸா: ।
லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண ப்ரதமேஷா மதாநத ॥ ஏதக்ஷாணாம்
ப்ராப்யஸ்ச ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ ச । அபர: க்ருதக்
ருத்யா: ப்ராப்யந்தே நாந்யதா ஜநா: ॥ ஏஷ ப்ராப்தி ப்ரதீ
ஜனாநாம் ஸம்ஸாரே வததாரய: । லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேவ
நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: । மமாபி மதம் ஏதச்ச நாந்யதா
லக்ஷணம் பவேத் ॥ ஸாபாயம் ஹ்ருதயே யஸ்யா ஜ்ஞாபரா
பரம்பரா । தத்ஸா ப்ராயஸ்சித்தவீம் ஸம்ஜ்ஞோபேசயா
யா ॥ இதி தேவீம் பரஸ்ய த்வயாதேவம் ஸர்வக்ருதோ'
என்றளவாயுள்ள சில ப்ரமாணவசனங்களையுமிப்படியே ஸ்ரீநிகமா
ந்ததேசிகருடையதென்றும், இராமானுசனுடையதென்றும், திரு
க்குருகைப்பிரான்பிள்ளானுடையதென்றும், நடாதூர் அம்மாளு
டையதென்றும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டருடையதென்றும், ரஹஸ்ய
த்ரயஸாரத்ரய ரஹஸ்யரத்நாவளி ரஹஸ்யத்ரய பரிசுக ப்ரமா
ணஸ்ரீஸூக்தி ஸந்தர்ஹோக்தி ஸாரஸங்க்ரஹ விரோதபரிஹார அபாயி
கார ஸர்வார்த்தஸாராதிகளால் ஸ்ரீதேசிகனுடையதென்றும், ஸ்ரீ
நயினாராச்சாரியருடையதென்றும், பற்பல வாக்யங்களால் 'பிராட்

டிக்குப்வாரஷகாரகுமே கிரகிவகம், எம்பெருமானுக்கு உவாயகுமே கீரகிவகமென்னுமழும் வகுஓவாயாயு வஜத மென்றதாயிற்று. கூகவஸவ வவுஜ்ஜ ஓகுமரரா கிதிுத மான ஸ்ரீவஹநஹிஷண கிவ்யஸாஹ வ்ரவ்ரநத்தில் ,,வாரா ஷகாரமென்னும், உவாயமென்றும் இவற்றை கிரகிவகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்குப் வாரஷகாரகுமும், ஒரஂஸ ரனுக்குவாயகுமும் கூவாயாரணமென்று தோற்றுகைக்காக.'' என்றருளிச்செய்தார். இதற்கு உகிமம் ஸ்ரீவராகுகரஸ ஹாஷ்ய காராதி வெஓஜ ஜெஸிகாஜ வகிவுராவாயாயுர்களுடைய ஸ்ரீ வஹிகிகள்" என்று சில வாகுங்களையும் சுஅவது வாடம் வரையில் வுவஸித்தெழுதினர்.

இவ்விதம் பத்து வாடங்கள் வரையில் விவ்ரஸித்தெழுதிய வகிவுவகுஷியான நமதன்பர் யாரைத் தனக்கு வுகிவாஷியாக நிணைத்தவ்விதமெழுதினதென்று வயபூரணொஷிக்குங்கால், வரரா ஊஸாதி ஜெஸிகாஜமான வகுஓவாயாயு ஸ்ரீவஹிகிகளும் வரவ்ரவிரொயமில்லாதே தமது விஜாஜத்திற்கே யநாகஹி மென்று கிவிுவாஹமாய் ஸ்ரீஉ ஜஸி கு னை யும் தம்து வ கூத்திற்கனுகூலரென்றே கிரபித்துக்கொண்டனர். அதன்பேரிலிம் முனீசுவரர் ஸ்ரீக்கு உவாயகுமில்லையென்று (சா) வாடங்களால் விவாஷித்தது நிஹொுஜாகுமா யிருக்கின்றது. அல்லாது ஸ்ரீஜெஸிகவஹிகிகளையே தமக்குப் வகிவுவகுஷ மாக ஸவாத்தால் , ஜெஸிகாஜவகிவுராவாயாயுர் ஸ்ரீவஹிகிகள் தம்முடைய விஜாஜத்திற்கு உகிமமென்றது கிஹுகிமும் வகிவெுராதார விரஜமுமாம். வேறு ஸ்ரீதகுவஸீஜாஜந கு தாவான வாகுஷாஜவுஷயே தனக்கு வுகிவகுஷியென்றால் ஸ்ரீ உதாரகாராஹொ வியாவாயாயு வரவ்வராமத ஹவ்வுதாயமு மிப்படியே யிருப்பதாலும் அந்த வாஷி ஸ்ரீஜெஸிகனருளிச்செ ய்த ஸ்ரீவராரமாஹ நிஷாதலாலும் கீதாராமாஹகிமாகவே ஸ்ரீதகுவஸீஜாஜநத்தில் ஸ்ரீஜெஸிக விஜாஜத்தையே அருளிச் செய்ததாலும் வாகுஷாஜவுஷாஜி வுகிவகுஷியாவதுகூடாது.

ஆகயிந்த வாகெத்ராசாத்ஜ ஈஷ்வராருக்கு வெத்ராவத்தம் வ்ருத்தியிகளெல்லாம் வ்ருத்திவக்ஷிகளாயினர். இவர்வ்ருத்திவக்ஷி களான த்ரி ஹ்ஸ் கிஸ்ஸையுடைய மம்மைபோலிருக்கும்ராஹவ்ருத் தியஹாராம்போன்றயிம்மூவரும்ஸ்ரீஷ்ருஹவ்ருத்தியஹாராதி ஷ்டர்களா தலால் வாகிகிகெத்ருவான ஸ்ரீஷ்த்விதாகிருகவிஹ வவ்ருத்தஜ்ஞ வ்ருத்திஜ்ஞாஹய வெஹாஜ்ஞாவாயருனை ஸ்ரீஷெஷிகனே யிவருக்கு வ்ருத்திவக்ஷியும், இவரது ஸ்ரீஷ்ருஹவ்ருத்தியஹாராதி ஸ்ரீவ்ருத் திகளே வ்ருத்திவக்ஷ்ருத்யங்களுமாம். ஆகையாலிவர் கமாஹெ உமில்லாதவரைப்போல் ரொஷ்நஸ்ரீஜனன வ்ருத்நய்யபனுக்குக் கஷ் ஷ்ஹெ வ்ருஷ்ருத்நம்போலும், விபாலநயந நிஷீஜந நிவ்ருத்யம் போலும் கஹஷாதிகனே வ்ருஜொஹநம் செய்யவேண்டி யிப்படி யெழுதினபடியாம். அன்றியும்; ஒரோர் ஸ்ருத்யத்தைப் வரிஸ்ரீ மிக்கப்புருங்கால் உவக்ருஸோவ வம்ஹாராய்ருங்களே விவாரி த்து கஷவிரொத்யமாகவே ஜவ்ருத்திலுள்ள வாக்ருங்களுக்கும் கூட்டும் செய்யவேண்டியது வஸீவீநந நிவ்ருத்யஸிகஷித வக்ஷவெக்ஷி வக்ஷம். மற்றது கூஷ்ருஷ்டிவக்ஷம் இவ்விஷயத்தையும் நமதன் பர், தமது வாஷ்ஹகத்தின் கூசு வது வாக்ருத்தில், உவக்ருஸோ வவம்ஹாராங்களுக்கு விரொத்யமுண்டாகையால், இரண்டிற்கு ஷவிரொத்யமாக வழ்ருவண்ருநம் பண்ணவேணும்.' என்றெழுத ப்பட்ட வாக்ருத்தால் நன்ருணர்ந்தவனெவனும் தோன்றுகிறது என்றலும்; இவ்வித நிவ்ருத்யங்களெல்லாம் தன் உதவாஹத்திற்கு ஸாதகம் வ்ருத்திமாகுமென்ற ஊராஸையுமுளது. ஜீவ்ருகூராஷ் த்தாலே வரஸம்வராயாய் வருகிற வவ்ருஷ்ஜெஷிக வம்வ்ருஷாயாழ் ங்களெல்லாம் வராகாஷாவிஹாவிஷவ்ராதி வம்வ்ருஷாயஷ்ருர்களென் ற யிம்மூவருக்குந் தோன்றுதே யிம்முனீசுவராருக்குஸாதகம் வன தவிவரீதமாய்த் தோற்றக் காரணம் கூராஹிஸித உதவ்ருத்தியா ஹிநிவெஸாதகமல்லாதே காரணாஜ்ஞாமில்லையேயாம். அன்றியும் ஸ்ரீஷெஷிகனருளிச்செய்த உத்தராவஷ்ராஸ்ருஸ்யமே வ்ருஷாணதிம மென்று சிஷ்டபிதற்றுமது இம்ஷ்ஈஸ்வராருக்கும், வவநஹஷ்ருஷி ணஸீஸாம்ஹாகாராருக்கும் ஹஷமில்லாதென்று மிவர் வாக்ருங்

களால் தெரியலாயிற்று. மேலும்; இவ்வன்பர்காட்டிய வரலாறு காரணமோ? அக்ஷணத்திற்கு மேல்உபாயகுலத்துநவரான ஸ்ரீஜெயிக ஜியர்களும் நம்மாளிப்பொழுது வந்து ப்பிக்கப்படியேயாஞல் அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணரு க்கே சேர்ந்ததா? அல்லது நமக்கே சேர்ந்ததா? அல்லது உலகருக்கும்சேர்ந்தா? எனில்; வரலாறுகாரணத்தும்ஸ்ரீக்குக்ஷ ணம் உபாயகும் கலாம்தம். அப்படிக்கு ஸ்ரீஜெயிகரு அருளீ ச்செய்யவில்லை. ஆகையால் வரலாறுகாரணத்திலேயேநோ க்கு என்று கூறியதால் உபாயகுமுண்டென நம்மால் வந்த நம் பண்ணப்படியேயாகில் உ நீஸ்வரருக்காவது அவரை ப்போன்ற எந்த வைதிகவைஷ்ணருக்காவது கலஜெயிக ஸ்ரீவை ஷ்ணவில் கலயமே ஸ்ரீலாதுபோம். எனெனில்; 'உபாயவஸ்துவி ஜெஷணமாயிருக்கிற வாகாரத்தையிட்டிவருக்கு உபாயகு த்திலயம் சொல்லும் வகும் நிரவும்' என்று மணவாளமுனி வர் ரஹஸ்யத்ரய சாரத்தில் உபதேசரணத்தில் எழுதி யிருக்கிறார். ஆகையால் பிராட்டியாருக்கு உபாயஸ்ரீரத்தில் கலயம் அன்பர் ஹிருதயத்தில் கதிஸ்தாபனம். இதற்காகவே பிராட்டியாருக்குள்ள விசேஷத்தையும் பாழாக்கி ஜீவகோடியில் சேர்த்து வரலாறு வ த்தை யணுவாக்கி கலஜெவரலாறுகாரணத்தை சாதிமொத்த துபோ லிப்பொழுது கூறுவது. இதுவும் பாழாகுமென்ற க லெயை முன்பே கூறினோம். ஆனதுபற்றி ஓவியில் வலபு ரிலெயெ் யென்றவனைப்போல் வல்லபஉபயாயுங்களையும் பா ழாக்கி தத்வதக காவாயபூர்களுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் வைஷ்ணவ வரலாறுமில்லாதே நெஞ்சில் தோன்றியதைச் சொல்லி வலபுரும் யயாஜிதர்போல் திரியவேண்டுமென்றதை வஷ்ணவஜெயமாக வுபதெசிக்க வாலொழித்தே யிவ்விதம் பலர் வரலாறுங்களை யெழுதினதும், அதையொட்டியிவரும் ' ஸகதேம யாஃ கரிவைவ்விஸஞ்சி । ம.தா.ந-மதிகொலொ கொநலொகஃ வாரசோதிபுகஃ ॥ ' என்றபடி அவ்வபழங்களையே வந்திவாதித்

தோர் வாஸ்கமிமுதிஞர். அதில் மூற்படக் காட்டப்பட்ட ஸ்ரீவாஜபாதுவயநங்களில்; ஹூஸ்ரீ வாராஷகாரெண, ஹூஸ்ரீ வாராஷகாரெண, ஹூஸ்ரீ வாராஷகாரகெ, உதிஷ்டவீம் வாராஷ்டாதி' என்றவைகளால் ஹூஸ்ரீக்குள்ள வாராஷகாரகும் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; 'வஜகவ்யாஸவிஸெஷாயம், நாநுயாஅக்ஷணம் ஹவெஸு' என்ற இவைரண்டு வயநங்களும் பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள விஸெஷஅக்ஷண மிப்வாராஷகாரகுமென்று ஓர் சூக்ஷாரத்தை விசேஷித்துக் கூட்டிற்று. (வஜகவ்யா கூயம்விஸெஷரு) என்ற பயம். இதற்கு இவளுக்கிதோர் விசேஷமுமெனப் பொருள். (நாநுயா அக்ஷணம் ஹவெஸு) என்றதற்கு மிதுவே கருத்தென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆக்கையாவிதுகொண்டு உதராகாரத்தை நிவகிட்டுக்க வழியில்லை. மேலும், கஷாஜீவ்வு வாயொவெ' என்றபொழுது என்னுடைய வ்ருத்திக்கு நானே உபாயமெனப் பொருளாவதால் தேற்றலேகாரம்கொண்டுஹூஸ்ரீக்கு மற்றவுபாயஸ்ரீராயபில்லையெனப் பார்ப்பராகையால் கஷாவவத்திற்கு 'ஹூஸ்ரீவதிஷ்யம்' என்ற விஸெஷணம் வ்யாக்யா। அதாவது, ஸ்ரீராஜுய நானே நேரிட உபாயமென்றது. நேரிடவென்றது ஹகிபொராகிகளை முடையிட வேண்டாமென்ற கருத்தைப்பற்றி. 'வ்யாவ்யா வ்யாவக விஸெஸோ..என்றதற்கு மிதேபொருள். எவ்விடத்தில்ஸ்ரீ கதகிகளுக்குள் கூநுதிரை வ்யாணம் கூறினும் வஜிபொம ஸ்ரிஷ்டி நாயப்படி யிருவரையும கூறினதுபோலவே என்று முன்பே பலவிடத்திலும் கூறப்பட்டது. ஆகையால் (ஸோ) என்றதற்கும் 'ஸ்ரீவிஸிஷ்டாஸ்ரம்' என்றே பொருளாகும். கூதாயஃ வ்யாவ்ருத்தெரிவோநநுசாநவாஃ' என்றது உபெயவிஸெஷில் தன்னையே அடைவார்களெனக் கருத்து. இதனால் உதராவஸவ்யாவி நிவகிட்டுக்கப்பட்டது. மேலும், 'சாதெவெஷ்யவி' என்றதையே வ்யாணமாகப்பற்றி லொகாவாயபூரும் ஸரஸ்லொகத்திற்கு வஜமாகக் கூறியதால் இங்குள்ள வாயகாரம், உபெயகத்தையொத்த வ்யவகிகளுக்கு ஏன் வாயகமாகாது ஆகை

யால் எங்கெங்கு எவ்விதம் கூறினாலும் சுந்யதரொத்தாபிஜ யொரபிப்ரஹணம் ஸிஜமேயாம். ஆகையிவ்வளவால் ஹவ ஹ்ஸ்ஸவராஸர ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து காண்பித்த வசநங்களெல் லாம் தனக்கனுகூலங்களென்று ஸ்ரமித்தது ஸ்ரமமாத்ரமாய் ஹல ஸிஜியில்லாதே போயின. லக்ஷ்மிக்குள்ள உபாயக்ஷமில்லை என் றதற்கு புருஷகார மாத்ரமே, உபாயக்ஷ மிவளுக்கில்லை யென்று பொருள்படக்கூடிய ‘நாஸ்திலக்ஷ்ம்யா உபாயக்ஷம் ஸடகா கெவலம் ஸ்ம்ருதா’ என்றவோர் வசநம் இனி புண்ணா விஷயத் திற்குப்போல் கலிபுருஷ வியெயரானவோர் ஹிஷ்ரியால் த்ருஷ்டமாகவேணும். அல்லாது மத்யஞ்ஜரமில்லை. இவைபோலவே தான் மற்ற பராங்குஸ ஸ்ரீயாமுந ஹவத்ராமாநுஜ தெஸிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் சுத்ரப்ரக்ரியையைக் கண்டுகொள்வது. அவைகளுள் ஸ்ரீமதெஸிகரு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் உபா யிகாரத்தில் கூறியருளிய “இப்புருஷகாரம் ஹலத்திற்குப் பரம்பரயாகாரணம்.” என்றதற்கு நமதன்பர் பரம்பரயா காரணமென்றிருப்பதால் ஸ்ரீக்கு உபாயஸரீரத்தில் சுஙயமில் லையென்று ஸ்ரமித்தார். ஆகையாலிவ்வாக்யத்தைத் தமது ஸ்ரீதக்ஷ ப்ரகாஸிகையின் ௬௪, ௬௫, ௬௬வது புடங்களில் எழுதிக்கா ட்டினார். இவ்வாக்யத்திலுள்ள “பரம்பரயா” என்றதற்கா யாரமென்று நினைத்து ஸ்ரீஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யத்தினி ன்றும் “அத்தலையில் ஹிஷீக்ஷப்ரயுக்த வாலுப்ராதிஸயத்தாலு ம், இத்தலையில் மாத்ருக்ஷ ப்ரயுக்தவாத்ஸல்யாதிஸயத்தாலும் மறு க்கவொண்ணாத புருஷகாரமுமாய்,” என்ற வாக்யத்தையும் விரொயபரிஹார ரஹஸ்யத்தினின்றும் “அவள் தண்டயரனா கவும், இவள் புருஷாகாரமாகவும் “யுவக்ஷாதளத்துல்யெ வி, வாஸ்ஸரம் ப்ரத்யுயிதா ப்ரபத்யெஹியதஸ்ரியம்” இத்யாதி களிற்படியே ஸ்வதந்த்ரவ்யவஸ்தை நடக்கிறதாகையால் விலக்ஷண ஸுண ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி இம்முஎத்தால் கைக்கொள்ளுகிறான்.” என்ற வாக்யத்தையும், ஸாம்ஸ்க்ருதவி ரொய பரிஹாரத்தினின்றும் “ஸுணஸம்பந்த ஜுஷ்டஸ்ய

விஷ்ணுவாக்யஸ்தாத்பர்ய ரக்ஷணம்நிஜமம்கலா திகிநிணீ யதேவமெந்தி" என்ற ஸ்லோகாதிகளான சில வாக்யத்தையும் உதாஹரிக்கவும் செய்தார். இப்பணிப்பெல்லாம் அந்தந்தமஹாங்களின் வ்யாக்யாந வாக்ய வராஹபுத்தாலும் வ்யாகரண சாஸ்த்தாலும் ஏற்பட்டவை. அதெங்ஙனேயெனில்; அயாயிகாரத்தில் "ஸாவெக்ஷனை வாக்யஸ்ஷனுக்கவெக்ஷிதந்தீகட்டிக்கொடுக்கவென்று" வாக்யஸ்காரஸூத்தை ஸ்ரீக்கு வ்யாக்யாத்து, இப்வாக்யஸ்காரம் கூடு வ்யாவர்தகஸ்தாந ஸ்தாகூட வ்யாக்யாகி ஸ்ரீ திவ்யாதி விஜமெனவும் வம்கட்டி முடிவில் "இப்படி திவளுக்கு வவெடுவாரு திருவடிகளில் வடிகூம் வாஹ வ்யாணவிஜமாகையாலிங்கு மிவ்விவக்ஷைகொள்ள வுசிதம்' எனவுமருளிச்செய்து வாதிஹஸ்தாரம் விஹாவதோகந்யாயத்தால் "இப்படி வாக்யஸ்காரஹ்ருதையுமாய் விஜோவாய விஸேஷணமுமாய்க்கொண்டு சாஸ்த்ரயிக்கப்படும்." என்றும் எல்லா வஸ்துக்களாலு சாஸ்த்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையுந்தானு ஸ்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதி ஸப்தங்கள் ஸ்ரியஃவதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையைவிஷ்வதிக்கும் சொல்விற்றும்' என்றும், "ஸ்ரீணாதிநிவிர்நு தொஷாந்து' என்று வ்யாதியானதுபொழுது "ஹரூ வஹஹ்ரஸீகெஸோ... நீயதெ !' என்றும், வேரிமாறுத பூமேவிருப்பாள்வினைதீர்க்கும்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உவாயாயிகாரிகளுக்கு விரோயியான கூடாதிகளைக் கழிக்குமென்றதாம்' என்றும், இவைகளையெல்லாம் வம்ஹரித்து;வ்யாக்யாய உவெயஸ்ரவ்ரஹிவாதி வஸவதுணை। வ்யாதிஃ வ்யாதிவம்வம்யீ ஸ்ரீராது நிஜவக்ஷாம் ॥' ஸ்ரீராது என்று பொதுவிலேசொன்னலும் வ்யாணாநவாரத்தாலே இங்கு ஸ்ரியஃவதி என்றபடி' என்றும், "இங்கு மங்குந் திருமாலன்றி யின்மைகண்டு' என்றுமுவாய உவெயியும் வஹதவெயிலும் ஸ்ரீரவத்திற் சொன்ன நிதியொஹத்தை யநவம்யித்தார்' என்றும், "வரணாநிதி வக்ஷ்யதியவ வ்யவஸ்திதம் । ஸ்யஸ்ஜெஸ்ரவஹாவ்யம் கஜவதி வ்யாயாநு

தொஸயாஸ : நவஸ்ரீராஜிவவத்தீ கெவஸ்ரீதீயொகிவாஹவம் । தயாதெத்தீவராத்ஸ்ரீயுஹிடகம் மஸ்ரீவாஹவம் ॥" இப்படியிருக்க நிவனே விஸெஷணமாகக் கொள்ளில் வவடுஸகிக்வவிரோயம் வருமென்பார்க்கு இப்வஸ்ரீஷகாராவெகெஷயிலும், வவடுஸகிக்வவிரோயம் வ்யவஸ்திக்கும்' என்றும், இப்படியே வஹயக்ரீவாரிணியான விவளாலே விஸிஷ்டனுக்கொண்டு ஸ்ரீரணுனகையு மீஸ்ரீ வாதனுவு நிய்தமென்று கொண்டால், ஒரு வ்ரோணத்திற்கும் விரோயமில்லை' என்றும், 'இப்படி அயத்தில் வடங்களிலடவே ஸ்வாயடுவஹாவங்களாலே வஸ்ரீஷகாரயொமம், அதன் நித்யகும், உவாயவெஸிஷ்டயம்' என்றும், 'வவடுவ்ரீயாய் வவடுவ்யகார நிரதிஸய ஹொமயனுய், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத நாராயணனு திருவடிகளில்' என்று தொடங்கி 'ஸ்ரீரோனநாராயணன் திருவடிகளில் கைங்கவஸுக வம்வஹிமான வாத்ரகூஹாஹரவஸவடுணம் பண்ணுகிறேனென்று அயத்தில் திரண்டபொருள்.' என்றும் அயாயிகாரத்தில் வாஜுமாயுள்ள வாக்யவஸிதகளையும், இவரெடுத்த வாக்யத்திற்கு முற்பட்ட 'இது உத்தரவணத்திற்போலே வடவடுவணத்திலும் விஸெஷணமென்னுமிடமும் உவாய விஸெஷணங்களால் உவாயஸித்தகும் வாராதென்னுமிடமும் வீரோவாயஸொயநத்திலே சொன்னோ' மென்றும், 'நாராயணன் ஸரணனும்பொழுது ஸ்ரீவிஸிஷ்டனு யிருக்குமென்கைக்காக வடவடுவணத்தில் ஸ்ரீஹவம்.' என்றும், 'உவாயவ்யவங்களிலிங்கு வ்யாநஹகின் ஸ்ரீரோனநாராயணனுகையாலே யிரண்டிடத்திலுங் கிடக்கிற வவிஸெஷண நாராயணஸவும் வ்யாவ்ருதமாய் நின்றவளவில்.' என்றும், 'ஹ மவனாராயணாஹி ஏதாந்ரஸ்வ வ்ரஸ்வரஸ்வ' என்று தொடங்கி ஸ்ரீஹயவாஹிவெத்தித்தை யருளிச்செய்தார். கூவிமஹொ வ்ருத்யநீகெதுராதியாலே வ்ரஸ்வரஸ்வஹணவிஹஸ்திகோப்பரக்கவருளிச்செய்கையாலே நாராயணஸவாயடும் வ்யவ்யாத்மாயிற்று. முற்படப்பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்தே

வரலக்ஷ்மி விரதம் ஸ்ரீ ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்

தோற்றுகைக்காக மீண்டும் நாராயணரூபே வந்தாவே நாதத்தினை மருளிச்செய்தார், கூறுகையில் 'ஸ்ரீ ஹிரண்யாயண' என்று வேறொரு வாக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வரலக்ஷ்மி விரதத்தை ஏன் நம்பண்ணி யருளினர்.' என்றாலும் [illegible]யாயிகளாகிய இவர்களையும் யதாவைதிகமாகப் பரிவேதனம் செய்ய வேண்டும்பொழுது ஸ்ரீ ஸ்ரீ பெரியவர்களுடைய திருவுள்ளம் பெரியபிராட்டியார் வரலக்ஷ்மி விரதத்தாலேயே வரம்வரையாய் ஸகல ஐச்வர்யங்களையும் தனக்கு மேலுள்ள வைகுண்டத்திற்குக் காரணமாவாளெனவும், உபாயஸ்ரீரத்தில் லக்ஷ்மியில் லாதவளெனவும் கூறச்சிறிதேனும் விரகில்லை. ஆகையால்தான் 'வரம்வரையா' என்றதற்குக் கருத்தியாதெனில்; சூர்யபுஷ்பாதரபணம் தனக்கு மேலுள்ள வைபூர்க்களில் யோஜிப்பிக்குமாப்போல், இவளிடம் வரலக்ஷ்மி விரதம் செய்ப்பட்டால் ஸ்ரீ ஸ்ரீ நாராயணரும் தனக்கு மேலுள்ள உபாயத்திலும் மூட்டி வைத்து அதினின்று மேலான உபேயத்திலும் மூட்டி வைக்குமென்பது. இவ்வர்த்தத்தை 'சூர்யபுஷ்பாதரபணவத் வரம்வர யோபயாக்ருதயா வரலக்ஷ்மி விரதவிதானேன' என்று ஸ்ரீமதாசார்யாள் ஸ்ரீ ஸ்ரீ வரதராஜஸ்துதியில் ஸ்ரீ ஸ்ரீ தேசிகரால் ஸ்ரீ வரதராஜஸ்துதியில் ஸ்ரீ ஸ்ரீ தேசிகரருளிச்செய்தார். ஆகையிவ்வாறொரு நன்களால் ஸ்ரீ ஸ்ரீ தேசிகரருளிச்செய்த வரலக்ஷ்மி விரதாவாபரவேபக்குக்களான வாக்யார்த்தமும் பிரசித்திக்குளவென்பதும், உபாயோபேயபூகாரணபரம்பரைத்தும் எம்பெருமானுக் குள்ளதென்பதுமாம். ஸகலவைதிகாயாமதி விஜ்ஞாயுபிப்படி யிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீ திருவேங்கடமுடையில் ஸ்ரீக்கும் வரலக்ஷ்மி விரதமேயில்லையென்று யாரோ வோர் துர்விவக்ஷை சொல்வதாய் நினைத்து ப்ரதிவாதிவக்ஷம் செய்தது துர்விவக்ஷை வக்ஷங்களே பின்னதென்று அறியாததென விவஸ்தித்துக்களுடைய வஸ்துத்தம். வைஷ்ணவியவான ஸ்ரீமதாசார்யர் தமது வரலக்ஷ்மி விரதத்தின் முகவுரையில் 'ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஹயக்ரீவாதேசிக னருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஹ்ருதயவாக்யத்தில் சூர்யாதிவ்ருத்தியால் தோற்றுகிற சில வாக்கியங்களைக்கொண்டு. வைஷ்ணவாசாரத்தினுடைய விதிக்ரமத்

வஸிஷ்டத்தையும் முள்ளபடி அறியாமல்' என்றெழுதினர். ஆத லாலிவரே வஸிவெளாக்ஷ வாக்யாநுஸாரமாக வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை லோகாயாநுருடைய தேவதாந்தரத்தையென்ன, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் ப்ரஸித்த வஸிஷ்டாத்வைத வ்யாக்யையென்ன இவ்விரண்டிலுடையவும் மாறுபாடாக முகர்ந்திலராயினர். மேலும் வஸிவெளாக்ஷகாரரது பிராட்டிக்குள்ளதென வாரவ்யகாரிகாகாரரும் 'ஸதந்தே வாரஸ்ஷகாரஸ்வாயகோ வெயகோ நாம் வ்யாவாஹநவ்யாவெக்ஷிதக்ஷாஸ ஸக்ஷ்யாரொக்காகாரதியயாமாஸ வண்டியெவிதாவா ஸுகாரதயொவயொதிநித்யயொஜயதி, இதிஸுயுஸ்ய கவ்யஹாம்வ உயிகுகும் வஸிவுவெண்ணு கஸ்வஉஸுக வஸ்ரிஹ : இங்கு உவாயெதாரிநா' என்று வெளியிட்டார். தகுமிப்படியிருக்க ஸ்ரீமாந் கூறியது ஸவயுரா கொள்ளாததேயாம். அன்றியும்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (அக) வது வாரிஹாரத்தில் ஸ்ரீக்குள்ள வாரஸ்ஷகாரத்வத்தை ஸ்தாபித்து இதனுடன் (அச) வது வாரிஹாரத்தில் 'ஸகலே ஸோக்ஷோபாயனென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க ஸவதீகளனவன் ஸரணமினென்று அயத்தில்சொன்னல் உபாயஜிஜ்ஞாஸம் வ்யாஸம்பாதோவெனில்; ஸ்ரீமாணவிஸ்வாமித்ரர்கோப்போலே வதியுமிங்கு உபாயவிஸேஷணமாய்நிற்கையால் விஸிஷ்டோபாய மேக மாகையாலே ஹாவாஸ்ரெருவனுமே ராதிநிவதாகுமென்னுமாப்போல் ஸ்ரீமானெருவனுமே ரக்ஷகனென்ன விரோதமில்லை. இங்ஙனல்லாதபோது வாரஸ்ஷகமொன்றையு மொழித்த மாணாழிகள் விஸேஷணமாய்நிற்கையாலும் உபாயஜிஜ்ஞாஸம் வ்யாஸம்பிக்கும். மாணவிஸ்வாமித்ரங்களுடைய கூடெந்நாந்யவெஷ்டிம்போலே விஸேஷணங்களில் வெதாரவெதாநவெஷ்டிம்யும் உபாயஜிஜ்ஞாஸமாகாது. இப்படியானல் உதிரவணத்திற்போலே வஸிவுவணத்திலும் வாரஸ்ஷகத்தோற்றுகிறவெளிஸ்ஷ்யத்தை வாயிக்கை வாஹஸம். விஸேஷணங்கள் தோறும் தனித்தனியேயுள்ள உபயோகவிஸேஷங்களையும் வஸ்துஸ்வரூபமாக யதாஸாஸ்த்ரம் கண்டுகொள்வது

வடதிருக்குத்தன் விசுவரூபத்தால் வாவெகூறதவிடு ஹா.
வெகூறபோலே வவபுரக்கிகவிரா ஆமன்று" என்றுஸ்ரீக்குள்
ள உவாயகத்தையும் அதில்வந்த முகா வரிஹாரத்தையும்
பரக்கவருளிச்செய்தார். இப்படி கதிவ்வஷமாயும் கிவ்ம்டெஹ
மாயமருளிச் செய்தவாகாயநுங்களா யாருமறியார்போல் தக
டுஎயொகூவவபுவம்வுடாயகிஷர்களானநம்மிடமே, இம்முனீசு
வர் மொஹகூபுராவீதியில் வரவீவிகூயம் பண்ணப்போன
வர்போலும், வஜ்நகக ஆதிபுரா வுஹாவத்தை வஹுடாதாவினி
டமேவு வடுவரிப்பவள் போலும், சரணதீதன் ஓடியோடிவுரா
வுடாவுத்தில்விழுந்தது போலும் ஸ்ரீதகவப்புகாரிசிகெ வென்ற
வோர்வுஹகத்தையெழுதி நம்முன்வுபுரம்பண்ணினார். டு
ரொயன்னுக்குயாயிஷிரன்காட்டிலுள்ளோரெல்லாம்.டொஷநு
கூர்களாகத் தோன்றியது போல் வரவெபுரதா விரொயமில்
லாதே வகஅடுஎங்களிலும் வுதிவாஷிப்பட்டகவீதாகிபுக
வஸிஹத்தின் கூவிவுபாயத்தை வகஅடெஎமயா வுபாணத்தால்
தானும் ஹுமிதீது சூவாகினரிலுள்ள அவாவுஜிகளையும் ஹு
மிப்பிக்கயேற்பட்டார். இதைப்போன்ற மரவவிவியகுரணத்
தையுடைய ஸாவுபாகூரையும் அவரது டுஎயத்தையும் கண்டு
வதிவுஹகஅடுனே அ தி உபு ஸ வ ா கூஷி க னே ா டு கூட
யொவுதாநாமாணமாக வஸ ஷிக்கக்கிக டவன். மேலு
மிவ்வள வேயல்ல, திவிஜதாகிபுகவஷாணியும் ஸமவஜா
சாநஜவிஜாஜுவிஜயஅஜருமான ஸ்ரீநயினாசாயபுருடைய ஸ்ரீ
வஷிதியையும் தனக்கநாகூரமென்றார். இது பெருவியப்பு.
அதாவது .மாணவிடுஹயொமெந யமொவாயொநஷிவுதெ I
வடாவிஸொஷணகூவஅ நொவாயவிகூசாவஹெஜ' II என்று தட
ங வஹாவாகாயுகளால் த்துக்கொண்டேபோய் ஓடிக்க
த்தில் ஸ்ரீவிஜுகூஷணாவாயபு வம்வுடாயவெஹவஅபுவாவாயொபுரா
வி மாரவாவரவாரநாவஸாயாநெந வாரஷகாரகெந
வரவபுநாவஸம்பாயு, வாநரவி ஸாரணாமதிவ்ஜெரவகு
நேஸாரணை வீஸொஷணகெநாரவி ஹவ்ஃ. வுயாஜுதெ ஸா

கஉஹயுஹ்வாவரீாயம வ்ய வொரஷகாரஹஷிதாயாஃ வாதி வஸரகஷணெவஹஹகாரிக்ஷம யஜ்ஜிகவஹவெகி வஹவுஃவஹா தழ்ரி என்றுள்ள வாக்யவஜ்ஜிகள். இவ்வாக்யமும் வ்யாகரணம் வந்த பொழுது முன்பேயொருதரம் கூறப்பட்டது.ஸ்ரவஸ்வாஹாஷிஸ்ரீ வஷஷ்டிகளும் விவாரிக்கப்புக்காலொடி விலவருக்கு வித்யமேயாவ தால் அவைகளுமிவ் வ்யவவ்யாநத்தால் வ்யாவ்யாதங்கள் போல வேயாம். இப்படி ஸ்ரீஷெஷிகளும், ஸ்ரீ நயினாசாயபுரும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஷஷ்டிகளின் ஸம்கெகஜி யொருவாறு வரி ஷரித்தோமானலும் ஷாஸாந்யமாயுள்ள வஷிவுகூஷங்களுக்கும் வரிஷாராம் கண்டிலோமாகையால் அவையாவையேனமெல் வ வரிக்கப்படுவதாவது;ஸ்ரீ ஆளவந்தார். ஸ்ரீஷாஷ்யகாரர்,ஸ்ரீஷபூர் திருக்கருகைப் பிரான்பின்னான், நடாதூரம்மாள். ஸ்ரீவெஷவ்யா ஸஹட்டரீருகவுள்ள வாசாயபுர்களுடைய ஸ்ரீஷஷ்டிகளிற் சில ஷாமத்தையெடித்து நமதன்பர் உதாஹரித்த வையெல்லாம் ஸ்ரீ ஷெஷதாஷெஷிக ஷிவுஷஷ்டி வஷிவுசாவாரவாரா ஷிஷுநம் போல் சுவஸானத்தில் நமதன்பருக்கு கூநாகஷஷிஷங்களேழல்ல. ஏனெனில், அவையெல்லாம் வாரவஷகாரதலாக்ஷணிகவாகவு ங்களேயொழிய, உபாயகுநிவாரகவாகவுங்களல்ல. ஒவ்வொரு ஜீயங்களீயுமிங்கு விவரித்து உவவாழிப்பதால் ஜீயம் விவரிப்பதுமற்றி வாதீவவாகநியாயத்தால் ஸ்ரீஷெஷிகஷிவுஷஷ்டி கள் சாதமெடித்துவிஸ்தரிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் சிற்சில நதன்முன்பேயும் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீஷெஷிகணியே நம்நண்பர் தமது நெஞ்சில் வ்யவகஷிபாய் நிணைத்து ஸ்ரீதகுவ காரிகையென்ற வாஹகமெழுதினரென்பதற்கு யிவ்வஷ்ஷ வுவகூஷத்திலுள்ள வாக்யங்களே நிஷுநம். ஆகையால் நம் மாழ்வார் தொடங்கிவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை வரையிலுள்ளஆசா யபுர்களுடையவும், திருக்குருகைப் பிரான்பின்னான்தொடங்கி ஸ்ரீ நயினாசாயபுர் வரையிலுள்ள ஆசாயபுர்களுடையவும் வ்யாசா ணிகஸ்ரீயவிரோயம் கூவஷவவாநத்தில் யதாகாதாவிவ தாரா உஷ ஷம். வ்யாக்யாத ஸ்ரீதகுவ காரிகெயிலேயே

தெவதெவதவுராவாயபு ஸ்ரீஸதிவிரொயங்களும் ஸொகா வாயபுரி ஸ்வாவாயபு ஸதி ஸ்ரீ வி ரொ ய ங் க ளு ம் வெஸ்வா ஸ்ரீவ தவுராவரு வி ரொ ய ங் க ளு மு ள் ள வை. இவ்விதமுள்ள வாகர்யபுத்தை யிவ்வயியாகவுள்ள வாஹங்களால் ஸர்வஜ்ஞாயாநுஜ்ஞதீத ஸஸ்வரூபங்களைக்கொண்டு ஸஹஸ்ர வஸங்களில் வ்யஸிபுப்பித்தோம். ஆங்காங்கு அவ்வோவ்ரூப ணங்களைக் கண்டுகொள்வது. ஆகயிதனல் சுஎவது புடத்தில் விஜ்ஞாபித்தெழுதிய 'பிராட்டிக்குப்வரூஷகாரகமேமிரதவ வகம். எம்பெருமானுக்கு உவாயகமே நிரதவகமென்னு மயபும் வகமாவாயபுவஸ்தி மென்றதாயிற்று.'' என்ற வவ விஜ்ஞாஹம் நிதாஹம் கூதாஹா கூதாஹமாயிற்று. இதுகொண்டு ஸொகாவாயபு ரஹஸ்யங்களும், திதவ்யாத்மஸ்வரூ வரூ வரூஹிகஷவைவநங்களும், இவைகளைக்கொண்டாடும் உதரவி ஆசாஹார்களுடைய வைவநங்களும் கூதர்ஹம் வெயங்களென்ன வும் தீர்ந்தன. இனி கெவல தகபுரஹாலங்களால் நமதன்பர் கூறும் விவாஹங்களையும் மறுத்து வஸ்தவ உவாயபுத்தைப்வுத ஸபுநம் பண்ணுவதாவது; சுஅவது வாடத்தில் நமதன்பர் செய்த வ்யஸி வதவுவகூத்தில், பிராட்டிக்குப்வரூஷகா ரகமே கூலம்மதம், உவாயகமே வஹவவநஹிஜம். யத கூதரவி வரூஷகாரகவ வரவவநங்கள் உவஷ்டங்களாலு தும் அவைகளையும் உவாயவரமாகவேகொள்ளவேணும். ஏனெ னில்; ஸ்ரீஸவம் ஸ்ரீ ஹிம்ஸாயாமென்ற யாதவினின்று நிஷ் ஹமாகுபொழுதும், 'ஸ்ரீ. விஸாரெஎன்றயாதவினின்றுநிஷ் ஹமாகும்பொழுதும் ஸ்ரீணாதி நிவிமாநு தொஷாநு ஸ்ரீணாதி வரவணைஜபுஸ ।'' என்ற தஉநவாயபுவ வ்யுஹவண வஅத்தால் சுநிஷ்நிவ்தபுகூகவமும் உஷவ்ராவகூகவமும்விஜம். ஆகையாலிதுவே உவாயமாய் வஸதஉவாய விஸிஷ்டகூமேபிரா ட்டிக்கு லக்ஷணமாய் சுவஸாஸத்தில் ஸ்ரீக்கு உவாயகூமேயுள்ள தென்பது.''

இது வஸஸ்வபுஉய வஜ்ஜமல்லவாகையால் இவ்விதமுள்ள

வ ஹிவ புவகூமிவசது கூ கூ ஹ நா கூ ஹி தமே. ஹஸ்ஹஸ்வ ஹ ஊட
த்தினோ; வ ஹோணவஹத்தால் வ ஹ யஹம் ஸ்ரீக்குப்வ ஹ ரூ ஹ ஷ கார ர
வ ஹமும், கஹ நஞ்ஞரம் ஹஸவ தி ஹவா ஹாகூம் கஹ ஹிஹ தயா கஹ வ ஹ யஹ ஹி
ஹகுவாஸ் கஹ ஹிஸ்ஹஷணகுவாஸ் ஹவஹ ரூ வ ஹோண வஹிஹகுவாஹ உவா
ய கதயாவ ரூ ணீபகுமும் ஹ ஹ ஸ்பா ந ரூ ஷ ா நங்களால் வஹிஹம். இவ்வ
ஏ ஹ த்தையருளிச்செய்த ஸ்ரீநயினராயர் ஸ்ரீவ ஹ கிஹையும்
முன்பே கூ ஹ ம். ஆகையால் அன்பர் செய்த வ ஹ வ
வ ஹுவகூ வ ஹ கிவாஹித வாகூங்களெல்லாம் போர வி ஹ உவ ஹா
வ ஹுங்களாம். மேலும்; சுகூவது வ ரூ டத்தில், ''ஸ்ரீக்கு உத
ரூவணத்தால் ய ஹ ', எப்படி
கூ ந நி ரா வெ ஹகும் வாராதோ அப்படியே வ ஹிவ ஹுவணத்தில்
உவாயகுவாம ஸ்ரீகார ரத்திலும் கூ ந நி ரா வாயகுவம் வாராது" என்
றெழுதினர். இது வ ஹ ம ஸ்ரீ வ ஹ மென்ரு ஹும் இதற்கு மறுப்பாக
(அக்)வது வ ரூ டத்தில் ''உவாயகுவம் வ ஹ ஹகாய ஹுதா ஹ ஸ்ரீ ந ர
வெகூவ ரூ ஹிவ ஹமாயிருக்கையால் விபீஷணத்தில் கூ ஹயமற்றி
ருக்கும். உ ஹெ ஹயகுவத்திற்கு கூ ந ஹ ஸ்ரீ ம வ ஹ ஹகார ரத்தில் ரவாதி
ஸ ஹ முண்டாகிறது ஹொக வ ஹ வ ஹிஹ மாகையால், அங்கு விஸ்ரிஷ்
கூவம் விரா ஹ மென்று. ஆகையால் பிராட்டிக்கு ஸ்ரீதன்னீக்குறி
த்து உவாயஸ்ரீயெயில் வ ரூ ரூ ஷ கார ஹகுமொழிய காரணகுவா
ஹயமில்லை" என்றெழுதினர்; இதற்கு நியாகம் இவ்வது இ ஹ ரூ
ஹ ஸ்ரீ ஹ ஹஞ்ஞரூ வேறில்லை. கவ ரூ ரோணிகமானவ ஹும் வ ஹ ஹ ஹ
மானவ ஹும் கூ ந ரூ வாஹெயமாம்பொழுது, ஊ ரூ ஹ ஹங்கள் உ ஹ
ரூ கொ நி ரவ ஸ்ரீ நீபங்களே. இந்த நியாயமும் நமதாவ ஹருக்கு ஜோ
தீ ஹ ரூ ணதேயாமென்பதற்கு அவ ஹது ஸ்ரீ தகுவ ஹ காஸ்ரிகை ரூன்,
க ஏசு வ ஹது வ ரூ டத்தில் ''ந ஹ ஹிவ ஹ ந விரோயெ நியாயவ ஹெ
வ ஹி " என்கிறபடியே கெவல கூ தகு ஹுங்களோடிட்டு வ ஹவல
வ ஹ ரோணங்களான ஸ்ரீவாஹ ஹிரா ஹ ஹ ஸ்ரீ வ ஹ ஸ்வ ஹ கிநியத யஹிவ ஹ
கிவாஹகங்களான வ ஹ நங்களை வாயிக்கலாகாது" என்றவாகுவ
ஹிகளே வ ஹ ரோணம். ஆகையால் ஹகூ ரவ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஸ்ரீ கெஹிரா
ஹெ வ ஹ ரா கா ரூ ணை ரூ ஹிவபா ரகஷ்கஸ்வ ஹ வ ஹிஹ ஹெ வெ ஹ ஹெ

விவுதீயதெ, வஹபதிபுஸ்ரீக்ய, மாஹோவம-ஹோதிதெ ஸ்ரீ ஹாராயண கூரணுஸ்ரணு கநநுஸ்ரணுஷ்ரதாஹாரவிதுய மஹம் ஸ்ரணுதிஹம் வுவதெயு॥ வெஸ்ரய-ஸ்ரீகூரமதீம் வுர்தீம வஹ்வா கூவெஸ்ரிஹ்ஜ்ஜி ஹாரவஹதெ விதீய-பு। கூவெஸ்நகி ஸ்ரிஹ-ஸ்ரிதம் கூயதிதியாஸ்வ? கூஸ்ரஜ்ஜவெ கயயகொய ஸ்ரஹார்ஹாவ?॥ நவுபுமஹிதிஸ்ரு-தீரவி॥ வ்ஹாதி-வாய உவெய ஸ்ர வ்ஹா-ஸ்ரிவாதி வதிவ-புணெ। வுயிதிதிவு-திவஸ்வமய் ஸ்ரீரா ஸ்ரிமதிவக்ஷ-ஷ்ரா। நொவாயவிகுவிரவிஹஹஸ்ரி" இதுயாதி ஹஸ்ர வாஹ ஸ்ரீதிஹாரோயணாவாய-பு ஸ்ரீவ-ஸ்ரிதிகளாகும் தி-ஸ்ரீவ-புரோ ணங்களெல்லாம் ,,ஹகூ-பாவஹ" என்று வஹகாய-புஹுரத்தை க்கூட்டியே சொல்லியிருப்பதால் உவாயகும் வஹகாய-புஹுர் நொரவெகூ-பு ர-ஸ்ரிவநென்பது கவ-புரோணிகம். ஆனதால் உதி ரவணுத்திற்போல் வ-ஸ்ரிவ-புவணுத்திற்கும் பொருள் கூற யா தொன்றும் வாய்கூமாவது வ்ஹாரவ-புஹம்மாவதில்லை. இவ்வி தமே மறுபடியும் (அநு) வது வ-டத்திலும் "ஹவ-புஸ்ரீயான வ-பர-ஷனுக்கு ஒரு வீஸ்ரஹாயம் பண்ணவேண்டாமையாலும் மூற்பட ஸ்ரீவ்வம், பிராட்டி வ-பர-ஷகாரமாக அவனே ஸ்பர ணுனென்று விஸ்ரஷ்டியில் தாஹவ-பு-மாகக்கடவது" என் றார். இங்கும் வஹ-புஸ்ரியானவனுக்குப் வ-பர-ஷகாரவ-பு ஸ்ரீ கெஷ்டிதத்தும் ஓர் வீயால் வேண்டுமோ. அப்பொழுது வஹ்-பு ஸ்ரீதிதத்திற்கு ஹாநிம் வாராதோ. வஹ-புஸ்ரியரயும் ஸ்ரீதிதி-பு வனுபுமுள்ள ஒருவனுக்கு வேறோர் வீயின் வஹாயத்தினு லேயே வ-திண-புகு விஸ்ரியைச்சொல்லும் "நமதன்புர் வுகும் ஸ்ரிதத்தும் வஹ-புஸ்ரிதிதாதிகளுக்கு ஹாஸ ஹெத-வாகாதோ இவைகளுக்கு வ-பரணவஸமுமுண்டென்கில் உவாயகுத்திற் கும் வ-திவெ-புகுவ-பரண வாஸ்ப-புரயங்களெல்லாம் காண்கவில் லையே. ஆகையால்தன்வகூத்திற்கில்லாதேஜ தாரவகூத்திற்குரோ தத்ப்ரீயாஸகூஸ்ரிதீஸ நநுராயத்தம் விவஸ்ரிதவஹாவாம். அன்றியும் வ-திவ-புவணுத்திலுள்ளஸ்ரீவ்வத்திற்குவ்விதமான ஸ-ணதொ ஷங்கள் கூறப்பட்டாலும், அவைகளெல்லாம் உதாரவணஸ்ரீவ்வ

வுத்திலும் வாஹாவிதங்களாகையால் வஸவ்யாநங்களாயிருக்கும் இரண்டு வடிவங்களுக்கும் வ்யாணத்தாலாவது அதையொட்டிய வடிகுகுத்தாலாவது ஸ்ரீஹாவாய-ஸ்ரீ வஸ-ஹிகளாலாவது நடிஹிநாயிகளும் கூறவிரகேயில்லை. இதில் வஸ-ஹெஹம் தோன்றும்பொழுது வகிவ்யாயாநடிஹிகளால் ஸாஸ்ரீய வஸோயாநம் விஜம். இவ்வகை வரிவாழிபெல்லாம் முன்பே யொருதரம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது வ்யதிவகுஷி வாகுயத்தின் பேரில் கூறலானேம். ஆனதால் ஸிர-கியாகாது. மேலும்; "ஸாகேகம் ஸரணம் வ்ரஜ" என்னும் பாழுது "ஸாகெஇ ஸெவஷ்டவிவாதுஷெ" என்றும், "கவ்யாஸிவஸொஷம்ஹி" என்ற பொழுது "கஷ்டீவஸஹஜ்ஜவஷ்கெஸ்" என்றும் உஹயவணங்களினுமுள்ள ஸ்ரீஹவங்களுக்கும் வ்யொஜதங்களே நிஷ்கஷ்வாதமாக வ்யாணங்களும் வ்ருத்தீகரித்தன. இதன் பேரில் ஹெதகரைப்போல் பேசும் வாகுஷிகவாடிங்களெல்லாம் கூஹாவங்களேயாம். ஸரஸவ-ணமென்பது கூஹவஸிகவ-ணமாயுள்ள ஜிவ்யஹ்வதுஷ்ஜெஸ்ருகாதகஹவிஸ்ஸவ-ணமரவ-கவமென்று வ்யவதிவாடத்தில் கூறினேமாகையால் 'கெவமம் ஸொஷகுாந-வாயாநரவ-கவ' மென்பதும் ஸரியல்ல. அன்றியும் வஸ-ஹுமவ-ரவ-வான ஹொகாவாய-ருக்குமிதவஸ்டகிம். 'வஸவ-ணாதிகளைப்போல் ஸொஷகுாந-வாயாநமும் வரவ-கவவிரவ-ஹம்' என்று பலவிடங்களிலும் நம்மால் முன்பே கூற-வதிக்கப் பட்டது. நிஹெடத-வ கவகுஷ்வாதிகளான வஸஸ்வ்யதிவகுஷிகளுக்கு ஸொஷகுாந-வாயாநரவ-கவ ஜ்ஞாநமென்பதும்பொருந்தாதெனநிகெஷ்வாகைஷ்பிலருளிச்செய்தார். காரவ-ணைவாஹெயகா ஹுஷ்யென்பதும் நிஹெடத-வ கவாடஹம்பாவஹம். பின்னும் (எகுவது வ-டத்தில் ஹரவ்ஷீகாரவாகலுாருயகுமே ஸரணாகுமென்றதற்கு "ஹேவபம ஸரணம் ஹிவ?". என்றபிராட்டியார் வாகுயத்தாலேயே ஸரணாகுவா விஜம், கநிஷ்ட நிவ்ருத்திவ-கவ-ழுகெஷ்ட வ்யாவ்ரியெச்செய்வித்தல் ஸரணாகுமாயிருக்க கூஜ்ஞாத நிஹுஹையான பிராட்டிக்கு கநிஷ்ட நிவ்ருத்திழுகுமெப்படியெனில்; கநாவ்யா-

ஜாதிஷும் வதத்தால் லாஹாரியாய்க்கிடக்கிற ஜீவனுடைய லாவாரநிவ்ருத்தியே கநிஷ்டநிவ்ருத்தி, ஹமகவ்ருவ்தியே உஷ்வ்ரவ்தி இவ்விரண்டுகளுள் வ்ரவ்ரஷ்காரத்தால் ஹமவானுக்கு தொஷ விஷரணம் செய்விப்பதால் தெதனன் லமவஜிஜ்ஹத்திற்கு இலக்காவதில்லை யாகையால் கநிஷ்டநிவதடுகவும் அப்ஹமவானுடனேகூட தானும் கூடி அவனுடைய ஸரணவரணத்தை யாதொரித்தருளி வ்ரநரவி லாஹாரியாதே செய்வித்துத் தங்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதால் ரக்ஷகவும், தங்கள் திருவடிகளில் கைங்கர்யபொரவ்ருதையைச் செய்விப்பதால் ரக்ஷணலமவ்ருஷநமும் முறையே விலிப்பதால் பிராட்டியாருக்கும் கநிஷ்டநிவ்ருத்தியென்ன உஷ்வ்ரவ்தியென்ன இவ்விரண்டுகளுடைய காயத்தினும் கரயமுண்டென்றுயிற்று. இது வ்ரதெவ்ருக்கு வவநங்களாலும் விலிலம். மேலும் கநிஷ்டநிவதடுகவும் பிராட்டிக்கு வ்ரவ்ரதவிரவ்ரஜமென்று வாதிக்கும் வ்ருதிவகஷிக்கு, ஹரணயகலிவ்ரராவண தெவ்ருரிகளுடைய லாஹாரம் நாராயணரஸவ வாவ்ருனய் ரக்ஷகெக வ்ரவ்ரதவியாயிருக்கும் விஷ்ரஜிற்கு வ்ரவ்ரதவவிரவ்ரஜமென்று வாதிக்கும் கவ்ருவ்ருதிபே நிகராவாசெனத் தெளியவும். மேலுமிவ்வன்பர் மதத்தில் கநிஷ்டநிவ்ருத்தியல்லாதே உஷ்வ்ரவ்தியென்றொரு விசேஷமில்லையென வ்ருவதிவாதத்தில் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; உவாரகவ வ்ரவ்ரஷகாரகவ நிரவ்ரதவக வவநங்கள் கவ்ருநாந வ்ருவாயகங்களென்பது லிலமதம். உவாயகமே பிராட்டிக்குள்ளது, வ்ரவ்ரஷகாரகமில்லையென்பதும் லவ்ரதராலிலமதம். இவ்விலெல்லாம் லதி காலஸலலம்வ்ருதாயாயவுரர்ஸலநாஹாவத்தாலுண்டானவை. ஆகையால் 'வ்ரதிவ்ருதாயாய ஸ்ரீலவ்ரதி வராலிலமில்லாதவர்களுடைய வார்த்தையாமித்தனை போக்கி லாராவாரா விவெகஜ்ஞர்களுடைய பேச்சன்று' என்றெழுதினது தனக்கே வ்ருதிவநி பொல் விலித்தது. பின்னும் (எசு) வது வ்ரத்தில் 'பிராட்டிக்கும் ஜமதவ்ருராவாரு லாலயவ்ருமுண்டெனில்; அப்பொழுது 'கூதாஸ்ரிதாநாம்' என்ற ஹொதிஹாஷ்ய வாகயங்களுக்கு க

வடாரோண ரவதி வாஹவிக்ரும்' என்றெழுதினர். இதற்கும் வஷவுமே வஷமும் உக்கவடாயம். ஆகிலுமிங்கொருதரம் வாஹஹிப்பதுயாதெனில்; ஸ்ரீவைதிஹாஷ்டத்தில் 'கவாஸ்ரி தாநாம் கஜதி தஷஷ்டவீஜ ரயடும் தஷ்டாஹுக்காயடுஜெதி ஹாவஃ!' என்றும் 'வஷவம்யொஜநாவா'— கவாஸ்ரிதாநாம் 'ய தாடிடவடிவொஜதி' வதிவெடாக்தாநாம் வடஹரவாஷ்டாதீ நாதித ரயடுஃ। ஜமவவடஹ யடாஹடிணவகிடு தத்தாயடுவி ஷெஷவிஷயஃ। வஷதாம் வம்வாரவிதிரேவகவம்.....கநாஹ்ர ஹொவதெஷ யடிடுவதடுநாதி ஹாராவ ரயஸ்। ஜிவாக்வொதி ரிஹ தெஷதாம் ஹமவடநாஹ்ர ஹொண வடுஷ ரயதெஃ ஷ்டுபக வாகாரக வதிவடநாயடுரா॥ கவாஸ்ரிதாநாவிவெ ரவா' தவதி கிம்வாநரிதிவாஹிவெ்தகம்॥' என்றும், 'நரிஹ ஹமவதாவ ராஷ்வாரி ரடிரவஹாநாம திக்தாநாம் ஜமட ரவாரராதெரா்கிஃ கிம்நடுஹ்ரதெ?' என்றுதுடங்கி 'கதொடிக்ஷவு ஹமவதெக ரா ஜடட ரவாராஷிவ ரயதிதிதெவொ, தத்ராவி தவராரிரி ணடத வநஷிதி வவடுஸ்ரிரிகவாநாம்ரண தெகெரவ ருவதெ ஸவ ர ஸ்ரா்திவ்ரதிவிலு வராவிவாரி ருவிவக்ஷயாநெதவ ரயஸ், 'ராவிவாம்ரீவரொதெரக ரம்' உத ரயதி நரயாவ' என்றுவி வரிஸ்த முடிவில் 'வவாஜமட ரவாரெ ஸதிரவரிதிஷ்ரொவி நடுவரீதிவதெஷாவிந விவாராஹடுஃ। நஹிடிக்தாநாம் வவடு ஸ்ரிரிதிவா, கஸ்ரடிகவாஷ்டாநாவதிஸ்ரு। தஷஹாவெதரம் 'வ ஹாவ ரா' தீதிவம்கவு ஸதிஃ। தரவிரயஸதிஸாஷிந வடஷ்டா விரடிதிஷ்டவடுவா। தயெவ நித ரயாதாவி॥ உக்ஷம்ஹிஹா தெ ரு கஜவதவடவ ரயவ ரயதெ வாதிஸ்யவரவ்ரவ வம்டணா நித ரயவ ரயடுதாஜதி। கதொயயொகவனவாயடுஃ॥' என்று ம்ரூளிச்செய்தார். இக்கு கவாஸ்ரிதாநா மென்றதற்கு நித ரு டிகவரமல்லாதே ஹமவகவரமாகவும் கணாஜவடுதிடுகளான ஹிரண ரஹடுதி வஷாரிகாரி வரராஷவிஷயமாகவும் வ்யா வ ரயனித்து, இவைகளே ஸஜவஸமென்றும் மற்ற நித ருடிகர் வரமாய்ப்பண்ணுமது இ- கவஸாமதமென்றும் திருவுள்ளம்

பற்றி வ்யாவ்யானித்ததே பிவ்வாகுங்களின் ஸாரதிரம்ஸம். இவைகளேப்பிராட்டிக்கு ஜமதக்யாவாரகரணத்தில் வாயகவ. சோணவாகுங்களென நமதன்பர் எழுதியது ஃஹகிகாஷ்ஷ ஸகாரவாகுதுலுமம். ஏனெனில்; இங்கு பிராட்டியார் நிதுஃகுவஇகொடுஜுஹுதிதை யல்லவென்பது அவருடைய ஔகாதிவாயு ரஹஷ்யாகிபாலேபே ஷிஜிப்பதால் பிராட்டியாரைபிவர்களோடு கூட்டி ,,இவ்விதம் பிராட்டிக்கு ஜமதக்யாவார ஸாரதுங்கொள்ளில் ஸ்ரீதெஷிகாநுஹ்யஹீத ஷ்ரேதுஷாஷ்ய விரஜமென்றது போரப்வரிஹஸநீயம். பிராட்டி தகுத்தின் ஷ்ரஜவரஜவாஷிகளே மேல் ,,யகயுயஷ்யா ஷவநம்” என்று துடங்கி மூன்று ஸ்லோகங்களால் அருளிச்செய்யப்போகிறபடியால் அங்குள்ள விஸ்ரஷாயதுங்களேக்கொண்டு தெளியவும். அன்றியும்; ஸ்ரஸ்ஷ்ரதகு நிரஜவணாநஞரம் தஜலிஸ மாகவே ஸ்ரஸ்ஷித்ததால் பிராட்டியாருமீகவ்ராவாஞர தகுமே யெனவும் நிணீதம். அங்கு ,,ஜமதக்ஷ்யஷ்டவாஸஷம்ஸ்ரயம்’ என்றுமருளிச்செய்தார். இதையொட்டி ,,யஷ்யாவீக்ஷ்யஜவம்” என்று ஸ்ரீவதாகஜிஸ்ரரும் ,,யஜ ஜுஹுமாஃ வ்ரதோணம்” என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். இந்த ஸ்லோகஷாஷ்யத்திலும் ,,ஸ்ரஸ்ஷ்ரஸகிரீதாஜிஹி ஷ்ஷவெதுஸ்ரஷ்ரகுவ்யஸ்ரஜீதவ்ய ஹமவத ஷ்ஷாதிராஜ்ய ஸமகூஜீகவெயுகி திஜவிஸ்ரோகெ ஷ்ஷஹ்தஜுகூஜீ நுஷம்பதி” என்றருளப்பட்ட சுவதாரிகையிலேயே வாதிராஜ்யம் ஸமகூஜீகனுக்கே யென்று தாத்பர்யகரணம் பண்ணியருளினார். ,,ஷ்ஷவெஸ்ரஜவெணு” என்ற தி்தீயஸ்லோகவிஷயம் முன்பே கூறப்பட்டது. ,,கியாஷஷாவீநம்” என்ற த்ருதீயஸ்லோகஷாஷ்யத்திலும் ,, கிதவெகஷ்யாவி ஹமவதஃ வ்யாயாநவ்யஸ்ரஜநாய ஷஹஸ்ரவதி” என்றருளிச்செய்தார். ஷஹயொம த்ருதீயாவிஷயம் முன்பே விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஷ்ரேதுஷாஷ்யஸ்ரீதாவி பிராட்டிக்கு ஜமதக்யாவாராஸ்ரயகமில்லே யென்னவொண்ணாது. ஷஹயொம விவக்ஷாவ்ருதிவாஷ்டாவஷ ரத்தில் பிராட்டிக்குமிவையுண்டெனவே சுணரவேண்டும்.

மொகீஹாஷ்யத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு வஷ்டாணமாய்க் கூறியருளப்பட்டதென முன்பே நம்மாலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. வேஹ-ஹவந வாகலுஸ்குர்யிகளோ பெருமாளுக்கு "வேஹ-வ்யாம்வ ஜாயெய" என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவம் கூறுவதாலிங்கும் வஸிஷ்டாயத்தால் பிராட்டியாருக்குமது உண்டாகக்கூடுமாகையால், இதுகொண்டு ஜீவகுமென்றது ஸ்ரீஹாஷ்யகாரொருவாகவ்-தத்வஹாவோத்தாலேயாம். இவ்வாஹமுமுன்பே "யதோ வாஹோநி, விஷொஹகாஸாஹ-ஹ்ருதம்" என்ற வஹநவ்யாவ்யாநவஹாரத்தில் பரக்க உபந்யஸித்ததன்மேல் விஜாநிக்கப்பட்டது. "ஆகயிதனுல் உவாஸ்குவோவய-ஹ நிர-வாயிக ஜமஜ காரணகூஹியாய் வாரஸாஸ் வ-ம்ஹாஜமானவைகளில்லை" என்றடிக்ஞும் சடக்கெனப் படித்துப்போயின. இப்படி ஹெபமான தீவிய வைதநவஹுத்தில் கூட்டக்கூடாதென்ற மொகாவாயபுவாகவுமுமறியாத நமதன்பரோடு போராடுவதிற்கு கூஸகும். தெவதெவதிவ்யஹிஷீம்" என்றல்லவோ ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் அருளிச்செயல். தீவ்யாதீவ்ர-திவமிருவருக்கு முன்டென்றல்லவோ மொகாவாயபுவாகும். அகவது வ-ஹ்-த்தில் விஸொஷணகூத்தை கூம்கயஹிஸ் நிவபுாஹாஜரமில்லாதெயொத்த நமதன்பர் விஸொஷணகூரோத்தால் பிராட்டிக்கு உவாயபாவஸ்ரீரத்திலுயம் கூஹாஹாவிதமென்றார். அதைப்பற்றி சிற்சில நியாயங்களையுமெழுதினார். இந்த ஊர-திஹங்களெல்லாம் வஸ்வஹங்களான வுஹயவண்ணங்களிலும் தர-யுமாகவே செல்லுமாகையால் தொஷம-ணங்கள் உஹயதா வஸ்தம். ஆகையால் உஹயஸுஷ்காரீகாகார வகூத்திலும் வதிவெபுாகூதொஷம் வாஹாவிதமே. வர-ஷகாரகூத்தையாவது, வதிவாரா யபுத்தையாவது, வதிவ்யாயாநுத்தையாவது ஏற்காதவர்களிடம் "நராணாயநதி நாராயணவதம்" இதியாதிகள் வாயகுங்களென்று வதிவபுவகூம் செய்தால் வஸ்ஜவமாகுமேயொழிய, கூஹுஸ்வகூஷிகளுக்கு வாயகமெஸும் வாஹாவிதமன்று.

“யத்ர யம்வாரஹ்ஸ், வஸேவத்தி கேஷாரஹ்” என்ற கூஹ்ய நாமங்களெல்லாம் வஸுதேவாராவஹாவெ உவாபொவெய்ய ஒரெயினும், கிஞ்சித் காலமாவெ, உவெபதேஸாவிரோயமும் வஸுதேவமாய் வாஹ விக்ரமாதலால் விரோஷண விஷய ஒஹ்ஷணம் உலயத்த வஸிமாகுமென மிங்கு தெளிவது. ‘உஜ்ஜிஹ்வதி’ என்கிற விடத்தில் உஜ்ஜத்திற்கு மதேயொம் தை யில்லையாகில் ‘உஜ்ஜிஹதே’ என்றபொழுது உஜ்ஜத்திற்குகுவெத நகாரக் லாதிகுபொம் தை யெப்படிக்கூடும். ஆகையாலித்த நியாயமும் சுலபமதம். ‘வீதாரேவாவாகிபரா ராவவஸ்ய ஹாவ்ருகம்’ என்றபொழுது இங்குள்ள வகாரங்கள் வதேவயுடு வ்ருகிவாதகங்களாதலால் சுநெ யாநியெவிஷ்ட்டத்திற்கு க்குறையில்லை. பிராட்டியில்லாத விடத்தில் விஜீஷணாதி வம்ர கூஷணமும், பெருமாளில்லாதவிடத்தில் சீதாதிராக்ஷஸிகள் வம்ரக்ஷணமும் வஸிபொம ஸிஷ்ட நியாயத்தை உப்பீகரணம் செய்கின்றன. ஆனதுபற்றியே ‘யத்ரயத்ர ஹவாநுவ்ருத்தெ, தத்ரதத்ர ஹவதி வ்ருத்தெவ! யத்ரயத்ரஹவதி வ்ருத்தெ, தத்ரதத்ர ஹவாநவ் ருக்ஷவ!!’ என்று கொள்வது, வஸ்து நியாயாநுஸாரீத வஷ்டவ ஏாயஸிஜமான வழுவிலெஷம். மேலும்; ‘தயொர்ஜுபதஹஸ்தஸ் வாத்ரநாதாஜீவரோயவீர்’” என்றெழுதி வரணாநு என்றிருக்கவேண்டுமென்று காட்டினது மிகவும் விசவவஹாஸ்யமென்று ஸ்ரீவெஸிக திவ்யஸ்திரியால் மூன்பே காண்பிக்கப்பட்டது. ஆகிலுமிங்கு கூறுவதுபாதெனில்; தயொர் என்றது ஜிவவநமாதலால் ஜிவ விவக்ஷையால் கூறியது பற்றி, வ்ருத்தியங்களே வ்யுத்காரம் செய்ததாய் கமீகரிக்கவேணும். ஆதலாலேயே தயொஸ்ரணாநு என்று வஹாவவநம் வ்யவஸ்தம். ‘ஸ்ரீவரராயணவரணள’ என்றபொழுதோ, விசெவஷணவஸ்வபாவத கூட்டுயாரயஞ் நாராயணனே வ்யாக்ஷித்தது. இதுபோலவேயுள்ள ‘மரொஷ்டாரவ நிவீப்வஸ்வ ஸ்ள’ என்ற ஸ்ரோகஷி வ்யொமத்தாலும் தெளிவது. அன்றியும் வ்ருஹவ்ருஹவான்களைப்போலேயுள்ள ஸ்ரஸ்வபவ்யாக்ஷ

வெதநரஷிவ விஸெஷணத்தை, வ்யவக்கரியுள்ள வெதநா வெதநங்களோடு சேர்த்து வாயகும் சொன்னதும் ' மரஷோவ் மஷிஹாநிதெ, நித வ்ராநவாயிநீம், நவ்யமஹியதெ, வ்ரவ காவதி வாஸ்ருஷாக் ' இத வ்ராதிவ்ரவோணவயநங்களுடைய யாவத்தான கயபூரவவொய நாஹாவத்தாலென்று கொள்ளவேண்டுவது உசிதம். ' மாஷோவமஷிஹாநி ' என்றதற்கு வதவ்ஸ்ருஷாஷ்ருத்தில் ' ப்ரவஸம்வாயாநி, வியொமாநஹபூரணீ தயபூ: ' என்று வ்ரவ்ய நாமருளிச்செய்யப்பட்டது.

வாரஷீவிகாரி வ்ரவ்ய தாக்களுடைய வாகயங்களெல்லாம் ஷிஷ்டகதபூவின் வாரவாஹிவ்ரயத்தை வாயிக்காதென்னு மிடம்முன்பே சொன்னோமாகையாலதையிங்குங்கண்டுகொள்வது. வாஸரநயமாய், கதபூவிவக்ஷாநாநமரண. வ்ரவ்ரநமெல்லா முவாஷெயமென்பது சூமங்காரிக வசவவிரோயம். வ்ராவீந கயதமென்றலோ வ்ராவீநவ்ராஜ்கயதிமான ஸம்கரஹாஷ்ருத் திலுமிப்ப வாஸம் வரும். ஆகையால் வாரஷீவிகாகார வ்ர வ்ராநம் ஷிஷ்டகதபூவிவ்ரய வாயகமாகாது.

மேலும்; ஸெஷ்கஜ்ஞாநாதிகளில்லாதே ஹரவஷ்காரத்தை வ்ராயிபூக்கமாட்டாதையாலும், ' வஸரஷிநஷ்டிவேகஷீவ ' என்று ஸெஷ்கஜ்ஞாநத்திற்கு கவாஸாவிதாயிகரணங்களான வஸரவகஷிகளுக்கும், ஜ்ஞாதாவான வாஹாயபூரு வ்ராயிபூக்கக் கூமொகையாலும் ஹரவஷ்காரவ்ராயபூணே ஸெஷ்கஜ்ஞாநஹீநமன்று. அதாவது; வ்ராயபூயிதாவிற்கு கதிஅவஷ்டமதஸெஷ்டஜ்ஞாநதேதரா வ்ராயபூணேக்கிழிதலுண்டாகாதென்பது. அன்றியும் வஸேபூணத்தை யின்னவிதமென்றறியாதே வ்ரவ்ரஷ்வவிரவ்ரஹமென்றெழுதிவைத்துக்கொண்டு வ்ரதிவகஷிக்கே ஸெவஷியின் வஸ்துவாய் கத வரவஸெஷ்டவிஸிவிஷ்டமாயுள்ள வெதனனுகும் தன்னே ஸெஷிக்கு வஸேபிபூக்க அஞ்சித் தனக்கேயெனதவஷீமிருத்தலால் உகதொஷம் வ்யவஹிக்கும். இங்கு வஸேபூணம் ர்க்ஷ்யதெந கூறும் வ்ராயபூநாரவிவம். இப்வ்ராயபூணே இவருக்கு வ்ரவ்ரவிவிரவ்ரதெ. ஆனதாலிப்வ்ராயபூ

நாஷிகனே யம்மீகுரித்து உ-நீவ்ரர் பேசினது முற்றிலும் வஷி தாகஜிஜ்தாச-ஞம். வ்கிவம்ஷியாலல் நாவஷிகுச-ஞம். ஆகயிரண்டு வழியாலும் வ்ரு-ஞவஹாகிகமாயிற்று. ஆகையால் ஹரவ்ஷ்காரு வ்ராயுனென்றும், மொஷ்டாந-ு ஸம்பாநமென்றும், பிராட்டிக்கு உபாபஸரீரத்திலஙபமில்லையென்றுமிதா ஞிவ்கிவகஷி ஐவிதங்களெல்லாம் வ்கிவகஷிஞின் வ்ரு-ஞவத்திற்கு ஏதாவதோர் யொமு தாவாஹகமான ஹாஹமுண்டோ வென உஜ்ஜுஹரே சூழொஷிக்கக்கடவர்.

இங்ஙனமிருக்க ஸ்ரீ.தகவிஜாஜந கதிபுவான வாகூஷாஷ் வ்ரிபேரில் பாய்ந்து வ்ரவாண்டிதுவ்ராவநரோகுத்தால், தானி துவரையில் ப்ரு-தி.நுயாவெதங்களான வாகுங்களை 'யெழுதினதுபோக, அவரே தமது வாண்டிது வ்ராவநாயுமாக வெழுதினுனெவும், அவைகள் தன்னுல் நிரவங்களெனவும் எழுதினது வ்ரிதாஹிநிவெஸ வ்ரீகூத உதியின் மதிவிஸெஷம்.

இப்படி கூ0. வ-ுடங்களால் ஸ்ரெதவதுங்களை கூஷ்வணுமாக்கியதும்போராதே வ-ுவுபுவகூஷாஞ்ரமென்று சிலவாகுங்களையெழுதி அவைகளையும் வண்டித்ததாக (க0அ) வதுவ-ுடும் வரைஷில் ஆகப்பதினெட்டு வ-ுடங்கள் நிரம்பவும் சிலவரிகளை யெழுதினர். அவையாவன;— கூந-வது வ-ுடத்தில் ' ஸ்ரணஸவம் விஸெஷுத் போல் உ வாபகுவஸாவாயத்தை வொயிக்கமாட்டாது.' என்றெழுதினதும் கூநநிதம். ஏனெனில்;— இங்கு ஸ்ரணஸவம் ரகுகுமென்றபொருளை யுடையது. ஈதெதெனில்; 'வரணள' வென்றதிரு வடிகள். ஆகையால் ஸ்ரணமென்றதற்கு வாகூஷாஷிஸெஷும் வரணள என்றுனதால் கெவலவரணரோகுத்திற்கு ரகூஷணவும் ஹாவிதமாவதுபற்றி அந்த வரணஆரா ' ஹ-ரொஹஷாரவ ுநிவீப ுவாஉள' என்றதுபோல் வஷாரனை நிராயணனையும் கூறயித்தது. அப்பொழுது வாரோநாயிகரண ும் உஜ்ஜதுவஷி மானதுபற்றி ஸ்ரண ுஷுக்கும் ஸ்ரணை ுக்கும ஸவும் வொர் ஐ ுமாகக்குறையில்லை. நு ுாயமிப்படியிருக்கையில் வாஹுரித்

தால் ஸரணஸவுத்திற்கு நாராயணஸவுத்தை வாக்ஷாயிஸே
ஷ்யமாக நிணத்து ஸ்ரீஸவுத்திற்கு கூரியாயத்தைக் கூறி
த்தரீ நீஸரர் தம் ஸாரஸ்ரஹஸின்னதென்றும் தமதியவாக்
யத்தின்னதென்று மிவைகளிலுள்ள ஸணஷொஷங்களை யறி
யாதே ஸ்ரீஸவுத்திலுள்ள ரக்ஷகத்வத்தையே வாநரவி ஸர
ணஸவும் கநவஷிக்கிறதென்று சொல்லுதல் கூடாதென்று வ
ரிஹரிக்கவந்ததும், அப்படியானால் தமதிஷ்டத்திற்குக் குறை
யில்லையென்றதும் 'விதாஷவாயாஸ்ரீ வஹவெத வி
தாவாதா' என்றதுபோல் அப்பொழுதா ஞக்கூடும். தா
ஞகத்தனது ஸவத்தில்கண்ட தன்ராஜகுத்தை ஜாக்ரத்திலும்
ஸிரப்பித்திக்கொண்டு தநஸ்ரணமாக உதாரர்களை நியம
நாஷிகள் செய்வதுபோல் வாஷ்டமான தமக்யத்தை வதிவா
கியில்லாதே தாமே ஜயித்ததாகவெண்ணி, அதன்பேரில் பிராட்டி
க்குஸவ ரக்ஷகத்வமொப்பில்; சகாரவாவ்யமும்வரும், நிர வாயி
கஸொஷிக நிபந்தகங்கள்வரும், சகாரசரக்ஷகத்வம்வருமிதா
திவாகயங்களால் வக்யத்வஸம்ஹாவஜ்ஞை விவரீதமாக நிணத்து
ஷிக்தார். இவைகளும் நேரல்ல. ஏனெனில்; வாரஷகாரஆ
ரஸவசாரசரக்ஷகத்வமுண்டென்பதுமுன்பேகூறப்பட்டது. விஸே
ஷணஆராசசாரசரக்ஷகத்தும் உண்டென்பதும் உகுவாக்யத்
தால் ஸ்தஷ்டம். ஆக உஹயசாராரக்ஷகத்வமிப்பிராட்டியாரு
க்கு ஸாமதிமென்பதில் வஹவத்தாலும் தநஸ்ரணதா
யவத்தாலும் விரோயமெஸுமில்லை. ஆகையால் ''வாரஷ
காரஆராரக்ஷகத்வ விஸிஷ்ட ஸ்ரீவெஸிஷ்டம் வதிய
வொஜ்யம்.'' என்றது க்ஷகஸ்ரநம். ஸாரவாயத்திற்குப்
வாயகமில்லாததால் கூவ்வாவதாயபேவிஅவாவ்யம். ''ஆகை
யால் ''சகாரிணஸ்ர விஜ்ஞாநம்'' உதாரி விரோயமில்லை'
ஸ்ரீமணாராதகொளரி விரோயமில்லை உதாரி ஸ்ரீநீஸரர்
பணிப்பால், ஸ்வதஃ வரிவபூவாயபுஸஸ்ரீ திக்கிகள்தம் மதத்திற்கு
ஸிரஸ்கமென்றும், தாமிப்பொழுது பணிந்தவின வரிஷா

ரத்தால் சாதகம் "விதிஷ்வாயாஸஸாதி" என்றபடி விரை
ங்களல்லவென்றும் வ்யாகாரமாயின.

மேலும், கூடவது வாடத்தில் "ஸாவாயாஹ்ருஷ்" என்று
தொடங்கிய சிலவரிகளால் உபயகூஷணத்திற்கு வ்யூஹத்தை
யாரம்பித்து ஸாஸ்திரத்தால் சுவ்யக்தமான வஸ்துக்களிட
மும் இந்தவுபயகூஷணயகூஷணம் கூடுமென்றும் இது "ஹ்ருஷ்யா
ஜநபதேவிதா" என்ற வாஜஸநேயவாக்யத்தைப் போலும்,
"நவெஸ்ரு
யாஷ்ட்ராவபா" என்று வ்யாகரணம் பண்ணிவைத்த ராஜாவாகவும்
போலும் மிகவும் ஹாஸ்யமும். அன்றியுமிதன் சதுர்த்த
ர்ணவிபக்தாந்தங்களுக்கும்உபயகூஷணஸமாஸத்தைவிட்டு
த்தில் வாஹ்யகர்மவ்யதிரிக்தத்தில் வாதம் ஸாஹஸமாம். அ
ங்ஙனன்றிக்கே யஜ்ஞதமந்நவயமும் கூடியாவஹமன்று.
அல்லாதும், "வ்ருத்ரஹாந்தியே ராவ்ரவெத்யே வாசாதனீ
சுவேதநவந்தியாசேதநஞ விசேஷணம்" ॥ என்றதால் ம்ரண
விபக்தாந்தங்களுக்குப்போல் வெகநரசிவமான இவ்விசேஷணமும்
நிதர்சவாயமாயும், சுகிவன யஜுர்வேதம்போல் சுவ்யக்தமா
யுமிருப்பதால் பிரித்துக்கூறியது, சுவாமதம். மேலும் "சு
ஜுஹ்வாவொர் வாகாயவாஜ்ஜ வீஜாயமாவபெஸ்" என்
றது போல, உத்தரவண்டத்திலுள்ள ஸ்ரீசப்தத்தை சாதகம் தமது
ஒகமாரசிதப்படியொத்து, வ்யாகரணமாப்படிக்கப்
பட்ட வ்ருத்தவண்ணஸ்ரீவ்ருத்தத்தைதமது மாரபணித்
தவிவரீதாயத்தில் தள்ளவேண்டிய உரசெயால் சப்ப
யாவது வ்யாஹத்தில் வ்யக்தவிக்கவ்ருரிப்பது ஸுகாயகும்.
ஆகையால் உத்தரவண்டத்திற்கு யாஜ்ஞமண தொஷ்டாந்தரி
வ்ருத்தமோ, உபமிவ்ருத்தமோ அவையெல்லாம் வ்ருத்தவண்ண
ஸ்ரீவ்ருத்தத்திற்கும் தாயமேயாகும்.

மேலும், "சித்வ்" வ்ருத்தம் இங்கு வ்ருத்தகமாய் நி
தர்சநமாத்தையே கூறுவதால் ஸ்ரீவ்ருத்தால் வாரவ்யஷகாரக
ர்த்தையும், சித்பால் நிதர்சநவாசகத்தையும், நிஷ்டஹிக்கத்
தட்டில்லை. ஆதலால் "சித்வ்" ஜ்ருத்திலிருந்து கோண்டி

நாராயணனே ஸ்ரீக்குள்ள நிதியொழத்தை உறப்பிக்கின்றது. அதாவது; உலயர்களுக்கு முள்ளவெஸ்ரிஷ்டயுபீகரணஸ்வரூபநிலைதைகமென்றபடி. இவ்வர்த்தத்திற்கு 'நிதானவராயர்' என்றஸ்ரீஹட்டர்ஸ்ரீவரதராஜரும். அன்றியும், ஹாஸ்கரனே ஹாஸ்ஸானது கதிரையிப்பிக்குமதுபோல் 'சுவாம்ஹாலயாம்வொய ஊவரி' என்றபடி எம்பெருமானைப்பிராட்டியார் கதிரையிப்பிக்கைக்கும் விரோதமில்லை. இந்த நிதியொழயத்திலுள்ள தைவப்ரதியத்தைப்பற்றி ஸ்ரீவெஸ்ணவரும் சுவயஸ்வவல்லவிற்கு ஸ்ரீரங்க என்று சுவாமீயவதியவாவெக்ஷமாக வாசரநாயிகரணும் கூடுமோவென்றும், வயஸ்வஹாகிய 'கீர்ஸ்ரீவாகுநாரீணாம்' என்றும், பூவில்வாழ்மகளாய்' என்றும், சுவாமீயவதியநிரவெக்ஷமாக வாசரநாயிகரணுக்கூடுமோ வென்றும் சிலர் சொல்லும் வெரஉங்களிரண்டும் நெங்கள். எங்ஙனமெனில், 'தகுணவாரகுவாதயுவதெஸ்ரீ வராஜவச்' என்கிற நியாயத்தால் ஜாநமுணத்தையிட்டு தாவைஜாநமென்றுசொல்லலாயிருக்கச்செய்தே 'ஜாநவாந்' என்றுசுவாமீயவதியாதிகமாகவும், வாசரநாயிகரணு முண்டாகிறப்போலேயிங்குங்குறையில்லை. ஆகையால் சுவாமீயவதியரகத்தைக்கொண்டு வயஸ்வஹமென்றுநிரூபிக்கப்போகாது. 'நரவதிரெவஹவெஒகாஸ்' உதாஹரிகளிற் போலே விவக்ஷாதரம் ஸம்ஹாவிதமான விடத்திலிப்பிரதியமில்லாத வாசரநாயிகரணுயரகத்தைக்கொண்டுவயஸ்வஹமென்றெண்ணவுமொண்ணாது. இங்கு உவாயஉலெயிலும் வமஉலெயிலும் வரணங்கள் நிதியொழத்தைச்சொல்லுகையாலும் பிரிவற்றபடிசொல்லிற்றுயிற்று" என்றருளிச்செய்தார். ஆனதாலிங்குள்ள தைவப்ரதியம் நிதியொழத்தையேசுவதென்பதுவொகாவாயுர் ரஹஸ்யப்படிக்கும் நிஷ்கர்ஷம். ஆனபின்பு 'ஸாவாயாம்வஜ்ரஃ ஹதாஸ்ர' வமஷ்ணொஹாஹரணங்களைக் கொண்டு வயக்காக்குவது விவஸ்திக்கதாமல்ல. இப்படியே தைவஹத்தால் சுரதவாதிக்கு நாராயணனேயே சொல்லிற்றென்பது, வராயநாஹி

வ்யாபத்தால் வதிரோதவ்யவ்ஹெளமென்கைக்கு விரோஷநியாத் கமில்லை யென்றதும், நாநுயாஜக்ஷணஹவெஷ் என்றதால், உத ராகாரங்களுக்கு க்ஷாவம்சொன்னதும், "வஷதகவ்யாஜ விரோஷொடயம்" என்றதற்கு "வஷதகவ்யாஃ கயஸ்ய விரோஷஃ" என்ற வாரவாக்யத்தை விட்டு உகாரம்ஸ்ரோவ்யாடுவ்ய்ஜுல்லென்றும், இவ்வடிகளும் கவ்யகாதமென்றும், "ரிவஷதகவ்யாஜ, இளே விரோஷள; உவாயக்ஷவாரவாஷகாரக்ஷாரவ வ்யதிகிதய உள்" என்று வ்யாபுவஹிதம்' என்றபடி ரோகத்திலில்லாதவஷங்களை ஸாவஷ்யபாதெயில்லாதே கூட்டியும் வஷநங்களை மாற்றியும் சிலவரிகளை பெழுதினதும், உவாயாகாரநிஷெயவாரமான வாக்யங்களேயில்லாத திருக்குருகூர்ப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆராயிரப்படிமுழுமையும் தம்லிஹாதமாகிய உவாயக்ஷநிவாரணத்திற்கே வாயக்ஷமென்றெழுதினதும், வஹ்நிடோமஸிஷ்டநுயாயமறியாதே "க்ஷஹரிவெதாதி வாக்யங்களிலுள்ள வஷகாரத்தைக் கொண்டுபிராட்டியாருக்கு ரக்ஷகத்வமில்லை யென்றெழுதியதும் (வ்ருஹ்மணிஸ்ரீநிவாஹெ) என்றுதுடங்கியதால் வதிதிராவ்ருத்திகளிலுள்ள வ்ருஹநாராயண வரிவாரஷாதி ஸ்வாக்களையுடைய ஸ்ரீஹாஷ்யவ்ருத்திகளெல்லாம் "தாவதிஹாரிநா ரோநி" என்றதுபோல் உவக்ருரோவாதி ஸ்ரீவராஹிதாவ்ருயொரத்தால்ஸ்ரீவிஸிஷ்டநாராயணவரிமென்றறியாதுஸ்ரீஹாஷ்யத்தில்பிராட்டிக்குஉவாயத்வத்திலுகவாக்யங்களில்லையென்றெழுதியதும் ஆகயிவைகளெல்லாம் மிதுவரையில் வ்யக்தமாய் யாருமறியாதே வ்யக்தமாய் அறிந்திருந்தவர்களுக்கும், ரொக்திவிரெஷவஸ்யம் ஸ்ரீஹவத்ராரோநாஜவிஹாதத்திற்கு ரூபிதாஹாரம் விராஜமும் கெவலத்ராதிஹாகவ்யித ரோதாமுமென்றதெளிவாய்த் தெறிந்து கொள்ள வாக்ரமான வோர்வழியாயிற்று.

மேலும்;— இவ்வன்பர் வாக்யத்தால்வடநஹதிஷணகதீரோவெமுதலிய வாக்யங்களும் கூட எல்லோருக்கும் வதி வெளிதராவிராஜவாக்யஜிதமாயுள்ள வோர் கயாரோதாவாக்யங்களெனவு மறியலாயின.

இவ்விதம் வாகெதராசாநஜஇந்நீஸ்வரர்வாதம் முடிந்தால் ஸ்ரீநிமசோஜதெஸிகனேயிவர்மஸாகூரவஜுநத்திற்காக ஸ்ரீஹய ஹவஸ்) தியவாரமருளிச் செய்தாரென் றெழுதினதை வஸ்தவ உயதிஷ்டாயஜனங்கள்கிஹிதவிதிஸ்வஹிக்கவழி யேயில்லை. அன்றியும் வரம்ஸ்ரஜனுடைய ஸ்திதியின் அநுமையைப்பற்றி ஆழ்வாரும் திகூயாணுதிருஷிகளைக் கொண்டறிவதாரிதென்ற கருத்துடன் 'இறை நிலையுணர்வரிது' என்றருளிச்செய்தபடியால் வ வ்யதிதிவ்யதிகளுக்கு ஸாஸ்த்ரத்தையே தைவிளக்காகவுடைய நம்க்கு அந்த ஸாஸ்த்ரம் வ்ரோணித்தபடியே கஹ்ஸவமம் பண்ணிக்கவேண்டு மென்றவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஹயாயிகாரத்தில் ஸஹாஹாரதவஹநமாக 'தெவமஹெஷ்ஷ வாநெஷ்ஷ ஹெக ஸ தெவிநிராயுகஸ் ! ஸயிராம்யவதெவாதி வகிதவ்யம்ஹி தெதிஷிணா' என்று கவிதாகிகுகவிம்ஹவஹுதஞ்ஹுதஞ்ஸ்ரீ திதாஞ தெஸிகஹுமருளிச்செய்தார். 'ஸுவாயதாயநொஹவ' உதாஹரணம்: ஹெஹதகளுகாதே ஸுவாயதுன் உவதெஸிக்கும் கூயுத்தில் ஸஹாவிஸ்வாஸத்தோடி கூடிவகிதுக்கில்வரஸவஹவராவிக்கு ஸிஷ்யன் ஹாஸியாவானென்றகருத்துக்கொண்டவை. இதைவிட்டு வ்யதுமான கதகதங்களைக்கொண்டு வராணிகாயதுத்தை கிரஹாரம் செய்வது ஸுவிகளுதிகளுமன்றென்றுமிடம் வதிவெதுர்தாஹுதவஹ வதிஸம். பின்னும் ஸுஹுஹுரகுஹுவதிகளுடைய கொட்டங்களெல்லாம் வதிவதுராவாயதுரால் ஏகஷிணாதிஹுரஹுஹமிகெஷ யென்னும் ஸ்ரயத்தில் விஷ்ணுவஸ்ரீவதிஹுரவிதங்கள். அது அப்பொழுதிய வஹாதஹுவிவகஷிகளுக்கென்றுமிது உதாநீஹுநவஹுர வரிர்களுக்கென்னும் வ்யவ்தமானவை. அதையன்பர்கண்டிருந்தாலும், கேட்டிருந்தாலும்ஸ்ரீதகவுகாமிகெயெழுதார்போலும். அல்லாதுமிவர துஸ்ரஜனான ஸ்ரீமெமலக்ஷண ஸ்நிக்கும் வரரவாயதுனை ஸ்ரீஹொபயவாயதுருடைய கவுவஹிதஸிஷ்யரான ஸ்ரீநிவாவர் ஸாயதுரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீஹாஷ்யாயதுவிவரண ரதிவமான தாதிகாவ்ருஸ்யத்திலும், கணரவெண ஸ்ரீக்கு உவாயகும்

வஸ்துவுதாயவிஜமெனக் காண்கலாம். ந்த ஸ்ரீஜொஜயாவா யபூர் ஸ்ரீநிமோஜதெஜிகரூவாவாதரென்று ஸ்ரீ சுகவுவ காஸி கைஜின் முகவுரையே காட்டுகின்றது. ஆனதுபற்றி மேதன்ப ருக்கு ஸ்ரீசெஜாஜதெஜிகவுகுநிதவஸ்துவுதாபமே சுவாணீ யமாக வேண்டியிருக்கஇதை விட்டு மொகாவாயபூ ரஹஸ்ய தி ஜீரவுரநாஜிவிஜமான சுவவிஜாஜத்திற்கும் வரவராஜிக்ஷா வதிவுபாவஸ்தாகரத மிஜிதங்களுக்கும் ஸ்ரீசெஜிகஜிவுவஜி கிகரே நபநம் பண்ணுவதற்குப் புறப்பட்டது சுநாவஸ்தாகமே தியாம். நரபமிப்படியிருக்கச் செய்தே கெவலவுஜீயாரண வக்ஷவாதித்தால் சாதிரம் தாம் தம்முடைய ஜீவஜிவஸ்துவு தாயமானஸ்ரீசெஜிகாநரஹஸ்ரீதவஸ்வரூபத்தைமறந்ததும், வு திவுமாபொழுதவாரஸ்ஜித்ததும் போராதே மரவாவரம்விரெ யின்னதே ஸ்வாவுமென்று நிமஜிக்கச்செய்தே ஸ்ரீசெஜிகரீனமு றந்ததும் சுதிவிஸ்யகரம். ஆகையாலும் சரநீஸ்வரருடைய வா சுரூபத்துங்களே சஜவரஜிகள் பார்க்கிஜுமிவரை ஸ்ரீசெஜிகஜி ட்டென்றும், ஸ்ரீசெஜிக வக்ஷவாதிஜன்றென்றும் கூறக்கூசர் ர்கள். ஆகையா லிவர் எழுதிய ஸ்ரீசுகவுகாஸிகையிலுள்ள கo அவது வாடத்தில் காணும் மொகாயபூ ஸ்ரீமெஸநாய வரவொமிக' ளென்ற வடுக்கிற்பட்ட மொகாவாயவுஹஸ்திகள ன வாஜஜரகரஜஜிகளின் விஜாஜம் சுவஜிஜாஜமல்லா தே வரஜிஜாஜமாகாது. ஆனபின்பு ஸ்ரீசுதாகாஜிஜொஜி ய வாஜி வாவுதாபங்களாகிற திருவஷ்டாக்ஷரமந்ர வரசிஜராகம் போன்றதிஜ்ரயவாக்யங்களான மூன்று வாவுதாபங்களும், வாகதிவுதாயவுவத்துகாவாயபூர்களும், இவர்களருளிச்செய்த ஸ்ரீவசநதிகளுமே வாக்யிகதிமங்களாய், வாயுவுஜீவுங்களா ய் விஜஜிதிக்களாய், ஸ்ரீவைஷ்ணாசாரியஜிஜாஜர்களாகமுண ங்களாய், சுதவாவஹவஜிதிங்களாய், சுவுவஜவுவஜாவிக்குஜெ தரவுதிங்களாய், மிகவும் சிறப்புள்ள வைகளாயுமுள்ளவை. சுதிழம்ஜீரமான மம்ஜாவெஜாதிஸ்ஸங்கள் போலும் சுதிவரி ஸ்ரீஜங்களாயுமிருக்கும் சுவுசுவகஜி வஸ்துவுதாபத்திலுள்ள

வதீர்மஹீராயுர் வடிவுஸ்ரீவாக்குகளிலொன்றையாவது ஒருங்கே யொருவர் கூர்ந்தெரிக்கவும்வல்லஜந்நம்கூடுமென்றால், ஸவபூர்யுவி வரீர்மையுள்ளவோர் வஜநமஹிஷ்ணமோ கூர்மம்ஹீராஸ்வரூ ஹுமாயிருப்பது. அன்பரது இப்பணிப்பெல்லாம் விஷ்ணுக்ஷவா தமல்லாதே கேவலம் வஜஸ்யேஷ கேதிவாக்ஷவர்தீகமெவநரீர் தூமாம். ஆனதால் மவஜவஜிகள் ஹர்த்தித்து மெய்மஹிஷரீ தவுவெஸம் செய்ப இனியவகாஸமே ஸம்ஹவியாது. தேஹ நேரஜ்ரவஜனுன வனுக்கு சூவஸ்திகுமே கூர்ஞானாவமாதலால் கூர்கூர்வபஜ்ரயுங்களுண்டாயினும், இதிலுமதிகமஸ்திதமரயினும் மவணவணிக்கிற்கு கவர்ச்சிராவர்துதையறிவதரீதாகு மாப்போலவேயாம். ஆக்ஷிவ்வளவால்ஸ்வஜாத்யாதிவிலக்ஷணர்'என்றபோ கத்தின் கருத்து ஸவர்வஜரோணங்களாலும், தேஜநவெதிஸவர் நியாயங்களாலும், வர்தவர்ராயாயபூரஸ்திதங்களாலும், சூவாயு வாஸவராமதாவிஸ்திராவாரங்களாலும், கவஸ்திஜமான வஜஸ் காரணவ்யவ்யதியாலும், பெரியபிராட்டியாருக்குப் வாராஜஷிகா ராகேர வாய்கேர வெயங்களாகிற மூன்றுகாரங்களு முள வெனவ்காரிப்பிக்கலாயின. (கக)

ஹரி கூர்மாவெஸரிஷ்ட்யுவாஷ்ஸ்ம வரிணர்ஸ் ॥

கூர்மதஷ்ஜிமர்தவிரூவாஷர்ஸ் ॥

ஸாகாவஜர்நஹெதவிவஹிகஜூராவெஸரிஷ்ட்யுஜூதீகும்யஹி, தத்தூரிவெர்ராகத்தி வஜவாஷஜாதஜவிரும் கவஸ்ரா கவிரவஜ்ஜ ராஜர்ஸ்। ரொகாவரயர்கூர்தம் ராஹவ்யஜவிரும் ஸ்ரீஹாஷ்ட்ய ஜூஷ்டம் தத வஜநமர்ஸ்ரிதிரூக்ஷணாயவஹிகூர்தம் தஸ் வணநாயெதிவ॥ ॥கஜ॥

ஸாஜாவஜர்நெதர்யாஹி ॥ வாகெதராரோநஜாஜூநீஸ்வராரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீக்கவ்காரிகையின் கூர்ஷித்தில் ஸா

சூரவஜூநத்திற்காக ஸ்ரீவெஸிஷ்ணுமானது ஸ்ரீஜஸிமரோஜெ
ஸிகளுல் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்றும், அது வரஜஉயாகா
யமென்றும், இதைக்கண்டு வாசுஷிகர் சூவாதவ தீதியால்
ஹ மிக்கப்போகாதென்றும் கான்கிறது. இவையெல்லாம்யயாயமு
மானுஷிதைப்போல் வாஜ்யோவாயவாஉமத வஹாவியவாஉங்க
ளேயும், வவபுபஜூவுஸரஷிவதுர்மாஷி நிஷ்யஸரஷிவமான வா
உங்களேயும் பரக்க ஸ்ரீவெஸிஷ்ணுவாஉத்திற்கு முன்னந்த வுதி
வகூஷியைக்குறித்து அருளிச்செய்தாரென வாமொழிக்கி விவைக
ளும் ஸாஸ்தர்களுடைய சூவஜூநாயமுமெனக் கூடாமையால் ஸ்ரீ
வெஸிஷ்ணுவாஉம்ஸரசூரவஜூநாயமுமென்றதும் வஸிஜூவமல்
ல. ஆனுல் உண்மையாதெனில்; மொகாவாயபுரால் செய்யப்ப
ட்ட சூஷ்டாஉஸரஹவுங்கள் முழுமையும் ஹவஉரரோநஜ
வொசூ ஸ்ரீஹாஷ்யத்திற்கிணங்காதுவாவுதாயஉவஉமானதால்
அந்த ரஹவுவுஉரஷிஹுகளே வஜ்ஜிப்பதற்காதவும், வாத
நஷிமமாய் வஷ்தவுதாயத்தின் நிலையை ரகூஷிப்பதற்காகவும்
நே நிகேவரகூஷாஷி வாரவவாரராஜமான வஷ்தவு தாயாயபு
வுதிவாஉகஸ்ரீவஷிகிகளே யருளிச்செய்ததெனத் தெளியவும்.
மொகாவாயபு ரஹவு வஜிகளெல்லாம் வஉவ்யோவய்ஷிகு
களல்லாதவையென்று முன்பே பலபல விடங்களிலும் ஸ்புவ்ரே
ணமாய் உரஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீஉஹவுதியவாரவுவுஷி
ஜொவாயவாஜ்யோவாய வுஹாவரகூரா வுஹாவவுவுவாயிகா
ரங்களில் ,,சிலர், சிலர்” என்று வஷிவுவகூரம் செய்யப்பட்ட
வைகளெல்லாம் மொகாவாயபுரஹவுங்கள் பேரிலேயே என்ப
து ஹ்யாவமொகநத்தால் விஜமாகும். இவ்விதமாய் வஷி
வுவகூஷிகரித்து வஷ்தவுதாயாயஉத்தை நிஷ்டிரும் செய்த
ருளியிருக்கச்செய்தேயே, கூரஹிவாதவுவியிலுங்கூட வெ
ஸ்டாஹாவன் கூறுமாப்போல், ஸ்ரீவெஸிஷ்ணவஷிகளும் நமக்கே
நாகஷிமமென்று தகுதயாயிகாரம் துடங்கி நிலவயிகாரவா
சூங்களுக்கு வவஸியாநாகஷிமாய் சயனம் பண்ணப்பார்ப்
பதும், ஓடிவில் அதுவும் மாட்டாதே ஏமாறுவதும், நிமாஷி

ஷவெஷவஸயிகளின் வம்கெகக்யதும். ஆகையாலிறே சோ
நீஸ்ரரும் தமது வஸ்துகத்தி லிவ்விதம ஸ்ரீவெஙிகண விவ
மஹகராக யெழுதி வெளிபிட்டார். ஸாக்ஷாதவரிவாபியின்ன
தென்பதை ஸ்ரீவெஙிகாநஸ்ரஹீதவரஸ சஹமரஹஸ்யத்தில்
னியாவது பார்த்துத்தெளியக்கடவர். இப்படி வகிவெஙிகர
விரொயமாய் எழுதிவெளியிட்ட ஸ்ரீதகுவபுகர்ஸிகாமதவிஷ
யம் முழுமையும் நமதிந்த ஸ்ரீதகுவநிணயத்தில் இவ்வளாலேயும்
ஸவ சோணமாய் வாயிக்கப்பட்டபடியால், ஸ்ரீவெஙிகநு ஸ்ரீ
வகிகள்தன்னயுவாங்களென்றுசில வாக்ஷங்ளாற்கூறி, ஒரு
வில்தனதநயுவதிவாஹநமே யென்று ஒப்பி, அதை ஸாக்ஷவி
ஷ மென்றும் தூஜித்து, ஆகிலும் ஸ்ரீவெஙாஞவெஙிகயொ
கவெஙிகாஸிவாயங்களே விகலயிகாரணநயாயப்படிஸரஸப
படித்தவேண்டு மென்றுமெழுதியதும் கவிபவாகதிஹாஷிதஸ
ரம். ஆகையால் வகிவெஙிகரவிரொயமாய் ஸாகாவஜநவ
ரமென்பதும் நிரஸம். (கஉ)

ததஃவரஂலொகமாரூநபுஷ்ணநம்வகாரஸாஹொ
஧ிதநீதிஞாவாஸ | தஞாவலுத்தெவ உதம்வீர்
வெஷவம் கவிஹரவிவம் வறூஸ்ரஸுதெவு ॥கக॥

தத உதாஹி ॥ தஞநஞரம் லொகாவாயபுரும் ஸ்ரீவெஙிக
ஸல் வணித்தருளப்பட்டதன்பேரில் அதற்கு ஷ்ணநமாகவதன்
பின் ஸாஸீபரிவ யாதொரு நாயமும் கலஹமாய்ப்போனதால்
யாதொருஸ்யமும் செய்யாமல் அஞிவஷீவஷயிலேயே வீற்றி
ருக்க, அதுமுதல் அழகிய அத்தஸ்ரீவெஷவஸம்பாயம்வேறுப
டாமலெரவிதமாகக்காணப்பட்டதன்றே. (கங)

அவ்விதமிருக்கிலும் ஸ்ரயாரஸஹத்தில் நாம்கூறியபடி சிற்
சிலர்;—

விஷொகுஂஞிரதஸாரயஹவஸ்ரவிலாகாரவிஹ்ஹாவெஸ்ரகா
ஂ.ஂ்ரவிஷம்வாஷ்பஸ்ர வஸ்திகம் யாஷ்யுஞ்ஞிஸ்விஷ்ஞிஸ்ரி | வஸ்தா

ஒருகூமஹ வுவுஜிகுரணெ யொயாஞு வுவெம்யாஞு வெ ஹுஞ்நயுழாய வுஜிவஹுரஞ்ஹ வயிகொ வுயுழாய தெதெzஹவஞு ॥

॥கசஃ॥

ஈம்பெருமான் வஹியிகளுள் ஆழ்வார்களுகந்தருளிய திவ்ய தெசீய மஂதிரங்களைத் தங்கள் சூகூசித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகச் சிவசூலம் போன்ற குறியையுடையவர்களாய், அதனாலேயே மிகவும் தாவஸவுஷிகளாய்க்கொண்டு மற்றவாயுஷக்களோடு எப்பொழுதும் வாஹநஃகாயங்களால் கலஹம் செய்கின்றனர். மேலுமிவ்விதமுள்ள கலஹத்தை வுஜிபண்ணி வைப்பதில்வாயுக தேங்களான பற்பலபுஸ்தகங்களை, ஒருஞஹமாகும் வழியில் நடக்கப்பட்ட எந்த ஒவிழுஹர் வுாயுழுத்திற்காக வுகடநம் செய்தாரோ, அவையெல்லாமொடிவில் அவருக்கு வுயுழுங்களாகவாயின. ॥கசஃ॥

ஸ்ரீதொ்ஹாவாயுவயு வுஹுகி மஹாஷவெரஹாகூவனவ வுஹாவொ, வெஹாஞாவாயுழு நாஜ்ஃ வரஃமஹாஷவரா யுழுஹு வஸுஞஹாஜிவுழுஃ। ஸ்ரீதிதெஹாஞவகெஷ வுதிதஸஃதிநாயாவு கொஸாவமொகொ-திஞ்ராயுழுவு வுவகூவுஃம கூஜிதி விதி கொஸாவமொகொ ஹுவு ஸீஷாழு ॥கஞ்॥

ஸ்ரீதிதொ்ஹாவாயுழுர் முதலிய மஹாஷர்களால் ஸ்ரீதிதெஹாஞாவாயுழுசென்ற திருநாமத்தையுடைய வரஃதாவாயுழுஹுஷராஜுர்வ ஜிஜ்ஞதிருடைய வுஹாவமானதை அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் அறிவில்லாத அவர்கள் அதை நோக்கக்கடவர். மேலுமிப்புதிவகூஷிகளுக்கு அழகிய வெஹாஞவிஷயகுவிவாஹவிஷயத்தில் எதிர்த்தட்டான வதிதெதாதி வாஹஸஃநாயுழுமாக இவ்வெஹாஞாவாயுழுருடையஸுதஹுஷிணீமுதலியவைகளான ஸ்ரீகொஸாவமொகநமும், ஸ்ரீதிநஞ்ராயுழுவிவாஸ விஷயத்திலோ வகஷஸுவுஹாய விஸுஹமான வாஹுஞராகூவுஷி தெத வுதிதிபத வுஹகாவமொகநமுமாம். ॥கஞ்॥

இவ்விதம் ஸ்ரீதாஜி நிவேஸ வஸீகரத்தி நிமித்தர்களான சிற்சில:—

வெங்காஞ்சாயாம் வப்புஷ் வம்பூதாயைநமஜ்ஜுதா ।
யஜ்ஞெஜ்ஞவெஸ்ரம்ஸ்ரஜ்யம்நாயைநமஜ்ஜுதா ॥ கசு ॥

ஸ்ரீதேவெங்காஞ்சாயாம் வப்புருக்கு நிஜ்ஜுதாயுஜ்ஜிவம்பூதாய விஷயத்தில் நமஜ்ஜுதையுண்டெனக் கூறுவாரேல்; இவ்விதம் வெங்காஞ்சாயாயுனென்ற திருநாமத்தை வஹித்தருளிய வஜ்ஜுனை ஸ்ரீரங்கநாயனிடமே அவ்வநமஜ்ஜுதை கூறப்பட்டதாகும். ॥கசு॥

ஜகம் காலவஸ் தொஷாத்ஜிவ்ராஷ்ஷ்ரஜ்ஜுதா வாயஸோ
முபூவ்வெஸாக வாவாயிக்யாஸ் ஹாஷ்யாழிஷ்ஷ கூபிஜ
யிபாஹாஷ்யக்ஸ்ஜிஜ் ஹாஸ் । தியாஸ்யெஜ்கிஹ்யகம்யாவி
யதஸிதி தொவெஜ்ஸ்யாயாபுவக்ஷா வம்ஜிவ் ஹணஸ்ஸா
ராஜ்யகிவதிஹ்ஜ்யம் நஷ்ஷ்ரெஜ்வெதிஷ்ழ் ॥கள॥

இவ்விதம் கலியாகாஜமான காலத்தின் தொஷத்தாலும், முவ்வாழிரப்படி முஷ்ரவ்ராஜவைரையிலும் ஸாதிவம்வாஜத்திலும் கூறியபடிகலி வ்ராஷ்ஷனேஜநித்து அக்கலிபுருஷனுற் செய்யப்பட்டவகாய்வான்வஸ்யத்தில் வ்வெஸாத்தாலும், வ்வயம்வாவாயிகளுத்தாலும், ஸ்ரீஹாஷ்யாழிகளான ஸ்ரீஹாஷ்யக்காஸ்ரீவஷ்ணுகளிலுள்ள குதிபாவஜ்ஜநிமம்ஜ்யம் ஹாஷ்யம்திஷ்ட வ்ராஜ்ஜநம்'ஜ்ஜாழிவஷ்ஜிகளெழியுத்தாலும், நதவனவஸ்ரீஹாஷ்யக்காஸ்ருகட்டிய நிஜ்ஜுஹத்தாலும், ஜியெஜ்நிறைந்த வெஜ்கிஹ்யுக்களாகிற கந்தைகளில் மிகவுஜ்விஜோநத்துடன் கூடிய வெஜ்கியாலும், ஸ்ரீஹாஷ்யக்காஸ்ராழிதெஜவஜிகங்களுடைய கவதாஸ்ரஹஜ்கிதரான ஸ்ரீவேதிம சோஜ்ஜிஹாதெஜிகளுடைய திருவடி வம்வம்யமூல்ள வாயஷ்க்களான உஜ்வ்வாஹணர்களேயடிக்கடி கிக்காஸணங்களாலும் ஹிம்வஸிப்பதொண்டுண்டான ஸாவத்தாலும், அப்வ்கிஹ்டர்களான

மொஹ-இஷவெஷவர்களுக்கு இம் ஸந்நாயத்விஷயத்தில் வ
ரராசாயருனை ஸ்ரீஹாஷ்யகாரரி கூசாயர்களுடைய திருவுள்
ளமின்னதென்று தோன்றவே தோன்றுது. இவ்வளவையேதிரு
வுள்ளம் பற்றிமுன்பே ஸ்ரீசெஹ்ஸிகளும்:ஊஹ-இஜஸந்நாவ்ய த
யத்விஸெஷணகஸ்யிந-ஹவதி । ஸபிகதிவ்ஹிதநியிந்விவெ
ஸிகஸ்தித உக்ஷ-ஷாஜந-ர் ॥ என்று அருளிச்செய்தார். ॥கள॥

வாவம் வம்ஸீவவம்ஸாம் வ-ஜதிநிணி ராவ்வாதிஷ-வ்யாஹஹ
ஹா ஸ்ரீசஹீ வாஸுராசாந-ஜ்ஸ-நிகர-ணா வ்ராவ்வஹ்ஸ்ம
வ்யாயந்! ஸ்ரீசெஹாஹராசாந-ஜ ஸ-ரர-விவ-யவ்வஹி
ய-கவ்வ-யீம்ஸெந ஸகெஹாஷ்யாக வ்ய-தீ யாகவ்வஹ
திநிராவாய கொஸம்வ்காஸ்ய ॥ ॥க அ॥

இத்த வ்யாக்ரம் ஸ்ரீஹாஷ்யகாராவ்யவஹித ஸிஷ்யாதி
ஸ்ரீரம்ஹநாராயணாசாயர்வாஹ் லஹஸ்மமாகும் கவ-ஜத்திற்
கு வ்ஸஹோஷகரமான திநஸ்ரீராஜஹம், வாதிகளுடைய ஹ-
ர-இஹ-இஹ-வ்யாஹங்களுக்கு ஹஹாவும், ஸ்ரீரம்ஹராசாந-ஜ
வம்யதி ஸெவ்ராதிவ் கடாகெஷ்கவாத ஸ்ரீநிவாவ ராசாந-ஜ
ர்-நிவ்யவாவ் ஹள்ளதிவ்யகர-ணீயால்வ்ராவ்மாணவ்ஹ்ஸ்வ் ஹா
யத்தையுடையவருமான ஸ்ரீசெஹாஹராசாந-ஜாசாயர் சென்ற
விவ-யர், பற்பல வண்டிதஸிவாணிகளால் வஸ்யிதமித்தருள
ப்பட்டவராய்க் கொண்டு, ஸ்ரீஹாஷ்யத்தி லருளிச்செய்யப்பட்ட
வாக்யாஹ்யவஹாயத்தால் சோம்பேறியவர்களுக் கனுகூலமான
மொஹ-இஷவெஷவதிதத்தின் நிரஷனத்தின்பொருட்டு மிக
வும் விளங்குயிச்ஸ்ரீகொஸத் தையியற்றினர். ॥க அ॥

மேலும்;—

வெதாந்த ஆக்ஷ்ணாயெண க்ருதஸ்ரீதக்ஷநிண்டயஃ।
ஶ்ரீதெஹவத்ர உம்பத்யொவெதாந்தாந்தவிஹாரிணொஃ ॥௧௯॥

இதி ஸ்ரீதக்ஷநிண்டயெ உத்தரபாகஃ।

ஸ்ரீதக்ஷநிண்டயஶ்ச ஸம்பூர்ணஃ॥

இவ்விதம் ஸ்ரீவெதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் செய்யப்பட்ட இந்த ஸ்ரீதக்ஷநிண்டயமென்ற ஸ்ரீகொஶமானது உபநிஷத்துகளிலுள்ளிலும், ஸ்ரீவெதாந்தாசார்யவர்யர் ஹ்ருதயத்திலும் திருவிளையாடிக்கொண்டிருக்கும் ஆக்ஷ்ணீநாராயணாத்மக திவ்யதம்பதிகளுடைய ஆநந்தத்தின் பொருட்டாகக்கடவது. ॥௧௯॥

ஸம்பூர்ணஞ்ச ஸ்ரீதக்ஷநிண்டயவிவரணம்॥

ஸ்ரீமதெவெதாந்தமுரவெநமஃ॥

ஸ்ரீமதெராமாநுஜாயநமஃ॥

௭௫॥

த ௯ ஸ ௯

Printed at the "STANDARD PRESS" Kumbakonam.